

Giang Sơn Tươi Đẹp

Contents

Giang Sơn Tươi Đẹp	2
1. Chương 1: Tỉnh dậy Trở Thành Nữ Hầu	3
2. Chương 2: Tri Ngọc	7
3. Chương 3: Dò Xét Lẫn Nhau	11
4. Chương 4: Thị Tầm Nam Sủng	15
5. Chương 5: Rất Trùng Hợp	19
6. Chương 6: Từ Ngàn Dặm Khẩn Cấp Viện Binh	22
7. Chương 7: Kế Hoạch Bày Trận Cho Tinh Binh	26
8. Chương 8: Lễ Nào Là Cổ Nhân...	29
9. Chương 9: Chấn Binh Cần Phải Có Kế Sách	32
10. Chương 10: Nữ Tướng Quân Tây Hoa	36
11. Chương 11: Thiệp Mời Từ Đông Việt	40
12. Chương 12: Quay Về Chốn Cũ	44
13. Chương 13: Cao Tăng Đồ Di Ca	47
14. Chương 14: Cung Việt Vương Tung Bùng Hân Hoan	50
15. Chương 15	52
16. Chương 16: Cổ Nhân Nay Trở Về	55
17. Chương 17: Lục Công Tử Đông Việt	58
18. Chương 18: Khẩn Cấp Chạy Trốn Giữa Mưa Đêm	61
19. Chương 19: Kiếp Trước, Kiếp Nay	64
20. Chương 20: Một Chiêu Giết Một Người	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22: Tử Vi Sao Đế Vương	74
23. Chương 23: Cải Mệnh Trời	77
24. Chương 24: Tài Tử Lang Thanh Dạ	81
25. Chương 25: Vi Hành Lâm Nguyệt Lâu	84
26. Chương 26: Tôn Vô Gia Diễm Kỳ	87
27. Chương 27: Mận Báo Đào Tặng Người	90
28. Chương 28: Lân Nữa Bị Hành Thịch	93
29. Chương 29: Yên Lạc	96
30. Chương 30: Ngày Gió Nổi Sẽ Có Biến	99
31. Chương 31: Ý Định Khó Thực Hiện	102
32. Chương 32: Gặp Lại Mà Như Không Quen Biết	104
33. Chương 33: Dùng Mãnh Tiến Quân Về Phía Nam	107
34. Chương 34: Nghi Ngờ Kế ‘vườn Không Nhà Trống	110
35. Chương 35: Sắp Phải Ly Biệt	113
36. Chương 36: Khách Không Mời Từ Tây Hoa	116
37. Chương 37: Kể Từ Nay Không Còn Tri Ngọc Nữa	119
38. Chương 38: Chiến Thần Tái Xuất	121
39. Chương 39: Người Lãnh Đạo Tây Hoa	125
40. Chương 40: Trận Chiến Tại Bình Cốc	128
41. Chương 41: Sóng Gió Nổi Dậy	131

42. Chương 42: Cuốn Vào Phân Tranh	135
43. Chương 43: Gặp Nhau Như Không Gặp	139
44. Chương 44: Bị Thương Về Nam Chiêu	143
45. Chương 45: Chương 45: Vờ Tha Để Bắt	146
46. Chương 46: Chương 46: Trưởng Công Chúa Bạc Mệnh	150
47. Chương 47: Cổ Nhân Ở Phương Bắc.	154
48. Chương 48: Nhận Nhau Muộn Màng.	157
49. Chương 49: Thành Tâm Chúc Mừng Sinh Nhật	160
50. Chương 50: Có Lòng Hay Vô Ý	164
51. Chương 51: Kết Minh Với Tây Hoa	168
52. Chương 52: Kết Minh Trên Buổi Tiệc	171
53. Chương 53: Hóa Ra Là Cổ Nhân	174
54. Chương 54: Thẳng Thắn Với Nhau	178
55. Chương 55: Khách Đến Từ Trung Chu.	182
56. Chương 56: Nghi Thức Đóng Lễ	185
57. Chương 57: Chưa Đến Lúc Lập Gia	190
58. Chương 58: Lời Thì Thầm Lúc Nửa Đêm	194
59. Chương 59: Tặng Cung Tổ Lòng	198
60. Chương 60: Trước Ngày Nổi Gió	202
61. Chương 61: Ngàn Tầng Sóng Nổi Lên	207
62. Chương 62: Đêm Ấy Ước Định Bạc Đầu	211
63. Chương 63: Quyết Định Liên Minh Bình Thiên Hạ	216
64. Chương 64: Nhân Lúc Trời Tối Đến Dò Xét Quân Doanh	220
65. Chương 65: Nụ Hôn Phốt Lúc Đêm Khuya.	224
66. Chương 66	228
67. Chương 67: Cảnh Xuân Tươi Đẹp	233
68. Chương 68: Cơ Thị Tuấn Táng Tại Nam Chiêu	238
69. Chương 70: Đoàn Quân Bị Thương Tiến Vào Trung Chu	242
70. Chương 71: Núi Này Chôn Cổ Nhân	246
71. Chương 72: Bị Bao Vây Một Mình Dưới Chân Núi	251
72. Chương 73: Khi Chân Tướng Được Làm Rõ	255
73. Chương 74: Chín Đường Chết Một Đường Sống	260
74. Chương 75: Cổ Nhân Trách Làm Gì	263
75. Chương 76: Mong Có Được Người Toàn Tâm Toàn Ý Với Mình	269
76. Chương 77-1: Tiêu Như Thanh Cửa Đông Việt (1)	274
77. Chương 77-2: Tiêu Như Thanh Cửa Đông Việt (2)	278
78. Chương 77-3: Tiêu Như Thanh Cửa Đông Việt (3)	282
79. Chương 78-1: Thiết Kỵ Phá Lạc Dương (1)	286
80. Chương 78-2: Thiết Kỵ Phá Lạc Dương (2)	291
81. Chương 79: Lúc Binh Lính Đến Chân Thành	294
82. Chương 80: Tiến Thẳng Vào Thành Khai Phong	301
83. Chương 81-1: Rửa Sạch Thù Hận Kiếp Trước (1)	307

Giang Sơn Tươi Đẹp

Giới thiệu

Nàng vượt không gian từ thời hiện đại về thời cổ đại hết lòng phò trợ giúp hấn giành lấy thiên hạ nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-tuoi-dep>

1. Chương 1: Tỉnh Dậy Trở Thành Nữ Hầu

[* Vua của một nước nhỏ Thời Xuân Thu – Chiến Quốc có danh xưng là Hầu]

Trên bàn gỗ hoa Lê vàng, trầm hương lượn lờ lan tỏa trong ẩm lờ, mây mù bốc lên như cơn gió thoảng nhẹ. Ánh nắng ban mai chen nhau chiếu vào khe hở của khung cửa sổ khắc hoa. Đối diện một cái bàn cách đó không xa, bức rèm thủy tinh đục đưa bóng rù xuống nền đất, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nơi ấy càng thêm bừng sáng lấp lánh.

Đây là căn phòng rộng lớn gần như trống trải nhất cung điện, lúc này mọi nơi mặc dù đứng đầy cung nhân, nhưng bầu không khí lại vô cùng yên tĩnh. Ai nấy đều đang nín thở trầm ngâm, xuôi tay đứng ngay ngắn, nhưng tầm mắt không theo quy cũ đều đồng loạt nhìn chằm chằm chiếc giường gỗ khắc hoa phía sau bức rèm.

Nói đúng hơn là bọn họ đang nhìn bóng người ở trên giường.

Cửa điện đột nhiên hơi hé mở, một chú mèo con toàn thân trắng muốt tròn trịa như quả cầu lách vào giữa khe cửa, kêu meo meo hai tiếng, nó rất nhàn hạ nhón nhơ đi dạo một vòng quanh điện, thế nhưng không có một cung nhân nào dám bước lên đuổi nó đi.

Chú mèo con dường như rất bất mãn vì không ai để ý tới nó, bỗng chốc nó chạy về phía ngoài cửa lao vào một vòng tay trắng nõn trơn mịn, hành động này của nó đã phá vỡ sự yên tĩnh vắng lặng ban này.

Chủ nhân đôi tay ấy là một phụ nhân tuổi độ bốn mươi, bà bế mèo trắng nhỏ đứng dậy, cung trang màu nâu đỏ theo động tác đơn giản đó xòe rộng ra, chất liệu vải thì trơn mượt như nước, có thể thấy được nó cao quý cỡ nào.

Hàng lông mày kẻ đen của phụ nhân nhíu lại, ánh mắt lo lắng liếc nhìn cửa điện, sau đó quay đầu đi, trên gương mặt đẹp đẽ cao quý chỉ có sự bất an, nói với người ở phía sau: “Lang thái phó, ông nói xem lần này Ninh nhi có thể qua nổi không?”

Người đứng phía sau được gọi Lang thái phó là một nam tử trên dưới năm mươi, diện mạo nho nhã, mặc dù râu tóc đã hoa râm, nhưng vẫn có thể thấy được khi còn trẻ cũng là người tuấn tú thanh tao.

“Thái hậu không cần lo lắng, quân thượng chắc chắn sẽ bình an vô sự.” Nói thì nói thế, nhưng thần sắc trên mặt đã bán đứng sự lo âu ở trong lòng ông.

Thái hậu ôm mèo trắng nhỏ vào lòng, một tay vô thức vuốt ve nhẹ nhẹ bộ lông của nó, nhưng tầm mắt lại liếc về hướng cửa điện, “Ngự y nói, nếu hôm nay không thể tỉnh lại, thì con bé sẽ...” Nói xong, sắc mặt bà chuyển sang bi thương, trong mắt giăng đầy sương mù, hơi nước từ từ ẩn hiện.

Lang thái phó thở dài một tiếng, “Thái hậu không cần lo ngại, người hiền có trời phù hộ, quân thượng tất nhiên sẽ gắng gượng qua được ải này.”

Thái hậu chớp chớp mắt, ép nước mắt chảy ngược vào lòng, hít một hơi thật sâu nhìn về phía Lang thái phó, lắc đầu nhẹ nhẹ nói, “Cũng tại đứa nhỏ này quá mức tùy hứng, chỉ vì một tên nam sủng mà biến mình thành ra thế này.”

Lang thái phó nghe lời này thì mặt lộ vẻ lúng túng, ho nhẹ một tiếng, “Thái hậu nói vậy là sai rồi, người đó...À, là nam sủng ấy, người này cũng không phải người bình thường, mà chính là Lục công tử của Đông Việt, đệ đệ ruột của đương kim Đông Việt vương.”

Thái hậu nghe vậy bỗng ngẩn ra, nhưng chỉ trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt, trong giọng nói cũng mang theo tức giận, “Nhưng bọn họ cũng không thể ra tay độc ác như vậy được, nếu lần này Ninh nhi không thể tỉnh lại, dù cho ai gia có dốc hết toàn lực của Nam Chiêu quốc chúng ta, cũng phải hướng Đông Việt đòi lại công đạo này!”

Lời nói ấy vô cùng nghiêm túc, đến cả xưa nay luôn giữ cho mình vẻ chừng chặc ôn hòa như Lang thái phó cũng khó nén kinh ngạc. Nhưng chỉ trong nháy mắt ông đã bình tĩnh lại, dưới gối thái hậu chỉ có mỗi nữ nhi này, ngày thường hết sức sủng ái, cũng khó trách bà sẽ nói như vậy. Huống chi, nữ nhi duy nhất này còn là quân chủ duy nhất của Nam Chiêu.

Trong lòng ông thở dài, nếu như không phải vì nguyên nhân này, thì vị quốc quân kia đã không được sủng lên tới tận trời rồi. Ngay cả Lục công tử của Đông Việt mà cũng dám trực tiếp thu nạp vào hậu cung. Càng làm cho người ta bất lực hơn chính là, lúc Lục công tử trốn thoát khỏi vương cung Nam Chiêu, sau đó quân chủ mới biết được thân phận của hắn thế nhưng chẳng những không cảm thấy hối hận bởi hành động của mình, ngược lại còn dẫn theo quân xông lên ngăn chặn. Kết quả bị đại tướng của Đông Việt đến tiếp ứng bắn cho một tên và bị trọng thương, từ khi hồi cung cho tới nay đã hơn nửa tháng nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Lang thái phó càng nghĩ càng rầu rĩ, Nam Chiêu tuy là địa phận vùng đất phương Nam, dân chúng giàu có, nhưng quốc quân hoang đường như thế, nếu cứ tiếp tục như vậy cuối cùng sẽ có một ngày, e rằng....

Ông dần xuống nỗi lo ngày nào cũng khiến mình suy nghĩ, gương mặt lên nhìn thấy thái hậu vẫn mang vẻ mặt bi thương, ánh mắt đờ đẫn vô hồn cho thấy trong lòng bà đã sôi ruột tới cực điểm.

Có thể do tâm trạng bị đè nén quá mức, đến nỗi mào trắng nhỏ trong ngực bà cũng bắt đầu không chịu được uốn éo, sau khi giãy giụa một hồi nó thoát chui ra khỏi vòng tay thái hậu, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, còn hết sức ưu nhã lúc lắc thân thể. Mà thái hậu thì hoàn toàn không hay biết gì về hành động này của nó.

Chú mèo nhỏ meo meo ê a, lúc la lúc lắc nện từng bước đi về phía cửa điện. Sau khi lên vào trong điện, lần này nó không càn rỡ chạy trong điện như lần trước, mà chỉ rón rén nhẹ nhàng đi tới cạnh bức rèm che thủy tinh, bắt đầu dùng móng vuốt nhỏ của mình đùa giỡn những hạt trần châu.

Nhóm cung nhân canh gác trong điện vẫn giữ im lặng không một tiếng động, giống như dưới chân họ đã mọc rễ.

Đột nhiên, ngoài điện truyền đến giọng nói của thái hậu, âm thanh kia tựa như rất mệt mỏi, nhưng cũng mang theo nỗi bi thương hết sức rõ ràng, “Các người lui xuống hết đi, đừng làm ồn Ninh nhi nghỉ ngơi.”

Nhóm cung nhân vốn đang như lão Tăng ngồi thiền, trong nháy mắt như được sống lại, dịch chuyển bước chân, sau đó dùng tốc độ cực nhanh rời khỏi cửa điện.

Trong điện càng thêm mênh mông trống trải, chỉ còn lại một người và một mèo. Gió bỗng từ đâu nổi lên, cửa điện khẽ lung lay theo gió, sau đó từng trận gió đưa nhau thổi vào, khiến cho bức rèm thủy tinh lay động vang lên khe khẽ. Mào trắng nhỏ bị bức rèm đột nhiên lắc lư dọa sợ lập tức nhảy sang một bên, phía sau rèm lộ ra bàn tay trắng xanh vắt ở mép giường gỗ khắc hoa, đột nhiên giữa bàn tay có một ngón giật giật, sau động tác đó, cả bàn tay cũng đều động đậy.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ cực khẽ từ trên giường bật ra, quân chủ Nam Chiêu chậm rãi hé hé mí mắt. Hàng mi khẽ run, sau khi chớp chớp mấy cái, thần sắc trong mắt vốn mơ hồ đã bắt đầu rõ ràng hơn.

Mở mắt, kinh ngạc, sắc sỡ, yên tĩnh.

Đủ loại màu sắc không thể tưởng tượng nổi luân phiên thoáng qua trước mắt, nàng túm chăn từ từ gượng dậy. Bộ não trong phút chốc còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Bởi vì giữa lần rần sinh tử vừa trải qua vẫn còn lẫn quẩn trong đầu chưa tan, trong khoảng thời gian ngắn thật sự nàng rất khó tiếp nhận được sự thật mình đã được sống lại.

Ngắm nhìn bốn phía, không ngờ nơi đây là một cung điện hết sức hoa lệ. May thật, vẫn còn ở cổ đại. Nàng cẩn thận nhìn quanh một vòng, sau khi phát hiện không phải tòa cung điện trong trí nhớ kia nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó tiếp tục nhìn cách bày trí trong điện, một số đồ vật rất đặc biệt đập vào mắt, bây giờ nàng có thể xác định rằng mình vẫn còn đang ở không gian mà mình đã từng sinh sống vào mười năm trước.

Sau khi chắc chắn điều này, trên mặt nàng liền hiện lên nét cười.

Vẫn còn ở thế giới này quả thật rất tốt, bằng không, mối thù của nàng biết tìm ai để báo đây?

Nàng giật giật cánh tay, đầu tiên chỉ hoạt động thật khẽ, sau đó cử động mạnh hơn, vịn vịn người vài cái, trên mặt vị quân chủ nọ lộ ra nét vui sướng không thể tin được.

Đúng vậy, chính là vui sướng. Đối với một người suốt mười năm không thể làm theo điều bản thân mình muốn mà nói, bây giờ đột nhiên trở nên linh hoạt như thế, quả thực là chuyện mà có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Có lẽ do vui mừng quá đỗi, động tác quá mạnh, hậu quả chính là bị ảnh hưởng đến vết thương. Quân chủ Nam Chiêu vì quá đau nên bật ra tiếng rên rỉ bùm lầy ngực, lúc này mới nhận ra mình đang bị thương.

Hoặc là nói, thân xác hiện tại này của nàng đang bị thương.

Nhưng bao nhiêu đây có đáng là gì, trước khi nàng tiến vào chiếm giữ cơ thể này thì nàng còn bị thương nặng hơn bây giờ gấp trăm ngàn lần, không phải cũng chống chọi được suốt mười năm hay sao?

Nàng vén chăn lên, mặc kệ trên người hiện chỉ mặt bộ trung y màu trắng, thậm chí còn để chân trần bước luôn xuống giường. Bởi vì nàng rất nóng lòng muốn cảm nhận ngay cảm giác được đi lại đã hơn mười năm xa cách.

Một bước, hai bước, đi qua rồi đi lại, khiến cho mèo trắng nhỏ bên cạnh cũng tò mò nhìn nàng, còn bắt chước theo nàng vểnh đuôi đi qua đi lại.

Ngồi xuống trước bàn trang điểm, nàng bắt đầu quan sát diện mạo hiện tại của mình.

Mi mục như vẽ, thanh tú thoát tục, tuổi tầm hai mươi, quả thật là thiếu nữ xinh tươi như hoa. Có điều, thần thái trong đôi mắt như trắng rằm kia có vẻ gì đó rất phức tạp khó tả.

Đó chính là sự thăng trầm và đau thương sau khi đã trải qua hết vạn vật trên thế gian, chính là sự lạnh lùng và bất chấp sau khi đã nhìn thấy rõ thế thái nhân tình biến đổi khôn lường.

Nàng vươn tay cầm chiếc lược gỗ bên cạnh bắt đầu chải tóc cho mình, từng sợi tóc được chải đều suông thẳng theo chiếc lược, ánh mắt suy tư lảng lảng nhìn người trong gương.

Đột nhiên, nàng dừng tay, khuôn mặt trong gương thoáng hiện vẻ sửng sốt. Nàng nhớ ra rồi, nàng đã từng thấy qua gương mặt này rồi. Tuy đã qua nhiều năm, nhưng nàng có thể khẳng định dung nhan trong gương đúng là mình đã từng thấy qua.

Ký ức từ từ hiện lên rõ mồn một. Thật ra nàng vốn không phải là người của không gian này, nhưng trời đất xui khiến để cho nàng đến đây, sau đó sống ở thế giới này hơn mười năm. Hôm nay cái thể xác vốn đã quen thuộc mười năm kia đã bỏ nàng mà đi, nào ngờ nàng còn được cơ hội sống lại thêm lần nữa.

Mà nói đến thế giới này, so với thế giới trong ký ức của nàng chỉ có tương tự về mặt địa lý, còn lại thì hoàn toàn khác. Dựa theo sự khác biệt của các quốc gia lớn nhỏ trên lãnh thổ bao la bạt ngàn trước mắt này, có lẽ cũng không khác nhiều so với thời đại có tên là Xuân Thu Chiến Quốc trong thế giới trước đó của nàng.

Tương tự thế, giống hệt như Xuân Thu Chiến Quốc, tất cả quốc gia lớn nhỏ nơi đây tuy nhiều, nhưng cường đại thì chỉ có năm sáu cái, Nam Chiêu cũng được coi là một trong số đó.

Mà người ở trong gương chẳng phải là Nữ Hầu, cả thiên hạ Nam Chiêu chỉ có một quân chủ duy nhất kia sao?

Nhưng năm đó khi nàng nhìn thấy quân chủ Nam Chiêu thì thân phận nàng vẫn đang là người của Đông Việt.

Nàng nheo mắt cẩn thận suy nghĩ, cũng có mười một mười hai năm rồi, khó trách nàng phải mất lâu như vậy mới nhớ ra dung nhan của cô gái trong gương này chính là quân chủ Nam Chiêu.

Khi ấy nàng vẫn còn vinh quang sáng ngời, nụ cười luôn nở trên môi. Nàng còn nhớ thời điểm đó nàng theo quân chủ Đông Việt đến Lạc Dương tiến cống cho chủ quốc Trung Chu, đã gặp được vị quân chủ Nam Chiêu này ở trên đại điện. Dĩ nhiên lúc đó quân chủ Nam Chiêu vẫn chưa đăng cơ, nàng ấy còn đi theo mẫu thân của mình để xin lập làm quân chủ.

Hình như tên của nàng ấy là....An Ninh Hề.

Ninh Hề? Gương mặt trong kính ánh lên nét cười, có chút vui vẻ, có chút giễu cợt.

Sau này, trong thiên hạ chỉ có một An Ninh Hề, đó chính là nàng.

Nước Nam Chiêu mang họ An, thuộc vùng Giang Nam, thủ đô là Kim Lăng. Tuy luôn an phận ở một phương, nhưng do sở hữu được một vị trí địa lý thuận lợi nên rất giàu có và sung túc. Cũng vì vậy, quân chủ Nam Chiêu đời trước cũng chính là phụ vương của An Ninh Hề mới cưới công chúa hoàng thất Trung Chu – Cơ thị làm hậu. Đáng tiếc, vị quân chủ đời trước này mặc dù sủng cơ vô số, nhưng cả đời lại không con, dưới gối chỉ có hai nữ nhi. Một là trưởng nữ An Tĩnh Hề do thị thiếp sinh ra, còn một chính là An Ninh Hề do Cơ thị sinh.

An Ninh Hề là con dòng chính, lại còn xuất thân là huyết thống hoàng tộc cao quý. Sau khi quân chủ đời trước bạo bệnh qua đời, hiển nhiên theo lý thì nàng ngay lập tức được đưa lên kế thừa ngôi vị quân chủ. Sự việc sau đó là mẫu thân hiện tại của nàng dẫn theo nàng tiến về phía Lạc Dương mới chính thức xin lập, nhờ đó bọn nàng mới có cuộc sơ ngộ năm ấy.

Có điều thời đại này thịnh hành tư tưởng nam tôn, thỉnh cầu như vậy thật sự có phần không thiết thực. Người trong gương nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt hơi sợ sệt, hiển nhiên là đang chìm đắm vào trong hồi ức xa xưa.

Nàng bỗng nhớ lại tình cảnh khi ấy, vì sự việc An Ninh Hề có được ngồi lên ngôi vị hay không mà dẫn đến các quốc gia tranh luận gay gắt. Trong đó, có một số đại quốc đưa ra đề nghị chia cắt Nam Chiêu, dọa Cơ thị và An Ninh Hề lúc đó chưa đến mười tuổi sợ hãi bất lực không biết phải làm gì. Sau đó là nàng đề nghị Đông Việt vương giữ lại Nam Chiêu, từ từ rồi tính.

Thật ra thì lúc ấy chỉ là vì Đông Việt còn chưa đủ mạnh, nếu cương quyết muốn phân chia lãnh thổ, chắc chắn sẽ chỉ hại mà không lợi, cho nên nàng mới đưa ra kiến nghị này.

Kết quả cuối cùng là, hoàng đế Trung Chu, cũng chính là ca ca ruột của Cơ thị, cậu ruột của An Ninh Hề, bản thân cũng chỉ suy tính cho lợi ích của bản thân nên mới chấp nhận lời đề nghị của Đông Việt vương giữ lại Nam Chiêu, đồng ý để An Ninh Hề kế vị. Chỉ là, do thân phận của nàng là nữ nên không được phong Vương mà chỉ phong Hầu.

Do đó, giữa thế giới chỉ có những vị Hoàng đế nay lại có thêm một Nữ Hầu. Nhưng khi ở trong bản quốc, người người đều vẫn tôn trọng xưng An Ninh Hề là quân thượng.

Người trong gương đột nhiên rất muốn cười nhưng cười không nổi, nàng thầm thở dài, việc đời khó đoán quả đúng chẳng sai. Khi xưa nàng chưa bao giờ nghĩ rằng, hành động nhất thời của bản thân lại mở đường cho cuộc sống về sau. Xem ra, sự việc sâu xa bên trong hẳn là đã sớm có an bài.

Cũng được, kể từ hôm nay, mình chính là An Ninh Hề.

Nàng tự nói với lòng, âm thầm hạ quyết tâm phải quên hết đi những chuyện trong quá khứ... Cái tên của quá khứ, bằng hữu trong quá khứ, người đã từng yêu trong quá khứ, cùng khát vọng từng có trong quá khứ...

Bởi vì tất cả những thứ đó trước kia đã từ bỏ nàng...

Động dậy bàn chân đã ngồi lâu, An Ninh Hề bỗng chạm phải một vật gì đó có lông mà còn mềm mềm bên chân, giật mình cũng đồng thời cúi đầu nhìn xem, khi nhìn thấy là một chú mèo con trắng muốt thì nàng nhú nhú mày.

Nàng không thích loại động vật này, bởi vì nó chỉ khiến lòng con người ta trở nên nhu nhược mềm yếu, mà hôm nay, chuyện nàng kiêng kỵ nhất chính là yếu lòng.

An Ninh Hề thu hồi ánh mắt không nhìn con mèo kia nữa, chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị quay lại giường nằm thêm một lát. Tuy còn rất nhiều chuyện muốn làm, có điều trước mắt cần điều dưỡng tốt thân thể mới là quan trọng nhất.

Nhưng nàng còn chưa kịp xoay người, bả vai đã đụng phải một vật cứng rắn sắc bén. Hơi nghiêng đầu để nhìn, lọt vào tầm mắt là một đoạn mũi kiếm lạnh lẽo sáng ngời bóng loáng.

An Ninh Hề tự nhiên cảm thấy sợ hãi, lẽ vào mình vừa được chết đi sống lại, đã phải bị đẩy rơi vào địa ngục lần nữa hay sao?

2. Chương 2: Tri Ngọc

Cung điện Nam Chiêu tọa lạc tại một cung điện hết sức vắng vẻ ở phía Tây. Cửa đại điện treo tấm biển viết ba chữ rồng bay phượng múa rất to: Điện Trọng Hoa.

Vị trí cung điện này tuy hoang vu hẻo lánh, nhưng lại rất đối xa hoa. Bên trong cung điện từ đồ dùng đến cách bày trí, thậm chí ngay cả trên nền đất cũng được dùng vật liệu quý giá vô cùng xa xỉ để trải lót thành. Nếu có người lạ bên ngoài tới đây, chắc chắn sẽ nghĩ rằng điện Trọng Hoa này mới là tấm điện của quân chủ Nam Chiêu.

Trong sân cung điện trồng rất nhiều cây trúc, vừa chớm vào mùa Xuân, vạn vật tề tụ đón chào sắc xuân, phóng mắt nhìn xa hơn một chút là có thể trông thấy một vùng cây xanh lá biếc bừng bừng sức sống. Mà lúc này, có một bóng dáng trắng ngời như tuyết đứng giữa đất trời bạt ngàn xanh thẳm.

Đó là bóng dáng của một nam tử, người nọ ngồi một mình lặng lẽ giữa rừng trúc, đầu hơi cúi xuống, đang rất chuyên chú vuốt ve chiếc cổ cầm, thoáng nhìn tới chỉ có thể thấy được suối tóc đen như mực của y lũ rũ hai bên vai.

Giữa rừng trúc bỗng vang lên tiếng lá cây xào xạc, nam tử áo trắng dừng lại động tác trong tay, ngược mắt lên nhìn người tới, đôi môi mỉm cười, “Thế nào? Nữ Hầu đã tỉnh chưa?”

Người tới có thân hình oai phong vạm vỡ, nhưng khi đi tới trước mặt nam tử áo trắng thì lại rất cung kính, tư thế đứng nghiêm trang như một binh lính đã qua đào tạo, “Thuộc hạ vừa đến xem qua, thái hậu cùng Lang thái phó vừa rời khỏi nơi đó. Nữ Hầu hình như vẫn chưa tỉnh, công tử có muốn đi xem thử một chút hay không? Nghe nói...” Hắn dừng lại, do dự một lúc rồi nói tiếp: “Nghe nói nếu hôm nay không thể tỉnh, thì sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Nam tử áo trắng cao giọng “Ồ” lên một tiếng, thần sắc vẫn giữ nét cười ôn hòa, vẻ mặt không hề có biến động nhỏ nào. Y thong thả đứng dậy, nhưng bỗng chốc như đứng không vững, người hơi chao đảo, khiến cho nam tử khôi ngô kia không kiềm được suýt đã vươn tay ra đỡ y.

Y khó khăn lắm mới ổn định được cơ thể, nam tử áo trắng nhìn bóng dáng khôi ngô đối diện trước mặt nói: “Nếu người đã nói vậy, vậy thì chúng ta hãy đến đó xem thế nào đi.”

Hai người cất bước đi ra khỏi rừng trúc. Lúc này tại cung Trữ Minh - tấm cung của quân chủ Nam Chiêu, bóng người một trắng một đen đang giằng co, trong đó đương nhiên có Nữ Hầu mà bọn họ vừa nói đến.

Gió mạnh thổi xướt qua khiến An Ninh Hề chỉ mặc mỗi áo trong lúc này mới cảm thấy hơi lạnh lạnh, dấu thời tiết hiện đang vào Xuân.

Hắc y nhân cầm kiếm kề sát nàng từ phía sau, hắc không lên tiếng cũng không có hành động gì khác, hai người có vẻ đang đánh giá lẫn nhau, tựa như hai pho tượng đứng im bất động.

An Ninh Hề đánh giá người ở phía sau qua tấm gương đồng trên bàn trang điểm ở phía trước. Tuy không nhìn thấy được toàn bộ, nhưng loáng thoáng có thể nhìn thấy một đôi mắt sắc bén được phản chiếu ra từ trong gương, có lẽ là một tên sát thủ chuyên nghiệp cũng nên.

An Ninh Hề chậm rãi đảo nhẹ tròng mắt, bắt đầu suy tính đối sách, nàng phỏng đoán tên thích khách này cũng chỉ mới vừa tiến vào điện, có lẽ hắc vốn định thừa dịp mình đang hôn mê mà giải quyết mình. Đáng tiếc, xui cho hắc là mình tỉnh lại ngay thời điểm đó, trong khoảng thời gian ngắn tên thích khách này cũng ném chuột thì vỡ bình, vì ngoài điện không thể nào không có ai.

Sở dĩ An Ninh Hề biết rõ những điều này, đương nhiên đều nhờ kinh nghiệm trước đó ban tặng. Ban đầu nếu không phải nàng, sao Đông Việt có thể cường thịnh như ngày hôm nay?

Nàng nhờ có kiến thức của xã hội hiện đại trước khi vượt giới gian, may nhờ có thủ đoạn tùy cơ ứng biến trước khi được sống lại, cũng chính vì vậy, xưa nay nàng luôn có lòng tin với năng lực của chính mình.

Sự thực là An Ninh Hề đã đoán đúng, tên hắc y nhân ở sau lưng quả thật đang sợ ngộ nhờ manh động không suy nghĩ sẽ kinh động đến thị vệ ở bên ngoài. Hắc nhận nhiệm vụ nói Nữ Hầu đã hôn mê bất tỉnh, hắc chỉ cần đến bổ một đao là được, không ngờ khi đến mới phát hiện, mục tiêu của hành động lần này đang ngồi sờ sờ trước bàn trang điểm.

Hắc bắt đầu thẩm tính toán trong lòng, rốt cuộc có nên ra tay hay không? Nhưng nếu chỉ cần sơ sẩy một chút, rất có thể sẽ kinh động đến người khác, đến chừng đó mình cũng không thoát được.

Hai người giằng co, có vẻ như ai cũng căng thẳng cảnh giác đối phương. Hồi lâu sau, rốt cuộc cũng có người mở miệng nói chuyện, người đó đương nhiên là An Ninh Hề.

“Vì sao phải giết ta?” Khi lên tiếng mới phát hiện giọng nói mình hơi nhẹ, thậm chí còn mang theo vẻ lười biếng mệt mỏi. An Ninh Hề nhíu nhíu mày, trong lòng thầm cảm thấy thất vọng, giọng nói này sao chẳng có chút uy nghi của một quân chủ nên có gì cả.

Hắc y nhân không nói gì, không phải không muốn nói mà là không thể nói. Hắc chỉ là một sát thủ trong tổ chức sát thủ, đầu lưỡi đã bị cắt, từ lâu đã mất đi khả năng nói chuyện. Cho nên sau khi nghe xong lời của nàng, hắc chỉ vững vàng dùng kiếm chỉ về phía nàng, trước sau không hề hé môi.

An Ninh Hề không hiểu rõ nội tình, hai đầu mày càng nhíu chặt hơn, âm thầm suy tính xem kế tiếp nên làm thế nào.

Tiếng gõ cửa rất khẽ vang lên, hai người bên trong điện đều giật mình cả kinh, nhìn tới nơi phát ra âm thanh thì thấy chú mèo trắng nhỏ đang nghênh ngang đi vào cửa, chứ nào phải ai.

Tia hy vọng vừa dâng lên bỗng chốc tan biến, trong thâm tâm An Ninh Hề bắt đầu cảm thấy không cam lòng.

Trước khi được sống lại, nàng đã chịu đựng suốt mười năm gian khổ bên dưới vách đá. Dùng ý chí kiên định để chống đỡ tấm thân tàn ma dại, vượt qua sự uy hiếp của cái chết hết lần này tới lần khác. Cuối cùng mãi đến khi không chịu nổi nữa, trời xanh mới thương xót, cứ ngỡ rằng mình đã rơi xuống địa ngục sâu thẳm, nhưng nào hay khi tỉnh lại còn được nhập vào một thể xác còn rất trẻ, hơn nữa thể xác này còn là Vua của một nước, nắm quyền sinh sát trong tay.

An Ninh Hề vốn còn nghĩ sẽ mượn thể xác này để báo thù, nhưng vừa mới tỉnh đã phải hứng chịu cái chết cận kề, có thể bảo nàng cam tâm được sao?

Vậy kẻ thay lòng đổi dạ kia chẳng lẽ vẫn nhớ như tiêu dao khoái hoạt ư? Còn mình thì phải chịu đựng không biết bao nhiêu đau khổ như thế này?

Càng nghĩ càng không cam lòng, An Ninh Hề nắm chặt hai tay, trong lòng vô cùng căng thẳng nhưng vẫn cố gắng dùng giọng điệu hết sức bình tĩnh nói với hắc y nhân ở sau lưng: “Nếu người không giết ta, ta có thể đồng ý với người bất kể yêu cầu gì.”

Chẳng qua nàng chỉ muốn được tiếp tục sinh tồn ở cái thế giới này, sau đó nàng mới có thể đòi lại hết tất cả những gì mình đã mất.

Vốn cho rằng điều kiện này rất hấp dẫn, nhưng gã hắc y nhân kia vẫn đứng im bất động, vẫn là cái điệu bộ sẽ lấy mạng nàng bất cứ lúc nào.

Trong lòng An Ninh Hề bắt đầu thất vọng, nhưng thần sắc không hề hốt hoảng, có sóng to gió lớn nào mà nàng chưa từng trải qua, đâu phải mới lần đầu tiên bị uy hiếp.

Im lặng, sự im lặng vô tận.

Hai người đều đang chờ đợi thời cơ, một người chờ cơ hội để lấy mạng đối phương bất cứ giá nào, còn một người thì đang toan tính làm cách nào để thoát thân.

Có lẽ do ngoài điện quá mức yên tĩnh, không giống như đang có người, hắc y nhân hơi dịch người, hình như đã muốn động thủ. An Ninh Hề chợt thấy căng thẳng, đôi mắt liếc tới chiếc trâm cài trên bàn trang điểm, trong lòng thầm ước định thực lực của hắc y nhân, thầm nghĩ xem làm sao để lấy được cây trâm đó mà hắc y nhân không hay, dùng nó để tự vệ.

Nhưng nàng còn chưa kịp hành động thì cổ tay gã hắc y nhân đã chuyển động trước. An Ninh bỗng thấy trên cổ mát lạnh, mạch suy nghĩ trong nháy mắt đình trệ, đột nhiên nhớ tới lời tạm biệt với cái thế giới này không lâu trước đó.

Nàng phải trải qua bao ngày tăm tối mới vào được thể xác này, vậy mà bây giờ lại sắp sửa bị đoạt đi lần nữa.

“Keng” Tiếng đánh giòn vang lên bên tai, An Ninh Hề kinh ngạc nhìn sang, kiếm của hắc y nhân đã vượt khỏi tầm tay, gã cũng giật mình nhìn về hướng cửa điện.

An Ninh Hề theo tầm mắt hắc y nhân nhìn tới, cũng trong nháy mắt này, hắc y nhân đã nhanh chóng nhặt lên thanh kiếm rơi trên mặt đất, sau đó phóng ra từ cửa sổ phía sau chạy thoát.

An Ninh Hề không bận tâm tới phương hướng hắc y nhân kia tháo chạy, nếu thị vệ trong cung này có khả năng ngăn cản được hắc y nhân, thì hắc y nhân đã không thể vào được nơi này, và nếu hắc y nhân chưa hoàn thành nhiệm vụ, sẽ còn quay trở lại lần nữa.

Điều nàng muốn làm nhất hiện nay chính là trong thời gian này phải tìm cho ra hung thủ đứng phía sau muốn ám sát nàng để chấm dứt hậu hoạn.

Tầm mắt tiếp tục dời về phía cánh cửa, cửa điện bị một bàn tay hơi xanh xao đẩy ra. Bàn tay đó lộ rõ cả những khớp xương, vân da cân xứng, là bàn tay của đàn ông.

Cửa điện phải dùng thời gian rất lâu mới được đẩy ra hoàn toàn, kế tiếp một góc áo trắng như tuyết lọt vào tầm mắt, sau đó mới đến chủ nhân của nó.

Đó là một nam tử tuổi tầm hai mươi sáu, hai mươi bảy. Dáng vẻ toát lên sự chững chạc trưởng thành của đàn ông, mái tóc dài đen nhánh chỉ tùy ý dùng dây cột lại ở phía sau đầu, trước trán có vài sợi tóc rơi xòa phủ xuống hơn nửa gương mặt, để lộ ra một số đường nét rất tinh tế. Nếu như không phải nhìn thấy đáng người và cử chỉ của y, có lẽ An Ninh Hề sẽ cho rằng đây là một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Nam tử áo trắng chậm rãi đi tới, khoe môi mang theo nụ cười, dáng vẻ hết sức hời hợt tùy ý, giống như chẳng mấy quan tâm đến chuyện vừa mới phát sinh, nhưng An Ninh Hề biết, khi này là y đã ra tay cứu mình. Nàng rũ mắt nhìn mặt đất, thứ vừa đánh rớt trường kiếm trong tay hắc y nhân chính là khối ngọc bội, đáng tiếc nó đã vỡ thành hai mảnh.

Lấy ngọc đầu kiếm, rõ ràng chính là hành động trong lúc nguy cấp, nhưng đã hóa giải cho sự an nguy của An Ninh Hề, thân thủ nam tử này quả thật rất bất phàm. An Ninh Hề vừa suy tính trong lòng, vừa nhìn nam tử đang từng bước đi tới.

Nam tử rất cao, bờ vai tuy rộng nhưng hơi gầy, nhìn ở cự ly gần mới phát hiện sắc mặt hắc y nhân xanh xao nhợt nhạt, xanh đến mức như trong người đang mang bệnh. Trong lòng An Ninh Hề rất đối kinh ngạc, người như vậy sao lại có được thân thủ nhanh nhẹn như thế.

“Quân thượng tỉnh rồi? Trước đó thật là khiến ta lo lắng không thôi.” Y khe khẽ mở miệng, lời nói ra dịu dàng không gì sánh bằng, ánh mắt nhìn An Ninh Hề cũng chan chứa tình cảm.

An Ninh Hề thầm kinh ngạc trong lòng, lẽ nào nam tử này có quan hệ gì với mình hay sao? Nhưng nghe hắn hỏi vậy bèn gật đầu đáp, “Mới vừa tỉnh lại, đa tạ ban này đã ra tay cứu giúp.”

Nam tử áo trắng hơi ngó ra, thoáng giật mình liếc nhìn An Ninh Hề, nữ tử trước mắt dường như đã có sự thay đổi, giọng điệu khi nói chuyện thờ ơ lạnh nhạt, nào còn vẻ lười biếng và yếu điệu mê hoặc như xưa?

Nhưng chỉ trong nháy mắt y đã khôi phục lại thần sắc cười nhạt, “Quân thượng không cần đa tạ ta, là Tần Hạo đã cứu quân thượng, với bộ dạng này của ta, nào có bản lĩnh đó.”

Nghe lời nói tự giễu ấy, An Ninh Hề sững sốt, có phần ngạc nhiên nhìn nhìn ra phía sau, “Tần Hạo là ai?”

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của nam tử áo trắng lại hiện lên vẻ kinh ngạc, dù vậy nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Hắn chỉ là thị vệ cận thân của ta, sao có thể tùy tiện vào tầm cung quân thượng người được?”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, trong lòng lại suy nghĩ sâu hơn, tại sao nam tử này có thể tự do đi lại trong tầm cung của nàng, hơn nữa còn có thị vệ cận thân? Trong khi mình là Vua của một nước mà đến một thị vệ bên người cũng không có? Chẳng lẽ nam tử này có thân phận rất hiển hách?

Thật ra An Ninh Hề không hề biết, nàng có một thị vệ cận thân, mà võ nghệ của thị vệ Vũ Chi Duệ này còn là bậc nhất đứng đầu Nam Chiếu. Nhưng sau sự việc An Ninh Hề bị Đại tướng của Đông Việt bắt trọng thương, thái hậu cho rằng Vũ Chi Duệ hộ giá bất lực, nên đã hạ lệnh giam hắn lại.

Tuy trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng An Ninh Hề biết nàng không tiện hỏi thêm nữa, bởi vì nàng đã nhận ra sự hoài nghi của nam tử trước mặt. Nếu còn hỏi thêm nữa e sẽ chỉ làm bại lộ sự thật mình không phải là An Ninh Hề chân chính. Cũng vì thế nên ngay cả nguyên nhân tại sao mình bị đâm nàng cũng không hỏi tới.

Nghĩ vậy, nàng ngẩng đầu phát phát tay với nam tử áo trắng, hơi áy náy nói: “Nếu là như vậy, vậy thì thay ta...thay bốn cung đa tạ Tần Hạo, bốn cung mới vừa tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi thêm, người lui xuống trước đi.”

Nam tử áo trắng sau khi nghe xong lời nàng, dù trong lòng rất bất ngờ nhưng vẫn tiếp nhận gật đầu một cái, không chút do dự lập tức đi ra ngoài, trên mặt vẫn luôn mỉm cười ôn hòa. Sau khi ra cửa, thời điểm cánh cửa được nhẹ nhàng khép lại thì ý cười trên mặt y vẫn không thay đổi, chỉ hướng bên cạnh tùy ý phát tay.

Một nam tử khôi ngô vạm vỡ mặc trang phục thị vệ bước nhanh tới trước mặt y rồi đứng lại, gương mặt cương nghị hết sức nghiêm túc, vừa nhìn đã biết là kiểu người không nói cười tùy tiện, tư thế luôn giữ đúng mực ngay ngắn, hắn liếc nhìn cửa điện phía sau nam tử áo trắng, nhẹ giọng gọi: “Công tử.”

Nam tử áo trắng gật đầu một cái, vừa thông thả ung dung bước chậm chậm dọc theo hành lang đi thẳng về phía trước, vừa cười nhạt nói với nam tử khôi ngô theo sát ở phía sau: “Tần Hạo, chúng ta đi gặp một người thôi.”

Tần Hạo vốn là người có thân hình cao lớn, thế nên mỗi bước đi cũng lớn hơn người bình thường, nhưng vì lúc này phải nương theo tiến độ bước đi của công tử phía trước, chỉ đành bước chậm rì rì đi theo, nghe được lời công tử, hắn mang theo nghi vấn dò hỏi: “Công tử muốn gặp người nào?”

Nam tử áo trắng nhếch môi cười nhẹ, hơi hợt nói, “Vũ Chi Duệ.”

Chỉ có hắn mới biết được, ngày đó lúc Nữ Hầu bị Đại tướng Đông Việt bắt trọng thương rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể y sẽ từ điểm này mà tìm ra được manh mối cho sự thay đổi của Nữ Hầu cũng không chừng.

Mặc dù Tần Hạo vẫn còn nhiều điểm nghi vấn, nhưng biết tâm tư công tử không giống người bình thường, người làm vậy tất nhiên là có đạo lý của người, vậy nên cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng theo sát phía sau y, luôn giữ đúng chức trách hộ vệ của mình.

Cũng thời điểm này, trong cung Trữ Minh phía sau bọn họ, An Ninh Hề lặng lẽ đứng trước cửa sổ nhìn bóng dáng màu trắng đã đi xa mà lâm vào trầm tư.

Người này dường như có chút quen thuộc, mà cũng có vẻ như xa lạ không thân thiết. Gã thị vệ đi theo phía sau hẳn nhìn cũng biết là người có võ nghệ cao cường, mà còn đối với hắn hết sức cung kính. Một người trông có vẻ ốm yếu bệnh tật, sao có thể khiến cho một thị vệ ưu tú như thế trung thành cần cần đi theo mình như vậy? Chỉ có một giải thích, đó chính là xuất thân của người này không đơn giản.

An Ninh Hề gơ tay liếc nhìn khối ngọc bội nàng vừa nhặt lên, ngọc bội hình tròn đã vỡ thành hai mảnh, ghép tại cùng nhau thì thành hai chữ: Tri Ngọc!

Mặt sau có thêm vài chữ nhỏ: Tặng Tần Hạo - Xương Định năm ba mươi lăm - Trường An.

Xương Định năm ba mươi lăm, đó là năm Tây Hoa. Trường An chính là đô thành của Tây Hoa.

An Ninh Hề khẽ nheo mắt, Tri Ngọc? Tên rất hay, là nam tử áo trắng đó sao? Trong lòng nàng thầm tính toán: Hóa ra là nhân sĩ Tây Hoa. Xem ra phải điều tra về lai lịch của hai người này rồi.

3. Chương 3: Dò Xét Lẫn Nhau

Bố cục ở cung điện Nam Chiêu rất nghiêm cẩn, đường xá chủ yếu là dùng đường đá bằng để phân bố đến từng khu vực. Nếu nhìn bao quát thì sẽ thấy cung điện ở phía Đông có nhóm người đang tất bật bận rộn, cung điện cũng không bắt mắt lắm vì khu đó là nơi dành cho nhóm cung nhân đang chuẩn bị bắt đầu cho ngày làm việc mới. Còn nhìn về phía Tây là một quang cảnh hoàn toàn khác, đó là một tòa cung điện trang nghiêm lộng lẫy im lìm đứng sừng sững, so với phía Đông tạo thành sự khác biệt một trời một vực.

Nhưng chính giữa còn có một nơi rất đặc biệt. Phân chia hai cung điện ở Đông và Tây là con đường rộng lớn trải đầy đá xanh, cuối đường bên kia dẫn thẳng đến hướng phía Bắc, cũng chính là điểm phân chia hai khu vực này. Đó là một tòa lầu các không có gì nổi bật, mà bí ẩn thật sự chính là ẩn thất bên dưới tòa lầu các. Nói là ẩn thất, chứ thật ra nó rất lớn, trên thực tế nơi đó chính là địa lao trong hoàng cung.

Lúc này, tại một căn phòng nào đó trong ẩn thất, không biết tiếng nước nhỏ giọt tí ta tí tách từ đâu vọng đến, chứng tỏ nơi đó rất âm u và ẩm thấp. Phía trên là một ô cửa sổ mái nhà hình chữ nhật không lớn không nhỏ được đan khít vài thanh sắc. Sau giữa trưa, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu rọi vào trong qua ô cửa sổ này, mang đến cho nơi đó một chút ấm áp.

Trong hoàn cảnh hơi có vẻ tăm tối đó, có một nam tử độ ngoài ba mươi, tướng mạo chất phác, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi ngay ngắn giữa đồng cỏ khô bữa bộn, trong ánh mắt mang theo sự đề phòng nhìn về phía nam tử áo trắng đứng dựa nghiêng người vào cạnh cửa nhà lao.

“Tri Ngọc công tử sao lại đến những nơi thế này?” Hồi lâu sau, rốt cuộc hắn cũng mất kiên nhẫn lên tiếng nói chuyện trước, chỉ vì nam tử áo trắng ở cạnh cửa nhà lao thực sự quá ung dung bình thản, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, hẳn tin chắc rằng dù cho có trôi qua thêm vạn năm nữa, thì nam tử này vẫn sẽ bình thản và mang theo ý cười nhìn mình cùng mình đầu tính nhẫn nại.

“Dường như Vũ thái phó có chút thành kiến với ta thì phải?” Nam tử áo trắng có tên là Tri Ngọc công tử gương nhẹ khéo môi, từ tốn thốt ra một câu không nhẹ không nặng, chứ không trả lời thẳng vào vấn đề mà nam tử kia hỏi.

Nam tử hiện đang bị giam trong ẩn thất này chính là thị vệ cận thân đồng thời cũng là thái phó dạy võ cho Nữ Hầu, tên là Vũ Chi Duệ võ nghệ đứng đầu tại Nam Chiêu. Chỉ vì lần này Nữ Hầu một hai đòi đuổi theo Lục công tử Đông Việt nên đã bị trọng thương, thái hậu nóng lòng con gái, nhận định thị vệ hộ giá không chu toàn nên mới giam giữ ở đây.

Thật ra Vũ Chi Duệ vốn cũng chẳng có thành kiến gì với Tri Ngọc công tử này, chỉ là một người quanh năm suốt tháng miệt mài với võ nghệ như hắn, đường đường là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, hẳn nhìn không quen việc nam tử áo trắng này dựa vào tướng mạo để đổi lấy vinh hoa phú quý mà thôi.

Không sai, Tri Ngọc công tử này thật ra chính là nam sủng của Nữ Hầu. Nói chính xác hơn là nam sủng được Nữ Hầu sủng ái nhất.

Thử hỏi, với một người tâm cao khí ngạo như Vũ Chi Duệ thì làm sao có thể đối đãi với y nhẹ nhàng và lịch sự cho được?”

Nói thì nói như thế, Vũ Chi Duệ dù sao cũng không còn nhỏ nữa, nên hiểu được lẽ nghĩa giữ thể diện cho người khác, cũng biết Tri Ngọc công tử này chiếm địa vị thế nào ở trong lòng Nữ Hầu. Vì vậy hần nhếch nhếch khóe môi, tuy trong lòng không thoải mái nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ tự nhiên đáp lại một câu: “Không dám, Vũ mỗ chỉ là người thô kệch, nói chuyện thẳng thắn, mong Tri Ngọc công tử rộng lượng bỏ qua cho.”

Coi như không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho vợ nhỏ con thơ đang đợi mình về ở nhà. Biểu đầu chừng thái độ đối với Tri Ngọc công tử tốt hơn một chút, cũng rất có thể được thả ra thì sao? Vũ thái phó dù cho có tâm cao khí ngạo đến cỡ nào đi nữa, suy cho cùng thì vẫn là trụ cột của mái gia đình.

Trước khi rời đi Tri Ngọc công tử vẫn luôn đứng dựa người vào cửa nhà lao, lúc này mới đứng thẳng người, cũng không còn vẻ ung dung lười biếng kia nữa, nhưng nụ cười hờ hững trên mặt thì vẫn còn y nguyên, “Nếu Vũ thái phó đã hỏi thẳng như thế thì Tri Ngọc không cần phải quanh co lòng vòng nữa. Hôm nay đến đây, ta chỉ muốn biết ngày đó khi quân thượng đuổi theo Lục công tử đã xảy ra chuyện gì.”

Vũ Chi Duệ ngạc nhiên nhìn y, dường như có phần không hiểu tại sao y lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn tỏ ra rất nghiêm túc trả lời: “Quân thượng không xảy ra chuyện gì cả, ngoài chuyện bị đại tướng Đông Việt bắn một mũi tên bị trọng thương ra, mọi chuyện còn lại đều rất bình thường.”

Nghe xong lời này, trong lòng Tri Ngọc trầm buồn cười, nếu nói rằng biết rõ thân phận thật sự của Lục công tử còn cố chấp chạy đuổi theo mà gọi là bình thường, Vũ Chi Duệ sẽ thấy mình sai lầm đến mức nào khi nói như vậy, chỉ là....

Không hiểu sao trong lòng y thoáng qua một chút áy náy mơ hồ, lúc ấy nếu như không phải bị y xúi giục, Nữ Hầu sẽ không kiên quyết đuổi theo Lục công tử kia. Nói cho cùng, bản thân vẫn có chút trách nhiệm trong chuyện này.

Thế nhưng, tuy Tri Ngọc biết rõ sự thật này, nhưng không hề quan tâm đến kết quả sẽ ra sao.

“Nếu như vậy, thì tại làm sao khi quân thượng tỉnh lại lại có thay đổi lớn như thế?”

Tri Ngọc vừa quả quyết nói xong, trên mặt Vũ Chi Duệ dần dần xuất hiện sự ngạc nhiên lẫn vui mừng, “Người nói quân thượng đã tỉnh rồi sao?” Vậy có phải cũng tức là mình sắp được thả ra hay không?

Tri Ngọc lạnh nhạt quét mắt nhìn hần một cái, sau đó nở nụ cười ôn hòa, “Phải, hơn nữa mới vừa rồi còn suýt nữa bị người ta ám sát.”

Vũ Chi Duệ sững sờ, “Cái gì? Sao lại có chuyện này?”

Tri Ngọc gật đầu một cái, nụ cười ôn hòa dần chuyển sang có chút thần bí, “Có lẽ không bao lâu nữa, thái hậu sẽ triệu ngài về tiếp tục bảo vệ cho quân thượng, dù sao quân thượng cũng đã khỏe lại rồi, hơn nữa bên cạnh lúc này rất cần được tăng cường bảo vệ.”

Nghe được lời Tri Ngọc nói, lần này trên mặt Vũ Chi Duệ mới biểu lộ niềm vui thực sự. Rốt cuộc cũng có thể được thoát khỏi nơi này rồi.

Tri Ngọc thấy bộ dáng này của hần, biết mình có hỏi nữa cũng không điều tra thêm được manh mối gì, trong lòng thấy hơi thất vọng. Không ngờ người gần gũi nhất với Nữ Hầu mà cũng không biết nguồn gốc của sự thay đổi lần này của nàng, xem ra đây đúng thật là một nan đề khó giải.

Thật ra thì từ ngày An Ninh Hề tỉnh lại, Tri Ngọc cũng chỉ nói với nàng có mấy câu, sơ dĩ nhanh như vậy đã kết luận nàng đã thay đổi là vì trong lúc vô tình An Ninh Hề đã để lộ sơ hở. Ví dụ như nàng hỏi Tần Hạo là ai, vấn đề này nếu là lúc trước thì Nữ Hầu tuyệt đối sẽ không hỏi ra miệng.

Một điểm nữa chính là, dựa vào thời gian ở cạnh Nữ Hầu bấy lâu, hơn nữa y ở trong cung này cũng được hai ba năm rồi, đối với từng lời nói, một cái nhăn mày hay một nụ cười, mọi hành vi cử chỉ của Nữ Hầu y đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Cho nên khi cô gái trước mắt đột nhiên dùng thái độ vô cùng tinh táo đối mặt với thích khách, dùng giọng điệu lạnh lùng khi nói chuyện với mình thì trực giác y đã phát hiện ra sự thay đổi bất thường trên người nàng.

Đối với một người luôn muốn khống chế mọi chuyện trong lòng bàn tay, thì sự biến hóa đột ngột này đối với y mà nói, đã có chút vượt khỏi tầm kiểm soát, khiến y không thể không cẩn thận tra xét kỹ càng lại.

Vũ Chi Duệ thấy Tri Ngọc rơi vào trầm tư, nhưng thần sắc trên mặt lúc nào cũng mang theo sự ôn hòa nho nhã, chỉ có đôi con ngươi đen nhánh thấp thoáng lóe sáng, trong lòng lấy làm nghi hoặc. Mà đúng lúc này, bên ngoài bậc thềm cửa nhà lao, Tần Hạo từ trên đi xuống, từ này giờ hắn vẫn luôn canh giữ phía trên tòa lầu các, bây giờ mới đi xuống.

Tần Hạo đi tới sau lưng Tri Ngọc rồi đứng lại, khẽ gọi y: “Công tử!” Tri Ngọc phục hồi tinh thần quay người nhìn lại, nghe Tần Hạo nhỏ giọng nói tiếp: “Nữ Hầu phái người đến.”

Tri Ngọc hơi giật mình, sau đó quay đầu nhìn Vũ Chi Duệ gật đầu cười cười, nói tiếng “Cáo từ”, tiếp theo ung dung đỉnh đạc bước ra ngoài. Sau đó tiếng bước chân vang vọng trên đỉnh đầu Vũ Chi Duệ, rồi dần dần biến mất không nghe thấy gì nữa.

Tiểu thái giám đứng bên cạnh trông coi cửa nhà lao từ mơ mơ màng màng giật mình tỉnh lại, thì phát hiện Tri Ngọc đã rời đi tự bao giờ. Đang định cầm chìa khóa đi đến để khóa cửa thì bỗng nghe thấy giọng nói the thé truyền tới, “Chậm đã.”

Chủ nhân của giọng nói đó là một thái giám tuổi chừng bốn mươi, mặt trắng không râu, mặt tuy nhỏ nhưng dài, ông ta đi tới gần cửa nhà lao, phát tay đuổi tiểu thái giám giữ cửa đi rồi nói với Vũ Chi Duệ: “Chúc mừng Vũ thái phó, ngài có thể ra ngoài rồi. Quân thượng đã tỉnh lại, đang cho đòi gặp ngài đây.”

Lúc Vũ Chi Duệ nhìn thấy ông ta cũng đoán được mình sắp được thả ra ngoài rồi. Vị Hồ công công này chính là người bên cạnh thái hậu, ông ta đích thân đến đây tất nhiên là để thả mình ra. Mà lúc nghe được ông ta nói như thế, xác nhận rõ điều mình suy đoán trong lòng, vẫn không thể nào kiềm nén được vui sướng.

Vũ Chi Duệ đứng dậy chấp tay với thái giám, “Làm phiền Hồ công công rồi.” Nói xong cũng không kịp chờ đợi liền dùng tay ra dấu, ý mời Hồ công công đi trước.

Hồ công công vừa đi vừa oán thầm trong lòng: Chẳng hiểu sao cái tên Vũ Chi Duệ này lại có vận số tốt như vậy, vốn dĩ cho rằng quân thượng đã vô phương cứu chữa rồi, thế mà không hiểu sao lại may mắn đã tỉnh lại? Chẳng lẽ được trời cao phù hộ? Nghĩ tới đây, vừa bước ra khỏi tòa lầu các, Hồ công công vô cùng tín ngưỡng ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời.

Cùng lúc này, cũng cùng chung dưới một vùng trời, An Ninh Hề đang điềm tĩnh ngồi trong cung Trữ Minh, còn rất cố gắng bày ra vẻ mặt tươi cười với người phụ nữ đang ân cần lo lắng ở trước mắt.

Phụ nhân này chính là Cơ thái hậu, mẫu thân hiện tại của nàng.

Cơ thái hậu những tưởng nữ nhi của bà sẽ không qua nổi ngày hôm nay, thật sự không thể nào chấp nhận được cảnh đứng nhìn con gái mình qua đời, bà đành quay trở về cung Thiên Thọ của mình, nào ngờ chỉ chốc lát sau có cung nhân đến báo lại, nói thấy quân thượng đã tỉnh lại. Cơ thái hậu gần như chẳng còn quan tâm đến điều gì nữa vội vàng chạy tới đây, sau đó lời kéo nắm chặt bàn tay An Ninh Hề nhìn con mà đôi mắt đầm lệ.

An Ninh Hề không biết bà đang nóng lòng lo cho ái nữ, hơn nữa bản thân vốn cũng không phải là con gái của bà. Huống chi, bản thân nào giờ cũng chưa từng được cảm nhận cái gì gọi là tình yêu thương của cha mẹ, cho nên căn bản không cách nào nhập vai làm đứa con gái ngoan được, chứ đừng nói gì mà mẹ con ôm nhau bù ngùi khóc cho một trận, vì thế không thể làm gì khác hơn đành cố gắng hết sức xoa dịu bà bằng nụ cười, hy vọng bà hãy vui lên mà đừng lại tiếng nức nở phiền lòng kia.

Không thể trách nàng vô tình được, vì trước khi vượt thời gian đến đây nàng là một cô nhi ở xã hội hiện đại, khi còn bé sống trong viện phúc lợi luôn bị người khác ăn hiếp khi dễ. Mãi đến khi lên đại học mới quen biết được bạn bè, nhưng không bao lâu thì bị xuyên không đến cái thế giới cổ quái này. Vậy cũng thôi đi, sau khi xuyên đến cái thế giới này, lại trở trêu nhập vào thân xác một tiểu thư do tỷ thiếp sinh ra không được cha mẹ yêu thương, tiếp tục lại chịu đựng cảnh sống bị người ta xem thường. Quá khứ như thế, bảo nàng làm sao đóng một vai mẫu tử tình thâm chan chứa tình cảm đây?

An Ninh Hề thầm bất đắc dĩ thở dài trong lòng, nhận thấy niềm tin mà bản thân đã xây dựng trong bao năm qua đã hoàn toàn sụp đổ, nàng chưa từng đối mặt với những chuyện như thế này, nên chân tay cứ

luống ca luống cuống. Nghiêng đầu liếc mắt nhìn cửa điện, Hồ công công đi truyền tên Vũ Chi Duệ thị vệ của mình, sao giờ này còn chưa đến nữa? Có ông ta đến, chắc chắn sẽ di chuyển được sự chú ý của Cơ thái hậu.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Không lâu sau, Vũ Chi Duệ được Hồ công công dẫn theo ở phía sau đi vào điện, nửa tháng bị giam giữ khiến thần sắc hần có vẻ tiêu tụy rất nhiều, quan phục trên người vốn màu đen giờ đây đã lấm tẩm vết bẩn.

Vũ Chi Duệ vừa nhìn thấy An Ninh Hề ngồi ngay ngắn trước bàn, bên cạnh còn có Cơ thái hậu đang ghen ngào nức nở, khó tránh khỏi có chút áy náy. Nếu không phải vì mình không bảo vệ tốt quân thượng, ắt sẽ không dẫn đến cục diện khiến cho mẹ góa con côi đau khổ thê thảm như thế này.

“Vi thần ra mắt quân thượng.” Hần thềm hổ thẹn trong lòng, đến cả hành lễ cũng hết sức kính cẩn, quỳ một gối, gần như phủ phục trên mặt đất.

An Ninh Hề quan sát đánh giá Vũ Chi Duệ một phen mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Đứng lên đi.”

Vũ Chi Duệ e ngại khi nghe thấy giọng điệu xa cách ấy, nhưng sau đó vội vàng ngẩng đầu nói dạ rồi đứng dậy. An Ninh Hề quay đầu đi không nhìn hần nữa, bởi vì nàng vui sướng khi phát hiện rốt cuộc cũng thành công dời đi sự chú ý của Cơ thái hậu, bà đã không còn khổ sở khóc lóc nữa.

Cơ thái hậu vừa thấy Vũ Chi Duệ thành khẩn hành lễ như vậy, cũng nguôi ngoai cơn giận, thấy hần trong khoảng thời gian mới đó mà thần hình tiêu tụy không ít, thái độ thì lúng túng hổ thẹn, khiến bà hơi chạnh lòng, gơ tay dùng khăn tay lau đi giọt lệ nơi khóe. Sau khi ổn định lại tâm trạng, bà mới mở miệng nói với Vũ Chi Duệ: “Nếu quân thượng đã tỉnh lại, vậy nên không truy cứu sai lầm lần này của ngươi, nhưng sau này không được tái phạm nữa, nếu không ai gia nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.”

Vũ Chi Duệ vội vàng thưa vâng, vẻ mặt càng thêm kính cẩn.

An Ninh Hề ở cạnh đột nhiên nói: “Mẫu... Mẫu hậu hay là hồi cung trước đi ạ, nữ nhi đã không việc gì rồi, người cũng cần về nghỉ ngơi, hơn nữa nữ nhi còn chút chuyện muốn hỏi Vũ thái phó.” Nàng có phần ngưng ngừng khi phải gọi theo kiểu xưng hô này, An Ninh Hề ngập ngừng nói, cũng cố tình hạ thấp cho giọng nói nhỏ nhẹ hơn.

Cơ thái hậu xưa nay luôn sủng ái nữ nhi này, nàng yêu cầu gì bà luôn đồng ý vô điều kiện, huống chi lúc này nàng còn nhỏ nhẹ mềm mỏng với bà như thế, vì vậy liền gật đầu một cái, sau đó đứng dậy dẫn theo Hồ công công rời khỏi cung Trữ Minh.

An Ninh Hề thấy Cơ thái hậu đã đi khá xa, mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía Vũ Chi Duệ, mở miệng nói: “Vũ thái phó, đêm chuyện tại sao bốn cung bị thương kể lại tường tận một lần.”

Vừa nãy lúc Cơ thái hậu đến thăm, vô tình nghe biết được thì ra An Ninh Hề có một lão sư kiêm cận vệ này, nên chắc chắn người đó sẽ biết được những chuyện trước kia của chủ nhân thể xác này.

Vũ Chi Duệ sửng sốt khựng lại, trầm nghĩ chuyện này mà người cũng không biết sao? Nhưng thấy An Ninh Hề nhìn mình bằng vẻ mặt ngưng trọng, nên không thể không tuân theo, kể lại đầu đuôi sự việc tại sao An Ninh Hề mang trọng thương.

Đương nhiên Vũ Chi Duệ không thể nói là vì người mê đắm sắc đẹp của Lục công tử Đông Việt người ta, kết quả trộm gà không được còn mất nắm gạo, không tóm được người còn bị bắn trọng thương tưởng chết. Đành cố gắng uyển chuyển lựa lời tường thuật lại sự việc ‘câu mỹ’ bất thành của An Ninh Hề, trái lại còn thiếu chút nữa mất mạng.

Tất nhiên An Ninh Hề nghe hiểu được ý trong lời hần nói, trong lòng cảm thấy hoang đường vô cùng, không ngờ mình nhất được cái xác có một không hai này. Chỉ là khi nghe đến Đông Việt, nàng lại không nhịn được nhíu chặt hai đầu lông mày.

Đông Việt? Không biết người kia hiện giờ ra sao? Có còn là người bạn tốt nhất, người thân duy nhất của mình nữa hay không....

An Ninh Hề nghĩ tới đó, khoe môi lơ đãng hơi nhếch lên, tuy chỉ là hành động thoáng qua, nhưng khiến lòng người thấy rét lạnh.

Hồi lâu sau, nàng giương mắt nhìn Vũ Chi Duệ thản nhiên nói: “Ngài cũng biết chuyện bốn cung bị ám sát? Mau sớm đi điều tra xem kẻ đứng đằng sau là ai?”

Vũ Chi Duệ đã nghe Tri Ngọc nói chuyện này, bản thân cảm thấy rất kỳ quái, huống chi chuyện này vốn cũng thuộc về phạm vi chức trách của hắn, lúc này cũng không chậm trễ lập tức bấm văng.

An Ninh Hề bổ sung: “Ngoài ra, về lai lịch của Tần Hạo và công tử áo trắng bên cạnh hắn, nếu như những thứ này ngài cũng không biết, thì hãy mau điều tra căn cứ kỹ càng cho bốn cung, mau sớm đem kết quả báo về cho bốn cung.”

Vũ Chi Duệ thầm giật mình, vì sao ngay cả nam sủng của mình mà quân thượng cũng không biết là ai kia chứ? Nhưng theo thói quen nghề nghiệp, hắn chỉ lập tức gạt đầu bấm văng.

4. Chương 4: Thị Tẩm Nam Sủng

Tại cung Trữ Minh rộng lớn.

Đằng sau tấm rèm đá thủy tinh như ẩn như hiện khắc họa lên bóng dáng trắng xóa của người nằm nghiêng trên giường. An Ninh Hề đang nhàn hạ nhắm mắt dưỡng thần, vết thương trên người vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, vì vậy, trong mấy ngày nay nàng ngoài điều tra người ám sát mình cùng lai lịch của đám người Tri Ngọc ra, thì chỉ toàn tâm toàn ý chú trọng vào việc nghỉ ngơi tịnh dưỡng thân thể.

Không bao lâu, cửa điện bỗng truyền đến tiếng chân vững vàng nhịp bước.

Suốt mấy ngày qua, ngày nào cũng có tốp năm tốp ba đến thỉnh an thăm hỏi An Ninh Hề, phần lớn là các đại thần, dĩ nhiên còn có cả trưởng công chúa An Tĩnh Hề là trưởng tỷ trên danh nghĩa đã xuất giá... cùng Cơ thái hậu cùng chiêu minh đến không có giới hạn kia nữa.

An Ninh Hề vốn thích yên tĩnh, những người này hễ đến là khiến cho nơi ở của nàng ồn ào rôm rả, người thì ân cần hỏi han bệnh tình, người thì phô trương cảm động đội ơn trời đất..., làm nàng sợ họ đến tránh còn không kịp. Vì thế, khi vừa nghe được tiếng bước chân đó, An Ninh Hề thiếu chút còn tưởng lại có người đến thăm hỏi nữa chứ, nhưng khi nghe thấy nhóm cung nhân xưng hô với người nọ thì nàng mới yên lòng.

Thì ra là Vũ Chi Duệ.

Từ khi nàng tỉnh lại đến nay đã qua đúng ba ngày, An Ninh Hề chỉ cho Vũ Chi Duệ thời gian ba ngày điều tra, vậy chắc hẳn hôm nay nàng sẽ nghe được đáp án đang mong đợi.

“Vi thần tham kiến quân thượng.”

Theo sau âm thanh của Vũ Chi Duệ vang lên, An Ninh Hề chậm rãi mở mắt ra. Vũ Chi Duệ vừa ngẩng đầu thì chạm phải ánh mắt ấy, trong lòng rất đổi ngạc nhiên. Vì cảm thấy ánh mắt đó vô cùng nhanh nhạy và sắc bén, không còn nét ngây thơ khờ khạo như ngày xưa nữa, thậm chí còn phải nói là đần độn ngốc nghếch.

Vũ Chi Duệ tuy là người tập võ, ngày thường không câu nệ tiểu tiết, nhưng vào thời khắc quan trọng cũng không hẳn là người cầu thả thiếu suy nghĩ, vì vậy ngay lập tức dần xuống mối nghi ngờ trong lòng, cúi đầu chờ An Ninh Hề lên tiếng.

“Điều tra rõ chưa?” Giọng nói hờ hững vang lên, tuy vẫn là cách nói biếng nhác như ngày trước, nhưng giọng điệu thì hết sức lạnh nhạt.

Vũ Chi Duệ nghe An Ninh Hề hỏi bèn vội vàng nói: “Khởi bẩm quân thượng, chuyện về thích khách đã điều tra rõ, là do một tổ chức thích khách trong thành Kim Lăng làm, quân thượng có chỉ thị gì không ạ?”

An Ninh Hề cười khẽ hai tiếng, “Chuyện này còn cần hỏi sao? Tất nhiên là phải nhổ cỏ tận gốc, tiêu diệt mọi hậu hoạn. Nhưng chuyện này vẫn phải tiếp tục điều tra thêm, phía sau chắc chắn còn có người chỉ điểm.”

Dù rằng đang nói về chủ đề liên quan đến sinh mạng, nhưng về mặt An Ninh Hề lại vô cùng bình thản, khỏe môi còn thấp thoáng như có ý cười khiến lòng Vũ Chi Duệ càng sinh nghi, người con gái trước mắt này thật sự vẫn là chủ tử mà mình đã hầu hạ mười mấy năm qua hay sao?

An Ninh Hề thấy vẻ mặt bàng hoàng của Vũ Chi Duệ, biết chắc y đã sinh lòng nghi ngờ với sự thay đổi này của mình, có điều nàng cũng chẳng quan tâm, bởi vì không ai có thể chứng minh được sự thực nàng không phải là An Ninh Hề.

Đương nhiên điểm đó cũng là sau khi tỉnh lại nàng mới nghĩ thông suốt. Ban đầu khi mới tỉnh, thật ra nàng chưa nắm rõ rốt cuộc An Ninh Hề có quyền lực như thế nào, vì vậy mới để ý nghe ngóng, không để người khác phát hiện ra thật sự là mình đã thay đổi. Và bây giờ, nàng đã hoàn toàn hiểu được, toàn bộ quyền lực lẫn thực tế của Nam Chiêu đều nằm trong tay An Ninh Hề, nên cũng yên lòng.

Nàng không làm những chuyện mà mình không nắm chắc, cho nên bất kể chuyện gì cũng nhất định phải nằm trong tình huống bản thân có thể kiểm soát thì mới đưa ra phán đoán.

“Vậy chuyện về bọn người Tần Hạo thì sao?” An Ninh Hề trực tiếp dời đi đề tài, thành công chi phối sự ngờ vực vô căn cứ của Vũ Chi Duệ.

“Chuyện này...” Vũ Chi Duệ nhíu nhíu mày, lòng thầm nghĩ không biết nên trả lời thế nào.

Nhiệm vụ này thực sự quá khó khăn. Hắn chỉ biết Tri Ngọc công tử cùng Tần Hạo đến từ Tây Hoa, đại khái là được Nữ Hầu nhặt về từ biên cảnh Nam Chiêu vào mùa Xuân của ba năm trước. Khi ấy hắn một thân trọng thương, hộ vệ của hắn là Tần Hạo khắp người cũng đầy máu, đến nỗi ngay cả một đại trượng phu như Vũ Chi Duệ đây nhìn thôi cũng thấy kinh hãi. Nhưng Nữ Hầu vừa thấy gương mặt đẹp như tiên nhân của Tri Ngọc sau khi tắm rửa sạch sẽ liền lập tức quyết định mang theo hắn về vương cung, đã hao tổn không biết bao nhiêu dược liệu trân quý để chữa trị cho hắn, mới bảo toàn được tính mạng.

Vũ Chi Duệ suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cuối cùng quyết định kể lại đầu đuôi ngọn nguồn sự việc năm đó nhặt được Tri Ngọc và Tần Hạo, tuy có thêm vào một số chi tiết, đồng thời cũng giấu nhẹm những gì không nên nói.

Sau khi kể xong, rốt cuộc Vũ Chi Duệ cũng thấy được vẻ kinh ngạc xa cách đã lâu trên mặt An Ninh Hề, hắn còn tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không còn nhìn thấy biểu hiện đó ở Nữ Hầu trước mắt này nữa. Song hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu biết kinh ngạc như vậy tức là nhiệm vụ báo cáo của hắn coi như đã hoàn thành.

Sở dĩ An Ninh Hề kinh ngạc là bởi vì đến thời điểm này cuối cùng nàng đã hiểu rõ một việc.

Thì ra Tri Ngọc chính là nam sủng của nàng.

Kỳ thực đầu có là nam sủng của An Ninh Hề, thì xét cho cùng người đàn ông đó vẫn chỉ là vật sở hữu của nàng mà thôi.

An Ninh Hề thu hồi vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn Vũ Chi Duệ hỏi, “Chỉ có bấy nhiêu? Người không có phái người đi Tây Hoa điều tra sao?”

Vũ Chi Duệ lập tức đáp: “Dạ có, nhưng không thu hoạch được gì.”

Không thu hoạch được gì.

Chỉ đơn giản năm chữ đã đem thân phận của Tri Ngọc và Tần Hạo vùi lấp trong sương mù, khiến người ta không tài nào đoán nổi. Trong lòng An Ninh Hề có chút không vui, không tra được sao? Nếu dùng tổ chức tình báo trước đây nàng thành lập khi còn ở Đông Việt, thì sẽ không rơi vào hoàn cảnh khó xử thế này. Ở quá khứ của nàng, nàng chưa bao giờ bị thất bại trong việc điều tra một ai đó.

Mặc dù không vui, nhưng An Ninh Hề không đến mức giận chó đánh mèo sang Vũ Chi Duệ, nàng khoát khoát tay với hắn, “Tra không được thì thôi, để nghĩ ra cách rồi tính sau, người đi xuống trước đi.”

Vũ Chi Duệ khom người thi lễ, thối lui từ từ ra cửa, nhưng khi chân vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa thì bỗng bị An Ninh Hề gọi lại.

Hắn đứng lại vội vàng xoay người, sau đó nghe An Ninh Hề dùng giọng điệu thủng thỉnh nói một cách rất quý dãi: “Người đi thông báo với Tri Ngọc công tử một tiếng, nói là...” An Ninh Hề còn cố tính kéo dài giọng ra, ngập ngừng một lúc mới nói tiếp: “Nói là... bổn cung cho đòi, tối nay công tử đến đây thị tẩm.”

Vũ Chi Duệ ghen hòng đố lười, há to miệng nhìn An Ninh Hề, mặt đỏ bừng ngượng ngùng. Trong lòng vừa thầm giật mình bởi sự phóng khoáng đột biến của Nữ Hầu, mặt khác cũng đồng thời kêu khổ không ngừng.

Tại sao nhiệm vụ truyền lời này lại rơi lên đầu hắn? Chuyện như vậy bảo hắn làm sao mở miệng?

Cùng là thân đàn ông như nhau, giờ phút này hắn đột nhiên rất đồng tình với Tri Ngọc công tử. Bởi vì sự tồn tại của hắn chỉ là kiểu gọi thì đến, đuổi thì đi.

Vũ Chi Duệ không dám làm trái ý An Ninh Hề, dù lòng không tình nguyện nhưng vẫn phải cung kính bậm một tiếng “Dạ”, sau đó cất bước đi về hướng điện Trọng Hoa.

Điện Trọng Hoa lúc này vẫn im ắng tĩnh lặng như thường ngày, trong điện không một bóng người, thậm chí ngay cả bóng dáng của một cung nhân cũng không có. Vén vén chỉ có hai người đang ngồi ở rừng trúc phía trước điện.

Tri Ngọc và Tần Hạo đang đánh cờ.

Bàn cờ được làm bằng vàng ròng, từng hình dáng hoa văn trên mặt bàn cho thấy phải là người có tay nghề cao kết hợp với kỹ thuật đặc biệt mới khắc họa lên được như thế. Nhìn tổng thể mà nói thì quả thật hoàn mỹ tự nhiên như trời sinh, sắc sỡ đến loá mắt. Còn quân cờ thì được chế tác từ ngọc thạch màu trắng vân xanh, vàng ngọc kết hợp khiến cho toàn bộ bàn cờ nhìn có vẻ vô cùng xa hoa hoang phí.

Tri Ngọc đã thay đổi một thân thường phục, toàn thân trên dưới vẫn là một màu trắng, có thể thấy được hắn rất yêu thích màu sắc này. Dáng vẻ của hắn lúc này hết sức điềm tĩnh nhàn nhã, còn Tần Hạo ở phía đối diện thì đang vô đầu bức tai, dường như đã không còn kiên nhẫn.

“Công tử, thuộc hạ thật sự không thể tiếp tục được nữa, người cho thuộc hạ nhận thua đi.”

Tần Hạo đã sớm muốn đầu hàng, nhưng Tri Ngọc nhất quyết không cho, một hai bắt hắn phải chiến đấu đến giây phút cuối cùng.

Tri Ngọc nghe vậy, vẻ mặt mang ý cười nhìn hắn, “Tần Hạo, dường như ngươi đã quên tinh thần hăng hái trước đây của chúng ta khi còn dong ruổi trên sa trường rồi, sao giờ lại dễ dàng mở miệng nhận thua như thế?”

Tần Hạo nhìn y cười cười ngượng ngùng, trên gương mặt ngời ngời phong độ lộ ra vẻ xấu hổ, “Công tử, chuyện này sao có thể so sánh được, thuộc hạ đánh trận còn nghe được, chứ người bảo thuộc hạ loay hoay với những thứ này, quả thật đã làm khó thuộc hạ rồi.”

Tri Ngọc cười lắc lắc đầu, “Nói vậy là sai rồi, bất luận là chiến trường, đánh bạc, thương trường hay tình trường, thậm chí là cả cuộc đời con người, đều có thể bói ra được từ ván cờ này.”

Tần Hạo tỏ ra hơi khó hiểu, ấp úng nói: “Công tử, nếu nói như người, vậy cuộc đời này của thuộc hạ cũng chẳng có niềm vui thú gì rồi, chỉ một ván cờ như vậy mà có thể nắm được cả cuộc đời con người ta ư, vậy đâu còn ý nghĩa gì?”

Tri Ngọc biết nếu nói tiếp với hắn cũng chỉ phí công vô ích, đành bất đắc dĩ cười lắc đầu, sau đó đột nhiên dừng lại động tác, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi thẳng người dậy nói với Tần Hạo: “Có người đến.”

Tần Hạo giật mình, định thần cẩn thận nghe ngóng, quả nhiên có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến. Trong lòng hắn thầm vui sướng, vội hỏi Tri Ngọc: “Có phải võ công của công tử đã sắp phục hồi rồi không?”

Mới vừa rồi Tri Ngọc còn nghe được tiếng bước chân trước hắn nữa, đủ để thấy được nhĩ lực đã từ từ hồi phục, vậy chắc hắn võ công trước đây cũng đang dần khôi phục rồi.

Tri Ngọc cười nhạt, hơi gật nhẹ đầu, rồi sau đó lại lắc đầu, “Có lẽ vậy, có điều ta từng thử sử dụng chiêu thức, nhưng không tới mười chiêu đã không thể vận nội lực, muốn chạm đến mức độ khôi phục e là sẽ còn phải cần thêm chút thời gian.”

Tần Hạo nghe nói như thế chợt ảm đạm cúi đầu, những tưởng dưới sự chăm sóc của Nữ Hầu, vết thương của công tử đã từ từ phục hồi lại như xưa, võ công cũng đang dần dần có tiến triển, nào ngờ đã ba năm trôi qua thế nhưng chỉ có thể sử dụng được mười chiêu thức, kết quả này thật khiến cho hắn khó mà tiếp nhận.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, năm đó công tử bị thương nặng như vậy, thiếu chút nữa còn không giữ được tánh mạng, có thể sống được đến ngày hôm nay, hơn nữa còn đang từ từ hồi phục, đây cũng là chuyện đáng để hắn vui mừng lắm rồi, không phải sao?

Nghĩ tới đây, trong thâm tâm Tần Hạo bỗng có phần cảm kích An Ninh Hề, suy cho cùng nếu không có Nữ Hầu thì giờ phút này công tử sẽ không còn ngồi ở đây rồi.

Cuộc đối thoại nói đến đó thì Vũ Chi Duệ chủ nhân của tiếng bước chân đã đến giáp ranh rừng trúc, hắn liếc mắt nhìn tới bóng dáng một thân màu trắng đang ngồi giữa rừng trúc, thầm nghĩ trong lòng: Đẹp quá lắm lúc cũng gây ra tai họa.

Tần Hạo thấy Vũ Chi Duệ đi vào rừng trúc, đứng dậy chấp tay chào hắn, “Bái kiến Vũ thái phó.”

Tuy Vũ Chi Duệ có vẻ không thích Tri Ngọc, nhưng ngược lại rất thưởng thức người đồng đạo luyện võ như Tần Hạo, vì vậy thấy hắn hành lễ liền khẽ gật đầu đáp lại.

Tri Ngọc cũng đứng dậy, trên mặt vẫn giữ nguyên nét cười ôn hòa, cũng hướng Vũ thái phó chấp tay, “Không ngờ khách quý viếng thăm, Vũ thái phó đến có việc gì không?”

Vũ Chi Duệ nghe hắn hỏi đến cái nguyên do đã khiến mình ngưng ngừng khốn khổ không thôi, hơi mất tự nhiên tăng hắng một tiếng rồi nói: “Ta đến để truyền lời thay quân thượng.”

Tri Ngọc hiểu kỳ “Ồ” lên một tiếng, “Quân thượng mời thái phó sang truyền lời gì cho ta vậy?”

Vũ Chi Duệ nghe hỏi thì càng thêm ái ngại, hắn quét mắt nhìn chung quanh một vòng, rồi lại liếc nhìn sang Tần Hạo, giống như đang do dự không biết có nên nói ra luôn trước mặt hắn hay không, nhưng thấy Tri Ngọc có vẻ đang nóng lòng chờ hắn trả lời, mà Tần Hạo thì không có ý định đi chỗ khác, hắn đành nói ra một câu mà gian nan như bị mắc nghẹn: “Quân thượng cho đòi người... tối nay đến thị tẩm.”

Lời vừa dứt, Tri Ngọc trợn mắt há miệng như chữ O. Tần Hạo cũng khiếp sợ không khá hơn y là bao. Nữ Hầu làm vậy là có ý gì? Không đến mức vừa mới tỉnh lại liền nổi lên sắc tâm đó chứ?

Nhưng chỉ trong nháy mắt Tri Ngọc đã khôi phục lại thái độ bình thường, hắn híp mắt bắt đầu trầm tư suy nghĩ về dụng ý trong đó. Cuối cùng đã khẳng định được một sự thật, mình đang thử dò xét Nữ Hầu đồng thời cũng bị nàng dò xét lại.

Nghĩ vậy, Tri Ngọc hết sức bất đắc dĩ thở dài, nhưng mặt vẫn mang ý cười mờ mờ nói với Vũ Chi Duệ: “Ta biết rồi, làm phiền Vũ thái phó chuyển lời với Nữ Hầu, tối nay ta sẽ đến.”

Vũ Chi Duệ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu rời đi, hắn không muốn ở lại đây thêm một khắc nào nữa, thật sự quá khiến cho người ta ngưng ngừng mà.

Tần Hạo thấy Vũ Chi Duệ đã đi xa, không thể nhịn được hỏi Tri Ngọc: “Tại sao công tử lại đồng ý? Nữ Hầu làm vậy cũng thật quái dị, trước đây nàng ta có bao giờ làm như thế đâu...”

Tri Ngọc chậm rãi nâng lên một tay ngắt lời Tần Hạo, cười nhạt nói với hắn: “Người đã quên thân phận hôm nay của ta sao? Chỉ cần ngày nào ta còn ở trong cung này, thì ta vẫn là nam sủng của Nữ Hầu, mà đã là nam sủng thì đương nhiên sẽ có lúc được triệu thị tẩm, chuyện này không đến lượt ta có đồng ý hay không.”

Tần Hạo thấy y như vậy, trong lòng thương xót không đành, chút cảm kích vừa mới dành cho An Ninh Hề lập tức biến mất không còn một mống. Thân phận của công tử cao quý biết nhường nào, vậy mà bị nàng ta tùy tiện sai bảo như thế, ban đầu chẳng phải nàng ta đã đồng ý không ép buộc công tử hay sao? Sao nay lại tự nhiên trở quẻ?

Tần Hạo nghĩ mãi vẫn không hiểu, Tri Ngọc cũng thế, vì vậy hắn mới quyết định đích thân đến xem một chuyện.

Khoé môi Tri Ngọc từ từ nhếch lên, cười rất có thâm ý, sự tình ngày càng trở nên thú vị. Nghĩ thế nên trong thâm tâm cũng có chút mong đợi đến buổi tối hôm nay.

Muốn dò xét rõ về An Ninh Hề, tối nay chính là một cơ hội tốt.

5. Chương 5: Rất Trùng Hợp

Màn đêm buông xuống, đèn đuốc thấp sáng rực cả vương cung Nam Chiêu.

Đã qua giờ cơm tối, thời gian này là lúc nhóm cung nhân hầu hạ các chủ tử nghỉ ngơi. Tại một gian phòng hướng bên trái cung Trữ Minh, An Ninh Hề thoải mái ngâm mình trong bồn tắm cực lớn, nhân hạ hưởng thụ việc tắm rửa.

Ngâm được một lúc, lo ngại đến vết thương nơi ngực, An Ninh Hề dù có luyến tiếc nhưng cũng đành phải rời khỏi bồn tắm, khoác áo choàng rộng vào người xong mới gọi nhóm cung nhân vào hầu hạ.

Không biết vì nguyên nhân gì mà trước đó bên cạnh An Ninh Hề không có thái giám, chỉ có cung nữ. Sau khi sống lại, An Ninh Hề cũng không có yêu cầu gì đối với việc này, rất nhiều chuyện một mình nàng vẫn có thể giải quyết, không quen nhờ vả người khác, cho nên đến tận bây giờ cạnh nàng cũng chẳng có một cung nữ tri kỷ nào. Nói đúng ra, chỉ có mỗi Vũ Chi Duệ mới là tâm phúc của nàng.

Lúc này, An Ninh Hề vừa để nhóm cung nữ trang điểm chải chuốt cho mình, trong lòng vừa thầm nghĩ thời gian này hẳn nên bồi dưỡng sẵn một vài tâm phúc rồi.

Có điều đối tượng như vậy nhất định rất khó tìm, chuyện này vẫn nên từ từ, vì phải mất rất nhiều thời gian. Nhưng không sao, những việc này đối với nàng mà nói cũng như ngựa quen đường cũ mà thôi, nàng đã từng làm qua một lần nên trình tự cũng rất quen thuộc.

Chỉ chốc lát sau các cung nhân hầu hạ An Ninh Hề hoàn tất, sau đó nhanh chóng chia làm hai bên, mở ra cửa điện mời An Ninh Hề trở về chánh điện nghỉ ngơi.

An Ninh Hề liếc qua chiếc áo mỏng manh na ná như áo ngủ trên người mình, bỗng có phần do dự. Nhưng chỉ trong chớp mắt, thần sắc của nàng đã khôi phục lại vẻ bình thản như ban đầu, cất bước trầm tĩnh đi ra phía ngoài điện.

Tiến vào chánh điện, An Ninh Hề phát tay cho nhóm cung nữ đi theo nàng lui xuống, một mình đi vào nội điện, nhưng khi vừa bước chân vào bên trong thì chợt sững sốt ngẩn ngơ.

Chẳng biết Tri Ngọc đã đến từ bao giờ, đang ngồi ở cạnh bàn, trong tay cầm một quyển cổ tịch xem say sưa mê mẩn.

An Ninh Hề quan sát đánh giá hần một lúc, thấy vẻ mặt chuyên chú tập trung xem sách của hần như hoàn toàn không hay biết bên cạnh đang có người, không nhần nại khẽ ho một tiếng, để Tri Ngọc chú ý đến sự hiện diện của mình.

“Quân thượng đến rồi?” Sau khi nhìn thấy An Ninh Hề, vẻ mặt Tri Ngọc không hề có vẻ mất tự nhiên, y hệt như lần đầu tiên gặp nàng vậy, trên mặt vẫn nở nụ cười dịu dàng, cả lời nói cũng rất mềm mại.

Sở dĩ An Ninh Hề cho gọi hần đến, dĩ nhiên không phải nàng nổi lên sắc tâm gì, mà nàng muốn xem xem rốt cuộc hần có phải thật sự chỉ là nam sủng như vẻ ngoài này hay không mà thôi.

Cho nên mới quyết định tối nay bằng giá nào cũng phải quan sát nhất cử nhất động của hần. Vì vậy, khi An Ninh Hề nghe Tri Ngọc nói thế, sắc mặt như thường ngày gặt đầu một cái, sau đó cố ý nhỏ nhẹ mềm mỏng hỏi hần: “Người đến lâu chưa?”

Tri Ngọc buông quyển cổ tịch trong tay xuống, hơi mỉm cười, “Đã đến từ rất sớm, suốt mấy ngày không gặp quân thượng, lòng thần nhớ nhung da diết, nên vừa được triệu kiến lập tức vội vàng đến đây.”

An Ninh Hề thấy khi hần nói ra lời này vẫn không có điểm gì khác thường, thậm chí vẻ mặt còn hết sức thành khẩn tha thiết, trong lòng không nhịn được hoài nghi có lẽ nào mình quá đa nghi rồi chăng?

Có lẽ người đàn ông này thật sự chỉ là một nam sủng, hơn nữa thậm chí trong lòng hắn còn thật sự rất yêu thương Nữ Hầu này?

Nếu nói vậy, sự xuất hiện của nàng phải chăng đã chen vào mối tình tốt đẹp của người ta?

Lòng An Ninh Hề vừa suy tư, vừa dời bước đi tới bàn trang điểm, sau khi ngồi xuống, nàng đưa lưng về phía Tri Ngọc, dáng vẻ giống như hồ hững biếng nhác vẩy vẩy tay về phía hắn, “Qua đây giúp ta cởi dây cột tóc.”

Tri Ngọc nhếch môi cười hết sức mỉa mai, điệu bộ vô cùng nhàn nhã thư thái đi đến phía sau An Ninh Hề, vung lên ống tay áo rộng rãi để lộ ra một phần của cánh tay, từng ngón tay thon dài khẽ chạm lên sợi tóc mềm mại của An Ninh Hề, động tác nhẹ nhàng từ tốn không nhanh không chậm cởi sợi dây cột tóc mà nhóm cung nhân viên vừa mới thất cho An Ninh Hề.

Khi tầm mắt An Ninh Hề dừng lại ở bàn tay hắn bởi tiếp xúc trong cự ly gần, nàng bỗng sững sờ, nổi nghi ngờ trong lòng vừa bị nàng dẫn xuống ngay tức khắc khuấy động trở lại.

Đôi tay đó lộ rõ cả những khớp xương, giữa lòng bàn tay còn gồ lên những vết chai, đã tạo nên sự đối lập rõ rệt với người có dung mạo như ngọc của hắn.

Nếu không phải trường kỳ sử dụng binh khí, thì sẽ không có nhiều vết chai như vậy.

An Ninh Hề càng thêm có hứng thú về lai lịch của Tri Ngọc, nhưng Vũ Chi Duệ điều tra không ra, khiến nàng cũng không thể làm gì khác hơn, ý niệm muốn bồi dưỡng tâm phúc trong lòng lúc này càng thêm mãnh liệt.

Tri Ngọc ở sau lưng An Ninh Hề thỉnh thoảng cũng liếc nhìn về mặt nàng qua gương đồng, thấy nàng nhìn chăm chăm vào tay mình mà không hiểu vì sao.

Đối với sự biến hóa đến bất ngờ này của Nữ Hầu, đương nhiên Tri Ngọc sẽ không nghĩ tới loại chuyện như chết đi sống lại gì đó, những sự việc như thế xưa nay đều bị hắn nhận định là ‘quái lực loạn thần’ (*). Vì vậy, dù cho hắn cảm thấy Nữ Hầu như đã biến thành một người hoàn toàn khác, nhưng trong lòng vẫn đinh ninh rằng, An Ninh Hề vẫn là An Ninh Hề, chỉ là đột nhiên thay đổi tính tình sau khi tỉnh lại mà thôi.

[Quái lực loạn thần tức là có những chuyện kỳ quái do một ai đó (cụ thể là con người chẳng hạn) tự thêm dặt lên rồi lại đổ cho thần thánh.]

Điều mà hắn muốn biết chỉ là rốt cuộc tại sao Nữ Hầu lại thay đổi tính tình. Ban đầu hắn nghĩ rằng, không lẽ trong triều có người cố tình xúi giục, khuyên Nữ Hầu phải nên có chủ kiến của mình. Nhưng rất nhanh suy nghĩ đó liền bị bác bỏ, bởi vì trước khi Nữ Hầu hôn mê thì tất cả vẫn bình thường, mà sau khi hôn mê tỉnh lại mới biến thành ra thế này. Lẽ nào lúc hôn mê đã xảy ra chuyện gì?

Tri Ngọc lấy làm khó hiểu, hắn chưa bao giờ gặp chuyện như vậy, không ngờ bản thân lại gặp phải chuyện kỳ diệu không có lời giải này.

Trong lúc suy tư, Tri Ngọc đã cởi xong dây cột tóc, đưa đến trước mặt An Ninh Hề, hắn mỉm cười ôn hòa nói: “Quân thượng, xong rồi.”

An Ninh Hề liếc mắt nhìn dây cột tóc trong tay hắn, sóng mắt hơi biến đổi, đột nhiên vươn tay ra cầm dây cột tóc đồng thời nắm luôn bàn tay hắn, khóe môi nở nụ cười e thẹn quyến rũ, “Đa tạ Tri Ngọc.”

Tri Ngọc dĩ nhiên biết đây là dấu hiệu bắt đầu thử dò xét, vì vậy lập tức phối hợp An Ninh Hề. Kéo nhẹ nàng đứng dậy khỏi ghế ngồi, sau đó trực tiếp dìu nàng đi về hướng tấm rèm che thủy tinh, mục tiêu đương nhiên là chiếc giường gỗ khắc hoa bên trong đó.

Lòng An Ninh Hề bỗng thấy khẩn trương, nhưng tình hình hiện tại đã không cho phép nàng lùi bước, muốn thăm dò Tri Ngọc là chủ ý của nàng, giờ muốn rút lui e là không thể.

Bức rèm thủy tinh vì hai người đi xuyên qua mà không ngừng đung đưa, va chạm vào nhau phát ra tiếng vang thanh thoát khe khẽ.

Cứ như vậy bị Tri Ngọc dìu đến bên giường, An Ninh Hề đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, nàng cảm thấy như quyền chủ động lúc này đã bị Tri Ngọc nắm trong tay.

Sau khi hai người ngồi xuống giường, Tri Ngọc bỗng hỏi nàng: “Vết thương trên người quân thượng đã đỡ hơn chưa?”

Thần sắc Tri Ngọc mang theo ý cười mờ ám rất khó nắm bắt, An Ninh Hề chợt nghĩ đến ẩn ý trong lời của hắn, mặt thoáng ửng đỏ. Về gương mặt nàng đã nhiều năm không thấy nay đột nhiên xuất hiện khiến lòng nàng cảm thấy không vui chút nào. Nếu cả bản thân mình còn không giữ được bình tĩnh, dựa vào đâu để thăm dò người ta?

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng An Ninh Hề cũng bình tĩnh lại, thần sắc thoải mái hơn nhiều, cười cười nhìn Tri Ngọc, “Không sao, Tri Ngọc đừng lo lắng.”

Tri Ngọc thấy dáng vẻ này của nàng, lập tức liên tưởng đến Nữ Hầu trong quá khứ, mỗi lần hắn cố ý khích tướng trêu chọc, nàng liền vui sướng đỏ mặt thẹn thùng, tư tưởng thật sự không khác gì một đứa bé, thái độ đối với hắn giống như một tiểu muội muội luôn dựa dẫm nũng nịu với ca ca mình, gặp phải vấn đề gì cũng đều hỏi ý kiến hắn xong mới quyết định.

Vậy mà hôm nay Nữ Hầu có thể điềm tĩnh như vậy, đối với chuyện sắp xảy ra kể tiếp, nàng lại chẳng mấy may có chút e lệ nào. Nhưng trên thực tế thì trước đây nàng chưa từng tiếp xúc qua với nam tử nào khác.

Dĩ nhiên trừ hắn ra, còn có Lục công tử của Đông Việt từng bị bắt về nhưng đã trốn thoát.

Tri Ngọc thầm giật mình, nhưng vẫn cố ý hỏi, “Có phải quân thượng đã không còn nhớ chuyện gì hết không?” Có lẽ nguyên nhân cho sự biến hóa của nàng là do bị mất trí nhớ mà ra.

An Ninh Hề nghe nói thế khẽ mỉm cười, cũng không phủ nhận, “Phải, có thể do bị bắn trọng thương té ngã va trúng đầu, nên có một số chuyện vẫn không nhớ rõ.” Nói đến đây, nàng còn cố tình ôm chặt lấy cánh tay Tri Ngọc, ánh mắt buồn bã hỏi hắn: “Chẳng lẽ vì bổn cung đã quên hết những chuyện của hai chúng ta trong quá khứ nên khiến chàng không vui?”

Tri Ngọc nghe vậy, phối hợp cười cười trấn an, “Không có, sao Tri Ngọc lại không vui được chứ, chỉ cần quân thượng không việc gì là tốt rồi.” Nhưng khi nói ra lời này, lòng hắn cũng đồng thời nổi lên gợn sóng, cảm thấy sự việc không chỉ là mất trí nhớ đơn giản như vậy.

An Ninh Hề đã nhận ra sự nghi hoặc của Tri Ngọc, đang nghĩ xem nên ứng đối thế nào thì động tác của Tri Ngọc đã cắt ngang suy nghĩ nàng.

Ngón tay hơi tái nhợt của Tri Ngọc chậm chậm lướt qua gò má An Ninh Hề, sau đó dịu dàng nâng cằm nàng lên, kề mặt đến gần nhưng chỉ hôn nghiêng phần bên cổ nàng.

Tay An Ninh Hề túm chặt mép giường, rất muốn ngay lập tức đẩy người đàn ông này ra, thậm chí còn hối hận với quyết định trước đó mình cho hắn đến, nhưng khi thấy Tri Ngọc không có hành động nào kế tiếp, dường như đang nhẫn nại chờ đợi phản ứng tiếp theo của nàng.

Nàng là người mang tư tưởng của người hiện đại, về điểm này đương nhiên nghĩ rất thoáng, chỉ là thỉnh thoảng gặp dịp thì chơi không có gì đáng lo ngại. Tự an ủi mình như thế xong, An Ninh Hề liền để cho Tri Ngọc ôm mình vào lòng, dịu dàng đón nhận.

Tri Ngọc hơi ngần người, sau khi thấy Nữ Hầu không có phản ứng, tiếp tục dời môi qua tai nàng.

Trước kia Nữ Hầu vô cùng không thích động tác này, bởi vì hắn rất hay trêu đùa phả hơi vào tai nàng, khi đó Nữ Hầu sẽ không vui vênh môi bỏ đi. Hắn cũng không biết tại làm sao, mỗi lần bị Nữ Hầu quấy rầy nhưng không đuổi được thì hắn sẽ dùng cách này để đuổi nàng đi, quả thật lần nào cũng hữu dụng.

Bây giờ hắn thật sự rất muốn biết Nữ Hầu có còn vẫn giống như trước đây không.

Trong thâm tâm Tri Ngọc nghĩ Nữ Hầu này đương nhiên vẫn là Nữ Hầu, gần như đã sẵn sàng chuẩn bị nàng đẩy ra, khi môi hắn chạm nhẹ đến vành tai Nữ Hầu không ngờ lại nhận được sự phản ứng ngoài sức tưởng tượng.

An Ninh Hề gần như theo phản xạ bản năng đẩy hắn ra, sau đó hung hăng tát hắn một cái.

Sức khỏe Tri Ngọc vốn chưa hoàn toàn hồi phục, còn An Ninh Hề là người từng tập võ, tuy hôm nay An Ninh Hề không biết võ công, nhưng lực tay vẫn có sức như thường. Do đó, một bạt tay của nàng giáng xuống khiến Tri Ngọc chao đảo nghiêng ngã, vô cùng thảm hại, khoe môi cũng thắm ra tia máu.

An Ninh Hề sưng sốt, sau khi phản ứng lại thì thấy hối hận không thôi. Không ngờ mình lại thiếu kiên nhẫn đến thế, chẳng qua chỉ vì hành vi hôn lên vành tai này của hắn bỗng khiến nàng bỗng nhớ đến con người từng làm tổn thương mình kia, giờ thì đến mình làm tổn thương Tri Ngọc?

Thấy Tri Ngọc ngã ngồi trên nền đất vuốt ngực thở dốc, nàng thoáng chạnh lòng, vừa định bước tới đỡ hắn thì thấy Tri Ngọc cười nhìn nàng nói, “Còn tưởng rằng quân thượng mất trí nhớ thì sẽ không để ý việc này nữa, không ngờ cho tới bây giờ người vẫn không thích người khác chạm vào tai người.”

An Ninh Hề sưng sốt, nhưng sau đó cảm thấy thật may mắn, trùng hợp ngẫu nhiên xui khiến sao nàng lại chạm phải điều An Ninh Hề không thích. Bản thân nàng là vì từng bị tổn thương nên mới bài xích với hành động này, nhưng không nghĩ rằng An Ninh Hề này cũng có sở thích độc đáo như vậy, cũng không thích người khác đụng tai của mình.

“Người không sao chứ? Khi này bồn cung ra tay hơi nặng.” An Ninh Hề đứng dậy, đi tới đưa tay dìu Tri Ngọc đứng lên.

Tri Ngọc thở dốc khó khăn mới đứng ổn định lại, đang định mở miệng nói gì đó thì bỗng nghe được bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Giọng của Vũ Chi Duệ vọng đến từ ngoài cửa, giọng điệu hẩn khi nói chuyện có vẻ ngập ngừng như không muốn quấy rầy người trong điện, “Quân thượng, Lang thái phó và Hoắc đô đốc cầu kiến ạ.”

An Ninh Hề còn chưa có bất kỳ phản ứng gì, Tri Ngọc đã là người sưng sốt trước, Lang thái phó và Hoắc đô đốc cả hai đều là thần tử tay trái tay phải trong triều Nam Chiêu, lúc này đã khuya còn vào cung cầu kiến, chẳng lẽ đã xảy ra đại sự gì?

6. Chương 6: Từ Ngàn Dặm Khẩn Cấp Viện Binh

Nghe được tin báo, An Ninh Hề thoáng giật mình, sau đó mới nhớ ra Lang thái phó chính là lão sư của nàng, chỉ gặp có một lần khi còn bệnh ông đến thăm, hình như ông rất được thái hậu nể trọng. Còn người tên Hoắc đô đốc gì đó thì nàng chưa gặp bao giờ.

Sau khi tỉnh lại, An Ninh Hề đã xem qua những tư liệu về trọng thần Nam Chiêu một lần, biết đại nguyên soái thống lĩnh binh mã của Nam Chiêu, bên cạnh đó là đô đốc Hoắc Tiêu nắm giữ cấm vệ quân của Kim Lăng, nói vậy người vừa được báo chắc hẳn là Hoắc đô đốc rồi. Nói ra thì thân phận của hắn còn là biểu huynh của An Ninh Hề, mẹ hắn là muội muội của quân chủ tiền nhiệm Nam Chiêu, vì vậy Hoắc Tiêu cũng được xem như con cháu vương tộc.

“Bảo họ đợi ở thư phòng, bồn cung sẽ sang ngay.” Nếu hai trọng thần đã đích thân đến đây, chắc phải có chuyện gì đó rất quan trọng cần bẩm báo, An Ninh Hề không do dự đồng ý để họ vào cầu kiến.

Tri Ngọc ở một bên cũng không tránh khỏi trầm tư, hắn đang thầm nghĩ xem hai người họ đến có mục đích gì. Hoắc đô đốc - Hoắc Tiêu là đại nguyên soái nắm giữ binh mã cả nước, Lang thái phó - Lang Nhược Thủy là trụ cột chống đỡ triều chính cả nước, hai người họ một văn một võ, chỉ mỗi cái nhấc tay động chân là sẽ ảnh hưởng đến mạch sống của Nam Chiêu, vì vậy trẻ như thế còn vào cung ắt hẳn đã xảy ra chuyện.

Hơn nữa còn là chuyện hết sức quan trọng.

Trong lúc Tri Ngọc còn đang trầm tư suy nghĩ, An Ninh Hề đã tùy ý phủ lên áo khoác, mái tóc xỏa tung cũng chỉ tiện tay dùng dây cột tóc mà Tri Ngọc vừa mới cởi ra cột lên lại, sau đó nhìn Tri Ngọc nói: “Tối nay bồn cung có việc, người cứ về trước đi.” Nàng liếc nhìn nắm đấm tay hắn rõ trên mặt Tri Ngọc, sau đó hơi ngại ngùng bổ sung thêm một câu, “Trở về nghỉ ngơi cho tốt.”

Tri Ngọc xưa nay làm việc luôn dứt khoát, nếu Nữ Hầu đã lên tiếng, hắn cũng không chút do dự gật đầu rồi nói một câu “Tuân mệnh”, sau đó thản nhiên bước ra khỏi cung Trữ Minh.

An Ninh Hề thấy Tri Ngọc đi rồi, lúc này mới cất bước đi tới thư phòng.

Thư phòng nằm cũng không xa cung Trữ Minh là bao, vừa bước vào thư phòng, An Ninh Hề đã nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc trầm tư của hai người Lang thái phó và Hoắc Tiêu, không ai nói với ai lời nào. Nghe được tiếng bước chân của nàng hai người mới ngẩng đầu lên, sau đó vội vàng hành lễ.

An Ninh Hề vừa ra lệnh cho hai người đứng dậy, vừa đi đến bàn ngọc ngồi xuống. Sau khi ngồi xuống, nàng liền quan sát đánh giá người tên Hoắc Tiêu mà mình mới chỉ gặp lần đầu. Ngũ quan hắn tuy tuấn tú nhưng nhìn rất cương nghị, nét mặt lạnh không biểu hiện cảm xúc, chắc là kiểu người không dễ nói chuyện. Tầm mắt chuyển sang Lang thái phó, lại nhìn thấy vẻ mặt đang suy nghĩ sâu xa của ông.

An Ninh Hề đã không xa lạ gì với vẻ mặt này, hiện tại ai nhìn nàng cũng dùng mỗi biểu tình đó, nàng đã quen rồi. An Ninh Hề không nhiều lời mà trực tiếp nói thẳng vào đề chính, “Đã trễ thế này, có chuyện gì quan trọng sao?”

Lang thái phó nghe xong câu này, thu hồi vẻ mặt trầm tư suy nghĩ, tiến lên chấp tay với An Ninh Hề, “Quân thượng, cách Trung Chu tám trăm dặm đưa thư khẩn cấp đến, phía trên còn đóng dấu ngọc tỷ của hoàng đế, là chuyện quân tình vô cùng cấp bách, vì vậy cự thần mới cùng Hoắc đô đốc đêm khuya vào cung cầu kiến.” Nói xong, ông rút ra một phong thư trong tay áo trình lên An Ninh Hề.

Khi An Ninh Hề nghe đến Trung Chu vẻ mặt bỗng nghiêm túc hẳn lên. Mặc dù biết hiện tại Trung Chu bất lực ra sao, nhưng thuyền nát cũng còn được ba phần đỉnh, chỉ cần nó vẫn đứng đầu các nước, nhất định phải nghiêm túc chống đỡ. Vì vậy, sau khi An Ninh Hề nhận lấy lá thư, chỉ thoáng liếc qua dấu ngọc tỷ niêm phong đỏ tươi rồi ngay lập tức mở lá thư ra.

Chỉ có chuyện quân tình cực kỳ quan trọng thì trên phong thư mới được đóng ngọc tỷ này lên, chứng tỏ thiên tử rất coi trọng việc này. Dấu ấn hắc trên phong thư vô cùng rõ ràng, có thể thấy được lúc đóng dấu hoàng đế Trung Chu đã dùng ra sao, đủ để chứng minh việc này hệ trọng cỡ nào.

Theo dõi mọi động tĩnh lúc này của An Ninh Hề, vẻ mặt Lang thái phó cùng Hoắc Tiêu đều nín thở ngưng thần nhìn chằm chằm phong thư trong tay An Ninh Hề, âm thầm suy đoán trong lá thư ấy rốt cuộc khẩn báo quân tình quan trọng gì.

Nhưng rất nhanh sau đó, hai người bọn họ đều kinh ngạc liếc nhìn nhau, bởi vì bọn họ trông thấy sau khi An Ninh Hề xem xong lá thư thì khóe môi từ từ gợi lên nét cười nhè nhẹ, nhưng cũng hết sức lạnh lùng, như muốn tàn sát hết vạn vật chung quanh.

Bản thân An Ninh Hề cũng không nhận ra ý cười trên mặt mình lúc này dọa người đến mức nào, ngẩng đầu lên nhìn hai người đứng im cung kính trước mặt, nàng mở lời với giọng điệu vô cùng bình thản nhưng ẩn trong đó dường như còn có sự vui sướng hết sức kỳ lạ: “Đông Việt bỗng nhiên ngang tàng muốn thôn tóm những nước nhỏ thuộc địa phận Trung Chu, mục tiêu chính là nhắm thẳng vào Trung Chu, hoàng đế bệ hạ cầu cứu đến chúng ta.” Sau khi nói xong, nàng tùy ý ném phong thư lên bàn, rồi hất mặt với hai người ý bảo hai người hãy tự xem.

Hoắc Tiêu cầm phong thư lên xem trước, sau khi hắn vội vã lướt qua xem một lần thì nhíu hai đầu lông mày, giọng nói có phần nặng nề lẫn lạnh lùng, “Yêu cầu mỗi nước chúng ta phải gấp rút đem binh tiếp viện...” Hắn hơi khựng lại, sau đó ngáp ngừng nhìn An Ninh Hề, “Quân thượng thấy chúng ta có nên cứu hay không?”

An Ninh Hề trong lòng đã sớm có tính toán, khoan hãy nói đến việc thân phận hiện tại của nàng có quan hệ huyết thống với hoàng thất Trung Chu, quan trọng hơn là, ý đồ xâm phạm Trung Chu lần này là Đông Việt chứ không phải là các quốc gia khác.

Nếu đổi lại là Tây Hoa ở phía Tây, hay Bắc Mạnh ở phía Bắc, thậm chí là những dân tộc man di xâm lấn Trung Chu nào khác, có lẽ An Ninh Hề đều sẽ xem xét không phát binh, bởi vì nàng đã hiểu quá rõ về thực lực của Nam Chiêu. Mặc dù đời sống dân chúng cũng được coi là giàu mạnh ấm no, nhưng binh lực thì không mạnh. Chỉ dựa vào một điểm đó, có lẽ hôm nay An Ninh Hề sẽ tùy ý mượn đại cái cớ nào đó để thoái thác chuyện này.

Nhưng không ngờ lại chính là Đông Việt.

Nếu là như vậy, nàng không thể không phái binh gấp rút tiếp viện rồi.

Sao có thể để người đó được như ý chứ? Nghĩ đến người nọ, An Ninh Hề đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nàng giương mắt nhìn về phía Lang thái phó, “Vương hậu hiện nay của Đông Việt vương là ai?”

Lang thái phó sững người, không ngờ quân thượng lại đi hỏi đến vấn đề này, nhưng ông vẫn suy nghĩ một lúc rồi tâu với An Ninh Hề, “Khởi bẩm quân thượng, là Quách Tuệ Nguyệt nữ nhi của Quách gia Đông Việt.”

Quách Tuệ Nguyệt? An Ninh Hề bỗng nở nụ cười thâm lương, không ngờ vị trí của mình cuối cùng vẫn bị nàng ta chiếm hữu.

Quách Tuệ Nguyệt kia từng là bằng hữu tốt nhất của nàng, là tri kỷ thân thiết nhất cùng nàng chia sẻ hoạn nạn, giúp đỡ lẫn nhau cùng vượt qua bao khó khăn gian khổ tại không gian xa lạ này, nhưng cuối cùng cũng chính cô ta đã đoạt đi tất cả của nàng.

An Ninh Hề nhắm mắt lại, như thể không muốn nhìn thấy thế gian đáng ghê tởm này nữa, sau đó thuận miệng hỏi tiếp: “Vậy còn Tiêu Như Thanh nữ nhi của Tiêu gia Đông Việt thì sao? Đông Việt vương ban đầu chẳng phải muốn cưới nàng ta sao?”

Lang thái phó nhíu nhíu mày, lòng thầm kinh ngạc không hiểu sao Nữ Hầu lại quan tâm đến những chuyện cũ rích năm xưa này. Ông trầm tư một lúc mới do dự đáp: “Về chuyện này... Cự thần cũng không rõ lắm, đã là chuyện của mười năm về trước rồi, lúc ấy hình như đã xảy ra chuyện gì mà sau đó Đông Việt vương đột nhiên sắc phong Quách Tuệ Nguyệt làm vương hậu, ngược lại từ đó trở đi cũng không còn nghe ai nhắc đến tin tức gì về cái người tên Tiêu Như Thanh ấy nữa.”

Lang thái phó vừa dứt lời thì Hoắc Tiêu ở bên cạnh bỗng tiếp lời: “Tiêu Như Thanh đó đúng là một cô gái tài hoa, nếu nàng ta còn sống trên đời thì hôm nay Đông Việt nói không chừng đã xưng bá rồi.”

Bao nhiêu khó chịu trong lòng An Ninh Hề đều được hóa giải không ít sau khi nghe được lời này của Hoắc Tiêu, không ngờ đã mười năm trôi qua mà vẫn còn có người nhớ đến nàng.

Không sai, cô gái tài hoa tên Tiêu Như Thanh được Hoắc Tiêu ca tụng kia chính là người trước khi sống lại trong lớp vỏ An Ninh Hề hiện tại. Nói đúng hơn, là người sau khi vượt thời gian về cổ đại, và sau đó được chuyển kiếp sống lại làm An Ninh Hề.

An Ninh Hề đã trải qua quá nhiều chuyện mà ngay cả bản thân nàng cũng không thể tưởng tượng nổi, mà trong đó, từ hiện đại vượt thời gian về cổ đại, sau đó còn được chết đi sống lại lần nữa, không thể nghĩ ngờ là hai sự kiện thần kỳ nhất. Vì vậy, giờ đây chỉ cần mỗi lần hồi tưởng lại, An Ninh Hề cảm thấy những gì đã trải qua trong quá khứ cứ như một giấc mơ không chân thật. Tuy nhiên, những vết thương cùng nỗi đau đớn đó lại như khắc sâu vào xương cốt vô cùng rõ ràng, bảo nàng sao có thể dễ dàng xóa đi được.

Hoắc Tiêu bên này vừa dứt lời, Lang thái phó bên kia lập tức phản bác: “Hoắc đô đốc nói vậy có phần hơi quá rồi, Tiêu Như Thanh dù sao cũng chỉ là phận gái, tài cán có bao nhiêu mà có khả năng trợ giúp Đông Việt vương đạt thành bá nghiệp. Theo lão phu thấy, nếu chiến thần Phong Dực còn tại thế, thì mới chính là người đạt thành bá nghiệp và cũng không có người thứ hai.”

Tâm tình khó chịu vừa được nguôi ngoai đôi chút của An Ninh Hề sau khi nghe xong lời này của Lang thái phó, lại lần nữa như rơi xuống tận đáy cốc. Không phải nàng không vui khi bị người khác không công nhận, chỉ là có chút bất mãn đối với tư tưởng bảo thủ xem thường phụ nữ của Lang thái phó. Thế cho nên, ngay khi Lang thái phó vừa dứt lời thì nàng liền tăng hắng một tiếng, để nhắc nhở ông rằng: đang ngồi trước mặt ông cũng là một cô gái đó nhé, hơn nữa còn là quân chủ của ông nữa đấy.

Lang thái phó sau khi phản ứng lại cũng có chút lúng túng nhìn sang An Ninh Hề, rồi nhanh chóng chuyển đề tài, “Có phải quân thượng đã có kế sách gì rồi không? Nên hồi đáp lại lá thư này như thế nào? Chúng ta có nên cứu hay không?”

Sau khi nêu lên ba vấn đề liên tiếp ông mới thấy hơi yên tâm. Trực giác Lang thái phó đã phát hiện ra sự biến hóa không hề đơn giản của cô gái ở trước mắt này, đã không còn là Nữ Hầu tuy vô lý nhưng rất đơn thuần trước kia nữa, vì vậy nói chuyện cũng bắt đầu vô cùng cẩn thận. Có điều, đối với nguyên nhân cho sự thay đổi này của Nữ Hầu, ông không giống Tri Ngọc muốn tìm hiểu dò xét thực hư thế nào. Bởi vì đối

với ông mà nói, chỉ cần sự thay đổi này của Nữ Hầu có lợi cho Nam Chiêu thì chính là chuyện tốt, còn về An Ninh Hề của ngày hôm nay, thì vẫn còn đang nằm trong tầm quan sát của ông.

An Ninh Hề nghe xong mấy vấn đề Lang thái phó hỏi, không vội trả lời, mà nhìn về phía Hoắc Tiêu hỏi: “Hoắc đô đốc nói xem Nam Chiêu ta còn bao nhiêu tinh binh có thể dùng?”

Hoắc Tiêu nghe nói như thế, vẻ mặt lập tức nghiêm túc và trang trọng, trong giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt trước sau như một nhưng mang theo vẻ kiêu ngạo kiên định bẩm báo: “Năm vạn.”

An Ninh Hề nhíu nhíu hai đầu mày, nhếch môi cười mai mỉa, “Năm vạn tinh binh? Nếu thật sự đều là những binh sĩ tinh anh đối với Nam Chiêu mà nói thì cũng không phải là con số ít. Nhưng cái bổn cung hỏi chính là có bao nhiêu tinh binh có thể lấy một chống trăm?”

Hoắc Tiêu nghe thế liền giật mình, thần sắc thay đổi trong nháy mắt. Số lượng hần vừa nói chỉ là quân sĩ trai tráng mạnh khỏe, hần nhận thấy chỉ cần ở lứa tuổi đó thì cũng được xem là tinh binh rồi, nhưng nếu để dùng một chống trăm thì...

Thấy thần sắc Hoắc Tiêu tỏ ra bối rối, An Ninh Hề không hỏi thêm nữa, dứt khoát trực tiếp ra lệnh, “Hoắc đô đốc hãy chọn ra năm ngàn binh sĩ tương đối ưu tú trong năm vạn người này xuất phát đến Trung Chu. Nhớ là chỉ cần phải một tướng lĩnh có thể tin tưởng dẫn binh đi là được, mọi chuyện sau đó không cần phải lo nữa.”

Lúc bấy giờ Lang thái phó và Hoắc Tiêu mới chợt hiểu ra An Ninh Hề có ý muốn cứu viện Trung Chu. Tuy nhiên, khi nghe An Ninh Hề phân phó như vậy, Hoắc Tiêu mới kinh ngạc nhìn về phía nàng, không đành được hỏi: “Chỉ với năm ngàn binh sĩ, chúng ta cứu viện bằng cách nào?”

An Ninh Hề trầm nghĩ: Dù cho năm vạn tinh binh của người có ra trận hết toàn bộ cũng chưa chắc có thể thu hoạch được gì lớn. Binh lực có thể chống lại Đông Việt hôm nay e là chỉ có Tây Hoa xưa nay luôn tôn thờ võ thuật mà thôi. Mà năm ngàn người này vốn cũng chẳng có tác dụng gì, chẳng qua nàng chỉ muốn thể hiện lập trường muốn trợ giúp Trung Chu của mình.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng An Ninh Hề không muốn tiếp tục đả kích đại nguyên soái thống lĩnh binh mã luôn tự cao về bản thân này nữa, dứt khoát phất tay áo nói với Hoắc Tiêu: “Cứ làm thế đi, chuyện kế tiếp bổn cung tự có tính toán, hai người không cần phải lo lắng.”

Hoắc Tiêu cùng Lang thái phó nghe vậy biết đây là lệnh đuổi khách, không tiện nán lại thêm nữa, vì vậy sau khi hành lễ đều cung kính lui xuống.

An Ninh Hề thấy hai người đi ra rồi mới tựa hần người ra sau ghế, có vẻ như rất mệt mỏi, thở dài một hơi.

Đông Việt vương? Hừ, rất tốt. Không ngờ đến hôm nay vẫn một lòng đeo đuổi ý chí gầy dựng giang sơn. Chỉ đáng tiếc, người hần gặp phải hôm nay lại là nàng.

Lúc này đây trong lòng An Ninh Hề chỉ suy nghĩ duy nhất một ý niệm, đó chính là, tuyệt đối không để cho hần được như ý.

Gió đêm lành lạnh, An Ninh Hề dựa thành ghế chìm vào trầm tư, hoàn toàn không hề phát hiện ra vừa có bóng người chợt lóe lên bên ngoài cửa sổ.

Bước chân của bóng người ấy di chuyển linh hoạt thoăn thoắt bên ngoài điện, thỉnh thoảng phi lên xà nhà, khi thì nóc nhà, sau đó đáp xuống một góc khuất ở phía Tây trong cung, rồi đi thẳng vào trong điện.

Trong điện, Tri Ngọc đang ngồi cạnh bàn cẩn thận nhìn xem phong thư đang cầm trong tay. Hần cũng vừa mới nhận được.

Nghe được tiếng bước chân, hần mới giương mắt lên nhìn, hơi mỉm cười nói: “Tần Hạo, phía bên Tây Hoa quyết định đem binh cứu viện, chỗ của người dò xét được gì? Có lẽ chắc cũng liên quan đến chuyện lần này Đông Việt xâm chiếm Trung Chu?”

Tần Hạo gật đầu một cái, sau khi đứng lại trước mặt Tri Ngọc xong mới kể lại cuộc đối thoại giữa Nữ Hầu, Lang thái phó và Hoắc Tiêu.

Tri Ngọc sau khi nghe xong cũng trầm lặng suy tư, chỉ dùng năm ngàn binh lính để đi cứu viện, có phải đùa hơi quá rồi chẳng? Nghĩ vậy hắn liền hỏi tiếp một câu, “Cuối cùng Nữ Hầu có phân phó gì nữa không?”

Tần Hạo nhíu mày suy nghĩ rồi nói, “Không có, chỉ nói chuyện sau đó không cần đám người Hoắc đô đốc lo ngại nữa.”

Tri Ngọc hí mắt, đôi con ngươi đen nhánh khẽ đảo mấy vòng, sau đó cười nói với Tần Hạo: “Vậy người cứ tiếp tục theo dõi nàng ta đi, nói không chừng nàng ta bảo người khác đừng lo ngại, nhưng bản thân còn lo hơn người khác nữa đấy?”

Tần Hạo càng nhíu chặt hai đầu mày, nhìn dấu tay trên mặt Tri Ngọc lửa giận trong lòng còn chưa tan hết, vậy mà bây giờ bảo hắn đi quan sát Nữ Hầu, đúng thật là có phần không muốn.

Tri Ngọc nhìn thấu tâm tư của hắn, ý cười trên mặt càng sâu, “Nếu người không đi, vậy để ta đi cho.” Nói xong tính đứng dậy, Tần Hạo vội vàng giơ tay lên ngăn lại, thở dài bất đắc dĩ nói: “Được rồi, thuộc hạ đi.”

7. Chương 7: Kế Hoạch Bày Trận Cho Tĩnh Bình

Đêm đã về khuya, vậy mà ánh đèn trong thư phòng cạnh cung Trữ Minh vẫn còn thấp sáng trưng. Có cung nhân tiến lên mời An Ninh Hề về chánh điện nghỉ ngơi thì bị An Ninh Hề đuổi ra ngoài. Cả thư phòng lúc này vô cùng vắng vẻ trống trải, ngoài An Ninh Hề ở trong điện và Vũ Chi Duệ ở bên ngoài đang canh gác ra, thì trong phạm vi mười trượng không còn người nào khác nữa.

Có điều trong phạm vi mười trượng này tất nhiên không bao gồm trên mái nhà thư phòng, bởi vì lúc này Tần Hạo vừa thả người chằm xuống nóc nhà.

Dù sao cũng là cung điện, không thể tùy tiện dỡ mái ngói, Tần Hạo đành phải dùng chân câu mái hiên treo ngược nửa người, chừa ra đúng đôi mắt để có thể thấy rõ diễn biến xảy ra bên trong phòng. Nếu không phải võ nghệ thật sự cao thâm, e là lúc này Vũ Chi Duệ đã phát hiện ra hắn rồi.

Tấm rèm che treo giữa cột trong phòng khẽ lay động theo làn gió, sau đó khôi phục lại sự yên tĩnh. Dáng vẻ An Ninh Hề giờ đã không còn trong trạng thái mệt mỏi tựa vào sau ghế như lúc hắn gần đi nữa. Lúc này nàng ta đang ngồi rất nghiêm túc sau bàn viết vẽ gì đó, động tác tuy không nhanh nhưng nét mặt thì hết sức tập trung, thỉnh thoảng ngừng lại nghiêng đầu trầm ngâm suy tư chốc lát, sau đó lại tiếp tục với công việc trước đó.

Tần Hạo thấy khó hiểu, thị lực hắn rất tốt, chăm chú nhìn kỹ thì thấy thứ dưới tay bị An Ninh Hề vẽ loạn lung tung là một tấm địa đồ, dựa vào kinh nghiệm từng lãnh binh tác chiến nhiều năm của hắn để xem, địa hình đang miêu tả trên đó dường như là Trung Chu.

Vừa nhận ra điều đó, Tần Hạo lập tức nghĩ đến lời mới vừa rồi công tử nói, Nữ Hầu quả thật bảo người khác đừng lo lắng nhưng bản thân nàng ta thì đang tự mình nghĩ cách ứng phó.

An Ninh Hề như thế này khiến Tần Hạo vô cùng kinh ngạc. Trước kia ngay cả địa đồ của quốc gia mình mà Nữ Hầu còn không phân biệt được, vậy mà bây giờ lại đang khoanh vùng địa phận trên đất của quốc gia khác.

Chuyện này cũng giống như nhìn thấy một công tử giàu có thường ngày chỉ biết dắt chó đi dạo, nuôi trồng bón hoa; nhưng chỉ trong một đêm tự nhiên biến thành một học trò siêng năng chăm chỉ, học tập tiến bộ vượt bậc, thảo nào vẽ mặt Tần Hạo lại tỏ ra kinh ngạc đến thế. Nhưng hắn không quan tâm những thứ này, điều quan trọng nhất với hắn trên đời này chính là công tử, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ công tử, còn những chuyện khác hắn không cần thiết quản nhiều, mà cũng không muốn quản.

Lúc này An Ninh Hề đã vẽ xong, nàng gác cây bút sang một bên rồi cẩn thận xem qua bản địa đồ lần nữa, cuối cùng sau khi đã xác nhận không có vấn đề gì mới lên tiếng gọi Vũ Chi Duệ ở bên ngoài đi vào.

Tần Hạo nghe thấy An Ninh Hề gọi Vũ Chi Duệ vào, hắn theo phản xạ nép sát người vào sát góc trên mái nhà, dù sao võ nghệ của Vũ Chi Duệ cũng được xưng là đệ nhất Nam Chiếu, tuy không bằng mình, nhưng đề phòng kéo bị hắn phát hiện vẫn tốt hơn.

Sau khi Vũ Chi Duệ vào điện, An Ninh Hề chỉ vào bản địa đồ trên bàn đã được nằng cho vào phong thư, cần dặn nói: “Tìm một người làm việc lanh lợi đem phong thư này gấp rút đưa đến Trung Chu. Nhớ kỹ, nhất định phải đến đó trước năm ngàn tinh binh của Hoắc Tiêu phái đi, hơn nữa, còn phải tự mình giao cho hoàng đế Trung Chu.”

Vũ Chi Duệ thấy phong thư kia hết sức bình thường, không giống như bên trong chứa đựng vật gì khẩn cấp, nhưng sao vẻ mặt của quân thượng lại nghiêm túc như vậy, còn muốn giao đến tận tay hoàng đế Trung Chu? Ngược mắt thấy An Ninh Hề vẫn đang đợi mình, hần lập tức thu hồi suy nghĩ, chấp tay nói với An Ninh Hề: “Thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

An Ninh Hề gật đầu một cái, phát phát tay ý bảo hần có thể đi được rồi, sự mệt mỏi trước đó lúc này mới bộc lộ ra.

Tần Hạo không ở lại theo dõi An Ninh Hề nữa, ngay lập tức lướt nhanh trên mái nhà đuổi theo phương hướng Vũ Chi Duệ rời đi.

Vũ Chi Duệ tìm khắp cả cung Trữ Minh cũng không tìm được ai thích hợp để làm việc này. Lúc này đêm đã khuya, muốn tìm người cũng khó, nhưng lại không thể làm trái mệnh lệnh của quân thượng. Sau cùng, hần chỉ đành tìm một tiểu thái giám bộ dáng tạm coi như lanh lợi hơn nữa còn biết chút công phu. Cho tiểu thái giám một lệnh bài, để hần có thể dễ dàng thông qua các trạm dịch rút ngắn khoảng cách tám trăm dặm, chuyển lại lời của Nữ Hầu can dặn lại một lần nữa, sau đó bảo hần lập tức lên đường.

Tiểu thái giám có được cơ hội làm việc cho quân thượng, nghĩ đến ngày sau mình có thể một bước lên mây, nên ngay lập tức gật đầu lia lịa vội vàng khởi hành.

Lần này Tần Hạo đổi mục tiêu đuổi theo tên tiểu thái giám.

Còn khoảng cách sắp đến cửa cung, Tần Hạo biết không thể chậm trễ nữa, nếu một khi tiểu thái giám ra khỏi cửa cung thì sẽ khó xuống tay. Vì vậy hần ngay tức khắc phi thân xuống, không chút do dự điểm huyết tiểu thái giám. Dựa vào võ công của hần, muốn đối phó với tiểu thái giám này cũng giống như tiện tay phẩy cây phát trần một cái vậy. Tại thời điểm đó, tiểu thái giám còn chưa kịp phản ứng đang xảy ra chuyện gì thì đã hôn mê bất tỉnh.

Tần Hạo kéo tiểu thái giám qua một bên giấu kỹ trong góc tối, sau đó sờ soạng vào lồng ngực hần lấy ra phong thư, vận khinh công phi nhanh về hướng điện Trọng Hoa.

Sau khi rơi xuống đất, khoanh khắc đẩy ra cửa điện, Tần Hạo giật mình kinh ngạc, còn tưởng rằng mình đã nhìn thấy một An Ninh Hề thứ hai.

Tri Ngọc lúc này cũng đang ngồi sau bàn hý hoáy vẽ gì đó, y hệt như ban nãy khi hần nhìn thấy An Ninh Hề. Tiếng bước chân của hần tiến vào khiến Tri Ngọc dừng tay, rồi từ tốn ung dung gác bút sang một bên ngẩng đầu nhìn hần khẽ mỉm cười nói: “Có thu hoạch?”

Tần Hạo gật đầu tiến lên giao phong thư mình chặn lấy được, hơn nữa còn thuật lại chuyện Nữ Hầu muốn đưa thư khẩn đến Trung Chu.

Tri Ngọc rút tấm địa đồ da dê ra rồi trải rộng ra xem, nụ cười ôn hòa trên gương mặt vốn hơi tái nhợt dần dần tắt lịm cho đến khi hoàn toàn biến mất.

“Đây là Nữ Hầu tự tay làm?” Tri Ngọc ngược mắt lên nhìn Tần Hạo, trong giọng nói có sự dao động mà bình thường rất hiếm khi xuất hiện.

“Dạ, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc, công tử đã nhìn ra được gì?”

Tri Ngọc nghe xong lời của Tần Hạo, lấy tờ giấy mình cũng vừa mới vẽ cầm lên xem. Tần Hạo tập trung nhìn kỹ thì phát hiện nội dung trên tờ giấy đó giống hệt như tấm địa đồ mà An Ninh Hề đã vẽ. Nhưng điều khiến Tần Hạo khiếp sợ chính là, tờ giấy của Tri Ngọc là dùng bút vẽ trực tiếp ra địa hình sơ lược của Trung Chu, chứ không giống như An Ninh Hề là vẽ phác thảo trên tấm địa đồ có sẵn. [truyện được cập nhật nhanh nhất tại .com]

Sau một lúc khiếp sợ thì Tần Hạo cũng thở hắt thoải mái, dựa vào kinh nghiệm chinh chiến sa trường ngần năm ấy của công tử, muốn trực tiếp vẽ ra bản đồ cả thiên hạ này có lẽ cũng dễ dàng chỉ trong nháy mắt.

Trong lúc Tần Hạo đang suy tư tự hỏi, Tri Ngọc đã đem hai tấm bản đồ ra cẩn thận so sánh đối chiếu lại, sự hoài nghi đối với An Ninh Hề trước đó tại thời điểm này bắt đầu lan rộng trong lòng. Hôm nay hắn có thể xác định, mặc kệ hắn có độ thám biết được nguyên nhân chân chính về sự biến hóa của Nữ Hầu hay không, thì việc Nữ Hầu đã thay đổi hoàn toàn là sự thật trăm phần trăm. Mà sự biến hóa này tuyệt đối không phải là cái gì mà mất trí nhớ như đã nói trước đó, mà như đã biến thành một người khác nhiều hơn.

Tấm bản đồ trong tay là thứ chứng minh tốt nhất.

An Ninh Hề khoanh lại vài vị trí địa lý có lợi cho việc tác chiến trên tấm bản đồ Trung Chu, nàng ta đương nhiên biết Hoắc Tiêu không phải là hạng người tầm thường, những địa lý vị trí đặc thù này tất nhiên hắn cũng biết được. Nhưng ở mỗi địa phương nàng đều đặc biệt ghi chú lại hết sức rõ ràng, địa lý nào thích hợp cho chiến thuật nào, đồng thời những chiến thuật nào cần cho những tình huống bất ngờ xảy ra, Tri Ngọc quả thật đánh giá rất cao những kiến giải trong đó.

Đây hiển nhiên chính là tấm bản đồ bố trận để đối phó tiến đánh Đông Việt. Cũng vì vậy, Tri Ngọc mới dám xác định người làm ra bức vẽ này tuyệt đối không phải là Nữ Hầu trước kia.

Tuy nhiên, cách kiến giải của An Ninh Hề mặc dù rất độc đáo, có một số chiến thuật đến Tri Ngọc cũng chưa từng thấy bao giờ, phân tích kỹ lại thì vẫn còn có chỗ thiếu sót. Nàng không có nhiều kinh nghiệm chiến tranh thực tế, bản đồ bố trận này tuy tỉ mỉ nhưng có nhiều điểm không mấy thực tế, những lý luận suông thì cũng giống như đánh trận trên giấy.

Tri Ngọc xem lại lần nữa bản vẽ mình phát thảo, sau đó nhắc bút chấm mực thêm một số chi tiết lên tấm bản đồ của An Ninh Hề vẽ. Sau khi làm xong, hắn thổi khô tấm bản đồ rồi gấp lại như cũ bỏ vào phong thư, hoàn toàn giống hệt như lúc Tần Hạo lấy ra.

Tri Ngọc đứng dậy, nhét phong thư vào tay Tần Hạo, ung dung bước sang bên cạnh rót cho mình cốc trà, sau khi uống một hớp mới nói: “Hãy làm theo lời Nữ Hầu, đem phong thư này đưa đến đó trước, ta vốn đang lo lắng Tây Hoa lần này cứu viện sẽ không tránh khỏi hao binh tổn tướng, lần này xem ra ngược lại cũng không chừng.”

Hắn vốn nghĩ thế này. Đông Việt đang là một trong những quốc gia lớn mạnh nhất hiện nay, binh lực của Tây Hoa tuy có khả năng chống đỡ được, nhưng tổng thể mà nói thì thực lực của một nước không bằng Đông Việt. Nếu vì cứu viện Trung Chu mà bị Đông Việt kéo vào vùng lầy chiến tranh dài hạn, e rằng Tây Hoa sẽ gặp phải không ít nguy cơ.

Vì vậy nên vừa rồi hắn mới định làm một tấm bản đồ bố trận gửi đến tiền tuyến, hy vọng có thể bảo đảm Tây Hoa không tổn thất binh lực, nhưng làm vậy e là sẽ khiến cho thân phận của mình bị bại lộ. Nào ngờ lúc này An Ninh Hề cũng làm một bản đồ bố trận muốn gửi đến Trung Chu, như vậy không cần hắn ra mặt mà cũng có thể giải quyết được chuyện này, thật sự không còn gì tốt hơn.

Tần Hạo nghe lời căn dặn của Tri Ngọc lập tức đi làm theo, Tri Ngọc đứng cạnh bàn mân mê cốc trà trong tay, trầm ngâm suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Nữ Hầu của ngày hôm nay kỳ lạ như vậy, mình tốt nhất vẫn nên đề phòng thì hơn, huống chi trận ám sát ngày hôm đó, bởi vì Tần Hạo rat ay cứu giúp nên đã khiến cho nàng ta hoài nghi, nếu như lúc này không nghĩ ra kế sách để ứng phó, sợ là về sau sẽ khó tránh khỏi những rắc rối.

Tri Ngọc để cốc trà trong tay xuống, vừa suy nghĩ vừa chậm rãi cất bước thong thả đi tới đi lui trong điện, hắn vận một thân xiêm y tuyết trắng, ống tay áo rộng lớn đung đưa nhẹ theo mỗi chuyển động bước đi, phong thái nhẹ nhàng có cảm giác như đang bay bổng.

Sau khi đi một vòng, Tri Ngọc lập tức sắp xếp rõ ràng các mối quan hệ mà hắn đã âm thầm bố trí trong thành Kim Lăng lại một lần nữa, lúc này Tần Hạo cũng vừa đứng lúc quay về điện.

Tác phong làm việc của Tần Hạo xưa nay luôn nhanh nhẹn, quay lại giải huyệt cho tiểu thái giám nọ chỉ trong nháy mắt, khiến cho tiểu thái giám kia còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, thậm chí còn nghi ngờ không biết chuyện mình vừa ngắt đi có thật hay không. Chắc hẳn tên tiểu thái giám còn đang ôm theo mộng đẹp mà đi đến Trung Chu.

Tri Ngọc thấy Tần Hạo trở lại, cười nhạt nói với hắn: “Ngày mai đi điều tra lại thích khách lần trước đã ám sát Nữ Hầu đi.”

Tần Hạo sững sốt, không nhận lời ngay mà suy nghĩ một lúc, sau đó mới nói với Tri Ngọc: “Lần trước thuộc hạ vô tình nhìn thấy Vũ thái phó dẫn theo rất nhiều cấm vệ quân xuất cung, trong lòng thấy hiếu kỳ nên cũng có hỏi thăm xem thế nào, nghe hắn nói là phải đi tiêu diệt tổ chức nào đó đã ám sát Nữ Hầu, lúc này e rằng cái tổ chức đó chắc đã bị tiêu diệt rồi, sợ là sẽ rất khó cho việc điều tra.”

Tri Ngọc nghe vậy thoáng giật mình, có phần bất ngờ đối với thủ đoạn mau lẹ sắc bén của Nữ Hầu. Hắn suy tư mãi lúc lâu mới nói với Tần Hạo: “Nếu đã vậy, trong khoảng thời gian này hãy thông báo cho các thế lực mà chúng ta đã an bài ở trong thành Kim Lăng nên cẩn thận chút, đừng vội hành động kéo bị phát giác.”

Lần này, trên mặt Tri Ngọc không còn nét cười dịu dàng như mọi khi nữa, dáng vẻ thoát cái đã chuyển sang lạnh lùng, khiến Tần Hạo trong nháy mắt cảm thấy như gặp lại vị tướng quân trẻ tuổi năm nào rong ruổi chốn sa trường, gieo nỗi kinh sợ chấn động thiên hạ.

8. Chương 8: Lễ Nào Là Cổ Nhân...

Chiến sự giữa Đông Việt và Trung Chu gần đây ở đô thành Lạc Dương - Trung Chu đang diễn ra đến giai đoạn như dầu sôi lửa bỏng.

Mà nói về phương diện chiến tranh, với địa vị đứng đầu thiên hạ như Trung Chu hiện nay vậy mà lại có phần lúng túng khó xử.

Cũng phải thôi, Trung Chu xưa kia từng vang danh hiển hách một thời, quốc gia cường thịnh lớn mạnh. Đừng nói các nước chư hầu, cho dù là hung hãn hiếu chiến như bộ lạc ngoại bang man rợ cũng phải kính trọng ngưỡng mộ, cống nạp thuế vụ liên miên. Mãi cho đến hơn một trăm năm trước, Chu Dung đế hoang dâm vô đạo được truyền kế vị, mới tạo thành cục diện chư hầu tan rã, vương quyền phân chia như ngày hôm nay.

Mà thể hiện điều ấy trước tiên là các nước chư hầu lớn, họ đã cải cách lại biên niên sử [*] của quốc gia mình không sử dụng theo biên chế của Trung Chu nữa, bước đầu tuyên bố rằng mình cùng Trung Chu đã không còn ràng buộc quan hệ. Nhưng khi đó các nước chư hầu vì muốn giữ thể diện, ai cũng sợ mang trên lưng thanh danh phản chủ, vì vậy ngoài mặt vẫn tiến cống hàng năm, lấy Trung Chu làm chủ.

[*Biên niên sử là các ghi chép lại những sự kiện hoặc biến cố đã xảy ra trong một thời gian vừa qua, biên niên sử có thể tuyển tập theo một năm, một thập kỷ, một thế kỷ hay một thiên niên kỷ. Bao gồm nhiều thể loại như: thể thao, chính trị, thiên tai, kinh tế...vv tuy nhiên vẫn có thể tuyển tập cho một đề tài riêng biệt nào đó.]

Sau đó, Trung Chu qua tay mấy đời đế vương cũng từng phục hưng được một thời gian, nhưng chẳng qua chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Còn giữa các nước chư hầu khác, sau nhiều trận chinh chiến sát phạt thẳng tắp chìm nổi, cuối cùng năm nước cường thịnh nhất bao gồm cả Trung Chu đã tạo thành cục diện thế chân vạc như ngày nay. Trong năm nước ngoại trừ Trung Chu, thì vị trí địa lý hầu như vừa khít chia đều ở bốn phương trong thiên hạ, vì vậy mới được người đời gọi là Bắc Mạnh, Tây Hoa, Đông Việt và Nam Chiếu.

Còn các nước nhỏ, trừ cách Trung Chu quá xa, còn lại tất nhiên vẫn nằm trong phạm vi phụ thuộc của Trung Chu. Còn địa vị của bốn nước cường đại kia thì nghiêm nhiên trở thành ngang vai ngang vế với Trung Chu. Thể hiện rõ nhất trong chuyện này chính là vào mười hai năm trước, quân chủ Đông Việt - Sở Nghiệp Kỳ đã ‘phế công xưng vương’ [*], tự sửa niên hiệu lại thành Đại Nghiệp.

[*Phế công xưng Vương: Nôm na như gạt bỏ một tập thể để tự ra làm chủ một mình]

Thật ra Trung Chu đã quá quen với việc họ luân phiên sửa đổi niên hiệu, nhưng phế công xưng vương tức là tự nâng mình lên vị trí cao hơn chư hầu, chỉ dưới mỗi Trung Chu. Sau đó, nhờ có Đông Việt dẫn đầu, ba nước lớn còn lại cũng lần lượt tự lập làm vương.

Nhưng dù như thế, hoàng quyền Trung Chu cũng chưa từng bị thách thức lớn như hiện nay.

Lúc bấy giờ là niên đại Định Gia Trung Chu năm thứ ba mươi sáu và niên đại Đại Nghiệp Đông Việt năm thứ mười hai. Đông Việt vương Sở Nghiệp Kỳ tự mình lãnh binh xuất chinh, xuất phát từ đô thành Khai Phong Đông Việt một đường tiến thẳng đến Lạc Dương, liên tiếp thôn tóm rất nhiều nước nhỏ ở vùng lân cận Trung, nhất thời khiến cho Trung Chu thấy hoang mang khủng hoảng.

Hoàng đế Định Gia Trung Chu mắt thấy Đông Việt dũng mãnh hung hãn tấn công, vội vàng gửi thư đến các nước Chư Hầu, cấp tốc ra lệnh cho các nước Chư Hầu nghĩ cách đến cứu viện. Thế nhưng, những lá thư được gửi đi đều đáp lại bằng sự im lặng. Đến khi Tây Hoa và Nam Chiêu nằm trong hàng ngũ cường quốc lên tiếng ứng cứu, những nước nhỏ còn lại kia mới ừ ừ phát binh đến cứu viện.

Định Gia hoàng đế đích thân tiếp kiến các tướng lĩnh suất binh đến ứng cứu. Trên đại điện, khi tướng lĩnh Tây Hoa nói đến chỗ chỉ tùy ý dẫn theo năm vạn binh mã Định Gia hoàng đế mới hài lòng gật đầu một cái. Sau đó hỏi thêm từng người nữa, lúc này thần sắc hoàng đế mới dần dần thả lỏng.

Tập hợp lực lượng của các nước lại, xem ra vẫn đủ để đối kháng với mười vạn đại quân của Đông Việt.

Nhưng trên điện cũng có tướng lĩnh để ý phát hiện Định Gia hoàng đế không hề hỏi han đến số lượng binh mã Nam Chiêu mang theo, nên khó tránh khỏi suy đoán lung tung. Nhưng hẳn có biết đâu rằng, trước đó hoàng đế Trung Chu đã nhận được thư của cháu gái An Ninh Hề mình rồi.

Định Gia hoàng đế chưa đến mức dần dần, dĩ nhiên ông hiểu rõ hơn ai hết, ý nghĩa của sự tồn tại bản đồ bố trận trong thư kia mang ý nghĩa gì. Cho nên ông mới không hỏi thăm về binh lực của Nam Chiêu, bởi vì bản đồ bố trận mà Nam Chiêu cung cấp dĩ nhiên còn hơn cả lực lượng thiên quân vạn mã.

Các quốc gia đã có lòng đến tiếp ứng, Trung Chu đương nhiên phải tẩy trần chiêu đãi một phen, sau đó nhanh chóng chỉnh đốn lại quân đội. Cuối cùng, khi Đông Việt vương còn tưởng rằng mình sắp có thể bước vào hoàng cung Lạc Dương thì bất ngờ bị một trận phản kích có một không hai trong lịch sử.

Sở dĩ nói có một không hai là vì thời gian diễn ra trận phản kích này chỉ vỏn vẹn mất ba ngày, khiến cho đại quân Đông Việt vốn khí thế bức người đóng đô ngoài thành Lạc Dương từ ba dặm lui ra ngoài ba trăm dặm.

Định Gia hoàng đế vốn tính đánh xong trận này sẽ tổ chức ăn mừng thật linh đình, nhân tiện khen ngợi các tướng sĩ cứu viện bên dưới. Nhưng viên tướng lĩnh binh Viên Chí của Tây Hoa đề nghị, sẵn lòng quân đang sôi sục nên hãy thừa thắng xông lên, đuổi quân đội Đông Việt ra khỏi địa phận Trung Chu, lúc ấy Định Gia hoàng đế mới từ bỏ ý định tổ chức ăn mừng.

Viên Chí là chiến tướng Tây Hoa với tiếng tăm lừng lẫy, mấy năm trước còn đi theo chiến thần Phong Dục chinh chiến khắp nơi, nên có rất nhiều kinh nghiệm trong việc tác chiến. Định Gia hoàng đế thậm chí từng nghĩ rằng, nếu không phải vì Phong Dục chết khi tuổi đời còn quá trẻ, cộng thêm Viên Chí này cùng những tướng lĩnh dưới trướng còn lại kia, còn có hàng loạt các tướng lĩnh khác nữa, sợ là thực lực Tây Hoa hiện giờ còn trên cả Đông Việt, có khi còn... đã có thể xưng bá thống trị một cõi.

Mà để giành chiến thắng được trận này, ngoài bản đồ bố trận của An Ninh Hề gửi tới ra, nguyên nhân chính trong đó cũng không thể thiếu công lao của Viên Chí. Dựa theo quan điểm ấy, nên khi nghe Viên Chí yêu cầu muốn đánh tiếp, Định Gia hoàng đế liền vội vàng nghe theo đề nghị của hắn.

Tướng lĩnh các nước đều thống nhất vào nửa tháng sau sẽ xuất phát tập kích bất ngờ, cho Đông Việt trở tay không kịp, về phần địa điểm cụ thể tập kích cũng như chiến thuật tác chiến đều do Định Gia hoàng đế đề nghị.

Thật ra nên nói là, ông chỉ đề nghị theo tám bản đồ bố trận mà An Ninh Hề cùng Tri Ngọc đã liên thủ phát họa ra.

Vừa thảo luận phương hướng kế hoạch tác chiến xong, trong hàng tướng lĩnh liền có hai người nhanh chân rời đi.

Một người trong đó là tướng lĩnh Ngô Trinh lãnh binh từ Nam Chiêu, hắn là bộ hạ dưới trướng của Hoắc Tiều. Hoắc Tiều theo lệnh An Ninh Hề, trước khi đi dặn dò hắn nếu có bất kỳ hành động phát sinh nào

cũng phải kịp thời hồi báo, vì thế Ngô Trinh mới vội vã rời đi để bẩm báo về.

Và người còn lại kia chính là Viên Chí.

Viên Chí rời đi với mục đích cũng giống như Ngô Trinh, hắn cũng phải đi hồi báo lại tin tức, nhưng điểm đặc biệt giống nhau ở chỗ là, tin hắn truyền đi lại được gửi về phương hướng Nam Chiếu.

Người hắn muốn báo tin không ai khác chính là Tri Ngọc.

Tại hoàng cung Trung Chu, Định Gia hoàng đế đặc biệt sắp xếp chỗ nghỉ tạm cho các vị tướng lĩnh. Lúc này, trên không trung vườn thượng uyển, hai con bồ câu đưa thư một trước một sau vỗ cánh bay lên, nhưng chúng đều bay về cùng một hướng. Không lâu sau, hai con chim bồ câu lần lượt né tránh được doanh địa nguy hiểm của Đông Việt, bay thẳng về hướng Nam cách thành Lạc Dương ba trăm dặm. [cập nhật truyện nhanh nhất từ le.quy.don.com]

Mà lúc này, trong đại tướng nằm giữa quân doanh Đông Việt, người đàn ông với một thân nhung trang khôi giáp oai hùng đang đứng đưa lưng về phía màn cửa, y đứng trước tấm bản đồ treo dọc theo giá gỗ nhũ mỳ trầm tư.

Hồi lâu sau y xoay người lại, lộ ra gương mặt khôi ngô tuấn tú, khí khái phong độ, thế nhưng trên gương mặt ấy lúc này lại mang theo sự tức giận. Y lại xoay người liếc nhìn tấm bản đồ lần nữa, sau đó tiếp tục cau mày suy tư một phen, kế tiếp đột nhiên bước vài bước đến cửa doanh tướng, cất giọng gọi với ra phía ngoài: “Người đâu!”

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên độ khoảng bốn mươi để chòm râu ngắn, diện mạo nghiêm trang bước vào, nhìn theo dáng vẻ thì hình như là một tướng lĩnh, hơn nữa quan chức cũng không thấp. Tướng lĩnh trung niên liếc nhìn nam tử dáng vẻ kiêu hùng đứng giữa doanh tướng, vội thi lễ với y, “Có thuộc hạ, vương thượng có gì phân phó?”

Nam tử kiêu hùng ấy chính là Đông Việt vương Sở Nghiệp Kỳ, khí thế trước đó vốn đang áp đảo bỗng nhiên bị đảo ngược tình thế, thậm chí còn bị đuổi ra khỏi thành Lạc Dương ba trăm dặm, khiến cho lòng y thấy không phục, giờ phút này y mới suy nghĩ kỹ càng về sự huyền diệu ở bên trong chuyện này. Vừa rồi y đã cẩn thận nghiên cứu lại bản địa đồ, mới phát hiện vài địa phương mình bị quản chế đều là những nơi mà mình chưa từng nghĩ đến. Vì những nơi đó vốn đã được an bài rất khéo léo, không ngờ lại bị phá giải một cách dễ dàng như vậy, thật sự khiến y cảm thấy kỳ lạ không tài nào hiểu nổi.

Những chiến thuật này, ai là người có khả năng hóa giải dễ dàng như vậy chứ?

Vừa nghĩ đến điểm này, Sở Nghiệp Kỳ theo bản năng nghĩ tới một người, nhưng ngay sau đó y lập tức bác bỏ khả năng đó.

Không thể nào là nàng, nàng hiện đã không còn trên dương thế, có lẽ chỉ là trùng hợp sử dụng chiến thuật giống nhau mà thôi.

Nhìn thấy tướng lĩnh trung niên vẫn đang chờ đợi câu trả lời của mình, Sở Nghiệp Kỳ mới cân nhắc mở miệng nói: “Tử Đô, người có biết trong hàng tướng lĩnh hiện đang đến cứu viện Trung Chu, ai mới thật sự có bản lĩnh nhất?”

Người tướng lĩnh trung niên được Sở Nghiệp Kỳ gọi là Tử Đô, cũng chính là đại tướng quân Tuyên Tử Đô của Đông Việt. Lúc trước chính ông đã đuổi đến biên cảnh Nam Chiếu, và cũng vì tiếp đón Lục công tử trốn về nên đã xạ tiễn bắn trọng thương Nữ Hầu, thế mới có An Ninh Hề của ngày hôm nay.

Sau khi nghe Sở Nghiệp Kỳ hỏi câu này, Tuyên Tử Đô ngẫm nghĩ lại, trong đầu lần lượt nhớ đến những tướng lĩnh ngày đó giao chiến mà mình đã chứng kiến, sau đó bẩm báo với Sở Nghiệp Kỳ: “Khởi bẩm vương thượng, người có năng lực nhất trong những người đó chỉ có một mình Viên Chí.”

Sở Nghiệp Kỳ nghe được cái này tên thì thoáng nhú nhú mày, trầm tư nói: “Ta đã từng nghe qua tiếng tăm của người này, nghe nói ban đầu là phụ tá đắc lực của tướng quân Phong Dục ở Tây Hoa, Phong Dục được mệnh danh là chiến thần, tất nhiên Viên Chí đó cũng không phải hạng tầm thường. Chỉ có điều...”

Có điều là Viên Chí vốn không phải người có khả năng am hiểu và biết sử dụng những chiến thuật này.

Sau khi Sở Nghiệp Kỳ xưng Vương không lâu, tiếng tăm của chiến thần Phong Dực cũng từ từ bắt đầu nổi lên vang dội khắp thiên hạ. Tuy rằng Sở Nghiệp Kỳ chưa từng giao thủ chính diện với hắn, nhưng cũng biết sơ sơ về thủ pháp tác chiến của hắn, mà thủ hạ dưới tay của hắn ngoài Viên Chí ra sẽ không ai kế thừa được phong cách tác chiến từ hắn. Cho nên, Sở Nghiệp Kỳ kết luận Viên Chí không phải người điều khiển chủ đạo cho trận chiến dịch thắng lợi lần này.

Nhưng nếu đúng thật là vị cố nhân kia thì cũng có điểm không giống lắm. Có một số địa phương mấu chốt, trong lúc giao chiến, Sở Nghiệp Kỳ đã phát hiện đối phương rất có kinh nghiệm trong việc tác chiến. Y hiểu rõ vị cố nhân kia, cho dù kiến thức của nàng có chất cao như núi đi nữa, nhưng về mặt kinh nghiệm sẽ không thể nào lão luyện như vậy được, huống chi sự thật là nàng đã không còn trên dương gian nữa.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Sở Nghiệp Kỳ hơi biến đổi, thần sắc cũng trở nên phức tạp.

Sở Nghiệp Kỳ bỗng ngưng khi chỉ mới nói đến một nửa khiến Tuyên Tử Đô thầm cảm thấy kỳ quái, ngay lập tức quan sát nét mặt của y. Thấy y lúc thì trầm tư suy nghĩ, lúc thì phân vân đắn đo, càng khiến ông thêm tò mò. Nhưng ông cũng không dám suy đoán xằng bậy, vẫn cung kính đứng đó kiên nhẫn chờ Sở Nghiệp Kỳ phân phó.

Lúc này, bên ngoài màn cửa bỗng vang lên một trận huyên náo vang dội, kịp thời đánh thức mạch suy nghĩ của người đứng giữa quân doanh.

“Khởi bẩm vương thượng, cách hoàng cung tám trăm dặm khẩn cấp đưa thư đến!”

Sở Nghiệp Kỳ thoáng sửng sốt, sau đó hướng ra ngoài gọi: “Đưa vào đi.”

Một người khom lưng tiến vào, kính cẩn dâng phong thư bằng hai tay lên cho Sở Nghiệp Kỳ, sau đó lui ra ngoài.

Sở Nghiệp Kỳ mở phong thư ra xem qua, thần sắc vốn vì chiến sự căng thẳng mà mặt chau mày đột từ từ hòa hoãn đi không ít, cuối cùng còn vui sướng trên môi nở rộ ý cười.

Tuyên Tử Đô thấy vẻ mặt y dường như đang gặp chuyện vui gì đó, thái độ cung kính dè dặt cũng được buông lỏng không ít, nhin không được mở miệng hỏi: “Vương thượng nhận được tin tốt gì sao?”

Sở Nghiệp Kỳ nghe ông hỏi vậy, ý cười càng sâu hơn, đôi mắt phượng vốn đã hết sức mê người lúc này càng thêm lay động bốn phương. Y vẫy vẫy phong thư trong tay nói với Tuyên Tử Đô: “Trong thư nói vương hậu đã sinh hạ vương tử cho quả nhân, Đông Việt ta hôm nay đã có người kế nghiệp rồi.”

Tuyên Tử Đô nghe xong tin này trên mặt cũng ngay tức thì để lộ niềm vui sướng. Vương thượng cùng Quách vương hậu đã thành thân nhiều năm, hôm nay rốt cuộc cũng hạ sinh được Lâm nhi, giang sơn Đông Việt đã có người nối nghiệp, chuyện này thực sự rất đáng mừng. [mình nghĩ do chỉ là một trong bốn Vương nên xưng là Lâm nhi, chứ kg dùng Long nhi.]

Vậy mà chỉ trong chớp mắt, thần sắc y bỗng trở nên âm trầm, bởi vì y đang nghĩ tới một người, nếu hiện tại người đó còn sống, e rằng sẽ không có Quách vương hậu của ngày hôm nay.

9. Chương 9: Chấn Binh Cần Phải Có Kế Sách

Đông Việt vương sau khi nhận được tin vui có Lâm nhi, tinh thần dường như phấn chấn hơn rất nhiều, cũng tích cực an bài chiến dịch kế tiếp. Nhưng phía Trung Chu cũng đã sớm có chuẩn bị kỹ càng, vì vậy sau nửa tháng giao chiến, hai phe vẫn trong tình huống giằng co không hồi kết.

Đông Việt vương thấy vô cùng hoảng sợ, tại sao tất cả những bố trí của mình cứ như đều bị đối phương nắm giữ trong lòng bàn tay, bất kể ngoài sáng hay trong tối, hễ tấn công trận nào thì sẽ ngay lập tức bị hóa giải trận đó. Đến khi điều chỉnh lại chiến thuật thì tình huống mới hơi có chuyển biến tốt lên, nhưng vì có đám người Viên Chí tương trợ nên hắn vẫn không chiếm được những gì mình mong muốn.

Song song đó, càng nghĩ sâu hơn, Đông Việt vương càng nhận thấy không ổn. Thực lực của Đông Việt tuy cường thịnh, nhưng chiến tranh xưa nay rất hao phí nhân lực và tiền của, cộng thêm hôm nay còn đích thân dẫn quân tiến đánh Trung Chu, trên lưng đã mang biết bao tiếng xấu, tạo thành rất nhiều gánh nặng cho

Đông Việt. Lúc này nếu có thể theo như kế hoạch ban đầu ra quân liên thủ tóm được Trung Chu thì quá tốt, nhưng nếu chẳng may bị vây khốn nơi đây, dựa vào thực lực của một nước mà đối kháng với mấy nước, tình cảnh của Đông Việt sẽ chỉ càng tồi tệ hơn.

Nghĩ đến đây, Đông Việt vương bắt đầu suy tính không biết có nên rút quân hay không đây?

Tuyên Tử Đô là tướng lĩnh có rất nhiều kinh nghiệm trong chiến tranh, thật ra ban đầu vốn cũng không có ý định tấn công Trung Chu gấp gáp như vậy, dù sao đó cũng là một đế quốc có quyền lực, địa vị chủ quyền của Trung Chu luôn được dân chúng trong thiên hạ công nhận. Nhưng Đông Việt vương dường như rất hạ quyết tâm phải một lần xưng bá trước khi mình đứng vững, có khuyên nhủ cũng vô ích, nên mới rơi vào tình cảnh như hiện nay. Vì vậy, nhận ra Đông Việt vương đang lay động, ông bèn góp ý nói cách tốt nhất hiện giờ là nên rút quân.

Đến nước này, Đông Việt vương đành phải vô cùng phẫn uất và không cam lòng thừa nhận sự thực rằng mình đã thất bại trong trận chiến lần này, cuối cùng hạ lệnh rút quân. Vì vậy, Đông Việt bất ngờ phát binh đến Lạc Dương thời gian chưa tròn hai tháng lại đột ngột âm thầm rút quân ngay trong đêm, tốc độ đến và đi như hỏa tiễn, thậm chí còn giống như thật sự chưa từng có trận chiến này xảy ra.

Phía Đông Việt chịu lui binh, Định Gia hoàng để rồi cuộc cũng được nhẹ lòng, sau đó tất bật sắp xếp tiệc rượu ngay tại trong cung, ban thưởng hậu hĩnh cho tướng lĩnh các nước đã có lòng đến tiếp viện.

Trong bữa tiệc ăn uống linh đình, tiếng nói tiếng cười rộn rã hân hoan, cảnh tượng vô cùng xa hoa nhộn nhịp. Định Gia hoàng để cảm thấy lòng đầy sáng khoái, khen ngợi không ngớt công lao của Viên Chí cùng những binh sĩ Tây Hoa do hắn thống lĩnh. Chuyện này vốn cũng không có gì, bao công sức Viên Chí bỏ ra trong cuộc chiến lần này mọi người ai cũng thấy rõ như ban ngày, vì vậy Định Gia hoàng để đặc biệt không tiếc lời khen ngợi như vậy, đương nhiên là vô cùng xứng đáng, chẳng ai cảm thấy bất bình.

Thế nhưng, rượu qua ba vòng, ăn uống cũng no nê. Định Gia hoàng để cao giọng gọi tên Ngô Trinh thật to, tấm tắc tán thưởng việc hắn đã thống lĩnh năm ngàn binh sĩ Nam Chiêu đến cứu viện.

Chuyện này mới khiến cho tất cả mọi người có mặt giật mình một phen.

Dù là một nước nhỏ, số lượng binh sĩ mang theo đã có thể hơn năm ngàn, đằng này Nam Chiêu dầu gì cũng là một trong những nước lớn mạnh, việc mất mặt như dẫn năm ngàn người đến ứng cứu còn chưa tính, mọi người cũng không dè pha điều gì, mà bây giờ còn được hoàng đế ca tụng thế này, chuyện này thật khó mà chấp nhận được. Thậm chí còn có người thầm nghĩ: Chẳng lẽ hoàng đế cố ý thiên vị, bao che khuyết điểm cho cháu gái Nữ Hầu của mình?

Thật ra Định Gia hoàng để chỉ cao hứng nhất thời, cộng thêm uống hơi quá chén, nên mới lỡ miệng nói ra. Nhưng ông nói vậy, không chỉ khiến cho các tướng lĩnh bất mãn, mà còn gây sự chú ý cho Viên Chí, thậm chí còn làm Ngô Trinh - người không hề biết về sự tồn tại của tấm bản đồ bố trận càng thêm mờ mịt chẳng hiểu gì.

Cũng may sau đó Định Gia hoàng để trấn định lại rất nhanh, vội vàng cười ha ha lấp liếm cho qua, còn hết lòng biểu dương công lao của các tướng lĩnh khác, nên mới xóa tan mọi nghi hoặc của mọi người.

Ban thưởng xong xuôi, các tướng lĩnh cũng lần lượt dẫn binh về nước. Trận chiến bất ngờ xảy ra này cứ thế mà kết thúc, cũng không còn ai nhắc đến nữa.

Tại vương cung Nam Chiêu, An Ninh Hề tất nhiên cũng nhận được tin tức chiến bại lui binh của Đông Việt, tâm trạng tốt không gì bằng. Nghĩ đến đáng về phần hận của người nọ quay về, nàng càng vui sướng không thôi, thậm chí còn dành thời gian đến cung Thiên Thọ thăm Cơ thái hậu, ngược lại khiến cho Cơ thái hậu hoảng sợ vì quá đổi vui mừng.

Tuy nhiên, sau khi vui sướng qua đi, An Ninh Hề mới ngẫm nghĩ sâu xa hơn. Binh lực Nam Chiêu hiện tại không mạnh, thậm chí phải nói là nước yếu kém nhất trong năm nước. Thực lực như vậy, tương lai làm sao có thể đối kháng với Đông Việt, chẳng lẽ đến cuối cùng vẫn phải trở mặt nhìn người nọ leo lên để vị trí chí tôn?

Tuyệt đối không thể!

Nghĩ tới đây, An Ninh Hề lại thấy tâm trạng nặng nề, nàng tự nhốt mình trong cung Trữ Minh suốt ba ngày, trừ việc cho phép người khác đưa cơm đưa nước, còn lại một mực không gặp ai khác. Mãi đến khi triệt để khiến cho hầu hết cung nhân ở cung Trữ Minh đều hoảng loạn bất an, thì nàng mới chịu mở cửa.

Cửa vừa mở ra, An Ninh Hề liền nói với hộ vệ Vũ Chi Duệ vẫn đang trong tình trạng nóng lòng âu: “Đi thông báo cho Hoắc Tiêu cùng tất cả tướng lĩnh Nam Chiêu từ tam phẩm trở lên vào thư phòng chờ triệu kiến.”

Vũ Chi Duệ thấy dáng vẻ An Ninh Hề tiêu tụy đi không ít, nhìn ra được nhất định là nàng đã nghỉ ngơi không tốt, cũng không biết nàng nhốt mình suốt trong phòng mấy ngày qua để làm gì, nhưng An Ninh Hề hôm nay lạnh lùng vô cảm không còn giống ngày xưa nữa, nên hắn cũng không dám hỏi nhiều, vừa nghe nàng căn dặn xong không nói hai lời lập tức đi tuyên triệu.

An Ninh Hề thấy hắn đã đi xa mới quay về điện, phân phó cung nhân hầu nàng tắm rửa thay y phục để chuẩn bị gặp khách.

Khi An Ninh Hề tiến vào Thiên Điện tắm rửa, một bóng người cũng từ chánh điện cung Trữ Minh vội vàng chạy đi về hướng Tây. Người nọ tất nhiên chính là Tần Hạo.

Ở cung Trữ Minh đã sớm có cung nhân đem tin An Ninh Hề đột nhiên đóng cửa không gặp ai báo cho Tri Ngọc biết, cho nên Tri Ngọc mới bảo Tần Hạo đến thăm dò tình hình, lúc này khi nghe An Ninh Hề bỗng dừng triệu kiến tất cả tướng lĩnh Nam Chiêu, trong lòng Tần Hạo đã phát hiện ra điều bất thường mới vội vàng chạy về điện Trọng Hoa để bẩm báo.

Chốc lát sau, Tần Hạo quay trở lại cung Trữ Minh, bởi vì sau khi Tri Ngọc nghe xong lời hắn bẩm báo, lập tức không chút do dự căn dặn: “Tiếp tục giám sát.”

Tần Hạo về đúng lúc, Vũ Chi Duệ đã quay lại, tất cả tướng lĩnh đều không hẹn mà cùng nhau đi đến phương hướng cung Trữ Minh. Họ đều là những người luyện võ, nếu muốn nghe lén họ nói chuyện nhất định phải cẩn thận hơn. Tần Hạo nghĩ vậy liền lặng lẽ trèo lên bức tường phía sau thư phòng, chỉ dám dán nửa người sát vào cạnh cửa sổ, định thần lắng nghe động tĩnh trong thư phòng.

An Ninh Hề đã chờ ở thư phòng. Nàng vừa được tắm rửa chỉnh trang, trông tinh thần đã tốt hơn, một thân váy lụa màu mận tím, mái tóc được cột gọn gàng thả ra phía sau lưng, trên trán còn phôi thêm một chuỗi hạt ngọc bích rực rỡ lấp lánh, nghiêm trang nhưng không mất vẻ mềm mại duyên dáng.

Chỉ chốc lát sau tiếng bước chân truyền đến, một nhóm người bước vào thư phòng do Hoắc Tiêu dẫn đầu, nhìn thấy An Ninh Hề ngồi ngay ngắn ở phía sau bàn viết, mọi người đều vội vàng cung kính hành lễ.

An Ninh Hề tùy ý đáp một tiếng rồi lạnh nhạt nói: “Hôm nay triệu kiến các vị là muốn thảo luận một chút về vấn đề binh lực của Nam Chiêu ta.”

Tiếng nói vừa dứt, Hoắc Tiêu là người sừng sốt đầu tiên. Quân thượng biết quan tâm đến vấn đề binh lực từ bao giờ? Trước đây mỗi khi hắn có việc muốn xin chỉ thị từ nàng, nàng đều vẫy tay bảo hắn cứ tự xem xét mà làm, vậy mà hôm nay nàng lại bắt đầu quan tâm đến đại sự quân chính?

An Ninh Hề thấy mọi người đều ngỡ ngàng sững sờ sau khi nghe mình nói câu đó, cũng đoán được chắc hẳn lúc này họ cảm thấy kinh ngạc quái lạ. Trong lòng thầm thở dài bất đắc dĩ nghĩ, không biết Nữ Hầu trước đó rốt cuộc là người thế nào đây? Còn mình ở trong mắt mọi người hôm nay quả thật giống như một quái vật vậy.

Nghĩ vậy, An Ninh Hề miễn cưỡng cười cười, “Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy kỳ quái, tại sao bốn cung trở nên như vậy đúng không?” Nàng vừa chậm rãi nói trong bụng cũng đồng thời sắp xếp lại cách dùng từ, “Trước kia là do bốn cung làm việc quá mức hoang đường, vô lý bắt người không nói, còn khiến cho bản thân mang trọng thương. Lần bị thương này cũng đánh cho bốn cung tỉnh ngộ, vì vậy hôm nay bốn cung muốn bù đắp cho những sai lầm đã gây ra trước kia của mình.” Nói đến đây An Ninh Hề còn tỏ ra vô cùng xúc động, kiên định nói với mọi người: “Từ nay về sau, bốn cung nhất định sẽ chăm lo việc nước, toàn tâm toàn ý thống trị Nam Chiêu, sẽ không làm xằng làm bậy như trước đây nữa, thế nên về sau các vị cũng đừng có tỏ ra kinh ngạc như mới vừa rồi nữa nhé.”

An Ninh Hề vừa dứt lời, mọi người gần như đồng loạt quỳ rạp trên mặt đất, đồng thanh nói: “Quân thượng anh minh.” Có thể, mỗi nghi ngờ trong lòng Hoắc Tiều cùng mọi người đều hoàn toàn biến mất, thậm chí ngay cả hộ vệ Vũ Chi Duệ ngoài cửa cùng Tần Hạo trốn phía sau tường cũng tin răm rắp.

Thì ra Nữ Hầu có biến hóa lớn như vậy nguyên nhân là vì bản thân đã thật sự thức tỉnh.

An Ninh Hề thấy mọi người không còn nghi kỵ gì nữa, rốt cuộc mới yên tâm tiếp tục chủ đề trước đó, “Vậy mọi người hãy cho biết thực lực của quân đội Nam Chiêu ta hiện nay thế nào?”

Khoảng mười tướng lĩnh đang có mặt khi nghe xong lời này ai nấy cũng có vẻ lưỡng lự chần chừ, rồi rít chuyển tầm mắt sang hướng Hoắc Tiều. An Ninh Hề nhìn ra được Hoắc Tiều mới chính là chủ chốt đầu đàn của mọi người, vì vậy đổi thành trực tiếp hỏi hấn: “Hoắc đô đốc nói xem thế nào.”

Hoắc Tiều nhíu mày trầm tư, sau một hồi mới đáp lại năm chữ: “Không mạnh cũng không yếu.”

Trên mặt An Ninh Hề nở nụ cười hài lòng, nhận thức của Hoắc Tiều này cũng tỷ mỉ rõ ràng, xem ra lúc trước mình thấy hấn tự cho là thanh cao cũng không đúng lắm.

“Vậy theo Hoắc đô đốc, chiến sự giữa Đông Việt và Trung Chu lần này đã nói lên điều gì?”

Hoắc Tiều nghe hỏi, lại tiếp tục suy tư một lúc, hồi lâu mới mở miệng nói: “Khởi bẩm quân thượng, theo nhìn nhận của vi thần, thực lực của Đông Việt đã rõ như mặt trời giữa ban ngày, nếu không phải các quốc gia liên thủ, lần này e rằng...” Hấn khựng lại một chút, sau đó mới nhỏ giọng nói tiếp: “Có lẽ thiên hạ đã đổi chủ.”

Nghe xong ai nấy cũng đều sững sờ, nhưng lại nghe An Ninh Hề đồng dạng đáp một câu: “Rất tốt!”

Lúc này An Ninh Hề càng đánh giá cao Hoắc Tiều, vốn nghĩ rằng hấn chỉ dựa vào thân phận quý tộc của mình mới có được vinh quang ngày hôm nay, xem ra thật sự cũng có chút bản lĩnh. Khó trách, bởi có một Nữ Hầu vô dụng như vậy, thế nên Nam Chiêu mới nhắm nhặn đến tận bây giờ.

Trong lòng An Ninh Hề đã vạch ra một kế hoạch, liền đem chuyện mà mình đã suy nghĩ suốt ba ngày hồi tháng: “Theo các vị, Nam Chiêu ta hiện nay phải làm sao mới có thể đứng ngang hàng với thực lực của Đông Việt?”

Lần này thì đến lượt Hoắc Tiều sững sờ ngơ ngác, quân thượng muốn đứng ngang hàng cùng Đông Việt? Suy nghĩ hồi lâu, hấn mới hiểu được dụng ý của An Ninh Hề, ngập ngừng hỏi “Ý của quân thượng là... Muốn tăng cường quân sự?”

An Ninh Hề cẩn thận suy nghĩ lần nữa mới gật đầu nói: “Hiện trước mắt chỉ có cách này mới có thể gây dựng binh lực Nam Chiêu lớn mạnh được, nhưng tăng cường quân sự nói dễ nhưng làm thì khó. Nhân khẩu Nam Chiêu không nhiều, trừ những người đã được kêu gọi xung binh ra, nếu muốn thực lực thật sự được tăng cao, vẫn nên huấn luyện và bồi dưỡng ra một đội quân tinh nhuệ mới là quan trọng nhất.”

Hoắc Tiều rất chăm chú lắng nghe, đến đây không nhận được hỏi: “Huấn luyện và bồi dưỡng như thế nào?”

An Ninh Hề giương mắt nhìn hấn, sau đó quét mắt một vòng qua từng tướng lĩnh cung kính đứng sau lưng hấn, vui vẻ cười nói: “Việc này còn phải xem bản lĩnh của mọi người chứ, chẳng lẽ ngay cả chuyện này cũng cần đến bốn cung chỉ dạy sao, đừng quên các ngươi mới là tướng lĩnh hàng đầu Nam Chiêu đấy.”

Hoắc Tiều nghe vậy, sắc mặt ngưng ngùn xấu hổ, ấp úng thừa vâng rồi không nói thêm gì nữa, cái chư vị tướng lĩnh khác lại càng im như thóc.

An Ninh Hề thấy tình cảnh như thế, biết bọn họ cũng nghĩ không ra được cách gì hay ho, đành phải như bắt đắc dĩ thở dài nói: “Thôi, hay là mọi người nghe một chút đề nghị của bốn cung nhé.”

Trực giác đã sớm cho Hoắc Tiều biết, nhất định trong lòng An Ninh Hề đã nghĩ ra được cách gì rồi, khi nghe dứt câu nàng nói lập tức ngẩng đầu lên, mong đợi nhìn về phía An Ninh Hề.

An Ninh Hề nhếch môi mỉm cười, chậm rãi nói: “Cách này bảo đảm xưa nay chưa từng có ai dùng, gọi là ‘Tam Tam Chế’.”

Quả thật là chưa ai dùng, nhưng cũng sắp có rồi.

Đây là một loại biên chế quân sự trong thế giới hiện đại trước kia của An Ninh Hề, chính là đem quân đội phân chia ra làm sư, lữ, đoàn, doanh, mà ý nghĩa của “Tam Tam Chế” ấy bao gồm: Một cấp sư, ba cấp lữ, chín cấp đoàn và cuối cùng là hai mươi bảy doanh.

Nhưng vì để thích hợp với điều kiện hiện tại của Nam Chiếu, An Ninh Hề đã thực hiện một số thay đổi, để khích lệ binh sĩ có tinh thần hăng hái chiến đấu, nên có bổ sung thêm rất nhiều chế độ khen thưởng, đó chính là công sức nàng đã vắt óc nghĩ ra được trong ba ngày qua.

Sau khi từ tốn phân tích kế hoạch cho lần này, trong thư phòng lặng thình không một tiếng động, Hoắc Tiêu như bị thôi miên, nhìn An Ninh Hề trước mắt mà có ngỡ như được nhìn thấy Thần Tiên từ trên trời giáng xuống.

An Ninh Hề thừa biết những lời này khiến họ chấn động đến mức nào, nhưng không vội, chỉ cười nhạt nhìn mọi người. Còn Vũ Chi Duệ ngoài cửa cùng Tần Hạo bên cửa sổ nghe vậy cũng bị dọa cho không sao bình tĩnh nổi.

Tần Hạo tự nhận thấy rằng mình đi theo công tử đã bao nhiêu năm qua, về phương diện quân sự dĩ nhiên am hiểu không hề ít, nhưng giờ nghe được từ miệng Nữ Hầu nói ra cách thức biên chế trong quân đội đó quả thật không thể tưởng tượng được. Có điều song song với khiếp sợ thì hẳn lại cảm thấy kinh ngạc, cách làm đó có thể luôn cả công tử e là cũng chưa từng được biết đến, vậy làm sao Nữ Hầu biết?

Đang miên man suy nghĩ thì nghe trong thư phòng đồng thanh đều đặn vang lên tiếng reo hô: “Quân thượng anh minh, chúng thần chết một lòng cùng quân thượng.”

An Ninh Hề cười rất hài lòng, nàng chờ chỉ mỗi câu nói này thôi.

Tiếp theo nàng bắt đầu sắp xếp, căn dặn Hoắc Tiêu đi chuẩn bị một số thứ trước, khi nào xong mới làm chuyện tiếp theo. Bận rộn dặn dò những gì cần làm trong thời gian tới xong xuôi, nàng mới phất tay cho mọi người lui xuống.

Đợi đám người nọ lui khỏi thư phòng, An Ninh Hề mới cất giọng gọi Vũ Chi Duệ vào.

Vũ Chi Duệ đi vào với bộ mặt còn chưa hết nỗi bàng hoàng khiếp sợ, An Ninh Hề cũng không để ý, chỉ hỏi hẩn một câu không đầu không đuôi: “Đại tướng nào của Đông Việt ngày đó bắn bốn cung bị thương?”

Vũ Chi Duệ sững sốt, mãi sau mới hiểu ra nàng đang hỏi về chuyện ngày đó đuổi theo Lục công tử Đông Việt nên bị bắn trọng thương, vội vàng bẩm báo: “Khởi bẩm quân thượng, là Tuyên Tử Đồ.”

An Ninh Hề hơi nhú mào, thì ra là Tuyên Tử Đồ. Tài bắn cung của ông ta quả thật không tệ, cũng được coi như đứng nhất nhì Đông Việt.

Nghĩ tới đây, nàng nói với Vũ Chi Duệ: “Người đi thông báo với Tri Ngọc, nói bốn cung có việc gấp tìm hẩn.”

Nghe xong câu này, Vũ Chi Duệ còn chưa có hành động thì Tần Hạo ngoài cửa sổ sau một hồi kinh hãi đã vội vàng phi nhanh về hướng điện Trọng Hoa.

10. Chương 10: Nữ Tướng Quân Tây Hoa

Bên trong điện Trọng Hoa, Tri Ngọc ngồi trước bàn một tay ưu nhã cầm chung trà, một tay như lơ đãng gõ nhịp nhàng lên mặt bàn, lắng lắng nghe Tần Hạo bẩm báo, chân mày mỗi lúc càng nhíu chặt.

“Nữ Hầu muốn mở rộng quân sự?” Sau khi Tần Hạo bẩm báo xong, Tri Ngọc không dần lòng được hỏi lại một câu, trên gương mặt tinh tế không ai bì đã không còn nụ cười ôn hòa lạnh nhạt như mọi khi nữa.

“Dạ, thuộc hạ nghe rất rõ Nữ Hầu nói như vậy.” Tần Hạo nói xong mới bổ sung thêm một chuyện mà mới vừa rồi chưa kịp nói, “Nữ Hầu còn nói sở dĩ bấy giờ nàng thay đổi như thế là vì nàng muốn chăm lo việc nước, toàn tâm toàn ý thống trị Nam Chiếu.”

Hai đầu lông mày Tri Ngọc càng nhướn cao hơn, đôi con ngươi đen láy khẽ đảo nhẹ một vòng, trên môi lại bắt đầu xuất hiện nụ cười ôn hòa, hồ hững nói: “Như vậy mới thú vị.”

Nếu những hành động hôm nay của Nữ Hầu chỉ nghĩ đơn giản như vậy, đó mới đúng là chuyện thật thú vị. Tuy rằng Tri Ngọc hoàn toàn không biết tại sao Nữ Hầu thay đổi đến vậy, nhưng giờ hắn cũng không muốn tiếp tục điều tra nữa. Hắn còn rất nhiều chuyện cần làm, không thể dồn hết tâm tư vào mỗi chuyện điều tra này. Về phần Nữ Hầu, chỉ cần có sơ hở gì, rồi cũng sẽ có ngày lộ ra chân tướng sự thật, hắn chỉ cần im lặng chờ đợi là được.

Nhưng bây giờ Nữ Hầu đột nhiên đề xuất muốn mở rộng quân sự, quả thật khiến hắn vô cùng bất ngờ. Có điều thời gian này Nữ Hầu đã mang đến cho hắn quá nhiều sự kinh ngạc, nên khi nghe đến đây cũng không thấy ngỡ ngàng gì nhiều. Trung Chu và Đông Việt tác chiến trong hai tháng qua, phía Nữ Hầu vẫn không hề có động tĩnh gì, hắn cũng cảm thấy là lạ, hôm nay chiến sự đã kết thúc, thì lúc này nàng lại có hành động.

Có điều hành động này thực sự hết sức gan dạ.

Đang suy nghĩ, tiếng của Vũ Chi Duệ đã truyền vào đã từ ngoài cửa.

Ban này Tri Ngọc đã nghe Tần Hạo báo lại Nữ Hầu muốn gặp hắn, vì vậy khi thấy Vũ Chi Duệ bất ngờ đến hắn cũng không kinh ngạc mấy. Để chung trà trong tay xuống, đứng dậy tùy ý phát phát tà áo trắng phao bởi vì ngồi lâu mà hơi nhả nhúm, giơ mắt nhìn về phía cửa chính cười rất thoải mái.

Vũ Chi Duệ vừa vào cửa liền nhìn thấy Tri Ngọc ăn vận thoải mái đứng trước bàn, áo trắng như tuyết, khí chất như tiên, đôi con ngươi trong vắt như nước đang nhìn mình mỉm cười khiến hắn đồ dẫn mất hồn.

Đàn ông con trai mà có dáng dấp như vậy, quả đúng là yêu nghiệt.

Vừa thăm mắng vừa đi đến gần thêm mấy bước, mới chấp tay nói với Tri Ngọc: “Tri Ngọc công tử hữu lễ.”

Tri Ngọc vội vàng cười đáp lễ nói: “Vũ thái phó tới đây có phải quân thượng cần truyền lời gì hay không?”

Vũ Chi Duệ đột nhiên nhớ tới vụ việc truyền lời ngưng ngừng lần trước, sắc mặt không nhịn được lại đỏ lên. Ngắc đầu liếc nhìn Tri Ngọc, thấy đối phương vẫn bình thản không hề thay đổi sắc mặt, trong lòng thầm mỉa mai một phen, ho nhẹ một tiếng rồi đáp: “Vâng, quân thượng mời Tri Ngọc công tử đến, nói có chuyện quan trọng cần hỏi.”

Tri Ngọc không chút do dự lập tức gật đầu nói “Được”, ồng tay áo rộng lớn phất nhẹ một cái vươn tay ra mời Vũ Chi Duệ.

Vũ Chi Duệ biết An Ninh Hề vẫn đang đợi nên không dám trì hoãn, vội xoay người rời đi. Tri Ngọc bước theo sau hắn đi ra ngoài, Tần Hạo cũng theo sát phía sau.

Ba người duy trì khoảng cách nhất định khi đến cửa thư phòng mới dừng lại, Vũ Chi Duệ đẩy nhẹ cánh cửa ra đi vào bẩm báo trước, sau đó ra ngoài nói với Tri Ngọc: “Quân thượng mời một mình ngài vào.”

Tri Ngọc vẫn cười ôn hòa khẽ gật đầu, xoay người lại liếc mắt nhìn Tần Hạo, sau đó nhấc chân đi vào thư phòng.

An Ninh Hề đang xem một bộ sách ghi chép lại những chuyện vặt vãnh trong nhân gian không được ghi lại trong lịch sử chính thức ở Nam Chiêu, trong lòng còn đang thở than về phương diện có sở thích độc đáo của vị Nữ Hầu trước kia thì nghe thấy ở cửa ra vào vang lên tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Tri Ngọc đứng ngay trước mặt, trên môi vẫn nở nụ cười ung dung bình tĩnh trước sau như một, tạo cho người ta cảm giác rất thân thiện.

Từ sau khi nàng tỉnh lại, gặp được Tri Ngọc vài lần nhưng không lần nào thấy hắn hành lễ với mình, nên An Ninh Hề cũng đã quen. Linh hồn nàng vốn là người hiện đại, cho nên sẽ không để ý mấy thứ lễ nghi phiền phức này, cộng thêm sau khi biết Tri Ngọc là nam sủng mà Nữ Hầu trước đây rất sủng ái, đối với kiểu cách tự nhiên phóng khoáng này của Tri Ngọc, An Ninh Hề lại càng thấy thoải mái hơn. Vì vậy lúc thấy Tri Ngọc đến, không đợi hắn nói chuyện, An Ninh Hề tùy ý vút bộ sách sang một bên, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh nói đúng một chữ: “Ngồi.”

Tri Ngọc không khách sáo tự nhiên ngồi xuống, cười nói với An Ninh Hề: “Chẳng hay hôm nay quân thượng triệu kiến là vì chuyện gì?”

An Ninh Hề thấy hấn đi thẳng vào vấn đề như vậy nên cũng không vòng vo quanh co, trực tiếp nói ra lời trong lòng mình lưỡng lự muốn nói bấy lâu: “Người là nhân sĩ Tây Hoa, Tây Hoa là quốc gia có tinh thần thượng võ, ai ai cũng đều rất giỏi về phương diện bắn tên, bổn cung muốn hỏi người một chút, có biết ở Tây Hoa hiện người nào đứng đầu về tài bắn cung hay không?”

Tri Ngọc nghe xong liền sửng sồ, dù thế nào cũng không ngờ được vấn đề Nữ Hầu muốn hỏi chính là chuyện này.

“Chuyện này... Sao quân thượng lại hỏi đến chuyện này?” Tri Ngọc vờ ngạc nhiên tò mò hỏi, nhưng trong lòng thì đang suy nghĩ về dụng ý của Nữ Hầu.

An Ninh Hề đảo tròng mắt, chậm rãi giơ tay lên vuốt ve miệng vết thương trên ngực, khẽ cau mày nói với hấn: “Lần này bị đại tướng Đông Việt ban cho vết thương chí mạng như vậy, khiến cho bổn cung mất hết mặt mũi, hôm nay bổn cung chỉ muốn gây ông đập lưng ông, nên muốn hỏi thăm xem ở Tây Hoa có ai giỏi về thuật bắn cung hay không, bổn cung muốn mời một người về dạy cho bổn cung môn này, để mai này có cơ hội sẽ báo thù một mũi tên đó.”

An Ninh Hề nói chuyện với thái độ rất thành khẩn, nhưng thực ra sự thật chỉ đúng một phần mà thôi.

Sở dĩ nàng hỏi Tri Ngọc chuyện này, muốn mời một cao thủ giỏi thuật bắn cung về dạy cho nàng đó là sự thật, nhưng mục đích không phải đơn giản chỉ vì muốn báo thù mũi tên kia. Nói đúng ra, nàng còn nên cảm tạ mũi tên ấy mới phải, dẫu rằng cái suy nghĩ này rất không có đạo đức, nhưng xét đến cùng thì nếu không nhờ mũi tên này, có lẽ nàng đã không thể sống lại trong thân xác của An Ninh Hề rồi.

Điều quan trọng khiến nàng muốn học bắn cung là vì, thật sự nàng chỉ muốn lo cho cuộc sống về sau của mình mà thôi.

Mục đích của An Ninh Hề là muốn ngăn cản Đông Việt xưng bá, nếu đã như thế, trong tương lai ắt sẽ khó tránh khỏi có ngày phải chạm mặt nhau nơi chiến trường. Quan niệm của nàng rất đơn giản, chỉ muốn tự tay báo thù rửa hận, cho nên đến lúc đó nếu lỡ có cùng Đông Việt đôi bên giao chiến, sẽ tránh không được việc phải đích thân lãnh binh tác chiến.

Nàng muốn chuẩn bị trước cho mình, nếu như một chút năng lực tác chiến cũng không có, thử hỏi mai sau làm thế nào để lãnh binh ra trận?

Còn về việc tại sao lại chọn môn bắn cung, là vì nàng đã dò hỏi qua Vũ Chi Duệ, thì ra Nữ Hầu trước đây mặc dù từng tập võ, nhưng chưa từng nghiên cứu và luyện qua môn này, vì vậy nàng lựa chọn môn này cũng sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Không biết thân phận thật sự của An Ninh Hề đương nhiên Tri Ngọc sẽ không ngờ nàng lại nghĩ sâu xa đến vậy, cho nên đối với lời nói này của nàng cũng tin tưởng hơn. Vì hầu như ở Tây Hoa ai ai cũng giỏi về thuật bắn cung, từ lâu đã vang danh khắp thiên hạ, nếu Nữ Hầu thật sự muốn đòi lại thể diện nên hỏi hấn về vấn đề này thì cũng không có gì lạ, huống chi có thù tất báo vốn là phong cách làm việc xưa nay của Nữ Hầu.

Nghĩ tới đây, trong đầu hấn suy tư một phen, sau đó cân nhắc mở miệng: “Nói đến Tây Hoa hiện nay, người có thể được xem như có tài bắn cung đệ nhất chỉ thuộc về nữ tướng quân Lật Anh Thiển của Tây Hoa.”

An Ninh Hề nghe xong lập tức sửng sốt. Thật ra nàng cũng không xa lạ gì với người tên Lật Anh Thiển này, hơn nữa, khi nàng còn là Tiêu Như Thanh, từng được cùng Lật Anh Thiển này đồng xưng là những cô gái tài hoa nhất trong thiên hạ.

Nói đâu xa, thực tế ngay trước mắt, nữ nhi trong thiên hạ có thể lãnh binh tác chiến cũng chỉ có Lật Anh Thiển này mà thôi. Lật Anh Thiển ở Tây Hoa rất được dân chúng kính trọng và ngưỡng mộ, nàng ấy dùng thân phận nữ nhi dẫn thân vào quân doanh, từ một kẻ bình dân từ từ leo lên chức tướng quân ngày nay, không thể không nói cứ như là một truyền thuyết vậy, chỉ đơn giản một điểm đó cũng đủ để An Ninh Hề kính nể nàng vạn phần.

Sau một lúc sửng sồ, An Ninh Hề lập tức gạt đầu không cần suy nghĩ, trong giọng nói thậm chí còn tỏ ra vui sướng, “Vậy phải làm sao mới có thể mời được người này?”

Tri Ngọc nghe vậy liền cup mi xuống, hơi cau mày rồi khẽ lắc đầu, “Muốn mời tướng quân của một nước đến, sợ rằng...”

An Ninh Hề nhận ra ẩn ý trong lời hắn nói, không nén được tiếng thở dài. Cũng phải, người ta đường đường là tướng quân của một nước, sao có thể tùy tiện để một quân chủ nước khác gọi là chạy tới ngay.

“Nhưng có một người có thể mời được nàng ta đến.”

Lời của Tri Ngọc đột nhiên vang lên khiến cho An Ninh Hề có thêm tia hy vọng, nàng nhanh miệng hỏi: “Là ai?”

Tri Ngọc chỉ cười cười không trả lời, quay đầu ra phía ngoài cất tiếng gọi: “Tần Hạo, vào đây đi.”

Lời vừa dứt, cửa thư phòng liền bị đẩy ra, Tần Hạo vững bước trầm ổn đi vào, hành lễ với An Ninh Hề trước, sau đó mới quay sang Tri Ngọc hỏi, “Công tử có gì phân phó?”

Tri Ngọc giống như gặp phải chuyện gì rất thú vị, nhếch môi nói với Tần Hạo: “Quân thượng đặc biệt muốn mời tướng quân Lật Anh Thiển đến Nam Chiêu làm thái phó, nhưng người sợ bị từ chối, không biết người có cao kiến gì hay không?”

An Ninh Hề nghe Tri Ngọc dò hỏi Tần Hạo cảm thấy rất kỳ quái. Nếu ngay cả chủ tử như Tri Ngọc mà còn không có cách, một thị vệ như Tần Hạo lý nào lại có biện pháp? Nhưng khi giương mắt lên nhìn về phía Tần Hạo thì An Ninh Hề giật mình phát hiện, sau khi Tri Ngọc nói xong câu đó Tần Hạo lại tỏ ra vô cùng khó xử, trong biểu tình đó còn mơ hồ mang theo chút ngượng ngùng.

Lòng An Ninh Hề càng thêm thấy kỳ lạ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, im lặng đợi hắn trả lời.

Tần Hạo thấy hai người trước mặt cứ nhìn mình chằm chằm chờ đợi, biết không thể tránh né được nữa, đành phải bất đắc dĩ mở miệng, thế nhưng nói chuyện ngập ngừng ấp úng như nuốt phải trái đắng, gian nan không nói nên lời.

Tần Hạo nói: “Vây... để... thuộc... hạ đi mời.”

An Ninh Hề ngẩn ra, lòng nghĩ chắc không có khả năng thành công, mà Tri Ngọc ở bên cạnh thì gật đầu cười nói với Tần Hạo: “Rất tốt, vậy người đi đi. Lật tướng quân chắc chắn sẽ đến.”

Tần Hạo bất đắc dĩ liếc nhìn Tri Ngọc, bao nhiêu oán giận đều thể hiện hết lên mặt, môi mấp máy cả buổi nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn không thốt được thành lời.

An Ninh Hề nhìn vẻ mặt của hai người trước mắt, trong lòng cũng thấy quái dị không thôi. Chuyện Tri Ngọc không làm được, thậm chí là quân chủ của một nước như mình cũng bó tay chịu trói, vậy mà có thể xác định Tần Hạo chắc chắn mời được?

Tri Ngọc quay đầu lại thấy sự hoài nghi trong mắt An Ninh Hề, cười nói với nàng: “Quân thượng không cần kinh ngạc, Lật tướng quân và Tần Hạo từng tác chiến trong cùng một quân doanh, đôi bên còn có chút giao tình, cử hắn đi mời nhất định sẽ thành công.”

Lúc này An Ninh Hề mới hiểu, nhưng khi hiểu ra thì lại càng nghi ngờ về thân phận của Tần Hạo. Xuất thân từ quân doanh Tây Hoa, còn có giao tình với nữ tướng quân Lật Anh Thiển danh chấn thiên hạ, sao có thể ở lại nơi này làm thị vệ cho một nam sủng?

Nổi nghi ngờ mỗi lúc càng dâng cao trong lòng An Ninh Hề, bỗng thấy Tần Hạo đột nhiên khụy gối quỳ rạp xuống trước mặt nàng, khẩu khí kiên định nói: “Thuộc hạ có một việc muốn thỉnh cầu quân thượng.”

An Ninh Hề kinh ngạc nhìn hắn, xong lại nghiêng mặt liếc nhìn Tri Ngọc, phát hiện trong mắt Tri Ngọc cũng hiện lên sự kinh ngạc không kém gì nàng.

“Người làm gì thế?” An Ninh Hề hồi lâu mới lạnh nhạt hỏi một câu.

Tần Hạo quỳ rất nghiêm túc, dáng vẻ vô cùng kính cẩn, “Thuộc hạ sắp vì quân thượng trở về Tây Hoa để mời người, nhưng kính xin quân thượng hãy đồng ý với thuộc hạ một điều kiện.”

Nói điều kiện? An Ninh Hề hơi nhíu mày, nhếch môi cười lạnh, vẻ mặt cũng tỏ ra rất ư là thú vị, “Ồ? Điều kiện gì?”

Tần Hạo liếc mắt nhìn thẳng Tri Ngọc ngồi ngay ngắn bên cạnh, sau đó mới quay đầu lại nói rõ ràng từng chữ với An Ninh Hề: “Thuộc hạ muốn xin quân thượng, trong khoảng thời gian thuộc hạ rời khỏi nơi này, mong quân thượng hãy chiếu cố công tử, bảo đảm sự an toàn cho người.”

An Ninh Hề nghe vậy thoáng nhú nhú mày, vốn định phản bác lại một câu: Trong cung Nam Chiêu này còn có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Nhưng trong đầu đột nhiên nghĩ đến chuyện mình cũng mới vừa bị ám sát không lâu trước nên đành ngậm miệng.

Hồi lâu, nàng mới gật đầu đáp ứng, “Được, bổn cung hứa với người, người hãy yên tâm, chỉ cần bổn cung còn an toàn được ngày nào, thì đảm bảo ngày đó công tử nhà người cũng được bình an vô sự.”

Tần Hạo nghe xong câu đó liền vội vàng bái tạ, sau đó mới yên lòng khởi hành quay về Tây Hoa.

11. Chương 11: Thiệp Mời Từ Đông Việt

Chính giữa cung điện phía Tây vương cung Nam Chiêu là cung Tấn Dương dành cho quân vương vào triều thảo luận chính sự. Trong cung Tấn Dương lúc này đã được trang hoàng tẩy rửa sạch sẽ, như khoác lên một tấm áo mới. Nhóm cung nữ thái giám ở ngoài cửa điện rất cung kính đứng xếp lớp đến tận mấy hàng dài, trong điện là các trọng thần văn võ đương triều được dựa theo quan chức mà phân chia ra hai bên.

Trên bậc thềm ngọc, bên trái bày biện tượng hạc điêu khắc bằng đồng đang giương đôi cánh, bên phải trang trí đèn cung đình hoa văn kiểu dáng rất đẹp mắt, nền tường chính giữa làm bằng gỗ lim màu đỏ được khảm một viên ngọc bích khắc theo hình dạng hoa văn của vương thất Nam Chiêu. An Ninh Hề một thân triều phục màu đen đứng cách vài thước ở phía trước, buộc tóc bằng kim quan, thần sắc nghiêm nghị ngồi quỳ sau chiếc bàn dài vẽ hình Long Phượng, ánh mắt hờ hững quét một vòng quanh điện.

Từ sau khi sống lại tới nay, đây là lần đầu tiên nàng vào triều.

Tính đương mấy tháng, thương thế gần như đã khỏi hẳn, cũng đến lúc nên chân chính tiếp nhận đại sự chính quốc ở Nam Chiêu rồi.

Hôm nay vào triều vốn chỉ định ra mắt làm quen hoàn cảnh một chút, An Ninh Hề nghĩ rằng ắt hẳn cũng chẳng có chuyện gì cần đến lượt nàng xử lý, vì vậy lúc này ngồi đây chủ yếu là muốn chứng tỏ mình cũng có quan tâm đến việc nước một chút, nào ngờ nàng vừa mới nghĩ vậy thì Lang thái phó đã bước ra từ trong hàng ngũ.

“Khởi bẩm quân thượng, thần có bản tấu.”

Chức quan của Lang thái phó hiện đứng đầu trong bách quan, là nòng cốt chính trị của Nam Chiêu, còn là thầy của quân chủ, vì thế sau khi An Ninh Hề nghe ông nói vậy lập tức thu hồi lại ý niệm vừa nghĩ, giọng điệu nghiêm nghị đáp lại: “Lang thái phó mời nói.”

Lang thái phó chấp tay với nàng, từ trong tay áo rút ra một tấm thiệp mời rồi trình lên, tiểu thái giám phụ trách đứng hầu khi thượng triều ở bên cạnh An Ninh Hề vội vàng tiến lên nhận lấy, sau đó quay lại bậc thềm ngọc đặt nó lên bàn dài.

An Ninh Hề lạnh nhạt nhìn thoáng qua tấm thiệp mời, biểu tình vốn hờ hững như sóng yên biển lặng bỗng chốc thần thờ trầm tư.

Trên tấm thiệp in rất rõ hoa văn của vương thất Đông Việt.

“Đây là cái gì?” Giọng nói của An Ninh Hề bất giác lạnh đi vài phần, khiến Lang thái phó cũng toát mồ hôi lạnh.

“Khởi bẩm quân thượng, đây là thiệp mời của Đông Việt vương sai người mang khẩn cấp từ tám trăm dặm đưa tới, nói là phải chính tay giao cho quân thượng, sau khi thần nhận được ngay lập tức trình lên, kính xin quân thượng xem qua.”

An Ninh Hề nhú mày nhìn chằm chằm tấm thiệp, hồi lâu sau giống như đoán đo mãi cuối cùng mới hạ quyết tâm vươn tay cầm lên mở ra đọc.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, bàn tay cầm tấm thiệp của An Ninh Hề không kiềm được bắt đầu run run.

Sở Nghiệp Kỳ và Quách Tuệ Nguyệt... Đã có hài tử?

Dù ngày thường An Ninh Hề có bình tĩnh lạnh lùng đến đâu, lúc này cũng khó mà đè nén được nỗi uất hận trong lòng, lồng ngực đập phập phồng dồn dập. Nhắm mắt lại, trong đầu nàng bỗng vang lên giọng nói của một cô gái: “Chúng ta vẫn nên quay về thế giới của chúng ta đi, vị cao nhân kia từng nói, linh hồn của chúng ta không thuộc về thế giới này, cuộc sống vốn đã không ổn định, nương nhờ trong cái thể xác này e rằng tương lai ngay cả một đứa con cũng chẳng có, có khi còn mất mạng lúc nào không hay...”

Giọng nói bỗng dừng lại, An Ninh Hề bật mở hai mắt, không cảm lòng được cười lạnh.

Chẳng phải người nói linh hồn người hiện đại sẽ không tồn tại được ở cái thế giới này sao? Chẳng phải cô nói sống nhờ thân xác của Quách Tuệ Nguyệt thì ngay cả một đứa con cũng không bao giờ có được hay sao? Và cũng chẳng phải cô từng nói sống nơi này có khi còn mất mạng lúc nào không hay ư? Vậy tại sao bây giờ cô không chỉ sống rất tốt, rất hạnh phúc, mà còn có con với người nọ?

Hóa ra tất cả chẳng qua chỉ là do cô theo dục vọng đặt ra để hãm hại ta mà thôi.

An Ninh Hề nghĩ vậy, tay không tự chủ được gồng lên căng cứng, tấm thiệp rơi nhất thời bị vo lại thành một cục.

Lang thái phó thấy vậy nhất thời kinh ngạc không thôi, gương mặt nhìn An Ninh Hề, thấy sắc mặt lạnh lùng vô cảm dọa người của nàng, bầm bụng do dự hỏi: “Quân thượng, trong thiệp mời ấy... nói đến chuyện gì?”

An Ninh Hề giật mình phục hồi lại tinh thần, bàn tay từ từ thả lỏng, vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn, “Không có gì, chỉ là vương hậu Đông Việt Quách thị hạ sinh Lân nhi, còn mấy ngày nữa là đầy tháng nên Đông Việt vương muốn mời quân chủ các nước đến dự tiệc ăn mừng thôi.”

Lang thái phó nghe vậy, thần sắc lập tức nghi ngờ hỏi, “Chuyện này... Đông Việt vừa xảy ra chiến sự với Trung Chu, giờ lại mời hết quân chủ các nước đến bản quốc, có phải hay không có điều gì không ổn? Huống chi chỉ trong thời gian ngắn ngủi có mấy ngày, từ Kim Lăng mà đi đến Khai Phong, sợ là không kịp.”

An Ninh Hề tùy tiện để tấm thiệp sang một bên trên bàn dài, thản nhiên nói: “Đông Việt vương nói lần này chỉ muốn khôi phục lại quan hệ hữu hảo với các nước, hơn nữa, vì để tiện cho quân chủ các nước có thời gian chuẩn bị nên hắn đã dời ngày ăn mừng lại một tháng.”

Lang thái phó nghe vậy mới chợt hiểu ra, gật đầu nói: “Thì ra là thế, nói vậy, nếu không đi ngược lại sẽ khiến cho Nam Chiêu ta mang tiếng là không rộng lượng bằng người ta.”

An Ninh Hề nghe nói thế liền nhếch môi cười nhẹ, tâm trạng dường như rất sảng khoái, “Lang thái phó nói rất đúng, Nam Chiêu ta sao có thể bị người khác đem pha hạ thấp được, lần mời này tất nhiên là phải đi rồi.”

Lang thái phó ngẫm nghĩ lại, nhìn lướt qua những đại thần còn lại trong điện, sau đó quay người nhìn An Ninh Hề, “Nhưng mà, nên phái người nào đi cùng quân thượng đến đó đây?”

An Ninh Hề thoáng trầm ngâm, ánh mắt cũng quét qua một lần những người có mặt trong đại điện, sau đó dừng lại ngay vị trí Hoắc Tiêu đứng, nhưng sau đó dời mắt đi chỗ khác, “Vẫn nên để bốn cung đích thân đi một chuyến, có Vũ thái phó đi theo bảo vệ sẽ không có việc gì.”

Lang thái phó nghe xong há miệng tính ngăn cản, An Ninh Hề nhìn ra ý đồ của ông, khẽ nhẹ một tay lên ngực ông, “Không cần nhiều lời, lòng bốn cung đã quyết.”

Lang thái phó liếc mắt nhìn Hoắc Tiêu đứng cùng hàng với mình, hai người lo âu đưa mắt nhìn nhau, sau đó cả hai đều thu về ánh mắt, cũng không nhiều lời nữa.

An Ninh Hề đã không còn là Nữ Hầu của ngày xưa nữa, bây giờ còn kiên quyết như vậy nên không ai dám bước ra khuyên can.

Thấy mọi người không còn bấm tấu chuyện gì nữa An Ninh Hề khoát tay áo, mệt mỏi nói: “Mọi người không còn chuyện gì nữa thì bãi triều đi.” Nói xong cũng không đợi mọi người hành lễ thối lui, nàng đã dẫn đầu đứng dậy lui về phía trong.

Đi ra từ cửa hông, An Ninh Hề đi thẳng về hướng nội cung. Nhưng nàng không về cung Trữ Minh, mà đánh vòng qua phương hướng của điện Trọng Hoa. Nhóm cung nhân đi theo ở phía sau nàng thấy vậy cũng đoán rằng nàng đang muốn đi gặp Tri Ngọc công tử, vội vàng biết điều lui ra không đi theo nữa, chỉ có Vũ Chi Duệ luôn giữ khoảng cách đi theo sau bảo vệ.

Đây là lần đầu tiên An Ninh Hề đến điện Trọng Hoa. Lúc này đã qua mấy tháng sau khi nàng tỉnh lại, từ ngày đầu Xuân bây giờ đã chuyển sang cuối mùa Hạ. Vừa mới hạ triều nên vẫn chưa đến buổi trưa, khí trời nắng ráo sáng sủa nhưng cũng có chút oi bức nên khiến trong người thấy không thoải mái. Vì vậy, vừa tiến vào cửa chính vườn ngự uyển thì An Ninh Hề chợt nhìn thấy rừng trúc bạt ngàn xanh thắm trước điện, tâm tình vốn đang ngột ngạt không vui lập tức có chuyển biến tốt.

Nàng vừa đi vào điện Trọng Hoa vừa quan sát hoàn cảnh chung quanh, phát hiện nơi này hoàn toàn không có cung nhân hầu hạ, thăm nghĩ trong lòng: Xem ra Tri Ngọc cũng yêu thích yên tĩnh giống mình.

Bước hẳn vào trong điện, mùi thuốc xông vào mũi khiến An Ninh Hề dừng bước. Giương mắt nhìn thì thấy Tri Ngọc đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn, trong tay cầm một bát nước từ tốn uống.

Quả nhiên là thuốc thật.

An Ninh Hề thấy vậy vốn định hỏi thăm hẳn bị bệnh gì, nhưng thấy dáng vẻ yếu ớt xanh xao của hẳn dường như đã mắc bệnh khá lâu rồi, chắc hẳn Nữ Hầu trước kia cũng biết chuyện này, sợ bại lộ bí mật nên nàng không dám mở lời hỏi.

Tri Ngọc nghe tiếng động nơi cửa liền quay đầu lại, thấy An Ninh Hề đứng cạnh cửa thoáng ngạc nhiên nhưng ngay sau đó khẽ mỉm cười nói, “Sao hôm nay quân thượng lại rảnh rỗi đến điện Trọng Hoa vậy?” Hẳn cầm chiếc khăn lụa để trên bàn lên lau chút thuốc còn dính lại nơi khóe miệng, sau đó đứng dậy vươn tay ra mời An Ninh Hề, ý bảo nàng ngồi vào chỗ bên cạnh bàn.

An Ninh Hề từ từ đi tới mép bàn ngồi xuống, liếc nhìn sang hẳn, tầm mắt dừng lại trên gương mặt tái nhợt của hẳn vài giây, không nhẹ không nặng hỏi một câu: “Người có muốn theo bốn cung đến Đông Việt không?”

Tri Ngọc sững sốt hỏi, “Quân thượng muốn đi Đông Việt?”

An Ninh Hề gật đầu, cảm xúc vô cùng phần uất và không cam lòng ban đầu khi nhìn thấy tám thiệp kia dường như đã hoàn toàn biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại sự bình tĩnh thờ ơ, “Phụ phụ Đông Việt vương đãi tiệc mừng hạ sinh Lâm nhi, muốn mời hết quân chủ các nước đến chia vui con hẳn tròn tháng, bốn cung cũng được nằm trong danh sách mời, muốn hỏi người xem có đồng ý đi theo bốn cung hay không?”

Lúc nghe đến “Quân chủ các nước” thì hàng mi Tri Ngọc hơi run lên, trong đôi mắt đen nhánh như có sóng ngầm tuôn trào, sau đó từ từ khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có. Chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, Tri Ngọc không nhịn được hỏi: “Vì sao quân thượng lại muốn dẫn ta cùng đi?”

An Ninh Hề cười cười, “Chuyện này còn cần phải hỏi sao? Tất nhiên là vì bốn cung đã hứa với Tần Hạo.”

Thật ra vừa rồi ở trong cung Tấn Dương, An Ninh Hề đã quyết định muốn dẫn Tri Ngọc cùng đi, nhưng thân phận Tri Ngọc dù sao cũng chỉ là nam sủng, nàng không thể nào nói thẳng với Lang thái phó, không thể làm gì khác hơn đành nói chỉ mang theo Vũ thái phó đi cùng.

Mà sở dĩ muốn dẫn Tri Ngọc đi theo là bởi vì An Ninh Hề đã chính miệng hứa với Tần Hạo. Nàng hứa với Tần Hạo sẽ đảm bảo an toàn cho Tri Ngọc, lỡ như trong khoảng thời gian này nàng xuất cung Tri Ngọc có mệnh hệ gì, vậy thì nàng sẽ không đảm trách được. Tuy An Ninh Hề tự thấy mình chẳng có ưu điểm gì, nhưng ít nhất nàng đã nói thì sẽ giữ lời, hơn nữa còn sẽ làm cho đến cùng.

Dù rằng điều đó đã từng hại nàng hết sức thê thảm.

Tóm lại, An Ninh Hề đã quyết định dẫn theo Tri Ngọc đi cùng. Đây là cách để bảo vệ trực tiếp và hữu hiệu nhất, nếu lỡ không may lúc đó thực sự xảy ra chuyện gì, Tần Hạo cũng không có lý do để trách móc nàng

thất tín.

Tri Ngọc nghe xong lời này của An Ninh Hề mới chợt hiểu ra, tuy rằng không muốn đụng mặt với các quân chủ kia, nhưng nghĩ tới ánh mắt lo lắng lúc sắp đi của Tần Hạo, nên đành đồng ý, “Nếu đã vậy, Tri Ngọc cũng xin nghe theo quân thượng an bài.”

An Ninh Hề thấy hần đồng ý thì chỉ gật đầu một cái rồi không nói chuyện nữa.

Tri Ngọc suy nghĩ một lúc lại hỏi: “Quân thượng ngoài dẫn theo ta ra, còn dẫn thêm ai khác nữa không?”

Sắc mặt An Ninh Hề không chút gợn sóng, giọng nói cũng hết sức bình thản, “Chỉ dẫn theo mỗi Vũ Chi Duệ thôi.”

Tri Ngọc giật mình sợ hãi, chỉ mang theo một người? Làm vậy có phải đã hơi mạo hiểm chẳng?

Tri Ngọc Chậm rãi giơ tay nhắc ấm trà trên bàn bắt đầu rót trà cho An Ninh Hề, trong lòng đang thầm suy nghĩ xem trong số thần tử ở Nam Chiêu ai là người thích hợp đi cùng nhất. Chung trà được đưa đến trước mặt An Ninh Hề thì khéo môi đồng thời mỉm cười, “Sao quân thượng không dẫn theo Lang thượng thư lệnh cùng đi? Hần từng được xưng là tài tử bậc nhất Nam Chiêu, tài hùng biện chắc hẳn sẽ không tồi.”

An Ninh Hề hơi sững sốt, Lang thượng thư lệnh kia là ai? Chẳng lẽ có quan hệ với Lang thái phó? Nhưng thấy vẻ mặt của Tri Ngọc dường như có quen biết với người được xưng Lang thượng thư lệnh kia nên không tiện hỏi thăm, chỉ lắc đầu nói: “Hay là thôi đi, lần này đi chẳng qua chỉ dự một bữa tiệc nhỏ, vốn chẳng phải kịch chiến giương nanh múa vuốt gì đến mức cần tới người có tài ăn nói đi cùng.”

Tri Ngọc nghe vậy thấy có chút không ổn, nhưng nghĩ lại, Nữ Hầu giờ đã không còn như xưa, nói không chừng nếu gặp phải sự tình đột ngột phát sinh nào cũng có thể tự mình ứng phó, Lang thượng thư lệnh đi theo có lẽ cũng không cần dùng đến.

Nghĩ vậy Tri Ngọc liền cười nói với An Ninh Hề: “Vậy cũng tốt, khi nào quân thượng khởi hành cứ gọi ta một tiếng là được, Tri Ngọc sẽ lập tức đến ngay.”

An Ninh Hề đứng dậy, gật đầu với hần, “Vậy người hãy chờ tin của bốn cung.” Nói xong không nấn ná thêm nữa dứt khoát rời khỏi điện Trọng Hoa.

Sau khi rời khỏi điện đi được một lúc, An Ninh Hề thấy Vũ Chi Duệ đang đứng canh giữ bên ngoài cửa lớn vườn ngự uyển của điện Trọng Hoa, “Vũ thái phó ở đây đúng lúc bốn cung đang có chuyện muốn hỏi người.”

Từ lúc An Ninh Hề tiến vào điện Trọng Hoa thì Vũ Chi Duệ canh giữ suốt ở bên ngoài, chủ yếu là sợ quấy rầy Nữ Hầu đang chàng chàng thiếp thiếp với sủng nam của mình. Lúc này nghe được An Ninh Hề hỏi, hần đi nhanh lên phía trước, “Quân thượng mời nói.”

An Ninh Hề vừa bước chậm chậm về phương hướng cung Trữ Minh vừa nói: “Lang thượng thư lệnh... Là người thế nào?” Nàng vốn muốn hỏi thân phận của Lang thượng thư lệnh, nhưng sợ dẫn tới hoài nghi, đành phải đổi thành hỏi nhân phẩm.

“Lang thượng thư lệnh? Nhân cách của ngài ở Nam Chiêu không ai mà không biết và luôn hết lời khen ngợi, tuy Lang thượng thư lệnh là con trai độc nhất của Lang thái phó, tư chất từ nhỏ đã thông minh sáng dạ, học thức hơn người, nhưng không hề lấy đó làm kiêu ngạo, trái lại rất luôn khiêm tốn, nếu không phải vậy thì năm đó trước khi tiên vương lâm chung đã không hạ chỉ gả trưởng công chúa điện cho ngài.”

An Ninh Hề nghe thế mới rõ đầu đuôi, thì ra Lang thượng thư lệnh kia chính là tỷ phu của nàng, tại nàng không mấy quan tâm đến thành viên trong gia đình hiện tại này của mình, nên đến tận giờ không biết chút gì về họ.

Nhưng giờ không phải lúc để quan tâm đến những điều này, An Ninh Hề khẽ gật đầu, bày tỏ mình đã biết, chân vẫn đều bước vừa đi vừa nói với Vũ Chi Duệ: “Chuẩn bị đi, ba ngày sau chúng ta sẽ lên đường đi Đông Việt.”

12. Chương 12: Quay Về Chốn Cũ

Thời tiết đã sang cuối hạ sắp chuyển vào đầu mùa thu, nhưng khí hậu ở phương Nam vẫn còn rất oi bức. Tần Hạo mới đi một đoạn đường mà đầu đã rịn đầy mồ hôi, hắn ngồi trên ngựa nâng tay áo lau mồ hôi trên trán, uống ừng ực mấy ngụm nước, sau đó không nén được tiếng thở dài thườn thượt.

Sao mình cứ gặp phải mấy loại nhiệm vụ gian khổ thế này hoài vậy chứ?

Trở lại Tây Hoa, khoan hãy nói đến Lật Anh Thiên có đồng ý theo mình về Kim Lăng hay không, chỉ mỗi thân phận của mình thôi đã quá dễ dàng bị bại lộ rồi.

Nghĩ tới đây, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh ngày đó trước khi đi, khi hắn còn đang oán trách Tri Ngọc không dưới mấy trăm lần, thì người chỉ cười như mây trôi giữa trời nói với hắn một câu: “Mời nữ tướng quân đến đây chỉ có lợi cho chúng ta, người yên tâm đi đi.”

Chỉ một câu nói như thế đã trực tiếp đánh tan bao oán giận của Tần Hạo, sau đó Tần Hạo chỉ đành xoay người lên ngựa, bắt đầu gấp rút lên đường.

Thu hồi suy nghĩ, Tần Hạo lại đánh tiếng thở dài, sờ tay vào ngực lấy ra túi gấm lúc gần đi Tri Ngọc giao cho hắn. Khi đó Tri Ngọc nói với hắn đợi đến Nghĩa Dương mới được mở ra, mà lúc này hắn đang vào địa phận Nghĩa Dương, cũng phải mất vài ngày nữa mới đến Lạc Dương, sau đó ra roi thúc ngựa tranh thủ thời gian là có thể đến được Trường An rồi.

Lòng Tần Hạo vốn rất hiếu kỳ, không biết trong túi gấm này rốt cuộc đựng cái gì, mà vật cầm trong tay ấy lại nhẹ như bông, trong lòng càng khó nén được tò mò, ngay sau đó không cần nghĩ ngợi thêm liền mở nó ra.

Nhẹ nhàng rút món đồ trong đó ra, Tần Hạo nhất thời ngỡ ngàng trong chốc lát.

Trong tấm da dê dày mịn tỏa ra mùi thuốc, mà trong đó lại còn được gói một lớp mặt nạ da người.

Tần Hạo chột bưng tỉnh, hèn gì công tử lại bảo mình phải tới Nghĩa Dương mới mở ra.

Mặt nạ này được làm hết sức công phu, hình như được đặc chế từ da mặt của người thật. Bôn ba lâu ngày, dải nắng dầm mưa sẽ làm mất đi công dụng của nó vì vậy công tử mới tẩm thuốc, rồi dùng tấm da dê này bao bọc lại để giữ lại nguyên trạng. Mặt nạ da người như vậy bình thường phải tốn ngàn vàng mới mua được, nhưng để có hiệu quả tốt nhất thì chỉ có thể đảm bảo tối đa trong vòng một tháng. Hôm nay qua hết phạm vi Nghĩa Dương là đến Lạc Dương, đến chừng ấy người quen nhất định sẽ càng nhiều, lúc đó sẽ cần tới mặt nạ da người này, mà theo thời gian, từ Nghĩa Dương đến Trường An, cho dù tính cả đi lẫn về thì thời gian một tháng cũng còn dư dả. (kg biết chính tả chữ dư dả này đúng kg nhỉ, lâu quá kg dùng chữ này nên quên mất hihihi)

Kế hoạch của công tử đúng là chu đáo và chặt chẽ.

Tần Hạo đổ từ túi ra chút nước lau sơ mặt, sau khi làm ướt hết mặt mới cẩn thận mở tấm mặt nạ da người ra, rồi dùng đầu ngón tay cẩn thận ấn lên đường viền, đến khi cảm nhận được trên mặt không để lại dấu vết gì đã hoàn toàn khớp với lớp da mặt.

Làm xong tất cả, cất túi gấm không đi, tâm trạng Tần Hạo cũng thả lỏng hơn nhiều, uống thêm chút nước mới tiếp tục thúc ngựa lên đường. Đi suốt cả một hành trình đường dài, thế nhưng lòng hắn vẫn không ngừng thần phục tâm tư kín đáo của Tri Ngọc.

Trong khi ấy, cách Nghĩa Dương ngoài trăm dặm, công tử Tri Ngọc luôn được Tần Hạo một lòng nhớ đến hiện đang nhàn hạ ngồi trên một chiếc xe ngựa xa hoa rộng lớn, nhắm mắt dưỡng thần nhàn nhã lác lác theo xe ngựa.

An Ninh Hề cùng Tri Ngọc ngồi chung một xe, Vũ Chi Duệ đánh xe bên ngoài, còn có cấm vệ quân đi theo hộ tống, ngay ngắn chỉnh tề đầu chừng ba trăm người.

Bởi vì An Ninh Hề chỉ dẫn theo hai người Tri Ngọc và Vũ Chi Duệ lên đường, mà sức khỏe Tri Ngọc lại không được tốt, vì thế chỉ có mỗi Vũ Chi Duệ mới có thể đảm nhận nhiệm vụ phu xe. Nhưng đến giữa trưa,

ngồi trong xe ngựa thì không có gì đáng ngại, chỉ tội nghiệp hán phải hứng chịu cái nắng độc hại gay gắt của ánh mặt trời ở phía bên ngoài.

Thật ra ban đầu An Ninh Hề chỉ tính có ba người họ gọn gang đơn giản lên đường, nhưng đám người Lang thái phó bảo thấy không yên lòng, nên mới chọn ra nhiều cấm vệ quân như vậy đi theo bảo vệ. Dọc đường đi đương nhiên sẽ dẫn tới bách tính tò mò vây xem, hậu quả khiến cho tiến độ hành trình của họ chậm đi rất nhiều. Sau đó nghe theo đề nghị của Tri Ngọc, đổi lại đi tuyến đường hiện tại này mới mới nhanh hơn được chút.

Tri Ngọc đối với địa hình con đường này rõ như nắm chắc trong tay, điều đó lại lần nữa gây sự chú ý của An Ninh Hề.

Đi thêm không lâu, Vũ Chi Duệ siết chặt dây cương cho xe dừng lại, lau mồ hôi xong bấm báo với người trong khoang xe ở phía sau: “Quân thượng, đã đến Giang Đô rồi.”

An Ninh Hề trong xe nghe vậy liền giơ tay vén lên rèm xe nhìn ra bên ngoài, nơi này vẫn còn ở ngoại ô nhưng quả thật đã đến phạm vi của Giang Đô rồi. Nàng đã từng tới đây, nơi này tuy đã trải qua mười năm nhưng quang cảnh nơi đây cũng không khác so với trong ký ức nàng là bao.

“Tốc độ chúng ta xem ra cũng khá nhanh, mới hơn nửa tháng thôi mà đã đến Giang Đô rồi.” An Ninh Hề hồ hững nói, về mặt ngay sau đó lại bắt đầu thay đổi phức tạp.

Vậy là không lâu nữa sẽ đến Khai Phong.

“Đúng là nhanh thật, qua thêm vài canh giờ nữa là đến bờ Hoài Thủy, đổi sang đi bằng thuyền lá tốc độ sẽ nhanh hơn.” Chẳng biết Tri Ngọc đã mở mắt ra từ lúc nào, bất ngờ nghe An Ninh Hề nói vậy thì môi khẽ nở nụ cười, “Qua khỏi Hoài Thủy là đến địa phận Khai Phong rồi.”

Nghe nói thế, về mặt An Ninh Hề càng thêm phức tạp, chậm rãi buông xuống tấm rèm trong tay, nàng dựa lưng vào buồng xe nhắm mắt lại, hồi lâu mới lên tiếng căn dặn Vũ Chi Duệ đang đợi ở bên ngoài xe: “Vậy hãy nhanh tới bờ Hoài Thủy đi.”

Chẳng phải nàng đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi sao? Giờ không cần suy nghĩ gì nữa cả, chỉ cần từng bước làm theo kế hoạch của mình là được.

An Ninh Hề thầm tự trấn an mình, cảm xúc cũng từ từ bình tĩnh lại. Lúc quay đầu lại thì thấy Tri Ngọc đang nhìn mình chằm chằm, tâm tình vừa được khôi phục lại bắt đầu đánh thót lên một cái.

“Sắc mặt quân thượng dường như không được tốt, có phải trong người thấy khó chịu không?” Tri Ngọc nói xong hai đầu mày cũng hơi nhíu lại, sắc mặt tỏ ra vô cùng lo lắng, ân cần chân thành như thế ngược lại khiến An Ninh Hề có chút không tự nhiên.

“Không có, bổn cung không sao.” An Ninh Hề phát tay quay đầu đi, trực tiếp lờ đi ánh mắt dò xét của Tri Ngọc, rũ mắt thẫn thờ nhìn hoa văn nơi góc áo của mình.

Thật ra cũng không phải thẫn thờ gì, chỉ là nàng đang sắp xếp lại từng chi tiết, suy nghĩ cho kế hoạch kế tiếp của mình.

Mà Tri Ngọc ngồi ở đối diện xéo với nàng cũng đang suy tư nghĩ ngợi. Ban này lúc nhắm mắt dưỡng thần, hán đã nghĩ đến những tình huống có thể sẽ gặp ở Khai Phong, sau đó đưa ra một quyết định.

“Quân thượng, Tri Ngọc có một chuyện muốn thỉnh cầu.”

Dòng suy nghĩ của An Ninh Hề bị giọng nói bất ngờ cắt lên cắt ngang, nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Tri Ngọc, lại nhìn thấy dáng vẻ ngập ngừng muốn nói rồi thôi của Tri Ngọc, không khỏi có chút kỳ quái.

“Là chuyện gì? Nói ra thử xem.”

An Ninh Hề vừa dứt lời, trên mặt Tri Ngọc càng tỏ ra do dự, giống như cố tình gọi lên sự hiếu kỳ cho người khác, cho đến khi thấy An Ninh Hề sắp sửa muốn hỏi lại lần thứ hai mới mở miệng nói: “Ta muốn thỉnh xin quân thượng chấp thuận cho ta khi ở Đông Việt không phải gặp bất kỳ ai.”

An Ninh Hề kinh ngạc hỏi, “Tại sao?”

Tri Ngọc mím mím môi, gương mặt vốn tái nhợt bỗng ửng đỏ, “Chuyện này... Quân thượng còn nhớ Lục công tử Đông Việt chứ, ban đầu ta thấy quân thượng có ý với hần, mới bạo gan nhắc nhở người hãy thu hần vào hậu cung, rồi sau đó dẫn đến việc hần bỏ trốn và làm người bị thương. Lục công tử cũng hiểu rõ nội tình ấy, nếu bị hần nhìn thấy ta xuất hiện ở Đông Việt, sợ rằng....”

Lúc này An Ninh Hề mới hiểu hoá ra là vậy. Cái tên Tri Ngọc này cũng thật thú vị, rõ ràng mình là người được Nữ Hầu sủng ái nhất, vậy mà còn giúp nàng ta thu nạp thêm người khác vào cung. Song điều này cũng đã nói lên sự thật là hần có vấn đề không phải sao?

An Ninh Hề vốn còn định dẫn theo hần vào cung Đông Việt tham dự yến tiệc, nào ngờ hần đột nhiên đưa ra yêu cầu này. Như vậy cũng tốt, dấu sao thân phận của hần cũng không tiện, nếu đến lúc đó bị đám người Đông Việt lấy đó làm đề tài đàm tiếu, nói Nam Chiêu không tôn trọng Đông Việt thì cũng không hay.

Nghĩ vậy, An Ninh Hề cũng không truy cứu việc hần gián tiếp hại mình bị thương, chỉ gật đầu nói: “Vậy người cứ ở đó đợi, đừng đi lung tung là được.”

Tri Ngọc nghe vậy, nét mặt lập tức bày tỏ sự cảm kích, khóe môi cũng dần tràn lan ý cười.

Hai người nói xong đề tài đó xong không nói thêm gì nữa, trong buồng xe lần nữa rơi vào trầm mặc. Còn Vũ Chi Duệ ngồi ở bên ngoài đánh xe thì không ngừng mắng thầm trong lòng.

Trước đây hần đã thấy Tri Ngọc rất ư là chướng mắt, hôm nay lại nghe nói hần là đầu sỏ gián tiếp báo hại mình ngồi trong ám lao suốt nửa tháng trời thì trong lòng càng thêm tức giận.

Một người chỉ sống nhờ gương mặt mà còn dám làm mưa làm gió!

Trong lòng Vũ Chi Duệ thấy rất bất bình, nên tay cũng tăng thêm sức, hung hăng quật ngựa liên tục, để vận tốc xe ngựa di chuyển nhanh hơn, bỏ rơi lại đám cấm vệ quân chạy lon ton theo phía sau. Kết quả vốn đến bờ Hoài Thủy phải cần ít nhất ba bốn canh giờ, nhưng nhờ tay nghề vung roi của hần mà rút ngắn lại chỉ còn vốn vẹn hai canh giờ.

Xe ngựa vừa đến bờ Hoài Thủy, An Ninh Hề sau khi xuống xe liếc nhìn bầu trời chỉ vừa sẩm tối, cất lời khen kỹ thuật đánh xe ngựa của Vũ Chi Duệ rất tốt.

Vũ Chi Duệ vốn không phải cố tình đánh xe nhanh như vậy, lúc phản ứng lại thì toàn thân tuôn đầy mồ hôi lạnh, nếu lỡ trên đường xảy ra chuyện gì, hần có mười mạng cũng không gánh nổi trách nhiệm này. Vì vậy khi nghe An Ninh Hề khích lệ, hần hết sức áy náy cúi đầu, nhưng không quên giương mắt hung hăng trừng trừng liếc nhìn Tri Ngọc, để bày tỏ nỗi tức giận trong lòng vẫn chưa tan hết.

Dĩ nhiên Tri Ngọc làm sao hiểu được suy nghĩ trong lòng Vũ Chi Duệ, vì hần đang mãi nhìn chung quanh xem có chiếc thuyền lớn nào không, vì ngoài ba người bọn họ ra vẫn còn đến ba trăm cấm vệ quân cũng cần sang sông.

Rất nhanh Tri Ngọc đã tìm thấy được mục tiêu, lúc này xa xa mé sông có một chiếc thuyền đang neo đậu, rường cột chạm trở, cao những mấy tầng. Người trên thuyền cũng đang nhìn tới phương hướng của bọn họ, sau đó vội vàng xuống thuyền đi tới, còn có một đám binh lính đi theo ở phía sau.

Người nọ khoảng ngoài ba mươi, một thân quan phục màu đen, kim quan buộc tóc, diện mạo tuy khôi ngô tuấn tú nhưng ẩn giấu sự sâu xa khó lường.

An Ninh Hề cũng nhìn thấy người đi tới, dăm dăm ngẩng nhìn gương mặt quen thuộc ấy, khóe môi nàng từ từ gợi lên nét cười mai mỉa.

Không ngờ là huynh ấy.

Người tới đứng lại trước mặt An Ninh Hề, tầm mắt quét một vòng qua Tri Ngọc và Vũ Chi Duệ, sau đó chấp tay nói với An Ninh Hề: “Vị này chính là Nữ Hầu Nam Chiêu?”

An Ninh Hề gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy thì hay quá, hạ quan là Tiêu Như Trung - Lễ tào thị trung của Đông Việt, phụng lệnh vương thượng ta đặc biệt đến Hoài Thủy nghênh đón Nữ Hầu đến Khai Phong.”

Trên môi An Ninh Hề rõ ràng đang mỉm cười, nhưng không kém phần lạnh lẽo, “Vậy làm phiền Tiêu đại nhân rồi.”

Tiêu Như Trung là huynh trưởng cùng cha khác mẹ lúc nàng còn là Tiêu Như Thanh, cũng là một trong những huynh đệ tỷ muội đối với nàng vô cùng nghiêm khắc cay nghiệt.

Nghe An Ninh Hề nói vậy, Tiêu Như Trung cũng đáp lại vài lời khách sáo, sau đó dẫn ba người đi về phía thuyền lớn, ba trăm người hộ tống đương nhiên cũng đi theo.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình ở tầng ba trong khoang thuyền, thái độ An Ninh Hề dường như rất vui vẻ. Nàng bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, kỳ thật nỗi mong chờ trong lòng nàng lúc này tựa như mạch sống ngầm tuôn trào giữa dòng sông.

Mười năm rồi, Sở Nghiệp Kỳ, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại nhau.

13. Chương 13: Cao Tăng Đồ Di Ca

Do vì chạng vạng tối mới lên thuyền xuất phát, nên khi nhóm người An Ninh Hề đến Đông Việt thì trời đã tối om.

Cấm vệ quân Nam Chiêu dĩ nhiên không được phép tiến vào vương cung Đông Việt, tất cả đều được an bài nghỉ ngơi ngoài dịch quán Khai Phong. Còn ba người An Ninh Hề thì được Tiêu Như Trung sắp xếp cho đón họ vào cung, bởi vì Đông Việt vương đã xếp đặt nơi nghỉ ngơi đặc biệt cho những quân chủ các nước đến tham dự tiệc.

Tiêu Như Trung cười ngựa dạt sang một bên dẫn đường phía trước, khi xe ngựa chậm chậm rẽ vào cửa cung quen thuộc, lòng dạ An Ninh Hề cũng theo đó cuộn cuộn như sóng vỗ ba đào, chuyện cũ từng màn từng màn ào về như thác lũ hiện ra ở trước mắt.

Bản thân đã từng cho rằng mình sẽ dùng thân phận cao quý nhất bước vào cửa cung này, không ngờ hôm nay trở về, vẫn là thân phận và cách thức ấy.

Thời gian tiến vào cung chưa tới nửa nén hương thì xe ngựa đã ngừng lại, An Ninh Hề thu hồi suy nghĩ, nghe Tiêu Như Trung ở bên ngoài hết sức cung kính nói: “Mời Nữ Hầu xuống xe.”

An Ninh Hề vén rèm lên nhìn, phát hiện mình đang dừng ở một nơi phía ngoài vườn ngự uyển, quan sát đánh giá hoàn cảnh chung quanh, dù sao đã qua mười năm, cung Đông Việt vương thay đổi quả thật không ít.

Có tiểu thái giám tiến lên đặt chiếc đôn dưới xe ngựa, Vũ Chi Duệ từ vị trí lái xe vững vàng nhảy xuống, dìu An Ninh Hề cẩn thận bước xuống xe, Tri Ngọc cũng bước xuống theo.

“Đây là chỗ nghỉ ngơi vương thượng nước ta đã an bài cho Nữ Hầu ngài, nếu có chỗ nào không hài lòng, xin Nữ Hầu cứ nói.”

Đèn cung đình treo cao, chiếu sáng cả một vương cung không khác gì như ban ngày, An Ninh Hề giương mắt nhìn cung điện được trang hoàng lộng lẫy trước mắt, lạnh nhạt đáp lại một câu: “Không cần, nơi này rất tốt.”

Tiêu Như Trung nói chuyện quá khách sáo khiến An Ninh Hề cảm thấy chưa thể thích ứng được. Một người trước kia từng ở trước mặt mình vô cùng ngạo mạn mà nay bỗng chốc trở nên tao nhã lễ độ như vậy khiến nàng cứ cảm thấy là lạ.

Tiêu Như Trung nghe vậy cũng không khách sáo nữa, nói với An Ninh Hề: “Thật ra quân chủ những nước khác đều đã đến, ngày mai vương thượng sẽ thiết yến chiêu đãi tại trong cung, hôm nay Nữ Hầu đến cũng vừa đúng lúc, đêm nay hãy nghỉ ngơi cho khỏe trước, nhóm cung nhân sẽ tận tâm hầu hạ.”

An Ninh Hề nhíu mày, “Hả? Thiết đãi vào ngày mai?”

Mấy quốc gia kia đúng là tích cực hơn nàng nhiều, Đông Việt vừa mời là đến liền.

Tiêu Như Trung khẽ gật đầu, nở nụ cười mấy khi có được, giữa hai đầu lông mày thoáng qua nét lo lắng, “Đúng vậy, ngày mai sẽ thiết yến, chắc hẳn rất náo nhiệt. Nữ Hầu đi đường đã lâu, bây giờ mời nghỉ ngơi trước.”

An Ninh Hề chỉ gật đầu chứ không tiếp lời. Nhiệm vụ nghênh đón người của Tiêu Như Trung đã hoàn thành, sau khi thi lễ với nàng xong liền xoay người rời đi.

Thấy hẳn đã đi, An Ninh Hề cất bước đi đến nơi ở của mình, nhưng vừa đi được vài bước, khóe mắt thoáng liếc thấy hướng bên phải có một bóng người đang đi về phía bên này liền lập tức dừng bước. Người nọ hiển nhiên cũng nhìn thấy An Ninh Hề nên dừng bước nhìn lại, sau đó chuyển hướng chân chậm chậm đi tới chỗ nàng đứng.

An Ninh Hề thật sự không thể tin kinh ngạc nhìn người càng lúc càng đi đến gần kia.

Đã mười năm trôi qua, vậy mà ông ấy không có chút thay đổi nào, năm tháng thoi đưa nhưng dường như không hề lưu lại bất kỳ dấu ấn nào trên người ông ấy.

Trong lúc An Ninh Hề đang nhìn chăm chăm người ở trước mắt, thì người nọ cũng đang quan sát nàng không rời mắt. Ông ấy mặc một thân tăng bào, đầu điểm ba chấm, diện mạo ôn hòa điềm tĩnh, là một hòa thượng khoảng chừng bốn mươi tuổi.

Hòa thượng đứng lại trước mặt An Ninh Hề, nhìn thẳng vào ánh mắt như hang động mênh mông vô tận của An Ninh Hề, như thể xuyên thấu cả quá khứ và tương lai, thậm chí là tất cả bí mật về nàng.

“A Di Đà Phật...” Hồi lâu sau, hòa thượng đọc câu khẩu hiệu nhà Phật, nhìn nàng cười cười, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Thí chủ, đã lâu không gặp.”

Đã lâu không gặp.

Quả thực đã mười năm rồi.

An Ninh Hề hé môi nhưng giây phút này nàng thật sự không biết nên nói gì. Ông vẫn có đôi mắt tinh tường trước sau như một, chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra thân phận của mình.

Không thẹn với danh xưng “Thiên hạ đệ nhất trí giả” cao tăng Đồ Di Ca.

Hồi lâu sau vẻ mặt An Ninh Hề mới bình thản trở lại, rót cuộc mở miệng, “Có phải đại sư đã nhận lầm người chăng? Bốn cung không hề quen biết ngài.”

Hòa thượng Đồ Di Ca nghe được lời nói của An Ninh Hề chỉ khẽ mỉm cười, vẻ mặt hết sức từ ái thân thiện, “Nếu đều là người cùng trên thế gian, vốn dĩ không có cái gọi là quen biết hay không, hưởng chỉ chỉ cần lòng không thay đổi, bất kể ai đó có thay đổi ra sao thì cũng vẫn là cố nhân, bản tăng chỉ đang cảm thán mà thôi.”

An Ninh Hề thầm giật mình, như cảm nhận được ánh mắt dò xét của đám người Tri Ngọc ở phía sau, bàn tay nàng giấu dưới ống tay áo rộng vô thức siết chặt, mãi lúc lâu sau mới cổ ra vẻ bình tĩnh đáp lại một câu: “Đại sư Phật pháp cao thâm, bốn cung đã thụ giáo.”

Đồ Di Ca cười khẽ hai tiếng, chấp hai tay đọc câu khẩu hiệu nhà Phật, sau đó nhìn nàng không chớp mắt hỏi, “Thí chủ, có thể tìm một chỗ để nói chuyện được không?” Trên mặt ông như mang theo ý cười an ủi chúng sinh, lời nói cũng điềm tĩnh ôn hòa, khiến người nghe không có cách nào cự tuyệt.

An Ninh Hề vốn định quay về nghỉ ngơi, lúc này nghe Đồ Di Ca nói vậy, chỉ thoáng suy tư trong giây lát sau đó gật đầu, “Được, đại sư xin mời.”

Đồ Di Ca mở miệng yêu cầu đương nhiên là phải có chuyện gì đó muốn nói với nàng rồi.

Đồ Di Ca gật đầu một cái, trên môi luôn nở nụ cười hòa ái, không hề khách sáo với An Ninh Hề trực tiếp dẫn đầu đi về phía trước, thế nhưng khi đi ngang qua Tri Ngọc, lúc sắp sửa lướt qua hẳn thì đột nhiên dừng bước.

Lúc này Tri Ngọc vẫn còn đang ngạc nhiên trước mối quan hệ giữa vị hòa thượng bất ngờ xuất hiện và An Ninh Hề, thì thấy ông ta đột nhiên dừng lại ở trước mặt mình, trong lòng thấy khó hiểu nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh.

“Công tử có tướng mạo rất tốt.”

Qua lúc lâu sau, Đồ Di Ca chỉ nói một câu như vậy, sau đó đi thẳng về phía trước, khiến ba người ở lại đều ngơ ngẩn không hiểu gì, thậm chí còn hoài nghi không biết có phải vừa rồi ông đã nói câu đó hay không nữa.

Thấy Đồ Di Ca đã đi xa, An Ninh Hề nhìn sang Tri Ngọc bằng ánh mắt mang đầy thâm ý rồi cất bước đi theo Đồ Di Ca đi vào một nơi phía sau cung đình.

Tri Ngọc đứng sững tại chỗ một lúc, sau đó mới nhú nhú mày, không nhịn được hỏi Vũ Chi Duệ ở bên cạnh: “Vũ thái phó có biết hòa thượng này là người phương nào không?”

Vũ Chi Duệ hơi kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt còn kèm theo sự khinh bỉ, “Lẽ nào ngay cả đại sư Đồ Di Ca mà Tri Ngọc công tử cũng không nhận ra? Ông ấy là cao tăng nổi tiếng khắp thiên hạ, nghe đồn lời ông từng nói qua đều sẽ trở thành sự thật, ông được tôn như vị Thần sống. Mấy năm trước lúc đến Trung Chu ta đã từng gặp ông ấy được một lần, nhưng theo như dáng vẻ vừa rồi của ông thì rất giống như cũ quen biết với quân thượng thì quả thật rất kỳ quái, quân thượng nào giờ chưa từng gặp ông ấy kia mà...”

Tri Ngọc không còn tâm trạng để nghe mấy lời sau của Vũ Chi Duệ nữa, chỉ cau mày suy tư về câu nói ẩn ý mới vừa rồi của Đồ Di Ca.

Nếu những điều cao nhân ấy nói đều sẽ trở thành sự thật, vậy sao tự nhiên lại khen tướng mạo hất tốt? Và nếu có được tướng mạo tốt thì sao hắn còn phải gặp nhiều gian nan khốn khổ như thế, thậm chí sống lưu lạc tha phương đến nay còn chưa được trở về cố hương?

Nghĩ tới đây, tầm mắt hắn lại dõi theo Đồ Di Ca đã đi rất xa.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tri Ngọc, Đồ Di Ca ngoảnh đầu lại liếc mắt nhìn, sau đó tiếp tục đi thêm vài bước mới dừng bước.

Nơi họ đang đứng là một vườn hoa hẻo lánh ngay giữa cung Đông Việt vương, trăng sao trên bầu trời cùng đèn cung đình chiếu sáng làm nổi bật cả vùng cỏ cây rậm rạp um tùm trước mắt. Đêm mùa Hạ ở đây cũng khiến cho tâm trạng thấy khác, hoàn cảnh thì rất im lìm tĩnh lặng, rất thích hợp để nói chuyện riêng.

Quay đầu nhìn sang An Ninh Hề đang đứng sững vai cùng mình, Đồ Di Ca tựa như cảm thán rồi mới chậm chậm nói ra lời mình muốn nói, “Thí chủ hôm nay lệ khí sâu nặng, xem ra đó không phải chuyện tốt.”

Thật ra thì trong lòng An Ninh Hề đại khái cũng có thể đoán được ông ấy tìm mình để nói gì, khi nghe xong lời này nàng chỉ cười nhạt bình tĩnh đáp lại: “Lệ khí sâu nặng thì có làm sao? Chỉ cần cung Đông Việt vương này có thể chịu được là đủ rồi.”

Đồ Di Ca chấp tay trước ngực, lần nữa đọc câu khẩu hiệu Phật pháp, trên mặt hiện rõ sự thương xót, thậm chí trong mắt còn mang cả nét âu sầu, “Thí chủ cần gì phải như thế, dẫu sao cũng là chuyện xưa trong quá khứ rồi, tội gì phải cố chấp không buông bỏ.”

An Ninh Hề nhú mày, “Đại sư muốn khuyên ta quên đi quá khứ ư? Hừ...” Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, “Nếu bỏ qua dễ dàng như thế, vậy nỗi khổ suốt mười năm sống tại vách núi của ta tính làm sao đây? Đại sư người nói xem nên làm thế nào?”

Đồ Di Ca thở dài một hơi thật sâu, giương mắt nhìn cảnh trí cỏ cây tràn đầy sức sống ở chung quanh, lắc đầu nói: “Ngày tháng tốt đẹp còn rất dài, thí chủ khư khư chấp niệm như thế, chỉ e rằng sẽ bỏ lỡ rất nhiều...”

Ông còn chưa dứt lời đã bị một tràng cười lạnh lạnh cắt ngang, hai người nhìn lại từ nơi phát ra âm thanh đó, phía sau bụi rậm có một cô gái một thân cung trang hoa lệ đang dẫn theo một đám cung nhân từ nơi xa đi tới, trong tay nàng ta còn ẵm bồng một bọc tử, khắp khuôn mặt xinh đẹp ngập tràn nụ cười hạnh phúc thỏa mãn, thỉnh thoảng đưa tay trêu chọc đứa trẻ trong ngực, ý cười chan chứa yêu thương lẫn vui vẻ.

An Ninh Hề híp mắt nhìn gương mặt khiến nàng đã khắc cốt ghi tâm suốt hơn mười năm, khóe môi bắt giắc nhếch lên cười lạnh lẽo, “Đại sư người sai rồi, ta không quan trọng sẽ bỏ lỡ thứ gì cả, những thứ đó đối với ta mà nói thật quá xa xỉ. Ta thiết nghĩ, chẳng qua ta chỉ muốn đòi lại tất cả những gì thuộc về ta đã mất đi, như thế... đã đủ rồi.”

Đồ Di Ca còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng An Ninh Hề đã nâng nhẹ tay lên ngăn cản, sau đó nghiêng người qua nhìn thẳng vào mắt ông, lời nói ra cũng vô cùng kiên định, “Đại sư chỉ cần đứng ngoài xem là được, còn mối thù này ta nhất định phải báo!”

Gió đêm thổi qua, giọng nói rét lạnh của An Ninh Hề như hòa theo cơn gió, trong đôi mắt màu hổ phách lóe lên tia sáng khác thường, còn cuốn theo từng trận gió lạnh xào xạc, dù cho có trấn định vững vàng như cao tăng Đồ Di Ca đây cũng không kiềm được có phần hốt hoảng.

14. Chương 14: Cung ViệT Vương Tưng Bừng Hân Hoan

Gió đêm cuối mùa hạ hiu hiu mát mẻ, quả thật là một ngày thích hợp để tổ chức tiệc tùng.

Giữa điện Triều Dương của vương cung Đông ViệT, trụ cột được khảm bằng vàng, màn tơ buông rủ, được trang trí vô cùng đẹp đẽ cao quý. Nhóm cung nhân nhộn nhịp qua qua lại lại, trong tay bưng bê đều là ly vàng chén ngọc, rượu ngon cùng cao lương mỹ vị xen lẫn bóng người lả lướt, tất cả cùng hòa dưới ánh đèn cung đình rạng rỡ tạo nên một khung cảnh đầy hoa lệ long lanh.

Đại điện rất rộng lớn, từng chiếc bàn con được sơn đỏ phân loại xếp ngay ngắn hai bên điện, đằng sau mỗi chiếc bàn có thể ngồi được hai người, bên dưới toàn bộ đều được lót đệm êm để khách quý ngồi. Giữa lối đi được trải thảm nhung đỏ đến tận bậc thềm ngọc. Trên bậc thềm ngọc cũng được kê bàn dài, có điều trên ấy được khắc vẽ hình dạng hoa văn Long - Phượng. Đông ViệT vương Sở Nghiệp Kỳ đoàn chính ngồi ở phía sau.

Hôm nay Sở Nghiệp Kỳ vận một thân triều phục màu đen, thân trên dùng chỉ màu vàng sẫm thêu hoa văn hình Song Long Hí Châu [1], kim quan buộc tóc được đính kết bằng Bảo Châu Đông Hải [2], mỗi khi mắt phượng đảo nhẹ qua mọi người ở trong điện đều thể hiện rõ nét dáng vẻ uy nghi của một thiên tử khi lâm triều.

Lần này Đông ViệT gửi đi thư mời, ngoại trừ Bắc Mạnh không có động tĩnh gì cùng với Trung Chu vừa bị Đông ViệT cần quét trước đó không lâu ra, thì hầu hết các quốc gia khác đều tỏ ra rất hưởng ứng. Trong đó có quốc quân Tây Hoa vì tuổi cao sức yếu nên phái thế tử thay mặt đến tham dự, những quân chủ các nước còn lại đều đích thân đến, qua đó có thể thấy được thực lực của Đông ViệT đã đủ áp đảo hơn nửa thiên hạ này.

Tân khách hiện đã đến khá nhiều trong đại điện, chỗ ngồi các quốc gia được dựa trên cơ bản mạnh hay yếu mà sắp xếp. Sở Nghiệp Kỳ ngồi nghiêm chỉnh trên bậc thềm ngọc, nhìn cảnh tượng trước mắt mà lòng không kiềm được lấy làm kiêu hãnh. Hình ảnh này có gì khác biệt với việc Đông ViệT gần như đã xưng bá thiên hạ?

Nếu vị cố nhân kia vẫn còn, thấy cục diện này hẳn là cũng sẽ rất tự hào.

Nghĩ đến vị cố nhân kia, Sở Nghiệp Kỳ thấy lòng buồn man mát. Quân chủ Bắc Mạnh hiện giờ vẫn còn chưa tới, có lẽ cũng là vì chuyện của vị cố nhân kia rồi. Tình bạn khi xưa giữa họ rất sâu sắc và khăng khít thậm chí đối xử với nhau không khác gì tỷ đệ. Sau khi vị cố nhân kia qua đời, quân chủ Bắc Mạnh cũng không còn qua lại với Đông ViệT nữa, hôm nay đây tháng đứa con của mình và người phụ nữ khác, đương nhiên hẳn sẽ không đến.

Đang bị chi phối bởi mở suy nghĩ hỗn loạn thì âm thanh the thé của thái giám cạnh cửa đột nhiên cao giọng cất lên, “Nữ Hầu Nam Chiêu đến...”

Tất cả mọi người đồng loạt bị hấp dẫn từ âm thanh này, rồi rít quay đầu nhìn về phía cửa, Sở Nghiệp Kỳ cũng thu hồi suy nghĩ gương mặt nhìn về phía cửa điện.

Bóng dáng ấy đã từ từ xuất hiện trước mắt mọi người.

Toàn thân vận bộ cung trang trắng, cổ áo và ống tay áo được thêu hình dây mây uốn lượn, lưu tô [3] rủ bên hông theo mỗi bước đi lá lướt càng làm nổi bật dáng người yếu điệu thướt tha. Mái tóc trên đầu búi kiểu vân mây, hai bên chia ra vắn hình vòng cung [4], phía trên cài bông hoa lẫn cành đều được làm từ vàng, trên trán còn phôi sợi ngọc châu vàng sáng ngời rực rỡ, nhìn rất trang nghiêm và cao quý. Hai hàng mày kẻ đen tinh tế khéo léo, đôi má điểm nhẹ phấn hồng, tuy đơn giản nhưng không kém phần quyến rũ. Đôi mắt cong cong như ánh trăng rằm, lưu chuyển nhìn ngắm hết bên nọ tới bên kia cứ như có ánh sáng nhấp nháy, môi đỏ xinh thắm mỉm cười theo mỗi bước đi.

Yến hội được tổ chức để ăn mừng tiệc vui, mà nàng lại mặc một thân trắng ngời như vậy, vốn sẽ khiến cho người bàn ra tán vào, thế nhưng lúc này nàng nhịp bước khoan thoai tiến vào, lại chẳng có một ai buông lời kêu ca phàn nàn. Bởi vì lực chú ý của tất cả mọi người đều bắt gặp bị phong thái tao nhã có một không hai của nàng làm cho ngẩn ngơ mất hồn.

Mỗi bước đi của An Ninh Hề rất nhẹ nhàng khoan khoái, như thể hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của mọi người đang ngạc nhiên nhìn mình, trên môi tuy luôn mỉm cười nhưng trong sóng mắt như có bọt tuyết lạnh lùng trôi nổi.

Đi thẳng tới dưới bậc thềm nơi Sở Nghiệp Kỳ ngồi mới đứng lại, nàng nâng ống tay áo rộng lớn chấp nhẹ hai tay hành lễ, “Đông Việt vương hữu lễ, bổn cung đến muộn, vạn mong thứ tội.” Giọng điệu hết sức bình tĩnh, nghe không ra vui buồn.

Sở Nghiệp Kỳ nhìn chằm chằm người con gái trước mắt, bỗng chốc có vẻ thần thờ, cũng sực tỉnh lại ngay sau đó, rồi lại cảm thấy thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

Đây không phải lần đầu tiên hắn gặp Nữ Hầu Nam Chiêu, nhưng đây là lần đầu phát hiện ra trên người nàng có khí chất kiêu ngạo mà lạnh lùng như thế này. Mấy tháng trước Lục đệ của hắn còn thiếu chút nữa bị người con gái trước mắt này thu vào hậu cung, nhưng bây giờ nhìn lại, sao cứ cảm thấy nàng ta không giống kiểu người sẽ làm ra những chuyện ấy chứ?

Vì muốn cùng Nam Chiêu gắn kết lại tình hữu nghị nên hôm nay Sở Nghiệp Kỳ không mời Lục đệ mình đến tham dự tiệc, nhưng lúc này hắn lại rất muốn gọi tới để xác nhận thực hư, người con gái trước mắt thật sự là Nữ Hầu hoang đường vô lý kia sao?

Thật ra cũng chẳng phải có mỗi mình Sở Nghiệp Kỳ có loại cảm giác này, mà hầu hết tất cả khách mời có mặt đều nhìn về phía An Ninh Hề bằng ánh mắt vô cùng kinh hãi, trong số họ phần nhiều đều đã từng gặp qua vị Nữ Hầu Nam Chiêu này, bởi thế ngay lập tức nhận ra nàng hiện tại rất khác lạ so với trước kia.

Qua một hồi khiếp sợ, Sở Nghiệp Kỳ mới phục hồi tinh thần vội vàng đáp lễ lại, sau đó dùng tay ra dấu mời tới hướng bên tay phải vị trí thứ hai, “Nữ Hầu, mời ngồi.”

An Ninh Hề hồ hững hờ gật đầu nhưng không vội đi qua ngồi xuống, mà vẫn đứng nguyên tại chỗ quan sát đánh giá người ngồi trên đó, cho đến khi khóe môi như hiện lên ý cười giễu cợt, mới chậm rãi đi qua một bên ngồi xuống.

Sở Nghiệp Kỳ lấy làm lạ trước ánh mắt đó của nàng, nhưng ngay sau đó lại có mấy tân khách đi vào, trong đó còn có cao tăng Đồ Di Ca mà hắn đã đặc biệt mời tới, không thể chậm trễ nghênh đón, nên chỉ đành dẫn xuống cảm giác quái lạ khó hiểu này.

Tầm mắt An Ninh Hề vẫn chưa từng rời bóng dáng ngồi trên thềm ngọc, hồi lâu sau mới buông rũ hai hàng mi, ý cười trên khóe môi cũng từ từ biến mất.

Đã qua mười năm, vậy mà khi gặp lại, hắn cũng vẫn là dáng vẻ bề ngỗ trên cao vời vợi, chắc hẳn những ngày tháng qua rất ấm êm hạnh phúc rồi.

An Ninh Hề không kiềm được vô thức túm chặt góc áo của mình, nhìn chằm chằm chén ngọc đựng rượu trên bàn tiệc mà không mấy may nhúc nhích, cho đến lúc bên cạnh có người ngồi xuống nàng mới quay đầu nhìn lại thì thấy Đồ Di Ca đang nở nụ cười từ bi bát ái nhìn nàng.

An Ninh Hề giật mình lấy lại tinh thần, nới lỏng bàn tay siết chặt góc áo ra thản nhiên nói: “Ta còn đang thắc mắc tại sao lại gặp được đại sư ở vương cung Đông Việt này, hóa ra đại sư cũng là khách mời đến tham

dự yến hội, thảo nào mà tối hôm qua đại sư còn khuyên ta hãy buông bỏ những chuyện đã qua.” Nói đến đây nàng chợt mỉm cười mỉa mai, “Thì ra đại sư là thuyết khách cho Đông Việt vương.”

Đồ Di Ca mỉm cười lắc đầu nói, “Không hẳn vậy, thí chủ hiểu lầm rồi, những lời khuyên giải của bản tăng tôi qua đều xuất phát từ tấm lòng, vốn không hề có ý nói giúp gì thay Đông Việt vương, bản tăng cũng không quan tâm đến những tranh giành của thế tục, chỉ là không đành lòng nhìn thấy thế nhân tương tàn mà thôi.”

An Ninh Hề khẽ hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải có ý nói giúp, vậy tại sao đại sư lại bất ngờ xuất hiện ở vương cung Đông Việt?”

Đồ Di Ca nghe vậy liếc mắt nhìn quanh bốn phía, nụ cười thương xót bỗng biến mất thay vào đó là vẻ mặt có phần nghiêm túc, giọng nói cũng nặng nề đi nhiều, “Nếu thí chủ đã muốn biết nguyên nhân, vậy bản tăng cũng không giấu giếm. Lần này Đông Việt vương mời bản tăng đến là muốn cầu phúc cho con của ngài, vốn dĩ bản tăng không muốn đến đây, nhưng trước đó vài ngày bản tăng đem xem tinh tượng, bất ngờ phát hiện thấy cách không xa trên bầu trời Đông Việt có sao tử vi hiện thân, cách rất gần vòm trời Đông Việt, trong lòng hết sức lo lắng, vì vậy nên mới đến đây.”

An Ninh Hề nghe nhưng không hiểu lắm, nhíu nhíu mày hỏi, “Sao tử vi gì?” Đường như cho rằng Đồ Di Ca đang kiếm cớ, nàng lập tức tỏ thái độ hoài nghi.

Đồ Di Ca có vẻ ngập ngừng, nhìn An Ninh Hề một hồi lâu, vừa chuẩn bị mở miệng thì nghe thấy tiếng thái giám đứng hầu cạnh bậc thềm ngọc đột nhiên cao giọng xướng lên: “Vương Hậu nương nương cùng thế tử điện hạ đến...”

An Ninh Hề thấy lòng căng thẳng, nhanh chóng gạt phăng vấn đề vừa hoài nghi trong đầu, ngoảnh mặt nhìn lên bậc thềm ngọc, ánh mắt sắc như đao nhìn chăm chăm cửa ra vào ở phía sau.

Một người phụ nữ thướt tha xinh đẹp bế theo đứa bé đi ra, nàng ta mặc một thân cung trang đỏ thẫm, trong có vẻ rất là vui sướng, trên đầu chải kiểu trường nhạc kế được rất nhiều quý phụ trong cung ưa chuộng, bên trên còn cài trâm Phượng cao quý vô cùng. Mà đứa bé trong ngực nàng ta, trên người được bao bọc bởi tơ lụa thượng hạng chế thành, đường thêu tinh xảo, thậm chí ở ngoài còn được đính ngọc bội, quả thật rất được ân sủng không gì sánh bằng.

An Ninh Hề không cảm lòng được thắm cười lạnh, Quách Tuệ Nguyệt, mười năm trôi qua, thật đúng là không còn giống như ngày xưa nữa, không còn đáng vẻ nhất gan nhu nhược, ngược lại đáng vẻ rất có uy nghi của một vương hậu.

Quách Tuệ Nguyệt bế đứa bé đi tới bên cạnh Sở Nghiệp Kỳ, vừa định hành lễ với hắn thì bị Sở Nghiệp Kỳ lôi kéo ngồi xuống luôn ở bên cạnh, hai người nói cười với nhau, thoát nhìn hết sức ân ái.

Thấy hình ảnh đó, An Ninh Hề nhắm mắt lại, trái tim tan vỡ bấy lâu nay lại lần nữa bị cào bởi máu tuôn đầm đìa.

Giờ khắc này dù cho bản thân có kiên định lạnh lùng thêm nữa, cuối cùng cũng không ngăn nổi cơn sóng lòng đang sôi trào. An Ninh Hề chỉ cảm thấy một màn này thật vô cùng tàn nhẫn, người đàn ông từng cùng mình trao gởi tin yêu đang đắm đuối đưa tình, cầm tay cười nói với người từng cùng mình kết giao tri kỷ. Nàng siết chặt bàn tay, đến cả móng tay khảm sâu vào trong thịt mà nàng cũng không thấy có chút đau đớn nào.

Suốt mười năm qua, trong khi mình ở đáy vực chịu bao đau khổ hành hạ sống không bằng chết, thì hai người họ ở đây tận hưởng cuộc sống tình chàng ý thiếp yêu thương nồng thắm...

15. Chương 15

Thời gian như ngưng trệ, tại An Ninh Hề như ù đi, chẳng thể nghe được âm thanh nào khác nữa, chỉ còn tiếng cười của hai người kia từng đợt truyền tới xuyên qua màng nhĩ.

Chung quanh như biến thành hầm băng, rồi lại như đang bị thiêu đốt giữa đồng lửa phừng cháy bùng bùng, nàng đã không còn phân biệt được mình đang ở nơi nào nữa, chỉ còn biết chìm đắm trong nỗi thống hận

như biển triều lai láng không thể tự kiểm soát. Bao chuyện xa xưa hiện rõ mồn một ra trước mắt, toàn thân khắp nơi bẽ bết máu rơi xuống vực thăm thẳm như mới xảy ra ngày hôm qua.

“A Di Đà Phật, thí chủ đừng để oán hận làm cho mù quáng, như vậy sẽ chỉ khiến cho lòng mình càng bị dày vò đau khổ thêm mà thôi.”

Đồ Di Ca đột nhiên cất giọng nói, lời ông như làn gió mát dịu nhẹ từ từ thổi vào bên tai An Ninh Hề, vực dậy thần trí đang u mê hỗn độn của nàng quay về hiện thực. Nàng hít một hơi thật sâu, qua giọng nói êm ả bình yên đó mới từ từ bình ổn lại cảm xúc trong lòng. Lại giương mắt thì nhìn về phía hai người trên bậc thềm ngọc, biểu cảm trên mặt đã quay về lạnh nhạt hờ hững như lúc đầu, tâm tình cũng ổn định hơn rất nhiều.

Đã nhịn lâu như vậy, hôm nay sao có thể mất kiên nhẫn như thế.

Có lẽ nhận ra ánh mắt của An Ninh Hề đang nhìn mình, tầm mắt Quách Tuệ Nguyệt cũng quét tới, khi nhìn thấy An Ninh Hề, vẻ mặt nàng ta cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ theo phép lịch sự khẽ gật đầu với nàng xem như chào hỏi.

An Ninh Hề hơi ngạc nhiên, sau đó khẽ mỉm cười rồi gật đầu với nàng ta thay cho lời chào. Tâm trạng của nàng giờ khắc này đã hoàn toàn bình tĩnh, cảm giác căm phẫn vừa rồi đã bay mất cũng không còn nữa.

Thời gian khai tiệc đã đến, Sở Nghiệp Kỳ nâng chén ngọc, cười nói với mọi người trong điện: “Hôm nay quả nhân may mắn mời được khách quý các quốc gia đến chúc mừng tiệc đầy tháng của khuyển tử, thật là vinh dự không gì sánh bằng, ly rượu này quả nhân xin kính cạn trước để bày tỏ lòng biết ơn với các vị khách quý.” Nói xong hần ngửa cổ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén ngọc.

Mọi người trong điện nghe vậy đều vội vàng nâng chén, từng tiếng chúc mừng rộn rã không dứt bên tai, từng người lần lượt uống cạn rượu ngon trong chén.

Sao đó Sở Nghiệp Kỳ lại nói thêm những lời khen ngợi khách sáo, mọi người nói qua nói lại cứ thế rượu đổ vào bụng cũng không ít. Chỉ có An Ninh Hề mỗi lần đều chỉ mang tính tượng trưng nâng chén chạm nhẹ lên môi rồi đặt xuống, còn Đồ Di Ca bên cạnh chỉ uống vài hớp nước trà.

Nhân lúc rảnh rỗi, An Ninh Hề quan sát những tân khách được mời đến tham dự, dĩ nhiên là không có hoàng đế Trung Chu. Hôm nay trong điện trừ những khách quý là quân chủ các nước khác, số còn lại đều là trọng thần Đông Việt, nhưng dù sao đã qua mười năm, trong số đó đã thay đổi nhiều khuôn mặt mới, ở Đông Việt hiện nay người nàng biết chỉ có mỗi mình Tiêu Như Trung. Nàng lấy làm lạ tại sao không thấy Tiêu Dật phụ thân của Tiêu Như Trung, tất nhiên ông ấy cũng là phụ thân Tiêu Như Thanh cũng chính là An Ninh Hề bây giờ.

Lại nói, Tiêu Dật đầu gì cũng là thừa tướng Đông Việt, chẳng lẽ mười năm trôi qua Tiêu Dật đã không còn giữ chức vị ấy nữa? An Ninh Hề cẩn thận ngẫm nghĩ, không thể nào, khi nàng ở Nam Chiêu đã nghe rất nhiều về chuyện của Đông Việt, Tiêu Dật rõ ràng vẫn còn nắm giữ chức vị thừa tướng, hay là đã xảy ra biến cố gì rồi?

Nghĩ tới đây, nàng lại âm thầm quan sát Tiêu Như Trung, thấy hắn đang trò chuyện cùng một công tử trẻ tuổi vận bộ hoa phục màu xanh sẫm ở bên cạnh, thần sắc mơ hồ ẩn hiện nỗi phiền muộn khó giấu, qua đó cũng có thể nhận ra được có lẽ Tiêu gia đã thật sự xảy ra chuyện.

An Ninh Hề khẽ mỉm cười nhẹ, Tiêu gia đã từng phụ nàng rất nhiều, vì vậy, cứ coi như thật sự có xảy ra chuyện gì, nàng cũng chỉ biết cười trừ mà thôi.

Sở Nghiệp Kỳ trên bậc thềm ngọc vẫn đang khách sáo hàn huyên cùng mọi người, Quách Tuệ Nguyệt tươi cười hạnh phúc cùng hần nâng chén hân hoan chúc mừng. An Ninh Hề một tay nâng chén ngọc đưa lên môi, tay còn lại dùng ống tay áo rộng thùng thình che lại chén ngọc, nhưng tầm mắt vẫn quét một vòng quanh điện.

Tuyên Tử Đô không có mặt trong số những người đến dự, mà cái người gọi là Lục công tử Đông Việt lúc nàng rời đi vẫn còn rất nhỏ, nàng cũng chẳng còn nhớ rõ tướng mạo đó, dường như cũng không có ở đây. Xem ra Sở Nghiệp Kỳ nói muốn cùng các quốc gia thắt chặt tình hữu nghị ở trong thiệp mời có lẽ là thật. Hôm nay an bài như thế nhất định là hắn có ý làm vậy rồi.

Buông chén ngọc trong tay xuống, An Ninh Hề lại cẩn thận đảo một vòng nữa, đến khi nhìn khắp một lượt đại diện mà vẫn không thấy quân chủ của Bắc Mạnh, xem ra hẳn thật sự không đến.

Nghĩ đến quân chủ Bắc Mạnh, lòng nàng có chút tưởng niệm, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh bé trai thường hay bám lấy mình năm nào, khi ấy hẳn chỉ mới mười một mười hai tuổi, còn mình thì lúc nào cũng gọi hắn là tiểu Hiên tiểu Hiên, hôm nay mười năm không gặp, nói không chừng giờ hắn đã là cha của một đám nhỏ rồi.

Nhớ tới câu chuyện xa xưa ấy, An Ninh Hề không nén được tiếng thở dài.

Mỗi một chuyện xảy ra trong đời, và người nào có liên quan đến, nàng đều nhớ rất rõ ràng. Ai đối tốt với nàng, nàng sẽ ghi nhớ mãi mãi, ai từng hại nàng, tất nhiên nàng cũng khắc cốt ghi tâm suốt đời.

Mọi người sau một hồi ăn uống no say, lại bắt đầu khách sáo hàn huyên, Sở Nghiệp Kỳ tuyên vũ cơ lên biểu diễn. Thân ảnh như mây, thướt tha chập chờn, muôn màu muôn sắc, điệu múa uyển chuyển tinh tế khiến ai xem cũng ngất ngây như say rượu, đua nhau mở lời khen tặng Đông Việt không ngớt làm cho hai phu phụ Đông Việt càng thêm tươi cười hơn hớn.

An Ninh Hề ngoài mặt mỉm cười, nhìn qua có vẻ hết sức nghiêm túc thưởng thức, nhưng trên thực tế thì lòng đang thầm mỉa mai bởi sự nịnh bợ lấy lòng của đám người trước mắt. Đồ Di Ca ngồi cạnh nàng có lẽ đã nhập thần, đến cả mi mắt cũng không hề động dảy.

Nhưng trong những người hiện đang có mặt cũng có người giống An Ninh Hề, không có ý bợ đỡ lấy lòng khen tặng Sở Nghiệp Kỳ.

An Ninh Hề bắt đầu cẩn thận quan sát người nọ, người ấy ngồi đối diện xéo với nàng, chính là người đàn ông ngồi cùng Tiêu Như Trung. Tuổi độ chừng hai ba hai bốn gì đó, diện mạo cũng khá tuấn tú, da dẻ trắng trẻo như con gái. Khi này An Ninh Hề không nhìn kỹ, bây giờ sau một hồi đánh giá, mới phát hiện nơi cổ áo trên xiêm y hắn có thêu hoa văn nhìn như ký hiệu riêng biệt chỉ vương tôn quý tộc mới có.

An Ninh Hề định thần lắng nghe cuộc nói chuyện giữa Tiêu Như Trung và hắn, khẩu âm nghe hơi quen quen, cách phát âm rất giống Tri Ngọc, chẳng lẽ cũng là nhân sĩ Tây Hoa? Sau đó nghe trong cuộc nói chuyện Tiêu Như Trung xưng hô với hắn là “Thế tử”, An Ninh Hề mới chợt hiểu ra, thì ra vị này chính là thế tử Tây Hoa, khó trách nhìn một vòng này giờ mà vẫn không thấy Tây Hoa vương đâu cả.

Dòng suy nghĩ miên man vừa kết thúc, vài điệu nhảy dạo đầu cũng đã biểu diễn xong.

Sở Nghiệp Kỳ phát tay cho nhóm vũ cơ lui xuống, liếc mắt nhìn sang Quách Tuệ Nguyệt ở bên cạnh, thấy nàng trêu đùa với hài nhi ở trong lòng, sau đó bất ngờ chuyển ánh mắt ngà ngà say sang hướng Đồ Di Ca ngồi bên cạnh An Ninh Hề, cười nói: “Lần này khó khăn lắm mới mời được đại sư đến cầu phúc cho khuyến tử, hay là nhân dịp này mời đại sư đặt cho khuyến tử một cái tên luôn, không biết ý đại sư thế nào?”

Mọi người trong điện vừa nghe Đồ Di Ca lần này đặc biệt cất công đến chỉ vì cầu phúc cho tiểu thế tử, lòng càng thêm kính sợ Đông Việt muôn phần. Dù gì Đồ Di Ca cũng là bậc cao tăng, không phải ai muốn mời là có thể mời được.

Đương nhiên, sở dĩ Sở Nghiệp Kỳ đưa ra thỉnh cầu này với Đồ Di Ca cũng xuất phát từ nguyên nhân nói trên, hẳn dĩ nhiên cũng phải cần mặt mũi.

Nhưng vừa dứt lời, Đồ Di Ca còn chưa ngẩng đầu đáp thì một giọng nữ lạnh lạnh bất chợt vang lên, “Đông Việt vương nếu không chê, bốn cung ngược lại có một cái tên nghe rất hay.”

Sở Nghiệp Kỳ tò mò “Ồ” một tiếng, giương mắt nhìn sang mới phát hiện giọng nói vừa cất lên chính là của Nữ hầu Nam Chiêu bên cạnh Đồ Di Ca. Tuy hắn hỏi đích danh Đồ Di Ca, nhưng lúc này thấy Nữ hầu đã lên tiếng nên hắn cũng không tiện từ chối, đành phải theo lễ tiết mà hỏi: “Nữ hầu cũng có hứng thú sao? Vậy đừng ngại nói ra thử xem.”

An Ninh Hề khẽ cười cười, ánh mắt thoáng đảo qua hắn rồi dừng lại ở Quách Tuệ Nguyệt, nhếch môi từ tốn rành rẽ nói: “Văn nhân thường tài học xuất sắc, khí chất cũng vượt bậc hơn người, chỉ bằng đặt tên là Văn đi, ngài thấy thế nào?”

Lời vừa dứt liền kéo theo tiếng choang lanh lảnh, mọi người theo âm thanh đó nhìn lại, trên thềm ngọc Quách Tuệ Nguyệt ngồi cạnh Sở Nghiệp Kỳ một tay ôm đứa bé, một tay trống rỗng giơ lên giữa không trung, chén ngọc trong tay đã rơi xuống đất vỡ tan tành. Trong mắt nàng ta không che giấu nỗi khiếp sợ, mặt cắt trắng bệch không còn chút máu, bờ môi run run cả buổi mới lẩm bẩm thì thào nói: “Đừng... Đừng lấy tên này....”

16. Chương 16: Cổ Nhân Nay Trở Về

Trong điện bỗng chốc bị bao trùm bởi sự yên tĩnh đáng sợ, mọi người thấy vương hậu Đông Việt như thế cũng lấy làm khó hiểu không rõ nguyên do, không nhận được quay sang hai mặt nhìn nhau.

Sở Nghiệp Kỳ cũng hết sức kinh ngạc, vươn tay đỡ vai Quách Tuệ Nguyệt ân cần hỏi han: “Vương hậu sao thế?”

Quách Tuệ Nguyệt sức tỉnh, giờ mới nhận ra hành động sơ xuất vừa rồi của mình mà xấu hổ không thôi, vội vã nói với Sở Nghiệp Kỳ: “Là thần thiếp thất lễ, mong Vương thượng thứ tội.”

Sở Nghiệp Kỳ giương mắt quét mắt một vòng khách mời trong điện, mọi người thấy vậy mới hoàn hồn rồi rít dờ đi tầm mắt.

Thấy mọi người ngỡ ngàng trở mắt nhìn, ít nhiều cũng khiến Sở Nghiệp Kỳ thấy hơi mất mặt, quay đầu lại nói với Quách Tuệ Nguyệt: “Nếu vương hậu thấy khó chịu thì về nghỉ ngơi trước đi.”

Quách Tuệ Nguyệt nghe vậy vội vàng gật đầu như cầu còn không được, “Vay thần thiếp xin phép cáo lui.” Nói xong, nàng ta lại hướng về phía mọi người đang có mặt cáo lỗi một tiếng, sau đó đứng dậy lui về phía sau, trước khi đi tầm mắt còn không quên quét qua An Ninh Hề, trên mặt thoáng mang vẻ hoài nghi.

An Ninh Hề thấy nàng ta rời đi, không cầm lòng được thăm cười lạnh, còn tưởng rằng một người ngay cả bạn thân mà cũng bán đứng thì tâm địa hẳn phải sắt đá đến độ chẳng còn biết sợ là gì chứ, nào ngờ Quách Tuệ Nguyệt vừa nghe đến cái tên khi xưa ấy của mình thì đã hoảng sợ chột dạ đến vậy rồi. Cái tên đó chỉ có hai người họ biết, chỉ mới nghe đến cái tên thôi mà nàng ta đã không giữ được bình tĩnh, nếu trực tiếp nói nàng chính là Tiêu Như Thanh, vậy không biết có dọa nàng ta sợ chết khiếp không đây?

Nghĩ vậy An Ninh Hề thấy tâm trạng lâng lâng vui sướng, mỉm cười tươi tắn.

Giương mắt nhìn về phía Sở Nghiệp Kỳ trên bậc thềm ngọc, ý cười trên môi An Ninh Hề lập tức biến mất. Nếu hẳn biết thân phận của mình, không biết sẽ có cảm nghĩ gì đây?

Sở Nghiệp Kỳ lại ngược mắt đảo quanh mọi người, thấy hầu như ai cũng còn đang trong cơn khiếp sợ, bắt đầu suy tính dời sang chuyện khác, không nhắc đến chuyện tên tuổi nữa. Hôm nay hẳn mời bọn họ đến, nguyên nhân vốn không phải vì buổi tiệc đầy tháng này, mà chủ yếu là vì muốn trừ bị kế hoạch lâu dài của Đông Việt xưng bá trong tương lai.

Vừa nghĩ đến điểm ấy, tầm mắt hắn quét qua thế tử Tây Hoa bên tay trái và Nữ hầu Nam Chiêu bên tay phải. Trong bốn nước mạnh còn lại khác, hôm nay chỉ có hai người đứng đầu này đến dự mà thôi.

Sở Nghiệp Kỳ căn dặn tiểu thái giám đứng hầu bên cạnh rót rượu đầy chén ngọc, sau đó nâng cao ly rượu về phía thế tử Tây Hoa, vẻ mặt tươi cười nói, “Khó được thế tử nể mặt hôm nay đến tham dự, quả nhân vẫn chưa kính ngài, ly rượu đây này xin kính ngài.”

Thế tử Tây Hoa thấy thế cũng vội vàng nâng chén ngọc cười nói: “Đông Việt vương khách sáo rồi.” Dứt lời uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Sở Nghiệp Kỳ cười rất vui vẻ, lại rót đầy thêm một chén nữa, lần này quay sang hướng An Ninh Hề, “Nữ hầu đặc biệt đường xá xa xôi đến đây, quả nhân vô cùng cảm kích trước tấm lòng này của Nữ hầu, cũng xin mời Nữ hầu một chén.”

Mặc dù An Ninh Hề không thích uống rượu, nhưng thấy hần đã nói vậy, cũng không tiện khiến hần mất mặt, nàng không còn cách nào khác chỉ đành nhấc ly rượu kê lên môi, vẫn dùng tay áo rộng che miệng sau đó lẳng lẳng hất hết rượu trong chén xuống nền đất.

Sau khi mời xong hai lượt rượu, Sở Nghiệp Kỳ mới để chén ngọc trong tay xuống, tầm mắt quét nhìn một vòng quanh điện, cao giọng nói: “Thật ra hôm nay mời các vị đến đây là còn một chuyện hết sức quan trọng muốn cùng mọi người thương lượng.”

Mọi người nghe thế tinh thần bắt đầu căng thẳng, bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn lên người hần.

Sở Nghiệp Kỳ nhíu nhẹ hai đầu mày, từ tốn nói như có điều rất lo lắng: “Các vị cũng biết thiên hạ hiện nay ngày càng hỗn loạn, cuộc sống dân sinh bấp bênh khó khăn, quân chủ Trung Chu đứng đầu thiên hạ nhưng lại ngu ngốc vô năng. Nếu cứ như vậy mãi, cuộc sống của dân chúng e là sẽ ngày càng tồi tệ hơn.” Nói đến đây, hần ngừng đầu thiết tha nhìn mọi người trong điện, mở miệng đồng dục hỏi, “Mọi người nghĩ xem nên làm thế nào cho phải?”

Hôm nay có mặt rất nhiều quân chủ của các nước nhỏ, nghe xong câu này, vẻ mặt người nào người nấy đều buồn rười rượi, hiển nhiên đã bị nói trúng tâm sự. Cuộc sống dân chúng của năm nước lớn mạnh kia thì đương nhiên phải tốt hơn chút, nhưng những nước nhỏ như bọn họ thì chưa chắc đã tốt được như vậy.

An Ninh Hề ngồi nghe mà không kiềm được nhếch môi, quả nhiên Sở Nghiệp Kỳ có mục đích khác. Nàng đã sớm nghĩ đến điểm này, nhưng nàng không đồng ý với đề nghị của Tri Ngọc mang tỳ phụ có tài ăn nói kia của mình theo, là vì nàng muốn một mình đối phó với tất cả.

Sở Nghiệp Kỳ vừa dứt lời, trong điện rơi vào im lặng, sau đó thế tử Tây Hoa lên tiếng nói trước: “Đông Việt vương nếu đã đưa ra vấn đề này, phải chăng đã kế sách gì rồi?”

Sở Nghiệp Kỳ như chỉ đợi câu hỏi này, lập tức gật đầu nói: “Không sai, quả nhân đích thực có nghĩ ra một cách, nhưng không biết Tây Hoa có nguyện ý đồng lòng chung tay với Đông Việt ta áp dụng thay đổi nó hay không?”

Thế tử Tây Hoa nghe vậy, trên mặt lộ vẻ hiếu kỳ, “Ồ? Vậy mời Đông Việt vương nói ra xem thế nào.” Mấy quân chủ các nước nhỏ cũng đều đồng tai lên nghe ngóng, vẻ mặt mong đợi nhìn về phía bậc thềm ngọc.

Sở Nghiệp Kỳ khẽ mỉm cười, “Thật ra rất đơn giản, nếu muốn khiến cho các nước nhỏ khác cũng trù phú sung túc, thì dĩ nhiên cần phải có các nước lớn của chúng ta tương trợ giúp đỡ.”

Thế tử Tây Hoa nghe vậy, trên mặt thoáng qua nghi ngờ, “Tương trợ như thế nào?”

Sở Nghiệp Kỳ tiếp lời: “Đương nhiên là những cường quốc của chúng ta liên thủ lại, sau đó hợp sức trợ giúp nước nhỏ của họ.”

“Ha ha...” Sở Nghiệp Kỳ còn chưa dứt lời, hướng bên cạnh đột nhiên vang lên giọng cười của một cô gái, khiến cho mọi người vốn đang tập trung lắng nghe đều ngẩn người không hiểu chuyện gì, sau đó lần lượt chuyển tầm mắt sang phương hướng phát ra tiếng cười đó.

An Ninh Hề không quan tâm đến ánh mắt của mọi người, sau khi cười ha hả thì quay mặt sang nhìn Đồ Di Ca ngồi kế bên cạnh, lời nói ra không cao không thấp, nhưng vừa đủ đảm bảo cho những người có mặt trong điện đều có thể nghe được.

“Đại sư ngài là người xuất gia, sẽ không nói dối, có thể trả lời bốn cung vài vấn đề nho nhỏ được không?”

Đồ Di Ca từ khi mở tiệc vẫn luôn nhắm hai mắt ngồi thiền, lúc này nghe An Ninh Hề nói thế mới từ từ mở mắt, “Thí chủ mời nói.”

“Bốn cung muốn hỏi là, ví dụ như có vài hộ gia đình rất giàu có sung túc, mà hàng xóm của họ thì lại hết sức nghèo khổ, lúc bấy giờ mấy người giàu có ấy mới định thu gom hết tiền của trong nhà lại để giúp đỡ những người hàng xóm nghèo khổ kia của họ, vậy hỏi đại sư chuyện đó là tốt hay xấu?”

Đồ Di Ca gật đầu một cái, “Đương nhiên là chuyện tốt.”

Mắt An Ninh Hề ánh lên ý cười, tiếp tục hỏi: “Vậy nếu trong số những người giàu có đó có người lòng dạ tính toán, số tiền bỏ ra ít hơn những người khác, có phải điều đó sẽ dẫn đến sự không tương ứng giữa những người giàu còn lại kia không?”

Đồ Di Ca đọc lên câu khẩu hiệu Phật pháp rồi gật đầu nói, “Thế nhân hầu như ai cũng chỉ biết lo nghĩ cho lợi ích riêng của mình, nếu đúng là như vậy, quả thật sẽ tạo thành sự bất công cho những nhà giàu còn lại kia.”

Lần này An Ninh Hề càng vui sướng cười to hơn, trên gương mặt thanh tú lấp lánh sáng ngời, khiến bao người không thể dời mắt đi được, “Như vậy thì, cho dù mấy người giàu có đó có lòng gôm góp đủ và muốn phân phát đến tận tay hàng xóm của họ đi chăng nữa, nhưng nếu chẳng may không cẩn thận mà phân phát không đồng đều, vậy có phải lại dẫn đến sự không tương thích cho những hàng xóm nghèo khổ kia chăng?”

Đồ Di Ca thoáng giương mắt nhìn An Ninh Hề, lại gật đầu lần nữa, “Không sai, không chỉ sẽ dẫn đến sự bất bình giữa hàng xóm nghèo khổ kia, mà có lẽ những người giàu nọ cũng chẳng được lợi ích gì, ngược lại còn khiến hàng xóm nghèo khổ của họ oán hận.”

An Ninh Hề hài lòng gật đầu, vỗ tay cười nói: “Thế thì tốt quá, hôm nay cuối cùng đại sư cũng giải tỏa được bao điều thắc mắc luôn đề nện trong lòng bổn cung, giờ bổn cung cảm thấy rất là thoải mái.”

Nói xong, nàng nghiêng đầu nhìn sang mọi người, quả nhiên thấy được rất nhiều bộ mặt đang bừng tỉnh hiểu ra, trong đó đặc biệt là thế tử Tây Hoa. Mà qua đó cũng đã khiến An Ninh Hề nhìn ra hần thực ra chỉ là một bao cỏ chính hiệu. Tầm mắt lại chuyển sang phương hướng trên thềm ngọc, Sở Nghiệp Kỳ với bộ mặt đen sì nhìn nàng tỏ vẻ không vui.

An Ninh Hề lơ đãng cười cười, nghiêng đầu liếc nhìn Đồ Di Ca, nói với ông: “Đa tạ đại sư đã giải đáp, đại sư cứ tiếp tục ở lại đây từ từ thưởng thức món ngon, ta còn có việc nên không tiếp đãi được.”

Đồ Di Ca giương mắt nhìn nàng, chỉ niệm một câu A Di Đà Phật rồi không nói thêm gì nữa.

An Ninh Hề đứng dậy, chấp tay với Sở Nghiệp Kỳ nói: “Đông Việt vương thứ lỗi, bổn cung không thể uống rượu, muốn về nơi nghỉ ngơi trước, có chỗ nào thất lễ mong Đông Việt vương không trách tội mà bỏ qua cho.”

Sở Nghiệp Kỳ đang còn tức giận về chuyện nàng đã phá đám kế hoạch của mình, nhưng nghĩ tới thân phận của nàng cũng không tiện nói thêm gì, chỉ đành gật đầu, nhưng giọng điệu lạnh hằn đi: “Nào có, Nữ hầu mệt thì nên về nghỉ ngơi, bổn vương đã chiêu đãi không chú đáo, lẽ ra phải mong Nữ hầu lượng thứ mới đúng.”

An Ninh Hề gật đầu nói tiếng cảm ơn, tầm mắt ngấp ngừng dừng trên người hần vài giây rồi xoay người rời đi, một thân cung trang trắng ngời càng khiến cho bóng lưng nàng thêm phần lạnh lẽo cô đơn, giống như chỉ một mình nàng lặng lẽ tiếp bước đi về con đường phía trước nhưng ngàn năm không có bến dừng.

Thấy hình ảnh đó Sở Nghiệp Kỳ kinh hãi không thôi, trái tim cũng chệch đi một nhịp. Sao lại có cảm giác quen thuộc đến vậy?

An Ninh Hề vừa ra khỏi cửa điện, Vũ Chi Duệ đã đứng chờ liền bước lên nghênh đón, đi theo phía sau nàng về nơi ở nghỉ ngơi.

Vừa đi vài bước, phía sau điện Triều Dương vang lên tiếng động, An Ninh Hề dừng bước quay đầu nhìn lại, trông thấy những vị khách quý mới còn ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh trong điện lúc này cũng ùn ùn đi ra khỏi điện, có lẽ đoạn bàn luận kia của nàng đã khiến cho đám người nọ nhận ra lợi hại trong đó, nên cũng tìm cơ cáo từ.

Nghĩ tới đây, An Ninh Hề không nhịn được bật cười, Đông Việt lại muốn cùng Tây Hoa và Nam Chiêu hợp tác, còn định viện cớ giúp đỡ để sát nhập các nước nhỏ về nước của mình, đúng là nằm mơ.

Nàng sao có thể để Sở Nghiệp Kỳ được như ý.

Vừa quay đầu định đi tiếp, bỗng thấy một bóng người đang từ từ bước tới ở phía trước. Dưới ánh trăng chiếu rọi, toàn thân xiêm y trắng muốt của người đến như được phủ lên vàng sáng vàng nhạt, theo mỗi bước chân khoan thai của hần, nhìn vào khiến người ta có cảm giác như vị Thần Tiên đang đi giữa ngàn mây.

An Ninh Hề ngạc nhiên nhìn người đã đi tới trước mặt, không nhìn được hỏi ra miệng, “Tri Ngọc, sao lại đến đây?”

Tri Ngọc đi tới trước mặt nàng, hơi mỉm cười nói: “Quân thượng đi khá lâu mà chưa thấy về, Tri Ngọc có chút lo lắng, vì vậy mới đến đây xem thế nào.” Nói xong tầm mắt hắn chuyển sang phương hướng điện Triều Dương, sau đó dừng lại trên người người vận bộ y phục xanh thẫm rất lâu mà không dời đi.

An Ninh Hề theo tầm mắt của hắn nhìn lại mới phát hiện người hắn đang nhìn chăm chăm chính là thể tử Tây Hoa vừa mới được nàng nhận định là bao cổ chính hiệu.

Xoay mặt nhìn về phía Tri Ngọc, nàng vốn định hỏi thăm một phen, nào ngờ hắn đã dời đi tầm mắt, còn đang mỉm cười dịu dàng nhìn mình. An Ninh Hề lúc này mới sững lại, thâm nghĩ trong lòng có lẽ mình đã lo nghĩ nhiều rồi.

17. Chương 17: Lục Công Tử Đông Việt

Sau đêm tiệc, An Ninh Hề ở lại vương cung Đông Việt thêm năm sáu ngày, thấy không còn chuyện gì nữa nên quyết định quay về Nam Chiêu.

Nghĩ là làm, hôm đó vừa dùng xong bữa trưa, An Ninh Hề báo với Tri Ngọc một tiếng, rồi dẫn theo Vũ Chi Duệ ra cửa để sang chào từ biệt Sở Nghiệp Kỳ.

Trên đường đi, An Ninh Hề không cần hỏi một cung nhân nào mà vẫn có thể đi thẳng đến phương hướng điện Quang Chính nơi Sở Nghiệp Kỳ xử lý chính sự. Vũ Chi Duệ vô cùng nghi hoặc với việc nàng quá quen thuộc vương cung Đông Việt thể này, nhiều lần muốn lên tiếng hỏi nhưng liếc thấy vẻ mặt đông lạnh của An Ninh Hề nên đành ngậm miệng.

Hai người đến trước cửa điện Quang Chính thì dừng lại, Vũ Chi Duệ tiến lên nhờ tiểu thái giám đang trực vào thông báo một tiếng, tiểu thái giám vội vàng đáp vâng rồi vào bẩm báo.

An Ninh Hề ở bên ngoài vừa chờ đợi, vừa quan sát đánh giá chung quanh. Nơi này thay đổi rất nhiều so với mười năm trước, cung điện đã được sửa mới lại hoàn toàn, cây cối hoa cỏ trước điện dường như cũng mới trồng chưa lâu, tuy không có vẻ gì nổi bật nhưng từng phẩm loại của chúng đều thuộc dạng quý hiếm. Nàng cẩn thận nhìn kỹ rồi không kiềm được cười lạnh, hóa ra tất cả cây cảnh nơi đây đều là những loại mà Quách Tuệ Nguyệt yêu thích, Sở Nghiệp Kỳ đối với nàng ta quả thật rất tốt.

Đang mãi suy nghĩ, từ xa vắng tới từng chập tiếng bước chân hết sức nhẹ nhàng, An Ninh Hề nghiêng đầu nhìn thì thấy tại ngã rẽ dưới hành lang uốn khúc điện Quang Chính, có một thiếu niên vận hoa phục xanh nhạt đang chậm rãi đi về phía này.

Thiếu niên độ tầm mười sáu mười bảy tuổi, mỗi bước đi đều rất nhịp nhàng khoan thai, điệu bộ vô cùng cẩn thận tựa như đang sợ quấy rầy vật chung quanh vậy. Tướng mạo hắn rất đẹp, nét đẹp hết như con gái, gương mặt trái xoan thon gọn, da thịt trắng phao mịn màng, ngũ quan cực kỳ tinh tế, hàng mày thanh tú, sống mũi thẳng cao, môi đỏ như son, đặc biệt là đôi mắt lung linh lấp lánh như sóng dờn kia, cứ như cô thiếu nữ vừa khóc xong còn vương nét kiêu diễm ướt át như hoa lê đắm nước mưa.

An Ninh Hề thấy thế không nhìn được nhú nhú mày.

Đàn ông được An Ninh Hề nhận định là xinh đẹp không phải chưa có, Tri Ngọc bên cạnh chính là mỹ nam tử thể gian hiếm có, nhưng thiếu niên trước mắt này hoàn toàn khác với Tri Ngọc, hẳn cho nàng một loại cảm giác rất quái dị. Bởi vì, tuy dáng vẻ Tri Ngọc có xinh đẹp nhưng đó là nét đẹp thoải mái tự nhiên, thậm chí rất có khí chất phóng khoáng của đàn ông. Còn thiếu niên ở trước mắt, từ cử chỉ lẫn động tác đều mềm mại duyên dáng như Tây Thi giáng trần, theo nàng thấy, tên này quả thật có thể sánh với Lâm muội muội trong cuốn tiểu thuyết mà nàng từng đọc qua ở kiếp trước.

Đang nghĩ ngợi miên man thì thiếu niên kia đã đi tới gần. Vũ Chi Duệ vốn đang nhìn ngó chung quanh lúc này cũng nhìn thấy thiếu niên nọ đang đi tới, bỗng sững người ra, nhưng ngay sau đó vội vàng nghiêng người đứng chắn trước người An Ninh Hề.

An Ninh Hề ngạc nhiên hỏi, “Vũ thái phó sao thế?” Như sợ làm ồn đến thiếu niên đang đi tới, nàng hỏi rất khẽ.

Vũ Chi Duệ cứng người, tinh thần không chút nào lơ lửng, nghe An Ninh Hề hỏi hẳn cũng khẽ giọng đáp: “Quân thượng, lần này tuyệt đối đừng để bị hấn mê hoặc nữa, Lục công tử này làm hại người còn chưa đủ sao?”

An Ninh Hề ngẩn ra, lúc này mới hiểu hóa ra thiếu niên ở trước mắt này chính là Lục công tử Đông Việt gì đó suýt nữa đã trở thành nam sủng của Nữ hầu. Ngay sau đó tầm mắt chuyển sang thiếu niên đang từng bước đến gần, hai đầu mày không nhịn được càng nhíu chặt hơn.

Thì ra Nữ hầu trước đây thích cái loại hình này.

An Ninh Hề thở dài một tiếng, ban đầu khi gặp Tri Ngọc, ít nhiều còn cho rằng Nữ hầu quả thật rất có mắt chọn người, giờ nhìn thấy vị Lục công tử ông a ông ọo như cỏ non lướt thướt này, nàng đột nhiên nảy sinh nghi ngờ về khiếu thẩm mỹ của Nữ hầu.

Tiếng thở dài của An Ninh Hề đã kinh động thiếu niên ở phía trước, hắn bỗng dừng chân, sau đó từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía An Ninh Hề, sắc mặt lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, ánh mắt vốn dịu dàng như làn nước mùa thu thoáng chốc hiện lên tia khiếp sợ, kế tiếp tay che mặt chân luống cuống bỏ chạy thực mạng.

An Ninh Hề nhìn một màn xảy ra trước mắt mà hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, sao có cảm giác mình trong mắt hắn giống hệt như ác lang sắp sửa vồ tới xé xác hắn bất cứ lúc nào thế?

Vũ Chi Duệ thấy Lục công tử đã đi mới hơi thả lỏng chút, dịch người qua xoay lại nói với An Ninh Hề: “Quân thượng, nghe nói Lục công tử này tuy vẻ ngoài nhìn nhu nhược nhưng thật chất là hạng người có thù tất báo, hôm nay hắn gặp lại người, không biết mai này có xảy ra chuyện gì hay không.”

An Ninh Hề nhướn nhướn mày, “Vũ thái phó xem ra rất hiểu rõ về Lục công tử?”

Không phải nàng hoài nghi lời của Vũ Chi Duệ, bởi vì nàng hiểu trên đời này đích thực không thể nhận xét con người qua vẻ bề ngoài, nhưng đối với mức độ chuẩn xác của tin tức này thì nàng rất muốn biết rõ ràng hơn.

Vũ Chi Duệ lắc đầu nói: “Những lời này đều là Tri Ngọc công tử nói với thuộc hạ, y nói cũng chính vì nguyên nhân này nên y mới tránh né không muốn lộ diện, bởi vì Lục công tử ngay từ nhỏ được chiều sinh hư, chưa phải chịu một chút uất ức nào, vậy mà ngày đó ở Nam Chiêu ta lại bị nhục nhã như vậy, nhất định sẽ nghĩ mọi cách để rửa lại mối nhục đó.”

An Ninh Hề nghe chuyện này là do Tri Ngọc nói mới hoàn toàn tin tưởng. Dù nàng có hoài nghi về thân phận của Tri Ngọc thế nào đi nữa, nhưng người này thoáng nhìn qua cũng biết là người tâm tư kín đáo, tuyệt đối sẽ không nói ra những điều chưa nắm chắc.

Hai người đang thảo luận về chuyện Lục công tử thì cửa điện Quang Chính vang lên tiếng kéo kẹt khe khẽ thu hút sự chú ý của An Ninh Hề và Vũ Chi Duệ. Tiểu thái giám khi này đi vào bẩm báo đang bước ra đi nhanh đến trước mặt An Ninh Hề, khom mình hành lễ: “Vương thượng mời Nữ hầu vào trong ạ.”

Về mặt An Ninh Hề lập tức lạnh đi, không nói một lời trực tiếp sai bước đi vào điện Quang Chính.

Vừa vào cửa, An Ninh Hề có chút ngỡ ngàng, bên ngoài điện Quang Chính thay đổi bao nhiêu thì trong điện lại không hề có chút thay đổi nào. Chiếc giường mềm kê sát tường phía bên trái, bàn đọc sách gỗ lê vàng đặt ngay chính giữa, thậm chí phía trên tường bên phải vẫn còn treo bức vẽ Vạn Dặm Giang Sơn y đúc mười năm trước.

Trông thấy bức vẽ Vạn Dặm Giang Sơn đó nàng bỗng thần thờ, dòng ký ức như đang xuôi ngược thời gian về mười năm trước.

Vẫn còn nhớ rõ như in ngày hôm đó, nam tử mặt mày như vẽ, hăm hở chỉ tay vào bức vẽ giang sơn vui sướng nói với nàng: “Thanh nhi, tương lai thiên hạ này sẽ là của ta và nàng, nàng hãy gắng chờ đợi, ta nhất định sẽ thực hiện nó cho nàng xem!” Lúc ấy nàng hạnh phúc cười khanh khách, cực kỳ vui vẻ, khổ đại vui sướng như đứa trẻ lên năm mỗi khi được nhận quà.

Giọng cười ấy như còn văng bên tai, dần dần An Ninh Hề nghe được tiếng cười đó rõ ràng như thật, nàng đột nhiên giật mình tỉnh lại, quay người nhìn Sở Nghiệp Kỳ và Quách Tuệ Nguyệt đang đứng phía sau, Quách Tuệ Nguyệt đang nhìn nàng che miệng cười.

An Ninh Hề đảo mắt nhìn qua hai người, âm thầm nghĩ không ngờ Quách Tuệ Nguyệt cũng ở đây. Quay người nhìn mới phát hiện ra, không ngờ mình đã đến đứng trước bức vẽ giang sơn khi nào cũng không hay, chẳng trách không để ý đến sự tồn tại của hai người ở sau lưng.

“Nữ hầu cũng có hứng thú với bức họa này sao?”

Giọng nói bất ngờ vang lên của Sở Nghiệp Kỳ khiến An Ninh Hề thoáng chấn động, đôi con ngươi màu hổ phách của nàng khẽ di chuyển, sau đó mỉm cười nói, “Bức họa này cùng với bản ở cung Nam Chiêu của bốn cung giống nhau như đúc, thoát nhìn còn tưởng là đang ở cung mình nên mới có chút thần thờ.” Nói đến đây nàng bỗng thở dài, “Chắc là do bốn cung quá mức nhớ nhung Nam Chiêu của mình rồi.”

Sở Nghiệp Kỳ nghe vậy, nổi hoài nghi vốn tích tụ giữa hai đầu mày thoáng giãn ra, liếc mắt nhìn sang Quách Tuệ Nguyệt ở bên cạnh rồi mới quay lại chấp tay nói với An Ninh Hề: “Mới vừa rồi vương hậu không nên được mới bật cười, thật sự không có ý giấu cợt, mong Nữ hầu bỏ qua cho.”

An Ninh Hề cũng chấp tay lại với hắn, cười nhạt nói, “Đông Việt vương đừng khách sáo, có lẽ vương hậu thấy bốn cung xem đến ngây người nên mới không dẫn được mà cười, chuyện này vốn dĩ cũng bình thường không cần nói xin lỗi.”

Quách Tuệ Nguyệt ở bên cạnh cũng vội vàng nhún người với An Ninh Hề, áy náy cười nói: “Nữ hầu thứ lỗi, là bốn cung thất lễ.”

An Ninh Hề lắc đầu, không có ý định tiếp tục nói về đề tài này nữa, vì vậy dứt khoát nhìn thẳng Sở Nghiệp Kỳ nói với hắn: “Trải qua mấy ngày nay, nhận được sự tiếp đãi ân cần của Đông Việt vương bốn cung cảm kích vạn phần, nhưng vì trong nước còn nhiều việc cấp bách tồn đọng chờ xử lý, đành phải nhanh chóng quay về. Hôm nay bốn cung đến đây là để từ giã Đông Việt vương, không ngờ vương hậu cũng ở đây, như vậy cũng tốt, bốn cung đỡ phải đi thêm một chuyến nữa.”

Sở Nghiệp Kỳ nghe vậy hai mắt sáng lên, “Nữ hầu phải đi gấp vậy sao?”

Yến tiệc đêm đó bị An Ninh Hề làm hỏng kế hoạch, đến giờ Sở Nghiệp Kỳ vẫn còn cảm thấy không vui, nhưng lúc này thấy nàng muốn rời đi trước trong khi mọi người vẫn đang ở lại, nghĩ rằng đây là cơ hội để xoay chuyển tình thế. Biết đâu nếu không có nàng ta thì hắn vẫn còn cơ hội để lấy lòng những quân chủ đó, đặc biệt là thế tử Tây Hoa vừa dễ dụ lại còn thích tham gia náo nhiệt kia.

An Ninh Hề nghe xong câu hỏi của Sở Nghiệp Kỳ, khẽ gật đầu nói, “Nam Chiêu tuy không lớn, nhưng công việc bề bộn, thân là quốc quân sao có thể đắm mình trong niềm vui sa đọa? Đông Việt vương chiêu đãi quá mức thịnh tình, bốn cung sợ nếu còn tiếp tục như thế, sẽ không còn tâm tư để xử lý chính sự được nữa.”

Lời này mặc dù rõ ràng là đang khách sáo, nhưng khiến cho hai phụ nữ Sở Nghiệp Kỳ vô cùng hưởng thụ. Nhưng đồng thời Sở Nghiệp Kỳ cũng cảm thấy kỳ quái, trước kia Nữ hầu nổi tiếng là hoang đường vô độ, mà hôm nay nàng ta lại bảo phải chuyên tâm lo cho chính sự, sự thay đổi trước và sau thực sự quá khác biệt, chấn động này quả thật còn mãnh liệt hơn khi nhận ra tính cách nàng ta đột ngột thay đổi trong đêm yến hội.

Sở Nghiệp Kỳ đương nhiên sẽ không để lộ sự hoài nghi của mình, nếu An Ninh Hề đã lấy lý do quốc sự để về nước, mặc khác cũng có lợi cho mình, hắn không lý do gì cự tuyệt vì vậy gật đầu nói: “Đã như vậy thì quả nhân cũng không giữ lại nữa, Nữ hầu quyết định khi nào khởi hành?”

An Ninh Hề nhìn lướt qua hai người họ, lạnh nhạt nói: “Bốn cung dự định ngày mai sẽ lên đường.” Nói xong lại thi lễ với hai người thêm lần nữa, “Đông Việt vương và vương hậu chu đáo khoản đãi khiến bốn cung luôn ghi lòng tạc dạ, ngày nào đó hai vị có đến Nam Chiêu, bốn cung nhất định cũng sẽ tận tâm chiêu đãi để báo đáp thịnh tình hôm nay của hai vị.”

Phụ nữ Sở Nghiệp Kỳ nghe vậy vội vàng nói đa tạ, tiếp theo sau đó là những lời khách sáo qua lại.

Đã nói xong những gì cần nói, An Ninh Hề nói cáo từ với hai người lần cuối rồi thản nhiên bước ra khỏi điện Quang Chính. Lần này lúc gần đi, ánh mắt không hề lưu lại trên hai người họ.

Sở Nghiệp Kỳ thấy An Ninh Hề đã ra khỏi cửa mới quay đầu nhìn sang Quách Tuệ Nguyệt, “Vừa nãy vương hậu đến tìm quả nhân định nói chuyện gì?”

Quách Tuệ Nguyệt ban đầu cũng vì có chuyện mới đến tìm y, nhưng sau đó vì An Ninh Hề bất ngờ đến mà bị cắt ngang. Giờ nghe Sở Nghiệp Kỳ hỏi, nàng mới nhớ tới mục đích mình đến đây, nhưng vẻ mặt trong nháy mắt lại chuyển sang ngập ngừng do dự, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn Sở Nghiệp Kỳ, thận trọng mở miệng hỏi: “Vương thượng có cảm thấy từ cử chỉ lẫn ánh mắt của Nữ hầu này... rất giống người đó hay không?”

Sở Nghiệp Kỳ ngạc nhiên nhìn nàng, “Vương hậu đến đây là muốn hỏi chuyện này?”

Quách Tuệ Nguyệt thấy y dường như không thích nhắc đến vị cố nhân kia, trong lòng bỗng nhẹ nhõm đi nhiều, lập tức lắc đầu nói: “Không phải, chỉ là tình cờ nghĩ tới thôi, nếu Vương thượng còn việc bận, vậy thần thiếp xin phép cáo lui trước.” Nói xong nàng nhún người với Sở Nghiệp Kỳ, không đợi Sở Nghiệp Kỳ nói thêm gì liền thoắt lui ra khỏi điện Quang Chính.

Thật ra Quách Tuệ Nguyệt đích thực là vì việc này mà đến. Ngay đêm yến tiệc hôm đó nàng đã nổi lên lòng nghi ngờ, vì dù sao bất kể là ở hiện đại hay cổ đại, nàng vẫn là người tiếp xúc với An Ninh Hề thời gian lâu nhất, cũng hiểu rất rõ mọi hành vi cử chỉ của nàng ta nhất. Tuy An Ninh Hề hôm nay lạnh lùng hơn so với Tiêu Như Thanh trước kia không biết gấp bao nhiêu lần, nhưng chỉ cần để lộ chút chi tiết nhỏ nhặt cũng dẫn đến sự chú ý của nàng.

Đặc biệt là lúc An Ninh Hề đột nhiên chọn cái tên Văn đó để đặt cho con trai mình.

Bản thân Quách Tuệ Nguyệt cũng từng trải qua chuyện xuyên không thần kỳ kia, do vậy nên khi nhìn thấy người có điểm tương đồng với vị cố nhân nọ, tuy rằng nàng ta không thể nào đợi chờ sống lại được, nhưng nàng vẫn không ngăn được lòng nghi ngờ phát sinh.

Ra khỏi điện Quang Chính, đi được một lúc Quách Tuệ Nguyệt bỗng dừng bước, đứng lặng người trầm tư chốc lát, sau đó giống như đã hạ quyết tâm, cất bước đi thẳng về hướng bên phải.

Nơi đó không phải là tẩm cung của nàng, mà chính là địa điểm canh gác của thống lĩnh cấm vệ quân vương cung Đông Việt.

18. Chương 18: Khẩn Cấp Chạy Trốn Giữa Mưa Đêm

Màn đêm buông xuống, ngoài tiếng mưa lách tách rơi bên ngoài điện ra, đêm cuối ba người An Ninh Hề ở lại vương cung Đông Việt dường như đặc biệt yên tĩnh.

Trong chính điện, An Ninh Hề đã ngủ say, Vũ Chi Duệ rất có trách nhiệm canh giữ ngoài cửa, bình thường chưa đến hơn nửa đêm là hắn sẽ chưa đi nghỉ. Đèn trong Thiên điện mé trái chính điện vẫn đang sáng, Tri Ngọc đang xem thư.

Tần Hạo gửi thư đến nói đã mời được Lật Anh Thiển, hai người đi về hướng Nam Chiêu nhưng nghe nói công tử hiện đang ở Đông Việt, liền quyết định thay đổi tuyến đường sang hướng bên này cùng công tử trở về Nam Chiêu.

Tri Ngọc xem thư xong không kiềm được lắc lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng, sớm biết vậy sẽ không nói cho hắn biết chuyện mình đang ở Đông Việt. Với tính cách của Tần Hạo nào chịu để yên nhất định sẽ chạy tới đây, huống chi hôm nay Nữ hầu muốn sáng mai sẽ lên đường quay về, cũng không biết bọn họ có thể vượt qua hay không.

Phía ngoài điện đột nhiên xẹt qua tia chớp, tiếp theo truyền đến tiếng sấm ầm ầm vang dội, cuối cùng thiên lôi giáng xuống, tiếng mưa cũng nhanh chóng lớn dần.

Tri Ngọc cất thư vào rồi đi tới mở cửa sổ nhìn ra phía ngoài, trời bên ngoài tối đen như mực, vươn tay không thấy rõ năm ngón, chỉ có tiếng mưa rơi xối xả như trút nước đình tai nhức óc. Trên bầu trời thỉnh

thoảng xẹt qua vài tia chớp, thấp sáng cả vùng đất tối tăm trước mặt, ngay sau đó lại khôi phục màn đêm u ám như lúc ban đầu.

Tri Ngọc khép hai mắt tĩnh tâm lắng nghe tiếng mưa rơi, trong lòng từ từ suy nghĩ lại mọi chuyện.

Chuyến đi Đông Việt lần này, ngoại trừ từ xa thoáng nhìn thấy thế tử Tây Hoa ra thì dường như hấn chẳng thể làm được gì cả.

Tiếng mưa vẫn rơi đều trên mái hiên, tâm trạng của hấn cũng theo âm thanh duy nhất trong bóng đêm này mà dần quay về trạng thái tĩnh lặng, thậm chí còn tiến vào sự tập trung cao độ.

Nhưng chỉ qua một khắc, hấn đột nhiên mở mắt, rồi sau đó nhanh chóng xoay người, phát ống tay áo một cái, ánh nền trên bàn từ khoảng cách rất xa lập tức phụt tắt.

Làm xong tất cả, hấn quay đầu trở lại, khẽ nheo mắt, cẩn thận nhìn chằm chằm về phương hướng cửa chính điện.

Mới vừa rồi hấn nghe rất rõ cách đó không xa có tiếng binh khí leng keng tuốt khỏi vỏ lẫn trong tiếng mưa rơi, còn có rất nhiều tiếng bước chân không thể phát hiện đang từ xa tiến đến.

Vũ Chi Duệ cũng đã phát hiện được tiếng động lạ, đánh người mơ hồ lẫn trong bóng đêm của hấn lúc này chợt thẳng tắp căng thẳng, dù đứng ở rất xa nhưng Tri Ngọc vẫn có thể cảm nhận được hơi thở cảnh giác mãnh liệt trên người hấn.

Những tiếng bước chân kia mỗi lúc càng đến rất gần, Tri Ngọc không nhận được thoáng nhú mào, xem ra Nữ hầu tối nay sẽ gặp nguy hiểm.

Hấn đang còn suy nghĩ thì ngay cửa chính điện rơi xuống vài bóng đen, động tác linh hoạt nhanh nhẹn, dứt khoát gọn gàng, hiển nhiên đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, rất giống một sát thủ chuyên nghiệp.

Đám người đó có thể dễ dàng ra vào vương cung Đông Việt, thật sự khiến người không khỏi bàng hoàng khiếp sợ.

Vũ Chi Duệ vừa thấy mấy bóng đen xuất hiện, ngay lập tức rút ra trường kiếm bên hông, lạnh giọng quát lên: “Kẻ nào cả gan dám tự tiện xông vào nơi nghỉ ngơi của quân chủ Nam Chiêu?”

Hắc y nhân đến có khoảng năm sáu người, nhưng không ai lên tiếng đáp lại, cũng chẳng có tiếng động nào ngoài lợi kiếm trong tay lần lượt rút ra, lao tới bao vây Vũ Chi Duệ.

Tri Ngọc lặng lẽ đứng cạnh cửa sổ nhìn, âm thầm tính toán tỷ lệ đánh thắng của Vũ Chi Duệ.

Vũ Chi Duệ vốn đứng dưới mái hiên, lúc này bị mấy hắc y nhân ép lùi cách xa cánh cửa, mất đi mái che trong nháy mắt đã bị nước mưa dội ướt hết cả người. Nhưng động tác của hấn vẫn không hề chậm đi chút nào, tuy vừa bị ép phải rời khỏi cánh cửa nhưng rất nhanh đã khéo léo quay về phòng thủ nghiêm ngặt bên cạnh cửa, không để cho đám hắc y nhân có cơ hội tiến vào.

Đám hắc y nhân bị cản trở không thực hiện được ý đồ, thủ pháp đột nhiên trở nên sắc bén, thân thủ ban đầu vốn cố tình che giấu giờ đã dốc sức thi triển hết ra, dường như không muốn kéo dài thêm thời gian nữa. Chiêu nào xuất ra cũng tàn bạo hung ác, mau lẹ ngắn gọn, công kích thẳng đến điểm yếu của đối phương. Cũng may kiếm pháp Vũ Chi Duệ không phải hạng xoàng, cổ tay lật chuyển, đường kiếm điều luyện vung múa chống đỡ quanh người kín đến không chừa khe hở, từng chiêu tung ra phá giải đòn tấn công của đối phương.

Tri Ngọc xem đến đây lòng cũng thoáng yên tâm. Võ nghệ của Vũ Chi Duệ không hổ là đệ nhất Nam Chiêu, lúc này bị năm sáu người thay nhau tấn công thế nhưng không hề có chút yếu thế nào.

Tuy nhiên, sự yên lòng mới đó lập tức biến mất sạch, bởi vì trước điện đột nhiên xuất hiện thêm vài hắc y nhân nữa.

Nhóm hắc y nhân đến sau có khoảng mười người, tựa như không ngờ được sẽ phát sinh một màn trước mắt này, sững sờ tại chỗ một hồi lâu mới cùng nhau xông vào cửa điện. Chỉ trong một lúc Vũ Chi Duệ bị nhiều người tấn công như thế, việc chống trả đã trở nên khó khăn hơn nhiều.

Tiếng mưa âm âm lớp lớp vẫn đang không ngừng rơi bên ngoài đã lẫn át toàn bộ tiếng đao kiếm chém giết nhau. Đường kiếm trong tay Vũ Chi Duệ vung múa càng lúc càng nhanh, thể lực của hắn đã sắp chống đỡ không nổi đương nhiên muốn đánh nhanh thắng nhanh. Nhưng ngay sau đó Vũ Chi Duệ phát hiện ra nhóm hắc y nhân đến sau đường như đang cố tình kéo dài thời gian, vẫn vung kiếm tấn công nhưng không có ý làm tổn thương hắn, mà như thể đang có ý đồ muốn giải vây cho hắn.

Vũ Chi Duệ vừa đón đỡ vừa âm thầm suy đoán: Chẳng lẽ hai nhóm người này không phải cùng một phe?

Hắn đã bắt đầu có dấu hiệu không chống đỡ nổi, trong lòng thầm kêu không hay, vừa phải phân thần tinh thần, vừa phải né tránh mũi kiếm nguy hiểm quét đến trước mắt, sau đó xoay người nhanh chóng cho tên thích khách bên cạnh một kiếm, lập tức nghe được tiếng rên rỉ truyền đến.

Vũ Chi Duệ trong lòng biết không thể lãng phí thời gian nữa, ban đầu vốn định lưu lại người sống để tra khảo dò hỏi một phen, nhưng lúc này nếu chỉ sơ sẩy một chút e là ngay cả mạng cũng không giữ được, chứ đừng nói đến việc bảo vệ Quân thượng. Vì vậy xuống tay chuyển sang vừa nhanh vừa mạnh, mỗi chiêu xuất ra như muốn đoạt mạng người.

Nhóm hắc y nhân vẫn đang chém giết hỗn loạn, Tri Ngọc đột nhiên nhìn thấy nơi cửa chính chính điện chợt hé ra một khe hở nhỏ, sau đó một bóng người trắng muốt vọt ra, đợi đến lúc có hắc y nhân phát hiện thì bóng trắng đó đã chạy dọc theo đường hàng lang về phía cửa sổ nơi hắn đang đứng, khi thấy Tri Ngọc vẫn đứng sững người ra đó, người nọ vươn tay tóm lấy hắn, giọng cũng gấp rút nói: “Mau, chúng ta rời khỏi đây!”

Người đó không phải Nữ hầu thì còn ai vào đây?

Tri Ngọc sững sốt một lúc liền phản ứng lại, không chần chờ nữa, lập tức lách người ra cánh cửa vừa được mở. An Ninh Hề thấy hắn ra cửa, đi ngược lại vài bước kéo theo hắn chạy ra phía ngoài cửa, phía sau đã có hắc y nhân đuổi theo, sau đó được Vũ Chi Duệ tiến lên phía trước ngăn cản, hai phe lại bắt đầu cuộc chiến.

Thật ra An Ninh Hề sớm đã bị tiếng ồn đánh thức, núp sau khe cửa nhìn lên một lúc lâu, cũng lặng lẽ phân tích tình huống, đó là nguyên nhân tại sao nàng đã chọn rất chính xác thời cơ để kéo cửa bỏ chạy.

Nàng vừa chạy, vừa thầm cảm thấy thật kỳ lạ, khi này lúc nàng đợi Tri Ngọc ra cửa, theo lý mà nói nếu có bị hai hắc y nhân đuổi theo truy sát tóm được cũng là chuyện rất có khả năng, nhưng hai kẻ đó thấy nàng dừng lại cũng lập tức dừng theo, trái lại còn giống như đang cố tình chạy rất chậm để phối hợp cho nàng an toàn rời khỏi nơi đây.

Lẽ nào bọn họ cố tình muốn đưa nàng rời khỏi nơi này? Vậy còn mấy hắc y nhân kia lại có hành động trái ngược ép giết Vũ Chi Duệ cho bằng được như thế, có vẻ như thật sự muốn kết liễu bọn họ tại nơi này.

Tình huống hiện tại là gì, An Ninh Hề cũng không tài nào hiểu nổi.

Mưa càng lúc càng lớn, toàn thân Tri Ngọc ướt đẫm, tay bị An Ninh Hề nắm rất chặt, thậm chí còn cảm thấy hơi đau, trước mắt lúc này chỉ có màn mưa dày đặc không thấy rõ chung quanh, đành theo sự dẫn dắt của An Ninh Hề mà chạy trốn, thầm cảm thấy may mắn vì suốt chặn đường này không có xung đột hay va chạm gì.

Tri Ngọc đâu có biết rằng chuyện này thật ra là bởi vì An Ninh Hề đã thuộc nằm lòng địa hình ở vương cung Đông Việt này rồi. Tuy mười năm qua nơi đây thay đổi cũng khá nhiều nhưng bố cục cơ bản thì vẫn giữ nguyên như xưa, muốn nhận ra đường đi cũng không có gì khó.

Phía sau vang lên âm thanh xột xột xoạt xoạt, dây thần kinh vốn đã mệt mỏi kiệt sức của An Ninh Hề lập tức kéo căng, lần nữa buộc phải xốc lại tinh thần để kéo theo Tri Ngọc tiếp tục chạy về phía trước.

Chạy thêm một đoạn đường, An Ninh Hề đột nhiên rẽ vào một khúc quanh, lúi thủng vào bụi cỏ hướng bên cạnh. Sức khỏe Tri Ngọc còn chưa hồi phục, cộng thêm chạy một quãng đường dài như thế, thể lực sắp chống không nổi nữa, bất thành linh bị lôi vào trong bụi cỏ, không cẩn thận nên bị vấp một cái suýt nữa ngã nhào ra đất.

Qua khỏi bụi cỏ rậm rạp này là cả hai sẽ đến được bờ tường giáp với phía bên ngoài, có điều tường vách nơi đây thấp hơn so với những nơi khác, thấp thoáng trong đêm mưa càng có thể tiêu điều cũ kỹ.

An Ninh Hề quay đầu lại tìm hiểu tình hình, phát hiện hắc y nhân vẫn chưa đuổi kịp tới đây, lòng thấy nhẹ nhõm đi nhiều, sau đó cúi người cào bới một hồi dưới chân tường, rồi quay đầu lại nói với Tri Ngọc: “Mau chui qua đi!”

Tri Ngọc sững sốt, bây giờ mới phát hiện phía dưới tường viện này lại có một cái lỗ vừa đủ cho một người chui qua, khi này không nhìn thấy là bởi vì nó đã bị che khuất bởi bụi cỏ um tùm rậm rạp.

Tri Ngọc vốn là người sáng khoái, không câu nệ tiểu tiết, nghe An Ninh Hề nói vậy, mặc dù thấy lỗ ra nhỏ hẹp không khác gì lỗ chó, nhưng hắn vẫn không hề ngần ngại dứt khoát khom người bò ra ngoài, biểu hiện hết sức nghe lời, song song đó cũng vì sự hiểu rõ nơi này của Nữ hầu mà cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

An Ninh Hề cũng theo sát phía sau hắn chui qua cái lỗ chó nhỏ kia, thầm cảm ơn ông trời vì trong lúc vô tình mình đã phát hiện ra sự tồn tại của cái lỗ chó này.

Sau khi hai người đứng dậy, nhờ ánh sáng của tia chớp mà lúc này Tri Ngọc mới giật mình phát hiện mình đã an toàn đứng bên ngoài vương cung Đông Việt, nhưng hình như là cửa sau của vương cung, bởi vì nơi này cây cối rất nhiều, hiển nhiên là một đồi núi nhỏ. Có điều An Ninh Hề không cho hắn thêm thời gian để chiêm ngưỡng quang cảnh mà tiếp tục lôi kéo hắn chạy về phía trước.

Không lâu sau, đám truy binh vốn tưởng rằng đã bị bỏ lại lúc này nữa chùng lại xuất hiện ở sau lưng, tốc độ truy đuổi còn nhanh hơn ban đầu gấp bội. Lúc này An Ninh Hề càng thêm nghi ngờ những kẻ này có tình thả họ ra khỏi vương cung rồi mới bắt đầu động thủ.

Bóng đen đuổi theo phía sau mỗi lúc càng nhiều, tiếng của Vũ Chi Duệ cũng từ từ vắng tới, An Ninh Hề vô cùng sợ hãi, những thích khách kia hiển nhiên đã phát hiện nàng đang bỏ trốn, cho nên mới gấp rút đuổi bắt nàng.

Bản thân An Ninh Hề không biết võ công, sức khỏe Tri Ngọc lại không tốt, hai người bỏ chạy thời gian lâu như vậy sức lực vốn đã cạn kiệt, bóng đen dày đặc ở phía sau đã nhanh chóng đuổi tới cách bọn họ càng lúc càng gần.

Mưa đã nhẹ hạt, một tia chớp bỗng xẹt qua, Tri Ngọc nương theo ánh sáng đó nhanh chóng quan sát địa hình, cao giọng nói với An Ninh Hề: “Bên trái!”

An Ninh Hề nghe vậy, theo phản xạ liền chạy về hướng bên trái, thế nhưng Tri Ngọc vốn đang được nàng dẫn dắt đột nhiên túm nàng lại, kéo nàng chạy về hướng bên phải.

Lúc này An Ninh Hề mới hiểu hóa ra câu hô “Bên trái” kia là để nói cho mấy tên thích khách phía sau nghe, còn hai người họ thì vội vàng chuyển hướng chạy sang bên phải.

Qua hồi lâu sau, đám người phía sau đã không còn thấy bóng dáng, An Ninh Hề cũng được bình tĩnh lại phần nào, tốc độ chạy cũng chậm đi một chút. Nào ngờ phía trước là dãy dốc đứng, An Ninh Hề nhất thời sơ ý giẫm phải hòn đá sỏi trước chân ngã lăn lông lốc, kéo theo cả Tri Ngọc đang bị nàng nắm tay cùng nhau lăn xuống dưới.

19. Chương 19: Kiếp Trước, Kiếp Này

Toàn thân ê ẩm như bị xe nghiền qua, đau đớn muốn chết đi sống lại, thần trí mơ hồ, An Ninh Hề không biết mình hiện đang ở phương nào, chỉ có cảm giác loáng thoáng như mình quay trở lại mười năm trước.

Năm đó rơi xuống vách núi cũng chính là cảm giác này.

P phía trước đột nhiên xuất hiện một đốm sáng lóa mắt, còn có từng trận tiếng cười nói rộn ràng vang đến, nó đã hấp dẫn nàng, tựa như càng đến gần nơi đó thì nỗi đau đớn trên người sẽ giảm đi vậy, vì vậy nàng cố nhích từng bước đi tới.

Trong tiềm thức mơ hồ, nàng thấy mình như lạc đến chốn bồng lai tiên cảnh, nơi ấy có cỏ xanh lướt thướt, đàn chim bay lượn, đẹp không gì sánh bằng. Giữa lương đình trong vườn hoa, tốp năm tốp ba những cô gái quý tộc độ tầm mười hai mười ba tuổi đang tụ tập trò chuyện cười nói.

“Theo ta thấy, chúng ta hãy lấy chủ đề về cây để làm thơ đi, mà nhớ kỹ, tuyệt đối không được dùng chữ ‘cây’ trong đó, nhưng phải chứng minh làm sao để người ta biết là đang hình dung về cây, thế nào hả?”

Thiếu niên mặc hoa phục màu xanh lên tiếng trước, dáng vẻ tuổi tác xem ra có vẻ lớn nhất trong đám con nít này. An Ninh Hề sững sốt, người đang nói chuyện chẳng phải là Tiêu Như Trung con trai lớn của thừa tướng Tiêu Dật nước Đông Việt, cũng là huynh trưởng nàng đây sao? Sao cảnh tượng trước mắt lại quen thuộc đến vậy?

Nàng nhớ ra rồi, hôm nay Quách tiểu thư con gái của Quách tướng quân đến Tiêu phủ làm khách, vài đứa trẻ ở Tiêu gia dưới sự dẫn dắt của Tiêu Như Trung đang tụ tập ở hoa viên mở hội thi thơ.

Lời nói Tiêu Như Trung rất có uy, vừa dứt lời, mấy bạn trẻ quây quần chung quanh đã bắt đầu trầm lặng suy tư, sau đó có vài bạn nhỏ háng giọng ngâm nga, trình bày tác phẩm của mình. Nhưng dù sao vẫn chỉ là con nít, lời thơ tuy văn vẻ bay bổng nhưng về mặt ý nghĩa thì vẫn còn chưa đủ sâu sắc.

Từng người lần lượt đọc xong, Tiêu Như Trung đột nhiên chuyển tầm mắt về phía góc khuất trong đình nghỉ mát, cô gái ngồi im lìm nơi đó vẫn không nói lời nào, dáng vẻ xinh xắn thanh tú, có điều hơi gầy, gương mặt xanh xao vàng vọt. An Ninh Hề chợt phát hiện ra đó chính là Tiêu Như Thanh khi còn bé.

“Này, Như Thanh, Tiêu gia chúng ta bình thường chỉ có muối là vô dụng nhất, ca ca tỷ tỷ ai nấy cũng đã làm thơ hết rồi, giờ đến phiên muối cũng làm một bài đi, hôm nay có Quách tiểu thư ở đây đừng làm mất mặt người của Tiêu gia chúng ta.” Tiêu Như Trung nói xong liếc mắt nhìn sang cô gái mặc váy hồng nhạt ngồi giữa đám người, người đó chính là Quách tiểu thư mà huynh ấy nói.

Lời nói ra rất nghiêm khắc và uy quyền, nhưng Tiêu Như Thanh ngồi trong góc khuất chỉ hơi nhướn mắt nhìn hẩn, sau đó hờ hững dời mắt đi và nói một câu: “Muối không biết làm thơ cổ.”

Nghe vậy rất không vui, đang định lên tiếng nói chợt thấy vẻ mặt Quách tiểu thư tỏ ra rất đổi kinh ngạc. Có lẽ cảm thấy mất thể diện, Tiêu Như Trung thấy vậy liền hừ lạnh nói: “Bảo muối làm thì muối cứ làm đi, nói linh tinh nhiều thế để làm gì!”

Tiêu Như Thanh bắt đầu dĩ ngẩng đầu lên nhìn hẩn, sau đó gật đầu đồng ý, “Được, được, làm thì làm thôi.” Nói xong nàng đứng dậy, bộ quần áo mặc trên người đã sẫm màu bỗng chốc phơi bày trước mặt mọi người.

Nàng háng giọng nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, trong mắt đột nhiên lóe sáng rồi chậm rãi đọc lên: “Một cây lại một tác, một lá biết là xuân. Tháng hai hoa nở rộ, trong ấy tất có hồn.” Sau khi nói xong, nàng còn tự hào hơi ngẩng cao đầu, tỏ ra rất hài lòng với biểu hiện của mình.

Vậy mà Tiêu Như Trung lại thẳng thắn phát tay với nàng, hết sức khinh thường nói: “Đúng là vô dụng mà, có bài thơ mà cũng làm không được, không phải bảo muối phải làm sao đừng để cho người ta biết là đang tả cây sao? Muối xem xem muối nói nào là mộc, lại còn lá nữa, tưởng rằng đó chính là cây ư?”

Tiêu Như Thanh chớp chớp mắt, giống như không hiểu rõ lời Tiêu Như Trung lời nói, phản bác: “Sao không phải đang nói cây chứ? Huynh nghe câu đầu đi, chữ mộc thêm chữ hựu, lại thêm chữ tác, không phải ra chữ cây hay sao?”

Tiêu Như Trung ngó người sững sốt, toàn bộ người trong đình cũng chưng hững một lúc, sau đó đều phá lên cười ha hả.

Tiêu Như Thanh cũng thoáng giật mình, sau đó để lộ vẻ mặt ngô nghê.

An Ninh Hề thấy cảnh tượng này không nhịn được lắc đầu cười cười, nơi này là cổ đại, chữ viết dùng là chữ hán phân thể, hoàn toàn không phải là kiểu chữ giản thể mà trước kia nàng sử dụng, chẳng trách lại bị cười như thế. Lúc ấy nàng mới đến nơi này không lâu, vẫn chưa thích ứng được với cuộc sống ở đây, đương nhiên cũng không rành rẽ với chữ nghĩa nơi này.

Trong lúc mọi người còn đang chê cười Tiêu Như Thanh, thì có một bóng dáng màu hồng phóng vọt đến trước mặt nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng gì đã bị người đó nắm tay bỏ chạy ra khỏi đình.

Quan cảnh bên cạnh An Ninh Hề bất chợt thay đổi, thay vào đó là ngọn núi giả phía sau vườn hoa, Tiêu Như Thanh khó hiểu hất tay cô gái áo hồng ra, vừa thở hổn hển vừa tức giận hỏi, “Quách tiểu thư, cô làm gì thế?”

Cô gái áo hồng trước mắt chính là Quách tuệ nguyệt.

Về mặt lúc này của Quách tuệ nguyệt rất là vui sướng, hai mắt long lanh xúc động, bước nhanh lên phía trước kéo tay Tiêu Như Thanh, gấp giọng hỏi: “Có phải cô từ hiện đại đến không? Phải hay không hả?”

Tiêu Như Thanh sững sốt, hồi lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, gật đầu hỏi lại với giọng không dám tin: “Chẳng lẽ cô cũng vậy?”

Quách tuệ nguyệt gật đầu lia lịa, nụ cười trên môi rạng rỡ như hoa xuân nở rộ, “Vừa rồi nghe cô nói không biết làm thơ cổ tôi đã để ý đến cô rồi, sau đó lại nghe cô làm bài thơ ấy, chữ ‘cây’ đó rõ ràng là chữ giản thể, cho nên tôi mới kết luận là cô cũng đến từ hiện đại.”

Về mặt Tiêu Như Thanh đầu tiên là bất ngờ, sau đó vỡ òa vui sướng.

“Cô đến thế giới này khi nào?” Quách tuệ nguyệt tiếp tục hỏi nàng, về mặt vẫn không giấu được niềm vui sướng.

“Ừm... Hình như là....” Tiêu Như Thanh suy nghĩ hồi lâu rồi nói ra ngày mình xuyên không đến.

Nào ngờ nàng vừa dứt lời, Quách tuệ nguyệt không nhịn được kinh ngạc thét lên, trong khi Tiêu Như Thanh vẫn còn đang bàng hoàng khiếp sợ thì nàng ta đã ôm chầm lấy nàng, khóc bù lu bù loa nói: “Tô Văn, là cậu phải không? Chắc chắn là cậu, mình biết ngay mà, chúng ta rõ ràng đều cùng bị tai nạn, sao lại chỉ có mỗi mình mình đến đây, mình đoán nhất định cậu cũng đến, quả nhiên....”

Tiêu Như Thanh sững sờ nhìn cô gái đang ôm mình gào khóc rất đổi thương tâm, hồi lâu sau mới áp úng hỏi, “Cô là... Thất Thất?”

Quách tuệ nguyệt ngẩng đầu lên trước ngực nàng, nhìn nàng gật đầu nói: “Phải, mình là Thất Thất, mình là Thất Thất bạn tốt của cậu đây...”

Tiêu Như Thanh ngơ ngác nhìn, về mặt dần trở nên vui vẻ. Không ngờ đến nơi này mà vẫn còn gặp lại người bạn thân, đây là chuyện may mắn biết nhường nào.

Thế nhưng, nụ cười vui sướng còn chưa tan hết, cảnh tượng trước mắt An Ninh Hề lại thay đổi, khuôn mặt Quách tuệ nguyệt bỗng nhiên chính chắn hẳn, rõ ràng đã già đi nhiều. Về mặt nàng ta rất đổi bi thương, chợt nắm tay Tiêu Như Thanh gấp giọng hỏi: “Tô Văn, không phải cậu nói là muốn cùng về với mình sao? Chẳng phải cậu đã đồng ý với mình rồi ư? Lẽ nào cậu thật sự vì Sở Nghiệp Kỳ mà ở lại thế giới này sao? Chúng ta hãy quay về đi, về đi nha...”

Nàng ta vừa nói vừa khóc nức nở: “Chúng ta vẫn nên quay về thế giới của chúng ta đi, vị cao nhân kia từng nói, linh hồn của chúng ta nếu không thuộc về thế giới này, vốn đã không có tương lai, sống nhờ trong cái thể xác này có lẽ mai này ngay cả một đứa con cũng chẳng có, thậm chí có khi còn mất mạng lúc nào cũng không biết...”

Tiêu Như Thanh cúi đầu, về mặt do dự, hồi lâu sau mới gian nan gật đầu, “Thất Thất, chuyện mình đã hứa với người khác thì nhất định sẽ thực hiện, cậu yên tâm, chỉ cần cậu tìm ra được cách có thể quay về, nhất định mình sẽ quay về cùng cậu.”

Quách tuệ nguyệt tỏ ra vô cùng mừng rỡ, ôm chầm lấy nàng nín khóc cười nói, “Tô Văn, mình biết ngay là chỉ có cậu là tốt với mình nhất, mình biết mà...”

Thấy hình ảnh đó, An Ninh Hề cười lạnh một tiếng, dù thế nào cũng không thể ngờ, lời hứa hẹn khi đó của mình lại hại mình thê thảm đến mức nào. Nàng không ngờ Quách tuệ nguyệt lại dùng lời nói của cao nhân gì đó để lừa nàng, mà nàng thì luôn tin tưởng nàng ta không hề có chút nghi ngờ.

“Trên đời này, người đối xử tốt với nàng chỉ có một mình ta.”

Tiếng nói phía trước đột nhiên chuyển thành giọng nam, An Ninh Hề giương mắt nhìn lên, Sở Nghiệp Kỳ đang đứng cách đó không xa, cười ngọt ngào nhìn nàng nói, “Tiêu gia đối với nàng thế nào, nàng hiểu rõ hơn ai hết, trên đời này chỉ có ta mới tốt với nàng mà thôi.”

Sở Nghiệp Kỳ nói xong liền đi về phía An Ninh Hề, thế nhưng lại đi xuyên thẳng qua người nàng đi tới phía sau nàng, nàng kinh ngạc quay người nhìn lại, trông thấy Tiêu Như Thanh đang đứng ở nơi đó, mặt mày

thanh tú nhìn Sở Nghiệp Kỳ hơi mỉm cười nói: “Vây tốt, chàng đừng quên những lời chàng đã nói hôm nay là được.”

Hình ảnh lại đột nhiên thay đổi, trước mắt là hồ sen nở rộ xanh um tươi tốt, Sở Nghiệp Kỳ ôm Tiêu Như Thanh đứng cạnh ao sen, hôn nhẹ lên vành tai nàng cười nói: “Ta làm bài thơ này có hay không? Bài thơ này là đặc biệt tặng cho nàng, nàng cũng nên tặng lại ta một bài mới đúng chứ.”

Tiêu Như Thanh nhẹ nhàng tránh khỏi lồng ngực hắn, nghiêng đầu nhìn hắn cười nói, “Ta đâu có biết làm thơ, chàng cũng biết ta không có năng khiếu này mà, cùng lắm là chỉ có thể làm chút về đối mà thôi, chàng có muốn không?”

Sở Nghiệp Kỳ cười nói: “Muốn, đương nhiên là muốn, chỉ cần là của nàng tặng, ta đều muốn.”

Tiêu Như Thanh bật cười, sau đó cố tình ra vẻ nghiêm túc nói với hắn: “Vây ta sẽ không làm thơ nữa, ta muốn làm thủ phú tặng chàng.”

Sở Nghiệp Kỳ nghe xong liền bật cười, “Nàng đang nói đùa đó à, không phải nói đến bài thơ cũng làm không được sao, vậy sao có thể làm phú? Loại thể chữ cổ này đến rất nhiều đại văn nhân cũng không dám tùy ý dụng vào.”

Tiêu Như Thanh bĩu môi, “Ta mặc kệ những đại văn nhân gì gì đó, chỉ cần ta nói ta làm phú thì ta sẽ làm phú, mặc kệ người khác nói gì.”

Sở nghiệp cười lắc lắc đầu, “Nàng thích nói sao thì cứ vậy đi. Được rồi, vậy nàng làm đi.”

Tiêu Như Thanh nghe vậy suy tư ngẫm nghĩ một hồi, mãi lâu sau mới giống như đã tìm được đầu mối, gật gù hã hê nói: “Quân đến từ sông lớn, thướt tha một thân trắng muốt, sương với nước không phải là bạn, trái tim lạnh vì giữ mãi cho một người.”

Sở Nghiệp Kỳ vừa nghe xong liền cười thở dài nói: “Cái nàng của nàng mà là thơ đó à, không chỉ như thế mà lời văn còn rất thô nữa.” Giương mắt thấy Tiêu Như Thanh đang trừng mình, hắn bèn vội sửa lời lại, “Không không, là phú, là phú, văn rất hay, phú rất tuyệt.”

Tiêu Như Thanh hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục suy nghĩ một hồi rồi lại nói: “Quân như vũ trụ giữa tầng mây, bài ca dao hát mãi không ngừng. Phồn hoa lạnh lẽo cũng cô độc nhất thế gian, cách chia nhau có thể ví như trời và đất.”

Sở Nghiệp Kỳ gật đầu cười nói: “Hai câu này không tệ.”

Mặt Tiêu Như Thanh không giấu được vẻ đắc ý, kể tiếp mạch suy nghĩ bắt đầu trào dâng như suối tuôn, đọc lên một đoạn dài thật dài.

“Đừng bỏ lỡ ca khúc mùa xuân tươi thắm, nguyện lấy bông tuyết trắng hòa cùng. Dâng quân kiếm hoa trong buổi sớm, tặng quân bài hát phá trận.”

“Thiên hạ bao nhiêu chuyện, trong lòng có chí khí. Một ngựa xông pha mà đi, quét sạch chướng ngại vật.”

“....”

An Ninh Hề lẳng lặng nhìn, dòng suy nghĩ rối loạn như tơ. Quá khúc đột nhiên sống lại như thật, những kỷ ức đã bị nàng cố gắng quên đi, lúc này lại hiện lên từng mảnh vô cùng rõ ràng chân thật.

“Đến đây, Thanh nhi, nàng qua đây xem một chút.” Sở Nghiệp Kỳ ở bên cạnh bất ngờ gọi nàng, An Ninh Hề quay đầu nhìn lại, phát hiện không ngờ mình đang ở trong điện Quang Chính. Sở Nghiệp Kỳ đang đứng phía sau bàn viết, trong tay cầm một cây bút lông, nhìn nàng thoáng mỉm cười, sau đó Tiêu Như Thanh từ hướng bên kia đi tới cạnh hắn hỏi: “Làm gì đó? Vừa rồi chàng đang viết gì vậy?”

Sở Nghiệp Kỳ cầm tờ giấy trên bàn sách đưa lên cho nàng xem, “Nàng xem, đây là bài phú mà khi nãy nàng mới vừa làm, ta đã viết lại nó rồi, nàng nói xem nên đặt tên gì cho hay nào?”

Tiêu Như Thanh suy nghĩ một lúc, rất lâu mới nghĩ ra, quay đầu lại nói với Sở Nghiệp Kỳ: “Hay là đặt “Lệ quân thiêu hoa phú” có được không? Có sự khích lệ thì chàng mới tận dụng ý nghĩa tốt đẹp đó mà quyết chí vươn lên.”

Đáy mắt Sở Nghiệp Kỳ lóe sáng, gật đầu một cái, “Được, tên rất hay, vậy thì đặt là ‘Lệ quân thiêu hoa phú.’” Nói xong hất để giấy bút trong tay xuống, nắm tay dắt Tiêu Như Thanh đi tới dừng lại trước bức vẽ Vạn Lý Giang Sơn trên bức tường bên phải.

“Thanh nhi, tương lai thiên hạ này sẽ là của ta và nàng, nàng hãy gắng chờ đợi, ta nhất định sẽ thực hiện nó cho nàng xem!”

Sở Nghiệp Kỳ nói với khí thế hào hùng, Tiêu Như Thanh nhìn hắn hài lòng cười, tiếng cười lạnh lóe vang vọng như truyền khắp cả vương cung Đông Việt....

“Quân thượng, tỉnh lại, tỉnh lại...”

An Ninh Hề xoay người sang chỗ khác, ngạc nhiên nhìn quanh bốn phía, có tiếng ai đang gọi, là đang gọi nàng sao?

“Quân thượng, tỉnh lại, Quân thượng...”

Đột nhiên cảm thấy cả người đau nhức, An Ninh Hề còn đang lấy làm kinh ngạc, bỗng thấy trước mắt mờ lung ẩn hiện làn sương trắng, ngay sau đó lớp sương trắng đó dần dần tan biến, dưới ánh sáng chập chờn mờ ảo gương mặt tinh tế như ngọc hiện ra trước mắt mỗi lúc càng rõ ràng.

An Ninh Hề bình tĩnh nhìn gương mặt ấy một hồi lâu, mới suy nghĩ hỗn độn trong đầu cũng từ từ ổn định lại, mãi rất lâu sau, nàng mới giật giật làn môi nứt nẻ, chậm rãi thốt ra hai chữ: “Tri... Ngọc...”

20. Chương 20: Một Chiêu Giết Một Người

Thấy An Ninh Hề cuối cùng cũng tỉnh lại, Tri Ngọc mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, đưa tay đỡ lưng nàng dậy để nàng tựa vào người hắn cho nàng nói chuyện dễ hơn, động tác vô cùng dịu dàng.

An Ninh Hề liếc thấy quần áo màu trắng trên người hắn lúc này đã vấy bẩn bùn đất, còn có nhiều chỗ bị xước rách, biết có lẽ hắn đã bị thương, cố gắng ổn định lại hơi thở hỏi, “Người không sao chứ? Bị thương ở đâu rồi?”

Tri Ngọc khẽ mỉm cười, “Không sao, Quân thượng yên tâm, lúc ấy Quân thượng ở phía trước ta, bị thương nặng phải là người mới phải, ta chỉ bị xây sát trầy da một chút thôi.”

An Ninh Hề mệm mội “Ừ” một tiếng, “Không sao là tốt.”

Sau khi ngồi dậy, cảm giác đau đớn trên người dường như mới giảm được đôi chút, nàng quan sát chung quanh rồi phát hiện ra nơi này là một sơn động.

“Đây là đâu?”

Tri Ngọc liếc mắt nhìn cửa động cách đó không xa, giải thích: “Đây là một cái hang động nhỏ nằm lõm vào giữa triền núi, ta thấy nó cũng khá an toàn, vừa có thể tránh mưa, nên đã chuyển Quân thượng đến nơi này.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, giọng nói có vẻ mệm mội, “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Hiện cũng sắp sửa sáng rồi, mưa cũng đã tạnh, đợi Quân thượng nghỉ ngơi lại sức rồi chúng ta sẽ đi ra ngoài.”

An Ninh Hề thấy sắc mặt Tri Ngọc tái nhợt, giọng nói còn trầm hơn so với ngày thường, rõ ràng cũng thấm mệt rồi, lòng thầm nghĩ có lẽ nơi bị thương không chỉ xây sát trầy da đơn giản như hắn nói, vì vậy lắc đầu nói, “Không cần nóng lòng, chúng ta trước hãy điều dưỡng sức khỏe cho tốt rồi hẵng tính.”

Tri Ngọc cười cười, gật đầu đáp vâng.

Hai người không ai nói thêm gì nữa, An Ninh Hề thấy mệt không cưỡng được nữa mơ màng ngủ thiếp đi.

Tri Ngọc thấy An Ninh Hề không có vấn đề gì sau khi tỉnh lại, nên cũng yên tâm để nàng ngủ thêm một lúc. Không lâu sau, hô hấp của An Ninh Hề đã dần ổn định đều đều, Tri Ngọc cẩn thận đỡ nàng chuyển qua gối lên một đầu gối của mình, còn mình thì tựa lưng vào vách đá bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng thì đang thầm suy nghĩ về lai lịch của người đột nhiên truy sát Nữ hầu lần này.

Qua một lúc lâu, người trên chân đột nhiên giật giật, còn phát ra tiếng nói mê sảng không rõ. Tri Ngọc mở mắt nhìn An Ninh Hề, thấy mặt nàng hơi ửng đỏ, bất giác thấy lo lắng hẳn là nàng đã bị sốt rồi.

Cơ thể này của An Ninh Hề vừa mới bị thương nặng, dù thể nào cũng không bằng như ngày xưa nữa, giờ còn bôn ba chạy trốn cả đêm, vừa bị mắc mưa lại còn rơi xuống sườn núi, vậy hỏi làm sao không phát bệnh cho được. Có điều, lúc này mà ngã bệnh thật là không đúng lúc.

Tri Ngọc thở dài, đưa tay xem thử nhiệt độ trên trán nàng, không ngờ tay vừa chạm đến liền bị nàng nhanh chóng bắt lấy, lực tay nàng mạnh đến nỗi thân là đàn ông như hắn cũng phải giật mình.

Tri Ngọc rũ mắt quan sát An Ninh Hề, thấy hai mắt nàng vẫn nhắm nghiền, nhưng tay thì chộp lấy bàn tay hắn nắm chặt không buông, bất ngờ nghiêng răng nhẩn mạnh từng câu từng chữ, giọng nói thê lương ảm đạm khiến lòng người hoảng sợ, “Không ngờ cậu nhắm tâm như vậy, độc ác ra tay đẩy mình xuống đó, sao cậu có thể đối xử với mình như vậy !”

Những lời này nàng nói rõ hơn lúc mê sảng rất nhiều, tay Tri Ngọc đã bị nàng cào cho lằn ngang lằn dọc, nhưng không vội rút ra bởi đã bị những lời của An Ninh Hề làm cho vô cùng khiếp sợ.

Ai đã đẩy nàng xuống vực? Và đẩy từ lúc nào?

Chẳng lẽ Nữ hầu còn có bí mật gì đó mà hắn không biết?

Trong lòng chất chứa bao nỗi hoài nghi, Tri Ngọc vừa định lắng nghe kỹ lại lần nữa nhưng An Ninh Hề đã nằm im không nhúc nhích, mà ngoài động thì vang lên tiếng động khe khẽ. Lòng thầm kinh hãi, tập trung lắng nghe, nhất thời không kiểm được nhú mảy.

Không ngờ truy binh tìm tới nhanh như vậy.

Tri Ngọc nhẹ nhàng đặt An Ninh Hề sang một bên, lúc này mới rút bàn tay bị nàng nắm chặt ra, sau đó đứng dậy đi tới cạnh cửa hang, hơi nhướn người nhìn ra phía ngoài.

Trời bên ngoài sáng choang, trước cửa hang có một mảnh đất trống nhỏ, cách đó không xa là từng dãy cây um tùm rậm rạp cao thấp không đều, trên cành lá còn vương những hạt mưa óng ánh trong suốt. Nhìn lên phía trên, địa phương cao chót vót xấp xỉ một trượng kia là nơi hôm qua hắn và An Ninh Hề rơi xuống, mà tiếng động vừa mới nghe được cũng truyền đến từ nơi đó.

Tri Ngọc lại cẩn thận xem xét nhìn quanh bốn phía, sau khi phát hiện thấp thoáng cách đó không xa có một con đường nhỏ, lòng không dấn được thầm thở dài. Không bao lâu nữa, những người ở trên đó cũng sẽ men theo con đường nhỏ này mà tìm được xuống đây, đến lúc đó muốn thoát thân e là không dễ rồi.

Nghĩ tới đây, hắn xoay người đi tới cạnh An Ninh Hề, lay nhẹ gọi nàng dậy.

An Ninh Hề mở ra đôi mắt mông lung say ngủ nhìn hắn, mặt còn đỏ hơn khi nãy, có lẽ bị sốt cao. Nàng nhìn Tri Ngọc một hồi lâu mới nhớ ra được tình huống hiện tại, có chút mơ hồ hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?” Có lẽ do bị cảm, giọng nói đã khàn đi không ít.

Tri Ngọc ngồi xổm trước người nàng, nhỏ giọng nói: “Quân thượng, bên ngoài có người đuổi đến rồi.”

An Ninh Hề nghe vậy thần trí lập tức tỉnh hẳn, tự chống người từ từ ngồi dậy, “Có bao nhiêu người?”

Tri Ngọc phán đoán theo tiếng động mình vừa mới nghe một lúc, có lẽ cỡ khoảng mười người, nhưng vì không tiện để lộ thân phận nên hắn cố tình ra vẻ lơ mơ lắc đầu nói: “Hình như khá nhiều người.”

An Ninh Hề nhíu nhíu mày, “Vậy có nghĩa là chúng ta không thể an toàn rời khỏi đây?” Lời vừa thốt ra, trong mắt nàng nhanh chóng xuất hiện vẻ không cam lòng.

Đối với một người trải qua cái chết không chỉ một lần mà nói, nàng quý trọng sự sống không dễ gì có được này hơn bất kỳ ai, hơn nữa cơ hội lần này còn liên quan đến việc nàng có thể báo thù rửa hận được hay không, cho nên bằng bất cứ giá nào nàng cũng không muốn mất nó.

An Ninh Hề cố gắng xốc lại tinh thần, giương mắt nhìn về phía Tri Ngọc, nhỏ giọng nói: “Dù có ra sao, chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi đây.”

Tri Ngọc thoáng sửng sốt, cẩn thận quan sát vẻ mặt An Ninh Hề, lòng thầm giật mình bởi sự kiên quyết trong mắt nàng, mà trong đó rõ ràng còn hoài vọng sự mong đợi, không hiểu sao khiến lòng hắn cũng mềm đi vài phần.

Thở dài một tiếng, hắn khẽ gật đầu với An Ninh Hề, “Quân thượng chờ một lát, ta đi đánh lạc hướng bọn họ, đến chừng đó Quân thượng người tranh thủ bỏ chạy là được.” Nói xong tính bỏ đi ra ngoài.

Một bàn tay kéo nhẹ ống tay áo của hắn, Tri Ngọc rũ mắt nhìn, tuy rằng trong mắt An Ninh Hề không giấu được vẻ hy vọng nhưng vẫn lắc đầu với hắn, “Với hình tình này, người làm sao dụ họ rời đi? Ta đã hứa với Tần Hạo sẽ bảo vệ người chu toàn, giờ sao có thể để người rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy được.”

An Ninh Hề có sao nói vậy, mặc dù nàng rất muốn rời khỏi nơi này, nhưng cũng không muốn dùng cách đó. Những lời bọn họ nói tối hôm qua là ám chỉ nàng, nói một cách khác, đúng hơn là Tri Ngọc đã bị nàng liên lụy, mà nàng cũng không muốn liên lụy người vô tội.

Tri Ngọc nghe vậy có hơi ngỡ ngàng, sau đó cười như mây trôi gió thoảng, lại ngồi xổm xuống trước người An Ninh Hề, nhìn thẳng vào mắt nàng, dịu giọng nói: “Quân thượng yên tâm, vì sự an nguy của Quân thượng, dù cho ta có hy sinh cái mạng này cũng không có gì đáng ngại.”

An Ninh Hề há miệng ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, trong đôi mắt đen láy của hắn chan chứa đầy vẻ thâm tình, môi nở nụ cười hờ hững nhưng rất thân thiện, trong chớp mắt như hút mất hồn nàng.

Thì ra trên đời này ngoài những kẻ đã hại nàng ra, không ngờ vẫn còn có người lại vì an nguy của nàng mà không màng đến tính mạng.

An Ninh Hề nhếch môi cười tự giễu, ánh mắt dần chuyển sang lạnh lẽo, nàng từ từ nói lỏng bàn tay đang túm lấy ống tay áo Tri Ngọc, đột nhiên lạnh lùng nói: “Vậy người đi đi.”

Tri Ngọc hơi ngạc nhiên trước sự thay đổi đột ngột này của nàng, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện ra, chỉ cười cười trấn an nàng rồi đứng dậy rời đi. Nhưng khoảnh khắc vừa xoay người, sự dịu dàng ân cần trong mắt lập tức biến mất.

Thực ra hắn vẫn có thể thoát khỏi nơi này, chỉ có điều hơi mạo hiểm một chút, nếu không phải lúc này đã thật sự hết cách, hắn sẽ không liều lĩnh tự mình dẫn dụ truy binh như thế này.

Nhưng dù có nắm chắc đi nữa, hắn cũng phải dốc sức làm sao để Nữ hầu thấy cảm kích hắn, cho nên hắn mới chân thành nói ra những lời vừa rồi.

Thời tiết hiện đang là cuối hè đầu thu, không lạnh cũng không nóng, nhưng cũng chẳng dễ chịu gì cho cam. Tri Ngọc giẫm lên lớp bùn đất nhớp nháp men theo con đường nhỏ chậm rãi trèo lên đỉnh đồi, chân bước rất nhẹ nhàng, thế nhưng khi vừa đến bãi đất trống ở đỉnh đồi thì bước chân lập tức thay đổi, giống như cố tình làm vậy để gây sự chú ý cho đám truy binh, mỗi bước đi phát ra tiếng động rất lớn.

Đám hắc y nhân bịt mặt đang tìm kiếm chung quanh ở cách đó không xa không ngoài dự đoán ngay tức khắc đã phát hiện ra hắn.

Tri Ngọc lặng lẽ quan sát một lúc, mình đoán không sai, thật sự không nhiều không ít vừa đúng mười người. Nghiêng đầu nhìn lại, bãi đất trống ngay bên cạnh là khu rừng nhỏ, đến gần vài bước, hắn khẽ giơ tay bẻ một cành vừa phải, sau đó vừa bực lá trên thân cây vừa phóng tới phương hướng của đám hắc y nhân.

Đám hắc y nhân thấy quần áo hắn dính đầy bùn đất, còn rách nát tả tơi nhìn chẳng ra làm sao, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt của hắn thì lại bình tĩnh nhàn hạ cứ như đang đi dạo ngắm hoa, lập tức cảnh giác rồi rút rút ra trường kiếm cầm trong tay tiến lên bao vây.

Tri Ngọc như chẳng nhìn thấy mười người đang vây quanh hắn, chỉ chuyên tâm cúi đầu bứt lá cây, thậm chí vừa bứt còn vừa thì thầm đếm, mãi đến khi đếm đến chín hắn mới ngạc nhiên cau mày, có vẻ như không vui nhỏ giọng lầm nhảm: “Còn thiếu một người.”

Đám hắc y nhân kia thấy bộ dạng này của hắn đều sững sờ ngây người tại chỗ, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì giữa mắt nhìn nhau.

Lúc này Tri Ngọc mới ngẩng đầu nhìn về phía họ, khẽ mỉm cười trong khi tay thì vẫn nhàn nhã chơi đùa với chiếc lá mà hắn vừa ngắt xuống, hồ hững hỏi: “Là ai phái các người tới?”

Đám hắc y nhân nghe xong lời này lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó một trong số đó lên tiếng: “Bớt nói nhảm đi, Nữ hầu đang ở đâu? Nếu chịu nói ra tung tích của nàng ta, chúng ta sẽ tha chết cho người.”

Tri Ngọc nghe xong có phần hơi ngạc nhiên, sau đó phá lên cười, “Tha chết cho ta? Hình như người là người đầu tiên nói như vậy với ta đấy.”

Người nói chuyện nghe vậy đực mặt ra, mắt lóe lên lửa giận, “Đúng là tự tìm đường chết, vậy đừng trách bọn ta không khách sáo.” Nói xong hắn vung tay lên, đám người hăng hái xông lên vây quanh Tri Ngọc, ý cười trên mặt Tri Ngọc trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, “Đừng ép ta ra tay, nếu không chỉ một chiêu của ta, các người có hối hận cũng không kịp.”

Có vài tên hắc y nhân nghe vậy bỗng khựng lại, theo phản xạ dừng bước, sau đó trong mắt bọn chúng đều để lộ ý cười chế nhạo.

Tri Ngọc trước mắt xanh xao nhợt nhạt, đương nhiên sẽ bị bọn họ cho rằng hắn chỉ đang nói càn nói quấy.

Bản thân Tri Ngọc cũng nhận ra được điều đó, không nén được tiếng thở dài, “Không tin vậy thì lên thử xem.”

Đám hắc y nhân nghe vậy cũng không còn nhẫn nại nữa, đồng loạt rút kiếm ra nhanh chóng tấn công về phía Tri Ngọc.

Tri Ngọc vẫn không hề nhúc nhích, mãi đến khi bóng người còn cách mình vài thước mới giơ cánh tay lên, vài mảnh lá cây giấu trong tay lập tức phóng ra, đám hắc y nhân ở gần nhất ngay lập tức ngã xuống đất, máu tươi giữa cổ tuôn ra ối ối. Mấy tên hắc y nhân còn lại ở phía sau đều sững sờ chết đứng, đám người phía trước lại tiếp tục bị lá cây trong tay Tri Ngọc phóng chuồn xác ngay giữa cổ, trong khi bản thân hắn bị vây chính giữa đến chân cũng không hề xê dịch nửa bước, thậm chí ngay cả nếp uốn vạt áo cũng chưa nhăn miến nào.

Làn gió mát nhẹ lướt qua khiến mùi máu tươi xộc lên nồng nặc, vài thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, trong đó xác chết còn lại một người, hai mắt hắn nhìn Tri Ngọc như thấy quỷ Diêm La từ địa ngục.

Trên mặt Tri Ngọc hiện đã không còn ý cười ôn hòa như mọi khi, có chăng chỉ là vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, hắn khẽ giơ lên cành cây trong tay lúc này đã trụi lá, thở dài nói với tên còn lại: “Còn đúng một chiếc lá, phải làm sao đây?”

Hắc y nhân duy nhất còn sót lại nhất thời hoảng hốt, siết chặt trường kiếm trong tay rồi vọt lên, hiển nhiên là muốn liều mạng đánh cuộc một ván.

Tri Ngọc vừa định xuất chiêu thì thân thể bỗng cứng đờ, ngay sau đó ý thức được mình đã tiêu hao hết nội lực.

Đúng là mạo hiểm thật, vốn nghĩ rằng vừa đúng có mười tên hắc y nhân, hắn có thể một chiêu giết một người, nào ngờ vì bị thương mà nội lực đã tiêu hao hết một phần trước đó.

Trường kiếm đã đến ngay trước mặt, Tri Ngọc chỉ hoảng hốt trong nháy mắt, sau đó vẻ mặt trở nên nặng nề. Cõi lòng hắn chết lặng, trong đầu chỉ còn duy nhất một ý niệm: Không biết chết đi như thế, có thể được xem là tử trận sa trường hay không đây?

21. Chương 21

Đồi núi tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió vi vu lất phất, Tri Ngọc lẳng lẳng đứng đó, hờ hững nhìn mũi kiếm đang từ từ đến gần trước mắt, kỳ lạ là trong lòng thế nhưng không có một chút tạp niệm nào.

“Tri Ngọc!”

Sau lưng truyền đến tiếng thét kinh hãi, Tri Ngọc thoáng sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng thì bên tai lại vang lên tiếng binh khí xuyên qua hư không, mũi tên từ phía sau hất vọt lên xượt qua vai sau đó cắm thẳng vào một bên vai tên hắc y nhân. Trường kiếm trong tay hắc y nhân lập tức rơi xuống đất, cơ thể bị lực mũi tên làm cho lao đảo lui về sau mấy bước rồi cắm đầu ngã nhào, không đứng lên nổi nữa, thở hổn hển sợ hãi trợn to hai mắt nhìn về phía sau Tri Ngọc.

Tri Ngọc quay người lại thì thấy An Ninh Hề đang tựa vào một thân cây vuốt ngực nhìn hắc y nhân với vẻ mặt còn chưa hết bàng hoàng. Sau đó tầm mắt chuyển sang bên phải nàng, nơi đó có hai người một nam một nữ đều ngồi ngay ngắn trên ngựa. Nam chính là Tần Hạo, ánh mắt nhìn về phía Tri Ngọc lúc này cũng không khác gì so với An Ninh Hề, thậm chí còn có phần khiếp đảm hơn An Ninh Hề. Mà cô gái tay cầm trường cung thấy hắc y nhân quay đầu nhìn ngay lập tức nghiêm mặt khẽ khom người với hắc y nhân.

Tần Hạo sau khi phục hồi tinh thần liền vội vàng xoay người xuống ngựa, bước nhanh về phía Tri Ngọc, vừa đi vừa lo lắng hỏi: “Công tử, người có bị thương chỗ nào không? Có bị làm sao không?”

Tri Ngọc khẽ lắc đầu, trên mặt đã khôi phục vẻ ôn hòa thường ngày, quay đầu quét mắt nhìn hắc y nhân ngã trên mặt đất, nói với Tần Hạo: “Tra hỏi kỹ người này, cần phải hỏi cho được người đứng phía sau chỉ điểm hắc y nhân.”

Tần Hạo quắc mắt cảm hận nhìn hắc y nhân thoi thóp nằm trên đất, sau đó gật đầu.

Tri Ngọc căn dặn xong liền cất bước đi về hướng rừng cây, hoàn toàn không hề để ý đến cô gái vừa mới cứu hắc y nhân, mà đi thẳng đến trước mặt An Ninh Hề, dịu dàng hỏi: “Sao Quân thượng lại đến đây?”

Lúc này An Ninh Hề mới hoàn hồn, nàng mím mím môi, thu hồi vẻ sợ hãi ban nãy, lạnh nhạt liếc nhìn hắc y nhân, “Ta vốn định bỏ trốn.”

Tri Ngọc khẽ mỉm cười không hỏi tới nữa, lúc này mới nghiêng người nhìn cô gái ngồi trên ngựa, chấp tay với nàng ta, “Tri Ngọc ra mắt nữ tướng quân.”

An Ninh Hề nghe vậy giật mình, kinh ngạc quay đầu lại nhìn, trông thấy cô gái đã nhảy xuống ngựa đi tới trước mặt hai người sau đó đứng lại chấp tay với từng người, “Tại hạ Lật Anh Thiển, Tri Ngọc công tử hữu lễ, Nữ hầu hữu lễ.”

An Ninh Hề cẩn thận quan sát nàng ta, cô gái trước mặt có lẽ đã ngoài ba mươi, đầu tóc buộc theo kiểu nam nhưng rất ngay ngắn gọn gàng, mặc một thân xiêm y màu nâu nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo giáp ba lỗ, làn da hơi ngăm đen, dáng người trông rất khỏe khoắn, diện mạo hết sức thanh tú khiến hình tượng vốn nam tính của nàng chuyển sang nhu mì hơn rất nhiều.

Nàng im lặng đánh giá xong, lòng thầm thở dài nghĩ: Nếu như mình còn là Tiêu Như Thanh, lúc này hai người đứng đối diện nhau, không biết sẽ là hình ảnh như thế nào đây?

Tri Ngọc thấy An Ninh Hề cứ ngẩn ngơ, nghĩ rằng có lẽ do nàng bị bệnh, nhích đến gần khẽ giọng hỏi: “Quân thượng thấy đỡ hơn chưa?”

An Ninh Hề sực tỉnh, khẽ gật đầu, “Đã đỡ nhiều rồi.” Nói xong, nàng vội vàng quay sang Lật Anh Thiển đáp lễ, “Bổn cung thất lễ quá, nữ tướng quân thứ lỗi.”

Tuy Lật Anh Thiển chưa từng gặp An Ninh Hề, nhưng ít nhiều cũng nghe nói sơ qua về chuyện của nàng, lúc này thấy nàng vẻ mặt lạnh lùng, khí chất không tầm thường, trong lòng rất đối kinh ngạc. Quay đầu lại liếc nhìn Tri Ngọc, chỉ thấy Tri Ngọc hơi cười nhạt khẽ gật đầu với nàng, nàng chỉ đành nén nổi kinh ngạc đó xuống.

Ba người bên này đang nói chuyện bỗng nghe sau lưng hét lên thảm thiết, xoay lại thì thấy Tần Hạo với bộ mặt tức giận đang đi tới, mà tên hắc y nhân phía sau hất máu me đầy người, thê thảm không nổi nhìn.

Tri Ngọc thấy hấn đến gần, cười nhạt hỏi: “Hỏi rõ ràng chưa?”

Tần Hạo hành lễ với An Ninh Hề trước, sau đó khẽ gật đầu, “Hỏi rõ rồi, mười người bọn họ tất cả đều là cấm vệ quân của vương cung Đông Việt.”

Hai hàng lông mày An Ninh Hề hơi nhướn lên, ánh mắt cũng lạnh đi, nắm đấm dưới tay áo siết chặt, đến nỗi khớp xương cũng phát ra tiếng vang răng rắc.

Lại là người của vương cung Đông Việt.

“Cấm vệ quân trong vương cung Đông Việt?” Tri Ngọc giật mình hỏi ngược lại, trầm ngâm nói: “Vậy do ai phái tới? Chẳng lẽ là Lục công tử Đông Việt?”

An Ninh Hề ngờ ngợ nhíu nhíu mày, trong đầu bỗng nhớ lại lời Vũ Chi Duệ nói ngày đó sau khi gặp phải Lục công tử Đông Việt, hấn nói Lục công tử này nhìn có vẻ yếu đuối nhu nhược, nhưng thật chất là người có thù tất báo, lẽ nào là hấn thật sao?

Tần Hạo đã ôm một bụng nghi ngờ, nghe xong lời Tri Ngọc không nhịn được hỏi: “Công tử, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Nếu không phải thuộc hạ và Lạt tướng quân chạy tới kịp thời, sợ rằng khi đó có hối hận cũng không kịp.”

Tri Ngọc không trả lời vấn đề của hấn mà hỏi ngược lại: “Hai người làm sao biết được ta đang ở đây?”

Tần Hạo trả lời: “Chúng tôi gặp được Vũ thái phó trên đường đi.”

An Ninh Hề vừa nghe liền vội vàng hỏi: “Vũ thái phó thế nào rồi?”

Tần Hạo lắc đầu đáp, “Quân thượng yên tâm, Vũ thái phó không sao cả, chỉ bị vài vết thương nhẹ, khi đó ngài ấy còn đang giao đấu với vài tên hắc y nhân, thuộc hạ cùng Lạt tướng quân thấy ngài ấy vẫn còn ứng phó nổi nên chạy đến đây trợ giúp công tử, có lẽ ngài ấy cũng sắp đến đây rồi.”

An Ninh Hề nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, Tần Hạo vừa nói xong không lâu đã thấy Vũ Chi Duệ từ bìa rừng bên kia chạy tới. Trông thấy thi thể chết chông chất trên bãi đất trống hấn lấp bắp kinh hãi, khi thấy An Ninh Hề vẫn bình an vô sự đứng cách cánh rừng không xa hấn mới thấy lòng nhẹ nhõm. Sau đó nhanh chân đi đến quỳ một gối xuống trước mặt ngài, vui mừng nói: “Thuộc hạ đến chậm, mong Quân thượng thứ tội. Nhờ trời xanh che chở, hôm nay Quân thượng mới được bình yên vô sự, nếu không thuộc hạ có chết vạn lần cũng khó mong chuộc tội này.”

An Ninh Hề thấy hấn một thân quan phục màu đen lúc này đã nhuốm máu đỏ sẫm, quần áo trên dưới bị rách nhiều chỗ còn có khá nhiều vết thương, trong lòng vô cùng xấu hổ.

Lúc trước là tại nàng quá tự đề cao bản thân, cho rằng mình có đủ khả năng giải quyết hết mọi vấn đề, vì vậy khi ở Đông Việt nàng mới không kiểm soát được mà biểu hiện ra mặt nóng lòng muốn đạt được mục đích, mà không nghĩ đến những điều mình làm đã suýt chút nữa liên lụy đến những người bên cạnh. Vũ Chi Duệ như thế này, Tri Ngọc cũng không kém gì. Nếu bởi vì mình nhất thời chủ quan mà làm hại người vô tội, vậy mình cùng kẻ thù có gì khác nhau? Cũng là hạng người chỉ biết lo cho bản thân mình, còn người khác có ra sao mặc kệ.

Nghĩ vậy, An Ninh Hề liền duỗi tay nâng cánh tay Vũ Chi Duệ lên, sau đó lui về phía sau mấy bước khom người vái chào với hấn, “Vũ thái phó, tình hình hôm nay là do bốn cung bố trí sơ sót, bốn cung xin nhận lỗi với ngài.”

Bốn người đang có mặt nhất thời đều sững sờ ngơ ngác.

Sau khi Vũ Chi Duệ phản ứng lại liền vội bước lên phía trước, hốt hoảng nói: “Quân thượng đừng làm thuộc hạ giám thọ.”

An Ninh Hề đứng thẳng người, khẽ cười cười, gương mặt vốn đỏ ao do bị sốt lúc nào đã giảm đi một chút, nhưng giọng nói vẫn lạnh lạnh trong trẻo, “Vũ thái phó đừng nói vậy, lần này quả thật là lỗi của bốn cung, huống chi ngài còn là thái phó của bốn cung, bốn cung hành lễ với người cũng là việc nên làm.”

Sau khi nói xong lời đó, nàng nhìn qua Tri Ngọc, bởi do trở ngại thân phận nên không ra mặt hành lễ nhận lỗi với hắn, nhưng trong mắt An Ninh Hề lúc này ẩn chứa vẻ áy náy. Hình ảnh người đàn ông này khi này vì cứu nàng mà suýt mất mạng vẫn còn khắc sâu trong đầu nàng.

Mọi người nhất thời không biết phải nói gì, cuối cùng Lật Anh Thiển lên tiếng trước, vẻ mặt ban đầu hơi nghiêm nghị lúc này đã hòa hoãn hơn nhiều, “Lúc Tần đại ca đến mời, ta vốn dĩ không hề muốn đến đây, vì muốn thuyết phục Vương ta đồng ý cho đến Nam Chiêu dạy thuật bắn cung là chuyện phiền phức cỡ nào, nhưng lúc này tận mắt gặp được Nữ hầu, mới biết lựa chọn của mình không hề sai, có thể dạy cho người biết phân biệt đúng sai như Nữ hầu đây chính là vinh hạnh của ta.”

Lật Anh Thiển dấu sao cũng xuất thân từ quân doanh, vì vậy cách nói chuyện cũng hết sức trực tiếp tự nhiên, lúc này cho dù đang đối mặt với một quân chủ một nước là An Ninh Hề, vẫn nói chuyện một cách dứt khoát ngay thẳng. Tri Ngọc chỉ hơi ngạc nhiên liếc nhìn qua nàng một cái, trên môi mỉm cười như có như không, bởi vì Lật Anh Thiển ở trong trí nhớ của hắn xưa nay luôn là người thanh cao sống theo nguyên tắc, có thể khiến cho nàng ta nói ra những lời như vậy quả thật hiếm hoi vô cùng.

An Ninh Hề nghe vậy mắt lập tức lóe sáng, sau đó nghiêng người quay sang vái chào Lật Anh Thiển, “Vây bắn cung xin ra mắt sư phó.”

Lật Anh Thiển cũng không khách sáo, thản nhiên nhận lấy cái hành lễ này.

Vũ Chi Duệ ở bên cạnh lúc này mới phát hiện sắc mặt An Ninh Hề có điểm bất thường, vội vàng nói: “Quân thượng có phải bị bệnh hay không? Theo thuộc hạ thấy, hay là chúng ta mau chóng quay về Nam Chiêu đi, cấm vệ quân ở dịch quán đã nhận được mệnh lệnh hôm nay lên đường về nước, có lẽ đã đợi chúng ta khá lâu rồi.”

An Ninh Hề nghe thế liền nhếch môi cười nhẹ, trong mắt tản ra sát khí lạnh lùng, “Nói đúng lắm, bắn cung phải đường đường chính chính được ba trăm cấm vệ quân Nam Chiêu ta hộ tống rầm rộ quay về nước. Nếu vương cung Đông Việt đã phái thích khách tới, vậy thì chúng ta sẽ nghênh ngang trở về trước mắt bọn họ, làm vậy để cho bọn họ biết bắn cung đâu có dễ dàng bị diệt trừ như thế.”

Cô gái trước mắt một thân hào hùng sát khí, đến nỗi đã trải qua chinh chiến sa trường như Lật Anh Thiển cũng không kiềm được thoáng giật mình. Tri Ngọc đứng bên cạnh hít mắt nhìn nàng, đôi con ngươi đen láy thâm trầm sâu thẳm.

Vũ Chi Duệ nghe vậy cũng hết sức khiếp sợ, sau đó nói ra lời khiến cho ai cũng đều khiếp đảm, “Quân thượng nói thích khách là từ vương cung Đông Việt phái tới? Nhưng trên người mấy tên vừa nãy bị thuộc hạ diệt trừ đều có ký hiệu của tổ chức sát thủ, tất cả đều giống nhau bị cắt đầu lưỡi, nói cách khác, bọn chúng là cùng một phe với người đã ám sát Quân thượng lần trước ở vương cung Nam Chiêu.”

An Ninh Hề hơi kinh ngạc, đảo mắt một hồi, mãi lúc lâu sau mới trầm ngâm tự lẩm nhẩm nói: “Lại có tới hai thế lực... Chẳng lẽ mình đã bỏ sót điều gì...”

22. Chương 22: Tử Vi Sao Đế Vương

Ngoài thành Khai Phong Đông Việt.

Bam trăm cấm vệ quân Nam Chiêu phân chia xếp thành hai hàng chỉnh tề đầu ra đó, một chiếc xe ngựa cao quý xinh đẹp đỗ lại giữa con đường, khi gió thổi tung bay bức rèm che buồng rữ, loáng thoáng có thể thấy bên trong hoàn toàn trống rỗng, không một bóng người.

Bách tính vây xem đều bị cấm vệ quân cung Đông Việt vương ngăn lại phía bên ngoài, chen lấn nhau ló đầu nhìn vào, sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, trên mặt ai nấy đều tỏ ra nghi hoặc khó hiểu, sau đó đồng loạt chuyển tầm mắt sang hướng chiếc xa liền ở cạnh cửa thành.

Sở Nghiệp Kỳ ngồi nghiêm chỉnh bên trong, khẽ cau mày chờ đợi. Hôm nay hẳn cố tình hạ triều sớm đến tiễn Nữ hầu về nước, vậy mà ngay cả cấm vệ quân Nam Chiêu cũng không biết rốt cuộc nàng ta đang ở đâu.

Giương mắt nhìn sắc trời thấy đã sắp tới giờ trưa, nghĩ đến trong triều còn nhiều việc cần xử lý, hẳn cần dặn Tiêu Như Trung đi theo hộ tống ở bên cạnh: “Khanh ở lại đây đợi, khi nào Nữ hầu về thì thay mặt quả nhân giải thích một chút, quả nhân phải hồi cung trước...”

Tiêu Như Trung vội vàng khom người thưa vâng.

Thế nhưng xe ngựa vừa mới chuyển động, xa xa bỗng có vài người giục ngựa chạy tới, tiếng vó ngựa náo loạn rầm rầm rung chuyển cả mặt đất bỗng chốc gây sự chú ý cho mọi người.

Lời căn dặn của Sở Nghiệp Kỳ cũng bị gián đoạn bởi âm thanh này, neho mắt nhìn lại, khoảng hơn mười trượng ngay phía trước một nhóm năm người cùng nhau phóng như bay đến, cho tới khi đến trước mặt cấm vệ quân Nam Chiêu mới ghìim dây cương lại, tiếp tục tạo nên một trận tiếng ngựa hí vang trời, lúc này hẳn mới nhìn rõ người ở giữa trung tâm chính là Nữ hầu đã để hẳn chờ đợi bấy lâu.

Nhóm người An Ninh Hề đứng ra có thể đến sớm hơn, nhưng nàng, Tri Ngọc và Vũ thái phó cả ba đều một thân bùn đất, thật sự nhìn chẳng ra làm sao. Đương nhiên nàng không muốn rời khỏi Đông Việt với bộ dạng như thế này. Tri Ngọc thấy vậy liền bảo Tần Hạo chạy vào thành mua vài bộ quần áo, tiện thể tìm thêm mấy thớt ngựa và mua thức ăn, sau đó cả nhóm tìm một con sông rửa ráy tươm tất rồi mới giục ngựa quay về.

An Ninh Hề nhìn hoàn cảnh chung quanh, kẹp nhẹ bụng ngựa di chuyển lên vài bước, còn chưa lên tiếng thì ba trăm cấm vệ quân trước mặt đã chỉnh tề quỳ rạp xuống đất, đồng thanh hô vang: “Tham kiến Quân thượng!”

An Ninh Hề nhướn mắt, nhếch môi cười lạnh nhìn người đàn ông ngồi trong xa liền ở hướng cửa thành.

Cảm xúc hiện tại của nàng đã hoàn toàn khác với lúc đến Đông Việt không lâu trước đó.

An Ninh Hề xoay người xuống ngựa, bốn người ở phía sau nàng cũng xuống ngựa theo. Sở Nghiệp Kỳ vốn còn tưởng nàng muốn đến nói lời tạm biệt với mình, nào ngờ An Ninh Hề lại chỉ vừa đi vừa chấp tay chào hẳn từ xa, sau đó đi thẳng một mạch bước lên xe ngựa đợi sẵn, Tri Ngọc theo sát ở phía sau nàng cũng leo lên xe ngựa.

Sở Nghiệp Kỳ sững sốt ngây người, dân chúng Khai Phong đang vây xem cũng ngỡ ngàng chứng hứng.

Tiêu Như Trung thấy thế, vội vàng nói khẽ với hẳn: “Vương thượng đừng để ý, Nữ hầu xưa nay là người hoang đường vô lối, những chuyện thất lễ thế này chẳng phải là lần đầu tiên.”

Sở Nghiệp Kỳ chỉ cau mày chứ không nói gì, hẳn có cảm giác không phải vì nguyên nhân ngày thường nàng ta ngang tàng muốn gì làm đó. Bởi vì sau lần gặp này, hẳn đã phát hiện ra sự thay đổi của Nữ hầu, nếu nói lúc này nàng có hành động như thế là do bản tính bừa bãi thì hình như có chút gượng ép.

Có điều, nói thật là trong lòng hẳn cảm thấy rất không vui, dầu gì bản hẳn cũng đợi ở đây đã lâu, Nữ hầu làm vậy có thể nói là nàng ta chẳng hề tôn trọng hẳn chút nào. Sở dĩ hẳn sững sốt ngạc nhiên là vì ý cười thâm sâu khó đoán trên môi cùng cái chấp tay bái chào từ xa của An Ninh Hề, dường như còn mang theo ý nghĩ khác. Giống như đang ngấm ngấm tuyên bố điều gì đó, nhưng hẳn thật sự không rõ ý nàng muốn tuyên bố điều chi.

Trong lúc Sở Nghiệp Kỳ còn đang rối rắm, xe ngựa của An Ninh Hề đã chậm rãi lăn bánh được một đoạn, Vũ Chi Duệ đánh xe ở phía trước, Tần Hạo và Lật Anh Thiển cưỡi ngựa bảo hộ hai bên, ba trăm cấm vệ quân theo sát ở phía sau.

Sở Nghiệp Kỳ cẩn thận nhìn kỹ bóng lưng của hai người Tần Hạo và Lật Anh Thiển, không hiểu tại sao đột nhiên có thêm hai người này. Trước kia hẳn chưa từng gặp Lật Anh Thiển, nên không biết nữ tử này chính là nữ tướng quân của Tây Hoa, đồng thời cùng vị cố nhân kia được xưng là hai đại kỳ nữ trong thiên hạ.

Thấy xe ngựa An Ninh Hề đã đi rất xa, Sở Nghiệp Kỳ phất phất tay phân phó người ở bên cạnh: “Hồi cung thôi.” Trong giọng nói vẫn còn có chút không vui.

Xe ngựa Sở Nghiệp Kỳ vừa rời khỏi, dân chúng vây xem lập tức bàn luận xôn xao. Hầu hết đều nói là Nữ hầu không biết cấp bậc lễ nghĩa, cũng có người suy đoán nói là bởi vì Nữ hầu cùng nam sủng của mình mãi mê ra ngoài dạo chơi để lỡ giờ quay về nước, sợ dân chúng Đông Việt đàm tiếu chê cười, cho nên mới vội vã lên xe rời đi, cùng một thời điểm nhưng đủ lý do khác nhau.

Mãi đến nhiều năm sau, dân chúng Đông Việt có mặt trong buổi nghị luận hôm nay mới chợt hiểu ra, hành động đó của Nữ hầu thực ra không phải là thiếu lễ độ không hiểu lễ nghĩa, cũng chẳng phải sợ bị ai đàm tiếu chê cười, mà là một kiểu quyết tuyệt thách thức tuyên chiến.

Dân chúng đang thảo luận hăng say cứ như dầu sôi trong chảo, thế nhưng người đang bị dân chúng mang ra bàn tán thì lúc này lại ngồi dựa vào buồng xe ngủ ngon lành. Bệnh nàng vẫn chưa khỏi, cộng thêm gấp rút giục ngựa lên đường không nghỉ, lúc này hẳn đã thấm mệt.

Tri Ngọc ở cạnh quan sát kỹ càng ngũ quan tinh tế của nàng một lúc, trong đầu bỗng nhớ đến mấy lời mê sảng khó hiểu lúc nàng phát sốt, sau đó gắn kết lại hàng loạt biểu hiện từ sau khi nàng tỉnh lại đến nay, trong lòng bỗng xẹt qua một ý tưởng.

Có lẽ Nữ hầu hôm nay vốn đã không còn là Nữ hầu của ngày xưa nữa, mà hoàn toàn là một người khác. Mặc dù rất không tin nhưng hẳn chỉ nghĩ ra được duy nhất mỗi điều này.

Hắn khẽ rũ mắt, trong đôi con ngươi đen nhánh như có sóng dữ cuộn trào. Ban đầu hẳn vốn định đợi Nữ hầu tự để bại lộ sơ hở, để hắn dễ dàng tìm hiểu được nguyên nhân thật sự cho sự thay đổi của nàng, nhưng hôm nay dấu vết dần hé lộ lại là kết quả mà hắn không thể nào tưởng tượng được.

Hồi lâu sau, hắn mới ngẩng đầu khẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ trong lòng: Vẫn nên chờ đợi thêm mới có thể biết rõ ràng hơn. Nghĩ xong có chút tiếc nuối cười cười, sau đó dựa lưng vào buồng xe bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vũ Chi Duệ bên ngoài xe lo sợ bệnh tình của An Ninh Hề gặp bất trắc gì, nên giục ngựa chạy rất nhanh, nếu không phải lo lắng còn có ba trăm cấm vệ quân chạy bộ theo, chắc hẳn sẽ còn phóng nhanh hơn.

Chớp mắt đã trôi qua mấy canh giờ, mặt trời ngả về hướng Tây, bóng chiều chạng vạng, sắc trời dần mờ tối. Vũ Chi Duệ đang vội vàng đánh xe, mắt thấy sắp đến gần bờ Hoài Thủy, bất chợt thấy một bóng người đứng thẳng tắp phía xa xa ngán ngay giữa lộ, đến khi thấy rõ hình dáng của người nọ, hắn nhất thời kinh hãi, vội giảm tốc độ cho xe ngựa dừng lại.

Tần Hạo và Lật Anh Thiển theo ở hai bên cũng ngừng lại theo, có phần ngạc nhiên không hiểu nhìn Vũ Chi Duệ, lại thấy Vũ Chi Duệ xoay người lại phía sau nói với người bên trong xe ngựa: “Quân thượng, đại sư Đồ Di Ca đến.”

Tần Hạo cùng Lật Anh Thiển đồng thời sửng sốt, cùng nhìn về phía giữa lộ, trong mắt không giấu được vẻ kinh ngạc tốt độ. Thì ra đây chính là cao tăng Đồ Di Ca nổi danh khắp thiên hạ.

Hai người còn suy nghĩ chưa thông đã thấy rèm xe ngựa bị xóc nhẹ lên, ngay sau đó An Ninh Hề lộ người ra, mặt vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ vừa tỉnh ngủ, nhưng khi nhìn thấy Đồ Di Ca, nàng dường như lập tức tỉnh hẳn cơn buồn ngủ, kế tiếp được Vũ Chi Duệ chậm chậm dìu xuống xe.

Đồ Di Ca thấy An Ninh Hề đi về phía ông, trên mặt vẫn nở nụ cười từ bi trước sau như một, sau đó chấp tay trước ngực khom người với nàng, “A Di Đà Phật, Nữ hầu hữu lễ.”

Đồ Di Ca vừa hành lễ với nàng xong, An Ninh Hề không nhịn được cười giễu cợt, nhỏ giọng nói: “Cuối cùng đại sư cũng không gọi ta là cố nhân nữa rồi.”

Đồ Di Ca hơi mỉm cười nói: “Thí chủ đã là con người mới, bản tăng chỉ hy vọng thí chủ nếu có thể thì đừng chấp nhất quá khứ, chỉ bằng cứ chính thức tiếp nhận thân phận mới của ngày hôm nay và sống cuộc sống yên lành mới này...”

An Ninh Hề ho nhẹ một tiếng ngắt lời ông, sắc mặt dần biến lạnh, “Đại sư có gì cứ nói thẳng đi, cần gì phải nói linh tinh những thứ này, ông biết là ta sẽ không nghe.”

Đồ Di Ca lắc đầu thở dài một hơi, bất lực nói, “Nếu đã như vậy, thì bản tăng sẽ nói thẳng mục đích mình đến đây.”

An Ninh Hề mặt không cảm xúc gật đầu.

Đồ Di Ca giương mắt nhìn tới mấy người phía sau nàng, như đang tìm kiếm gì đó, chốc sau mới thu hồi tầm mắt, cười nhạt nói: “Nữ hầu còn nhớ bần tăng từng đề cập với người về sao tử vi không?”

An Ninh Hề sững sốt, rồi lập tức nhớ ra ngay, quả thật ông ta có từng nhắc tới vào hôm Đông Việt đãi tiệc, nhưng khi đó đúng lúc bị cắt ngang, khiến nàng gần như đã muốn quên luôn chuyện này. Nghĩ tới đây nàng gật đầu nói, “Nhớ chứ, đại sư còn chưa giải thích cho ta hiểu sao tử vi đó là gì nữa mà.”

Về mặt Đồ Di Ca lập tức trở nên nghiêm túc, bình tĩnh nói như đang trần thuật: “Sao tử vi ấy chính là sao Đế Vương.”

An Ninh Hề đột nhiên trợn to hai mắt, giống như không thể tin nổi lời ông ta nói, sau đó vô cùng tức giận nhìn trừng trừng ông hỏi, “Vậy ông nói sao Đế Vương xuất hiện ở Đông Việt là có ý gì?”

Trong câu nói này bao hàm quá nhiều hận ý, Đồ Di Ca nghe xong không khỏi gật mình.

“A Di Đà Phật, lần này bần tăng đến đây chính là muốn nói về việc này, Nữ hầu không cần phải khẩn trương như thế.”

An Ninh Hề nghe vậy miễn cưỡng dần xuống cảm xúc sục sôi trong lòng nhất thời không kiềm chế được, gật đầu với ông, “Đại sư mời nói.”

Đồ Di Ca thở dài nói: “Mấy hôm bần tăng ở Đông Việt vẫn luôn quan sát thiên tượng, ngôi sao tử vi kia cứ khi ẩn khi hiện không sao thấy rõ được, mãi đến khi gần đây nó mới hiện ra một cách vô cùng rõ ràng.”

An Ninh Hề siết chặt nắm tay, hai mắt nhìn chăm chăm mặt đất buộc mình phải kiên nhẫn lắng nghe.

“Vì vậy cho nên bần tăng mới đuổi theo đến tận đây.”

Vừa dứt lời, An Ninh Hề bỗng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn ông, sự tức giận trong mắt đã hoàn toàn biến mất, giọng nói cũng trở nên hoang mang, “Ý đại sư muốn nói là... Sao tử vi đó là một người ở trong số chúng tôi?”

Đồ Di Ca khẽ gật đầu, biểu cảm trên mặt đã khôi phục vẻ nhu hòa vốn có, sau đó từ từ chuyển tầm mắt ra phía sau lưng An Ninh Hề.

An Ninh Hề xoay người lại nhìn theo tầm mắt của ông, gió thổi thổi tung rèm xe ngựa, vừa vặn cho thấy bóng dáng màu trắng ngồi nghiêm chỉnh bên trong đang khép hờ hai mắt, có lẽ đã ngủ. Chung quanh không một tiếng động, khoảnh khắc ấy cả thế giới như thể chìm vào im lặng bởi cảnh tượng này.

23. Chương 23: Cãi Mệnh Trời

Trên con đường lớn rộng rãi bằng phẳng, Vũ Chi Duệ vững vàng điều khiển xe ngựa, nhưng tốc độ đã không còn nhanh như khi nãy nữa.

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, An Ninh Hề ngồi trong xe mắt nhắm như đã ngủ, nhưng thật ra giờ phút này trong đầu nàng cứ mãi nghĩ về

buổi nói chuyện giữa nàng và Đồ Di Ca mới vừa rồi.

Khi đó lúc ý thức được sao tử vi Đồ Di Ca nói có thể là Tri Ngọc, nàng đã bàng hoàng khiếp sợ không thôi, lập tức làm rõ nghi vấn của

mình, “Có phải đại sư đã nhầm lẫn gì chẳng, lẽ nào ngài muốn nói một nam sủng mà có thể là sao Đế Vương ư?”

Đồ Di Ca thần nhiên liếc nhìn sang nàng, “Với trí tuệ của Nữ hầu, lẽ nào cho rằng hẳn thật sự chỉ là một nam sủng thấp hèn đơn giản như

thế sao?”

An Ninh Hề ghen lời im lặng không nói nữa.

Đồ Di Ca nói tiếp: "Ngày đó tình cờ gặp hần ở cung Đông Việt, bần tăng xem qua tướng mạo của hần đã có chút hoài nghi, nhưng cảm

nhận khi đó không được rõ ràng lắm, tuy nhiên vẫn có thể nhận ra được người này ẩn giấu tài năng, còn che giấu vô cùng kỹ lưỡng. Thật

ra nếu không phải trong số mạng hần phải gặp kiếp nạn, e rằng lúc này đã đạt thành đại nghiệp."

Trong lòng An Ninh Hề đã tỏ tường, đột nhiên nhìn chằm chằm Đồ Di Ca hỏi, "Vậy đại sư có thể xác minh được thân phận thật sự của

người này hay không?"

Đồ Di Ca liếc mắt nhìn bóng người bên trong xe ngựa, quay đầu lại nhìn nàng cười cười nói, "A Di Đà Phật, hình như Nữ hầu đã hiểu lầm

dụng ý đến đây của bần tăng rồi, sở dĩ bần tăng nói với Nữ hầu những chuyện này, không phải muốn trợ giúp cho việc báo thù của Nữ

hầu."

An Ninh Hề hơi ngần ra, sau đó cụp mắt xuống. Sở dĩ nàng muốn tìm hiểu cho bằng được thân phận thật của Tri Ngọc, không phải là

muốn biết hần có tâm tư gì với vị trí của mình hôm nay, nói một cách khác, nàng chỉ đơn giản muốn biết Tri Ngọc với nàng rốt cuộc là

địch hay bạn. Không ngờ Đồ Di Ca đã nhìn thấu tâm tư của nàng, ông ta nói vậy rõ ràng là không muốn nói cho nàng biết.

Sau khi trầm suy ngẫm một phen, An Ninh Hề cười nhạt giương mắt nhìn ông, "Nếu đại sư đã không muốn tương trợ ta báo thù, vậy nói

cho ta biết về chuyện của sao Đế Vương để làm chi?"

Đồ Di Ca ý vị thâm sâu liếc nhìn nàng, lời nói ra rất nhẹ nhàng từ tốn, "A Di Đà Phật, bần tăng là muốn nói với Nữ hầu rằng, sự xuất hiện

của người đã làm thay đổi mệnh số của sao Đế Vương, nếu còn muốn khẳng khẳng báo thù, e là..." Ông lắc đầu thở dài nói tiếp: "E là

giang sơn sẽ đổi chủ thật..."

An Ninh Hề nhú nhú mày, sau khi nghe xong những lời này sắc mặt lạnh dần, hồi lâu mới cười lạnh nói: "Đại sư, người đời đều xưng ông

là thần tiên, những gì ông nói cho tới nay chưa từng sai bao giờ, chỉ là..." Nụ cười của nàng vô cùng xán lạn, mà giọng nói thì sắc lạnh bén

ngót như gươm đao, "Chỉ là lần này ta nhất quyết sẽ cãi lại số trời và làm theo ý mình, nếu đại sư lo sợ việc báo thù của ta sẽ làm giang

sơn đổi chủ, vậy ta sẽ nhất định trợ giúp hần leo lên để vị, ông hãy đợi mà xem, sao Đế Vương chính là sao Đế Vương, thiên hạ tuyệt đối

sẽ không rơi vào tay người khác!" Nói tới đây nàng bỗng dừng lại, lạnh lùng nhếch môi bổ sung thêm một câu: "Đặc biệt là sẽ không rơi

vào tay Đông Việt vương!"

Đồ Di Ca nghe vậy có chút ngỡ ngàng, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, buông rũ hai mắt, liên tục lắc đầu thở dài, "Cũng được, thiên hạ

phân tranh, bản tạng vốn không nguyện tham gia, chẳng qua vì thương tiếc Nữ hầu nửa đời cơ khổ, chỉ mong có thể điểm hóa người

phần nào mà thôi, nhưng hôm nay xem ra cuối cùng bản tạng vẫn không thể thành công.”

An Ninh Hề cười nói: “Đại sư nếu đã biết ta nửa đời cơ khổ, thì càng nên hiểu tâm trạng lúc này của ta mới đúng chứ? Hôm nay bất kể là

ai cũng không thể ngăn cản được quyết tâm báo thù của ta.”

Đồ Di Ca nhìn nhìn nàng, cuối cùng không nói thêm lời nào nữa, thở dài một tiếng rồi xoay người bỏ đi, bóng lưng dần hòa vào tia sáng

còn sót lại của buổi chiều tà, tựa như vị thần tiên lẩn vào áng mây.

An Ninh Hề thu hồi suy nghĩ từ từ mở mắt, ánh mắt thoáng dừng lại trên người Tri Ngọc với tâm trạng vô cùng phức tạp.

Đối với thân phận của hần, nàng từng nghĩ qua rất nhiều khả năng, nhưng chưa từng nghĩ hần có mệnh sao Đế Vương. Nếu đã vậy, thì

nàng sẽ khiến điều đó trở thành sự thực. Cái ngày sẽ khiến cho Sở Nghiệp Kỳ con người có tham vọng không đáy và một lòng muốn xưng

bá kia nằm rạp dưới chân nam sủng của nàng, cảnh tượng đó nhất định sẽ vô cùng thú vị. Nghĩ vậy nàng không khỏi mỉm cười hân hoan.

Tri Ngọc đứng lúc tỉnh lại ngay thời điểm đó, vừa mở mắt liền nhìn thấy nụ cười hào hứng ấy của An Ninh Hề. Trước đó hần bị thương,

cộng thêm đã tiêu hao hết nội lực, cho nên vừa chớp mắt một chút mà đã ngủ say, nào ngờ vừa tỉnh lại thì thấy An Ninh Hề vốn nên đang

ngủ giờ lại ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, còn kỳ quái mỉm cười một mình.

An Ninh Hề cũng thấy Tri Ngọc tỉnh lại, bỗng chốc hơi sững sờ. Bởi do được nghe nghe Đồ Di Ca nói hần là sao Đế Vương nên lúc này nhìn

hần cứ cảm thấy không còn giống như trước nữa.

“Quân thượng thấy đã đỡ hơn chưa?”

Tri Ngọc thấy An Ninh Hề chỉ nhìn mình nhưng không nói gì, đành lên tiếng trước để phá tan căng thẳng. An Ninh Hề lúc này mới sực

tỉnh, khẽ gật đầu nói, “Đỡ hơn nhiều rồi, thương thế của người thế nào?”

Tri Ngọc cười nhạt đáp, “Không sao, Quân thượng yên tâm.”

An Ninh Hề nhíu nhíu mày, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, nàng thật sự không biết lúc này nên nói gì cho phải. Nàng đương

nhiên không thể trực tiếp nói ra chuyện hần là sao Đế Vương, bởi vì chính bản thân nàng còn chưa thể đoán được sau khi nói ra chuyện

này sẽ dẫn đến kết quả gì. Dù sao từ đầu đến cuối biểu hiện của Tri Ngọc vẫn luôn thể hiện không tranh giành quyền thế, ngoài mặt thì

luôn tỏ ra trong lòng lúc nào cũng chỉ có mỗi Nữ hầu, còn thật chất trong lòng hần nghĩ thế nào, sợ là cũng chẳng có ai mà biết được.

An Ninh Hề nghĩ vậy không nén được tiếng thở dài, rốt cuộc phải làm sao mới có thể dò thám được suy nghĩ thật trong lòng hần đây?

Quả thật không còn cách nào khác, An Ninh Hề bèn đặt mình là Tri Ngọc, nếu bản thân là người đang giấu diếm tài năng, đồng thời cũng

có ý nghĩ muốn nắm giữ thiên hạ thì sẽ làm sao...

Ngay sau đó, An Ninh Hề đã nghĩ thông suốt được rất nhiều mấu chốt, gương mặt nhìn sang Tri Ngọc, lần này tâm trạng nàng nhẹ nhõm

hơn rất nhiều. Nếu không thể trực tiếp xuống tay với hắn, vậy chỉ còn cách ra tay với Tần Hạo người gần gũi bên cạnh hắn nhất, chỉ cần

Tri Ngọc không cam chịu ngồi im, hắn nhất định sẽ có kế hoạch của mình, mà đã có kế hoạch thì sẽ các mối liên quan ở trong đó.

Bất cứ là chuyện gì, chỉ cần có liên quan đến người ắt hẳn sẽ dễ điều tra hơn.

An Ninh Hề bên này đang vạch ra hướng đi cho mình, đột nhiên nghe Tri Ngọc ở bên cạnh hỏi, "Quân thượng có cách nhìn như thế nào

đối với chuyện thích khách lần này?"

Tri Ngọc dĩ nhiên không biết hiện An Ninh Hề đang suy nghĩ những chuyện có liên quan về hắn, từ lúc lên xe đến giờ trong lòng hắn cứ

luôn nghĩ đến chuyện lần này bị hành thích, sau khi phân tích tường tận mọi chuyện, hắn càng nghĩ càng cảm thấy không đúng. Nói về

những cấm vệ quân Đông Việt kia, phản ứng đầu tiên của hắn khi đó có lẽ là do Lục công tử Đông Việt phải tới, nhưng lúc này ngẫm nghĩ

lại thì nhận ra trong đó có vấn đề.

Nếu thật sự là Lục công tử Đông Việt phải tới, việc đầu tiên là y phải có đủ năng lực sai phái được cấm vệ quân Đông Việt. Nhưng trên

thực tế, Lục công tử này ngoại trừ được Đông Việt vương yêu thương che chở trong lòng bàn tay ra thì không có bất kỳ quyền hành nào.

Thế lực bảo vệ vương cung của một nước tất nhiên chỉ có quân chủ của nước đó mới có thể sai khiến được.

Nghĩ tới đây, Tri Ngọc lại nhớ đến cái chấp tay thi lễ từ xa không nóng không lạnh của An Ninh Hề với Đông Việt vương trước khi đi,

chẳng lẽ Nữ hầu cũng nghĩ tới điểm đó? Cho nên hắn mới hỏi câu hỏi mới vừa rồi.

An Ninh Hề nghe xong câu hắn hỏi, mới nhớ ra trên đầu còn có một vấn đề khó giải quyết đang chờ. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói với Tri

Ngọc: "Vụ thích khách phía Đông Việt, bổn cung không muốn truy cứu nữa."

Tri Ngọc sững sờ, lại thấy An Ninh Hề đột nhiên cười giễu cợt bổ sung thêm: "Bởi vì sớm muộn cũng phải đòi lại, cho nên chuyện này cứ

từ từ."

Tri Ngọc nhú nhú mày, có phần không rõ ẩn ý trong lời nói của nàng, bèn hỏi tiếp: "Vậy Quân thượng có biết thích khách phía bên Nam

Chiêu từ đâu mà đến hay không?"

An Ninh Hề giống như vô thức nghịch lọn tóc đen rũ ở trước ngực, mắt nhìn chăm chăm về hướng khác thản nhiên nói: "Biết ngoài mặt

thì có tác dụng gì? Còn tưởng những kẻ này lần trước đã bị bổn cung diệt trừ sạch sẽ, không ngờ vẫn còn sót lại một số phần tử xấu."

Vũ Chi Duệ ngoài xe nghe cuộc nói chuyện bên trong xe liền vội vàng nói: "Là thuộc hạ vô năng, đến nay vẫn chưa tra ra được kẻ chủ mưu

đứng phía sau.”

An Ninh Hề nghe được giọng nói áy náy của hắn, khẽ thở dài một tiếng, ”Bỏ đi, nói cho cùng cũng tại bốn cung chủ quan khinh thường,

đâu thể trách ngài được.”

Vũ Chi Duệ nghe xong lời này mà lòng như sóng cuộn, càng cảm thấy tội lỗi muôn phần.

Thật ra Tri Ngọc cũng cảm thấy rất lạ, trước kia tuy Nữ hầu cũng từng bị ám sát nhưng đều là ở ngoài cung, hôm Nữ hầu vừa trọng thương tỉnh lại, không ngờ lại có kẻ dám trực tiếp xông vào cung điện để hành thích, mà lần này còn vào đến tận cung điện của

Đông Việt.

Nghĩ đến đêm đó đột nhiên đổ mưa to. Tri Ngọc chợt tỉnh ngộ, những kẻ thích khách này chắc hẳn đã sớm đi theo nhóm người họ lên vào

Đông Việt, chờ đợi thời cơ hành động, cho nên mới nhân lúc mưa to tập kích, đúng lúc bên vương cung vương Đông Việt cũng ra tay với

An Ninh Hề, việc này không thể nghi ngờ là trợ giúp cho hành động của bọn họ.

“Sau khi về Nam Chiêu Quân thượng có dự tính gì không?” Nếu An Ninh Hề đã nói không muốn truy cứu với thích khách bên Đông Việt

nữa, nên hắn muốn biết tiếp theo An Ninh Hề sẽ đối phó với phía Nam Chiêu như thế nào.

An Ninh Hề nghe xong ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên cười nói: “Sau khi về Nam Chiêu, để mừng bốn cung được bình yên vô sự, nên thiết đãi yến tiệc quần thần mới phải.”

Tri Ngọc sững sờ, thấy nụ cười thâm ý của An Ninh Hề mới chợt hiểu ra. Nàng là đang hoài nghi trong triều có người xuống tay với mình, muốn mượn cơ hội này thử dò xét?

Đang suy nghĩ, An Ninh Hề quay đầu lại nói với hắn: “Đến lúc đó người cũng đến cùng bốn cung dự tiệc nhé.”

Tri Ngọc nghe vậy thoáng ngạc nhiên không hiểu, theo lý với thân phận của mình mà An Ninh Hề làm thế rất có thể sẽ bị quần thần lên

án, nhưng hắn vốn cũng chẳng phải người cậu nệ lễ tiết của miệng đời, nếu Nữ hầu đã lên tiếng nói vậy, hắn cũng ngay lập tức gạt đầu đồng ý.

Nói cho cùng, hắn chỉ muốn tận mắt nhìn xem rốt cuộc Nữ hầu sẽ đối phó như thế nào mà thôi.

24. Chương 24: Tài Tử Lang Thanh Dạ

Thời tiết gần cuối mùa thu, lúc nhóm người An Ninh Hề một đường chạy về Nam Chiêu thì đã cảm thấy se se lạnh.

Sau khi về đến cung đình Nam Chiêu, An Ninh Hề không triệu kiến quần thần xử lý chính sự trước, cũng không đi cung Thiên Thọ thỉnh an Cơ thái hậu, mà gọi Vũ Chi Duệ đi theo dõi Tần Hạo, dặn hắn phải ghi lại rõ ràng chi tiết những nơi Tần Hạo đi hay gặp và tiếp xúc những ai rồi quay về báo lại với nàng. Vũ Chi Duệ mặc dù cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn cung kính tiếp nhận nhiệm vụ.

Làm xong chuyện đó, An Ninh Hề mới bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị yến tiệc mà nàng đã nói trước đó.

Nàng mơ hồ cảm thấy thích khách lần này nhất định là có liên quan với thế lực trong triều, vì vậy mới nghĩ ra dùng cách này thử dò xét một phen, nhân tiện để thắt chặt tình cảm hơn với đám người thân nhưng không tính là thân thiết kia với mình.

Sau khi biết được thân phận sao Đế Vương của Tri Ngọc, cũng không biết trong tay Tri Ngọc rốt cuộc có quyền lực nào hay không, nên An Ninh Hề muốn trải đường cho hắn từ trong thế lực của mình trước, và buổi tiệc lần này chính là cơ hội tốt nhất.

Nói ra đúng là hơi hoang đường, thực ra An Ninh Hề muốn mượn cơ hội này để mọi người thấy mình trọng dụng Tri Ngọc, bước kế tiếp để quần thần Nam Chiêu xu nịnh Tri Ngọc để hắn khuếch trương thế lực.

Vì để cho Tri Ngọc được tham gia yến tiệc lần này, nàng đã khéo léo đem trọng trách nặng nề giao cho hắn là phụ trách buổi tiệc, còn mình thì theo Lật Anh Thiên bắt đầu chính thức học bắn tên.

Lật Anh Thiên thấy nàng học rất nghiêm túc, có khi còn quên luôn cả ăn uống mà kinh ngạc không thôi, có một lần thậm chí còn thử dò hỏi nàng có ý muốn tranh bá thiên hạ này không.

An Ninh Hề sau khi nghe xong lại chỉ lắc đầu cười cười, lạnh nhạt đáp: “Bổn cung đối với việc thống trị thiên hạ quả thật chẳng có chút hứng thú nào, chỉ muốn đứng ngoài xem sẽ thuộc về tay ai, nếu nó thuộc về tay người không nên có, thì dù cho có đảo lộn cả thiên hạ này bổn cung cũng sẽ giành về cho bằng được.”

Lật Anh Thiên nghe xong cũng hoảng sợ, cuối cùng vẫn không hiểu rốt cuộc nàng có muốn hay không, nhưng không thể hỏi tiếp chỉ đành im lặng cho qua.

Thời gian lại qua thêm năm ngày, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, An Ninh Hề triệu tập quần thần thiết yến tại điện Phù Minh cạnh cung Tấn Dương, vua tôi cùng vui vẻ.

An Ninh Hề hạ chỉ chỉ cần là triều thần thì đều có thể mang theo chính thất dự tiệc, hoàng thân quốc thích trừ có thể dẫn theo chính thất ra còn được mang theo con trai lớn tham dự, vì vậy chấp chưởng tối điện Phù Minh đã tấp nập bóng người, quần là áo lượt, xinh tươi phơi phới, sang trọng đẹp đẽ vô cùng, không khí rất vui tươi sôi nổi náo nhiệt.

Trên bậc thềm ngọc đại điện, giữa vị trí trung tâm đặt một chiếc bàn dài tinh xảo, An Ninh Hề một thân triều phục ngồi nghiêm chỉnh ở phía sau, cạnh bên trái của nàng là Cơ thái hậu, bên phải là Tri Ngọc với toàn thân áo trắng, cách ăn mặc vô cùng đơn giản.

Không thể không khen lần này Tri Ngọc an bài buổi tiệc rất thỏa đáng, bởi vì song song với vị trí dưới bậc thềm ngọc là nghiêm túc dựa theo chức quan cao thấp để an bài, lại còn khéo léo nghĩ cho mặt mũi rất nhiều hoàng thân quốc thích. Ví dụ như trưởng tử An Tĩnh Hề của nàng cùng phò mã Lang Thanh Dạ được hắn sắp xếp ngồi hàng đầu bên phải, còn Hoắc Tiêu vốn nên ngồi phía bên này thì hắn lại an bài y cùng Lang thái phó ngồi chung ở ngồi hàng đầu bên trái. Tính ra đều lo nghĩ cho hai bên, tuyệt đối không nặng nề bên nào.

Sau khi An Ninh Hề lướt xem qua một lượt, hết sức tán thưởng vỗ vỗ lên mu bàn tay Tri Ngọc đặt trên gối, để bày tỏ sự công nhận về năng lực của mình dành cho hắn.

Quần thần ngồi phía dưới thấy cảnh này, vốn đã ôm lòng nịnh nọt lấy lòng Tri Ngọc giờ càng cười phụ họa tăng bốc, mà những người ban đầu khinh thường Tri Ngọc giờ đã không còn dám nữa, dù sao Quân thượng cũng đã biểu lộ tình cảm của mình đối với Tri Ngọc rõ ràng thế kia mà.

An Ninh Hề thấy chúng thần đều đã ngồi xuống, quay đầu nhìn về phía Cơ thái hậu, cười hỏi, “Mẫu hậu thấy có thể khai tiệc được chưa?”

Cơ thái hậu lúc này đang cau mày nhìn chằm chằm Tri Ngọc, bỗng nghe An Ninh Hề hỏi mới giật mình hoàn hồn khẽ gật đầu.

An Ninh Hề thấy bà dường như có phần bất mãn với việc mình mang theo Tri Ngọc tham dự tiệc, thầm trách mình sơ ý, đứng ra nên nói với bà trước một tiếng mới phải, dầu gì hiện nay bà cũng là thái hậu của một nước, ngồi ngang hàng với một nam sủng như thế tất nhiên trong lòng sẽ thấy khó chịu.

An Ninh Hề lặng lẽ thở dài, quay đầu cao giọng nói với quần thần: “Các vị ái khanh không cần giữ lễ tiết, khai tiệc đi.”

Quần thần lập tức đồng thanh hô vang: “Tạ Quân thượng.” Sau đó trong điện vang lên tiếng nâng chén cùng nhau chúc mừng, cùng với tiếng cười nói hân hoan của mọi người khiến cho bầu không khí trong điện bỗng chốc hòa hợp vui vẻ và ấm áp.

An Ninh Hề giờ lên ly rượu hương về phía Lật Anh Thiển ngồi ở vị trí thứ hai bên tay phải, Lật Anh Thiển được an bài ngồi song song cùng hàng với Vũ Chi Duệ, “Lật thái phó từ Tây Hoa xa xôi đến đây, hôm nay buổi tiệc này thứ nhất là bốn cung tự chủ trương tổ chức đón gió tẩy trần cho mình, mặc khác quan trọng hơn hết chính là hoan nghênh Lật thái phó ngài, bốn cung tại đây kính Lật thái phó một chén, mong Lật thái phó đừng từ chối tấm lòng này.”

Tầm mắt Lật Anh giống như hồ hững liếc qua Tri Ngọc, sau đó mới nhắc ly rượu cung kính trả lời: “Đa tạ thánh ân của Quân thượng.” Hiện nàng đã nhậm chức thái phó tại Nam Chiêu, nên cũng chiếu theo quần thần Nam Chiêu xưng An Ninh Hề một tiếng “Quân thượng”. Sau khi nói xong, nàng rất hào phóng uống một hơi cạn sạch ly rượu.

An Ninh Hề thấy thế, nhìn nàng bằng ánh mắt tán thưởng, sau đó cũng uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Kính rượu Lật Anh Thiển xong, An Ninh Hề mới tỉ mỉ quét mắt nhìn quần thần trong điện, vừa nhìn vừa phân tích chỗ ngồi đại diện cho thế lực của họ. Nhưng khi nhìn hết một vòng, An Ninh Hề thất vọng phát hiện, thế lực Nam Chiêu hiện nay phân bố đã quá rõ ràng thấu đáo, nói đơn giản chính là chia ra hai phái, phái văn thì có Lang thái phó cầm đầu, phái võ không thể nghi ngờ chính là Hoắc Tiêu cầm đầu, mà hai người này đều kính trọng lẫn nhau, không hề có cái gọi là tranh đấu gay gắt sống còn.

Trên thực tế, nếu hai phái này có tranh đấu với nhau, thì e là với Nữ hầu trước kia, Nam Chiêu sợ rằng khó mà chống đỡ được đến ngày hôm nay.

Nghĩ đến điểm này, An Ninh Hề không khỏi có chút thất vọng, hôm nay mình nghiễm nhiên ngồi trên ngôi cao ở vương cung Nam Chiêu, nhưng phía sau thì không biết có bao nhiêu mầm mống hiểm họa, điều này khiến nàng hết sức không vui, nếu bản thân còn chưa báo được mối thù bằng máu kia mà đã nộp mạng bởi Nam Chiêu, đây há chẳng phải được không bằng mất?

Đang suy nghĩ, Tri Ngọc đột nhiên kéo nhẹ ống tay áo nàng, An Ninh Hề sức tỉnh quay đầu nhìn lại thì thấy ánh mắt Tri Ngọc hơi nhướn sang bên phải, ra dấu bảo nàng nhìn qua bên đó.

An Ninh Hề theo tầm mắt nhìn qua mới biết thì ra đang có người đứng dậy bẩm báo gì đó với nàng, vội nghiêm mặt bình tĩnh nhìn về phía người nọ.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, nhìn đáng vẻ chừng hai ba hai bốn, diện mạo lịch sự thanh tú, đang hành lễ với An Ninh Hề. An Ninh Hề nhìn qua thấy An Tĩnh Hề đang ngồi đoan trang bên cạnh hắn, lập tức hiểu ra hắn chính là Lang Thanh Dạ Lang thượng thư lệnh mà lần trước Tri Ngọc đề cử nàng dẫn theo hắn đi Đông Việt, cũng là con trai độc nhất của Lang thái phó.

“Lang thượng thư lệnh có chuyện gì cần tấu?” An Ninh Hề nói xong nhìn hắn rồi lại nhìn sang An Tĩnh Hề mặt mày như vẽ ngồi ở bên cạnh, lòng không kiềm được thầm khen đây quả thật là một đôi trai tài gái sắc xứng lứa vừa đôi.

Lang Thanh Dạ nói với An Ninh Hề: “Bẩm Quân thượng, yến tiệc đang vui vốn không nên nhắc đến chuyện này, nhưng sự tình liên quan trọng đại, thần không thể chậm trễ bẩm báo lên Quân thượng, kính mong Quân thượng thứ tội.”

An Ninh Hề nghe vậy sắc mặt càng thêm nghiêm nghị, “Lang thượng thư lệnh có chuyện gì cứ việc bẩm báo lên.”

Lang Thanh Dạ khom người đáp vâng rồi nói tiếp: “Quân thượng hiện đang hao phí bao nhiêu tiền của cho quân sự, mà dân chúng thì hiện đang là người gánh lấy gánh nặng ấy, thần muốn xin Quân thượng hãy lo nghĩ cho cuộc sống của lê dân bá tánh.”

Lang Thanh Dạ vừa dứt lời, bốn phía liền vang lên nhiều tiếng hít thở, An Tĩnh Hề ở bên cạnh cũng sợ hãi liếc nhìn An Ninh Hề, giật nhẹ ống tay áo phu quân như muốn ngăn cản y đừng nói nữa.

Quan chức Lang Thanh Dạ hiện đang là Hộ Tào thượng thư lệnh, quan tâm đến vấn đề dân sinh là không sai, thế nhưng những quan viên cao hơn hắn còn chưa lên tiếng nói ra, mà lúc này hắn lại đứng lên bẩm báo như vậy là không đúng.

An Ninh Hề nhún nhún mày, từ từ nhếch môi, nhưng nàng không trả lời Lang Thanh Dạ mà quay đầu sang hạ giọng hỏi Tri Ngọc: “Tri Ngọc cảm thấy người này có thể dùng được không?”

Tri Ngọc sững sờ, hiển nhiên không ngờ An Ninh Hề sẽ trưng cầu ý kiến mình, đến nỗi qua lúc lâu sắc mặt mới khôi phục lại sự lạnh nhạt vốn có, gật đầu nói: “Không chỉ có thể dùng, còn phải nên trọng dụng.”

An Ninh Hề gật đầu cười, quay đầu lại nói với Lang Thanh Dạ: “Lang thượng thư lệnh có tiếng là đệ nhất tài tử Nam Chiếu, lại còn là phò mã của trưởng tử bổn cung, vậy mà hôm nay còn dậm chân ở vị trí này, đúng thật là đáng tiếc.”

Lời nàng vừa dứt, chung quanh lại lần lượt thở sâu, ai nấy đều giống như không dám tin nhìn nàng chăm chăm, cũng chẳng hiểu đây là tình huống gì. Bọn họ vốn còn cho rằng An Ninh Hề sẽ rất tức giận khi nghe Lang Thanh Dạ nói vậy, nào ngờ Lang Thanh Dạ không chỉ không bị giáng chức quan, thậm chí còn sắp được thăng quan tiến chức.

Lúc này An Ninh Hề lại quay đầu nhìn về phía Hoắc Tiêu, bình tĩnh nói: “Sau này tất cả chi phí tiêu dùng cho quân đội phải trình diện rạch ròi trước mặt bổn cung, bổn cung cần phải cho dân chúng Nam Chiếu một lời giải thích hợp lý, dẫu sao dân chúng cũng là người nộp thuế.”

Hoắc Tiêu nghe vậy vội vàng đứng dậy chấp tay đáp vâng, nhưng trong lòng hắn ít nhiều cũng thấy không vui, bởi vì An Ninh Hề nói vậy không thể nghi ngờ là sẽ khiến cho người khác nghĩ rằng hắn trục lợi quân lương, nhưng lời nói hết sức uyển chuyển khéo léo đó của An Ninh Hề làm hắn chỉ đành dè dặt lại cảm xúc này.

An Ninh Hề nói xong rồi quay đầu sang nói với Lang Thanh Dạ: “Tạm thời khanh vẫn giữ chức Hộ Tào thượng thư lệnh, nhưng sau này nếu có bất kỳ chuyện gì cũng có thể trực tiếp tiến cung bẩm báo với bổn cung, để bổn cung suy xét cân nhắc lại sẽ cho khanh một chức quan thích hợp hơn.”

Bản thân Lang Thanh Dạ cũng không hiểu tại sao kết quả lại thành ra thế này, chuyện hắn vốn muốn mạo hiểm đưa ra lời can gián còn bị phụ thân và thê tử phản đối, nhưng lúc này không biết điều gì xui khiến hắn lại đứng lên nói, nào ngờ còn được An Ninh Hề khích lệ. Thấy kết quả như thế, Lang thái phó đương sự cùng trưởng công chúa hiển nhiên cũng sững sờ ngơ ngác.

Sau một hồi sợ hãi, Lang Thanh Dạ mới hoàn hồn vội vàng quỳ xuống cảm tạ Quân thượng thánh Ân. Lúc ngẩng đầu lại thấy An Ninh Hề đang trầm tư suy nghĩ, như đang thả hồn đi vào cõi thần tiên nào vậy.

Mà sự thật là, dòng suy nghĩ của An Ninh Hề quả thật cũng không biết đã trôi dạt về phương nào, bởi vì nàng phát hiện buổi tiệc này dường như không có giúp ít gì được cho chuyện thích khách, nên nàng đang suy nghĩ sang cách khác.

25. Chương 25: Vi Hành Lãm Nguyệt Lâu

Cung yến đã xong, đêm dần về khuya, thế nhưng cung Trữ Minh vẫn đèn đóm sáng rực, An Ninh Hề ngồi ngay ngắn ở cạnh bàn im lặng nghe Vũ Chi Duệ bẩm báo.

“Mấy ngày nay Tần Hạo chỉ đi qua những nơi này?” Vũ Chi Duệ bẩm vừa xong An Ninh Hề lập tức hỏi.

Vũ Chi Duệ gật đầu, “Chỉ có những nơi đó, thuộc hạ luôn theo không rời, sẽ không có sai sót.”

An Ninh Hề chống tay lên trán, hơi nheo mắt trầm tư suy nghĩ một hồi lâu. Những nơi Tần Hạo đi qua đều là mấy tiệm cơm quán rượu trong thành Kim Lăng, thậm chí còn rảo qua mấy gian hàng buôn bán ngoài trời này nọ vân vân... Dựa theo những điều này, đây chính là cách để Tri Ngọc thu thập tin tức, nói cách khác, cuối cùng Tri Ngọc đã không cam lòng ngồi im.

Nghĩ đến kết quả này, An Ninh Hề hết sức hài lòng cười nói với Vũ Chi Duệ: “Những nơi này và người có liên quan trong đó khanh phải đều nhớ kỹ, căn dặn quan viên lớn nhỏ trong thành Kim Lăng không được đàn áp can thiệp, lúc cần thiết thậm chí phải hỗ trợ thêm nếu bọn họ cần.”

Vũ Chi Duệ kinh ngạc nhìn An Ninh Hề, tuy không hiểu nguyên nhân nhưng vẫn vội vàng khom người đáp vâng. Đang muốn cáo từ rời đi, lại thấy An Ninh Hề bưng lên chung trà uống một hớp, sau đó đột nhiên hỏi hần: “Trong thành Kim Lăng có chỗ nào mà các đại thần trong triều ta hay đi không?”

Vũ Chi Duệ nhất thời không theo kịp suy nghĩ chuyển đổi của nàng, sững sờ một lúc mới đáp lại: “Nếu nói những nơi mà đại thần thích đi, e là chỉ có Lâm Nguyệt lâu thôi.”

An Ninh Hề cao giọng “Ồ” một tiếng, “Vậy đó là nơi nào?”

Vũ Chi Duệ hơi xấu hổ ho một tiếng, “Là kỹ viện lớn nhất ở thành Kim Lăng.”

An Ninh Hề thấy dáng vẻ đó của hần chỉ nhếch môi khẽ cười: “Vũ thái phó đã đi qua chưa?”

Mặt Vũ Chi Duệ bỗng chốc đỏ lựng, lúng túng hồi lâu mới gật đầu, sau đó lại vội vàng bổ sung: “Nhưng thuộc hạ chỉ đi có một hai lần thôi.”

An Ninh Hề cười cười, không trêu chọc hần nữa, phát tay nói: “Khanh đi xuống đi, ngày mai mặc thường phục tới đây đi với bọn cung đến một nơi.”

Vũ Chi Duệ đã không thể ở lại thêm được nữa, nghe vậy chỉ biết luôn miệng đáp vâng, sau đó vội vàng hành lễ cáo lui, đến cả ngày mai sẽ đi đâu cũng quên hỏi luôn.

Ngày hôm sau vẫn như lệ thường, lâm triều xong An Ninh Hề về lại cung Trữ Minh thay đổi thường phục, bước ra cửa điện nói với Vũ Chi Duệ đứng cạnh cửa: “Theo ta đến Lâm Nguyệt lâu tham quan một chút.” Lúc này Vũ Chi Duệ mới biết thì ra tối qua nàng nói hôm nay sẽ đến một nơi chính là muốn đến Lâm Nguyệt lâu, thảo nào bảo mình hôm nay mặc thường phục.

Là vua của một nước mà muốn đến thanh lâu, tin tức này cũng quá mức rúng động, đến nỗi Vũ Chi Duệ sau khi nghe xong trong lúc nhất thời không thể nào nhắc nổi bước chân.

An Ninh Hề xoay người lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của hần, lạnh nhạt hỏi, “Vũ thái phó có điểm nào không vừa ý chăng?”

Vũ Chi Duệ giật mình vội lắc đầu, thấy nàng một thân nữ trang trắng ngời, do dự đưa ra đề nghị, “Bỏ qua việc tại sao Quân thượng lại muốn đến Lâm Nguyệt lâu, chỉ nói đến bộ xiêm y này thôi đã không thích hợp rồi, Lâm Nguyệt lâu là kỹ viện, mà Quân thượng lại mặc nữ trang, e là không vào được.”

An Ninh Hề nghe vậy cười cười, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ Vũ thái phó cho rằng ta thay nam trang là nhất định có thể vào?” Vũ Chi Duệ đang còn sững sờ thì nghe nàng nói tiếp: “Lâm Nguyệt lâu nếu là kỹ viện lớn nhất tại thành Kim Lăng, vậy tú bà kia chắc hẳn là có mắt nhìn người, muốn nữ giả trang nam trước mặt bà ta như thế không phải đang múa rìu qua mắt thợ sao? Đến lúc đó người ta đã có ấn tượng xấu, mặc kệ chúng ta vì lý do gì mà đến cũng sẽ nhận định rằng chúng ta đang có dụng tâm khác.”

Vũ Chi Duệ lập tức hiểu ra, nghĩ đến bộ dáng tinh khôn lời đời của Cát tỷ tỷ tú bà Lâm Nguyệt lâu kia, lập tức đồng ý với cách nghĩ của An Ninh Hề.

An Ninh Hề nói xong không trì hoãn thêm liền cất bước đi thẳng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Nhanh chút đi, chúng ta đi sớm về sớm, đừng để người khác biết.” Dù sao cũng là vua của một nước, An Ninh Hề nghĩ vẫn nên để ý đến sự ảnh hưởng.

Vũ Chi Duệ cùng đi phía sau hỏi, “Quân thượng không cần xe ngựa sao?”

An Ninh Hề lắc lắc đầu nói nhưng không quay lại, “Xe ngựa trong cung rất dễ gây chú ý, tốt nhất vẫn nên đi bộ thôi, bọn cung cũng có thể thưởng thức quan cảnh của thành Kim Lăng.”

Vũ Chi Duệ đi theo phía sau nàng một quãng đường rất dài, mãi khi ra đến cửa cung, cuối cùng hết nhin nổi hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Quân thượng sao đột nhiên muốn đến Lâm Nguyệt lâu?”

An Ninh Hề cười cười, “Chỉ là cảm thấy nơi như thế rất dễ dò hỏi thu tập được tin tức thôi.” Nói xong, nàng quay đầu liếc mắt nhìn Vũ Chi Duệ, “Vũ thái phó nhận thấy đám thích khách ở Đông Việt và Nam Chiêu ám sát bọn cung là do ai phái đến?”

Vũ Chi Duệ không ngờ nàng lại bất thành linh hỏi vấn đề này, sau một hồi ngỡ ngàng rồi lắc lắc đầu, hẳn thật sự nghĩ không ra.

An Ninh Hề cười cười, “Tóm lại nhất định là người có quyền thế, nếu không thì nhóm tổ chức thích khách kia sao có thể sau khi bị ngài tiêu diệt rồi mà vẫn còn bảo toàn được số lượng thích khách nhiều đến vậy? Nếu đã có quyền thế, chúng ta lại không thể tra được manh mối nào rõ ràng, vậy chỉ đành đến nơi dễ rò rỉ tin tức nhất để tra một chút xem sao.” Hôm qua sau khi nàng nghe Tần Hạo đến những nơi đó xong mới nghĩ tới điểm này.

Vũ Chi Duệ lúc này mới hiểu, ánh mắt nhìn An Ninh Hề đã trở nên khác xưa, mấp máy môi cả buổi mới thốt lên được một tiếng “Quân thượng”, trong giọng nói mang theo sự khâm phục.

An Ninh Hề nghe vậy vội xoay người lại khoát tay áo, làm một động tác im lặng dừng lên tiếng với hắn.

Vũ Chi Duệ quan sát chung quanh, lúc này mới phát hiện đã sắp ra khỏi phạm vi cung thành, không lâu nữa sẽ đến đường lớn, khó trách An Ninh Hề lại ngăn cản hắn gọi nàng Quân thượng. Hắn có chút khó xử nhìn An Ninh Hề, hạ thấp giọng hỏi: “Vậy thuộc hạ nên xưng hô với Quân thượng thế nào?”

An Ninh Hề cười cười, “Gọi tiểu thư được rồi, ngài cũng đừng xưng là thuộc hạ gì đó, tránh cho người khác hoài nghi.”

Vũ Chi Duệ vội vàng đồng ý.

Không lâu sau hai người đã ra đến đường cái. Còn chưa tới buổi trưa, quán rượu đã bắt đầu nhiệt tình chào mời khách hàng, trước cửa hàng sơn phấn dường như hấp dẫn những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang lựa chọn hàng hóa, nhiều cửa hàng mọc san sát nhau. Người trên đường phố nhộn nhịp tấp nập, thỉnh thoảng có vài đứa trẻ vui đùa chạy giỡn lướt qua, tuy náo nhiệt nhưng không mất đi vẻ yên bình ấm no.

Từ sau khi tỉnh lại cho tới nay, đây là lần đầu tiên An Ninh Hề cảm thấy có phần yêu thích thành Kim Lăng, không nhận được khen ngợi, không hổ danh là mảnh đất trù phú và no ấm, đây mới chân chính đúng là cuộc sống phồn hoa sầm uất.

Vũ Chi Duệ thấy nàng luôn nhìn ngắm bốn phía, cười nói: “Tiểu thư quản nước tốt, mới tạo dựng được Kim Lăng có được ngày hôm nay.”

Đáng tiếc lời hắn vừa dứt, bên cạnh có người không hợp thời nói: “Gần đây hình như triều đình đang tăng cường quân bị, cứ tiếp tục như thế, sợ là những ngày tháng tốt lành của Kim Lăng không còn được bao lâu nữa.” Nói xong thở dài não nuột.

An Ninh Hề dừng bước, nhìn hai người ngồi ở quán trà xách đó không xa vừa uống trà và tán dóc, nàng chỉ thoáng dừng lại rồi tiếp tục đi về phía trước.

Vũ Chi Duệ nghĩ nàng đang giận, vội bước lên lựa lời an ủi: “Tiểu thư đừng so đo với đám dân chúng không có não này, bọn họ thì biết được gì chứ, chỉ biết trước mắt mà không nghĩ xa hơn.”

An Ninh Hề quay đầu nhìn hắn rồi mỉm cười nói: “Yên tâm, ta đâu có giận, họ chẳng qua chỉ lo cho cuộc sống của mình nên mới nói vậy, việc đó cũng không có gì đáng trách. Về chuyện tăng cường quân bị thì bắt buộc phải làm, thế cục thiên hạ hiện nay đang rơi vào tính huống hỗn loạn, nói không chừng kể từ nay Nam Chiêu cũng sẽ bị cuốn vào, vì vậy chỉ bằng chúng ta hãy chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng trước. Nếu không, với sự thịnh vượng giàu có như Nam Chiêu mà không có lực lượng quân binh hùng hậu làm chỗ dựa, ngày sau chắc chắn sẽ bị người khác tranh đoạt, tình huống sẽ càng tồi tệ hơn.”

Vũ Chi Duệ nghe vậy rất tán thành, gật đầu nói: “Tiểu thư nói rất đúng.”

Hai người lại đi thêm tầm một nén nhang, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà hai tầng xa hoa lộng lẫy.

An Ninh Hề ngược nhìn ba chữ to dùng “Lâm Nguyệt lâu” trên tấm biển trước cửa, sờ tay vào ngực lấy ra con dấu mang theo đại diện cho thân phận xoay người đưa cho Vũ Chi Duệ, “Ngài cầm cái này vào đưa cho tú bà xem, nếu bà ta nhìn mà vẫn không rõ thì trực tiếp nói thẳng với bà ta về thân phận của ta, nhớ đừng để cho người thứ ba biết là được.”

Vũ Chi Duệ thấy nàng muốn để lộ thân phận vội khuyên ngăn: “Tiểu thư không được, chuyện này rất nguy hiểm, nơi này rỗng rần lẫn lộn, ngộ nhỡ lại gặp thích khách...”

An Ninh Hề giơ tay ngắt lời hắn, “Ngài cứ làm theo lời ta đi, nơi này phần nhiều là quan cao chức trọng ra vào, nên sẽ không dễ gặp phải bất trắc gì đâu.”

Vũ Chi Duệ nghe vậy chỉ đành gật đầu, rồi mang theo con dấu đi vào.

An Ninh Hề ở ngoài đợi, một lát sau bỗng nghe từ lầu hai Lâm Nguyệt lâu văng vẳng vọng ra tiếng hát, mang theo sự cô đơn khó nói nên lời, lời ca như thở than oán thán, “Tri kỷ nơi đâu trong biển người, đi đến cùng trời cuối đất vẫn không chốn về...”

Tiếng hát bay bổng xa xăm như mang theo nỗi lòng ai oán, bày tỏ nỗi khổ bi thương không nơi nương tựa, khiến An Ninh Hề bỗng chốc giật mình đứng im tại chỗ.

Tại sao lại cảm thấy bài hát này như đang hát cho mình?

Nàng ngược mắt lên nhìn, cạnh cửa sổ lầu hai chỉ loáng thoáng rọi ra chiếc bóng mơ hồ, không thấy diện mạo của cô gái đang hát. Đang lúc này thì phía trước truyền đến tiếng bước chân vội vã, An Ninh Hề thu hồi tầm mắt nhìn về phía người tới, thấy Vũ Chi Duệ đi theo sau lưng một cô gái tuổi chừng hai mươi tám hai mươi chín. Lúc đến trước mặt nàng mà vẫn chưa hết vẻ bàng hoàng, chỉ hành lễ chứ không xưng hô gì với nàng, có lẽ đã được Vũ Chi Duệ căn dặn nên không dám để lộ thân phận của An Ninh Hề.

An Ninh Hề quan sát đánh giá nàng ta một phen, nàng vận một thân xiêm y đỏ sẫm, dáng vẻ xinh đẹp dịu dàng không khác gì quý phụ nhà quan, hoàn toàn không có chút gì là một nữ tử phong trần.

“Vị này chính là quân sự của Lâm Nguyệt lâu?”

Cô gái nghe vậy, lập tức kính cẩn gật đầu đáp vâng, “Ta là tú bà nơi này, mọi người đều gọi ta là Cát tỷ tỷ.”

An Ninh Hề cười cười, nói với nàng ta: “Không biết Cát tỷ tỷ có thể mời ta vào trong ngồi một lúc được không, ta có chút chuyện muốn cùng Cát tỷ tỷ thương lượng.”

Ngày thường Cát tỷ tỷ được mọi người gọi như vậy đã quen, nhưng lúc này được vua của một nước gọi nàng ta là tỷ tỷ, nhất thời cảm thấy sợ hãi vô cùng, biết đứng đây nói chuyện cũng không tiện nên vội vàng mời An Ninh Hề vào trong.

Vẫn chưa tới giờ kỹ viện đón khách, người trong lầu cũng không nhiều, có chút vắng vẻ. Cát tỷ tỷ đưa An Ninh Hề và Vũ Chi Duệ lên lầu hai, sau đó đi vào một căn phòng lịch sự trang nhã, đợi nàng ngồi xuống xong mới thận trọng hỏi: “Quân thượng... có gì căn dặn?” Nơi này không có người ngoài, nàng ta không cần phải kiêng dè nữa.

An Ninh Hề nhếch môi cười, hờ hững nhìn nàng ta, “Đừng nói chi mà căn dặn, chỉ muốn mời Cát tỷ tỷ hợp tác với bổn cung mà thôi...”

26. Chương 26: Tôn Vô Gia Diễm Kỹ

Tiếng hát ấy vẫn du dương ngân vang trong Lâm Nguyệt lâu, tuy không thể nhưng cứ như có làn gió mát dịu dịu lướt nhẹ qua tim, khiến người nghe cảm thấy tâm tình rất nhẹ nhàng thư thái.

Nói chuyện với Cát tỷ tỷ xong, An Ninh Hề vừa rời khỏi phòng thì nghe được tiếng hát đó, vẫn là tiếng hát như khi đứng dưới lầu nghe, cũng chính là hai câu mà khi nãy, “Tri kỷ nơi đâu trong biển người, đi đến cùng trời cuối đất vẫn không chốn về...”

Vốn định xuống lầu ngồi nghe hát, An Ninh Hề bỗng dừng chân, sau đó không kiềm được bước chân đi về hướng căn phòng phát ra tiếng hát.

An Ninh Hề men theo đường hành lang đi thêm vài bước rồi dừng lại trước một căn phòng trang nhã, nhìn vào trong qua cánh cửa khép hờ chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của một cô gái mặc áo màu hồng, cô gái ấy vừa đánh đàn trúc vừa hát, hát rồi dừng, dừng rồi lại hát.

Cát tỷ tỷ đi theo phía sau An Ninh Hề, cười nhỏ giọng giải thích: “Đó là Tôn Vô Gia át chủ bài của Lâm Nguyệt lâu chúng tôi, cô nương ấy lúc nào cũng như thế, nói không chừng bây giờ lại đang phát bệnh rồi, động một chút là hát hai câu này.”

An Ninh Hề lẳng lặng nhìn bóng lưng kia một lúc, xoay người lạnh nhạt nhìn Cát tỷ tỷ, trên mặt không mang cảm xúc gì, “Tôn Vô Gia... Cái tên không tệ.” Sau khi dứt lời, nàng không nán lại nữa, trực tiếp đi cùng Vũ Chi Duệ xuống lầu.

Cát tỷ tỷ thoáng sững sờ, sau đó vội đi theo tiền nàng ra khỏi cửa, mãi đến khi bóng dáng nàng hoàn toàn biến mất không thấy nữa mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nhanh chân quay lại Lâm Nguyệt lâu, sau đó đi thẳng lên lầu hai bước vào căn phòng trang nhã của Tôn Vô Gia.

Tôn Vô Gia không quay đầu lại, vẫn đánh đàn trúc nhưng lòng không yên ổn: “Vừa rồi là ai đến vậy?” Giọng nói trầm trầm mang vẻ lười biếng, cũng kèm theo sự quỵn rũ khó nói nên lời.

Cát tỷ tỷ bước tới trước mặt nàng, đoạt lấy cây thước bằng trúc trong tay nàng, hạ thấp giọng nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Lúc nào cũng mặt ủ mày chau thế này cả, người vừa đến là Nữ hầu đó, còn không mau đi thông báo với công tử đi.”

Tôn Vô Gia ngẩng mặt lên, trong đôi mắt như làn nước mùa thu bao phủ sương mù, đôi gò má trên gương mặt vô cùng xinh đẹp ửng hồng, lại uống rượu nữa. Cát tỷ tỷ thấy thế định trách vài câu thì thấy nàng lại cười khê nói, “Được, được, ta đi ngay đây, bà bảo bẩm lại thế nào thì ta sẽ bẩm báo thế ấy.”

Cát tỷ tỷ tức giận liếc nàng một cái, rồi kè tai nàng nói nhỏ mấy câu. Tôn Vô Gia gật gật đầu, “Được, ta nhớ kỹ rồi.” Nói xong, chậm chạp đứng dậy lảo đảo nghiêng ngã ra khỏi căn phòng trang nhã quay về phòng riêng của mình. Cát tỷ tỷ đứng tại chỗ hồi lâu dõi theo bóng lưng đã đi xa của nàng rồi thở dài.

Phòng Tôn Vô Gia cũng nằm ở tầng hai, đẩy cửa bước vào sẽ thấy chiếc đàn cổ đặt trên chiếc bàn con, trên bàn đặt một chậu cây cảnh xanh biếc, trong và ngoài phòng dùng tấm bình phong ngăn ra, cả căn phòng bài biện trang trí rất nhẹ nhàng trang nhã, nhìn qua không hề giống căn phòng của gái lầu xanh ở chút nào.

Sau khi trở lại phòng, dường như rất nóng, nhưng rõ ràng hiện đang là những ngày vào thu, vậy mà Tôn Vô Gia lại cởi bỏ đôi hài trên chân, để đôi chân trắng ngần như ngọc đi tới bàn đọc sách chuẩn bị mài mực viết thư. Trông dáng vẻ nàng rõ ràng yếu điệu thước tha thế kia, nhưng không biết có phải vì uống quá nhiều rượu hay không mà chữ viết trên giấy lại như rồng bay phượng múa, thoăn thoắt lả lướt, phóng khoáng tự nhiên.

Mà Nữ hầu được nàng ta nhắc tới trong thư lúc này đang cùng cấp tốc chạy như bay về hướng hoàng cung. Giờ đã quá trưa, An Ninh Hề và Vũ Chi Duệ vẫn chưa dùng cơm, nhưng An Ninh Hề không hề bận tâm điều đó mà chỉ lo ngại chuyện mình xuất cung bị nhiều người biết, nên muốn nhanh chóng trở lại cung, không thể nán ná thêm ở ngoài được nữa.

Hai người lại đi thêm một đoạn, đã sắp đến gần vương cung người đi đường chung quanh cũng vắng hơn nhiều, con đường rộng lớn thế mà vô cùng yên tĩnh vắng lặng. Ngay lúc này An Ninh Hề đột nhiên dừng bước, Vũ Chi Duệ cũng dừng lại theo nàng, sau đó nhanh chóng xông lên đứng chắn trước mặt nàng, mắt cảnh giác nhìn tới bóng dáng ở nằm ven đường cách phía trước không xa.

An Ninh Hề vỗ nhẹ Duệ cánh tay Vũ Chi, ý bảo hẳn không cần khẩn trương sau đó chỉ chỉ tới chỗ người nằm trên đất nói, “Ngài tới xem thử đã xảy ra chuyện gì?”

Dù sao nơi này cũng gần cung thành, mà lại có người ngang nhiên nằm ở ven đường, thật sự rất kỳ quái.

Vũ Chi Duệ nghe vậy đi tới, cẩn thận quan sát bóng người nằm đó, trông thấy người nọ toàn thân đầy máu, mặt úp xuống đường, quần áo trên người có vài chỗ bị rách, đã không còn thấy rõ là màu gì với màu gì, tóc tai hỗn loạn chẳng biết là nam hay nữ. Vũ Chi Duệ nhìn hồi lâu thấy người nọ vẫn không hề động đậy, mới ngồi xổm người xuống lật người nọ lại xem, sau đó quay đầu lại nói với An Ninh Hề: “Là một cô gái.”

An Ninh Hề nghe vậy liền đi tới cạnh hắn, liếc mắt nhìn bóng dáng trên đất, lòng bỗng nhiên chấn động. Toàn thân bê bết máu, trên người còn chằng chịt vết thương lớn nhỏ, thậm chí gương mặt dưới mái tóc rối loạn ấy khiến nàng nhớ đến bản thân mình khi xưa, nhớ lại ngày mình rơi xuống vực, khi mơ hồ yếu ớt tỉnh lại cũng nhếch nhác như thế.

Vũ Chi Duệ thấy An Ninh Hề như người mất hồn mất vía, tưởng nàng đã bị cô gái này dọa sợ, vội đứng dậy muốn đưa nàng rời đi, An Ninh Hề đột nhiên chỉ vào người nằm trên đất: “Nàng ta còn sống không?”

Vũ Chi Duệ lúc này mới chợt nhớ ra chưa xem xem cô gái nọ còn sống hay đã chết, liền ngồi xổm xuống lại duỗi tay dò xét hơi thở cô gái, sau đó khẽ gật đầu với nàng, “Còn sống, có điều bị thương quá nặng, sợ không qua nổi.”

An Ninh Hề đã khôi phục lại sắc mặt, mắt vẫn nhìn chằm chằm cô gái nọ, “Vậy thì tốt, mang theo luôn nàng ta hồi cung đi.”

Vũ Chi Duệ sững sờ, liếc nhìn người trên đất rồi vội ngăn cản: “Tiểu thư không được đâu, cô gái này lai lịch không rõ, lỡ như có ý đồ xấu, chẳng phải là...”

An Ninh Hề trực tiếp dùng ánh mắt ngắt lời hắn, “Nếu nàng ta quả thật có ý đồ xấu, cũng không cần diễn như thật vậy chứ?”

Vũ Chi Duệ nhớ đến kết quả ban nãy sau khi mình kiểm tra, thương thế của cô gái rất nghiêm trọng, đúng là không giống giả vờ. Rồi nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của An Ninh Hề trước mặt, hắn đành thở dài một tiếng, nhận mệnh vác cô gái nằm trên đất lên, An Ninh Hề thấy vậy mới cất bước dẫn đầu đi về phía trước.

Hai người về đến cung thì đã quá trễ, An Ninh Hề vào cung từ cửa hông, vừa đi vừa nói với Vũ Chi Duệ vẫn đang vác người ở phía sau: “Ngài sắp xếp cho nàng ta ở Thiên điện cung Trữ Minh rồi gọi ngự y đến chữa trị cho nàng ta, sau đó đi ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi.”

Vũ Chi Duệ vác một người nửa chết nửa sống ở trên người cũng đã thấy mệt, cộng thêm việc trên đường đi bị bao nhiêu cấm vệ quân cùng cung nhân nhìn ngó nghi hoặc, sớm đã mất hết kiên nhẫn, lúc này nghe thế liền vội vàng đáp vâng, chân cũng nhanh bước đi về phương hướng Thiên điện cung Trữ Minh.

Hai người đều không nhìn thấy chim bồ câu đưa tin vỗ cánh trên bầu trời ở phía sau đang bay về hướng cung đình phía Tây.

Lúc này Tri Ngọc đang đánh đàn trong rừng trúc, Tần Hạo và Lật Anh Thiển đứng ở hai bên. Ánh mặt trời xuyên qua rừng trúc rầy rác lên người hắn, ánh sáng loang lổ lưu chuyển, Tần Hạo cùng Lật Anh Thiển cảm thấy người trước mắt như hư ảo không chân thật, nhìn cảnh ấy cứ như đang ở trong mộng.

“Công tử nhận thấy Nữ hầu đang tính làm gì?”

Tần Hạo vừa báo lại chuyện mình bị Vũ Chi Duệ theo dõi cho Tri Ngọc biết, Vũ Chi Duệ tuy võ nghệ là đệ nhất Nam Chiêu, nhưng so với Tần Hạo thì kém hơn một chút, cho nên Tần Hạo đã sớm biết mình bị Vũ Chi Duệ theo dõi, nhưng vì trước đó sau khi Tần Hạo báo lại Tri Ngọc đã căn dặn nên án binh bất động, hắn mới mặc cho Vũ Chi Duệ đi theo.

Nhưng nơi bí ẩn thì Tần Hạo không có đến, ví dụ như Lâm Nguyệt lâu.

Tần Hạo nói xong cả buổi mà Tri Ngọc vẫn cứ hồn nhiên không hay, say sưa gảy đàn, từng lần điệu bay bổng du dương, mãi lâu sau mới ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Hạo, nhếch môi cười, “Hình như có tin mới đến.”

Tần Hạo sững sờ, bỗng thấy một vật trắng xóa bay vọt vào đậu xuống trên dây đàn của Tri Ngọc, phát ra hai tiếng đàn leng keng.

Tri Ngọc cầm chú chim bồ câu trắng trong tay, gỡ lá thư trên chân nó xuống rồi đưa bồ câu đưa tin cho Tần Hạo. Tần Hạo vội đưa tay nhận lấy, đây là loại chim bồ câu rất khó thuần dưỡng, chỉ một con đã sánh bằng ngàn vàng.

“Thì ra là Vô Gia, nàng ấy nhất định là lại uống rượu, chữ viết đó tưởng như sắp bay ra khỏi trang giấy luôn rồi.” Tri Ngọc vừa nói vừa cười.

Lật Anh Thiển không rõ thế lực nằm vùng của Tri Ngọc ở Kim Lăng này ra sao, nên chỉ im lặng ở một bên lắng nghe.

Nhưng chỉ trong giây lát, nụ cười trên môi Tri Ngọc đã biến mất, Tần Hạo vừa định hỏi thăm thì thấy y nhú nhú mày, biểu cảm dăm chiêu suy nghĩ, “Không ngờ Nữ hầu lại muốn nhờ Cát tỷ tỷ giúp nàng ở Lâm Nguyệt lâu quan sát động tĩnh của những đại thần kia, thám thính tin tức giúp nàng, đúng là thông minh.”

Tần Hạo sững sờ, sau đó phản ứng lại mới thấy sự việc không ổn, “Chẳng lẽ nàng ta biết được Lâm Nguyệt lâu là địa phương của công tử? Hèn chi dạo gần đây Vũ Chi Duệ cứ luôn theo dõi thuộc hạ, lẽ nào Nữ hầu đã biết thân phận của công tử rồi sao?”

Tri Ngọc lắc đầu một cái, “Vẫn còn chưa đến mức đó.”

Tần Hạo thoáng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại hỏi: “Vậy Cát tỷ tỷ có đồng ý giúp nàng ta không?”

Tri Ngọc gật đầu một cái, “Vua của một nước đích thân tới, nàng ta sao có thể cự tuyệt, huống chi Nữ hầu còn hứa hẹn nhiều lợi lộc với nàng ta. Nhưng có thật lòng giúp nàng hay không, Cát tỷ tỷ đương nhiên vẫn sẽ hỏi ý kiến ta.”

Cát tỷ tỷ dĩ nhiên không phải hỏi thăm ý kiến hần mà là trực tiếp nghe lệnh hần.

“Công tử định khi nào hồi phục?”

Trong đôi con người đen nhánh của Tri Ngọc như tỏa ra tia sáng, nhìn Tần Hạo cười cười nói, “Không vội, chúng ta đợi thêm thời gian nữa, xem tình hình rồi hãy quyết định cũng không muộn.” Nói xong, hần xoay mặt nhìn về phía Lật Anh Thiển, nụ cười rất ôn hòa và vô hại, “Ta nói Lật tướng quân hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây, thì ra là Nữ hầu xuất cung, nếu đã như vậy, Lật tướng quân hãy tranh thủ thời gian đem tình hình hiện nay của Tây Hoa tử mĩ báo lại với ta một lần đi... Để ta nghĩ xem bước tiếp theo nên làm như thế nào.”

Lật Anh Thiển nghe vậy liền biến sắc, ngay lập tức ưỡn lưng thẳng eo, cung kính gật đầu.

27. Chương 27: Mận Báo Đào Tặng Người

Đêm thu thăm thẳm, đèn cung đình trong vương cung Nam Chiêu vẫn treo cao sáng tỏa như ban ngày.

Một căn phòng nằm sâu phía bên phải Thiên điện cung Trữ Minh, ngọn đèn dầu chập chờn leo lét, hương an thần lượn lờ lan tỏa trong lò hương, chung quanh vắng lặng im phăng phắc, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở khe khẽ của bóng người trên giường phát ra.

Cửa ra vào vang lên tiếng cung nhân hành lễ, sau đó cửa bị đẩy ra, An Ninh Hề bước vào. Đã đến giờ đi ngủ nên nàng chỉ mặc chiếc áo choàng màu đỏ đơn giản, chân mang giày mềm bước đi không hề phát ra tiếng động.

Đi thẳng tới giường rồi đứng lại, An Ninh Hề nhìn cô gái nằm trên giường thoáng nhú nhú mày.

Máu trên người cô gái đã được nhóm cung nhân lau rửa sạch sẽ, vết thương cũng đã được ngự y khám và chưa trị, trên đó vô số vết đao lớn nhỏ, không biết rốt cuộc nàng ta đã gây ra chuyện gì. Nếu không phải vô tình được An Ninh Hề cứu về, lúc này có lẽ nàng ta đã về chầu diêm vương.

Tầm mắt An Ninh Hề nhìn chằm chằm gò má trái má cô gái, nơi đó mới là nguyên nhân khiến nàng cau mày. Má trái của cô gái này bị đao kiếm rạch vài đường, vết thương mặc dù đã đắp thuốc nhưng có lẽ nàng ta đã bị thương một thời gian, sợ rằng sau này sẽ để lại sẹo.

Đi qua cạnh bàn ngồi xuống, An Ninh Hề tự rót cho mình cốc trà, lòng thầm suy đoán về thân phận của cô gái. Một cô gái bị thương tới nông nỗi này, đối phương hiển nhiên không phải người thương hoa tiếc ngọc, vậy thì một là những người đó quá mức máu lạnh, hai là bản thân cô gái này thật sự tội không thể tha.

Nếu xét về mặt lý trí, đúng ra nàng không nên tùy tiện mang cô gái này vào cung, nhưng khi nhìn thấy nàng ta lại khiến nàng nhớ đến cuộc sống tăm tối không ánh mặt trời của mình ở đáy vực, thế cho nên mới không đành lòng, cuối cùng mang nàng ta về cung chữa trị.

Ngồi trong điện một lúc, trà đã uống cạn mà cô gái vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, An Ninh Hề khẽ thở dài một tiếng rồi đứng dậy rời khỏi Thiên điện.

Ra đến ngoài điện, Vũ Chi Duệ đứng cạnh cửa lập tức cung kính đi theo phía sau nàng, đưa nàng về chính điện. Khi đến cửa chính, An Ninh Hề bỗng xoay người nhìn về phía hắc, hạ thấp giọng hỏi, “Vũ thái phó có thấy được trên người nàng ta có ký hiệu gì của tổ chức thích khách không?”

Vũ Chi Duệ lắc đầu đáp, “Thuộc hạ nhân lúc ngự y chữa trị có nhìn kỹ sau cổ nàng ta nhưng không thấy ký hiệu nào, xem ra nàng ta không phải người trong tổ chức thích khách.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, “Vậy Vũ thái phó có thể yên tâm giữ nàng ta lại trong cung được rồi.”

Trước đó Vũ Chi Duệ nhìn thấy vết thương trên người cô gái nọ toàn là vết thương do đao kiếm gây ra, lại thấy lòng bàn tay nàng ta chai sần thô ráp, rõ ràng là do ảnh hưởng từ nhiều năm dùng binh khí mà có, lại nghĩ đến chuyện gần đây An Ninh Hề bị ám sát, làm cận vệ hỏi sao hắc không lo lắng cho được, đương nhiên sẽ đa nghi hơn rồi, trong lòng hoài nghi cô gái này chính là thích khách do tổ chức kia an bài, dùng khổ nhục kế cố ý trà trộn tiếp cận An Ninh Hề.

An Ninh Hề thì không cho là vậy, vì ngày đó nàng quyết định xuất cung bất ngờ, trừ nàng và Vũ Chi Duệ ra trước đó căn bản không có người thứ ba biết, thế thì cái tổ chức thích khách kia đương nhiên không thể nào sắp xếp trùng hợp như vậy được. Nhưng để loại bỏ sự nghi ngờ của Vũ Chi Duệ, nên nàng mới bảo hắc đích thân đi kiểm tra một lần.

Dù An Ninh Hề đã nói vậy, nhưng Vũ Chi Duệ vẫn thấy không yên lòng, có chút do dự nói, “Nhưng cô gái đó nhất định là biết võ công.”

An Ninh Hề lặng im suy nghĩ một lúc, sau đó cười nhẹ, “Thôi, Vũ thái phó trước không cần nghĩ nhiều làm gì, đợi nàng ta tỉnh lại rồi nói sau.”

Vũ Chi Duệ biết cũng chỉ đành như thế, bèn gật đầu một cái.

Lời tuy như thế, nhưng nửa tháng đã trôi qua mà cô gái kia vẫn chưa một lần tỉnh lại.

Theo lời căn dặn của An Ninh Hề, cung nhân mỗi ngày đều phải cạy miệng nàng ta ra, cưỡng chế luân phiên nuốt cháo và thuốc cho nàng, nhờ vậy mới duy trì được mạng sống. Vũ Chi Duệ thấy nàng ta sống không ra sống chết không ra chết như thế, sự lo âu trong lòng cũng dần dần biến mất.

Biết được sự xuất hiện của cô gái này cũng không có bao nhiêu người, Tri Ngọc cũng phải ba ngày sau mới nhận được tin tức đó. Lúc ấy phản ứng đầu tiên của Tần Hạo chính là: Nữ hầu không ngờ lại đi cứu một cô gái chẳng quen biết, kỳ quái thật. Theo hắc hiểu, Nữ hầu sẽ chỉ cứu những loại đàn ông thanh niên có diện mạo nà ná như công tử nhà mình mới đúng.

Nhưng Tri Ngọc không cho hắc thêm thời gian đứng đó suy nghĩ lung tung nữa, mà bảo hắc đi xem qua mấy nơi trước đó bị Vũ Chi Duệ theo dõi xem thử xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng kết quả khiến hắc cùng Tần Hạo đều không ngờ đến.

Thời điểm Tần Hạo trở lại điện Trọng Hoa, vẻ mặt suy tư mờ mịt giống như có chuyện khó nghĩ mà nghĩ không ra vậy. Tri Ngọc vẫn ngồi trong rừng trúc đùa nghịch cây đàn cổ mà hắc yêu thích nhất, vừa ngắm đầu thì thấy bộ dạng đó của Tần Hạo, không nhịn được bật cười, “Người sao vậy?”

Tần Hạo nghe hỏi mới sực tỉnh, vội bước lên vài bước, thần sắc vẫn mang bao điều khó lý giải, “Công tử, đúng là kỳ lạ thật, thuộc hạ vốn còn nghĩ không biết Nữ hầu sẽ làm gì với mấy cái địa phương kia, kết quả người của chúng ta bẩm báo nói khoảng thời gian này rất được quan viên lớn nhỏ Kim Lăng chiều cố, tạo điều kiện để bọn họ làm gì cũng thuận lợi vô cùng.”

Tri Ngọc nghe vậy liền dừng lại động tác đánh đàn, trong con ngươi đen nhánh nổi lên kinh ngạc, “Lại có chuyện này?”

Tần Hạo gật đầu, “Giống như đang có người ở âm thầm tương trợ chúng ta vậy, nếu nói như vậy tức là Nữ hầu đang trợ giúp chúng ta, nhưng cũng không có lý nào, nàng ta bảo Vũ Chi Duệ theo dõi chúng ta tìm ra những nơi này, chẳng lẽ chính là vì muốn giúp chúng ta?”

Tri Ngọc trầm ngâm không nói, suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân tại sao An Ninh Hề làm thế. Đúng như Tần Hạo nói, một khi phát hiện ra những cứ điểm khác thường, Nữ hầu phải nên dùng thủ đoạn chèn ép mới phải, lý nào còn ngược lại âm thầm tương trợ.

Hào quang trong mắt Tri Ngọc chớp tắt liên tục, hồi lâu sau hắn rốt cuộc nghĩ ra được một chuyện, ngừng đầu căn dặn Tần Hạo: “Người đi viết lá thư gửi cho Cát tỷ tỷ, bảo nàng ta cứ nghe theo căn dặn của Nữ hầu, giúp nàng thu thập tin tức.”

Tần Hạo sửng sốt, “Vậy sao được?”

Tri Ngọc cười cười, “Người tặng ta quả đào, ta đáp lại quả lý. Nữ hầu nếu đã thi ân cho ta, ta sao có thể không hiểu đạo lý làm người như vậy.”

Tần Hạo có chút do dự, “Nhưng động cơ Nữ hầu giúp chúng ta là gì, chúng ta còn chưa biết.”

Tri Ngọc tán thưởng liếc nhìn hắn, “Tần Hạo, người hôm nay làm việc càng ngày càng cẩn thận, đây là chuyện tốt. Nhưng riêng chuyện này mà nói, trước mặt là nguyên nhân gì thì kết quả vẫn đều có lợi đối với chúng ta. Hơn nữa Nữ hầu đi tìm Cát tỷ tỷ hợp tác, chẳng phải muốn tìm ra ai trong Nam Chiêu muốn hại nàng sao, nói đến cùng nàng chỉ muốn tự bảo vệ mình. Chúng ta vẫn còn phải nhờ nàng, nếu nàng xảy ra chuyện đối với chúng ta tuyệt không tốt, chỉ bằng cứ theo đó mà thuận nước đẩy thuyền là được.”

Tần Hạo lúc này mới hiểu, gật đầu nói: “Vậy được, thuộc hạ sẽ đi truyền tin.”

Thấy hắn đã đi xa, Tri Ngọc cúi đầu tiếp tục khảm đàn, tựa như cuộc trò chuyện vừa xong với Tần Hạo chưa từng xảy ra. Bên tai mơ hồ vọng vọng tiếng Lật Anh Thiển chỉ đạo An Ninh Hề bắn tên, hắn lặng lẽ cười, Nữ hầu nghiêm túc khắc khổ học bắn tên như vậy, thật sự chỉ muốn báo thù mũi tên của đại tướng Đông Việt kia thôi sao?

Hắn khẽ rũ mắt thở dài, từng hành động việc làm hôm nay của Nữ hầu, thật sự càng ngày càng khiến hắn nhìn không thấu rồi.

An Ninh Hề đi theo Lật Anh Thiển học bắn tên ở một cung điện cách không xa điện Trọng Hoa. Bởi vì tòa cung điện này từ lâu đã bỏ hoang không dùng, khoảng sân trước điện vô cùng mênh mông trống trải, An Ninh Hề đã cho người dọn dẹp sạch sẽ, hoa cỏ cũng bị nhổ sạch, cả vườn ngự uyển càng thêm rộng lớn mát mẻ, sau đó đặt tấm bia ngắm ở khoảng cách chỉ định theo yêu cầu của Lật Anh Thiển, đây là nơi để nàng luyện bắn tên.

Tuy ngày thường Lật Anh Thiển rất cung kính với An Ninh Hề, nhưng thời điểm chỉ đạo nàng luyện tên lại hết sức nghiêm khắc, thậm chí nhiều lần còn nói nặng lời, nhưng An Ninh Hề hoàn toàn không hề phát giận, điểm này khiến cho nữ tướng quân thấy quái lạ không thôi.

Thật ra thì An Ninh Hề vốn chẳng để trong lòng mấy lời nói đó, bởi vì nàng đã kiên định xác định rõ mục tiêu, Lật Anh Thiển yêu cầu như thế là vì muốn tốt cho nàng, bản thân nàng đương nhiên hiểu được.

Luyện tập một lúc lâu, Lật Anh Thiển ngừng đầu thấy sắc trời sắp ngã về chiều, thu hồi vẻ mặt nghiêm nghị, quay đầu lại nói với An Ninh Hề: “Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay Quân thượng luyện đến đây thôi.”

An Ninh Hề đã lắp mũi tên lên dây cung, nghe Lật Anh Thiển nói, bắn xong mũi tên ấy mới buông rũ cánh tay khẽ gật đầu với Lật Anh Thiển.

Lật Anh Thiển bước lên nhìn chằm chằm nàng với vẻ mặt có chút ngạc nhiên, “Quân thượng khắc khổ luyện tên lâu như vậy không thấy mỏi tay sao?” Chính nàng ban đầu luyện tên đã từng chịu qua cảm giác này, mà trước khi Nữ hầu học bắn tên rõ ràng chưa từng tiếp xúc với tên bao giờ, độ huấn luyện cao như vậy mà nàng lại khiến cho người ta không nhận ra chút mệt mỏi hay khổ sở nào.

An Ninh Hề cất mũi tên trong tay xong, sửa sang lại ống tay xốc xếch cười nói, “Đâu chỉ là mỏi chứ, đau gần chết thì có, nhưng hết cách rồi, Lật thái phó ban đầu chấn hắn cũng như thế mà.”

Lật Anh Thiên nghe vậy ngẩn ra, lòng hơi chấn động, một lúc lâu mới gật đầu một cái, “Quân thượng nói rất đúng.”

An Ninh Hề bỗng nhớ trước đó Lang Thanh Dạ báo lên vài chuyện quan trọng đang chờ nàng phê duyệt, không ở lại thêm nữa, chỉ gật đầu với Lật Anh Thiên một cái rồi xoay người rời đi. Vừa đi được vài bước thì thấy Vũ Chi Duệ đi tới, đến trước mặt nàng nhỏ giọng bẩm báo: “Quân thượng, cô gái kia đã tỉnh.”

An Ninh Hề nghe vậy dây thần kinh lập tức căng lên, bước chân tăng nhanh đi tới phương hướng cung Trữ Minh

28. Chương 28: Làn Nữa Bị Hành Thích

Thời điểm An Ninh Hề đến Thiên điện thì cô gái đã ngồi ở đầu giường một lúc lâu. Cung nhân vừa thấy An Ninh Hề đi vào liền tự giác lui ra ngoài, Vũ Chi Duệ vốn muốn cùng vào theo nhưng bị An Ninh Hề ngăn lại bên ngoài.

Cô gái nghe tiếng bước chân quay đầu nhìn lại, trông thấy trước mắt xuất hiện một người tướng mạo thanh lệ, ăn mặc tùy tiện thậm chí còn có chút nhếch nhác đang quan sát đánh giá mình.

An Ninh Hề thấy má trái cô gái tuy đã bị hủy dung, nhưng đường nét vẫn rất xinh xắn muôn phần, đặc biệt là cặp mắt kia, mặc dù lúc này trong đó là vẻ mờ mịt ngơ ngàng, nhưng có vẻ hờ hững khiến người ta cảm giác như có chút phong thái xa lánh thể tục, như thể nàng ta vốn không thuộc về thế giới này.

“Giờ ngươi cảm thấy thế nào rồi?” An Ninh Hề thấy cô gái vẫn nhìn chằm chằm mình không nói gì, đành mở miệng trước để phá vỡ sự im lặng.

Trong mắt cô gái vẫn mang vẻ mờ mịt, nghe hỏi xong hồi lâu mới khẽ gật đầu.

An Ninh Hề bước lên vài bước ngồi xuống cạnh mép giường, cười với nàng ta rất đối ôn hòa, “Ngươi tên gì? Là người ở đâu? Bị ai hãm hại đến nông nỗi này?”

Cô gái lẳng lặng nhìn nàng, trong mắt đã có chút linh động, như thể bị những vấn đề của An Ninh Hề gợi nhớ lại điều gì, bắt đầu nhíu nhíu mày cúi đầu suy tư.

An Ninh Hề thấy nàng vẫn im lặng không lên tiếng, đang hoài nghi không biết có phải là không nói được hay không thì nghe nàng ta đột nhiên mở miệng, giọng nói rất lạnh nhạt cũng hết sức bình tĩnh, “Ta quên rồi.”

An Ninh Hề sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra, có lẽ do bị thương quá nặng nên mất trí nhớ cũng không chừng, nhưng nàng vẫn hỏi thêm một câu: “Chuyện lúc trước một chút cũng nhớ không được sao?”

Cô gái nhìn nàng rồi lại lắc lắc đầu.

An Ninh Hề nhíu nhíu mày, thở nhẹ một tiếng, cao giọng nói với bên ngoài: “Truyền ngự y đến đây.”

Cô gái nghe xong lập tức tỉnh táo hẳn, kinh ngạc nhìn về phía An Ninh Hề, “Ngự y? Đây là đâu?”

An Ninh Hề cười cười trấn an nàng ta, “Nơi này là vương cung Nam Chiêu, bổn cung là quân chủ Nam Chiêu.”

Sự kinh ngạc trong mắt cô gái càng sâu, sau đó xốc chân lên muốn xuống giường, An Ninh Hề đưa tay đè lên mu bàn tay ngăn nàng lại, “Không cần đa lễ, người dưỡng thương cho tốt trước, mọi chuyện để sau hãy nói.” Nói xong đứng dậy, vuốt vuốt xiêm y, xoay người nhìn cô gái khẽ cười nói, “Bổn cung còn việc phải xử lý, không ở lâu được, người nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Cô gái ở sau lưng nàng vẫn dõi mắt nhìn theo, đến khi An Ninh Hề ra khỏi cửa mới khẽ thở dài, khóe môi mấp máy như tự nỉ non: “Xin lỗi... Dù ngươi có cứu ta, ta cũng không thể nói cho người biết thân phận của ta được...”

An Ninh Hề ra cửa căn dặn Vũ Chi Duệ: “Ngài ở lại trông chừng chỗ này, đợi ngự y chữa trị cho nàng ta xong rồi tới bẩm báo tình huống với bốn cung.” Vũ Chi Duệ đáp vâng, đưa mắt nhìn theo nàng đi về hướng chính điện.

Vừa bước vào chính điện, An Ninh Hề đã nhìn thấy Lang Thanh Dạ với một thân quan bào màu lam sẫm, đứng nghiêm chỉnh trong điện, hẳn chờ đã lâu. Thấy nàng vào cửa, Lang Thanh Dạ vội tiến lên chấp tay hành lễ, “Vi thần tham kiến Quân thượng.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, “Miễn lễ, Lang ái khanh sao lại đến đây? Mấy phần tấu chương hôm trước khanh trình lên ta vẫn chưa xem xong.”

Lang Thanh Dạ vội giải thích: “Vi thần đến đây không phải thúc giục Quân thượng xử lý chính vụ.”

An Ninh Hề liếc nhìn hẩn rồi ngồi xuống bàn viết ở ngoài phòng, hờ hững hỏi, “Vậy sao lại đến?”

Lang Thanh Dạ hơi do dự, ngập ngừng một hồi lâu mới đáp: “Chuyện này vốn không ở phạm vi chức trách của vi thần, nhưng vi thần được Quân thượng đặc biệt cho phép, có bất kỳ chuyện gì cũng đều có thể trực tiếp tiến cung bẩm báo. Được sự cho phép đặc biệt này, vi thần đương nhiên toàn tâm ra sức vì nước, huống chi chuyện này còn liên quan trọng đại đến tương lai mai này của Nam Chiêu, vì vậy vi thần không thể không sớm góp ý lên Quân thượng.”

An Ninh Hề nghe vậy, vẻ mặt lập tức nghiêm túc, “Lang ái khanh không cần giải thích lòng vòng, cứ nói thẳng đừng ngại.”

Lang Thanh Dạ lần nữa chấp tay với An Ninh Hề, giọng điệu đã thoải mái hơn nhiều, “Vi thần là muốn nói về chuyện triều đình tăng cường quân bị, việc đó Quân thượng nên tránh tai mắt của người khác, để tránh rắc rối phát sinh trước khi đạt được hiệu quả.”

An Ninh Hề ngẩn ra, trong nháy mắt bừng tỉnh, sau đó mới nhận thức được điều lợi hại trong đó. Lang Thanh Dạ nói không sai, Nam Chiêu đột nhiên tăng cường quân bị nếu để các nước khác biết được, nói không chừng còn chưa có được kết quả gì đã khiến cho các quốc gia khác kiêng kỵ, thậm chí còn sẽ dẫn tới chiến sự. Nghĩ đến lần trước dẫn theo Vũ Chi Duệ xuất cung, nghe được hai người dân ở Kim Lăng nghị luận chuyện tăng cường quân bị, An Ninh Hề càng cảm thấy lời Lang Thanh Dạ nói rất có đạo lý, nếu dân chúng đều biết cả, cũng rất dễ dàng truyền đến các nước khác.

Là nàng quá sơ suất, trước đó bởi vì đi Đông Việt nên nàng đã giao chuyện này cho Hoắc Tiêu đi làm, sau khi trở lại nàng chỉ một lòng học luyện bắn cung, đã sơ ý lơ là chuyện này, hôm nay nếu không phải được Lang Thanh Dạ nhắc nhở, nàng thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm không nên có nay.

An Ninh Hề nhìn Lang Thanh Dạ thở phào một hơi, “Nhờ có Lang ái khanh nhắc nhở, chuyện này bốn cung sẽ lập tức căn dặn xuống dưới, khanh hãy yên tâm.”

Dù sao người phụ trách chuyện này chính là Hoắc Tiêu, Lang Thanh Dạ thấy An Ninh Hề không trách cứ chuyện mình can thiệp phận sự của người khác nên cũng yên lòng, thi lễ với An Ninh Hề lần nữa chuẩn bị cáo lui.

An Ninh Hề bỗng gọi hẩn lại, cười cười khen ngợi hẩn, “Lang ái khanh có ánh mắt độc đáo, quan sát tỉ mỉ, rất xứng đáng được trọng dụng, mong rằng Lang ái khanh về sau vẫn sẽ một lòng một dạ vì nước vì dân như thế.”

Lang Thanh Dạ nghe vậy vội vàng hành lễ thêm lần nữa, vẻ mặt như được quá ưu ái mà thất kinh hồn vía. Nữ hầu hôm nay đột nhiên trở nên khôn khéo biết dùng người khiến hẩn trong nhất thời khó bề thích ứng nổi, nhưng trong lòng cũng hết sức vui mừng, bởi vì có thể dùng tài hoa của mình để đền đáp cho quốc gia, đó tâm nguyện xưa nay của hẩn.

Sau khi Lang Thanh Dạ cáo lui, An Ninh Hề mới cầm lên cuốn sổ gấp lại trên bàn sách bắt đầu phê duyệt, nhưng luyện tên cả một ngày nên lúc này đã thấm mệt, nàng không cố cầm cự thêm nữa cứ thế nằm nghỉ luôn trên bàn sách, chỉ định thiếp đi một lát.

Lúc này ngoài cửa cách đó không xa, Cơ thái hậu đang ôm trong ngực chú mèo trắng nhỏ chậm rãi đi đến, đi theo phía sau là Hồ công công. Cơ thái hậu vừa đi vừa phàn nàn oán trách Hồ công công: “Đứa nhỏ này

kể từ khi bị thương tỉnh lại lúc nào cũng bận tối tăm mặt mũi, gần đây lại còn say mê học bắn tên nữa, chẳng thèm để ý đến xem ai gia thế nào nữa.”

Hồ công công ở cạnh cười cười, nâng niu chiếc hộp sứ khắc hoa trong tay, “Quân thượng không đến thăm thái hậu, thái hậu không phải vẫn nhớ Quân thượng đó sao? Được cao này chẳng phải mang đến tặng cho người ư? Đủ để thấy được thái hậu ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong lòng đối với Quân thượng vẫn là yêu thương hết mực đó mà.”

Cơ thái hậu thở dài nói: “Lần trước thấy con bé luyện tên xong suốt ngày xoa bóp cánh tay, chắc là đau lắm, đứa nhỏ này, bảo đừng luyện nữa mà nó không chịu nghe.”

Cần nhân cử nhử suốt đường rồi cũng đến cung Trữ Minh, Cơ thái hậu vừa định vào chính điện, lại liếc nhìn mèo trắng nhỏ ở trong ngực, sau đó nhét mèo trắng vào tay Hồ công công, “Ninh nhi hôm nay hình như không thích con mèo này nữa rồi, ai gia không mang nó theo vào người ôm nó chờ ở đây đi, ai gia vào thăm con bé một chút rồi ra ngay.”

Hồ công công đáp vâng, nhận lấy mèo trắng nhỏ, thuận tay đưa được cao cho Cơ thái hậu.

Cơ thái hậu nhận lấy được cao, khi đến trước cửa trực tiếp đẩy cửa ra đi vào, ngay sau đó lập tức sững sốt, kế tiếp bà hoảng loạn thất thanh hét lên rồi theo bản năng bỏ nhào về phía trước.

Hộp sứ đựng được cao rơi xuống đất phát ta tiếng vang lạnh lẽo giữa đại điện vắng lặng, An Ninh Hề nghe được tiếng kêu “Ninh nhi” thất thanh sợ hãi bên tai, bỗng chốc giật mình tỉnh lại, lúc đứng bật dậy đã thấy Cơ thái hậu không biết từ nào lúc lại nằm trên người nàng, sau lưng bị cắm thanh trường kiếm đâm sâu hơn cả tấc, máu thấm ướt cả mảng lớn trên cung trang màu xanh nhạt.

An Ninh Hề mờ mịt nhìn tới hướng khác của chuôi kiếm, cảnh tượng phảng phất như quay lại cái ngày nàng mới tỉnh lại.

Cũng là một thân hắc y, cũng là ánh mắt sắc bén đó, nhất định vẫn là tên thích khách trong tổ chức sát thủ kia.

Có thể là tình cảnh trước mắt quá mức bàng hoàng, An Ninh Hề sững sốt hồi lâu mới nhớ đến việc gọi người, nhưng trong nháy mắt lại nhớ ra Vũ Chi Duệ bị nàng bảo ở lại Thiên điện trông chừng rồi, tên thích khách này đến đúng lúc như thế hẳn là đã chờ đợi cơ hội này từ lâu.

Đang nghĩ đến đây thì thanh kiếm kia đã rút khỏi lưng Cơ thái hậu, An Ninh Hề chỉ thấy máu tươi sau lưng Cơ thái hậu tuôn ào ào ra như thác lũ, lòng chưa hết bàng hoàng kinh hãi thì lại thấy thanh kiếm kia đang lao về phía nàng.

Ngoài cửa hình như có tiếng bước chân rất khẽ, người đến dường như rất yếu ớt nhưng cũng khiến cho lòng An Ninh Hề khắp khối tia hy vọng. Vào giờ phút này, nàng hy vọng cũng sẽ có người cứu nàng giống như lần trước vậy.

Thích khách hiển nhiên cũng nghe được tiếng bước chân, lập tức không do dự giơ kiếm đâm thẳng vào nàng, cạnh cửa lại đột nhiên vang lên tiếng động lớn, trước mắt chợt lóe lên, một bóng trắng lướt qua, trường kiếm trong tay thích khách rơi xuống đất, thân hình cũng đổ nhào xuống rồi không nhúc nhích nữa.

Vũ Chi Duệ xông vào trong điện, Hồ công công cũng chạy theo vào, An Ninh Hề nhìn chằm chằm người trước mắt mà không thể nào tưởng tượng nổi.

Đó chính là cô gái vừa được nàng cứu tỉnh, trên người vẫn còn mặc bộ đồ trắng đơn bạc, vết sẹo nơi má trái bị mái tóc rối rung che khuất, im lặng không nói gì chỉ hờ hững nhìn tên thích khách áo đen nằm sóng soài trên mặt đất.

29. Chương 29: Yển Lạc

Hơi lạnh của trời đêm vào thu bao phủ khắp cung điện Nam Chiêu. An Ninh Hề ngồi bên ngoài cung Thiên Thọ đợi ngự y bên trong báo cáo tình huống của Cơ thái hậu. Quần áo trên người nàng vẫn chưa thay, trên ấy còn lưu lại vết máu của Cơ thái hậu, trong đầu nàng hiện giờ vô cùng rối loạn phức tạp.

Rèm cửa sau lưng được vén lên, ngự y bên trong bước ra có khoảng hơn mười người, tất cả đều quỳ xuống trước mặt An Ninh Hề, một người dẫn đầu lên tiếng bẩm báo: “Khởi bẩm Quân thượng, may mắn cứu trị kịp thời, thái hậu đã không việc gì, từ hôm nay chỉ cần điều dưỡng tốt là sẽ không sao nữa, Quân thượng xin hãy yên tâm.”

An Ninh Hề gật đầu một cái, nhắm mắt thở phào nhẹ nhõm, phát tay với các ngự y ý bảo bọn họ lui ra, thần sắc lộ vẻ mệt mỏi.

Từ trước đến nay đã quen với cuộc sống không được ai yêu thương, dù là ở hiện đại hay nơi này cũng thế. Trong ký ức của nàng dường như chưa bao giờ cảm nhận được tình cảm ấm áp từ người thân, cho nên hôm nay khi nhìn thấy Cơ thái hậu nhào tới đỡ cho nàng một nhát kiếm kia, lòng nàng bỗng như cuộn cuộn dậy sóng.

Nàng chưa bao giờ xem mình là An Ninh Hề chân chính, trong mắt nàng, thể xác của An Ninh Hề chẳng qua chỉ là công cụ để nàng báo thù, nhưng sự việc hôm nay khiến nàng đột nhiên hiểu ra, thì ra vẫn có người rất quan tâm nàng, dù rằng linh hồn trong cơ thể này đã sớm chuyển đổi.

Sau khi các ngự y lui ra, Vũ Chi Duệ từ bên ngoài đi vào, An Ninh Hề lạnh nhạt nhìn hẩn hỏi, “Cô gái kia hiện thể nào?”

Vũ Chi Duệ chấp tay với nàng, “Khởi bẩm Quân thượng, cô gái đó vẫn chưa tỉnh lại.”

An Ninh Hề sau đó mới biết, cô gái kia vốn định đến chào từ giã nàng, không ngờ đúng lúc thấy nàng bị thích khách ám sát. Sau khi cứu An Ninh Hề thì cũng hôn mê bất tỉnh. Lúc ấy An Ninh Hề chỉ lo vội vàng cứu trị cho Cơ thái hậu nên chỉ đành gọi Vũ Chi Duệ đưa nàng ta về Thiên điện nghỉ ngơi trước.

Lúc này nghe nói nàng ta vẫn còn hôn mê, An Ninh Hề không nén được tiếng thở dài. Nhớ đến thích khách, nàng nhìn Vũ Chi Duệ, giọng nói bỗng lạnh như băng, “Vậy tên thích khách đó có khai ra gì không?”

Vũ Chi Duệ lắc đầu, vẻ mặt hồ thẹn, “Dường như hẩn đã sớm có chuẩn bị, thuộc hạ hỏi chưa được mấy câu hẩn đã bị độc phát bỏ mạng.”

An Ninh Hề siết chặt nắm tay, sắc mặt vô cùng tức giận, căn dặn: “Ngày mai nhớ đến chỗ Cát tỷ tỷ hỏi xem nơi đó có tin tức gì không.”

Vũ Chi Duệ vội đáp vâng, thấy An Ninh Hề có vẻ mệt, đoán có lẽ vì nàng hoảng sợ quá độ, chợt nhớ ra đến giờ nàng vẫn chưa dùng bữa tối, bèn mở miệng khuyên nàng: “Quân thượng hay là về nghỉ ngơi trước đi, thái hậu đã không sao rồi, nơi này còn có Hồ công công chăm sóc, Quân thượng đừng lo lắng.”

An Ninh Hề nghe vậy đứng dậy, đi tới nội điện rồi đứng lại, nhìn tới bóng dáng thấp thoáng nằm trên giường qua tấm rèm cửa, trong mắt đọng đầy cảm xúc phức tạp, sau đó đột nhiên xoay người đi ra ngoài, Vũ Chi Duệ lập tức đuổi theo.

An Ninh Hề cứ thế đi dọc theo đường hành lang, mỗi bước đi mờ mịt như mất phương hướng, không về cung Trữ Minh mà rẽ sang một hướng khác. Vũ Chi Duệ không dám quấy rầy, chỉ đi theo sau bảo vệ một tác cũng không rời, không dám lơ là chủ quan.

Mặt An Ninh Hề chẳng biểu lộ cảm xúc gì, nàng đi rất chậm, thẫn thờ như người mộng du cứ thế bước đi trên con đường rộng lớn, đi thẳng vào vườn hoa bên cạnh, những bông hoa cây cỏ cao quý kia bỗng chốc bị tàn phá dưới chân nàng, thế nhưng nàng vẫn không màng quan tâm, cứ mù quáng bước đi.

Vũ Chi Duệ thấy nàng như thế cũng lấy làm kinh ngạc, vừa định lên tiếng gọi nàng thì thấy nàng bị vấp một cái, tưởng rằng ngã xuống nền đất rồi.

Bỗng một đôi tay vững vàng đỡ lấy nàng, An Ninh Hề bấy giờ mới thức tỉnh, ngược mắt nhìn người đỡ nàng, “Tri Ngọc? Đã trễ thế sao người còn ở đây?”

Tri Ngọc chỉ đám hoa cỏ ‘bị thảm sát’ dưới chân nàng thở dài nói, “Vốn định nhân lúc nửa đêm đến ngự hoa viên thưởng cúc, nhưng không ngờ nhìn thấy Quân thượng đang tàn phá chúng, thật là đáng thương thay cho đám hoa cỏ này.”

Lúc này An Ninh Hề mới nhận ra mình đã đi đến vườn hoa, xoay người nhìn lại đám cây cỏ hoa lá tàn lụi đầy đất, thần trí lơ đãng cười cười, “Thì ra là thế.” Nói xong, chậm rãi bước ra khỏi vườn hoa, quay trở lại con đường khi đến.

Tri Ngọc thấy nàng như đang sầu muộn có điều lo nghĩ, đến gần nàng hỏi, “Quân thượng có tâm sự?”

An Ninh Hề ngẩng đầu liếc nhìn Tần Hạo phía sau hẳn, sau đó chuyển mắt lại trên người hẳn rồi lắc đầu một cái.

Tri Ngọc cười cười như thấu hiểu, phát phát tay với Tần Hạo phía sau, Tần Hạo thấy thế liền lui ra, lúc này Tri Ngọc mới nhìn An Ninh Hề nói, “Khung cảnh lãng mạn thế này, Quân thượng không ngại ngắm hoa cùng Tri Ngọc chứ?”

An Ninh Hề nghe vậy thoáng do dự, sau đó gật đầu, xoay người khoát tay với Vũ Chi Duệ. Vũ Chi Duệ thấy thế cũng lui xuống nhưng đi không xa, vì dù sao chuyện ám sát cũng vừa xảy ra không lâu, hẳn vẫn thấy không yên lòng.

Tri Ngọc cùng An Ninh Hề chậm chậm bước dọc theo con đường, mắt dừng lại vết máu trên người nàng, nhú mày hỏi, “Sao trên người Quân thượng lại có vết máu?”

An Ninh Hề theo tầm mắt của hẳn nhìn xuống xiêm y, giọng vô cùng bình tĩnh nói, “Bổn cung vừa bị thích khách ám sát.”

Tri Ngọc dừng bước, “Lại có chuyện này?”

An Ninh Hề khẽ gật đầu.

“Vậy Quân thượng có bị thương không?”

An Ninh Hề nhìn thoáng qua vẻ ân cần quan tâm trên mặt hẳn, lắc đầu nói, “Không có, nhưng thái hậu vì cứu bổn cung mà bị thương, chảy rất nhiều máu.”

Tri Ngọc sững sốt, đây là lần đầu tiên hẳn thấy An Ninh Hề như thế này. Nàng vừa dứt lời, ánh mắt của nàng trong nháy mắt chuyển sang mờ mịt, như người bị lạc mất phương hướng, có chút hoang mang, có chút bối rối, dường như còn vô cùng khiếp sợ, cũng có vẻ như ngạc nhiên kỳ quái, trong mắt đủ loại cảm xúc khiến người ta nhìn không thấu.

“Vậy thái hậu hiện giờ ra sao?” Tri Ngọc tưởng An Ninh Hề vì lo lắng cho thái hậu nên mới thế, vì vậy buông lời hỏi thăm.

An Ninh Hề nhìn hẳn, “Không sao rồi.” Nói xong ba chữ này, thần sắc nàng như được thả lỏng, người cũng thư thái hơn nhiều.

Tri Ngọc nhận ra cảm xúc thay đổi bất chợt của nàng, đang khó hiểu thì nghe An Ninh Hề nói tiếp, “Tri Ngọc, người nói bổn cung phải làm sao để đền bù tổn thất thật xứng đáng cho thái hậu đây?”

Tri Ngọc ngẩn ra, nghiêng đầu kinh ngạc nhìn nàng, “Đền bù tổn thất?”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, “Thái hậu vì cứu bổn cung mới bị thương, nên bồi thường là chuyện đương nhiên phải làm.” Đây là cách làm duy nhất để nàng cảm thấy yên lòng. Mà giờ phút này nàng không có ai để trao đổi ý kiến, chỉ có thể hỏi Tri Ngọc.

Tri Ngọc nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng nhịn không được bật cười, giọng nói cũng trở nên thoải mái hơn, “Quân thượng suy nghĩ nhiều rồi, đó là mẫu thân của người, bà cứu người là xuất phát từ tình yêu thương muốn bảo vệ con gái mình, sao Quân thượng phải tính đến chuyện bồi thường? Chỉ cần hết lòng phụng dưỡng bà và làm tròn hiếu đạo của người làm con, vậy là đủ rồi.”

An Ninh Hề sững sốt, lẩm bẩm lặp lại: “Làm tròn hiếu đạo của người làm con?”

Tri Ngọc gật đầu cười.

An Ninh Hề dường như được đánh cho thức tỉnh. Nàng đã nghĩ đến đủ cách chỉ mong đền bù cho Cơ thái hậu, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến dùng thân phận con gái để phụng dưỡng quan tâm bà. Hôm nay sau khi nghe xong lời Tri Ngọc, nàng đột nhiên ngộ ra rất nhiều điều, có thể nói cho đến tận hôm nay Cơ thái hậu là người duy nhất đối với nàng thương yêu không tư không lợi, mặc dù đối tượng bà yêu thương vốn không nên là nàng, nhưng tình cảm ấy không phải là giả.

Nàng cười nhẹ, khi nhìn về phía Tri Ngọc trong mắt đã khôi phục sự thông suốt vốn có, “Người nói rất đúng, là bốn cung đã lo nghĩ nhiều rồi, bốn cung về sau sẽ quan tâm thái hậu nhiều hơn.”

Tri Ngọc cảm thấy lời nói này vô cùng kỳ quặc, luôn cảm giác có vẻ như rất khách sáo. Nhưng An Ninh Hề không cho hắn có cơ hội hỏi thăm, sau khi nói xong câu đó, nàng liền xoay người đi trở lại con đường lúc đến. Tri Ngọc đứng lặng im dõi theo bóng lưng nàng, hồi lâu mới thở dài lên tiếng: “Nhanh như vậy đã ra tay? Người đứng phía sau đúng là đang rất nóng lòng...”

An Ninh Hề cùng Vũ Chi Duệ trở lại cung Trữ Minh, trước khi bước vào chính điện nàng liếc mắt nhìn sang Thiên điện, thấy ngọn đèn dầu bên trong lóe sáng, ánh mắt đột nhiên biến đổi khác thường. Sau đó nàng nhanh chân bước vào chính điện, lục lọi tìm kiếm một hồi. Đến khi nàng đi ra, Vũ Chi Duệ thấy trong tay nàng cầm một mảnh lụa trắng mỏng, trên đó còn có hoa văn loáng thoáng, thủ công rất tinh xảo.

Thấy An Ninh Hề cầm theo tấm lụa mỏng một đường đi thẳng qua Thiên điện, Vũ Chi Duệ thoáng sửng sốt rồi cất bước đuổi theo sau.

Vào Thiên điện, An Ninh Hề phát hiện cô gái quả nhiên đã tỉnh, đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, vẫn mặc chiếc áo ngoài rách nát khi cứu nàng, đầu tóc thì rối loạn bù xù.

“Người định rời khỏi đây sao?” An Ninh Hề thấy dáng vẻ này của nàng ta, đại khái cũng đoán được nàng muốn gì.

Cô gái thấy An Ninh Hề bước vào, vội vàng đứng dậy, nghe nàng hỏi cũng không phủ nhận, khẽ gật đầu một cái.

An Ninh Hề đến gần mấy bước bình thần nhìn nàng ta, “Người nên lưu lại tịnh dưỡng cho tốt hơn.”

Cô gái kinh ngạc nhìn về phía nàng, lại nghe nàng nói tiếp: “Người ra ngoài lúc này, nếu như lại bị đuổi giết, có thể sẽ không may mắn được cứu sống thêm lần nữa đâu, nhưng ở lại bên cạnh bốn cung, người sẽ giữ lại được một mạng.”

Cô gái chớp chớp mắt cúi đầu không lên tiếng.

An Ninh Hề nhẹ bước đi vòng qua nàng, vẫn nói bằng giọng từ tốn: “Kẻ thù của người ở ngoài sáng, kẻ thù bốn cung ở trong tối. Bốn cung sẽ bảo vệ người tránh khỏi kẻ thù ngoài sáng, còn người thì bảo hộ được cho bốn cung tránh kẻ thù trong bóng tối.” An Ninh Hề ngừng nói, đứng lại trước mặt nàng ta, “Vì vậy bốn cung muốn mời người lưu lại, làm ám vệ cho bốn cung.”

Cơ thể cô gái hơi run lên, ngẩng đầu nhìn An Ninh Hề, An Ninh Hề chỉ khẽ cười với nàng ta, “Nếu người không muốn cũng không sao, bốn cung tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng.”

Cô gái lại cúi đầu, dường như đang cân nhắc, hồi lâu sau bỗng nhiên quỳ một chân trên đất, lạnh lạnh mà ngắn gọn cho ra đáp án, “Tham kiến Quân thượng.”

An Ninh Hề nhếch môi đỡ nàng lên, lấy ra tấm lụa mình vừa tìm được đưa tới trước mặt nàng, “Đây là quà gặp mặt bốn cung tặng người, trước khi bốn cung tìm ra cách chữa trị vết thương trên má, người hãy dùng cái này để che mặt lại.”

Cô gái nghe vậy khẽ giật mình, nhận lấy tấm lụa mỏng, “Quân thượng muốn chữa trị cho ta sao?”

An Ninh Hề gật đầu, “Đó là chuyện đương nhiên, nhưng việc trước mắt là phải đặt cho người một cái tên.”

Nàng nhìn vết sẹo giống con chim yến trên mặt cô gái, lại nhìn tấm lụa mỏng trong tay nàng, khẽ cười thần nhiên cất giọng ngân: “Nhận rơi, dung nhan bị hủy, Diêm La cũng không có lòng lưu giữ. Sau này người hãy lấy tên là Yến Lạc đi.”

Ánh mắt cô gái vô cùng phức tạp, rất lâu mới bình tĩnh lại, nàng khẽ lui về sau nửa bước, lần nữa quỳ xuống trước mặt An Ninh Hề, giọng điệu lạnh nhạt nhưng rất rõ ràng, “Yến Lạc đa tạ Quân thượng ban tên cho.”

30. Chương 30: Ngày Gió Nổi Sẽ Có Biến

Gió thu xào xạc, ánh nắng ban mai xuyên qua tầng mây chiếu vào vương cung Nam Chiêu, trong vườn ngự uyển đâu đâu cũng thấy được màn sương mờ bao phủ, cỏ cây hoa lá e ấp lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Trong cung Thiên Thọ, Cơ thái hậu vừa tỉnh lại, Hồ công công nghe thấy tiếng hành lễ từ bên ngoài truyền vào, vội chạy ra ngoài điện nghênh đón lại thấy An Ninh Hề đã đi vào rồi. Hồ công công hành lễ, theo thông lệ hồi báo nhiệm vụ mấy ngày qua: “Thân thể thái hậu đã khỏe hơn rất nhiều, Quân thượng hôm nay tới sớm ạ.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, xoay người phát tay với người đứng ở phía sau, một cô gái mặc quần áo cung nữ che mặt bưng một chiếc hộp sơn mài vàng đưa tới trước mặt Hồ công công, cung nữ dùng lụa che mặt ấy chính là Yến Lạc giờ đã trở thành ám vệ của An Ninh Hề, nhưng trước mặt người ngoài thì chỉ giữ vai trò của một cung nữ.

“Đây là thuốc bổ bốn cung sai người tìm cho thái hậu, ông phải nhớ cho thái hậu dùng, thân thể thái hậu sớm ngày bình phục, bốn cung nhất định sẽ trọng thưởng cho ông.”

Hồ công công nghe An Ninh Hề nói vậy, vội vàng đón lấy hộp sơn, khom người đáp vâng.

An Ninh Hề căn dặn xong, vén rèm cửa đi vào trong điện, Yến Lạc đứng ở phía ngoài, bên ngoài chiếc khăn che mặt là đôi mắt lạnh lùng mà cung kính

Cơ thái hậu thấy An Ninh Hề đi vào, bà lập tức cười vui vẻ, “Ninh nhi, sao sớm thế này con đã tới rồi, chốc nữa còn phải vào triều nữa mà?”

An Ninh Hề nhẹ gật đầu đáp, “Dạ, con qua thăm mẫu hậu rồi sẽ lên triều.”

Cơ thái hậu kéo nàng ngồi xuống mép giường, ánh mắt muôn vàn yêu thương, “Ninh nhi, có phải con cảm thấy áy náy nên mới đến thăm ai gia không? Thật ra con không cần phải áy náy, thương thế của ai gia đã tốt hơn rất nhiều, điều dưỡng thêm vài ngày nữa sẽ bình phục thôi, con không cần ngày nào cũng đến thăm ai gia như vậy, đừng để làm trễ nải việc chính sự.”

An Ninh Hề khẽ cười, “Mẫu hậu yên tâm, nữ nhi sẽ không xao nhãng việc triều chính.”

Cơ thái hậu thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời như thế nên rất hài lòng. Mấy ngày qua, ngày nào An Ninh Hề cũng đến ân cần hỏi han quan tâm đến sức khỏe bà, thuốc bổ đưa tới cung Thiên Thọ cũng không thiếu ngày nào. Trước đó Cơ thái hậu còn cảm thấy từ sau khi nàng bị thương tỉnh lại đã trở nên rất xa cách với mình, hôm nay xem ra, con bé ngược lại còn hiểu chuyện và hiếu thảo hơn ngày xưa rất nhiều, trong lòng không sao nên được nổi vui mừng.

Còn đối với An Ninh Hề mà nói, sự xa cách ban đầu với Cơ thái hậu đã giảm đi rất nhiều. Vốn dĩ trong mắt nàng, Cơ thái hậu chỉ là một người xa lạ, nhưng mấy ngày nay thường xuyên tiếp xúc, không khí giữa hai người cũng dần trở nên thân thiết hơn, An Ninh Hề cũng không còn sự thận trọng như ban đầu nữa, thậm chí hôm nay còn cảm thấy có vài phần giống như con gái ruột của bà vậy.

Hai người ngồi bên giường tán gẫu một hồi, An Ninh Hề phỏng đoán thời gian thấy có lẽ các đại thần cũng đã đến rồi, lúc này mới cáo từ chuẩn bị lên triều, may mắn là nàng đã thay triều phục từ trước, giờ chỉ cần đi thẳng tới cung Tấn Dương là được. Có điều khi nàng vừa đứng dậy, Cơ thái hậu chợt gọi nàng lại.

“Ninh nhi, con có biết hai tháng sau có ngày gì quan trọng không?” Cơ thái hậu nhìn nàng cười dịu dàng hỏi.

An Ninh Hề sững sốt khê lắc đầu.

Cơ thái hậu giận dữ lườm nàng một cái, “Nha đầu ngốc này, ngay cả sinh nhật mình cũng không nhớ sao?”

An Ninh Hề dĩ nhiên không biết sinh nhật chính xác của cơ thể này vào ngày nào, chỉ đành cười trừ cho qua, “Thì ra là sinh nhật nữ nhi, nữ nhi thật sự đã quên mất.”

Cơ thái hậu kéo nàng ngồi lại xuống giường, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Ninh nhi, hai tháng nữa con tròn hai mươi rồi, con tuy là Quân thượng một nước, nhưng dù sao cũng là con gái, mà con gái bước qua hai mươi thì không còn nhỏ nữa, đã đến lúc tìm một vị hôn phu cho mình rồi.”

An Ninh Hề nghe vậy bất giác nhú mày, “Mẫu hậu nói chuyện này để làm gì?”

Cơ thái hậu bắt đắ dĩ nhìn nàng, thở dài một tiếng, “Con nhìn Tịnh Hề xem, chỉ hơn con có hai tuổi mà đã xuất giá mấy năm rồi. Trong lòng mẫu hậu vẫn luôn canh cánh chuyện này, nhưng con suốt ngày chỉ lo sủng ái Tri Ngọc, mẫu hậu cũng chiều theo con cho qua. Nhưng tuổi tác con đã không còn nhỏ nữa, không thể cứ mãi vui chơi như thế được. Theo ai gia thấy, con nên làm một chút chuyện để chỉnh đốn lại, cũng để cho người khác biết rằng con đã thay đổi, giờ đề thân trước cũng tốt, nếu không cứ tiếp tục như thế này, mặc kệ là ở nước mình hay nước bạn thì dù là ai cũng không dám tới cầu hôn.”

An Ninh Hề cuối cùng cũng hiểu ý của bà, khê cười, “VẬY theo ý của mẫu hậu, nữ nhi nên làm gì để chỉnh đốn lại?”

Về mặt Cơ thái hậu càng nghiêm nghị hơn, “Đưa Tri Ngọc ra khỏi cung trước, con nuôi một sủng nam nói sao cũng không được hay cho lắm.”

An Ninh Hề nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay Cơ thái hậu, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, “Chuyện này mẫu hậu đừng nhắc tới nữa, bất kể là ai cũng được nhưng riêng Tri Ngọc thì tuyệt đối không thể tùy tiện đưa hấn ra khỏi cung.”

Cơ thái hậu sững sốt, An Ninh Hề lúc này như trở lại với dáng vẻ lạnh lùng xa cách kia, khiến bà không khỏi cảm thấy khiếp sợ.

An Ninh Hề nhìn thấy vẻ mặt ấy của Cơ thái hậu, cũng muốn giải thích cho bà hiểu nhưng không thể nói cho bà biết là vì Tri Ngọc mang sao Đế vương nên nàng mới giữ hấn ở lại bên mình, chỉ đành im lặng không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau về mặt Cơ thái hậu mới khôi phục lại bình thường, thở dài phất phất tay, “Thôi, con vào triều đi, ai gia thấy con đối với hấn không giống như xưa nữa còn tưởng rằng con sẽ nghe lời khuyên can, không ngờ con lại cố chấp như vậy. Nếu đã như vậy, ai gia cũng không ép con nữa, chuyện này để sau hãy nói đi.”

Lúc này An Ninh Hề mới thở phào một hơi, đứng dậy hành lễ với bà rồi lui ra ngoài. Ra đến ngoài điện, Yến Lạc vẫn đứng chờ bên ngoài lập tức đi theo nàng, sau khi ra cửa Vũ Chi Duệ cũng đi theo, ba người cùng nhau đi tới cung Tấn Dương. Vừa rẽ qua hành lang uốn khúc được vài bước, An Ninh Hề đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn Vũ Chi Duệ, “Vẫn không có tin tức của Cát tỷ tỷ sao?”

Sau hôm bị hành thích, An Ninh Hề liền sai Vũ Chi Duệ tới Lâm Nguyệt lâu hỏi thăm tin tức, không ngờ khi trở về hấn lại báo cáo Cát tỷ tỷ không thăm thính được bất cứ tin tức gì. An Ninh Hề chỉ có thể bảo hấn căn dặn Cát tỷ tỷ tiếp tục thăm dò.

Vũ Chi Duệ đã biết chuyện Yến Lạc trở thành ám vệ của An Ninh Hề, nên không đề phòng nàng ta, nắm báo với An Ninh Hề: “Thuộc hạ đã hỏi thăm cẩn thận, Cát tỷ tỷ nói thời gian này các đại thần không có gì khác thường, thậm chí nàng ta còn mượn cơ hội chúc say mấy vị đại thần, nhưng cũng không moi ra được chuyện gì.”

An Ninh Hề nghe vậy chau mày, từ đầu đến cuối đều cảm thấy hình như mình bỏ sót chỗ nào đó, nhưng không có thời gian để suy nghĩ tiếp, vì không còn sớm nữa nàng phải lên triều.

Lúc thượng triều vốn cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, cho đến khi sắp bãi triều, Hoắc Tiêu đột nhiên bước ra nói Đông Việt hình như lại có động thái bất thường, chúng thần nghe vậy lập tức bàn tán xôn xao.

Trước đó An Ninh Hề đã nghe theo kiến nghị của Lang Thanh Dạ căn dặn Hoắc Tiêu âm thầm thao luyện binh mã, còn dặn hãn phái mật thám tới biên giới Đông Việt dò la tin tức, cho nên lúc này hãn mới kịp thời bấm báo lên.

Nên khi nghe hãn hồi báo nàng ngược lại không tỏ ra kinh ngạc chút nào. Người như Sở Nghiệp Kỳ sao có thể cam tâm chấp nhận thất bại ở Trung Chu lần trước chứ, dĩ nhiên hãn sẽ muốn đòi lại cả vốn lẫn lời rồi, chỉ là không ngờ hãn lại hành động nhanh như vậy mà thôi.

Có điều Hoắc Tiêu nói mới chỉ là hoài nghi còn chưa xác định chắc chắn, lúc này các đại thần mới bình tĩnh lại. An Ninh Hề lệnh cho Hoắc Tiêu phái người tiếp tục dò thám, chỉ cần có biến động nhỏ nào phải ngay lập tức bấm báo lại, sau đó mới hạ triều.

Trở về cung Trữ Minh thay xiêm áo, An Ninh Hề như thường ngày tới vườn ngự uyển cùng Lật Anh Thiển tập bắn cung. Lật Anh Thiển đã chờ từ sớm, thấy nàng tới không có bắt tay vào học ngay mà đứng trước mặt nàng cứ muốn nói rồi lại thôi.

An Ninh Hề thấy lạ, vừa định hỏi thì thấy nàng ta đột nhiên quỳ gối xuống trước mình, áy náy nói, “Quân thượng thứ tội, vi thần phải về Tây Hoa một thời gian, mong Quân thượng chấp thuận.” Trong thời gian nàng ở Nam Chiêu vẫn luôn được An Ninh Hề hậu đãi, với việc học bắn cung An Ninh Hề lại vô cùng nghiêm túc, chịu khó. Vì vậy lúc này nàng đột nhiên đề cập đến chuyện phải về nước, trong lòng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

An Ninh Hề suy tư một lúc rồi đỡ nàng ta lên, “Có phải Lật thái phó đã nghe chuyện phía Đông Việt có động thái bất thường?” Lật Anh Thiển đường đường là tướng quân một nước, bất kỳ tin tức quân sự nào đương nhiên cũng sẽ truyền tới được tai nàng.

Lật Anh Thiển nghe vậy chợt sững sốt, giống như không ngờ được An Ninh Hề lại hỏi như vậy, nhưng ngay sau đó liền gật đầu.

An Ninh Hề không chú ý tới nét mặt của nàng, chỉ thở dài một tiếng, “Cũng hết cách rồi, dù sao Lật thái phó dù sao cũng là người Tây Hoa, trở về ra sức vì nước cũng là việc nên làm. Bỏ cung chỉ hy vọng Lật thái phó có thể nhanh chóng quay trở lại, nếu không khả năng bắn cung của đồ đệ này sẽ bị xuống cấp mất thôi.” Nói xong nàng nhìn Lật Anh Thiển cười cười.

Lật Anh Thiển thấy nàng cười thân thiện, còn có ý trấn an mình, trong lòng càng cảm thấy xấu hổ, vội vàng gật đầu, “Quân thượng yên tâm, vi thần nhất định sẽ nhanh chóng quay lại.”

An Ninh Hề vỗ vỗ mu bàn tay nàng, “Vậy thì tốt.” Nàng đưa mắt nhìn về hướng điện Trọng Hoa, cười nói: “Người có muốn chào từ biệt Tần Hạo không? Vậy hôm nay bỏ cung sẽ không luyện bắn cung nữa.”

Lật Anh Thiển nghe lời này, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, gò má hơi ngăm chợt ửng đỏ, vội vàng cáo từ rồi đi. An Ninh Hề nhìn theo bóng lưng vội vã của nàng mà không nhận được cong môi lên cười.

Bước vào điện Trọng Hoa, Lật Anh Thiển vừa nhìn liền thấy bóng lưng Tần Hạo ở trong rừng trúc, không nhận được lại đỏ mặt, cho đến nhìn thấy chén thuốc trong tay y mới phục hồi lại tinh thần, bước nhanh đến thấy Tri Ngọc ngồi phía sau bàn sách, cau mày hỏi: “Công tử vẫn chưa khỏe bệnh sao?”

Tri Ngọc thấy Lật Anh Thiển đến thì cười cười, “Lật Tướng quân đến rồi sao? Đúng vậy, xem ra chỉ dựa vào những thuốc này vẫn chưa đủ, phải lấy được thuốc giải từ tay người đó thì mới hết bệnh.” Hãn nhận lấy chén thuốc trong tay Tần Hạo uốn một hơi cạn sạch, giơ tay tùy ý lau miệng, lại nhìn về phía Lật Anh Thiển, “Nữ hầu đồng ý cho người về?”

Lật Anh Thiển đang suy nghĩ phải làm sao để lấy được thuốc giải, chợt nghe y hỏi mới giật mình chợt tỉnh, vội gật đầu đáp, “Vừa hay lúc này Đông Việt có biến nên Nữ hầu không hề hoài nghi động cơ quay về của thuộc hạ.”

Tần Hạo nghe lời này, có chút lo lắng nhìn Tri Ngọc, “Không biết lúc này tình hình Tây Hoa ra sao, nếu như Đông Việt thật sự có bất thường, chẳng phải dễ dàng để chúng thừa lúc vắng chủ mà vào sao?”

Lật Anh Thiển nhìn y nhỏ giọng nói, “Hôm qua ta nhận được bồ câu đưa thư của Viên Chí, tình hình Tây Hoa hiện giờ tuy chưa ổn định, nhưng giờ mới chính là lúc để hành động. Lần trước ở Trung Chu, Đông

Việt bị thiệt hại khá nhiều bởi Viên Chí nên lần này sẽ không mạo hiểm xuống tay với Tây Hoa.” Nói tới đây nàng quay đầu lại nhìn Tri Ngọc, “Công tử nghĩ như thế nào?”

Trong đôi mắt đen thẳm như mực của Tri Ngọc nhưng đang có sóng ngầm quay cuồng, từ từ công môi cho ra đáp án chẳng liên quan gì đến câu hỏi, “Viên Chí nói thời cơ chín muồi rồi à?”

Lật Anh Thiên gật đầu, “Dạ, tất cả hiện đã sẵn sàng, chỉ cần công tử ra lệnh một tiếng là được.”

Tri Ngọc không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời rồi cười khẽ, “Gió đã nổi, xem ra ngày đó sẽ có biến...”

31. Chương 31: Ý Định Khó Thực Hiện

Sau giờ ngọ, ánh mặt trời ngày thu dễ chịu chiếu vào cung điện Nam Chiêu. Trong vườn ngự uyển nằm ở phía Tây cung điện dành để học bắn tên, An Ninh Hề đang luyện tên bên trong, Lật Anh Thiên đã về nước, nhưng nàng vẫn không hề bỏ bê việc học.

Yến Lạc từ từ lui ra phía ngoài. Võ Chi Duệ đang canh giữ ở cửa thấy nàng ta đi ra thì kinh ngạc hỏi, “Sao cô lại ra đây?”

Yến Lạc lạnh nhạt nhìn hắn, “Quân thượng không thích có người quấy rầy lúc người đang luyện tên.”

Võ Chi Duệ khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu, nhìn vào bên trong rồi xoay người tiếp tục cung kính canh giữ ở cạnh cửa, Yến Lạc đứng ở bên còn lại.

Trên hành lang cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, Yến Lạc đưa mắt nhìn, thấy Cơ thái hậu đang được Hồ công công dìu chậm chậm đi tới. Nàng ta và Võ Chi Duệ liếc mắt nhìn nhau, hắn khẽ gật đầu với nàng ta, nàng đang định đi vào trong bẩm báo với An Ninh Hề thì thấy Cơ thái hậu vòng sang hướng khác đi về hướng phía Tây.

Võ Chi Duệ ngạc nhiên, thấy hơi khó hiểu lắm lắm: “Thái hậu muốn tới điện Trọng Hoa sao?”

Yến Lạc hơi do dự, cuối cùng vẫn xoay người đi vào trong điện, chốc lát sau quay trở ra nói với Võ Chi Duệ: “Quân thượng lệnh cho ta đến đó xem xảy ra chuyện gì trước, ta sẽ đi một lát rồi về.” Nói xong không đợi Võ Chi Duệ trả lời liền phi thân về hướng Tây, bóng dáng rất nhanh đã biến mất nơi ngã rẽ góc hành lang.

Yến Lạc võ nghệ cao cường, thời gian này ở trong cung được chữa trị rất tốt nên sức khỏe đã sớm bình phục, thi triển khinh công cũng vô cùng điêu luyện, cho nên rất nhanh sau đó đã tới điện Trọng Hoa phía ngoài vườn ngự uyển, thấy Cơ thái hậu đã vào cửa, nàng lặng lẽ tới gần, nhảy lên tường rào của vườn ngự uyển, một cành cây lớn vươn ra, vừa vịn che đi bóng dáng của nàng.

Vạt ra nhánh cây trước mặt để nhìn vào trong điện, đập vào mắt là một rừng trúc xanh um tươi tốt, trước cửa điện và cửa vườn ngự uyển của đều không có bóng dáng của cung nhân nào. Yến Lạc đang thắc mắc không biết chủ nhân của nơi này là ai thì đã thấy Cơ thái hậu đi vào trong vào rừng trúc, có lẽ do thương thể chưa bình phục hoàn toàn nên Hồ công công dìu bà đi rất chậm.

Yến Lạc im lặng nhìn qua lớp lớp tán trúc, trông thấy có hai người ngồi bên bàn đá giữa rừng trúc đang đánh cờ, một người mặc trang phục thị vệ màu nâu, nhìn một bên mặt có thể thấy tuy hơi thô kệch nhưng có nét cương nghị, mà dường như còn có chút quen mắt. Người còn lại mặc nguyên bộ đồ trắng hơn cả tuyết đưa lưng về phía nàng cho nên không thấy được rõ dung mạo.

Nghe tiếng bước chân của Cơ thái hậu động tác của hai người dừng lại, quay đầu nhìn người đang đến, sau đó cả hai đều đứng dậy vội quỳ xuống đất, “Tham kiến thái hậu!”

Cơ thái hậu không nói gì, chỉ nhìn Tri Ngọc đang quỳ dưới đất nhú nhú mày. Nam tử dung mạo có một không hai như vậy khó trách Ninh nhi lại say mê không dứt, có điều cứ tiếp tục như vậy lâu dần về sau không phải chuyện tốt.

Bà ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị, có điều do thương thể vẫn chưa bình phục hoàn toàn nên lời nói ra tuy lạnh nhạt nhưng vẫn còn hơi yếu, “Tri Ngọc, ai gia cố tình đến đây tìm người.”

Tri Ngọc nghe vậy hơi ngẩn ra nhưng đầu vẫn cung kính cúi xuống, “Thái hậu có gì xin cứ nói.”

Cơ thái hậu khẽ xoay người, bước tới hai bước trầm giọng nói: “Người có đồng ý xuất cung không?”

Tri Ngọc nhú nhú mày, Tần Hạo quỳ sau lưng hấn ngẩng phắt đầu lên, vẻ mặt không thể tin được. Tri Ngọc nhận thấy được động tác của hấn, tay đưa ra phía sau nhẹ nhàng ấn đầu hấn xuống, ý bảo hấn hãy bình tĩnh, sau đó mới quay đầu lại nhìn về phía thái hậu, “Vì sao thái hậu lại hỏi chuyện này?”

Cơ thái hậu xoay người nhìn hấn, trong giọng nói tỏ vẻ không vui, “Ninh nhi là Quân thượng một nước, cũng sắp tròn hai mươi tuổi, nếu cứ tiếp tục nuôi dưỡng một nam sủng trong cung như thế, thử hỏi còn ai dám tới cầu hôn nữa?”

Trong đôi mắt đen sâu thẳm như mực của Tri Ngọc thoáng mang ý cười, gật đầu, “Thái hậu nói có lý.”

Cơ thái hậu thấy bộ dáng như chuyện chẳng liên quan gì đến mình của hấn, càng thêm không vui, “Tri Ngọc, ai gia không quan tâm trước kia người dùng thủ đoạn gì khiến Ninh nhi say mê người như thế, nhưng bây giờ ai gia không thể mặc kệ được nữa, người nhất định phải cho ai gia một câu trả lời chắc chắn.”

Tri Ngọc khẽ cười, “Thái hậu thân là mẫu thân của Quân thượng, vì Quân thượng suy nghĩ cũng là chuyện dễ hiểu, chỉ là việc này không phải do Tri Ngọc quyết định, Tri Ngọc là người của Quân thượng, đi hay ở dĩ nhiên phải do Quân thượng định đoạt.”

Cơ thái hậu nghe vậy nhất thời không nói gì được, phất tay áo giận dữ nói: “Thì ra người đã sớm biết Ninh nhi sẽ không đồng ý để người xuất cung nên mới tỏ ra lớn lối như thế đúng không?”

Tri Ngọc sững sốt, mắt thoáng qua tia sáng khó lý giải, hồi lâu mới cười khê, “Quân thượng hôm nay đã không còn quan tâm đến thần như lúc đầu nữa, sao lại không đồng ý cho thần xuất cung chứ?”

Lời nói ra cứ như đang than oán, về nghĩa thì rõ ràng phải nên buồn đã đau thương nhưng từng câu từng chữ hấn nói ra lại vô cùng lạnh nhạt thời ơ.

Cơ thái hậu nghe vậy mới dịu lại cơn giận, thở dài nói, “Sao ai gia lại không biết chứ, tâm tư của Quân thượng ai gia giờ cũng không thể nào đoán được nữa rồi.”

Yến Lạc nghe đến đây thì đã hiểu, thì ra người mặc áo bào trắng đó chính là nam sủng của Nữ hầu, đây là lần đầu tiên nàng biết được trong cung còn có những người như vậy. Đáng tiếc Tri Ngọc đang quỳ ngang hướng nàng nhìn tới, tóc mai phía trước rủ xuống gò má nên nàng không thấy rõ được tướng mạo hấn ra sao.

Lúc này Cơ thái hậu cũng xem như biết được ý của Tri Ngọc, chỉ cần An Ninh Hề không lên tiếng hấn tuyệt đối sẽ không rời cung. Nhưng muốn An Ninh Hề buông tha cho hấn sợ là rất khó. Bà nhớ đến vẻ mặt và thái độ sáng hôm trước của An Ninh Hề khi nghe bà muốn đưa Tri Ngọc xuất cung lại thở dài.

Thân là mẫu thân, bà chỉ hy vọng con gái mình có một người chồng đường đường chính chính, yêu thương bảo vệ nữ nhi, nên bà mới bí mật đến gặp Tri Ngọc với hy vọng hấn đồng ý xuất cung. Như vậy bà cũng có thể nói với An Ninh Hề rằng là chính hấn tự nguyện. Nhưng bây giờ Tri Ngọc cũng nhất quyết không chịu khiến bà vô cùng khó xử.

Suy nghĩ một lúc, bà lại đưa mắt nhìn Tri Ngọc, “Như vậy đi, chỉ cần người chịu xuất cung thì người có yêu cầu gì, ai gia sẽ cố gắng hết sức đáp ứng người.”

Lần này nụ cười trên mặt Tri Ngọc rõ ràng càng sâu hơn, như đang nghe được chuyện gì rất hài hước vậy, “Thái hậu có lòng ưu ái, có điều đối với Tri Ngọc, tất cả tài phú trên thế gian này đều không sánh được với sự sủng ái của Quân thượng.”

“Người...” Cơ thái hậu không còn lời nào nói được, ngực phập phồng lên xuống kịch liệt, chứng tỏ bà đang rất giận, một lúc sau mới cả giận nói: “Được lắm, hai người các người đều ương bướng không nghe, vậy ai gia sẽ không lo chuyện này nữa.” Nói xong cũng không gọi Hồ công công tới đỡ liền xoay người đi thẳng ra ngoài, Hồ công công sợ hãi vội vàng đuổi theo dìu bà.

Lúc này Tần Hạo mới đứng dậy, vội vàng bước lên đỡ Tri Ngọc dậy. Thân thể Tri Ngọc gầy yếu, quỳ lâu như vậy đã có chút mệt, nhưng trên mặt lại mỉm cười.

“Công tử, sao người còn cười vui như thế? Thái hậu đã đến tận đây đuổi người xuất cung đấy.”

Tri Ngọc liếc mắt nhìn Tần Hạo đang không hiểu chuyện gì, ý cười không giảm, “Ta chỉ là cảm thấy thú vị thôi, Nữ hầu hôm nay...” Hắn bỗng dừng lại, đột nhiên quay đầu nhìn về phía tường rào của vườn ngự uyển, nhưng chỉ nhìn thấy mỗi nhánh cây đang lay động.

Tần Hạo thấy y cau mày nhìn chằm chằm tường rào, khó hiểu hỏi: “Công tử, người đang nhìn gì thế?”

Con người Tri Ngọc hơi đổi, “Tần Hạo, người có biết trong cung còn ai có khinh công cao hơn người không?”

Tần Hạo sững sốt, quay đầu nhìn sang hướng tường rào, rồi nhìn Tri Ngọc lắc đầu, “Trừ phi là người Tây Hoa, còn những người ở nơi khác, thuộc hạ tự tin cho tới nay chưa gặp được đối thủ.”

Tri Ngọc suy nghĩ một lát, sau đó phát tay áo với hắn, “Thôi, có thể là ta nghe nhầm, chúng ta đến thăm Nữ hầu thôi.”

Tần Hạo kinh ngạc, “Đi thăm nữ hầu? Tại sao?”

Nụ cười lúc nãy của Tri Ngọc lại hiện lên trên mặt, “Ta chỉ tò mò, hiện giờ Nữ hầu đã không còn quan tâm để ý đến ta nữa, vậy tại sao khi thái hậu yêu cầu cho ta xuất cung thì Nữ hầu lại không đồng ý. Theo lý thuyết, sau khi thái hậu vì nàng mà bị thương, đáng lẽ nàng phải cố hiểu thảo để làm vui lòng thái hậu mới phải chứ, vậy nên lúc này ta phải đến để xem thái độ của Nữ hầu thế nào.”

Tần Hạo nghe xong cũng ngơ ngác, nhưng trong nháy mắt sau đó liền cười, “Chuyện này có gì kỳ quái đâu, theo thuộc hạ thấy nhất định là vì Nữ hầu thích Công tử rồi.”

Tri Ngọc ngừng cười, mắt lấp lánh lóe sáng, một lúc sau mới thoảng mỉm cười nói với vẻ rất thú vị, “Thích sao?” Hắn cười lắc lắc đầu, vuốt xiêm áo trên người rồi quay đầu nói với Tần Hạo: “Đi lấy bản phổ tiến tới đây.”

Tần Hạo ngạc nhiên, “Công tử muốn lấy bản phổ tiến làm gì?”

Tri Ngọc vừa đi ra khỏi rừng trúc, vừa thản nhiên trả lời: “Người không nghe thấy thái hậu nói sắp đến sinh nhật hai mươi tuổi của Nữ hầu sao? Chúng ta phải đến dâng lễ vật mới phải chứ.”

Tần Hạo nhú mày, “Nhưng mà... Cái đó rất quý giá...”

Tri Ngọc cười dừng bước, xoay người nhìn hắn, lắc đầu thở dài, “Không ngờ người đường đường là tướng quân một nước mà lại keo kiệt bủn xỉn như vậy.”

Tần Hạo nghe vậy, chỉ đành miễn cưỡng đi vào trong, chốc lát sau đi trở ra, trong tay cầm một bộ sách được bọc trong bao lụa đưa cho Tri Ngọc. Tri Ngọc thấy dáng vẻ không nỡ của hắn, không nhận được lại cười khê hai tiếng, sau đó hai người mới cùng nhau đi đến vườn ngự uyển nơi An Ninh Hề đang luyện bắn tên.

32. Chương 32: Gặp Lại Mà Như Không Quen Biết

Lúc này Yến Lạc đang báo cáo lại việc thái hậu tới gặp Tri Ngọc cho An Ninh Hề, An Ninh Hề nghe xong có chút không vui nhưng nghĩ đến Cơ thái hậu cũng là xuất phát từ sự quan tâm mình nên dần xuống tâm tình không vui trong lòng, hơn nữa theo những gì Yến Lạc bẩm báo, Cơ thái hậu hẳn tạm thời sẽ không xen vào chuyện này nữa.

Nàng thở phào một hơi phát tay với Yến Lạc, “Bổn cung biết rồi, người ra ngoài coi chừng đi, bổn cung còn phải luyện tên.”

Yến Lạc khom người tuân mệnh lui ra. Vừa bước ra ngoài liền nhìn thấy một người đi vào trong điện, nhìn kỹ lại, chính là vị công tử áo trắng nàng gặp trong điện Trọng Hoa lúc nãy.

Vũ Chi Duệ biết Tri Ngọc được sủng ái đương nhiên không dám ngăn cản, vì vậy Tri Ngọc vừa nói muốn gặp Nữ hầu hần liền lập tức cho vào, có điều Tần Hạo thì bị giữ ở bên ngoài.

Lúc này Tri Ngọc cùng Yến Lạc đi ngược chiều nhau, càng đi càng gần, cuối cùng Yến Lạc cũng thấy rõ hoàn toàn gương mặt kia. Khoảng khắc khi nhìn thấy gương mặt đó, đầu óc Yến Lạc bỗng trống rỗng.

Tuy vẻ mặt hiện tại ôn hòa và điềm đạm hơn so trước kia, trông cũng chừng chặc hơn xưa, nhưng tướng mạo thì vẫn không hề thay đổi.

Yến Lạc ngơ ngác sững sờ, cho đến khi cả hai đi lướt qua nhau, Tri Ngọc thoáng ngạc nhiên dừng bước, mắt hồ hững liếc về phía nàng, lúc này nàng mới bừng tỉnh cuống quýt dùng tay che mặt bước nhanh ra ngoài viện.

Tri Ngọc sững sờ đứng hần lại, lòng thấy kinh ngạc nhưng An Ninh Hề đang ở phía trong, nên đành né sự ngạc nhiên ấy xuống đi đến chỗ An Ninh Hề.

Yến Lạc đi được một đoạn khá xa mới đứng lại, nhớ đến mình đang mang khăn che mặt mới thấy bình tĩnh lại.

Không ngờ lại gặp huynh ấy ở chỗ này, càng không nghĩ tới huynh ấy vẫn còn sống. Nhưng với khuôn mặt này của mình có thể nhận lại huynh ấy được sao?

Dù rằng khi xưa huynh ấy đã từng đối xử với mình không khác gì ca ca ruột. Yến Lạc nghĩ tới đây, nước mắt từ từ lăn dài xuống, Vũ Chi Duệ thấy nàng như vậy, vội đi tới hỏi thăm nhưng nàng đang đứng quay lưng lại. Tần Hạo cũng không hiểu nàng đang làm gì. Yến Lạc lau nước mắt, lúc xoay người nhìn thấy Tần Hạo hơi giật mình.

Khó trách lúc này nàng cảm thấy đáng vẻ huynh ấy có chút quen mắt, thì ra là huynh ấy. Mà sau một lúc sững sờ nàng đã nhanh chóng dời tầm mắt đi, nên may mắn không bị phát hiện.

Lúc này trong vườn ngự uyển, An Ninh Hề đang chuyên tâm luyện tên, sau lưng bỗng vang lên tiếng cười khẽ, nàng còn chưa kịp quay người lại nhìn thì một bóng người trắng lóa đã tiến lại gần nàng, ngay sau đó giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai nàng, “Quân thượng, cánh tay đừng lơ đãng như vậy, thả lỏng một chút.”

Tri Ngọc giơ lên tay trái ấn nhẹ để cánh tay đang cầm cung của An Ninh Hề hạ thấp một chút, cơ thể dán sát vào lưng nàng, tay phải vòng qua vai nâng cánh tay phải đang cầm mũi tên của nàng lên, giúp nàng điều chỉnh lại tư thế, mùi hương trên người hần như có như không quấn quanh nơi chóp mũi nàng.

An Ninh Hề kinh ngạc nghiêng đầu nhìn hần, đối diện với gương mặt gần nhau trong gang tấc ấy khiến nàng mắt tự nhiên chớp chớp mắt vài cái, “Sao người tới đây?” Sau đó tầm mắt lại chuyển qua bàn tay đang ấn lên cánh tay mình, “Người cũng biết bắn cung?”

Tri Ngọc cười cười, tránh người ra hai bước, “Trước kia có học qua một chút, từ ngày sức khỏe không tốt đã không còn đụng đến nữa.” Hần đưa tay vào ngực lấy bản phổ tiễn ra đưa cho An Ninh Hề, “Hôm nay vô tình biết được sắp đến sinh nhật Quân thượng, Tri Ngọc đặc biệt tới dâng lễ vật cho người.”

An Ninh Hề nghi hoặc nhận lấy rồi mở tấm vải lụa ra xem thì thấy bên trong là một bộ sách còn buộc chỉ, phía ngoài còn viết hai chữ triện rất lớn, nàng nhìn một lát mới nhận ra là hai chữ ‘Luận Tiễn’.

“Đây là... Phổ tiễn?” An Ninh Hề vừa lật một trang vừa hỏi Tri Ngọc, trong giọng nói có vẻ như không thể tin nổi.

Tri Ngọc gật đầu cười, “Đây là vật báu Tần Hạo đã cất giữ nhiều năm, thần khó khăn lắm mới lấy được đây.” Nói xong lại nhớ đến vẻ mặt đau lòng không nổi của Tần Hạo không kiềm được bật cười.

An Ninh Hề lật xem qua vài trang thấy chữ bên trong rất lộn xộn, giống như chỉ tùy ý ghi chép lại, thậm chí bên cạnh mấy hình vẽ còn có vài lời ghi chú nghịch ngoạc, “Cái này...” Nàng lật đến trang cuối, tầm mắt dừng lại ở dòng chữ ký cuối cùng, “Phong Dực?”

Tri Ngọc gật đầu đáp, “Đúng, đây là bản chép tay của tướng quân Phong Dực đã qua đời của Tây Hoa thần.”

An Ninh Hề vẫn nhìn chăm chăm bản phổ tiền, gật đầu tỏ ra đã hiểu, “Khó trách Tần và Hạo lại xem như báu vật.” Trước kia nàng từng nghe nói rất nhiều về vị tướng quân Phong Dực này, người người đều gọi hắn là chiến thần, Lang thái phó cũng đã từng thăng thần nói nếu hắn còn sống, thiên hạ chắc chắn sẽ ở trong tay hắn. Lúc này được nhìn thấy bản phổ do chính hắn viết, thật sự khiến nàng không tin được.

An Ninh Hề ngẩng đầu nhìn Tri Ngọc, “Sao Tần Hạo lại có được bản chép tay này?”

Tri Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, “Chuyện này thần không biết.”

An Ninh Hề nhíu nhíu mày, hỏi ra thắc mắc trong lòng: “Người tên Phong Dực này cũng thật lợi hại lắm.”

Tri Ngọc thoáng ngạc nhiên, sau đó bật cười khê nói, “Không nghĩ trước kia Quân thượng lại sùng kính Phong Dực đến vậy đó.”

An Ninh Hề nghe vậy cười cười, lấp liếm cho qua vẻ mất tự nhiên của mình, “Người cũng biết bổn cung không nhớ được những chuyện trước kia mà. Người không ngại nói cho bổn cung nghe Phong Dực là người như thế nào chứ.”

Tri Ngọc khê mỉm cười thở dài, “Cũng không có gì đáng nói, dù có đánh thắng bao nhiêu trận thì thế nào, cũng chẳng kéo dài được tuổi thọ, cuối cùng phải chết khi tuổi đời còn trẻ.”

An Ninh Hề nghe vậy cũng không nhin được mà thở dài, “Quả đúng là đáng tiếc... Đúng rồi, hắn bắt đầu vang danh thiên hạ từ khi nào?” Nàng vẫn vô cùng hứng thú với chuyện này, bởi vì từ khi nàng sống lại chưa hề nghe nói về chuyện này.

Tri Ngọc nghĩ nghĩ, “Có lẽ vào khoảng tám, chín năm trước.”

An Ninh Hề vỡ lẽ hiểu ra, khi đó nàng đang ở đáy vực, đương nhiên không biết được những chuyện xảy ra ở trên kia. Ngay sau đó nàng lại nghĩ tới một nghi vấn khác, “Nước Tây Hoa họ Phong, vậy Phong Dực này phải chăng cũng có quan hệ với vương thất Tây Hoa?”

Tri Ngọc cười giễu cợt, “Có thể có quan hệ gì chứ? Chẳng qua Tây Hoa vương thấy hắn lập được nhiều chiến công hiển hách nên mới ban họ cho hắn mà thôi.”

An Ninh Hề thấy vẻ mặt kỳ lạ này của hắn, ngạc nhiên hỏi, “Tri Ngọc, có vẻ như ngươi không thích vị tướng quân Phong Dực này lắm đúng không?”

Tri Ngọc hơi ngần ra, ngay sau đó lại cười, vừa cười vừa lắc đầu, “Nào có. Thần nghĩ chẳng qua đó giờ người đời tăng bốc hắn lên quá mà thôi, người tài trong thiên hạ sống sau xô sóng trước, người tài giỏi hơn hắn còn rất nhiều.”

An Ninh Hề mỉm cười lắc đầu, “Dù có bao nhiêu người tài giỏi hơn hắn đi chăng nữa, nhưng đối với những người sùng kính hắn mà nói thì hắn vẫn chỉ là duy nhất.”

Tri Ngọc chợt sững sờ, nụ cười cũng biến mất, tia sáng trong mắt thay đổi phức tạp khó diễn tả, hắn ngược mắt lẳng lặng nhìn An Ninh Hề, sau đó im lặng không nói gì nữa.

An Ninh Hề giơ bản phổ trong tay, cười cười với hắn, “Nếu đã là bản chép tay của chiến thần Phong Dực, bên trong nhất định sẽ có rất nhiều thứ có ích với bổn cung, tặng bổn cung lễ vật này thật làm khó người rồi.”

Tri Ngọc lúc này mới phục hồi tinh thần, tròng mắt khê đảo, đôi con ngươi đen nháy léo lên tia sáng. Hắn đột nhiên quỳ một chân trên đất, chấp tay với An Ninh Hề, “Khởi bẩm Quân thượng, Tri Ngọc tự biết mình ở trong cung đã tạo nhiều rắc rối đến cho Quân thượng và thái hậu, vậy nên vẫn mong Quân thượng hãy để Tri Ngọc xuất cung đi.”

An Ninh Hề kinh ngạc, đưa tay nâng hắn dậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc, giọng nói cũng vô cùng kiên định, “Người yên tâm, không hề có chuyện gây rắc rối gì hết, bổn cung nhất định sẽ giữ người ở bên người, tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào đưa người rời cung.”

Tri Ngọc khê cau mày, hàng mi run run cụp xuống để che giấu sự kinh ngạc trong lòng, nhưng khi nghe lời An Ninh Hề nói ngoài mặt lại tỏ ra vui sướng vội hành lễ tạ ơn nàng.

An Ninh Hề mỉm cười trấn an hắn, “Người không cần phải nghĩ nhiều, cứ ngoan ngoãn ở trong cung là được.”

Tri Ngọc cười gật đầu, “Đã như vậy, Tri Ngọc không quấy rầy Quân thượng luyện tên nữa.” An Ninh Hề khẽ gật đầu, lúc xoay người đi ra ngoài, trên mặt Tri Ngọc vẫn mang theo nụ cười khó hiểu.

Ra đến cửa, Tri Ngọc theo bản năng nhìn sang Yến Lạc, nhưng thấy nàng vẫn bình tĩnh đứng đó không có gì khác thường mới gật bỏ sự hoài nghi trước đó, không nhận được mà cười nhạo mình nghĩ nhiều quá. Chỉ là một cung nữ mà thôi, trước đây cũng từng có rất nhiều cung nữ vừa gặp hắn chân tay liền trở nên luống cuống.

Nghĩ tới đây, hắn khẽ cười rồi cất bước đi về hướng điện Trọng Hoa, có điều từ đầu đến cuối hắn cảm thấy đôi mắt kia rất quen, dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Tần Hạo đi theo hắn khi đến ngã rẽ hành lang mới hỏi: “Vừa rồi là công tử muốn dò xét thái độ của Nữ hầu?”

Tri Ngọc cười sâu xa, “Vốn định xem thử có phải nàng ta thật sự muốn đưa ta rời cung hay không, hôm nay xem ra, thái độ của nàng ngược lại còn rất là kiên quyết.”

Tần Hạo cười nói với vẻ rất chắc chắn: “VẬY THUỘC HẠ ĐÃ NÓI ĐÚNG RỒI, TUY HIỆN GIỜ NỮ HẦU ĐÃ KHÔNG CÒN QUẦN CÔNG TỬ NHƯ TRƯỚC KIA NỮA, NHƯNG NHẤT ĐỊNH VẪN CÒN RẤT THÍCH CÔNG TỬ.”

Tri Ngọc thờ ơ nhếch môi, “Còn chưa biết được...”

Hai người đi càng lúc càng xa, bóng dáng từ từ biến mất, lúc này Yến Lạc mới ngẩng đầu nhìn theo, trong mắt tràn đầy đau thương.

Rất nhanh sau đó mạch suy nghĩ của nàng đã bị cắt ngang bởi một bóng người đang vội vã đi tới cửa vườn ngự uyển, sau khi người nọ qua cửa, Yến Lạc mới nhận ra chính là gã sai vặt mặc áo xanh.

Gã sai vặt hành lễ với Vũ Chi Duệ, giọng nói gấp gáp: “Vũ thái phó, tiểu nhân là gia nô trong phủ Hoắc đô đốc, đô đốc nhận được tin tức bên phía Đông Việt, liền sai nô tài mang theo lệnh bài gấp rút vào cung báo tin.” Vừa nói vừa dâng phong thư cùng lệnh bài của Hoắc Tiêu lên trước mặt hắn.

Vũ Chi Duệ nghe xong thần sắc cũng chấn động, vội cầm lấy phong thư và lệnh bài trong tay hắn rồi gật đầu với Yến Lạc, sau đó xoay người đi vào vườn ngự uyển.

Không lâu sau, trong vườn ngự uyển truyền ra tiếng cười nhạt, tiếp đó là tiếng mũi tên cắm vào bia, theo sau đó là giọng nói của An Ninh Hề, không cao không thấp nhưng lạnh lẽo như băng, “Hừ, tốt lắm, Sở Nghiệp Kỳ... Hắn lại dám đánh xuống phía Nam...”

33. Chương 33: Dũng Mãnh Tiến Quân Về Phía Nam

Tin tức mà Nam Chiêu nhận được là có biến từ Đông Việt, cuối cùng đã được chứng thực. Chiêu Hòa - Nam Chiêu năm thứ mười ba và Đại Nghiệp - Đông Việt năm thứ mười hai độ tằm vào khoảng cuối mùa thu thì Đông Việt lại lần nữa khơi mào chiến sự trong khi vừa trải qua cuộc chiến với Trung Chu chưa được bao lâu.

Lần này vẫn do Sở Nghiệp Kỳ tự mình dẫn quân xuất chinh, có điều mục tiêu lần này không phải là vương quyền ở Trung Chu nữa, cũng không phải là các nước lớn khác, mà là nước nhỏ thực lực hạn chế. Trải qua trận chiến lần trước, Sở Nghiệp Kỳ đã hiểu được câu ‘dục tốc bất đạt’[*], lần này hắn chuyển sang thâm thuý các nước nhỏ trước để củng cố thực lực và sau đó thực hiện mưu đồ lớn hơn. (* Dục tốc bất đạt là thành ngữ lấy từ Hán văn. Nghĩa đen của nó là muốn nhanh thì không thể thành. Bình thường người ta hay nói câu này khi muốn một ai làm việc gì đó phải cẩn thận, không nên vội vàng.)

Ở Đông Việt, Sở Nghiệp Kỳ cùng tướng quân Tuyên Tử Đô vạch ra kế hoạch tác chiến hết sức kỹ càng, mục đích là một đường tiến thẳng xuống phía Nam, cách thức tác chiến vô cùng tinh vi, thậm chí bên ngoài còn có lời đồn ngay cả Tây Hoa – nước duy nhất dám đứng lên chống lại cũng vô cùng khiếp sợ, cho nên lần này chỉ khoan tay đứng nhìn, không hề có ý ra tay tương trợ các nước láng giềng nhỏ.

Sau khi An Ninh Hề ở trong cung điện Nam Chiêu nhận được tin tức không lâu, thì đội quân của Sở Nghiệp Kỳ đã tiếp cận ranh giới Nam Chiêu, như hổ đói rình mồi nhòm ngó bốn nước nhỏ quanh đó.

Rất nhanh, từng phong thư cầu viện của bốn nước nhỏ kia đã đến tay nàng. An Ninh Hề ngồi ngay ngắn trong thư phòng sau khi đọc thư xong liền đứng dậy gọi Vũ Chi Duệ đi mời đám tướng quân Hoắc Tiêu đến.

Trong lúc chờ đợi, nàng chậm rãi bước tới chỗ tấm bản đồ vừa được treo lên rồi dừng lại, cẩn thận nghiên cứu địa hình của bốn nước nhỏ vùng lân cận. Bốn quốc gia này nối liền với nhau, diện tích mỗi nước đều rất nhỏ, chỉ tương đương với một hai tòa thành, tạo thành hình bán nguyệt bao quanh Nam Chiêu.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Sở Nghiệp Kỳ không mạnh tay dồn ép nữa, mà dùng thực lực của một nước lớn vây hãm con đường lưu thông của bốn nước kia, hạn chế qua lại trong và ngoài của những nước nhỏ, thậm chí mấy nhánh sông Trường Giang là mạch nước chính của những nước nhỏ cũng đều bị hấn chặn lại hết.

An Ninh Hề chăm chú nhìn bản đồ, ngón tay suông dài dọc theo đường biên giới Nam Chiêu lần xuống phía dưới, tìm được vùng đất giao nhau bí mật của bốn nước này, khéo môi từ từ nhếch lên.

Không lâu sang, ngoài cửa vang lên giọng nói của Vũ Chi Duệ, “Quân thượng, chư vị tướng quân đã đến đông đủ.”

An Ninh Hề quay lại bàn ngồi xuống, cất cao giọng nói: “Tất cả vào đi.”

Sau khi mọi người đi vào, hành lễ với An Ninh Hề trước, sau đó theo vị trí cấp quan lớn nhỏ mà đứng sang hai bên, yên lặng chờ An Ninh Hề lên tiếng. Kể từ khi An Ninh Hề thực hiện cải cách quân sự thì hầu như trong lòng mỗi vị tướng lĩnh đều rất sùng kính nàng, thái độ tự nhiên cũng vô cùng kính cẩn tôn trọng.

Tầm mắt An Ninh Hề đảo qua mọi người rồi dừng lại ở chỗ Hoắc Tiêu, lúc này mới phát hiện hấn mặc quân phục mà không mặc triều phục như những người còn lại, bộ áo giáp màu bạc càng làm nổi bật lên vẻ phong độ anh tuấn của hấn.

“Hoắc đô đốc mặc quân phục thế này chẳng lẽ muốn lập tức ra chiến trường sao?”

Hoắc Tiêu nghiêm nghị nhìn An Ninh Hề chấp tay nói, “Bẩm Quân thượng, hiện tại bốn nước nhỏ lân cận Nam Chiêu sắp bị Đông Việt thôn tính, Nam Chiêu nguy cơ trùng trùng, lòng vì thần như lửa đốt, sớm không dần nổi chỉ muốn xông ra nghênh chiến.”

An Ninh Hề nghe vậy cười cười, khẽ lắc đầu, “Lời này của Hoắc đô đốc sai rồi, cái gọi là nghênh chiến phải là khi kẻ thù khiêu chiến ngay trước mặt ta mới đúng, bây giờ Đông Việt vương còn chưa đến cửa, ngài cần gì phải nôn nóng như thế.”

Hoắc Tiêu nghe vậy ngẩn người, “Chẳng lẽ ngồi chờ bọn chúng tới cửa?”

An Ninh Hề cười nhìn hấn, “Hoắc đô đốc cho rằng hiện chúng ta còn cách nào khác sao?”

Trên mặt Hoắc Tiêu lộ ra vẻ không cam lòng, siết chặt nắm tay, “Ít nhất cũng không thể cứ ngồi im mà chờ như vậy được.”

An Ninh Hề nhìn hấn bằng ánh mắt khen ngợi, “Rất tốt! Suy nghĩ này của Hoắc đô đốc không sai, hôm nay bốn cung triệu các vị tướng quân đến đây là muốn các vị hãy ra tay từ một hướng khác, không cần nghênh chiến chính diện với địch mà vẫn khiến cho Đông Việt thất bại thảm hại.” Nói xong bốn chữ cuối cùng, vẻ mặt nàng tỏ ra rất vui vẻ, nụ cười trên môi càng nở rộ hơn.

Hoắc Tiêu ngạc nhiên không hiểu, “Quân thượng phải chăng đã có kế sách gì rồi?”

An Ninh Hề đứng dậy đi sang phải, đứng lại bên cạnh tấm bản đồ, chỉ vào điểm tiếp giáp của bốn nước nàng vừa tìm thấy, quay đầu nhìn mọi người nói, “Nơi này là lối duy nhất có thể tiến vào bốn nước mà

không bị quân Đông Việt phát hiện. Từ nơi này, ta tiến vào một nước trước, sau khi thuận lợi sẽ tiến vào ba nước còn lại.”

Hoắc Tiêu quan sát kỹ tấm bản đồ, sau đó trao đổi ánh mắt với mấy người phía sau, rồi quay đầu nhìn nàng do dự nói, “Quân thượng, đường ở nơi này... chỉ sợ không dễ đi.”

Đâu chỉ là không dễ đi, chính xác mà nói là không hề có đường, ngoại trừ mấy con sông cũng chỉ có bụi gai trải kín rừng núi, xưa nay chưa từng có ai đi qua được lối đó.

Về mặt An Ninh Hề trở nên nghiêm nghị, “Cho nên mới phải tìm các khanh, nếu như đến cả thân là lính như các khách cũng không làm được, ngược lại còn kiêng dè sợ hãi, thử hỏi Nam Chiêu còn ai có thể gánh vác đây?”

Hoắc Tiêu nghe vậy sắc mặt khê biến, nét mặt của đám người sau lưng hắn cũng thay đổi liên tục, phảng phất như lúc này mới chợt nhớ ra thân phận là lính của mình, thần sắc người nào người nấy đều trở nên vô cùng nghiêm nghị, thậm chí còn lộ vẻ hổ thẹn vì sự chùn bước của mình khi này.

An Ninh Hề từ tốn quay lại bàn sách ngồi xuống, nhìn mọi người bồi thêm một câu: “Bổn cung không chỉ muốn các khanh có thể đưa quân được vào bốn nước này, mà còn phải hộ tống một người bình an đến đó.”

Mọi người sửng sốt, Hoắc Tiêu vừa định hỏi người đó là ai, An Ninh Hề lại cất giọng gọi Vũ Chi Duệ vào. Vũ Chi Duệ sau khi vào cửa hành lễ xong, An Ninh Hề ra lệnh cho hắn: “Đi mời Lang thượng thư tới đây.”

Hoắc Tiêu lúc này mới có phản ứng, “Người Quân thượng nói chính là Lang thượng thư?”

An Ninh Hề gật đầu, “Bổn cung quyết định để hắn đi sứ bốn nước, khanh phải bảo vệ hắn chu toàn.”

Ngô Trinh bên cạnh tiến lên một bước chấp tay nói với An Ninh Hề: “Lẽ nào Quân thượng muốn phái Hoắc đô đốc tự mình đi sao? Chuyện này giao cho mặt tướng là được rồi.”

An Ninh Hề đưa mắt nhìn hắn, cười nhạt, “Nếu Ngô tướng quân quan tâm nóng cho Hoắc đô đốc như thế, vậy bổn cung cũng không cưỡng cầu. Hoắc đô đốc đồng ý đi thì đi, không muốn ta sẽ suy xét lại.”

Hoắc Tiêu nghe vậy quay người trừng mắt với Ngô Trinh, sau đó quay đầu chấp tay với An Ninh Hề, “Quân thượng yên tâm, vi thần nhất định sẽ hộ tống Lang thượng thư tới được bốn nước nhỏ an toàn.”

An Ninh Hề hài lòng gật đầu, “Nam Chiêu có được Hoắc đô đốc làm gương cho binh sĩ tướng lĩnh, quả thật vô cùng may mắn.”

Hoắc Tiêu vội vàng cúi đầu không dám nhận, Ngô Trinh nghe lời này cũng không dám nói thêm gì nữa.

Sự an bài của An Ninh Hề trên cơ bản xem như đã ổn thỏa, đoán chừng lúc này Lang Thanh Dạ cũng nên đến rồi, nên phất phất tay với đám người phía dưới, “Mọi người lui xuống đi.” Mọi người sau khi hành lễ với An Ninh Hề xong đều rút rút cáo lui.

Chỉ chốc lát sau, Lang Thanh Dạ đã đến thư phòng, mái tóc dưới mũ quan hơi hỗn loạn, có lẽ do vội vàng chạy tới đây.

An Ninh Hề giơ tay ngăn động tác muốn hành lễ của hắn, hỏi thẳng: “Lang ái khanh chắc hẳn đã biết tình hình hiện giờ của Nam Chiêu rồi đúng không?”

Lang Thanh Dạ vội vàng gật đầu, “Dạ, vi thần đã biết, cũng đang lo lắng suy nghĩ nhiều ngày nay.”

An Ninh Hề khẽ cười, “Lang ái khanh lo lắng suy nghĩ chuyện gì?”

Lang Thanh Dạ nhìn nàng thở dài nói: “Vi thần lo nghĩ vì vi thần chỉ là một thư sinh, không có khả năng chinh chiến sa trường, không thể chia sẻ nỗi lo cho đất nước, thật sự hổ thẹn.”

Nghe lời này, An Ninh Hề không nhịn được bật cười, lại nhận ra mình hơi sơ xuất vội dùng tay áo che miệng. “Lang ái khanh quá khiêm nhường rồi, dù rằng thư sinh không thể dong ruổi sa trường, nhưng có thể dùng tài trí mưu lược để ổn định thế cục, đặc biệt là người tài hoa như Lang ái khanh đây.”

Lang Thanh Dạ nghe vậy kinh ngạc nhìn nàng, “Quân thượng nói vậy là có tính toán gì rồi sao?”

An Ninh Hề điều chỉnh lại tư thế ngồi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Hôm nay bốn nước nhỏ thuộc Nam Chiêu ta bị Đông Việt vây khốn, thất bại ở ngay trước mắt, đến lúc đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới Nam Chiêu. Có điều nghĩ kỹ lại một chút, chuyện này đối với Nam Chiêu chưa chắc đã không phải là một cơ hội tốt, chỉ cần chúng ta biết cách tận dụng, thực lực sẽ tăng mạnh lên rất nhiều.”

Lang Thanh Dạ nhíu nhíu mày, có chút không hiểu, “Vi thần chưa hiểu ý Quân thượng?”

Về mặt An Ninh Hề càng thêm nghiêm nghị, “Ta sẽ viết thư cho bốn nước, trong thư có viết rõ cách thức đối phó với Đông Việt, khanh hãy mang lá thư này đi sứ và nói rõ với quân chủ bốn nước. Nói với họ rằng, nếu như chấp nhận điều kiện của Nam Chiêu thì chúng ta sẽ giao lại bức thư có phương pháp tác chiến cho bọn họ.”

Lang Thanh Dạ vẫn không hiểu, “Nhưng lúc này Đông Việt chưa khiêu chiến với bốn nước, thì bọn họ cần phương pháp tác chiến kia làm gì?”

An Ninh Hề khẽ cười, “Chờ cứu viện của chúng ta tới, mà khi ấy Đông Việt vương không thể vây lâu thêm được nữa, sợ là khó tránh khỏi sẽ đánh nhau một trận.”

Lang Thanh Dạ bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra Quân thượng đã sớm chuẩn bị viện binh sẵn sàng chi viện cho bốn nước. Nhưng...” Hắn do dự nhìn An Ninh Hề, “Quân thượng chắc chắn phương pháp tác chiến này có thể trợ giúp được cho bốn nước?”

An Ninh Hề nở nụ cười thần bí, “Chắc chắn!”

Cho đến hôm nay, mỗi bước đi của Sở Nghiệp Kỳ đều nằm trong dự liệu của nàng, mà nàng, từ trận chiến giữa Đông Việt với Trung Chu lần trước, cũng nhận ra được chiến thuật của Sở Nghiệp Kỳ vẫn không hề thay đổi. Phương pháp tác chiến kia là khi nàng và hắn còn ở bên nhau cùng nghiên cứu ra, hôm nay chính nàng phá giải sao có thể nào không nắm chắc.

Lang Thanh Dạ gật đầu, “Vậy điều kiện của Quân thượng là...”

An Ninh Hề đứng dậy đi tới trước mặt Lang Thanh Dạ, khẽ mỉm cười ghé vào tai hắn nói mấy câu, ánh mắt Lang Thanh Dạ lộ ra sự kinh ngạc, nhưng An Ninh Hề không mấy may quan tâm tiếp tục cười nói: “Lang ái khanh, chuyện lần này nếu như làm tốt, thì chức vị thừa tướng Nam Chiêu sẽ thuộc về khanh.”

Lang Thanh Dạ nghe vậy khiếp sợ không thôi, cuống quýt quỳ xuống đất, “Quân thượng không thể được, Nam Chiêu chưa từng có thừa tướng, sao có thể vì vi thần mà phá lệ.”

An Ninh Hề cười, “Khanh sợ cười lên đầu phụ thân mình? Không sao, luận công ban thưởng, vốn là chuyện nên làm. Khanh làm chuyện này thì chính là đệ nhất công thần của Nam Chiêu.”

Toàn thân Lang Thanh Dạ chấn động, hồi lâu mới chấp tay nói: “Vi thần nhất định không phụ sự ủy thác của Quân thượng.”

An Ninh Hề gật đầu, nhếch môi cười nhẹ, nụ cười đầm đậm như gió thoảng mây trôi nhưng trong mắt chỉ mang vẻ lạnh lẽo.

Sở Nghiệp Kỳ, lần này ta sẽ khiến ngươi tới tở mà về y như lần trước

34. Chương 34: Nghi Ngờ Kế ‘vườn Không Nhà Trống

Gió thu xào xạc, bầu không khí trong doanh trại Đông Việt vô cùng nghiêm trang.

Giữa đại tướng, Sở Nghiệp Kỳ một thân khôi giáp màu đen đứng im lìm trước giá gỗ treo bản đồ không nói gì, đám tướng lĩnh phía sau hắn đều cúi đầu nhìn mặt đất, không một ai dám ngẩng mặt lên.

Hồi lâu sau, Sở Nghiệp Kỳ xoay đầu lại, hỏi bằng vẻ mặt tức giận, “Câu hỏi của quả nhân các người không nghe rõ sao? Quả nhân hỏi các người vì sao đã qua một tháng bốn nước kia vẫn sóng yên biển lặng, càng không có dấu hiệu đầu hàng?”

Thấy đám người dưới đều im lặng không nói, Sở Nghiệp Kỳ càng thêm tức giận, hừ mạnh một tiếng. Theo lý mà nói, mấy quốc gia nhỏ như vậy, đừng nói một tháng, chỉ nửa tháng vậy hăm là đã thu được kết quả rồi mới phải, nhưng đến hôm nay vẫn chưa có động tĩnh gì, hẳn có thể nào không nóng ruột được đây.

Rốt cuộc trong đám tướng lĩnh cũng có người ngẩng đầu lên, chính là Tuyên Tử Đô, ông ngược mắt nhìn Sở Nghiệp Kỳ, do dự nói: “Bẩm Vương thượng, theo thuộc hạ thấy, nhất định là bốn nước này đã nhận được sự viện trợ.”

Sở Nghiệp Kỳ hơi nhíu mày, “Người muốn nói là Nam Chiêu?” Bốn nước gần đây có năng lực nhất cũng chỉ có Nam Chiêu thôi.

Hắn đi tới trước bản đồ, cau mày suy tư, hồi lâu sau như chợt phát hiện được chuyện gì đó, cười lạnh, “Không ngờ suy tính của Nữ hầu lại tỉ mỉ đến mức này, đã phát hiện ra lối đi bí mật, có điều nơi này khó đi như thế, nàng ta cần gì vì cứu bốn nước kia mà mạo hiểm như vậy?” Càng về sau, lời nói giống như đang tự lẩm bẩm thì thào.

Tuyên Tử Đô liếc mắt nhìn bản đồ, suy nghĩ, “Có lẽ nàng ta sợ môi hở thì răng lạnh thôi.”

Sở Nghiệp Kỳ trầm tư một hồi lâu, lắc đầu nói, “Bốn nước nhỏ này đối với Nam Chiêu không quan trọng tới mức này, dù sao thực lực của Nam Chiêu cũng không coi là yếu, nhưng bây giờ Nữ hầu lại vì bốn nước nhỏ như vậy mà tận tâm tận lực, khiến ta cảm thấy có chút kỳ lạ.”

Tuyên Tử Đô không hiểu, “Vương thượng cảm thấy kỳ lạ ở chỗ nào?”

Sở Nghiệp Kỳ híp mắt, “Quả nhân còn nhớ lần trước thiết yến trong cung, nàng ta đã phá rối kế hoạch của quả nhân, sau đó, lúc về nước, thái độ lại không nóng không lạnh, cộng thêm chuyện này... Xấu chuối lại, dường như nàng ta có ý đối nghịch với Đông Việt ta vậy.”

Tuyên Tử Đô cau mày, “Chẳng lẽ do lần đó thuộc hạ bắn thương Nữ hầu cho nên nàng ta ghi hận trong lòng?”

Sở Nghiệp Kỳ nghĩ nghĩ, “Cũng có thể.”

Nói xong câu này, hắn đột nhiên sực tỉnh, khoát tay áo với đám người dưới, “Thôi, không nói chuyện này nữa, việc cấp bách là phải nhanh chóng thu tóm được bốn nước nhỏ kia. Lần này chúng ta nhắm vào phía Nam đơn giản chỉ vì nơi này giàu có trù phú, sau khi chiếm được bốn nước nhỏ này rồi tương lai mới có thể nghĩ đến chuyện thu tóm Nam Chiêu.” Hắn đi vòng qua bàn, nhìn tướng lĩnh bên dưới, hạ lệnh, “Lệnh cho toàn quân, lập tức tấn công.”

Mọi người nghe vậy, lập tức hô vang.

Rất nhanh sau đó đội quân được tập hợp lại, Sở Nghiệp Kỳ ngồi nghiêm chỉnh trên ngựa nhìn thành trì cũ kỹ trước mặt, trong mắt lộ vẻ khinh thường. Đây là quốc gia gần nhất trong bốn nước nhỏ, chỉ cần dẫn quân tiến vào được nơi này, thì đại quân Đông Việt sẽ dễ dàng một đường tiến thẳng xuống phía Nam, thậm chí có thể tiến vào được địa phận Nam Chiêu.

Tuyên Tử Đô thúc ngựa tới bên cạnh hắn, chấp tay hành lễ, “Vương thượng, khi nào công thành?”

Sở Nghiệp Kỳ nhìn thành trì không một bóng người trước mắt mà lòng thầm cảm thấy vô cùng kinh ngạc, toàn thành không hề có một ai ta thủ thành kháng địch, cũng chẳng có ai ra ra xin hàng, trong lúc nhất thời khiến hắn có chút kiêng dè sợ ném chuột vỡ bình. Nghĩ đến điểm này, hắn bỗng thấy có phần do dự.

Đang lúc trầm tư suy nghĩ thì phía trên cổng thành đột nhiên có động tĩnh.

Sở Nghiệp Kỳ và Tuyên Tử Đô đồng thời đưa mắt nhìn, trông thấy một bóng người dần hiện rõ trên cổng thành, một thân trường sam màu xanh nhạt, tóc búi trâm ngọc, dáng vẻ hiên ngang, phía sau còn có hai tiểu đồng một ôm đàn cổ trong ngực, một còn lại tay cầm quạt lông. Tiếp đó lại có người bê bàn án lên,

đặt thêm lư hương, sau khi tiểu đồng phía sau đặt đàn lên bàn, người nọ liền thần nhiên ngồi xuống, bắt đầu thông thả gảy đàn, tiểu đồng còn lại nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông quạt cho hần.

Sở Nghiệp Kỳ kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu mới nói được lên lời: “Đây là... kẻ ‘Vườn không nhà trống’?”

Vừa dứt lời, cửa thành đột nhiên mở rộng ra, giống như vị cố nhân kia đã từng miêu tả, không có bất kỳ một người nào, một binh lính nào đi ra, chỉ có một ông lão và một bà lão đang quét tước với dáng vẻ thông dong chẳng chút hoang mang.

Nhìn thấy cảnh này, hần vốn nên nghe theo lời vị cố nhân kia cứ thế xông vào, bởi vì đây chỉ là đang phô trương thanh thế. Nhưng hần lại do dự, bởi vì Tuyên Tử Đô đột nhiên chỉ người gảy đàn trên cổng thành, kinh ngạc nói với hần: “Vương thượng, đó chính là tài tử đệ nhất Nam Chiêu, Lang Thanh Dạ.”

Lang Thanh Dạ từng tới các nước khác học hỏi, cho nên khó trách bị Tuyên Tử Đô nhận ra, lúc này nghe tên người kia, sự nghi ngờ trong lòng Sở Nghiệp Kỳ càng lúc tăng thêm.

Nếu dựa theo những gì vị cố nhân kia nói thì đây chính là kẻ ‘Vườn không nhà trống’, lúc này dẫn quân vào thành sẽ không có vấn đề gì, nhưng Lang Thanh Dạ ở đây, vậy cũng có lẽ không hẳn là kẻ ‘Vườn không nhà trống’, ngược lại rất có thể là một cái bẫy dụ hần đi vào. Nam Chiêu quả nhiên tới cứu viện bốn nước này.

Mạch suy nghĩ của Sở Nghiệp Kỳ liên tục xoay chuyển, cho đến khi Tuyên Tử Đô ở bên cạnh lần nữa thúc giục, “Vương thượng, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Tầm mắt Sở Nghiệp Kỳ vẫn nhìn chằm chằm tòa thành, giống như vô thức hỏi ngược lại hần: “Tử Đô, người xác định... Vị cố nhân kia thực sự không còn nữa?”

Tuyên Tử Đô sững sốt, hồi lâu mới nghĩ ra vị cố nhân mà y nhắc tới là ai, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, vội gật đầu, “Dạ! Sao Vương thượng lại hỏi chuyện này?”

Sở Nghiệp Kỳ nghe vậy choàng tỉnh, khẽ lắc đầu, ánh mắt lóe lên, “Tình huống trước mắt này...Thôi, chắc là quả nhân nghĩ nhiều.” Sao hần có thể nghĩ ra do người đó làm chứ? Nếu thực sự là người đó, sao có thể dùng kẻ sách chỉ có hai người bọn họ biết được, đây chẳng phải đang giấu đầu lòi đuôi sao.

Nhưng hần làm sao biết được đây chính là dụng ý của An Ninh Hề.

Lúc này, ở cách Nam Chiêu trăm dặm, An Ninh Hề mặc triều phục đứng trên một đài cao gần trăm trượng ở trong cung dõi mắt nhìn ra phía xa, nàng không thể nhìn thấy được chiến trường, nhưng trên môi lại nở rộ ý cười.

Sở Nghiệp Kỳ, ta chính là muốn khiến người do dự không dám quyết, từ đó làm lòng quân dao động.

Nàng nghĩ không sai, đích thực lúc này trong lòng Sở Nghiệp Kỳ đang do dự không dám quyết định. Có đôi khi tình huống càng quen thuộc lại càng khiến người ta khó có thể đưa ra được quyết định, mà tính cách đa nghi của Sở Nghiệp Kỳ cũng là nguyên nhân An Ninh Hề dùng kẻ ‘Vườn không nhà trống’ này.

Trên chiến trường lúc này vô cùng yên ắng, chỉ có tiếng đàn ngân nga quanh quẩn. Tuyên Tử Đô đưa mắt nhìn tòa thành trước mặt, thở dài: “Lang Thanh Dạ này được ca ngợi là tài tử đệ nhất Nam Chiêu, dĩ nhiên là người vô cùng túc trí đa mưu. Qua chuyện này có thể khẳng định được một điều, Nam Chiêu đúng thật là ra tay trợ giúp bốn nước nhỏ này, có điều binh lực bao nhiêu, chúng ta lại không thể nào biết được.”

Sở Nghiệp Kỳ nghe lời này, nhất thời suy nghĩ thông suốt rất nhiều, cũng phải, thiên hạ người tài rất nhiều, kẻ sách này chưa chắc chỉ có một người biết được, mà nếu đã là do con người nghĩ ra, hiển nhiên cũng có người này người khác.

Do đó, hần càng thêm khẳng định trong thành có bẫy, nghi ngờ mục đích của kẻ địch là muốn dụ hần đi vào bên trong, cho nên hần càng không thể manh động. Tuyên Tử Đô bên cạnh vừa định lên tiếng hỏi, lại thấy trên mặt Sở Nghiệp Kỳ lộ vẻ không cam lòng, sau đó trầm giọng khẽ quát: “Lui binh!”

Chúng tướng đều sững sốt, đồng loạt nhìn về phía tòa thành, Lang Thanh Dạ vẫn dung dung tự tại gảy đàn, vẻ mặt thần nhiên say sưa, phảng phất như dưới cổng thành không phải lũ lượt binh sĩ cầm binh khí trong tay chuẩn bị tấn công, mà là hoa cỏ tuổi trong, ruộng hoang bãi trống vậy.

Các tướng lĩnh lúc này mới chợt hiểu, đối mặt với chiến trận ngàn vạn binh sĩ bao vây trước mặt mà còn có thể an nhàn gầy đàn tìm vui như thế, nhất định là đã có chuẩn bị để đón tiếp. Nghĩ ra như thế, không ai chần chờ thêm nữa tất cả đều nhất nhất nghe theo lệnh lui binh của Sở Nghiệp Kỳ.

Trở lại doanh trại, Sở Nghiệp Kỳ không nói một lời, các tướng lĩnh biết trong lòng hẳn không vui, ai cũng tránh xa không dám quấy rầy. Tuyên Tử Đô vốn định nán lại trấn an đôi câu, nhưng ngẫm nghĩ lại rồi thôi, cảm thấy nên để y yên tĩnh một mình thì hơn, vì vậy cũng lui ra ngoài.

Sở Nghiệp Kỳ ngồi ở sau bàn dài với sắc mặt nặng nề, trong lòng như đang có một cảm giác rất khác lạ bùng cháy, cảm giác như bị người ta mang ra đùa giỡn giống hệt với trận chiến ở Trung Chu vậy, lòng hẳn lúc này vô cùng căm tức. Bây giờ hẳn nên tiếp tục tìm cơ hội tấn công hay nên rút quân về nước đây?

Đang lúc phiền muộn, một bóng người cuống quýt chạy vào, chính là Tuyên Tử Đô vừa định vào khuyên nhủ hẳn lại thôi. Dáng vẻ ông ta vội vàng, đi vào trong cũng không kịp hành lễ, lập tức bẩm báo, “Vương thượng, Tây Hoa xảy ra chuyện lớn.”

Sở Nghiệp Kỳ ngạc nhiên nhìn ông ta, “Tây Hoa? Xảy ra chuyện lớn gì?”

Tuyên Tử Đô đầy vẻ hưng phấn, “Tây Hoa đột nhiên xảy ra nội loạn, nghe nói là thuộc hạ của tướng quân Phong Dực đã qua đời bất mãn với đương kim thế tử Tây Hoa, nên mới dấy binh tạo phản. Vương thượng, chuyện này đối với Đông Việt ta luôn kiên kỵ thế lực của Tây Hoa mà nói chính là một cơ hội tốt.”

Ánh mắt Sở Nghiệp Kỳ sáng rực, “Chuyện này là thật sao?”

Tuyên Tử Đô gật đầu liên tục, “Thuộc hạ vừa mới nhận được tin tức này, vô cùng chính xác. Lúc trước thuộc hạ còn đang hoài nghi vì sao lần này ta xuất quân tiêu diệt các nước phụ cận mà Tây Hoa lại không hề gây trở lại, thì ra là bởi vì bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc.”

Mặt mày Sở Nghiệp Kỳ đều là ý cười vui vẻ, nhưng ngay sau đó hẳn lại nhíu mày, “Dù sao Tây Hoa cũng là nước lớn, binh hùng tướng mạnh, nếu như lúc này chúng ta nóng vội xông mà tấn công, sợ là chưa chiếm được thứ tốt gì ngược lại còn bị cuốn vào thì hỏng bét.”

Tuyên Tử Đô gật đầu, “Vương thượng nói rất có lý, có điều các nước khác đều đã có động tĩnh, đến cả Trung Chu cũng lấy danh nghĩa bảo vệ Hoa vương mà dẫn quân xuống rồi, thuộc hạ là sợ Đông Việt ta sẽ chậm một bước.”

Sở Nghiệp Kỳ nghe vậy nét mặt lập tức ngưng trọng, hẳn thông thả đi vòng quanh trường một hồi, cuối cùng giống như đã suy nghĩ xong, xoay người gật đầu nói với Tuyên Tử Đô: “Hạ lệnh toàn quân lập tức nhổ trại, tiến thẳng về Trường An.”

35. Chương 35: Sắp Phải Ly Biệt

Tin tức Tây Hoa phát sinh nội loạn đã tới được tới chỗ Sở Nghiệp Kỳ, thì đương nhiên là cũng đã truyền tới tai Tri Ngọc.

Ánh nắng trời chiều xuyên qua tán trúc tạo thành những vết sáng loang lổ trên mặt đất. Y ngồi ngay ngắn sau rèm án nhưng không đánh đàn. Gió thu cuốn theo từng chiếc lá trúc lá tả rơi rụng, thỉnh thoảng rơi lên bờ vai y rồi đáp xuống mặt đất.

Tần Hạo đã quỳ trước mặt y đã nửa canh giờ, khi ngược mắt lên vẫn thấy y ngồi đó với vẻ mặt bình thản, tưởng chừng như không hề nghe thấy lời hẳn vừa nói.

“Công tử, xin người hãy về nước.” Tần Hạo lại lên tiếng, đầu cúi xuống chạm mặt đất, “Người dân trong nước đều mong mỗi ngày hôm nay, công tử còn do dự cái gì nữa?”

Sau khi nhận được tin tức, đây là lần thứ ba hẳn thỉnh cầu Tri Ngọc rồi, có điều người kia vẫn lặng im không nói một lời nào.

Nghe lời Tần Hạo nói, bên tai Tri Ngọc đột nhiên vang lên những lời An Ninh Hề nói ngày đó, câu nói ấy đã khiến hần vô tình nhớ đến một người, nhớ tới từng có một người đã nói những lời khiến hần rung động như thế. Đối với những người quan tâm hần mà nói, thì người đó chính là sự tồn tại duy nhất.

Hần thật sự nên trở về thôi.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Tri Ngọc như có mây đen cuộn cuộn tạo thành cơn sóng cả, hần đang nghĩ, không ngờ sự việc lại khuếch trương lớn đến vậy, không ngờ lại dẫn đến phát sinh nội loạn. Là cố ý hay vô tình đây?

Hần nhắm mắt như đang chìm vào dòng suy nghĩ, bên tai lại vang lên tiếng động, chú chim bồ câu đưa tin đáp xuống cây đàn, rồi nhảy lên cánh tay hần. Tri Ngọc mở mắt gỡ phong thư trên chân nó, vừa đọc ánh mắt liền trở nên sắc bén.

“Giỏi lắm Trung Chu, giỏi lắm Đông Việt, dám coi thường người Tây Hoa ta không có người hay sao!” Hần đột nhiên đứng dậy bước sang bên cạnh hai bước, phong thư trong tay bị hần siết chặt nhả nhúm.

Tần Hạo kinh ngạc nhìn hần, “Công tử, đã xảy ra chuyện gì?”

Tâm trạng Tri Ngọc đã ổn định lại đôi chút, những đầu ngón tay siết chặt phong thư cũng hơi nới ra, cười khổ lắc đầu nói, “Ta nhận được tin Đông Việt và Trung Chu cùng suất quân tiến về Trường An, lòng nhiệt huyết trong ta lại sôi sục trỗi dậy như thời điểm mấy năm trước, xem ra bản chất của một người lính đã ăn sâu vào máu không thay đổi được rồi.”

Tần Hạo lập tức đứng dậy, đi tới bên cạnh y, “Công tử nói thật sao? Vậy chúng ta nên càng phải quay về lập tức.”

Tri Ngọc thở dài, gật đầu, “Người chuẩn bị đi, đến thời cơ thích hợp chúng ta sẽ lên đường.”

Tần Hạo vui mừng hô lớn một tiếng ‘Vâng’ rồi bước nhanh rời đi. Tri Ngọc đứng im tại chỗ một lát rồi cũng cất bước đi ra phía ngoài.

Đi qua cửa hành lang ở hướng Đông một đoạn đường sau đó quẹo phải, đây là lần đầu tiên hần một mình đi lại trong cung mà không có Tần Hạo theo cùng. Nghĩ tới đây, hần không nhịn được cười tự giễu. Thận trọng suốt ba năm, cuối cùng cũng đến lúc phải đi, vậy để hần tùy hứng một lần đi, hy vọng Tần Hạo quay lại không thấy hần sẽ không nổi giận.

Mùa đông sắp đến, gió thổi qua người đã thấy se se lạnh. Tri Ngọc đã thấy cửa điện cung Trữ Minh từ phía xa, hần bỗng dừng bước đồng thời cảm thấy lạ là tại sao mình lại đi tới đây. Hần cười tự giễu, chắc là do hiếu kỳ thôi.

Tri Ngọc nhớ lại những chuyện từ sau khi An Ninh Hề tỉnh lại, bày binh bố trận, điều chỉnh quân sự, mấy lời mê sảng nàng vô tình nói ra khi ở hang động, rồi cả việc bảo vệ bốn nước nhỏ chung quanh nữa...

Sự thay đổi quá lớn như vậy, rõ ràng Nữ hầu của ngày hôm nay đã là một người khác, có thể nào không khiến hần tò mò được đây.

“Tri Ngọc? Người ở đây làm gì?”

Một giọng nói nhẹ nhàng chợt vang lên từ phía sau kéo Tri Ngọc rời khỏi dòng suy nghĩ, hần xoay người lại thì thấy An Ninh Hề một thân trang phục để học luyện bắn tên, đi phía sau nàng còn có Vũ Chi Duệ và cung nữ mà hần cảm thấy vô cùng quen mắt.

Tri Ngọc cười dịu dàng, bước tới, thò tay vào ngực lấy ra một chiếc khăn lụa, giơ tay lên nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán An Ninh Hề, “Quân thượng thật chăm chỉ, hàng ngày nếu không làm gì thì liền đi luyện tên, không bỏ lỡ ngày nào cả.”

Thân thể An Ninh Hề cứng đờ, mắt chớp chớp và mặt cũng ửng đỏ, vội đưa tay kéo bàn tay đang lau mồ hôi trên trán nàng ra, “Được rồi, không phải lau nữa, bốn cung cũng có ra nhiều mồ hôi đâu.”

Lúc nàng nói mấy lời đó, Vũ Chi Duệ đã kéo Yến Lạc đi nơi khác.

Tri Ngọc trở bàn tay bị An Ninh Hề đẩy ra trở ngược lại nắm lấy tay nàng, rồi dẫn nàng đi về hướng cung Trữ Minh, vừa đi vừa cười dịu dàng hỏi nàng: “Bản Tiễn phổ kia có giúp ích gì được cho Quân thượng không?”

An Ninh Hề cảm thấy biểu hiện của Tri Ngọc hôm nay có gì đó là lạ, nhưng ngày thường hắn cũng đối xử với nàng bằng điệu bộ thâm tình chân thành này, cho nên nhất thời nàng không nói được điểm kỳ lạ ở chỗ nào. Cứ thế để mặc hắn dẫn vào chính điện, mãi lúc sau nàng mới chợt tỉnh gật đầu nói, “Rất hay, trong bản Tiễn phổ đó có rất nhiều chi tiết mà bình thường bổn cung không để ý đến.”

“Vậy tốt rồi.” Tri Ngọc dắt nàng tới bàn ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống theo, thông thả châm trà cho nàng.

An Ninh Hề khó hiểu nhìn hành động của hắn, rốt cuộc không nhịn được hỏi, “Tri Ngọc, người có chuyện gì đúng không?”

Tri Ngọc ngẩng đầu nhìn nàng, khẽ cười, “Lâu rồi không đến thăm Quân thượng, cho nên muốn đến trò chuyện với Quân thượng thôi. Gần đây Quân thượng có chuyện gì vui hay khó chịu ra sao, có thể chia sẻ với Tri Ngọc.”

An Ninh Hề sững sốt, đây là lần đầu tiên có người nói với nàng như vậy. Từ sau khi được sống lại, nàng luôn một mình suy nghĩ, một mình suy tính đấu tranh. Vậy mà hôm nay người đàn ông trước mắt này lại nói nàng có chuyện gì có thể chia sẻ với hắn.

Đây là chuyện mà nàng đã lãng quên rất nhiều năm qua.

An Ninh Hề trầm mặc hồi lâu, cuối cùng trong lòng cũng gỡ bỏ phòng bị, mở miệng, “Chuyện vui nhất là Đông Việt đã lui binh khỏi phía Nam, Nam Chiêu có thêm bốn nước nhỏ phụ thuộc.”

Lần này Lang Thanh Dạ theo lệnh nàng đi sứ bốn nước, đưa ra điều kiện để trợ giúp bốn nước chính là sau khi Đông Việt lui binh thì bốn nước họ phải quy phục Nam Chiêu. Ba ngày trước Đông Việt vừa lui binh, Lang Thanh Dạ liền quay về Nam Chiêu báo tin tốt này cho nàng. Đây chính là chuyện nàng cảm thấy vui sướng nhất.

“Vậy còn chuyện không vui?” Tri Ngọc vẫn cười dịu dàng, giống như không hề quan tâm đến những chuyện này.

An Ninh Hề suy nghĩ một lúc, hai hàng chân mày cau lại, “Không vui là vì Tây Hoa đã xảy ra nội loạn, chỉ sợ sẽ là cơ hội cho Đông Việt lợi dụng.”

Tri Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, cười nhìn nàng, “Hình như sự vui buồn của Quân thượng đều là chuyện có liên quan đến Đông Việt, hơn nữa còn là những việc quốc gia đại sự, chẳng lẽ Quân thượng chưa có lúc nào quan tâm đến bản thân mình sao?”

An Ninh Hề ngẩn ra, ánh mắt ảm đạm. Toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt ở việc báo thù, những chuyện khác nàng không rảnh lo nghĩ tới. Có lẽ do bầu không khí lúc này cũng khá thoải mái dễ chịu, nàng suy nghĩ một hồi rồi lại bổ sung thêm, “VẬY... học bắn tên có tiến bộ, đó cũng được xem là chuyện vui.”

Tri Ngọc cười gật đầu, “Như vậy là tốt rồi, về sau Quân thượng phải vui vẻ nhiều hơn, đừng có suốt ngày mặt ủ mày chau nữa.”

An Ninh Hề nhú mày, “Sao ta lại có cảm giác như người đang nói lời từ biệt vậy?”

Tri Ngọc sững sốt, sau đó không nhịn được bật cười, “Nào có chứ? Quân thượng nghĩ nhiều rồi.” Nói xong, đẩy ly trà tới trước mặt nàng.

An Ninh Hề nhận lấy ly trà uống một hớp, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Tri Ngọc, cảm giác có cái gì đó không đúng, vừa định mở miệng hỏi lại lần nữa thì nơi cửa bỗng vang lên giọng nói của Vũ Chi Duệ, “Quân thượng, lễ tào Chu thượng thư đến báo, nói ông ta có dẫn theo một vị khách rất quan trọng đến thỉnh cầu Quân thượng tiếp kiến.”

An Ninh Hề liếc mắt nhìn Tri Ngọc, rồi quay đầu nhìn về phía Vũ Chi Duệ, kinh ngạc nói, “Chu thượng thư lệnh làm gì mà thân bí vậy, rốt cuộc là người nào muốn gặp bổn cung?”

Vũ Chi Duệ nói: “Thuộc hạ cũng không nhìn thấy người nọ, có điều Chu thượng thư có vẻ rất lo lắng, cho nên mới vội vàng vào bẩm báo.”

An Ninh Hề trầm ngâm một lát mới gật đầu nói: “Vậy bảo ông ấy cứ đưa người đến thẳng đây đi.”

Vũ Chi Duệ khom người lĩnh mệnh đi ra ngoài truyền lời.

Tri Ngọc đứng dậy, mỉm cười nói với An Ninh Hề, “Nếu Quân thượng có khách, vậy Tri Ngọc xin phép cáo từ.”

An Ninh Hề kéo tay áo hắt, “Không sao, người cứ đợi ở đây, nếu đã thần bí như vậy thì chúng ta cùng xem là thần thánh phương nào.” Nàng thường hay vô tình mà như cố ý lôi kéo Tri Ngọc vào chuyện chính sự.

Tri Ngọc suy nghĩ, trong lòng nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ, khẽ gật đầu, rồi quay về chỗ ngồi.

Chỉ chốc lát sau phía cửa điện truyền đến tiếng bước chân. An Ninh Hề ngồi ngay ngắn bên bàn, cũng không có ý định đi thay trang phục hay ngồi vào bàn đọc sách, giống như chỉ là tùy ý tiếp kiến một người bình thường nào đó.

Rất nhanh sau đó, vị khách kia theo chân Vũ Chi Duệ và lễ tào thượng thư lệnh đi vào. An Ninh Hề không nhìn rõ được tướng mạo của hắn, chỉ kịp nhìn thấy bộ quần áo màu lục nhàn nhúm không được sạch sẽ thì đã thấy hắn quỳ mọp xuống hành đại lễ.

“Phong Vô Thù - Tây Hoa tham kiến Nữ hầu.”

An Ninh Hề sững sờ, còn vẻ mặt Tri Ngọc thì cứng đờ ra.

Phong Vô Thù, thế tử Tây Hoa Phong Vô Thù.

36. Chương 36: Khách Không Mời Từ Tây Hoa

Tri Ngọc hồ hững nhìn người đang quỳ phục dưới đất, môi nở nụ cười lạnh lẽo.

Phong Vô Thù? Hắn cũng nhanh chân thật, Tây Hoa đang xảy ra nội loạn, vậy mà hắn lại bỏ chạy tới Nam Chiêu.

An Ninh Hề nhìn Phong Vô Thù hồi lâu, cuối cùng cũng nhận ra hắn chính là thế tử Tây Hoa, lòng thấy vô cùng ngạc nhiên. Tây Hoa hiện nay đang xảy ra nội loạn, hắn là người đứng mũi chịu sào, thế mà hắn lại xuất hiện ở nơi này. Trước đó nàng chưa hề nhận được tin tức chuyện thế tử Tây Hoa chạy trốn, điều này có thể thấy được hắn có mặt ở đây là âm thầm bỏ trốn.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng An Ninh Hề mới hỏi: “Sao thế tử lại hành lễ long trọng như vậy, bỗng cung sợ là không nhận nổi.”

Là thế tử một nước mà không dám xưng thế tử, chỉ dám xưng tên, hơn nữa còn hành đại lễ với một Nữ hầu như nàng, hiển nhiên là vì cùng đường nên mới muốn cầu càn.

Phong Vô Thù không ngẩng đầu lên, vẫn cung kính quỳ, “Vô Thù chỉ hy vọng nhận được sự che chở của Nữ hầu, ngày sau khi trở về Tây Hoa, nhất định sẽ hậu lễ đáp tạ.”

An Ninh Hề hơi khựng lại, không ngờ hắn lại trực tiếp như thế, nghe những lời gấp gáp và lộn xộn này của hắn, chứng tỏ trong lòng hắn đang vô cùng lo lắng. Trong mắt nàng dần hiện lên ý cười, “Thế tử mời đứng lên đi, có chuyện gì từ từ nói.”

Phong Vô Thù được nàng cho phép liền vội vàng đứng dậy. Lúc này An Ninh Hề mới nhìn rõ khuôn mặt tiêu tụy của hắn, xem ra đã nhiều ngày không được ngủ ngon giấc, chắc là do đi suốt ngày đêm. Nàng đang định nói hắn bình tĩnh đã, nhưng lại thấy vẻ mặt kinh hãi tột độ của Phong Vô Thù, vươn ngón tay chỉ Tri Ngọc đang ngồi bên cạnh nàng rồi hô lớn, “Là người? Người... Người còn sống sao? Người là người hay quỷ?”

An Ninh Hề quét mắt nhìn hần, giọng nói lạnh đi, “Thế tử có ý gì? Chẳng lẽ trong cung của bốn cung lại có quý sao?”

Phong Vô Thù nghe vậy vội im bất không dám nói gì nữa, có điều ánh mắt nhìn Tri Ngọc vẫn mang vẻ khiếp sợ và hoài nghi. Tầm mắt của An Ninh Hề đảo qua đảo lại giữa hai người, vẻ mặt đăm chiêu như có điều lo nghĩ.

Tri Ngọc vẫn thản nhiên coi như không nhìn thấy dáng vẻ kia của Phong Vô Thù, khẽ cười cười đứng dậy thi lễ với An Ninh Hề, “Quân thượng bận bịu nhiều việc, xem ra Tri Ngọc không được hoan nghênh, nên xin phép về trước.”

Nói xong hần không đợi An Ninh Hề trả lời liền thản nhiên bước đi, lúc đi ngang Phong Vô Thù, Tri Ngọc còn cố tình dừng bước nghiêng đầu nhìn hần cười giễu cợt.

Người cũng có ngày hôm nay.

Lần này trong mắt Phong Vô Thù không chỉ có khiếp sợ, mà còn có cả sự tức giận. An Ninh Hề chỉ lẳng lẳng nhìn, lòng hoài nghi về thân thể của Tri Ngọc mỗi lúc càng tăng.

Sau khi Tri Ngọc rời đi không bao lâu, Phong Vô Thù liền cáo từ, sắc mặt rất xấu. An Ninh Hề lệnh cho cung nhân bố trí cho hần ở tại vườn ngự uyển, còn bản thân lại nhớ tới phản ứng khác thường vừa rồi của Tri Ngọc và Phong Vô Thù. Nàng suy nghĩ hồi lâu rồi gọi Vũ Chi Duệ, lệnh cho hần chú ý nhất cử nhất động của Phong Vô Thù.

Phong Vô Thù yên ổn ở vương cung Nam Chiêu được ba ngày, Vũ Chi Duệ bẩm báo tất cả đều bình thường, lúc này An Ninh Hề mới cho người mới hần tới, muốn hỏi chi tiết tình hình hiện nay của Tây Hoa.

Có điều Phong Vô Thù trả lời rất mơ hồ, nội loạn vừa nổi lên thì hần đã co chân bỏ chạy, nào biết tình hình cụ thể ra sao. An Ninh Hề không hỏi thêm gì nữa, nói mấy câu khách sáo trấn an hần rồi dặn dò hần yên tâm ở Nam Chiêu chờ đợi là được.

Sau khi rời khỏi chỗ An Ninh Hề, lúc Phong Vô Thù vừa ra khỏi cửa luôn cảm thấy có ánh mắt nhìn theo mình chằm chằm, xoay người lại thì thấy một cung nữ che mặt đang đứng chéch một bên cửa, ngoài ra không thấy có gì khác thường, lúc này mới tiếp tục đi. Mà hần vừa xoay người, tầm mắt của Yến Lạc lại chằm chằm nhìn theo bóng lưng hần, trong mắt tràn đầy căm hận.

Phong Vô Thù đi dọc hành lang, lúc về gần đến viện hần ở, chợt nhìn thấy một bóng trắng xuất hiện ngay trước mặt, ngay sau đó trong mắt lộ rõ sự khiếp sợ.

“Về mặt này của thế tử là sao thế?”

Tri Ngọc nhìn hần cười nhẹ, giọng nói rất êm dịu, giống như đang nói chuyện với bạn tốt của mình vậy. Hần chậm rãi bước từng bước đến gần Phong Vô Thù, mỗi bước đi rất nhẹ nhàng khoan thai, mặt mày cũng đầy nét cười.

Phong Vô Thù liên tiếp lui về phía sau, lưng chạm phải cây cột ở ngã rẽ nơi hành lang, không thể lui tiếp được nữa, sự khiếp sợ trong mắt càng nhiều, mặt cắt trắng bệch không còn một giọt máu, “Người... Người là... là...” Hần đưa tay chỉ Tri Ngọc đang không ngừng tiến lại gần, lắp ba lắp bắp nói không tròn câu.

Nụ cười trên mặt Tri Ngọc càng sâu, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, chỉ có vẻ cay nghiệt, “Sao? Không dám nói ra cái tên đó sao?”

Phong Vô Thù lúc này mới choàng tỉnh, vội vàng tránh cây cột, tiếp tục lùi về phía sau, lưng lại bất ngờ va vào một lồng ngực rắn chắc, sau đó ngã nhào xuống đất, lúc ngẩng đầu lên mới thấy khuôn mặt đầy giận dữ của Tần Hạo xuất hiện ngay trước mắt.

“Người... Thì ra là người cũng còn sống...” Hần sợ hãi lần một vòng về phía sau, nhưng lúc này hần đang bị vây giữa Tri Ngọc và Tần Hạo, làm gì còn đường nào để lui nữa.

Tần Hạo bước tới một bước tới túm cổ áo hần nhắc bổng lên cười lạnh: “Thế tử thứ tội, mặt tướng thất lễ.” Nói xong, cũng mặc kệ hần đang giãy giụa, vung tay đánh mạnh phía sau gáy hần một phát, Phong Vô Thù lập tức mềm nhũn ngã xuống. Tần Hạo xốc hần vác lên vai rồi đi thẳng về điện Trọng Hoa.

Tri Ngọc chậm rãi đi phía sau hắn, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa.

Sau khi vào điện, Tần Hạo đặt Phong Vô Thù xuống ghế trước, sau đó đóng cửa điện cẩn thận rồi mới nhìn Tri Ngọc, “Công tử, có cần gọi hắc tể tướng không?”

Tri Ngọc lắc đầu, “Gọi hắc tể tướng làm gì? Cứ để cho hắc tể tướng mình đã mơ một giấc mơ đi.” Hắn cười khinh miệt nhìn Phong Vô Thù, “Tiềm kỹ trên người hắc tể tướng xem có thuốc giải không?”

Tần Hạo nghe vậy mắt ánh lên tia hy vọng, lập tức tiến lại lục soát. Ngay sau đó hắn reo lên vui sướng, Tri Ngọc quay đầu lại nhìn, thấy hắn đang cầm một bình sứ nhỏ màu trắng, vẻ mặt đầy kích động, Tần Hạo vội bước tới, thận trọng dâng bình sứ cho hắn.

Tri Ngọc nhận lấy, trong mắt đầy vẻ phức tạp, đã chờ đợi ba năm, rốt cuộc cũng lấy được thuốc giải.

“Phong Vô Thù làm việc luôn cẩn trọng như vậy, cho dù ta đã chết, hắn vẫn luôn mang thuốc giải theo người để phòng đám người Viên Chí tìm được, có điều lần này ta phải cảm ơn tính cẩn trọng này của hắn rồi.” Tri Ngọc cười rất thoải mái nhìn bình sứ trong tay.

Trước khi sắp rời đi, sự xuất hiện của Phong Vô Thù đúng là một tin vui bất ngờ.

“Thật khó hiểu! Công tử, sao hắn không hủy thuốc giải này đi, như vậy không phải hắn càng có thể yên tâm hơn sao?”

Tri Ngọc cười gian, “Có thể người không biết, thuốc giải này đối với người bình thường... còn có tác dụng tốt khác.”

Tần Hạo sững sờ, ánh mắt nhìn Phong Vô Thù ngoài cảm hận ra còn có sự khinh bỉ, “Công tử, vậy chúng ta xử trí hắn thế nào đây?”

Tri Ngọc hồ húng quát mắt nhìn Phong Vô Thù, lạnh lùng cười, “Nếu hắn đã trốn tới Nam Chiêu, chúng ta cũng không thể giải quyết hắn ở đây được, về sau còn rất nhiều cơ hội khác, bây giờ tạm giữ lại cho hắn một mạng.”

Tần Hạo nghe vậy, trên mặt lộ vẻ không cam lòng, nhưng Tri Ngọc nói như vậy cũng hợp tình hợp lý, “Công tử, nếu tất cả đã chuẩn bị xong, thuốc giải cũng lấy được, vậy chúng ta tranh thủ thời gian quay về nước đi.” Lúc nói câu ‘quay về nước đi’, ánh mắt Tần Hạo nhìn Tri Ngọc tràn đầy mong đợi.

Về mặt Tri Ngọc rất phức tạp, một lúc sau như chợt nhớ ra điều gì đó, đột nhiên đi tới bên người Phong Vô Thù, đưa tay lục lọi trên hông hắn một hồi, lúc rút tay về trên tay có thêm một con dấu được làm bằng vàng.

Hắn đưa con dấu lên trước mặt quan sát một hồi rồi mỉm cười xán lạn, “Không có cái này, người lấy gì để chứng minh mình là tể tử Tây Hoa?” Hắn giều cợt liếc nhìn Phong Vô Thù, quay đầu lệnh cho Tần Hạo: “Đưa hắn về vườn ngự uyển, sau khi trở lại chúng ta lập tức khởi hành.”

Tần Hạo nghe y nói lập tức khởi hành mà lòng khấp khểnh vui mừng, liên tục đáp vâng, một tay xốc nách Phong Vô Thù khiêng lên, mở cửa điện đi ra ngoài.

Tri Ngọc chậm rãi đi lại trong điện, tầm mắt lưu luyến nhìn từng góc ngách căn phòng, dù sao hắn cũng đã sinh sống ở nơi này suốt ba năm nay, ít nhiều vẫn có chút tình cảm.

Tầm mắt dừng lại ở hành lý Tần Hạo đã thu dọn, hắn bước đến gần, mở ra, bên trong không có gì nhiều, chỉ có cây đàn cổ hắn yêu thích nhất. Cây đàn cổ này là năm đó lúc mới vào vương cung Nam Chiêu được Nữ hầu yêu mến, nên đã sai người làm cho hắn, kiểu dáng là theo yêu cầu của hắn, giống như đúc với cây đàn của hắn ở Tây Hoa.

Hắn lấy cây đàn ra đặt lên bàn, cười nhẹ, “Không muốn mang theo thứ gì cả, Tri Ngọc chỉ thuộc về nơi này.”

Ở nơi này hắn là Tri Ngọc, sau khi rời khỏi đây, thiên hạ sẽ không còn Tri Ngọc nữa.

Đột nhiên nghĩ đến An Ninh Hề, hần cười thở dài, “Đáng tiếc, cuối cùng vẫn không biết được rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì...” Hần điểm điểm đầu ngón tay lên dây đàn, tiếng đàn tinh tinh vang lên, “Có điều thay đổi như vậy cũng tốt...”

Động tác của hần bỗng dừng lại, lật úp cây đàn xuống, nhìn tám chữ trong lúc cảm hận hần đã không kiềm chế được mà viết lên, khẽ mỉm cười lắc đầu, đưa tay cầm bình trà bên cạnh lên định dùng nước trà tẩy vết mực đi, nhưng rồi chợt khựng lại.

Cứ để lại đi, nếu Nữ hầu phát hiện ra, vậy cũng coi như là một lời giải thích với nàng ấy.

Bên tai vang lên tiếng bước chân, chắc là Tần Hạo trở lại. Hần đặt cây đàn ngay ngắn về chỗ cũ, môi nở nụ cười hài lòng, rốt cuộc cũng có thể trở về Tây Hoa rồi.

37. Chương 37: Kể Từ Nay Không Còn Tri Ngọc Nữa

Màn đêm buông xuống, cung Trữ Minh vẫn sáng rực ánh đèn.

An Ninh Hề ngồi ngay ngắn sau bàn sách xem tấu chương, Yến Lạc như thường lệ theo hầu ở bên cạnh. Dù cho buổi tối An Ninh Hề đi ngủ thì nàng ta cũng ngủ ở căn phòng gần nhất để phòng trường hợp bất ngờ.

An Ninh Hề bận bịu cả ngày nên cũng thấy mệt, đang chuẩn bị đi ngủ thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ của Vũ Chi Duệ, “Quân thượng, có chuyện lớn rồi, không thấy Tri Ngọc công tử đâu cả.”

An Ninh Hề sững người, Yến Lạc cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó nhanh chóng đi ra mở cửa. An Ninh Hề bước nhanh tới cửa, hốt hoảng hỏi, “Ngài nói gì? Sao lại không thấy Tri Ngọc?”

Vũ Chi Duệ chấp tay với An Ninh Hề, “Khởi bẩm Quân thượng, hôm nay lúc thái giám phụ trách đưa cơm đến điện Trọng Hoa thì phát hiện trong điện không một bóng người, hần còn tưởng rằng Tri Ngọc công tử ra ngoài đi dạo hay tới chỗ Quân thượng thôi, nhưng đến lúc đưa cơm tới vẫn không thấy người đâu cả, lúc này mới cảm thấy có gì đó không đúng nên vội tới bẩm báo. Thuộc hạ vừa đi hỏi thăm, cung nữ thị vệ đều không thấy có người xuất cung, thuộc hạ cảm thấy chắc chắn đã có chuyện gì rồi nên vội vàng chạy về bẩm báo với Quân thượng.”

An Ninh Hề nghe xong nhú mày, lòng thầm nghĩ, Tri Ngọc ở trong cung bấy lâu nay sao tự nhiên lại biến mất? Hơn nữa cũng không có ai nhìn thấy hần xuất cung, chẳng lẽ đã bị ai bắt giữ?

Nghĩ tới đây, An Ninh Hề lập tức nhớ tới phản ứng khác thường ngày đó của Tri Ngọc và Phong Vô Thù, vội lệnh cho Vũ Chi Duệ: “Lập tức giam lỏng thể tử Tây Hoa, tra hỏi xem hần có bắt giữ Tri Ngọc không.”

Vũ Chi Duệ kinh ngạc, không hiểu dụng ý của nàng là sao nhưng vẫn vội vàng nhận lệnh, lập tức quay người đi tới điện Phong Vô Thù đang ở.

An Ninh Hề xoay người nhìn Yến Lạc, thấy đáng vẻ mắt hờn của nàng ta trong lòng cảm thấy kỳ lạ, bèn lên tiếng gọi nàng, “Yến Lạc, Yến Lạc.”

Yến Lạc sực tỉnh vội cúi đầu chờ lệnh, giờ phút này An Ninh Hề cũng chẳng còn lòng dạ nào để tìm hiểu nguyên nhân nào khiến nàng ta thất thần, phát tay nói, “Theo bốn cung đến điện Trọng Hoa xem thế nào.”

Yến Lạc lập tức đáp vâng, trong lòng nàng ta lúc này cũng đang nóng như lửa đốt, chỉ muốn mau chóng đến đó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hai người rời khỏi cung Trữ Minh nhanh chân đi tới điện Trọng Hoa. Phía sau các nàng, một tiểu thái giám bước ra từ sau cây cột cách cửa điện không xa, sau đó vội vã chạy về phòng mình viết thư gửi đi bẩm báo.

Lúc này Tri Ngọc đang ngồi trên xe ngựa nhắm mắt trầm tư. Hần và Tần Hạo không đi theo hướng của chính vương cung Nam Chiêu, mà đi vòng qua ngọn núi phía sau vương cung, Tần Hạo đã bố trí người tiếp ứng ở đó nên thị vệ canh giữ cửa cung đương nhiên không nhìn thấy hần xuất cung.

Tần Hạo rất nóng lòng, giục xe ngựa chạy như bay, nếu không phải nghĩ đến sức khỏe của Tri Ngọc, chắc hẳn còn đánh nhanh hơn nữa, bởi vì hắn đã đợi ngày này từ lâu lắm rồi.

An Ninh Hề bước vào điện Trọng Hoa, Yến Lạc nhanh chóng thấp đèn lên, tầm mắt quét qua bốn phía trong điện, không nhận thấy bất kỳ sự bất thường nào. Mọi thứ trong điện đều rất ngăn nắp, không có dấu vết của sự ẩu đả, cũng không có đồ vật đáng giá nào bị mang đi. Cho nên, hiển nhiên Tri Ngọc không phải bị người ta cưỡng ép bắt đi, cũng không phải mang đồ vật quý giá của mình bỏ trốn khỏi cung. Vì trên thực tế, cả hai chuyện này đều không giống với nhân cách của hắn.

Về mặt An Ninh Hề rất căng thẳng, đôi mày thanh tú nhíu chặt, hai bàn tay trong ống tay áo cũng siết lại, lòng vô cùng hốt hoảng. Sao Đế Vương mà nàng một lòng muốn muốn phò trợ tự nhiên vô duyên vô cớ biến mất. Chẳng lẽ lời tiên đoán của cao tăng Đồ Di Ca đang ứng nghiệm? Vì sự xuất hiện của nàng nên sao Đế Vương mới thay đổi?

Nàng càng nghĩ càng không cam lòng, lại nghĩ tới tình thế Tây Hoa rất có thể sẽ khiến Đông Việt nhân cơ hội lợi dụng, trong lòng càng thêm lo âu. Nàng chậm rãi bước đi không có mục đích, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên mặt bàn, nơi đó có cây đàn Tri Ngọc để lại.

Đàn cũng không mang theo, có thể hắn vẫn còn ở trong cung, chẳng lẽ hắn thật sự bị thế tử Tây Hoa bắt giữ? Có điều ở trong cung Nam Chiêu này, thế tử Tây Hoa không quyền không thế sao có thể ép hắn được chứ?

Bây giờ nàng mới nghĩ ra điểm này, vừa rồi do nàng quá mức nóng lòng, chưa kịp suy nghĩ gì đã lệnh cho Vũ Chi Duệ đi ép hỏi hắn, xem ra bản thân nóng đến hồ đồ rồi, chỉ cần có một chút liên quan đều sẽ không bỏ qua.

Về mặt và hành động hiện tại của An Ninh Hề đều rơi vào mắt Yến Lạc, ánh mắt nàng ta hơi lóe lên, lòng lấy làm kinh ngạc vì ngày thường Nữ hầu luôn lạnh nhạt với Tri Ngọc vậy mà lúc này lại lo lắng như thế.

Vũ Chi Duệ từ ngoài đi vào, vừa vào cửa liền nói ngay: "Thì ra Quân thượng tới đây, vừa rồi thuộc hạ đã hỏi qua thế tử Tây Hoa, hắn nói chuyện mơ hồ không rõ ràng lắm, nhưng nhìn từ dáng vẻ thì xem ra hắn không phải là người bất cóc Tri Ngọc công tử, thuộc hạ liên tục hù dọa, nhưng hắn một mực kiên quyết phủ nhận."

An Ninh Hề nghe vậy sững sốt, "Hắn nhất gan sợ chết như vậy lại còn kiên quyết phủ nhận, xem ra thật sự không phải hắn làm rồi. Nhưng nếu vậy thì Tri Ngọc đã đi đâu chứ?"

An Ninh Hề như rơi vào biển sương mù, mà Yến Lạc ở phía sau nàng lúc này gần như đã hiểu rõ ngọn nguồn.

Tây Hoa đang xảy ra nội loạn, đương nhiên sẽ có người báo tin tới, Yến Lạc là người biết rõ mọi chuyện nên có thể đoán ra được. Nhưng An Ninh Hề càng nghĩ càng không hiểu, nàng chậm rãi bước tới chỗ cây đàn, tay vô thức miết dây đàn với vẻ trầm tư.

Cùng lúc đó, chiếc xe ngựa chở Tri Ngọc vẫn đang chạy như bay, mười mấy con ngựa chạy xung quanh tạo thành một vòng bảo vệ chiếc xe ngựa ở giữa, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng chân ngựa dồn dập nện vang trên mặt đường.

Bên ngoài xe ngựa chợt vọng lại tiếng động, Tri Ngọc đưa tay vén tấm rèm cửa sổ lên, chú chim bồ câu trắng lập tức bay vọt vào đáp xuống đùi hắn.

Tri Ngọc gỡ bức thư dưới chân con chim ra, dịch sát lại chiếc đèn lồng treo gần cửa đọc thư, trong mắt hiện lên vẻ khác thường.

Không ngờ Nữ hầu chỉ vì muốn tìm ra hắn mà đi ép hỏi Phong Vô Thù? Nàng ấy sợ Phong Vô Thù bắt cóc hắn.

Tia sáng trong mắt Tri Ngọc liên tục lóe sáng, sau đó khẽ cười, nhưng trong lòng lại như có luồng ầm áp chảy tràn qua. Không ngờ nàng ấy ngoài mặt lạnh lùng nhưng lòng lại quan tâm hắn đến thế. Nụ cười trên môi càng nở rộng hơn, không kiềm được mà thì thào: "Không chào mà đi, xin lỗi nàng, hy vọng nàng có thể phát hiện ra manh mối ta để lại..."

Trong cung Nam Chiêu, An Ninh Hề vẫn mãi lo suy nghĩ, qua một hồi lâu ngón tay vô thức chạm vào dây đàn phát ra tiếng vang mới kéo thần trí nàng trở về. Nàng cúi đầu nhìn cây đàn rồi bất đắc dĩ nhắm mắt lại.

Rốt cuộc là không đứng ở chỗ nào? Tình hình hiện tại đều cho thấy Tri Ngọc bỏ nàng mà đi, nhưng thị vệ đều không nhìn thấy hần xuất cung.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên nhớ ra mấy hôm trước lúc Tri Ngọc đến tìm nàng đã cảm nhận được có gì đó khác thường rồi, giống như hần đến chào tạm biệt nàng vậy, chẳng lẽ đến chào tạm biệt nàng thật sao?

Nhưng bây giờ rõ ràng là không chào mà đi.

An Ninh Hề nghĩ mãi vẫn không ra, mệt mỏi khoát tay với hai người đang đứng bên cạnh, “Thôi, về cung Trữ Minh đi.” Nói xong nàng xoay người định rời đi, tầm mắt thoáng liếc nhìn cây đàn lần nữa, lần này nàng bỗng khựng lại, nghĩ nghĩ gì đó cuối cùng ôm cây đàn lên đi ra ngoài. Yến Lạc vội chạy tới ôm giúp nàng, An Ninh Hề vừa định đưa đàn cho nàng nhưng ánh mắt vô tình nhìn thấy mặt sau của thân đàn.

Bàn tay đang đưa đàn vội rút lại, An Ninh Hề lật hần thân đàn lên nhìn mặt sau, trên đó có một dòng chữ rất lớn được viết bằng bút lông. Nàng cẩn thận quan sát, ngồi nghĩ ngợi một lát, trong đầu chợt lóe, thảo nào lại thấy chữ viết này quen mắt đến vậy, thì ra nó giống như đúc chữ viết trên bản phổ.

Trầm ngâm nhìn nội dung viết trên đó, An Ninh Hề không nhận được thì thầm: “Mai này gió cuốn, quét cả thiên hạ...” (hán viết ‘Dực Nhật Phong Hành, Tịch Quyển Thiên Hạ’)

Suy nghĩ trở nên mờ mịt, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Mai này gió cuốn, quét cả thiên hạ... Mai này gió cuốn ... Mai này... Gió lớn, Dực... Phong...” Mắt nàng đột nhiên bừng sáng, An Ninh Hề ngẩng phắt đầu lên, “Phong Dực!” Giọng nói vô cùng ngân vang, dường như nàng đã hiểu ra được mọi chuyện.

Cơ thể Yến Lạc không kiềm chế được khẽ run lên, vẻ mặt Vũ Chi Duệ thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này An Ninh Hề đã hiểu rõ được những lời cao tăng Đồ Di Ca nói ngày đó, nếu không phải mệnh của hần bị gặp phải kiếp nạn, nói không chừng bây giờ đã làm nên nghiệp lớn. Thì ra là ý này. Khó trách lúc Phong Vô Thù nhìn thấy hần cứ như gặp phải quỷ, bởi vì đáng lẽ ra hần đã không còn trên thế gian này nữa.

Nàng luôn suy đoán thân phận thật của hần, nào ngờ thân phận thật của hần lại hiển hách như thế. Có người này, Sở Nghiệp Kỳ còn nói gì đến việc muốn tranh bá thiên hạ nữa?

Sững sốt một hồi lâu, An Ninh Hề đột nhiên cười thật tươi, “Không cần tìm Tri Ngọc nữa.” Giọng điệu của nàng rất lạnh nhạt nhưng rõ ràng mang theo sự vui sướng khó tả, “Rất nhanh thôi hần sẽ lại xuất hiện trước mắt mọi người.”

38. Chương 38: Chiến Thần Tái Xuất

Xương Định - Tây Hoa năm thứ ba mươi tám, thuộc hạ cũ của Phong Dực vì bất mãn trước sự hoang dã vô đạo, lạm dụng quân lương của thế tử Vô Thù, vì vậy ngay mùa thu trong năm đã dấy binh phản kháng. Tây Hoa vương tuổi đã cao không cách nào trấn áp được, tình thế ngày càng lan rộng, từ từ dẫn đến nội loạn, thế tử sợ hãi bỏ trốn, chẳng ai rõ hần đã đi đâu.

Chuyện xảy ra chưa đến nửa tháng, hai nước Chu, Việt cùng một vài nước nhỏ phụ thuộc đã dẫn binh đến với lý do rằng bảo vệ Hoa vương, mà thật chất là đóng quân phía ngoài thành Trường An để nhòm ngó Tây Hoa.

Trước tình hình đó, tướng quân Phong Dực cũng chính là Tri Ngọc đã bí mật trở về Tây Hoa.

Phủ đệ chỗ ở ngày trước giờ đây cỏ mọc hoang dại, nhưng hần không có dự định về lại nơi ấy mà đi thẳng vào cung, vì nơi đó đang có người đợi tiếp ứng.

Hắn không đến bái kiến Tây Hoa vương, mà sau khi vào cung, hắn đến một góc vườn ngự uyển bị niêm phong nhiều năm, lấy ra bộ chiến giáp tuy ba năm không chạm tới nhưng vẫn luôn khắc sâu trong lòng, sau đó mới suy ngẫm lại tình thế lúc bấy giờ.

Mặc dù thế tử Tây Hoa đã bỏ trốn, nhưng đám thuộc hạ dưới trướng vẫn đang cố hết sức chèo chống. Viên Chí và Lật Anh Thiển suất binh kìm kẹp lẫn nhau với đám người này ở trong thành Trường An, hoàn toàn không rảnh mà bận tâm đến đám người đang mưu đồ bất chính như hổ đói rình mồi chờ đợi hưởng lợi bên ngoài thành.

Vào cuối mùa thu, tiết trời bắt đầu lạnh dần. Cảnh sắc trong thành Trường An càng thêm tiêu điều quạnh quẽ. Thương nhân nghỉ buôn bán, nhà nhà đóng cửa chỉ vì để tránh né cuộc nội loạn chẳng biết đến bao giờ mới có thể kết thúc này.

Cửa thành Tây và cửa thành Nam trong thành đều bị quân của thế tử chiếm đóng, cửa thành Bắc và cửa thành Đông thì rơi vào tay Viên Chí và Lật Anh Thiển. Đồi bên giằng co suốt nửa tháng, hai phe sau vài lần giao chiến đều bị tổn thất thiệt hại. Viên Chí đã sắp mất hết kiên nhẫn, mấy lần định liều xông lên quét sạch hết đám người đó, nhưng vì Phong Dực đã căn dặn bảo hắn không được hành động thiếu suy nghĩ, cho nên hắn mới nhẫn nhịn đến ngày hôm nay.

Ngoài thành còn có một đám hổ đói đang rình mồi, hắn lo lắng cũng là chuyện đương nhiên.

Lật Anh Thiển đã phân tích cho hắn hiểu, trong đám thế lực vây bên ngoài thành, chỉ có hai nước Chu, Việt có thể được coi là đối thủ, nhưng cũng may là hai nước này đã có hiềm khích từ trước, nên không cần lo việc họ sẽ liên thủ.

Vẫn là một ngày thu lạnh nắng vàng, Tây Hoa vẫn trong tình thế loạn trong giặc ngoài. Người ngựa hai phe vẫn dàn binh trên con đường rộng lớn nhất thành Trường An bảo vệ giới hạn của mình, quyết không nhượng bộ.

Viên Chí và Lật Anh Thiển ngồi nghiêm chỉnh trên lưng ngựa, thần sắc nghiêm túc nhìn thẳng về hướng thủ lĩnh đội quân của thế tử đang ngồi trên ngựa cũng nhìn chằm chằm về phía bọn họ cách đó không xa.

Viên Chí cười ngựa tiến lên một bước, nhìn kẻ địch cất cao giọng nói: “Chu Lập, nể mặt trước kia từng là chiến hữu, ta khuyên ngươi đừng chấp mê bất ngộ nữa, thế tử đã bỏ mặc các ngươi lại ở đây mà cao chạy xa bay rồi, chẳng lẽ các ngươi còn muốn bán mạng cho loại người hèn nhát tham sống sợ chết như hắn sao?”

Chu Lập lạnh lùng nhìn hắn, khuôn mặt nho nhã lộ vẻ tức giận, “Viên Chí, lễ nghĩa quân thần ngươi đặt ở đâu? Chỉ cần ngày nào ngươi vẫn còn là thế tử thì ta vẫn nguyện một lòng trung thành với ngươi.”

Lật Anh Thiển không nhịn được nữa chen vào nói, “Chu tướng quân nói vậy sai rồi, ngài nên dốc sức vì Vương thượng chứ không phải vì thế tử.”

Chu Lập hừ lạnh một tiếng, “Vậy hành vi của các ngươi lúc này là đang dốc lòng vì Vương thượng hay sao?”

Lật Anh Thiển nghiêm túc nói, “Thế tử vô đạo, chúng tôi dấy binh cũng là vì suy nghĩ cho dân chúng Tây Hoa, đương nhiên hành động này chính là đang dốc sức vì Vương thượng.”

Chu Lập cười lạnh nói: “Nếu các ngươi thật lòng vì Vương thượng, thì lúc này lẽ ra nên đã rút quân nhận tội mới đúng.”

Lật Anh Thiển nhíu mày, tên Chu Lập này đúng là đàn độn u mê nói mãi mà không hiểu. Nếu không phải đã được Phong Dực dặn dò, có lẽ lúc này nàng đã nghe theo lời đề nghị của Viên Chí, dẫn binh diệt sạch đám tàn quân này.

Hai phe vẫn tiếp tục giằng co, không ai nhường ai. Trên đường phố, đội ngũ binh lính đang nghiêm trang xếp hàng phía sau Lật Anh Thiển và Viên Chí đột nhiên xôn xao hỗn loạn. Viên Chí vừa định quay đầu lại quở trách, bên tai bỗng vang lên tiếng vó ngựa, lòng vui vẻ mừng rỡ quay sang nhìn Lật Anh Thiển, trong mắt khó nén được niềm vui bất ngờ. Hai người vội vàng quay đầu ngựa lại nhìn về phương hướng của trận tiếng vang.

Binh lính tự giác rẽ sang hai bên, giữa con đường rộng lớn trở nên trống trải, có hai người cưỡi ngựa thông dong từng bước từng bước từ từ đi đến, khoan thai nhưng không kém phần kiên định.

Người phía trước một thân khôi giáp màu đen, khi tất cả mọi người trông thấy bộ áo giáp màu đen ấy đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, dân chúng ở ven đường trốn sau khe hở cửa sổ trong nhà lén nhìn ra, thấy cảnh tượng này không kiềm được vui sướng reo lên.

Viên Chí và Lật Anh Thiến tung người xuống ngựa, bước nhanh tới trước mặt người kia, quỳ một gối xuống chấp tay hành lễ, “Mặt tướng tham kiến tướng quân.”

Chu Lập chăm chú nhìn người nọ một lúc lâu, cho đến khi nhìn rõ diện mạo người mặc áo giáp đen liền vô cùng khiếp sợ, tay chân lạnh ngắt.

Mà Tần Hạo bên cạnh cũng mặc bộ áo giáp bằng nhung, hấn giục ngựa tiến lên mấy bước, đôi mắt sắc bén đảo qua đám binh lính chung quanh, cất cao giọng nói: “Chiến thần tướng quân ở đây, kẻ nào dám không quỳ?”

Lời vừa nói ra, người người đều khiếp sợ. Đám binh sĩ chưa từng được nhìn thấy mặt của chiến thần lúc này đều đang đồng loạt nhìn chăm chăm người mặc áo giáp đen đang ngồi trên ngựa, nhìn chăm chăm đến mắt hồn một lúc lâu mới rít rít quỳ xuống.

“Tần Hạo, cầm thứ này đưa cho Chu tướng quân xem.” Giọng nói hờ hững vang lên, không lạnh lùng như trước kia, ngược lại vô cùng ôn hòa mềm mỏng.

Tần Hạo đá ngựa xoay người lại nhận lấy một chiếc hộp gỗ nhỏ vuông vức, rồi thúc ngựa phi tới chỗ Chu Lập ở phía đối diện. Sau khi đứng lại, đưa chiếc hộp tới trước mặt hấn, lại thấy Chu Lập nhìn mình bằng vẻ mặt kinh ngạc lẫn khó hiểu.

“Tướng quân Tần Giang, người... Không ngờ các người chưa chết?” Chu Lập không dám tin nhìn người trước mặt.

Tần Hạo một lần nữa giơ cao chiếc hộp tới trước mặt hấn, “Đừng gọi ta là Tần Giang, từ bây giờ tên ta là Tần Hạo.”

Lúc này ánh mắt Chu Lập mới chuyển sang nhìn chiếc hộp gỗ, nhận lấy mở ra xem xong, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, “Đây là... ấn soái thống lĩnh binh mã của đại nguyên soái Tây Hoa? Khó trách trước giờ thế tử tìm mãi vẫn không được, thì ra nó luôn ở trong tay chiến thần tướng quân.”

Tần Hạo khẽ lắc đầu, “Người lắm rồi, ngày đó tướng quân tay không rời đi, không hề mang theo vật này, đây là do trước khi tới đây, Vương thượng đã phái người mang đến giao cho tướng quân.”

Bấy giờ Chu Lập mới chợt hiểu thì ra đây là lệnh của Vương thượng. Nếu đã như vậy, giờ mà phản kháng, thì người tạo phản mới chính là hấn.

Nghĩ đến điểm này, hấn ngẩng đầu nhìn vị chiến thần tướng quân cách đây không xa, sững sờ nhìn mãi nụ cười ôn hòa trên môi hấn. Vị Chiến thần tướng quân năm đó vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng không nói cười tùy tiện, nay đột nhiên còn sống trở về lại có dáng vẻ ôn hòa dịu dàng như thế.

Chu Lập xoay người xuống ngựa, mấy phó tướng phía sau hấn cũng vội vàng xuống ngựa theo, hấn dẫn đầu đi trước, khi đến gần người nọ vài bước, tất cả đều làm cùng một động tác xốc lên vạt áo, cùng nhau quỳ xuống, “Mặt tướng tham kiến tướng quân.”

Đây là thói quen của họ, dù cho bây giờ người kia đã trở thành đại nguyên soái thống lĩnh binh mã cả nước, nhưng họ vẫn quen gọi hấn là tướng quân.

Thấy Chu Lập quỳ một gối đợi lệnh, đám binh sĩ ở phía sau vốn đang sẵn sàng đón địch cũng rít rít quỳ xuống theo. Bầu không khí vô cùng nghiêm túc và trang trọng, chỉ có duy nhất người mặc áo giáp đen ngồi trên ngựa kia là vô cùng thoải mái điềm nhiên.

Tiếng vó ngựa lộc cộc từng bước tới gần, bóng người màu đen chậm rãi đi tới trước mặt đám người Chu Lập, binh thần mở miệng, “Các người có đồng ý về dưới trướng của Phong Dực ta không?”

Chu Lập khẽ run lên, “Mặt tướng thề chết theo tướng quân.” Đám người phía sau cũng đồng loạt hô vang như sấm rền: “Thề chết theo tướng quân.”

Viên Chí và Lật Anh Thiến nhìn về phía vị chiến thần mà trong lòng họ vô cùng sùng kính. Cuộc nội loạn này ai ai cũng cho rằng sẽ dẫn tới cục diện máu chảy thành sông, vậy mà người kia chỉ nói một câu tất cả đã sóng yên biển lặng.

Với lòng nhiệt huyết của một người lính, muốn một binh lính kính phục một binh lính khác, thì người lính đó phải có đủ thực lực. Mà muốn khiến thiên quân vạn mã kính phục một người, thì người đó không phải chỉ cần có thực lực là đủ, có lẽ còn phải có phong thái vương giả bẩm sinh nữa.

Không đánh mà thắng. Mất tích ba năm, lần này trở về, khí thế của Phong Dực không hề thua kém năm đó, thậm chí còn vượt trội hơn rất nhiều.

Nhìn đám tướng sĩ quỳ đầy dưới đất, Phong Dực gật đầu cười, “Rất tốt.” Hắn quay đầu nhìn về Tần Hạo, cười rất tươi nói, “Tần Hạo, chúng ta đi bãi kiến những người phía ngoài thành thôi.”

Tần Hạo lập tức hỏi: “Tướng quân định làm gì?”

Phong Dực cười nhẹ, “Rất đơn giản, người phái người đưa rượu nước cơm canh đến mời bọn họ, cứ nói là của ta cần dặn đưa tới.”

Tần Hạo nghe vậy thoáng cau mày, “Rõ ràng bọn họ đang nhòm ngó Tây Hoa ta, chúng ta còn mang cơm khao họ?”

Phong Dực gật đầu, “Không sai, bọn họ lấy danh nghĩa bảo vệ Hoa vương mà đến, chúng ta đương nhiên phải cảm tạ.” Hắn khoát tay với Tần Hạo, “Mau đi đi, ta chờ người trên cổng thành.”

Tần Hạo thấy ý y đã quyết, đành phải nhận lệnh.

Chỉ chốc lát sau, cổng thành Trường An mở rộng ra, quân đội các nước vây bên ngoài đang ám binh bất động thấy vậy đều lên tinh thần, ngưng mắt nhìn về phía cổng thành.

Trong số các nước mang quân tới lần này, chỉ có Sở Nghiệp Kỳ là dùng thân phận của một vương dẫn quân đến, lúc này hắn đang ngồi trên ngựa, nhìn chằm chằm động tĩnh ở phía cổng thành.

Đám người đi ra từ cổng thành không phải là quân đội Tây Hoa như trong tưởng tượng của hắn, mà chỉ là một đội ngũ mười mấy người mà thôi, đi phía sau bọn họ là mấy cỗ xe ngựa, phía trên có đặt mấy thùng gỗ lớn, mùi thơm của cơm và thức ăn thoang thoảng truyền tới.

Không lâu sau đoàn người đã đến trước mặt bọn hắn, người cầm đầu chấp tay với thủ lĩnh các nước, “Tại hạ là Tần Hạo thuộc Tây Hoa, phụng lệnh tướng quân Phong Dực đưa cơm canh rượu thịt tới để cảm tạ các nước bạn đã có lòng đến trợ giúp Tây Hoa.”

Hắn vừa dứt lời, có người trong đám các nước chột hô lên, Sở Nghiệp Kỳ vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn sang Tuyên Tử Đô bên cạnh, về mặt người kia cũng vô cùng khiếp sợ.

Phong Dực, chính là Chiến thần Phong Dực đã chết cách đây ba năm?

Giống như để minh chứng cho sự hoài nghi của bọn họ, một bóng người chột xuất hiện trên cổng thành, áo giáp đen chói mắt dưới ánh mặt trời.

Tuyên Tử Đô lập tức lại gần kề tai nói nhỏ với Sở Nghiệp Kỳ: “Vương thượng, bộ áo giáp này ai ai trong thiên hạ cũng đều biết, người xem, chữ được in trên vai là chữ ‘Phong’, xem ra đúng là Phong Dực.”

Sở Nghiệp Kỳ mặc dù vô cùng chấn động, nhưng hắn chưa từng gặp Phong Dực, cho nên vẫn bán tín bán nghi. Đúng lúc ấy, tướng lĩnh của một nước nhỏ chột hô lên: “Đúng, chính là hắn, ta đã từng nhìn thấy hắn, hắn đúng là chiến thần Phong Dực.” Sau tiếng hô này, những lời khẳng định lại liên tiếp vang lên, sự thật đã phủ định sự hoài nghi của Sở Nghiệp Kỳ.

Bọn hắn mang danh bảo vệ Hoa vương mà đến, bây giờ Phong Dực đưa cơm rượu đến thiết đãi, nếu như bọn hắn có hành động bất thường gì sẽ bị người khác nói bọn hắn mượn cớ, đến chừng ấy sợ cánh quân phía Tây Hoa sẽ càng chống trả quyết liệt hơn.

Đây cũng chính là tiên lễ hậu binh. (câu này ý nói dùng đạo lý nói chuyện trước, nếu bị chống trả thì mới dùng đến áp lực)

Huống chi nếu như Phong Dực đã xuất hiện trên cổng thành, vậy nội loạn ở Tây Hoa nhất định đã được dẹp yên. Tuy Nghiệp Kỳ rất không cam lòng rút quân, nhưng giao chiến với Tây Hoa lúc này hiển nhiên không phải là thời cơ tốt.

Sở Nghiệp Kỳ không cam lòng nghĩ, nửa tháng trước mới vừa chịu nhục ở phía Nam, giờ lại thêm ở Tây Hoa nữa, dường như thời gian này hẳn dẫn quân đều gặp bất lợi.

Nhưng dù cho có không cam lòng thì kết quả đã rõ ràng.

Lúc Tần Hạo đi lên cổng thành đứng cạnh Phong Dực thì binh lính các quốc gia bên dưới đã lục tục rút quân, Đông Việt là người cuối cùng.

Phong Dực nhìn đám người phía dưới cười thâm sâu nói, “Đông Việt vương dường như rất không cam tâm, xem ra sau này hai bên giao chiến là điều khó tránh khỏi rồi.”

Lúc này sự kính nể của Tần Hạo đối với y đã lên tới tột đỉnh rồi, chỉ vừa lộ mặt, vạn binh liền thoái lui, đây là chuyện mà không ai có thể tưởng tượng được, vậy mà lại xảy ra ngay trước mắt hắn.

Phong Dực quay đầu nhìn Tần Hạo, không để ý đến sự sùng kính trong mắt hắn, khẽ cười nói, “Nếu nơi này đã bình ổn, vậy ta vào cung gặp Vương thượng thôi.” Nói xong, hắn lập tức xoay người, có điều nụ cười trên mặt chợt biến đổi, ánh mắt cũng trở nên phức tạp.

39. Chương 39: Người Lãnh Đạo Tây Hoa

Phía sau chính điện Triều Huy là tấm cung của Tây Hoa vương. Lúc Phong Dực một thân khôi giáp đi vào, tất cả cung nhân trong điện như được nhận lệnh từ trước đều lần lượt lui ra ngoài.

Khoảnh khắc khi bước vào trong điện, bước chân Phong Dực hơi ngập ngừng, đưa mắt liếc nhìn bóng người loáng thoáng sau tấm bình phong rồi mới cất bước đi vào, tiếng bước chân vang vọng trong điện nghe rõ mồn một.

Tiếng ho rất nhỏ truyền ra từ sau tấm bình phong, một bóng người nằm nghiêng trên giường, giọng nói già nua đột ngột vang lên, “Cuối cùng con cũng trở lại?”

Phong Dực chậm rãi bước đến trước tấm bình phong rồi đứng lại, không đi vòng qua tấm bình phong để đến gần người kia, cũng không hành lễ, chỉ đứng đó cười nhạt nói, “Đúng vậy, như ông mong muốn, tôi đã trở về.”

Giọng nói già nua kia khẽ cười, “Thật thông minh, có thể đoán được những chuyện này đều là kế hoạch của ta.”

Phong Dực cười lạnh, “Chỉ mới ba năm sao có thể dễ dàng phát sinh nội loạn như vậy, chắc chắn là có người giở trò trong đó, mà người có thể làm được chuyện này ngoài ông ra còn ai nữa chứ?”

“Không tệ, không tệ.” Ý cười trong giọng nói càng đậm, “Vì muốn con trở về, ta đành phải tạo cơ hội cho đám người Viên Chí nổi dậy.”

Phong Dực bước hai bước tới chiếc bàn tròn ngồi xuống, cười nhạt nói, “Cho nên tôi mới nói như ông mong muốn, có điều cũng phải cảm tạ ông đã đẩy hắn đến Nam Chiêu cho tôi lấy được thuốc giải.”

Giọng già nua có phần nghi hoặc, “Hả? Sao con biết là do ta đưa Vô Thù đến Nam Chiêu?”

Phong Dực ung dung tự nhiên châm trà cho mình, tiếng nước trà rót vào tách vang lên giữa không gian yên tĩnh tạo nên âm thanh lạnh lạnh rất dễ nghe, “Không phải ông tác động thì sao hắn có thể thần không biết quỷ không hay để đến được Nam Chiêu? Dựa vào bản lĩnh của hắn mà muốn trốn khỏi tai mắt của đám người Viên Chí là không thể.”

Lần này giọng nói già nua kia im lặng không nói thêm gì nữa, dường như đang rất kinh ngạc, tiếp đó lại nghe thấy tiếng cười, “Thông minh lắm, tìm con về quả là một việc làm đúng đắn.”

Phong Dực cầm tách trà lên môi nhấp một hớp rồi đặt xuống, “Cũng phải cảm ơn ông đã phái Lật Anh Thiên tới Nam Chiêu nữa, nếu không có sự đồng ý của ông, nàng ta không thể nào tới Nam Chiêu giúp tôi được.”

Người kia khê ho hai tiếng, nhưng giọng nói vẫn rất nhẹ, “Nói rất đúng. Con xem ta quan tâm đến con như vậy, con nên sớm trở về giúp ta mới phải.”

Phong Dực như đang nghe một câu chuyện rất khôi hài, có điều tuy cười nhưng vẻ mặt như được bao bọc bởi lớp sương mù lạnh lẽo, “Sao tôi phải giúp ông? Ngày trước tôi đã buông tay rồi đi, là đứa con trai yêu quý của ông không yên lòng về tôi, hại tôi suýt mất mạng, vậy mà hôm nay ông còn không biết xấu hổ bảo tôi phải giúp ông?” Giọng nói của hắn rất nhỏ nhẹ, nhưng từng lời nói ra cứ như dao găm bén ngọt.

Lần này người kia ho khan dữ dội giống như bị kích thích vậy, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Chuyện này là lỗi của nó. Có điều tình thế hiện tại chắc con cũng thấy, mấy năm nay Đông Việt không chịu ngồi yên, Tây Hoa là cây đinh trong mắt, cái gai trong thịt của chúng, trận chiến này sớm muộn cũng sẽ diễn ra, dù binh lực của Tây Hoa có lớn mạnh hơn nữa, nhưng nếu không có người có năng lực lãnh đạo thì cũng coi như đổ bỏ.”

Phong Dực hơi nhíu mày, “Ồ? Ý của ông là muốn tôi lãnh đạo Tây Hoa?”

“Không sai, ta quả thật có suy nghĩ này.”

Phong Dực cười nhạt, “Đáng tiếc tôi lại không muốn.”

Yên lặng một lát, người kia khê thở dài, “Ta biết con vẫn còn trách ta vì chuyện của mẫu thân con, nhưng đó đã là chuyện quá khứ rồi, chuyện năm đó cũng không thể nói rõ ràng tường tận được....”

Giọng Phong Dực bỗng trở nên nghiêm túc, lạnh lùng ngắt lời người nọ, “Tôi đã từng nói không ai được nhắc đến mẫu thân trước mặt tôi, đặc biệt là ông.”

Người kia bật ra tiếng cười thê lương, “Dực, con phải hiểu, dù thế nào đi nữa, quan hệ giữa ta và con vĩnh viễn không thể nào chối bỏ.”

Hai bàn tay dưới tay áo của Phong Dực siết chặt, khớp xương kêu răng rắc, “Vì thế ông càng phải hiểu tôi không muốn trở về đây đến mức nào.”

“Ta biết, ta đương nhiên biết.” Người kia liên tục thở dài, “Nhưng con cũng nên nhớ, ban đầu là ta đem con từ dân gian mang về vương cung nuôi dưỡng con khôn lớn, cho con vào quân doanh nên con mới có ngày hôm nay.”

Phong Dực không nhận được nữa bật cười ra tiếng, có điều tiếng cười vô cùng lạnh lẽo, như còn mang theo cả sát khí, “Ông đang giảng đạo ân tình với tôi sao? Không ngờ còn có người biến trách nhiệm thành ân tình nữa cơ đấy? Đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ.” Hắn đứng dậy, đột ngột xoay người lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng người phía sau tấm bình phong, “Có điều ông cũng nên nhớ kỹ cho tôi, tôi có được ngày hôm nay tất cả đều dựa vào chính bản thân mình, đều do tôi nhiều lần mạo hiểm bằng tính mạng mới có được, không liên quan gì tới ông cả.”

Tiếng nói vừa ngừng, trong điện lập tức yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, giọng nói già nua kia mới lại vang lên, có điều lần này đã trở nên nghiêm nghị, “Không sai, con nói không sai, là con tự mình đạt được. Nếu đã như vậy thì con càng phải ngồi ở vị trí lãnh đạo này.”

Phong Dực không trả lời, chỉ lạnh lùng đứng lên.

Người sau tấm bình phong lại ho một trận, một lúc sau mới dừng lại thở dốc nói, “Dù con không vì ta, cũng nên vì bản thân, vì dân chúng Tây Hoa mà suy nghĩ. Hôm nay trừ con ra còn ai có tư cách ngồi lên vị trí lãnh đạo này? Còn ai có thể giúp dân chúng Tây Hoa tránh được kiếp nô dịch? Lẽ nào con muốn mảnh đất mà con đã lớn lên từ nhỏ này sẽ có một ngày phải chịu cảnh sinh linh lầm than sao?”

Trong lòng Phong Dực khê chấn động, hắn thật sự không thể trở mắt nhìn Tây Hoa trở thành như thế được.

Phía sau tấm bình phong vang lên tiếng loạt soạt, người kia từ từ ngồi dậy, tuy đã ngăn cách bởi tấm bình phong nhưng vẫn khiến người ta có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của người nọ, “Dực, ta sẽ đại diện phía Tây Hoa trả lại thân phận cho con, chỉ cần con đồng ý, tất cả Tây Hoa đều là của con.”

Phong Dực trầm ngâm nhìn bóng người kia, sau đó bước vòng qua tấm bình phong đi vào trong. Một ông lão khoảng sáu mươi tuổi đang ngồi trên chiếc giường lớn sau tấm bình phong, mặc bộ đồ ngủ màu nâu, tóc trên thái dương đã điểm bạc, mặt nhỏ nhưng dài, nhìn qua có thể thấy được hồi trẻ cũng từng rất anh tuấn, có điều lúc này sắc mặt ông ta tái nhợt, có vẻ như bệnh rất nặng.

Phong Dực im lặng nhìn ông, mà ông cũng không nói gì nhìn lại Phong Dực, đôi bên đều không lên tiếng, chỉ hai mắt nhìn nhau chằm chằm.

Phong Dực nghĩ lại mục đích trước đây của mình, hẳn đã từng bỏ lại tất cả mà rời đi, nhưng kết quả suýt nữa đã mất mạng. Nếu trời cao nhần tâm bất công với hắn như vậy, thì hôm nay hắn nhất định sẽ lấy về từng món một. Nhưng dù cho hắn có muốn tiếp nhận, cũng phải cho người trước mắt này cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, bởi vì những thứ này vốn dĩ nên thuộc về hắn.

Một lúc lâu sau, khóe môi Phong Dực đột nhiên nở nụ cười ôn hòa thường có, sau đó từ tốn quỳ một chân xuống sàn, nói rõ ràng từng tiếng: “Phụ vương, sẽ như người mong muốn...”

Một câu vừa nói ra liền kết thúc hết tất cả.

Ngay ngày hôm đó, thư từ nước Tây Hoa được gửi đến tất cả các nước, mà nước nhận được sớm nhất chính là Nam Chiếu.

Trong vương cung Nam Chiếu, Lang Thanh Dạ đã về nước, lúc này đang báo cáo tường tận hiệp ước quy thuận của bốn nước nhỏ lân cận với An Ninh Hề. An Ninh Hề ngồi trong thư phòng thần thờ đưa mắt nhìn khóm tùng phía ngoài cửa sổ.

“Quân thượng, Quân thượng...”

An Ninh Hề giật mình nhìn Lang Thanh Dạ, khẽ mỉm cười nói, “Lang ái khanh báo cáo xong rồi?”

Lang Thanh Dạ gật đầu, “Quân thượng đang nghĩ gì mà sững người ra vậy?”

An Ninh Hề cười cười, “Không có gì, ta cảm thấy lần này khanh làm rất tốt, cũng đến lúc ban chức thừa tướng cho khanh rồi.”

Lang Thanh Dạ vội vàng chấp tay, “Tận trung vì Nam Chiếu là bổn phận của vi thần.”

An Ninh Hề vừa định nói gì đó thì Vũ Chi Duệ từ ngoài cửa đi vào, sau khi hành lễ liền bước lên dâng phong thư trong tay cho ngài, “Quân thượng, đây là thư từ nước Tây Hoa gửi đến các nước mới vừa được đưa tới, mời Quân thượng xem qua.”

An Ninh Hề nghe thấy hai chữ Tây Hoa liền vội vàng nhận lấy phong thư xé ra đọc ngay, vừa lướt qua đã vô cùng kinh ngạc. Tây Hoa tuyên bố tin Phong Dực từ cõi chết trở về cũng không có gì bất ngờ, mà điểm khó hiểu chính là trong thư còn nói Phong Dực là con trai ruột của Tây Hoa vương.

Tri Ngọc rời đi chưa được nửa tháng, nội loạn ở Tây Hoa đã được dẹp yên, binh sĩ các nước Chu, Việt cũng rút về nước, nhưng Tây Hoa không những không vội vã tìm kiếm thế tử về, mà lại ban chiếu thư bố cáo thiên hạ Phong Dực là con của Tây Hoa vương, vậy chẳng khác nào nói hắn rất có khả năng sẽ trở thành thế tử mới của Tây Hoa.

An Ninh Hề từ trong kinh ngạc dần bình tĩnh lại, hài lòng cười. Đây thật sự là tin tức không gì tốt hơn, dường như ngay cả ông trời cũng đang giúp ngài, có thân phận này vậy những chuyện về sau sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng đồng thời ngài đang nghĩ tới một chuyện, hai nước Chu, Việt hôm nay không được như ý, bây giờ lại nhận được tin tức này, nếu không chịu thừa nhận thân phận của Phong Dực thì sẽ rất khó xử lý. Nhất là Trung Chu, nếu như Hoàng đế không thừa nhận Phong Dực là thế tử, vậy hẳn vẫn là danh bất chính ngôn bất thuận rồi.

Lang Thanh Dạ thấy vẻ mặt của An Ninh Hề liên tục biến đổi, không nhịn được mở miệng hỏi, “Quân thượng sao thế?”

An Ninh Hề nhìn hẩn, dây thần kinh vốn đang căng thẳng chợt giãn ra, hai mắt lóe sáng, nhoeo môi cười nói, “Bổn cung đang nghĩ, có lẽ Lang ái khanh còn phải giúp bổn cung làm thêm một chuyện nữa mới có thể ngồi lên vị trí thừa tướng này.”

Lang Thanh Dạ vội vàng chấp tay nói: “Mọi việc xin nghe theo Quân thượng.”

An Ninh Hề gật đầu mỉm cười, “Trong quốc thư Tây Hoa gửi tới đề cập đến hai chuyện, một là chiến thần Phong Dực vừa từ cõi chết trở về, chuyện còn lại là Tây Hoa vương bố cáo thiên hạ Phong Dực chính là con trai ruột của mình.”

Lời vừa dứt, Lang Thanh Dạ và Vũ Chi Duệ đều sợ đến ngây người, Yến Lạc canh giữ ngoài cửa nghe được lời này cũng giật bắn người, cho tới nay nàng không hề hay biết gì về việc Phong Dực chính là con trai ruột của Tây Hoa vương.

An Ninh Hề thấy hết vẻ mặt kinh ngạc của họ nhưng không nói gì thêm, mà ra lệnh cho Lang Thanh Dạ: “Bổn cung muốn Lang ái khanh lập tức tới Trung Chu, nếu Hoàng đế Định Gia không chấp nhận thân phận vương tử Tây Hoa của Phong Dực, ngài nhất định phải thuyết phục đến khi Hoàng đế chấp nhận mới thôi.”

Lang Thanh Dạ ngạc nhiên lẫn khó hiểu nhìn nàng, “Vì sao Quân thượng lại trợ giúp cho Tây Hoa?”

An Ninh Hề thu lại nụ cười, không trả lời mà chỉ im lặng nhìn hẩn.

Lang Thanh Dạ chớp mắt chợt hiểu ra, cuống quýt quỳ xuống, “Là vi thần lảm lời, vi thần tuân chỉ, vi thần sẽ lập tức lên đường đến Trung Chu.”

An Ninh Hề hài lòng gật đầu, “Rất tốt.” Sau đó quay đầu nhìn Vũ Chi Duệ, “Đến nơi giam giữ Phong Vô Thù, ngày mai áp giải hẩn tới Tây Hoa giao cho tướng quân Phong Dực, cứ nói đây là quà tặng thứ nhất Nam Chiêu tặng cho hẩn.” Nói xong lời này ý cười trong mắt nàng càng thêm xán lạn, giống như đã nhìn thấy trước được kết cục thú vị trong tương lai.

40. Chương 40: Trận Chiến Tại Bình Cốc

Sau khi Tây Hoa tuyên bố tin tức Phong Dực về nước đồng thời mang thân phận là vương tử Tây Hoa, ba ngày sau phong thư của Nam Chiêu được khoái mã cấp tốc đưa tới Trường An. Thứ nhất thừa nhận thân phận của Phong Dực, cũng nói rõ Phong Vô Thù đang ở Nam Chiêu sắp được đưa về Tây Hoa.

Điện Tri Ngọc nằm phía Tây vương cung Tây Hoa bị đóng cửa đã lâu, nay được dọn dẹp đổi mới hoàn toàn, cũng chính là chỗ ở mới của Phong Dực, tên điện cũng chính là cái tên mà Phong Dực dùng khi rời khỏi Tây Hoa. Có điều, lúc này điện Tri Ngọc đã được đổi tên thành điện Trọng Hoa, trước cửa cũng được trồng rất nhiều trúc, nhìn qua rất giống với điện Trọng Hoa ở Nam Chiêu.

Phong Dực lúc này vẫn mặc bộ đồ trắng như trước kia, tóc chỉ cột tùy ý thả ra sau đầu, trước trán buông rũ vài sợi che đi đôi mắt sáng, nhưng không che được ý cười đang tràn khắp cả khuôn mặt. Hẩn ngồi bên bàn đọc thư, không phải thư Nam Chiêu gửi tới, mà là tin tức do tai mắt của hẩn nằm vùng trong vương cung Nam Chiêu đưa về.

Xem ra Nữ Hầu đã phát hiện ra manh mối rồi, thật làm khó cho nàng ấy, vì để chứng minh thân phận hẩn mà phải Lang Thanh Dạ đi Trung Chu. Có điều, tại sao nàng ấy phải làm vậy?

Tần Hạo và Lật Anh Thiến đứng bên cạnh lúc này nhìn thấy nụ cười sâu xa của hẩn đều đưa mắt nhìn nhau.

“Tướng quân, người nhận được tin tức gì vậy?” Rốt cuộc Tần Hạo không nhịn được hỏi ra thắc mắc trong lòng.

Phong Dực hoàn hồn, không trả lời mà hỏi ngược lại một vấn đề rất kỳ lạ, “Nếu như có một cô gái, sau khi chàng trai rời đi rồi mà cô gái đó luôn nỗ lực tìm kiếm, và khi chàng trai đó xuất hiện thì cô gái ấy lại hết lòng trợ giúp, vậy cô gái đó có mục đích gì đây?”

Tần Hạo và Lật Anh Thiển đều ngạc nhiên, sau đó hai người không nhịn được cùng bật cười. Lật Anh Thiển nói trước: “Còn có mục đích gì nữa chứ? Đương nhiên là bởi vì cô gái kia thích chàng trai ấy rồi.”

Tần Hạo cũng gật đầu phụ họa, “Nhất định là vậy, đây rõ ràng chính là biểu hiện khi thích một người.”

Phong Dực nghe mấy lời này ánh mắt hơi mất tự nhiên, sau đó liếc mắt nhìn hai người, cười chế nhạo, “Xem ra hai người các người ngược lại hiểu rất rõ.”

Tần Hạo và Lật Anh Thiển nghe vậy liền đỏ mặt, ngượng ngùng không dám lên tiếng nói gì nữa.

Phong Dực không trêu chọc hai người nữa, khoát tay nói, “Lui xuống hết đi, hãy chuẩn bị cho tốt, Phong Vô Thù sắp quay về rồi.”

Tần Hạo và Lật Anh Thiển lập tức bấm văng. Lúc hai người đang định rời đi thì Tần Hạo chợt nhớ ra một chuyện, quay đầu lại hỏi y: “Tướng quân, thân phận của người... Trung Chu vẫn chưa thừa nhận sao?”

Mẫu thân Phong Dực chỉ là một cô gái dân gian bình thường, nói thẳng ra hẳn chỉ là con riêng của Tây Hoa vương, cho nên không ai biết được thân phận thật của hắn. Nhưng Tần Hạo đồng sinh cộng tử với Phong Dực bao lâu nay nên từ lâu hắn đã biết sự thật này, hôm nay thân phận của Phong Dực bị bại lộ, hắn đương nhiên quan tâm không biết chuyện này có được các quốc gia khác chấp nhận hay không.

Phong Dực nghe vậy cười nhìn hắn: “Người thấy Trung Chu có thừa nhận hay không quan trọng sao?” Tần Hạo đang sững sốt thì nghe Phong Dực bổ sung thêm một câu, “Có điều nếu Lang Thanh Dạ ở đó, phía bên Trung Chu rất nhanh sẽ có tin tức thôi.”

Tần Hạo và Lật Anh Thiển gần như đồng thanh hỏi lại: “Lang Thanh Dạ?”

Phong Dực gật đầu, “Đó là sự sắp xếp của Nữ Hầu.”

Tần Hạo vẫn không hiểu, là con gái nên Lật Anh Thiển đã hiểu ra được phần nào, nàng cười hỏi Phong Dực: “Chẳng lẽ cô gái mà vừa rồi tướng quân nhắc tới... chính là Nữ Hầu?”

Trong lòng Phong Dực thoáng dâng lên một cảm xúc khác lạ, nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, “Hai vị tướng quân còn nhiều việc phải làm, mau lui ra đi.”

Lật Anh Thiển biết mình đoán đúng rồi, kéo vai áo Tần Hạo còn đang ngây người cùng đi ra ngoài.

Phong Dực cúi đầu nhìn phong thư trong tay, trong đôi mắt đen sáng ngời như ngọc nặng trĩu sâu kín, hỏi lâu mới thở dài một tiếng: “An Ninh Hề à An Ninh Hề, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì...?”

Tại thư phòng của An Ninh Hề trong vương cung Nam Chiêu, nhóm người Hoắc Tiêu vừa bấm báo xong tình hình huấn luyện quân đội xin cáo lui. An Ninh Hề ngồi ngay ngắn sau bàn xem tấu chương, bàn tay cầm bút lông đột nhiên trượt một cái, vết mực lập tức lem lên bản tấu chương. Nàng nhú nhú mày, đang định dùng khăn lụa lau đi vết mực, bỗng nhiên có người vội vã xông vào điện.

“Quân thượng, xảy ra chuyện lớn rồi.” Vũ Chi Duệ quỳ sụp xuống sàn, gấp gáp bấm báo.

An Ninh Hề dừng tay đưa mắt nhìn hắn, “Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại hoảng hốt như vậy?”

“Quân thượng, Phong Vô Thù...”

An Ninh Hề nghe được cái tên này, vẻ mặt liền biến đổi, vội hỏi lại: “Hắn làm sao?”

Vũ Chi Duệ quỳ xuống, “Xin Quân thượng bớt giận, Phong Vô Thù đang trên đường áp giải về Tây Hoa thì bị Đông Việt cướp đi.”

An Ninh Hề nghe vậy lập tức đứng bật dậy, bút lông trong tay chưa kịp đặt xuống đã bị nàng bẻ gãy, “Có chắc là Đông Việt làm?” Mặc dù xảy ra chuyện như vậy nhưng giọng nói của nàng vẫn rất bình tĩnh, chỉ có hơi thở bất ổn là cho thấy nàng đang rất tức giận.

Vũ Chi Duệ vội trả lời: “Khẳng định là Đông Việt, thuộc hạ đã điều tra ra.”

An Ninh Hề ném phần bút gậy bị làm đôi trong tay đi, bước sang bên cạnh hai bước, một lúc sau mới bình tĩnh lại, “Nếu đã vậy, chúng ta cứ chờ xem Đông Việt sẽ làm gì tiếp theo.” Nói xong, nàng gọi Yến Lạc đang đứng cạnh cửa vào, “Thay bốn cung gửi thư thông báo chuyện này với Tây Hoa.”

Yến Lạc khom người nhận lệnh.

An Ninh Hề quay lại bàn ngồi xuống, bắt đầu nghĩ cách đối phó. Bước tiếp theo chắc chắn Đông Việt sẽ lấy có thân phận Phong Dực không danh chính ngôn thuận mà phát cờ ủng hộ Phong Vô Thù. Hy vọng phía Lang Thanh Dạ sẽ sớm có tin tốt.

May mắn là chuyện xảy ra sau đó không khiến An Ninh Hề thất vọng. Đông Việt muốn hỗ trợ Phong Vô Thù cũng phải mất một thời gian, mà ngay trong lúc này Lang Thanh Dạ đã dựa vào tài ăn nói khéo léo của mình thuyết phục được Hoàng đế Định Gia.

Thật ra hẳn chỉ có chỉ ra một điểm: Tây Hoa vốn đã có thể kiềm chế Đông Việt, mà nay lại có thêm Phong Dực, Tây Hoa càng như hổ mọc thêm cánh, vừa hay Đông Việt và Trung Chu vẫn đang mang thù cũ, do đó cuối cùng hẳn đã có thể hoàn thành nhiệm vụ mà An Ninh Hề giao phó một cách suông sẻ.

Ngày thứ năm sau khi Đông Việt cướp được Phong Vô Thù, Trung Chu gửi thư tới Tây Hoa, chính thức thừa nhận Phong Dực là vương tử Tây Hoa.

An Ninh Hề nhận được tin này lòng cũng yên tâm hơn nhiều. Còn phía Đông Việt lúc bấy giờ mới nhận thấy đang có điều bất ổn. Ngày thứ hai sau khi Trung Chu tuyên bố thừa nhận thân phận của Phong Dực liên loan tin thế tử Tây Hoa - Phong Vô Thù đang ở Đông Việt, đồng thời Đông Việt có ý muốn giúp hẳn quay về Tây Hoa.

Phong Dực đang gầy đàn trong rừng trúc thì nhận được tin này, sau khi khúc nhạc kết thúc mới cười nói với Tần Hạo: “Lần trước ta đã nói Đông Việt vương sẽ không cam lòng, sớm muộn cũng không tránh khỏi đánh một trận, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.” Nói xong hẳn cười càng tươi hơn, “Lâu rồi không được ra chiến trường, thật sự cũng có chút mong đợi.”

Nói xong hẳn chợt nghĩ tới điều gì đó, mắt lóe lên tia sáng cười hứng thú.

Chưa tới nửa tháng sau đó, Đông Việt dẫn theo Phong Vô Thù suất mười vạn binh hướng tới biên giới Trường An, mà Phong Dực sau khi nhận được tin cũng rất tích cực ứng chiến, tự mình dẫn năm vạn binh ra đến cách thành trăm dặm, hai quân giằng co nhau ở cửa khẩu Bình Cốc rộng lớn.

Vì để biểu hiện sự coi trọng của Đông Việt đối với Phong Vô Thù, cho nên lần này Sở Nghiệp Kỳ vẫn tự mình dẫn quân xuất chinh. Có điều Tuyên Tử Đô không đi cùng hẳn, bởi vì Tuyên Tử Đô đã quyết liệt phản đối trận chiến này.

Ông ta phân tích kỹ càng cho Sở Nghiệp Kỳ thấy, rằng nền tảng của Phong Dực ở Tây Hoa rất vững chắc, còn Phong Vô Thù từ lâu đã mất lòng tin của dân chúng, lần này gây chiến chắc chắn sẽ hao binh tổn tướng. Nào ngờ lời khuyên của ông ngược lại càng kích thích lòng hiếu thắng của Sở Nghiệp Kỳ.

Sở Nghiệp Kỳ là người tự phụ, mấy trận chiến trước liên tục thất bại khiến cho lòng hẳn ảm ức bức bối, bây giờ khó khăn lắm mới tóm được Phong Vô Thù để dùng làm mồi, sao hẳn lại không nắm ngay lấy chứ.

Ngày hẳn suất quân ra khỏi thành, Tuyên Tử Đô đứng trên cổng thành đưa tiễn, ông ta chợt nhớ tới lời người kia từng nói năm đó, nàng ấy nói sẽ có một ngày Sở Nghiệp Kỳ bị thất bại bởi chính tính cách của mình, xem ra lời nói ấy ứng nghiệm rồi.

Sau khi hạ trại ở cửa khẩu Bình Cốc, Sở Nghiệp Kỳ nhớ lại những lời Tuyên Tử Đô nói, lúc này mới cảm thấy có chút lo lắng với việc giúp Phong Vô Thù vực dậy, nhưng có lẽ kết quả sẽ không tốt như mong đợi. Không ngờ Phong Dực chỉ dẫn năm vạn binh đến ứng chiến, hơn nữa sau khi Phong Vô Thù ra ngoài khảo sát trở về nói với hẳn thuộc hạ Chu Lập dưới trướng của hẳn không cùng theo tới đây, chắc chắn vẫn chưa quy thuận Phong Dực.

Lúc này Sở Nghiệp Kỳ mới yên tâm toàn lực trợ giúp Phong Vô Thù. Riêng Phong Vô Thù thì không ngừng đồ mô hôi hột, kim ẩn có thể chứng minh thân phận trên người hẳn đã không cánh mà bay, lúc này chỉ có thể thăm cầu nguyện Sở Nghiệp Kỳ không hối đến.

Tin tức Phong Dực chỉ dẫn năm vạn binh đi ứng chiến được truyền ra khiến An Ninh Hề đang ở Nam Chiêu đứng ngồi không yên. Đã ba ngày liền nàng cho triệu kiến Hoắc Tiêu hỏi thăm tình hình binh lực hiện nay của Nam Chiêu, nàng đang tính đến trường hợp ngộ nhờ Tây Hoa thất bại thì mình có nên trợ giúp hay không. Mà Hoắc Tiêu trả lời nàng hầu như đều có tiến bộ rất tốt, nhưng còn thiếu kinh nghiệm.

Thật ra An Ninh Hề không muốn bại lộ chuyện quân sự của Nam Chiêu quá sớm, vì vậy nàng mới dần lòng chờ tin tức, chỉ hy vọng Phong Dực không làm nàng thất vọng.

Thế nhưng có nhiều sự việc luôn nằm ngoài dự tính của mọi người.

Tây Hoa và Đông Việt giằng co nhau được năm ngày thì chính thức giao chiến, mặc dù Phong Dực tự mình dẫn binh nhưng từ đầu tới cuối không hề xuất hiện, mà Sở Nghiệp Kỳ thì làm gương cho binh sĩ xung phong đi đầu, lòng quân phía Đông Việt càng thêm phấn chấn, chỉ trong thời gian ngắn đã dồn quân Tây Hoa lui về ba mươi dặm.

Sau khi giành được thắng lợi trong trận chiến mở màn, lòng Sở Nghiệp Kỳ càng thêm kiên định, lập tức quên bẵng đi những lời Tuyên Tử Đô đã khuyến cáo, càng đánh càng hăng. Ba ngày sau đó đều liên tục giành chiến thắng. Quân đội Tây Hoa dường như chỉ ngã một cú đã không gượng dậy nổi, tổn hại mấy ngàn binh, tiếp tục lui binh lại chín mươi dặm và tạm thời đóng quân tại đó. Sự việc đó khiến cho người người đều hoài nghi danh tiếng chiến thần của Phong Dực, thậm chí còn có lời đồn rằng chiến thần vừa từ cõi chết trở về này không phải là chiến thần năm xưa mà là người khác giả mạo.

An Ninh Hề nhận được tin liền nhốt mình trong thư phòng suốt hai ngày, không ngừng tự hỏi có nên xuất quân trợ giúp hay không, cho đến khi Vũ Chi Duệ gõ cửa báo vừa nhận được tin mới.

An Ninh Hề mở cửa ra liền thấy Vũ Chi Duệ đang lo lắng nhìn nàng, giọng nói cũng rất nghiêm trọng: “Quân thượng, ở cửa khẩu Bình Cốc truyền tin về báo toàn quân Tây Hoa đã bị quân Đông Việt bao vây.”

An Ninh Hề trợn mắt, hoảng hốt nhìn hắn, sau đó đột nhiên xoay người bước nhanh hai bước vào trong điện, Yến Lạc đang đứng canh cửa trong mắt cũng thoáng hiện vẻ lo lắng.

Nhưng chỉ chốc lát sau, An Ninh Hề lại quay trở ra, nét hoảng hốt trong mắt đã không còn nữa, bình tĩnh ra lệnh, “Truyền lệnh cho Hoắc Tiêu, lập tức dẫn năm vạn binh, ngay ngày mai tới cửa khẩu Bình Cốc cứu viện!” Vũ Chi Duệ nhận lệnh, đang định quay đi thì bị An Ninh Hề gọi lại, “Truyền lệnh xuống, ngày mai bốn cung muốn tự mình xuất binh.”

41. Chương 41: Sóng Gió Nổi Dậy

Tin tức An Ninh Hề muốn xuất binh trợ giúp Tây Hoa vừa được truyền đi, trên dưới Nam Chiêu đều xôn xao phản đối.

Cơ thái hậu lấy cớ sắp đến sinh nhật để giữ nàng lại, nhưng An Ninh Hề không đồng ý, nói chờ sau khi nàng trở về sẽ tổ chức bù sau. Cơ thái hậu hết cách đành nhờ đám người Lang thái phó, Hoắc Tiêu tới khuyên can nàng, những triều thần khác cũng không ngừng dâng tấu chương, nhưng ý An Ninh Hề đã quyết, không ai can ngăn được.

Chỉ trong một buổi chiều, người tới cung Trữ Minh không ngớt, nhưng người nào cũng thất bại quay ra. Cơ thái hậu vẫn nhất quyết không chịu từ bỏ, An Ninh Hề trấn an mãi bà mới chịu quay về cung Thiên Thọ.

An Ninh Hề thấy bà rời đi, mới vừa thở phào, Yến Lạc lại đi vào bẩm báo có An Tĩnh Hề cầu kiến.

An Ninh Hề ngạc nhiên, bình thường nàng và vị tỷ tỷ này không thân thiết, trừ những lúc gặp mặt công khai, thì nàng ta chưa từng đến bái kiến riêng nàng.

An Tĩnh Hề mặc cung trang sang trọng, hiển nhiên là đã chuẩn bị trước mới đến đây. Sau khi đi vào, nàng ta liền hành lễ với An Ninh Hề, An Ninh Hề ngăn nàng ta lại, “Tỷ tỷ không cần đa lễ, ta với tỷ là người một nhà mà.”

An Tĩnh Hề kính cẩn, “Tạ Quân thượng ưu ái! Có điều ở nhà phu quân luôn nhắc nhở thần thiếp phải tuân thủ lễ tiết, thần thiếp không dám sơ suất.”

An Ninh Hề nghe nàng ta nhắc tới Lang Thanh Dạ, cười cười, “Tỷ phu là người học văn, đương nhiên sẽ để ý tới những lễ tiết này, có điều giữa tỷ muội chúng ta, những lễ tiết này không cần thiết.”

Nàng cố ý xưng hô thân thiết, quả nhiên vẻ mặt An Tĩnh Hề dịu hơn rất nhiều, vẻ sợ hãi và kính cẩn cũng giảm đi.

“Hôm nay tỷ tỷ tới là cũng muốn khuyên ta không nên xuất chinh?” An Ninh Hề cười nhìn nàng, nhưng trong mắt không hề có ý cười.

An Tĩnh Hề vội vàng lắc đầu, “Quyết định của Quân thượng thần thiếp dĩ nhiên không dám nhiều lời, hôm nay thần thiếp tới là muốn hỏi khi nào thì tướng công trở về, chàng đã đi gần nửa tháng rồi, nghe nói chuyện bên Trung Chu đã làm xong, nhưng tới bây giờ vẫn chưa quay về, thần thiếp có chút không yên lòng.”

An Ninh Hề nghe vậy con ngươi màu hổ phách hơi tối lại, nhưng cười càng tươi hơn, “Tỷ tỷ nói phải, là lỗi của muội muội, bắt tỷ phu ra ngoài lâu như vậy đúng là không nên. Tỷ tỷ yên tâm, muội muội sẽ lập tức viết thư gọi tỷ phu mau quay về.”

An Tĩnh Hề lập tức trở nên vui mừng, nàng khom người thật sâu, rồi hài lòng lui ra.

Yến Lạc thấy An Tĩnh Hề đã rời đi rồi mà An Ninh Hề vẫn còn đứng đó không nhúc nhích, không nhin được hỏi: “Quân thượng cảm thấy có chỗ nào không ổn sao?”

Lông mi An Ninh Hề khẽ run, con mắt đảo quanh, nghĩ nghĩ nói: “Vì sao lần trước Lang Thanh Dạ đi bốn nước nhỏ hơn nửa tháng mới về mà tỷ ta không hề hỏi thăm, lần này đi Trung Chu an toàn hơn nhiều tỷ ta lại vội vã chạy tới đây?”

Yến Lạc cũng nghĩ nghĩ, “Quân thượng cảm thấy tướng công chúa có mục đích khác?”

An Ninh Hề vô thức đi hai bước, tự lẩm bẩm: “Ta vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra không đúng ở chỗ nào...”

Yến Lạc hỏi dò: “Lẽ nào có liên quan đến chuyện ngày mai Quân thượng xuất chinh?”

An Ninh Hề lắc đầu, “Có vẻ không phải.” Nàng thở dài, “Bây giờ không phải lúc suy nghĩ chuyện này, cho dù tỷ ta có mục đích gì cũng không dám làm càn đâu, dù sao bốn cung đã giao cho Lang thái phó canh chừng nàng ta rồi.”

Yến Lạc chợt hiểu gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, cửa thành Kim Lăng được mở ra, năm vạn đại quân ra khỏi thành, thậm chí đến dân chúng Kim Lăng cũng không biết được Quân thượng của bọn họ dẫn quân rời đi.

Lần này An Ninh Hề phong Hoắc Tiêu là đại tướng quân, Ngô Trinh cùng hai vị tướng quân khác làm phó tướng, nhưng quyền chỉ huy vẫn nằm trong tay nàng. Bởi vì quyết định vội vàng, An Ninh Hề nhận ra mình không có lấy một bộ áo giáp, cuối cùng đành chấp nhận ý kiến của Hoắc Tiêu, nàng chỉ phát lệnh chứ không trực tiếp tấn công.

Mà thực ra nếu nàng không như vậy, Hoắc Tiêu cũng nhất định phản đối việc nàng dẫn binh.

Quân đội Nam Chiêu không giống trống khua chiêng, mà đi theo những con đường tắt vắng vẻ, vì vậy hành tung có thể coi là bí ẩn. Đây cũng là An Ninh Hề cố ý sắp xếp. Đông Việt có bản lĩnh cướp Phong Vô Thù đi đủ để thấy được tổ chức gián điệp do chính nàng lập ra trước đây vẫn còn hoạt động, cho nên lúc này nàng không thể không cẩn thận, tránh để Đông Việt biết, nếu như gặp phải mai phục sẽ mất rất nhiều sức lực.

Cũng may nàng hiểu rất rõ tổ chức do chính mình lập lên, cho nên suốt đường đi không xảy ra chuyện bất trắc gì cả, chắc hẳn bên phía Đông Việt đang mãi lo chuyện trên chiến trường cho nên không để ý được đến những chuyện khác.

An Ninh Hề cười khinh miệt, Sở Nghiệp Kỳ quả thật quá tự phụ.

Quân đội đi tới ngoại thành Nghĩa Dương, chỉ cần qua Lạc Dương nữa là đến Bình Cốc. An Ninh Hề lệnh cho đội quân đã liên tục hành quân suốt mấy ngày nay nghỉ ngơi tại chỗ một ngày. Lần hành quân này khiến nàng nhận thấy được binh lực của Nam Chiêu đã mạnh hơn rất nhiều, ít ra thì cũng không xảy ra chuyện giữa đường.

Buổi tối, An Ninh Hề ở trong trướng đang nghiên cứu địa hình của Bình Cốc, Yến Lạc đi vào, nhỏ giọng gọi nàng.

An Ninh Hề ngẩng đầu lên nhìn, thấy ánh mắt của nàng ta hơi khác thường, khó hiểu hỏi, “Sao thế?”

Yến Lạc không đáp, có điều vẻ mặt lơ mơ lộ ra sau khăn che mặt rất do dự.

Một lát sau, Vũ Chi Duệ cũng đi vào, nói nguyên nhân: “Khởi bẩm Quân thượng, thuộc hạ phát hiện có người theo dõi phía sau đội quân, vừa rồi Yến Lạc đi điều tra nói đó chính là đám người đã hành thích Quân thượng lần trước, thuộc hạ không yên lòng đi điều tra lần nữa, quả đúng là như thế.”

An Ninh Hề có chút ngạc nhiên quay đầu nhìn Yến Lạc, ánh mắt giao nhau của hai người đều mang vẻ sáng tỏ, khó trách ánh mắt Yến Lạc lại như thế. An Ninh Hề nghĩ nghĩ, sắp xếp lại toàn bộ mọi chuyện tìm ra được mấu chốt.

“Đám người đó giờ thế nào rồi?”

Vũ Chi Duệ đáp: “Đã bị thuộc hạ trừ sạch.”

An Ninh Hề cười cười, cúi đầu nhìn bản đồ, “Vậy thì tốt, đi ra ngoài đi.”

Vũ Chi Duệ sững sốt, liếc mắt nhìn Yến Lạc, sau mới chậm rãi lui ra ngoài.

Yến Lạc nhìn An Ninh Hề đang chăm chú nghiên cứu bản đồ thầm thở dài, “Quân thượng yên tâm, Yến Lạc sẽ tận tâm bảo vệ Quân thượng.”

An Ninh Hề ngẩng đầu lên cười, “Có người ở đây ta còn cái gì không yên lòng chứ?”

Trong mắt Yến Lạc cũng hiện lên ánh cười khó hiểu, nhẹ gật đầu rồi lui ra ngoài.

An Ninh Hề thấy nàng đi ra ngoài, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Thì ra là như vậy, khó trách lần trước ở Lâm Nguyệt lâu không tìm được dấu vết nào.

Nếu người muốn hại nàng là một cô gái thì sao dám đến thanh lâu chứ?

An Ninh Hề cười khê lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc vì quá nóng lòng không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào cho nên mới bị bại lộ...”

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp, trời vừa sáng An Ninh Hề liền lệnh cho đội quân xuất phát, Bình Cốc đã gần ngay trước mắt.

Lúc ánh mặt trời chiếu rọi Bình Cốc, Phong Dực mới miễn cưỡng thức giấc, Tàn Hạo chờ ở bên ngoài, nghe thấy trong trướng có tiếng động lập tức vọt vào.

Phong Dực nhìn hần cười khê, “Hôm nay lại muốn nói gì?”

“Tướng quân, rốt cuộc ngài định làm gì? Tại sao lại liên tục lui quân như thế?” Mấy ngày này Tàn Hạo đều hỏi mấy câu này.

Phong Dực lắc đầu thở dài, chậm rãi mặc quần áo, vừa hỏi hần: “Tình hình Đông Việt hôm nay thế nào?”

Tàn Hạo oán hận nói: “Tinh thần như cầu vồng.”

Phong Dực khê gật đầu, cười nhẹ, “Đây chính là điều ta muốn.”

Tàn Hạo không hiểu: “Tướng quân có ý gì?”

Bàn tay giơ ra định lấy khỏi giáp của Phong Dực dừng lại, nghĩ nghĩ một lát lại mặc bộ áo trắng thường ngày vào, đi tới màn cửa nhìn ra bên ngoài, “Hôm nay thời tiết rất tốt.”

Tàn Hạo ử rử nhìn hần, “Tướng quân, ngài...”

Phong Dực giơ tay lên ngăn những lời hấn định nói lại, “Chắc chắn hôm nay Đông Việt sẽ tấn công mạnh.”

Tần Hạo nghe vậy vẻ mặt lập tức căng thẳng, “Thật sao?”

Phong Dực gọi hấn tới gần, chỉ vào đội quân như thủy triều phía xa: “Người lại đây nhìn xem, kia không phải là đang tập hợp quân ngũ sao? Chắc không lâu nữa sẽ tấn công.”

Tần Hạo không nói gì, quay đầu nhìn hấn, ánh mắt khó hiểu, còn mang theo cả ý trách cứ.

Phong Dực thấy vẻ mặt này của hấn, bất đắc dĩ cười cười, “Thôi được rồi, cũng đến lúc phản công rồi, binh lính Đông Việt lúc này đang kiêu ngạo khinh địch, rất thích hợp để thử nghiệm trận pháp ta mới nghiên cứu cách đây không lâu.”

Tần Hạo vui mừng, “Thì ra tướng quân đã có cách đối phó từ trước.”

Phong Dực đi vào phía trong chậm rãi mặc áo giáp vào, “Nếu ta không có cách đối phó, sao có thể để Đông Việt ngạo mạn lâu như vậy.”

Tần Hạo nghe vậy cuối cùng cũng yên tâm, lúc này mới hài lòng đi ra ngoài.

Còn lại mình Phong Dực trong trường, nụ cười trên mặt không hề tan đi, đây cũng chính là cơ hội tốt để thăm dò phía Nam Chiêu. Nếu đúng như Tần Hạo và Lật Anh Thiển nói, An Ninh Hề thích hấn nên mới làm nhiều chuyện như vậy, chắc chắn sẽ không mặc hấn rơi vào nguy hiểm. Hôm nay nhận được tin tức từ Nam Chiêu, nếu An Ninh Hề đã mang binh đến thì lúc này chính là thời điểm hấn hành động.

Đây là nguyên nhân khiến hấn liên tục lui binh, cũng chính là nguyên nhân hấn quan tâm nhất. Nghĩ đến chuyện này, Phong Dực không nhịn được cười khẽ lắc đầu, hấn lại chơi trò trẻ con này.

Tiếng kèn phía ngoài trường truyền vào, vẻ mặt Phong Dực liền trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn sang binh khí đặt trong góc, cuối cùng cầm một cây thương đi ra ngoài.

Đông Việt quả nhiên phát động tấn công, Phong Dực cưỡi ngựa quan sát, Sở Nghiệp Kỳ bưng bưng khí thế nhìn chiến trường. Đội quân Đông Việt đang bao vây quân Tây Hoa, mà lúc này vòng vây càng lúc càng nhỏ, quân Tây Hoa sắp không chống đỡ được nữa rồi, thậm chí cả nơi đóng quân cũng đã trở thành chiến trường.

Viên Chí và Lật Anh Thiển lãnh binh chống lại, Phong Dực phi ngựa tới một gò đất cao, Tần Hạo theo sát phía sau, cầm cờ lệnh trong tay. Phong Dực hô ‘Hợp’, Tần Hạo lập tức vung cao cờ lệnh màu vàng. Năm vạn binh này đều là thủ hạ của Viên Chí và Lật Anh Thiển, cho nên dĩ nhiên đều được huấn luyện theo phương pháp của Phong Dực trước kia, lúc này vừa thấy cờ lệnh, lập tức nghe theo, nhanh chóng co lại bên trong.

Quân Đông Việt thấy quân Tây Hoa lui lại tạo thành một khoảng trống, không đợi có hiệu lệnh liền vội vã xông tới, Phong Dực cười lạnh, trong mắt lóe sát khí, lạnh lùng hô lớn ‘Ra’. Tần Hạo vung cờ lệnh màu đỏ lên, quân Tây Hoa đột nhiên chia mũi thương ra phía ngoài, đồng loạt đâm, làm gì còn đáng về tránh né lúc đầu nữa. Quân Đông Việt bị đâm bất ngờ, tiếng kêu la lũ lượt vang lên, Sở Nghiệp Kỳ khiếp sợ nhận thấy chỉ mới chốc lát mà bên mình đã tổn hại gần một ngàn binh sĩ.

Phong Dực mỉm cười nói với Tần Hạo: “Nếu sử dụng trận pháp kế tiếp, không phải Đông Việt sẽ máu chảy thành sông sao?”

Tần Hạo còn tưởng rằng hấn đang trách trời thương dân, nhưng khi quay đầu nhìn lại thấy sát khí trong mắt hấn không giảm chút nào, lúc này mới nhớ ra người trước mắt chính là Chiến thần trải qua bao lần chinh chiến sa trường, há lại bận tâm đến chuyện sinh tử.

Chiến trường hỗn loạn, quân Đông Việt sau đợt tấn công vừa rồi của Tây Hoa càng vây công mạnh mẽ hơn.

Một mũi tên xé gió phóng đến, Phong Dực hơi nhíu lông mày, đang định vung cây thương trong tay lên chặn lại, thì đột nhiên một mũi tên khác phóng tới bắn rơi mũi tên kia ngay trước mặt hấn. Phong Dực quay đầu nhìn, giữa cát bụi mịt mù, cô gái mặc áo trắng đi dưới ánh mặt trời, vì ngược sáng cho nên không nhìn rõ được khuôn mặt nàng, cây cung trong tay nàng vẫn còn rung rung.

Phong Dực mỉm cười, tới thật đúng lúc.

Sở Nghiệp Kỳ thấy mũi tên kia bị bắn rơi, vội vàng nhìn liền giết mình. Người vừa tới đi giữa chiến trường cát bụi mịt mù, về mặt lại vô cùng lạnh lùng, phía sau nàng là đội quân nghiêm trang, cờ hiệu phấp phới trong gió, hai chữ Nam Chiêu vô cùng rõ ràng.

42. Chương 42: Cuốn Vào Phân Tranh

Chiến trường hỗn loạn, cát bụi mịt mù, tiếng ngựa hí vang, nhưng ba người lãnh đạo của ba quân lại rất bình tĩnh.

An Ninh Hề nhìn cung tên trong tay, khẽ thở dài, một mũi tên này không những tỏ rõ thái độ ủng hộ Tây Hoa của Nam Chiêu, mà đồng thời cũng đã kéo Nam Chiêu vào phân tranh thiên hạ. Từ nay về sau chiến tranh xảy ra, nàng không thể đứng ngoài cuộc được nữa rồi.

Ngày này sớm muộn gì cũng phải đến, muốn tránh cũng tránh không được, tiếng thở dài này của An Ninh Hề chỉ là vì cảm thấy Nam Chiêu bị cuốn vào lúc này hơi sớm thôi, nhưng nàng tuyệt không hối hận.

Nàng không suy nghĩ nữa, quay đầu nói với Hoắc Tiêu nói: “Phái năm ngàn binh mã từ hai hướng nam bắc giúp Tây Hoa mở vòng vây.” Lúc này nàng đang ở vị trí giữa hai đội quân, muốn phá vòng vây thì phải tấn công từ hai bên cánh, cũng chính là hai hướng nam bắc.

Hoắc Tiêu nhận lệnh, tạm thời bỏ qua chuyện nàng trực tiếp xông lên, đưa mắt nhìn Vũ Chi Duệ và Yến Lạc bên cạnh An Ninh Hề, ý bảo hai người họ chú ý an toàn của An Ninh Hề, lại quay đầu ra lệnh cho mấy phó tướng, xong mới quay ngựa lại cùng Ngô Trinh điều binh đi.

Lúc này An Ninh Hề mới đưa mắt nhìn Phong Dục, có điều khoảng cách của hai người khá xa, khuôn mặt của hắn bị mũ sắt che đi hơn nửa, chỉ nhìn thấy được cặp mắt sáng ngời. An Ninh Hề hơi mỉm cười, nhìn dáng vẻ này của hắn thì xem ra thân thể đã tốt hơn trước kia nhiều rồi.

Quay đầu nhìn sang Sở Nghiệp Kỳ, hắn đang cau mày nhìn nàng, An Ninh Hề khẽ ngửa đầu, nụ cười lạnh lùng, sự khiêu khích rõ ràng trong ánh mắt.

Sở Nghiệp Kỳ sửng sốt, còn chưa kịp có phản ứng, phó tướng theo sát phía sau hắn đã giương cung lên bắn. Lúc mũi tên bắn tới, lòng Phong Dục chợt căng thẳng, lại thấy An Ninh Hề vẫn thong dong như trước, mà cô gái che mặt bên cạnh nàng lập tức vùng roi, quát mũi tên kia rơi xuống đất như lá rách.

An Ninh Hề không thèm nhìn ánh mắt khiếp sợ của Sở Nghiệp Kỳ, cũng không để ý về mặt yên tâm của Phong Dục, mà chỉ cười nhìn Yến Lạc, “Thế nào? Cây roi này tốt chứ?”

Yến Lạc gật đầu, “Đây là binh khí quý giá được chọn ra từ vương cung dĩ nhiên là vô cùng tốt, Yến Lạc tạ Quân thượng ban thưởng.”

An Ninh Hề cười cười, sau đó quay đầu nhìn Sở Nghiệp Kỳ cao giọng nói: “Tướng lĩnh Đông Việt thì ra cũng chỉ như thế mà thôi, một cung nữ nhỏ nhỏ bên cạnh bản cung cũng không qua được, thế mà đòi dẫn binh đánh trận!”

Sở Nghiệp Kỳ nghe vậy sắc mặt liền lập tức thay đổi.

Dù An Ninh Hề không nhìn rõ được vẻ mặt sau mũ sắt của Sở Nghiệp Kỳ, cũng cảm thấy được hắn đang vô cùng tức giận, ngay cả con ngựa hắn cưỡi cũng không đang đạp chân không ngừng.

Nàng thềm cười lạnh, hắn quả nhiên vẫn thiếu kiên nhẫn như thế. Mười năm sống an nhàn sung sướng, đi đâu cũng nhận được những khuôn mặt tươi cười xu nịnh, hắn là nhiều năm chưa bị khiêu khích như thế này? Cho nên hắn đang vô cùng tức giận, mà một khi đã tức giận thì đương nhiên suy nghĩ cũng rối loạn.

Ngay lập tức, Sở Nghiệp Kỳ đột nhiên vùng cao tay lên rồi phát mạnh xuống, tướng lĩnh phía sau hắn nhận được lệnh lập tức hô vang: “Toàn lực tấn công!”

Phong Dực nhìn quân Đông Việt ào ào xông tới, khóe miệng nhếch lên nói với Tần Hạo: “Đến lúc rồi, quân Đông Việt đã tấn công toàn lực, quân Nam Chiêu sẽ từ hai bên bắc nam giúp chúng ta phá vòng vây.”

Tần Hạo sững sốt, “Tướng quân không sử dụng trận pháp kia nữa?”

Phong Dực nhìn hần, lại quay đầu nhìn An Ninh Hề, cười cười, “Nữ Hầu đã nhiệt tình trợ giúp như vậy chúng ta cũng nên nhận lấy thôi. Đối phó Đông Việt không vội, hơn nữa hôm nay chúng ta thiên thời địa lợi, lại thêm cả nhân hòa, còn sợ không thắng được sao?”

Như vậy mặc dù sẽ kéo dài thời gian đánh nhau nhưng lại có thể giúp giảm bớt thương vong cho Tây Hoa rất nhiều.

Tần Hạo thấy hần đột nhiên thay đổi dấu pháp như vậy thoáng ngập ngừng, vẻ mặt Phong Dực liền trở nên lạnh lùng, quay đầu nhìn hần, “Tần tướng quân, đây là chiến trường!”

Tần Hạo lập tức hiểu ra, vội vàng nhận lệnh, lập tức vung cao cờ lệnh màu vàng trong tay phát ba cái, rồi lần lượt vung sang hai phía nam bắc. Quân Tây Hoa nhận được hiệu lệnh, dưới sự chỉ huy của Viên Chí và Lật Anh Thiển lập tức xông sang hai bên phá vòng vây.

Năm ngàn quân của An Ninh Hề do Hoắc Tiêu dẫn binh đang ở phía nam cách đây không xa. Thấy tình hình lúc này, hần phát tay với Ngô Trinh ở phía đối diện, Ngô Trinh nhận được hiệu lệnh, lập tức dẫn quân từ phía bắc tràn xuống, mà cánh quân còn lại do chính Hoắc Tiêu dẫn đầu từ phía nam xông lên.

Lúc này Sở Nghiệp Kỳ mới biết An Ninh Hề cố ý khiêu khích khiến hần mất bình tĩnh mà lệnh cho cánh quân chủ lực của mình tự chui vào lưới chịu trời. Binh lính Nam Chiêu từ hai hướng nam bắc tràn tới, quân Tây Hoa lại từ trong vòng vây đánh ra, binh mã Đông Việt chẳng phải là bị kẹp ở giữa mặc người ra chém giết rồi sao?

Thấy quân Đông Việt thương vong nghiêm trọng, còn quân Tây Hoa sắp đột phá được vòng vây, một phó tướng phía sau hần vội vàng hỏi: “Vương thượng, có nên lệnh cho mấy vạn quân còn lại tấn công không?”

Sở Nghiệp Kỳ nhíu mày, đưa mắt nhìn An Ninh Hề, mà người kia vẫn vô cùng thong dong. Tầm mắt của hần lại nhìn đội quân Nam Chiêu xếp hàng nghiêm chỉnh phía sau lưng nàng, trong lòng kinh ngạc, không ngờ quân kỷ Nam Chiêu quy củ như thế. Sau quay đầu nhìn cách tác chiến của binh lính mà Hoắc Tiêu và Ngô Trinh dẫn theo, mắt hần híu lại, sự kinh ngạc trong lòng càng nhiều hơn. Từ lúc nào thực lực quân sự Nam Chiêu đã mạnh như vậy?

“Vương thượng?” Phó tướng phía sau thấy hần hồi lâu không đáp liền gọi một tiếng.

Sở Nghiệp Kỳ hoàn hồn, phát tay, giọng nói đè nén tức giận, “Thu binh!”

Phó tướng sững sờ, sau khi phản ứng lại liền phát lệnh.

Quân Đông Việt thấy Tây Hoa liên tục rút lui liền lơ là cảnh giác, hôm nay đột nhiên chịu sự phản kích mạnh mẽ như vậy trong chốc lát không lấy lại được tinh thần bị đánh cho tan tác, lúc này nhận được lệnh lui liền lập tức chạy về.

An Ninh Hề thấy quân Đông Việt rút về, tiếc nuối mỉm cười, xem ra Sở Nghiệp Kỳ chín chắn hơn mười năm trước nhiều rồi, trong thời khắc quan trọng liền phát lệnh lui binh, chỉ tiếc là hôm nay nàng không được nhìn thấy dáng vẻ thảm bại rút chạy của hần. Ánh mắt của nàng quét về phía chiến trường, nụ cười sâu hơn, ít ra hôm nay quân Đông Việt đã bị tổn thất nặng nề.

Phong Dực nhìn theo hướng Sở Nghiệp Kỳ rút lui, lắc đầu thở dài, “Xem ra Đông Việt vương vẫn chưa có ý định rút quân, chúng ta hạ trại ở đây, tạm thời chờ hành động tiếp theo của hần.”

Tần Hạo đang định quay đầu đi thực hiện, Phong Dực chợt gọi hần lại, tuy đang nói với hần nhưng ánh mắt lại nhìn về phía An Ninh Hề, “Hỏi Nữ Hầu xem nàng ấy muốn hạ trại ở đâu?”

Tần Hạo gật đầu, phi ngựa chạy tới chỗ An Ninh Hề. Đám người Hoắc Tiêu cũng đã thu binh trở lại đứng ở phía sau An Ninh Hề.

Tần Hạo đánh ngựa tới trước mặt An Ninh Hề chấp tay, có điều vẻ mặt hần lại do dự, hần không biết nên xưng là Quân thượng hay là Nữ Hầu đây. Theo lý mà nói hần chỉ cần xưng Nữ Hầu là được, nhưng mặc dù

Nữ Hầu là cách gọi phổ biến của những nước khác lại mang theo ít nhiều khinh miệt. Vì vậy hắn mới do dự, nhưng với thân phận của hắn lúc này quả thật không tiện xưng là Quân thượng.

An Ninh Hề đoán được khó xử của hắn, cười cười, “Tần tướng quân có gì cứ nói.”

Tần Hạo thở phào một cái, cảm thấy xưng Nữ Hầu vẫn là hợp lý nhất, “Mặt tướng phụng lệnh tướng quân Phong Dực tới hỏi Nữ Hầu địa điểm hạ trại.”

An Ninh Hề nhìn ánh hoàng hôn phía chân trời, rồi liếc nhìn doanh trại Tây Hoa cách đó không xa, hơi mỉm cười nói: “Nam Chiêu tới tương trợ Tây Hoa dĩ nhiên là hạ trại cũng một chỗ với Tây Hoa rồi, quân Nam Chiêu hạ trại gần quân doanh Tây Hoa là được.”

Tần Hạo chấp tay nhận lệnh, xin cáo lui rồi đánh ngựa về bẩm báo với Phong Dực.

An Ninh Hề thấy Phong Dực sau nghe Tần Hạo bẩm báo xong, quay đầu nhìn nàng cười nhẹ, sau đó đánh ngựa đi về phía quân doanh Tây Hoa, không còn biểu hiện gì nữa.

Hoắc Tiêu bên cạnh An Ninh Hề có chút không vui nhúu mày, “Vị tướng quân Phong Dực kia ngay cả một lời cảm tạ cũng không có đã quay ngựa rồi đi như vậy không phải là không có lễ nghi rồi sao?”

An Ninh Hề cười khẽ mấy tiếng, không trả lời. Nếu Hoắc Tiêu biết tướng quân Phong Dực chính là công tử Tri Ngọc trong hậu cung của nàng không biết sẽ có phản ứng thế nào đây.

Nàng đưa mắt nhìn Hoắc Tiêu, “Không cần để ý những thứ này, người trên sa trường vốn thoải mái không câu nệ, Hoắc đô đốc nên hiểu điểm này mới đúng chứ.” Nàng chỉ khoảng đất trống bên cạnh doanh trại Tây Hoa, “Phải người đi hạ trại thôi.”

Hoắc Tiêu lúc này mới bỏ qua, phái binh lính đi hạ trại.

Chuyện quân Đông Việt bị hai phe Tây Hoa và Nam Chiêu giáp công nhanh chóng đã truyền về Đông Việt. Màn đêm buông xuống, vương cung Đông Việt vắng chủ nhân yên tĩnh hơn rất nhiều.

Quách Tuệ Nguyệt vừa mới dụ con trai ngủ xong liền có thị nữ vào báo phụ thân nàng - Quách tướng quân cầu kiến. Quách Tuệ Nguyệt thắc mắc sao phụ thân nàng lại tới muộn như vậy, nhưng vẫn sửa sang lại quần áo lập tức ra đón.

“Phụ thân tới muộn thế này là có việc gì thế?” Quách Tuệ Nguyệt ngăn không để Quách tướng quân hành lễ, đỡ ông ngồi xuống ghế.

“Khởi bẩm vương hậu nương nương, muộn thế này thần tới là vì có chuyện muốn bàn.” Năm nay Quách tướng quân đã sáu mươi tuổi, tuy không lập chiến công hiển hách cho Đông Việt nhưng cũng vì bảo vệ Đông Việt mà vào sinh ra tử vô số lần, nay Quách Tuệ Nguyệt làm chủ hậu cung, ông ta càng nhận được sự nể trọng của Sở Nghiệp Kỳ.

Quách Tuệ Nguyệt nghe ông nói vậy, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, không rõ hỏi, “Phụ thân có chuyện gì?”

Quách tướng quân thở dài, “Nương nương chắc chưa biết, Vương thượng phải chịu nhục trên chiến trường Tây Hoa rồi.”

Quách Tuệ Nguyệt vừa nghe lập tức sốt ruột, “Sao lại chịu nhục?”

“Cụu thần mới vừa nhận được tin tức, vốn dĩ Đông Việt đã đánh bại được Tây Hoa nhưng không biết tại sao Nam Chiêu lại đột nhiên dẫn quân tới khiến quân Đông Việt phải rút lui vài chục dặm.”

Quách Tuệ Nguyệt sửng sốt, “Nữ Hầu ư?” Nàng cắn môi dưới, ánh sáng trong mắt chớp tắt.

Quách Tuệ Nguyệt đã nghi ngờ thân phận của An Ninh Hề từ lúc nàng phá hỏng kế hoạch của Sở Nghiệp Kỳ trong lần nàng tới vương cung Đông Việt khi trước, mà hôm nay nàng ta lại trợ giúp Tây Hoa đối đầu với Đông Việt, chẳng lẽ... nàng ta chính là người kia?

Nàng nghĩ tới chuyện này không phải vì thông minh hơn người mà chỉ đơn giản là chột dạ thôi. Đối với nàng, nỗi sợ lớn nhất cuộc đời này chính là Tiêu Như Thanh vẫn còn sống trở về tìm nàng báo thù.

“Phụ thân nói cho con chuyện này làm gì?” Quách Tuệ Nguyệt khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, không hiểu nhìn Quách tướng quân.

“Aizz, lúc trước tướng quân Tuyên Tử Đô phản đối Vương thượng đi gây chiến với Tây Hoa, hôm nay Vương thượng chịu nhục như thế, Tuyên tướng quân dù muốn đi trợ giúp cũng không thể mở miệng, cự thần tới là muốn nương nường viết một lá thư khuyên nhủ Vương thượng đồng ý để cự thần và Tuyên tướng quân xuất binh cứu trợ, nếu không một mình Đông Việt đối đầu với hai nước, hơn nữa còn có Phong Dực, cự thần thật sự rất lo lắng.”

Quách Tuệ Nguyệt nhíu nhíu mày, khó xử nhìn ông, “Không phải phụ thân không biết, con ở hậu cung không được tham dự vào chuyện quốc gia đại sự, Vương thượng cũng không muốn con nhúng tay vào những chuyện này, nếu hôm nay lại đột nhiên viết thư cho Vương thượng chẳng phải sẽ khiến Người không vui sao?”

Quách tướng quân nghe vậy thở dài, “Đúng rồi, cự thần quên mất chuyện này, cũng bởi vì năm đó Tiêu Như...”

“Phụ thân!” Quách Tuệ Nguyệt đột nhiên cao giọng ngắt lời Quách tướng quân, sắc mặt đã tái nhợt, “Không được nhắc đến cái tên đó.”

Quách tướng quân thấy nàng như vậy lại thở dài, “Theo ta thấy tình cảm của con và cô gái kia rất sâu đậm, nhắc tên nàng càng khiến con đau lòng hơn, ta sẽ không nhắc lại nữa.”

Quách Tuệ Nguyệt thở phào, lúc này Quách tướng quân mới nói tiếp: “Nếu năm đó không phải cô gái kia muốn mưu phản thì sao bây giờ Vương thượng lại không cho con tham gia vào chính sự được chứ? Nhưng như vậy cũng tốt, thân là phụ nữ nên giúp chồng dạy con là được rồi. Huống chi Vương thượng sủng ái con như vậy, hậu cung từ trước đến nay đều chỉ có mình con, đây chính là vinh sủng lớn nhất rồi.”

Sắc mặt Quách Tuệ Nguyệt tốt hơn nhiều, mỉm cười gật đầu, lông mi từ từ rũ xuống, nhưng trong lòng lại vô cùng hoảng loạn.

Cái gọi là vị cố nhân kia có ý mưu phản rồi vì bị bại lộ mà nhảy xuống vách núi tự sát đều là nàng tạo ra thôi. Trong lòng cô ta chỉ có Sở Nghiệp Kỳ sao lại muốn mưu phản được? Đáng tiếc, cũng chính vì điểm này cho nên nàng mới phải trừ khử cô ả.

Hai cô gái cùng yêu một người đàn ông thì chỉ dẫn đến kết cục người sống ta chết thôi.

May mắn là nàng dựa vào sự tin tưởng của Tiêu Như Thanh và tính đa nghi của Sở Nghiệp Kỳ mới thắng được trận này.

Nàng cười lạnh, không thể trách nàng được, muốn trách chỉ nên trách cái gọi là tình yêu không gì không lay chuyển được của bọn họ thôi. Nếu như Sở Nghiệp Kỳ thật lòng tin tưởng cô ta, sao có thể dễ dàng tin những lời bịa đặt kia của nàng được? Mặc dù lúc ấy nàng mua chuộc rất nhiều người làm chứng cho mình, cũng nguy tạo vật chứng, nhưng cuối cùng cũng phải trách số mệnh cô ta không tốt, hoặc là vốn dĩ Sở Nghiệp Kỳ yêu cô ta không đủ sâu đậm, trong lòng chàng chỉ có thống trị thiên hạ thôi.

Quách Tuệ Nguyệt cảm thấy may mắn vì mình hiểu rõ Sở Nghiệp Kỳ, cũng càng cảm thấy may mắn vì mình không có tham vọng như thế. Với nàng, chỉ cần ở bên cạnh Sở Nghiệp Kỳ, sinh con đẻ cái cho chàng là nàng đã đủ hạnh phúc rồi. Nàng không có bản lĩnh như Tiêu Như Thanh khiến Sở Nghiệp Kỳ phải kiêng kỵ, cho nên cuối cùng nàng mới là người giành được người đàn ông này.

Nhiều lúc nàng cũng nghĩ, không biết mình có được linh hồn của người hiện đại là may mắn hay bất hạnh nữa. Có điều yêu chính là yêu, nàng không không chế được, nếu như có thể khống chế thì mười năm trước nàng đã không làm những chuyện kia rồi.

Nhớ lại chuyện cũ khiến Quách Tuệ Nguyệt không vui, nàng mấp máy môi nói với Quách tướng quân: “Nếu phụ thân muốn đi cứu trợ Vương thượng hay là tự viết thư đi, Vương thượng không cho phép hậu cung tham gia vào chính sự, con tuyệt đối không dám trái lệnh.”

Quách tướng quân nghe vậy chỉ nhẹ gật đầu, đứng dậy cáo lui.

Sau khi hẩn rời đi, Quách Tuệ Nguyệt suy nghĩ một lát, xoay người đi vào phía trong viết một lá thư, đưa cho thái giám tâm phúc bên người, “Giao lá thư này cho Tiêu thừa tướng, nhớ phải lén giao cho ông ta, không được để cho bất kỳ ai biết, cũng không được để bất kỳ kẻ nào nhìn thấy là người đưa tới.”

Thái giám kia lập tức nhận lệnh, nhét thư vào trong ngực rồi đi ra ngoài.

Quách Tuệ Nguyệt bước mấy bước, trong lòng không sao bình tĩnh lại được, nàng đi tới cửa điện đưa mắt nhìn về phía tây, bóng đêm mịt mờ như con thú hung ác nuốt chửng hết tất cả mọi thứ. Trong mắt nàng thoáng hiện vẻ hoảng loạn, vô thức lẩm bẩm: “Là cô sao? Là cô đã trở lại sao?” Nhưng rồi nàng đột nhiên tỉnh táo lại, lắc lắc đầu, cố hết sức đè nỗi sợ hãi trong lòng xuống, xoay người đi vào phía trong điện, bước chân hỗn loạn.

Nhưng nàng ta không thể biết được, thế cục thiên hạ đã hoàn toàn thay đổi, mà nỗi sợ hãi lớn nhất của nàng cũng đã xuất hiện.

43. Chương 43: Gặp Nhau Như Không Gặp

Khí hậu ở cửa khẩu Bình Cốc vào đầu mùa đông lạnh hơn Nam Chiêu rất nhiều. Trời vừa hửng sáng, sương mù đã giăng đầy cây cỏ xung quanh doanh trại Tây Hoa và Nam Chiêu. An Ninh Hề vừa dậy chưa lâu, lúc này đang ngồi sau bàn dài nghiên cứu địa hình ở Bình Cốc. Yến Lạc đứng sát bên cạnh bảo vệ với vẻ mặt có phần hơi phức tạp.

Lúc ngẩng đầu vô tình nhìn thấy nét mặt đó Yến Lạc, An Ninh Hề ngạc nhiên hỏi, “Yến Lạc, đang suy nghĩ gì thế?”

Về mặt Yến Lạc lập tức quay về cung kính, mấp máy môi do dự vài lần, suy nghĩ một lát cuối cùng vẫn quyết định nói: “Yến Lạc đang nghĩ... Sao quân thượng không đi gặp Phong tướng quân?”

An Ninh Hề ngó ra, sau đó cười lắc đầu nói: “Không biết, ta có cảm thấy hiện tại trông hẩn rất khác.” Nàng nghiêng đầu nhìn Yến Lạc, “Người cũng biết ngày trước hẩn là nam sủng của bản cung, hôm nay đột nhiên xuất hiện trước mắt bản cung với dáng vẻ như vậy, cảm thấy có chút không quen.”

Điểm không quen này nàng vừa mới phát hiện ra từ sau khi nhìn thấy Phong Dực với bộ khôi giáp đứng trên chiến trường ngày hôm qua. Sự khác biệt này còn khiến nàng giật mình hơn cả khi biết hẩn mang sao Đế Vương.

Hóa ra trước kia hẩn từng là như vậy.

Trả lời Yến Lạc xong, An Ninh Hề lại tiếp tục cúi đầu nghiên cứu bản đồ, như chưa hề phát sinh cuộc nói chuyện vừa xảy ra tức thì. Đúng lúc này, Vũ Chi Duệ đang canh chừng bên ngoài chợt đi vào, “Quân thượng, Trung Chu gửi thư đến.”

“Hửm? Thư từ Trung Chu?” An Ninh Hề ngẩng đầu nói, “Mau đưa lên.”

Vũ Chi Duệ dâng thư cho nàng rồi đứng sang một bên, vẻ mặt dường như rất lo lắng. Vào thời điểm ba nước đang giằng co gay gắt, thân là nước đứng đầu như Trung Chu lúc này lại đột nhiên gửi thư tới, e rằng không phải chuyện gì tốt.

Nhưng Yến Lạc không còn lòng dạ nào để quan tâm chuyện này, nàng nhìn An Ninh Hề đang tập trung đọc thư mà lòng thì vẫn nghĩ về buổi nói chuyện ban nãy. Nữ hầu cảm thấy ngại nên mới không đi gặp Phong Dực, vậy còn Phong Dực tại sao lại không đến gặp người?

Mà lúc này, trong một doanh trại cách đây không xa, Tần Hạo cũng đang hỏi vấn đề tương tự, “Sao tướng quân không đi gặp Nữ hầu, Nam Chiêu đến cũng là vì tương trợ Tây Hoa, không đến chào hỏi người ta một tiếng, dường như không hay cho lắm?”

Phong Dực đứng đưa lưng về phía hắn, bộ khôi giáp trên người đã được thay bằng bộ đồ trắng thường ngày, mắt nhìn chăm chăm bản đồ treo trước mặt, nhìn có vẻ như đang rất tập trung nhưng lời của Tần Hạo nói thì không bỏ sót một chữ.

Không phải hắn không muốn đến gặp nàng, mà là không muốn chủ động. Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng sự thật chính là hắn đang đợi An Ninh Hề chủ động đến tìm hắn.

Nhìn từ bên ngoài vào, những hành động hiện tại của An Ninh Hề đúng thật có vẻ như đang có tình cảm với hắn. Nhưng tâm tư Phong Dực vốn kín đáo, kinh nghiệm từng trải càng khiến hắn không được dễ dàng tin tưởng người khác. Mà trong chuyện tình cảm, tuy hắn nhận ra bản thân cũng có cảm giác với An Ninh Hề, nhưng hiện hắn vẫn chưa rõ lai lịch của nàng. Cho nên, trước khi hắn có được đáp án chính xác thì hắn quyết định dùng bất biến ứng vạn biến (*).

(*): nôm na có thể hiểu là không hành động gì đợi người ta hành động trước rồi mới đưa ra cách ứng phó :P

Có điều hắn không biết lúc này An Ninh Hề cũng đang có cảm xúc khó giải bày nên sẽ không đến gặp hắn, vì vậy trên cơ bản hai người họ như rơi vào hoàn cảnh gần trong gang tấc mà như biển trời cách mặt.

Tần Hạo thấy y không trả lời còn tưởng y đang tập trung suy nghĩ về chuyện chiến sự, nên không quấy rầy nữa quay người đi ra ngoài. Vừa ra đến cửa trưởng thì thấy Lật Anh Thiển đang rào bước tới, nhìn thấy hắn vội hỏi: “Tướng quân đang ở bên trong?”

Tần Hạo gật đầu, còn chưa kịp mở miệng hỏi có chuyện gì, Lật Anh Thiển đã nhanh chân lướt qua hắn đi vào trong trưởng, chấp tay hành lễ với Phong Dực, “Tướng quân, Nữ hầu vừa dẫn theo mấy cận vệ rời đi rồi.”

Phong Dực khựng người, quay phắt lại hỏi, “Người nói cái gì?”

“Khi nãy mặt tướng định sang thăm hỏi Nữ hầu, không ngờ vừa đến nơi thì thấy Nữ hầu đang thu dọn đồ đạc. Mặt tướng vội hỏi thăm nghe Nữ hầu nói Lang Thanh Dạ mà nàng phải đi sứ đã bị Trung Chu bắt giam, nhờ mặt tướng nói lại với tướng quân một tiếng rồi dẫn theo hai thuộc hạ cận thân rời đi.”

Phong Dực nhíu nhíu mày, vẻ mặt từ sững sốt đã trở lại bình thường, Lang Thanh Dạ đi Trung Chu là vì giúp hắn được thừa nhận thân phận, giờ bị Trung Chu giam giữ, hắn là có liên quan đến cuộc chiến lần này.

Hắn đi tới cạnh màn cửa, ngóng nhìn ra phía ngoài, phía doanh trại Nam Chiêu rất yên tĩnh và nghiêm trang, xa xa vài con khoái mã cuốn theo bụi cát bụi mù mà chạy, thậm chí thấp thoáng còn nhìn thấy được bóng dáng trắng ngời, người đó không ai khác chính là An Ninh Hề.

“Nữ hầu chỉ dẫn theo hai người thôi sao?”

Phong Dực hỏi nhưng không quay đầu, Lật Anh Thiển ở sau lưng trả lời: “Vâng, chỉ dẫn theo cận vệ Vũ Chi Duệ và cung nữ che mặt Yến Lạc.”

Phong Dực gật đầu, “Hai người này võ nghệ cao cường, nàng ấy sẽ không gặp phải chuyện gì đâu.” Hắn quay trở lại ngồi xuống phía sau bàn dài, nhìn Lật Anh Thiển hỏi, “Quân Nam Chiêu còn đóng ở đây thì sao, Nữ hầu có căn dặn gì không?”

Lật Anh Thiển lắc đầu, “Nữ hầu không nhắc tới.”

Phong Dực suy nghĩ một lát, “Vậy không chừng sẽ có người đến báo lại.”

Hắn vừa dứt lời, Tần Hạo vẫn đang đứng cạnh cửa liền bấm báo: “Tướng quân, Hoắc đồ đốc đang đi về phía này.” Giọng nói có chút căng thẳng.

Phong Dực nhẹ mỉm cười, “Quả nhiên.”

Hoắc Tiêu cùng Ngô Trinh vẫn mặc khôi giáp đi vào trong trưởng, trong tay Ngô Trinh còn ôm theo một cây đàn. Phong Dực vừa nhìn liền nhận ra đó chính là cây đàn của hắn khi còn ở vương cung Nam Chiêu, không ngờ hôm nay lại thấy nó ở đây.

Hoắc Tiêu vẫn chưa thấy rõ diện mạo của người ở trước mặt đã vội chấp tay thi lễ, “Hoắc Tiêu - Nam Chiêu bá kiến tướng quân Phong Dực...” Lời còn đang nói đến khi thấy rõ mặt Phong Dực bất chợt im bặt, hai mắt Hoắc Tiêu tròn lớn.

Lúc này Ngô Trinh cũng nhìn thấy được dung mạo của Phong Dực, theo phải xạ buộc miệng thốt lên: “Công tử Tri Ngọc...” Vừa thốt xong lập tức quay đầu lại nhìn tới Tần Hạo đứng ngoài cửa, ch책 trách lúc đi vào cảm thấy người này rất quen, thì ra chính là h책.

Phong Dực mỉm cười nhìn hai người, “Hai vị không cần kinh ngạc, ta chính là Tri Ngọc.”

Lời thừa nhận thẳng thắn như vậy khiến Hoắc Tiêu từ kinh ngạc dần bình thường lại, h책 xoay người lấy cây đàn cổ trong tay Ngô Trinh bước mấy bước đặt lên bàn, “Ch책 trách Quân thượng lại bảo ta mang cây đàn cổ này sang đưa cho tướng quân, hóa ra vốn là vật về nguyên chủ.”

Từng ngón tay suông dài của Phong Dực vuốt nhẹ dây đàn, cặp mi nở nụ cười khó hiểu, “Nhọc lòng Nữ hầu vẫn còn nhớ sở thích của ta.”

Hoắc Tiêu chợt nhớ ra còn chuyện chưa nói, liền lui về sau một bước chấp tay khom người nói, “Phong tướng quân chắc h책 đã biết, Quân thượng đã vì tình hình đột biến ở Trung Chu mà gấp rút lên đường đến Lạc Dương, để lại năm vạn binh mã Nam Chiêu tạm thời do ta toàn quyền tiếp quản để phối hợp tác chiến với Tây Hoa.”

Phong Dực đưa mắt nhìn h책, đứng dậy chấp tay thi lễ, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm nghị, “Vậy phải đa tạ Hoắc đô đốc rồi.”

Hoắc Tiêu chấp tay đáp lễ, sau khi nói vài lời khách sáo liền cùng Ngô Trinh đi ra ngoài.

Ngô Trinh ra đến tận phía ngoài vẫn còn ngoái đầu nhìn lại phía cửa trướng, sau đó quay đầu nhìn Hoắc Tiêu thắc mắc hỏi, “Đô đốc, xảy ra chuyện gì? Một sủng nam bỗng nhiên trở thành chiến thần tướng quân tiếng tăm lừng lẫy?”

Hoắc Tiêu cũng dừng bước, quay đầu đảo mắt nhìn chung quanh một lần, rồi mới nhỏ giọng nói: “Sau này tuyệt đối không được nhắc lại chuyện này nữa, chuyện liên quan đến danh dự người khác, hơn nữa còn đang trong địa phận nước người ta, tốt nhất người nên cẩn thận lời nói.”

Ngô Trinh gật đầu như đã hiểu nhưng trong mắt vẫn mang vẻ khinh thường. Nếu Phong Dực kia thật sự tài giỏi như trong lời đồn, sao lại bị lưu lạc đến vương cung Nam Chiêu làm nam sủng? Có lẽ cũng chỉ là lời đồn thổi thôi. H책 vừa nghĩ vừa đi theo Hoắc Tiêu quay lại doanh trại Nam Chiêu.

P phía sau tiếng đàn du dương vang lên từ trong trướng của Phong Dực.

Lập Anh Thiên đứng trước mặt Phong Dực sau khi nghe một hồi không nhận được lên tiếng hỏi: “Tướng quân, đây là khúc gì? Hình như chưa nghe qua bao giờ.”

Bàn tay Phong Dực tùy ý lướt trên dây đàn, trên môi vẫn vang ý cười sâu xa, “Khúc nhạc này gọi là... Gặp nhau như không gặp...”

H책 vừa đánh đàn vừa suy nghĩ: Nếu lần này Lang Thanh Dạ vì chuyện của h책 mà gặp bất trắc gì ở Trung Chu, vậy h책 đã nợ Nam Chiêu một món nợ ân tình không nhỏ rồi. An Ninh Hề, nàng nhất định phải giải quyết tốt chuyện này.

Cửa khẩu Bình Cốc cách Lạc Dương không xa lắm, An Ninh Hề thúc ngựa phi như bay, đến ngày thứ ba sau khi nhận được thư đã tới được hoàng cung Lạc Dương.

Lang Thanh Dạ vốn đã hoàn thành nhiệm vụ và đang dự định quay về Nam Chiêu, nào ngờ chiến sự giữa Đông Việt và Tây Hoa lần này khiến Hoàng đế Định Gia đột nhiên nảy sinh nghi ngờ. Hành động trợ giúp Tây Hoa của Nam Chiêu khiến Hoàng đế Định Gia cho rằng Lang Thanh Dạ đến thuyết phục để giúp Phong Dực, rằng mục đích của Nam Chiêu là muốn kết minh với Tây Hoa đánh bại Đông Việt.

Hoàng đế Định Gia đương nhiên biết Tây Hoa và Đông Việt đều có khả năng kiềm chế lẫn nhau, chỉ cần một trong hai nước này bị tiêu diệt, vậy nước xui xẻo bị dòm ngó tiếp theo không thể nghi ngờ chính là hoàng quyền Trung Chu.

Vì vậy, Lang Thanh Dạ vốn đang chuẩn bị về nước thì bị ông ta cho người giữ lại, sau đó gửi thư cho An Ninh Hề, yêu cầu nàng phải đích thân đến Trung Chu thương nghị, nếu không sẽ dùng tội danh muốn lật đổ giang sơn Đại Chu mà xử trí Lang Thanh Dạ.

An Ninh Hề nóng lòng cứu người, sau khi đến Trung Chu liền đi thẳng vào hoàng cung bái kiến Hoàng đế Định Gia. Lúc bước chân vào cửa cung, lòng nàng vẫn chưa hết kinh hãi hành vi hèn hạ của Hoàng đế Trung Chu.

Hoàng đế Định Gia tiếp đón nàng trong thư phòng, có điều lễ nghi có phần không được thỏa đáng cho lắm, ông ta không dùng thân phận Vua của quân một nước triệu kiến An Ninh Hề mà tình cảm như người cậu được gặp cháu gái mình mà thôi.

Thậm chí Hoàng đế Định Gia cũng chẳng mặc long bào mà chỉ vận bộ đồ đen bình thường, ngồi sau bàn viết nhìn An Ninh Hề đang cung kính đứng phía dưới, thở dài nói, “Ninh Hề à, nói cho cậu cậu biết, có phải cháu đã thỏa thuận gì với Tây Hoa rồi không?”

An Ninh Hề hạ mí mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng nhục cười, qua cách nói chuyện này xem ra Hoàng đế Định Gia vẫn coi nàng là Nữ hầu của năm xưa, nói chuyện cứ như đang dụ dỗ một đứa trẻ lên ba vậy.

“Bẩm bệ hạ, Ninh Hề không có thỏa thuận gì với Tây Hoa cả.”

Hoàng đế Định Gia thấy đứa cháu gái cố ý tỏ ra xa cách với mình thì cau mày, nén không vui tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao cháu lại đi trợ giúp Tây Hoa, trận chiến giữa Đông Việt và Tây Hoa này, đáng lẽ ra Nam Chiêu vốn không nên can dự mới đúng chứ? Trước đó cháu phái Lang Thanh Dạ đến khuyên trẫm thừa nhận thân phận của Phong Dực, trẫm còn tưởng rằng cháu thật lòng suy nghĩ cho Trung Chu, lẽ nào... trong lòng cháu mang dã tâm khác?”

Câu nói sau cùng sắc bén nhấn mạnh, thế nhưng sắc mặt An Ninh Hề vẫn không chút thay đổi, vẫn đứng thẳng người, nhìn như cung kính nhưng thật ra đang quật cường đối đầu, “Bệ hạ nghĩ nhiều rồi, Nam Chiêu không hề mang dã tâm gì cả.”

Ít nhất là tạm thời không có.

Hoàng đế Định Gia hừ lạnh một tiếng, “Có lẽ trẫm đã suy nghĩ nhiều rồi chẳng?” Ông ta đảo liên tròng mắt cẩn thận đánh giá người trước mặt, trong lòng thầm nghĩ cách đối phó.

Tuy hôm nay An Ninh Hề không chuẩn bị mà đến, nhưng dù sao cũng đến để gặp Hoàng đế nên vẫn trang điểm chỉnh chu sơ qua, lúc này nàng mặc trên người bộ cung trang màu hồng nhạt, kết hợp với trang sức châu ngọc quý giá, ở nàng toát lên nét vừa đoan trang lại vô cùng xinh đẹp.

Hoàng đế Định Gia chợt nảy ra một ý, cười nói, “Năm nay Ninh Hề tròn hai mươi rồi nhỉ?”

An Ninh Hề thâm chấn động, chân mày thoáng cau lại, lời mờ đã đoán ra được lời ông ta sắp nói, nhưng vẫn gật đầu.

Hoàng đế Định Gia cười càng tươi hơn, “Muốn trẫm tin Nam Chiêu không có dã tâm cũng không khó. Chỉ cần Nam Chiêu và Trung Chu kết minh là mọi chuyện sẽ không còn gì nữa. Vừa hay Ninh Hề cũng là cháu dòng ngoại của trẫm, biểu ca cháu hiện vẫn chưa lấy vợ, hai nước cậu cháu ta đừng ngại mà thắt chặt tình thân càng thêm thân đi.”

An Ninh Hề thâm cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nét bình tĩnh như không có chuyện gì, “Ý của bệ hạ là Ninh Hề đồng ý dùng hôn ước để kết minh mới bằng lòng bỏ qua cho Lang Thanh Dạ sao?”

Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng êm ái, nhưng nghe kỹ mới thấy sự rét lạnh ẩn chứa ở bên trong, Hoàng đế Định Gia thấy vậy cũng hơi giật mình, sau mới gật đầu, “Không sai.”

An Ninh Hề nhìn thẳng ông ta, tuy trên mặt không hề mang cảm xúc gì, nhưng sự mỉa mai trong mắt hiển hiện rất rõ ràng. Nàng chấp tay nói, “Không biết bệ hạ có thể cho Ninh Hề chút thời gian để suy nghĩ được không, dù sao hôn nhân cũng là chuyện hệ trọng, Ninh Hề muốn quay về hỏi ý lại mẫu hậu rồi mới dám quyết định.”

Hoàng đế Định Gia trầm nghĩ dù sao Cơ thái hậu cũng là muối muối ruột của mình, chuyện này nhất định sẽ thành công thôi, vì vậy liền đồng ý, “Được, trăm cho người một tháng, trong vòng một tháng nếu người không cho trăm câu trả lời, trăm tuyệt đối sẽ không giữ lại mạng cho Lang Thanh Dạ.”

Lửa giận trong lòng An Ninh Hề đã sôi trào ừn ục nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, hành lễ xong rồi lui ra.

Từ khi nàng tiếp xúc với Lang Thanh Dạ tới nay, đã nhận ra được hần là nhân tài hiếm có, vậy mà hôm nay tính mạng hần lại trở thành cái cớ hèn hạ ép nàng thần phục điều kiện của kẻ khác, hỏi sao khiến nàng không tức giận cho được.

Vừa ra khỏi cửa lớn nội cung, Yến Lạc và Vũ Chi Duệ đang chờ bên ngoài vội bước lên đón nàng, vẻ mặt quan tâm dò hỏi.

Lửa giận của An Ninh Hề hiện đã giảm được đôi chút, đi được vài bước nàng đột nhiên xoay người nhìn Yến Lạc, hạ giọng nói nhỏ, “Khinh công của người rất tốt, liệu có thể qua mặt cấm vệ quân mà cứu Lang Thanh Dạ ra không?”

Yến Lạc và Vũ Chi Duệ đều sửng sốt, nhưng Yến Lạc là người hồi phục lại trước, nàng nhìn An Ninh Hề gật đầu, “Quân thượng yên tâm, Yến Lạc sẽ hết sức thử một lần.”

44. Chương 44: Bị Thương Về Nam Chiêu

Ngày hôm đó, An Ninh Hề và Vũ Chi Duệ rời khỏi thành Lạc Dương dưới sự giám sát của Hoàng đế Định Gia, còn Yến Lạc thì bí mật ở lại. Chạng vạng tối, khi xe ngựa chạy đến khu rừng rậm ngoại thành Lạc Dương thì dừng lại, chờ Yến Lạc và Lang Thanh Dạ đến.

Ánh trăng dần khuất, chung quanh gần như chìm trong bóng đêm, cảnh vật yên tĩnh khiến An Ninh Hề cảm thấy pháp phòng lo lắng, lúc ấy do nàng nhất thời xúc động nên mới để một mình Yến Lạc đi cứu Lang Thanh Dạ, không biết nàng ấy có xảy ra chuyện gì hay không đây.

Bầu không khí trong xe ngựa như ngưng trệ, Vũ Chi Duệ như cảm nhận được sự lo lắng của nàng, lựa lời khuyên nhỏ nàng qua tấm màn xe: “Quân thượng đừng quá lo lắng, khinh công của Yến Lạc rất cao, sẽ không có việc gì đâu.”

An Ninh Hề chỉ khẽ ‘Ừ’ một tiếng, bóng đêm vô biên đã giúp nàng che giấu đi sự bất an của mình.

Thời gian chậm chạp trôi qua, An Ninh Hề và Vũ Chi Duệ đều không nói gì lẳng lặng đợi Yến Lạc, người nào cũng đang trong trạng thái lo lắng không yên. Đã lâu vậy rồi, sẽ không có chuyện gì chứ?

Như muốn để mình tạm quên đi, An Ninh Hề đột nhiên hỏi Vũ Chi Duệ: “Có tin gì từ cửa khẩu Bình Cốc không?”

Vũ Chi Duệ đáp: “Không có, có vẻ như tất cả đều bình thường.”

An Ninh Hề gật đầu, trước khi đi nàng đã căn dặn Hoắc Tiêu, một khi chiến sự có xảy ra chuyện gì phải lập tức gửi bồ câu đưa thư cho nàng, mà bây giờ không có tin tức nào được gửi tới, xem ra đúng là tất cả đều bình thường.

Có tiếng động rất nhỏ từ phía xa truyền đến, là tiếng vó ngựa. An Ninh Hề thu hồi suy nghĩ, vội vén rèm nhòai người nhìn ra ngoài, Vũ Chi Duệ lập tức báo với nàng: “Quân thượng yên tâm, là Yến Lạc.”

An Ninh Hề biết thị lực của hần rất tốt, trong lòng cũng bình tĩnh lại thở phào một hơi.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc càng gần, dần dần càng thêm rõ ràng, giữa không gian yên tĩnh này, bất kỳ tiếng động nào cũng đều để lại tiếng vang dù rất khẽ, khiến cho bầu không khí càng thêm phần căng thẳng.

Sau khi cẩn thận lắng nghe một hồi, Vũ Chi Duệ đột nhiên xoay người nói với An Ninh Hề nói: “Không xong rồi, Quân thượng, dường như có rất nhiều truy binh đuổi theo.”

An Ninh Hề căng thẳng, hơi nhồm người ra phía ngoài để xem, cuối cùng dứt khoát chui người ra khỏi buồng xe, mắt nhìn chăm chăm bóng người mơ hồ ở phía sau xe, lòng dạ bồn chồn lo lắng không thôi. Tuy chưa nhìn thấy được đám truy binh đuổi theo phía sau, nhưng đã nghe rõ được tiếng vó ngựa ầm ầm, có lẽ đang đuổi theo cách Yến Lạc không xa.

Vũ Chi Duệ cảm nhận được đám người truy đuổi đến càng lúc càng gần, nhận ra tình thế nghiêm trọng, “Quân thượng, mời ngồi vào xe ngựa, thuộc hạ sẽ lập tức đánh xe đi, nếu bị đám truy binh phát hiện sẽ không hay.”

An Ninh Hề lắc đầu, “Chờ một chút, Yến Lạc sắp đến rồi.” Nàng đã nhìn thấy Yến Lạc ngồi trên ngựa, đồng thời cũng nhìn thấy có người đang nằm vắt ngang phía trước con ngựa Yến Lạc đang cưỡi, chắc chắn đó chính là Lang Thanh Dạ.

Vũ Chi Duệ thấy nàng kiên quyết như vậy chỉ có thể nắm chặt dây cương, mắt nhìn chăm chăm về phía Yến Lạc, chỉ cần nàng ấy tới gần sẽ lập tức thúc ngựa chạy đi.

Không lâu sau, cuối cùng Yến Lạc cũng chạy đến gần xe ngựa, Vũ Chi Duệ nhìn thấy đám truy binh cũng đuổi tới sát phái sau, chỉ kịp nói một câu ‘Quân thượng ngồi vững’ liền vội vàng thúc ngựa.

Hành động bất ngờ đó khiến An Ninh Hề suýt chút đã rớt xuống xe, vất vả lắm mới ổn định được thân thể, nàng lập tức hét lớn với Yến Lạc lúc này đã vượt lên ngang hàng xe ngựa: “Mau lên xe.”

Ngựa của Yến Lạc chạy song song với xe ngựa của An Ninh Hề, nghe An Ninh Hề hét lên nàng quay sang lắc đầu, “E là không được, đám truy binh đuổi theo rất đông, nô tỳ sẽ dụ bọn họ đi.” Nàng nói xong, một tay nhắc Lang Thanh Dạ đang hoa mắt chóng mặt nằm rạp trên lưng ngựa lên, một tay kéo dây cương để ngựa áp sát vào xe ngựa, “Quân thượng, xin lui về phía sau một chút, nô tỳ sẽ để Lang thượng thư lên xe trước, đợi nô tỳ giải quyết xong đám truy binh phía sau sẽ lập tức đuổi theo.”

An Ninh Hề nhanh chóng nhích người lui vào trong, sau khi ngồi vững liền vươn tay ra đỡ Lang Thanh Dạ, “Lang ái khanh, mau tỉnh lại, bổn cung kéo ngài lên xe!” Lúc này không phải là lúc để ý đến lễ tiết nữa, mà bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất.

Lang Thanh Dạ nghe vậy hơi ngơ ngác, thoáng do dự nhưng cuối cùng cũng xốc lại tinh thần, đưa cánh tay cho An Ninh Hề, nghiêng người trượt sang xe ngựa.

An Ninh Hề đang định kéo hắn qua, bất chợt có người ở phía sau la lớn: “Thật to gan lớn mật, dám cướp người từ tay Hoàng đế Bệ hạ, còn không mau khoanh tay chịu trời!”

Vừa dứt lời, mưa tên đã vun vút lao tới, An Ninh Hề hoảng hốt vội theo bản năng đẩy Lang Thanh Dạ ra, cánh tay chưa kịp thu lại đã cảm thấy đau buốt đến thấu xương.

Nửa người Lang Thanh Dạ đã sang được xe ngựa, lại bị An Ninh Hề đẩy ra khiến hắn bị rớt xuống ngựa lại, cũng may Yến Lạc nhanh tay ghim cương tung người xuống ngựa dùng sức nhắc hắn lên. Vũ Chi Duệ cũng cho xe ngựa dừng lại, hắn đã nghĩ thấy mùi máu tươi trên người An Ninh Hề.

“Quân thượng, người có sao không?” Giọng của Vũ Chi Duệ gấp gáp lo lắng, đồng thời rút kiếm đeo bên hông ra chắn trước xe.

An Ninh Hề đã sắp hôn mê nhưng vẫn cố sức lấy lại tinh tảo nói: “Không sao, mau cứu người trước đi.” Sau đó vòng tay trái sang dùng sức bẻ gãy chuôi tên nhô ra bên cánh tay phải, vết thương bị động khiến nàng đau đớn bật ra tiếng rên, tay trái vội bịt lên miệng vết thương, cả bàn tay dính đầy máu tươi.

Yến Lạc vội nâng Lang Thanh Dạ chuyển sang xe ngựa, lúc này Lang Thanh Dạ mới hơi tỉnh táo lại, vội quay qua hỏi An Ninh Hề: “Quân thượng, có phải bị thương rồi không?”

An Ninh Hề không muốn lãng phí thời gian, chỉ mở miệng nói một câu: “Lên xe đi.”

Lang Thanh Dạ không dám chậm trễ lập tức leo lên xe. Yến Lạc vung sợi roi trong tay cản trở làn mưa tên, Vũ Chi Duệ cùng Yến Lạc ngăn cản đám truy binh một hồi, nghĩ đến thương thế của An Ninh Hề nên không dám ở lại ham chiến, vội lui về xe ngựa bắt đầu đánh xe chạy đi. Yến Lạc vừa đánh vừa lui, cuối cùng cũng chặn được đám người đuổi theo, sau đó tung người nhảy lên ngựa, ra roi thúc ngựa nhanh chóng đuổi theo xe của An Ninh Hề.

Đám truy binh phía sau vẫn chưa từ bỏ ý định, không ngừng quát tháo, đồng thời đã nhận ra chính là đám người của Nữ hầu.

Lang Thanh Dạ đỡ An Ninh Hề ngồi vào trong xe, Vũ Chi Duệ chỉ có thể liều mạng đánh xe, cũng không thể để ý đến chuyện phóng xe kiểu này sẽ chỉ làm vết thương của An Ninh Hề nặng hơn.

Yến Lạc đã chạy tới cạnh xe ngựa, dùng khinh công nhảy từ trên lưng ngựa lên xe, rồi vung roi quát cho ngựa té ngã nằm xuống đất, đám người phía sau một đường đuổi tới không kịp nhìn rõ nên đồng loạt ngã nhào xuống, vì vậy tốc độ đuổi theo cũng chậm lại.

“Quân thượng thấy sao rồi?” Sau khi vào trong xe, Yến Lạc vội tới bên cạnh An Ninh Hề hỏi.

Lang Thanh Dạ ngồi bên cạnh đỡ An Ninh Hề, giọng nói gấp gáp, “Dường như không ổn lắm, mũi tên có vẻ cắm rất sâu.”

An Ninh Hề nghe hần nói thế chỉ cười khê tự giễu, “Không bị thương trên chiến trường, mà ngược lại bị thương trong tình thế này, phong cách của Trung Chu thật khiến bổn cung mở mang tầm mắt.”

Yến Lạc không nói gì quan sát vết thương của An Ninh Hề, lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, “May mà nô tỳ mang theo thuốc trị thương, phải cầm máu trước đã.” Nói xong cũng chẳng màng lượng thuốc, cứ thế đổ lên miệng vết thương của An Ninh Hề.

An Ninh Hề đang được Lang Thanh Dạ đỡ, gần như tựa hẳn vào người hần, vết thương bị bột phấn rắc lên khiến nàng không kiềm được lại bật ra tiếng rên, tay trái của nàng túm chặt vạt áo Lang Thanh Dạ, cơn đau mới từ từ dịu xuống.

Lang Thanh Dạ thấy nàng đau đớn như vậy, trong lòng vô cùng áy náy, nếu không phải bởi vì hần, sao có thể liên lụy khiến Quân thượng bị thương?

Cứ đẩy Lang Thanh Dạ ra ban nãy của An Ninh Hề chẳng qua là vì nàng ước chừng mình có thể kịp thu tay về, nào ngờ bóng đêm đã làm nàng phán đoán sai tốc độ lao tới của mũi tên, thành ra mới khiến mình bị thương. Nhưng với Lang Thanh Dạ, đây chính là hành vi xả thân quên mình. Vốn dĩ hần vẫn cảm thấy hoài nghi trước sự thay đổi đột ngột của An Ninh Hề, nhưng bây giờ lại càng khiếp đảm không thôi. Bởi sự thay đổi của nàng không đơn giản chỉ là vì muốn chăm lo việc nước như nàng nói, mà dường như cả tính cách cũng thay đổi luôn rồi.

Lang Thanh Dạ không có thời gian mà suy nghĩ nhiều nữa, việc cấp bách bây giờ là phải nhanh chóng về Nam Chiêu, nếu An Ninh Hề xảy ra chuyện gì thì hần chính là tội đồ của Nam Chiêu rồi.

May mà vết thương An Ninh Hề đã cầm được máu, mùi máu tươi cũng đã giảm đi nhiều, nàng đã tỉnh táo hơn khi nãy. Nhận ra mình đang tựa vào người Lang Thanh Dạ, nàng lập tức ngồi bật dậy, Yến Lạc thấy thế liền quàng tay qua ôm vai nàng, “Quân thượng, đừng cử động mạnh, đầu mũi tên chưa được rút ra, người phải cẩn thận một chút.”

An Ninh Hề bất đắc dĩ thở dài, suy yếu nói, “Ta còn định sau khi về Nam Chiêu sẽ lập tức quay trở lại Bình Cốc, giờ thì hay rồi...”

Yến Lạc tưởng nàng lo lắng cho Phong Dực, liền trấn an nàng: “Quân thượng yên tâm, Phong tướng quân được xưng là Chiến thần, giờ lại có thêm Hoắc đô đốc tương trợ, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

An Ninh Hề trầm mặc một hồi, đột nhiên cười, “Hần dĩ nhiên sẽ không xảy chuyện gì, từ lúc thấy hần trên chiến trường ta đã biết, rõ ràng là hần bày mưu, nào có ai đang bị bao vây mà vẫn có thể nhàn nhã ung dung như hần vậy chứ? Sợ là hần cố ý đẩy mình vào nguy hiểm mà thôi.”

Yến Lạc sửng sốt, “Chuyện này sao có thể?”

An Ninh Hề không trả lời, cảm thấy hơi mệt nên dựa vào người Yến Lạc nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không phải nàng lo lắng Phong Dực xảy ra chuyện, mà là lo lắng Sở Nghiệp Kỳ sẽ không bị gì thôi.

Nếu như lần này không khiến cho Đông Việt tổn thương nguyên khí thì ít nhất cũng phải tổn thất nặng nề, nếu không nàng ngàn dặm xa xôi dẫn binh tới Bình Cốc không phải công cốc rồi sao?

Trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ, trong đầu An Ninh Hề chỉ có một suy nghĩ là phải làm sao đánh cho quân Đông Việt tan tát mà về.

Vũ Chi Duệ ở bên ngoài vội vã thúc ngựa, đám người đuổi theo đã dần không thấy đâu nữa, nhưng hắn vẫn không dám chủ quan, trong xe ngựa là quân chủ một nước, nếu nàng ấy xảy ra chuyện gì không ai có thể gánh vác nổi.

Cũng may đến khi trời sáng, thương thế của An Ninh Hề đã có phần khá hơn. Bấy giờ Vũ Chi Duệ mới thở phào dừng xe ngựa nghỉ ngơi, đồng thời dùng bồ câu đưa tin về vương cung Nam Chiêu, lệnh cho cấm vệ quân lập tức tới hộ giá.

Tình hình phía bên cửa khẩu Bình Cốc vẫn như trước, quân Tây Hoa và Đông Việt đang ở thế giằng co, không bên nào chủ động tấn công trước.

Trong quân trưởng Tây Hoa, Phong Dực đang ngồi vuốt ve kim ấn của thế tử Phong Vô Thù, tự hỏi có nên hợp tác với Nam Chiêu đánh cho Đông Việt tan tát, hay tiết lộ chuyện Phong Vô Thù đã không còn là thế tử.

Thật ra nếu không phải Tây Hoa vương xin hắn giữ lại mạng cho Phong Vô Thù thì có lẽ giờ này hắn đã làm thế rồi. Mà sở dĩ hắn đồng ý thỉnh cầu của Tây Hoa vương hoàn toàn không phải vì nể tình huynh đệ với Phong Vô Thù, mà chỉ lo nghĩ cho danh tiếng của mình thôi. Hắn đã suy nghĩ chu đáo, muốn là người đứng đầu Tây Hoa thì danh tiếng là thứ không thể thiếu.

Đang suy nghĩ, Tần Hạo cầm một mẫu giấy nhỏ đi vào, “Tướng quân, phía vương cung Nam Chiêu gửi tin khẩn.”

Phong Dực liếc mắt nhìn mẫu giấy trong tay hắn, đặt kim ấn xuống, đưa tay nhận lấy. Tại sao lúc này Nam Chiêu lại gửi tin tới chứ?

Hắn đứng dậy vừa cất bước vừa đọc thư, có điều vừa bước được mấy bước đã dừng lại, cau mày nói, “Nữ hầu bị thương.”

Tần Hạo lo lắng, “Sao Nữ hầu lại bị thương?”

Phong Dực thở dài, “Vì cứu Lang Thanh Dạ, nhưng nói cho cùng cũng bởi vì ta, nếu không phải vì giúp ta, Lang Thanh Dạ cũng sẽ không đến Trung Chu để rơi vào nguy hiểm.”

Tần Hạo nghe đã hiểu được mười mười, “Tướng quân định làm gì?”

Phong Dực lắc đầu, “Tin tức này được bí mật truyền tới, ta có thể giống trống khua chiêng được sao? Cũng may Nữ hầu giờ đã không sao, cần phải ở lại trong cung tĩnh dưỡng một thời gian thôi, đợi đến lúc đó hãy tính tiếp.”

Tần Hạo biết nếu y nói vậy thì nhất định đã có suy tính nên cũng không hỏi nữa.

Phong Dực ngồi trở lại bàn, quẳng tờ giấy vào trong tách trà, cầm bình trà lên rót nước vào. Sau khi làm xong, hắn như nhớ ra chuyện gì đó, đột nhiên quay đầu nhìn Tần Hạo, “Lần này hắn là Nữ hầu đã trở mặt với Trung Chu rồi.” Hắn cười cười, “Xem ra ta phải chuẩn bị trước phòng trường hợp Nam Chiêu xảy ra chuyện.”

45. Chương 45: Chương 45: Vờ Tha Để Bắt

Chương 45: Vờ tha để bắt

Edit: Thanh Liên

Beta: TieuKhang

Sau khi về đến Nam Chiêu, An Ninh Hề liền dặn dò tất cả mọi người không được tiết lộ chuyện mình bị thương với bất kỳ ai, vì vậy phần lớn triều thần không hề hay biết chuyện này, ngay cả Lang thái phó nghe

Lang Thanh Dạ kể lại cũng mới biết được. Nhưng An Ninh Hề từ chối tiếp kiến chúng thần, nên ông không tiện đến thăm hỏi.

Ngày trở lại vương cung, Vũ Chi Duệ lập tức triệu ngự y tới nhỏ mũi tên cho An Ninh Hề. Cơ thái hậu đương nhiên nghe xong cũng hồn vía lên mây, vội vàng chạy tới. Mười mấy ngự y tập trung hết lại cung Trữ Minh chờ lệnh, nhưng An Ninh Hề đã đuổi hết bọn họ về, chỉ giữ lại một người có y thuật tốt nhất.

Cơ thái hậu ngồi cạnh bên giường An Ninh Hề, thời tiết hiện đã sang đầu đông, thế mà trán bà lại lấm tấm mồ hôi. An Ninh Hề thấy vẻ mặt lo lắng của bà nên khuyên bà mau về cung nghỉ ngơi, nhưng bà nhất quyết không chịu, mặt cắt không còn hột máu nhưng vẫn nắm chặt tay trái của An Ninh Hề, khiến An Ninh Hề cười không nổi mà khóc cũng không xong, nhưng đồng thời lại rất cảm động.

Ngự y đang chuẩn bị, An Ninh Hề đưa mắt nhìn Yến Lạc đang đứng trong góc, ánh mắt mang hàm ý mà chỉ hai người mới hiểu. Yến Lạc khẽ gật đầu với nàng, An Ninh Hề chuyển mắt đi ra lệnh cho ngự y đang do dự chưa biết làm sao: “Làm đi.”

Ngự y vội đáp vâng, do dự mãi cuối cùng mới có can đảm bắt tay vào làm, An Ninh Hề bỗng hỏi ông: “Về sau bốn cung còn có thể kéo cung bắn tên được nữa không?”

Ngự y vội gật đầu, “Quân thượng yên tâm, may mà mũi tên không làm ảnh hưởng tới gân cốt, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng tốt thì sẽ không để lại di chứng gì.”

An Ninh Hề thở phào một hơi, lúc đó thấy máu chảy quá nhiều, nàng còn tưởng sẽ để lại di chứng gì chứ, xem ra thuốc trị thương của Yến Lạc thực sự có hiệu quả. Nàng xóc lại tinh thần, vươn tay phải ra trước mặt ngự y, “Vây làm nhanh đi, đừng do dự, ngài càng do dự bốn cung sẽ càng bị đau.”

Ngự y đương nhiên hiểu được chuyện này, liên tục gật đầu, dâng chiếc khăn trong tay cho nàng, “Quân thượng cần chiếc khăn này sẽ cảm thấy khá hơn.”

An Ninh Hề nhận lấy đưa lên miệng cắn chặt, rồi quay sang ngự y khẽ gật đầu, Cơ thái hậu siết chặt bàn tay trái đang nắm lấy tay nàng, nhìn chăm chăm mũi tên đang cắm vào cánh tay nàng, cho đến khi ngự y đưa dao kẻ sát mũi tên bà mới không dám nhìn nữa quay đầu sang hướng khác.

An Ninh Hề bỗng bật lên tiếng rên, Cơ thái hậu cảm thấy bàn tay đang được bà nắm chột chột siết chặt lại, đến khi thấy tay được buông lỏng bà mới quay lại nhìn thì thấy trán An Ninh Hề tuôn mồ hôi đầm đìa và hôn mê bất tỉnh, mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, nhìn qua như không còn chút sức sống.

Cơ thái hậu hoảng hốt, vừa định tiến lên thì Yến Lạc ngăn bà lại, “Thái hậu không nên đụng vào Quân thượng lúc này, nếu không Quân thượng sẽ càng thêm nguy hiểm.”

Cơ thái hậu bị lời này dọa sợ nên không dám làm gì, hốt hoảng hỏi, “Vây... Vây phải làm sao bây giờ?”

Ngự y vội quỳ sụp xuống đất, lạy ba lạy bấp cầu xin: “Vi thần bất tài, vi thần đáng chết, thái hậu thứ tội, nhưng... nhưng... vốn sẽ không xảy ra tình huống này mới phải...”

Cơ thái hậu nào còn tâm trạng mà để ý tới ông ta, chỉ lo nhìn chăm chăm An Ninh Hề đang nằm trên giường, trong lòng vô cùng lo lắng, đầu óc cũng trống rỗng. Đang không biết phải làm sao thì bên ngoài điện đột ngột vang lên tiếng bước chân, giọng của Vũ Chi Duệ sau đó truyền vào, “Quân thượng, trưởng công chúa điện hạ đến, Quân thượng có gặp không ạ?”

Yến Lạc lập tức tiếp lời: “Lúc này sợ là không thể gặp được, Quân thượng đã ngất, có lẽ lành ít dữ nhiều.”

Người ngoài điện bỗng im bất, sau đó An Ninh Hề đi vào trong điện, loáng thoáng trông thấy An Ninh Hề đang nằm trên giường qua bức rèm thủy tinh, vẻ mặt cũng vô cùng lo lắng, “Quân thượng thế nào rồi?” Quay đầu lại thấy Cơ thái hậu cũng đang ở đây, nàng vội hành lễ, có điều Cơ thái hậu không còn lòng dạ để mà để ý.

Yến Lạc liếc nhìn An Ninh Hề, đôi mắt phía sau tấm khăn che mặt hẳn lên nỗi đau thương, “Trước đó Quân thượng nói muốn triệu kiến trưởng công chúa điện hạ, Yến Lạc còn không biết vì sao, bây giờ thì đã hiểu, hóa ra là sợ mình...”

“Nói bậy! Lời như thế mà cũng dám nói lung tung!” Cơ thái hậu nghe xong liền lớn tiếng quát mắng. Bà đang sốt ruột lo cho đứa con gái yêu quý của mình, hoàn toàn không hề phát hiện sự khác thường đang diễn ra.

Yến Lạc lập tức cúi đầu đứng sang một bên, không dám nhiều lời nữa.

Ánh mắt An Tĩnh Hề hơi lóe lên, sau đó phóng mắt nhìn tới người đang nằm trên giường, đáy mắt thoáng qua vẻ mừng rỡ, có điều tất cả phản ứng của nàng ta đều bị Yến Lạc nhìn thấy hết.

Trong điện trở nên vô cùng yên tĩnh, mọi người đều không biết nên làm sao cho phải. Cơ thái hậu vô cùng lo lắng, bước chân loạng choạng đi qua đi lại, đang định triệu ngự y khác tới thì người trên giường đột nhiên rên lên một tiếng rồi mở mắt. Cơ thái hậu vội nhanh chân bước qua, dịu dàng hỏi, “Ninh nhi, con tỉnh rồi à?”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, tầm mắt lướt qua vai bà nhìn An Tĩnh Hề, “Tỷ tỷ đến rồi sao?”

An Tĩnh Hề vội giấu đi sự thất vọng khi thấy nàng tỉnh lại, bước nhanh tới hành lễ, “Quân thượng đã cảm thấy khá hơn chưa?”

An Ninh Hề yếu ớt cười cười, “Đã đỡ nhiều rồi.” Nàng quay đầu nói với Cơ thái hậu: “Mẫu hậu không cần lo lắng, nữ nhi không sao rồi, người về nghỉ ngơi đi, nữ nhi có vài lời muốn nói với tỷ tỷ.”

Cơ thái hậu nhíu nhíu mày, nghe nàng nói muốn nói chuyện với An Tĩnh Hề, lập tức nhớ lại mấy lời Yến Lạc vừa nói liền quay đầu trừng mắt nhìn Yến Lạc đang đứng trong góc. Thấy sau khi tỉnh lại An Ninh Hề không có biểu hiện gì đáng ngại nữa, trong lòng bà cũng yên tâm hơn. Cơ thái hậu quay đầu dặn dò An Ninh Hề một hồi rồi mới chịu rời đi. Lúc này ngự y mới hoàn hồn toát mồ hôi, cũng vội vàng xin cáo lui.

An Ninh Hề liếc nhìn Yến Lạc, rồi đưa mắt nhìn An Tĩnh Hề, “Chắc tỷ tỷ đang thắc mắc tại sao muội lại tìm tỷ vào cung. Thật ra là vì lần này bị thương khiến muội muội nhận ra một việc, cũng chính vì việc đó mà muội muội mới vội triệu tỷ tỷ tiến cung.”

An Tĩnh Hề nghe nàng xưng hô thân mật như vậy có chút không quen, một lúc sau mới lên tiếng hỏi: “Quân thượng gặp phải chuyện gì?”

An Ninh Hề thở dài, “Lần bị thương này khiến muội muội nhớ đến mấy lần bị ám sát trước đây, cũng hiểu ra được muội muội luôn phải đối mặt với nguy hiểm. Đến giờ vẫn chưa bắt được những thích khách kia, càng không tra ra được kẻ chủ mưu, muội muội lo lắng một ngày nào đó đột nhiên gặp chuyện không may, đến lúc đó Nam Chiêu không có người đứng đầu nhất định sẽ loạn mất, cho nên...”

An Ninh Hề vờ ho hai tiếng để cố ý dừng lại, tầm mắt như có như không thoáng nhìn An Tĩnh Hề, dù đã cố che giấu nhưng vẫn không giấu được sự vui mừng và mong đợi nơi đáy mắt.

“Quân thượng muốn nói....” Thấy An Ninh Hề không nói tiếp, An Tĩnh Hề không đành được lên tiếng hỏi trước.

An Ninh Hề thở dài, “Tỷ tỷ cũng biết, vương thất Nam Chiêu không nhiều con cháu, đến bây giờ cũng chỉ còn lại hai tỷ muội ta, nếu muội muội gặp chuyện vậy chỉ còn mình tỷ tỷ có tư cách lên làm quân chủ Nam Chiêu thôi.”

An Tĩnh Hề vội lui về phía sau hai bước, quỳ gối xuống cố gắng kiềm chế giọng nói của mình không để lộ ra sự vui mừng, “Quân thượng không nên suy nghĩ nhiều, người hiền ắt có trời phù hộ, Quân thượng nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.”

An Ninh Hề khẽ lắc đầu, “Muội muội không thể không tính đến trường hợp xấu nhất, dù sao lần này vì cứu tỷ phu, Nam Chiêu coi như đã trở mặt với Trung Chu, về sau nếu muội xảy ra chuyện, tỷ tỷ hãy tự lên ngôi, không cần lo ngại sự kìm kẹp của hoàng quyền.”

An Tĩnh Hề cúi đầu, ống tay áo run run, trong lòng vô cùng vui sướng, nàng không ngờ được kết quả lại như vậy.

An Ninh Hề nhìn nàng ta thêm một lát nữa, sau đó trao đổi ánh mắt với Yến Lạc, cười lạnh nói, “Tỷ tỷ về trước đi, chuyện này không nên nói cho người khác biết, đến tối hãy tiến cung một chuyến.”

An Tĩnh Hề kinh ngạc ngẩng đầu, “Buổi tối lại tiến cung?”

An Ninh Hề gật đầu, ngoắc tay ý bảo nàng ta tới gần rồi mới nói nhỏ: “Tối nay muội muội sẽ giao chiếu thư cho tỷ, ngày sau nếu như muội muội thực sự xảy ra chuyện, tỷ tỷ hãy dựa theo chiếu thư này mà đăng cơ.”

An Tĩnh Hề vô cùng vui sướng nhưng trên mặt lại bày ra vẻ sợ hãi, luôn miệng từ chối. An Ninh Hề phất tay, “Cứ quyết định như vậy đi, tỷ tỷ mau về đi, buổi tối muội muội ở đây chờ tỷ.”

Lúc này An Tĩnh Hề mới không từ chối nữa, cáo từ rời đi.

Yến Lạc thấy nàng ta rời đi, từ trong góc đi ra chấp tay với An Ninh Hề rồi đi theo.

An Ninh Hề không nghe thấy tiếng động bên ngoài nữa mới ngồi dậy, vén chăn lên nhìn vết thương trên cánh tay phải, lắc đầu cười, lần này đáng kịch đã khiến Cơ thái hậu bị hoảng sợ rồi.

Nàng mặc quần áo chỉnh tề, rồi lệnh cho Vũ Chi Duệ phái người đi tới cung của Cơ thái hậu bẩm báo mình đã không còn gì đáng ngại nữa, xong mới ra khỏi chính điện đi tới thư phòng.

Vũ Chi Duệ đi sau nàng nhỏ giọng hỏi: “Quân thượng định hành động trong tối nay sao?”

Vụ hành động mà hần nhắc tới, đối tượng dĩ nhiên chính là An Tĩnh Hề. Kế hoạch này An Ninh Hề chỉ vừa nghĩ ra trong lúc vội vã hồi cung, nhưng đối phó với An Tĩnh Hề chỉ như thế đã đủ rồi. Mà từ đầu đến cuối cũng chỉ có nàng, Vũ Chi Duệ và Yến Lạc biết.

Nghe được câu hỏi của Vũ Chi Duệ, An Ninh Hề gật đầu, “Nếu đã tìm được gốc rễ của chứng ngại thì phải nhanh chóng diệt trừ, nếu không không phải sẽ khiến mình càng thêm nguy hiểm sao?”

Vũ Chi Duệ hơi ngập ngừng nói: “Trưởng công chúa xưa nay luôn là người cẩn trọng giữ lễ, lỡ như kẻ chủ mưu không phải là trưởng công chúa chẳng phải là đổ oan cho người tốt rồi sao?”

An Ninh Hề chuẩn bị bước vào thư phòng nghe vậy liền quay đầu nhìn hần cười nói, “Nói đúng lắm, cho nên ta mới lệnh cho Yến Lạc đi theo dõi nàng ta.”

Vũ Chi Duệ không hiểu, “Theo dõi trưởng công chúa?”

An Ninh Hề thở dài, “Vũ thái phó, xem ra những chuyện thế này ngài không nhanh nhạy bằng Yến Lạc rồi.” Nàng đi tới phía sau bàn đọc sách ngồi xuống, Vũ Chi Duệ đi vào theo, vẻ mặt vẫn không hiểu gì.

“Vũ thái phó nghĩ thử xem, nếu ngài là trưởng công chúa thì sẽ bố trí cho đám thích khách ám sát bốn cung ở đâu là an toàn và không bị điều tra đến nhất?”

Vũ Chi Duệ suy nghĩ một lát, đột nhiên ngẩng đầu hô, “Phủ công chúa?”

An Ninh Hề gật đầu, “Trong phủ công chúa có hai người là Lang thái phó và Lang thượng thư lệnh thanh danh rất tốt, mà trưởng công chúa lại luôn mang dáng vẻ dịu dàng lễ độ, một phủ đệ như vậy, có ai ngờ rằng thích khách sẽ ở trong đó chứ?” Nàng cười cười, “Lang thái phó và Lang thượng thư lệnh đương nhiên càng không ngờ tới.”

Vũ Chi Duệ lúc này mới hiểu ra, “Chả trách Quân thượng lại lệnh cho Yến Lạc theo dõi trưởng công chúa, có điều nếu những thích khách kia đã ở trong phủ công chúa thì sao có thể dễ dàng tìm được?”

An Ninh Hề nhìn hần, “Hôm nay bốn cung đã nói với tỷ ta, nếu bốn cung có chuyện bất trắc thì tỷ ta sẽ được thể ngôi. Vấn đề là giờ ta đã tỉnh lại, trưởng công chúa chắc hẳn rất thất vọng, có lẽ hiện đang nghĩ cách để khiến bốn cung sớm gặp chuyện cũng nên.”

Vũ Chi Duệ ngẫm nghĩ lại mới hiểu ra, “Ý Quân thượng muốn nói trưởng công chúa sẽ lại phái đám thích khách kia đến ám sát?”

An Ninh Hề gật đầu, “Chỉ cần nàng ta muốn sớm trừ khử bốn cung thì chắc chắn sẽ nóng lòng mà hành động thôi, bốn cung đoán tối nay trước khi nàng ta vào cung, thích khách nhất định sẽ tới.”

Vũ Chi Duệ vừa nghe xong lập tức xoay người đi ra ngoài, “Vậy thuộc hạ sẽ đi sắp xếp người.”

“Không cần.” An Ninh Hề gọi hần lại, chỉ chỉ bút lông trên bàn, “Bốn cung tự có sắp xếp. Tay phải bốn cung bị thương, ngài qua đây giúp bốn cung viết chiếu thư.”

Vũ Chi Duệ nghe nàng nói vậy đành quay trở lại chỗ nàng, cầm bút lông treo trên giá lên, chấm mực, nhận lấy chiếu thư trắng tinh An Ninh Hề đưa tới hỏi nàng: “Quân thượng muốn viết như thế nào?”

Lúc này đang là buổi ban trưa, nhưng không hề có một tia nắng nào, sắc trời bên ngoài vô cùng ảm đạm, cơn gió đầu đông buốt giá thổi vào trong điện, bầu không khí vô cùng ảm đạm lạnh lẽo. An Ninh Hề nhìn ra ngoài cửa sổ, cười lạnh nói, “Ngài hãy nghe cho kỹ, ta nói ngài viết....”

46. Chương 46: Chương 46: Trưởng Công Chúa Bạc Mệnh

Chương 46: Trưởng công chúa bạc mệnh

Khi màn đêm buông xuống Yến Lạc mới trở về, An Ninh Hề đã dùng xong bữa tối, đang ở chính điện cung Trữ Minh chờ tin tức của nàng.

Sau khi Yến Lạc đi vào, An Ninh Hề cũng gọi Vũ Chi Duệ đang canh giữ ngoài cửa vào, “Ngài đến cửa phủ công chúa canh chừng ở bên ngoài, đợi công chúa ra ngoài thì lập tức vào mời Lang thái phó và Lang thượng thư tới đây.” Vũ Chi Duệ nghe lệnh lập tức đi làm.

Xong xuôi An Ninh Hề mới quay đầu nhìn Yến Lạc, “Chuyện thế nào? Nói ta nghe.”

Yến Lạc không nói gì chỉ khẽ gật đầu. An Ninh Hề mím môi, “Nếu đã như vậy thì đừng trách bốn cung vô tình.”

Lúc An Tĩnh Hề tới An Ninh Hề đang ở trong nội điện, An Tĩnh Hề cho rằng nàng vẫn nghỉ ngơi trên giường, vừa định theo Yến Lạc vào bên trong thăm hỏi thì thấy An Ninh Hề đi ra, nàng mặc áo lụa trắng thêu hoa văn đen, trên mặt trang điểm nhẹ, trang sức trên đầu cũng rất ít, dáng vẻ thanh nhã nhưng trang nghiêm.

“Quân thượng...” An Tĩnh Hề ngạc nhiên nhìn nàng. Mới chỉ không gặp một buổi chiều, An Ninh Hề không chỉ khỏe khoắn bình thường đứng trước mặt nàng, mà lúc này còn vận nguyên bộ đồ trắng toát, không khí này thực sự rất kỳ quái.

An Ninh Hề ra dấu bảo Yến Lạc đi ra ngoài canh giữ ở cửa, rồi quay sang khẽ mỉm cười nhìn An Tĩnh Hề, “Tỷ tỷ đến rồi sao? Vừa hay bốn cung đã viết xong chiếu thư rồi, tỷ tỷ có muốn xem qua một chút không?”

An Tĩnh Hề nghe giọng điệu lạnh lùng của nàng càng thêm cảm thấy vô cùng kỳ lạ, cung kính đáp: “Quân thượng sắp xếp là được, thần thiếp không cần xem lại, tất cả đều nghe theo Quân thượng.”

An Ninh Hề lấy bản chiếu thư từ trong ống tay áo ra, môi vẫn mỉm cười hờ hững nhưng giọng nói lại lạnh tựa như băng, “Tỷ tỷ vẫn nên xem qua một chút, để tránh có gì sai sót.”

An Tĩnh Hề nhìn chiếu thư được đưa tới trước mặt mình, hơi chần chờ nhưng cuối cùng cũng nhận lấy. Chậm rãi mở ra, chỉ mới thoáng liếc mắt nhìn qua vẻ mặt liền vô cùng khiếp sợ, sắc mặt lập tức trắng nhợt không còn chút máu.

“Sao? Tỷ tỷ thấy có sai sót gì không?” Nụ cười trên môi An Ninh Hề đã biến mất, mặt lạnh nhìn An Tĩnh Hề, “Đây là tất cả những lần ám sát từ sau khi bốn cung tỉnh lại do chính bốn cung nhớ mà liệt kê ra, tỷ tỷ xem thử còn thiếu lần nào thì bổ sung vào.”

An Tĩnh Hề bị ánh mắt của nàng làm cho sợ hãi lùi về sau mấy bước, nhìn nàng trừng trừng hỏi, “Quân thượng... Đây là ý gì?”

“Tỷ tỷ cho là bốn cung có ý gì thì bốn cung chính là có ý đấy.” An Ninh Hề thung thính ung dung nói rồi chậm rãi bước từng bước áp sát nàng ta.

An Tĩnh Hề liên tục lui về phía sau, hốt hoảng nói, “Chẳng lẽ Quân thượng muốn nói thích khách kia là do thần thiếp sắp xếp sao?”

An Ninh Hề thở dài, “Tỷ tỷ không cần trưng ra dáng vẻ lừa người này, Yến Lạc đã tra được đám thích khách kia đến nay vẫn đang ẩn nấp ở trong phủ công chúa, hơn nữa cũng biết tỷ tỷ người còn lên kế hoạch định ám sát bổn cung lần nữa.”

An Tĩnh Hề sửng sốt, một lát sau cuống quýt sụp xuống đất, “Bẩm Quân thượng, oan cho thần thiếp quá.”

An Ninh Hề nhìn nàng ta chăm chăm, đột nhiên chuyển hướng chủ đề, “Đúng rồi, đầu chiều hôm nay bổn cung còn được nghe một chuyện vô cùng thú vị, nghe nói ngày trước khi phụ vương bệnh nặng sắp không qua khỏi, tỷ tỷ người từng ở bên giường bệnh yêu cầu lập trưởng không lập đích, có chuyện này không?” (đích: ý chỉ con của cửa vợ cả, ở đây chính là vương hậu)

Hai mắt An Tĩnh Hề mở lớn khiếp sợ nhìn nàng.

An Ninh Hề cười cười, “Người không cần kinh ngạc, nếu bổn cung đã ngã bài với người thì dĩ nhiên đã có đầy đủ chứng cứ, nếu người vẫn không chịu thừa nhận, vậy để bổn cung liệt kê tường tận căn cứ từng chuyện một ra cho người xem, Yến Lạc đã tìm được bản giao dịch giữa người và đám thích khách kia từ trong phủ của người.”

An Tĩnh Hề tuyệt vọng ngồi phịch xuống sàn, ngực phập phồng dữ dội, mặt xám ngoét như trò tàn.

An Ninh Hề xoay người đi tới cạnh bàn, cầm bình trà lên rót ra chiếc cốc bưng đi tới trước mặt An Tĩnh Hề, chậm rãi ngồi xổm người xuống nhỏ giọng nói, “Có thể tỷ tỷ không biết, Lang thượng thư lệnh và Lang thái phó đều đang đứng bên ngoài cửa, tỷ tỷ có muốn gặp họ không? Hoặc là...” Nàng đưa ly trà trong tay tới trước mặt An Tĩnh Hề, rét lạnh cười, “...không bao giờ gặp nữa?”

An Tĩnh Hề nhìn chăm chăm cái chén trong tay nàng, thân thể run lên bần bật, không ngừng lắc đầu, trong giọng nói đã kèm theo tiếng nức nở, “Người... Người muốn hạ độc ta?”

An Ninh Hề thấy như đang nghe được chuyện gì hài hước lắm vậy, “Người hại bổn cung không biết bao nhiêu lần, bổn cung chỉ hại người có một lần, so sánh ra tỷ tỷ người cũng đâu oan uổng gì. Chỉ trách người quá nóng lòng, cuối cùng tự xé bỏ mặt nạ mình khổ công tạo ra, để bổn cung thấy được bộ mặt thật của người.” Nàng nâng cốc lắc đầu thở dài, nhỏ giọng nói: “Vốn lần này trở về ta định sẽ thắng tỷ phụ làm thừa tướng, nào có ngờ tỷ tỷ lại che danh hiệu thừa tướng phụ, muốn trèo cao hơn.”

An Tĩnh Hề nhận ra nàng đang dùng tính mạng và tiền đồ của Lang Thanh Dạ để uy hiếp mình, trong mắt tuy tràn đầy phần hận nhưng cuối cùng cũng bị đạo động. Cha con Lang gia không hề hay biết tất cả những chuyện nàng làm từ trước đến nay, nếu bởi vì những chuyện mình làm mà ảnh hưởng tới vị phụ quân nàng yêu thương thì nàng thực sự không đành lòng.

An Tĩnh Hề cắn chặt môi dưới, tay run run nhận cốc trà, đột nhiên lạnh lùng nhìn chăm chăm An Ninh Hề, hung ác nói: “Người không phải là Ninh Hề, rốt cuộc người là ai?”

Nếu là An Ninh Hề trước đây dù cho người khác có mắc tội lớn hơn nữa cũng không bao giờ lạnh lùng tự tay ép chết người khác như thế.

An Ninh Hề lẳng lặng nhìn nàng, “Người chắc là muốn biết?” Nàng hờ hững cười nói, “Uống xong ta sẽ cho người biết được không?”

Trừ phi nàng muốn cho người khác biết, nếu không người biết được bí mật này chỉ có thể là người chết.

An Tĩnh Hề chấn động tinh thần cúi đầu nhìn cốc trà, trong mắt từ từ ngân ngấn ánh lệ. Từ nhỏ nàng luôn không cam lòng thấp kém hơn An Ninh Hề, ngày trước lúc còn phụ vương thì nàng còn được cưng chiều, nhưng hôm nay toàn bộ quyền lực Nam Chiêu đều nằm trong tay An Ninh Hề, nàng mang tiếng là trưởng công chúa thì sao chứ? Cuối cùng vẫn đứng dưới nàng ta.

Thật ra từ trước lúc An Ninh Hề chưa bị Tuyên Tử Đồ bắn trọng thương, nàng đã âm thầm sắp đặt nhiều vụ ám sát, nhưng khi đó An Ninh Hề rất thích ra ngoài, vì vậy những vụ ám sát kia phần lớn là thực hiện ở ngoài cung. Có điều vì có Vũ Chi Duệ bên cạnh nên lần ám sát đầu tiên không thành công, sau đó mỗi lần đi tuần hay du ngoạn An Ninh Hề đều mang theo rất nhiều cấm vệ quân, vì vậy An Tĩnh Hề không còn cơ hội để ra tay.

Đến khi An Ninh Hề bị bắn trọng thương hồi cung, Vũ Chi Duệ bị Cơ thái hậu bắt giam, An Tĩnh Hề nhận thấy đây là cơ hội ngàn năm có một, vì vậy lại phải thích khách tới, sao đoán được lại gặp Tần Hạo, rồi sau đó nàng vô cùng kinh ngạc phát hiện ra An Ninh Hề đã thay đổi.

Có điều sự thay đổi này càng khiến nàng không cam lòng. An Ninh Hề ngày xưa bất tài vô dụng chính là nguyên nhân để nàng thay thế ngôi vào ngôi vị, nhưng giờ đây An Ninh Hề lại trở nên trầm ổn cơ trí đó là điều khiến nàng khó mà chấp nhận. Vì vậy nàng không kềm chế được lại lần nữa phải thích khách vào vương cung Đông Việt, thậm chí còn đuổi theo cả đội quân tới cửa khẩu Bình Cốc, qua những chuyện đó cũng đủ thấy được nàng nóng lòng muốn trừ khử An Ninh Hề đến mức nào.

An Ninh Hề nói rất đúng, là nàng quá nóng lòng rồi.

An Tĩnh Hề quay đầu nhìn cánh cửa chính đang khép chặt, rồi nhắm lại mắt, phía ngoài cánh cửa kia có người nàng yêu thương nhất, nàng đã từng ảo tưởng rằng ngày mình đăng cơ Quân vị, sẽ cho chàng cơ hội để thể hiện tài năng của mình, đáng tiếc bây giờ lại...

An Tĩnh Hề đột nhiên cười thê lương, cuối cùng nâng cốc trà trong tay lên uống một hơi cạn sạch. Nàng vút chiếc cốc đi, cảm hận nhìn An Ninh Hề trừng trừng, “Đồ độc ác...”

Về mặt An Ninh Hề không biểu cảm nhìn nàng ta, “Với những việc người làm, ta như vậy đã là nhân từ lắm rồi, chỉ là một cốc trà thôi, người cũng chẳng phải chịu khổ sở gì.”

An Tĩnh Hề không tin được trợn mắt nhìn nàng, máu bắt đầu tràn ra từ khóe miệng, “Người... Rốt cuộc người là ai?”

An Ninh Hề hơi nhoén môi, thần sắc có vẻ đau thương, sau đó cúi người gần sát tai nàng ta nói nhỏ: “Ta chỉ là một cô hồn quay về báo thù thôi.”

An Tĩnh Hề khiếp sợ không ngừng thở dốc, nhìn nổi khiếp sợ đọng đầy trong mắt nàng ta sau đó ánh mắt từ từ mất đi tiêu cự.

An Ninh Hề đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nàng ta, cho đến khi cô gái trước mắt ngã oặt xuống sàn nàng mới xoay mặt nhìn về phía cửa điện, cao giọng nói: “Tất cả vào đi.”

Cửa điện được mở ra, xuất hiện đầu tiên là vẻ mặt khiếp sợ của Lang thái phó và Lang Thanh Dạ. Vừa rồi lúc An Ninh Hề nói ra bí mật kia đã hạ giọng rất nhỏ vì không muốn bọn họ nghe, còn những chuyện khác, ví dụ như chuyện An Tĩnh Hề hành thích nàng, bọn họ ở phía ngoài cửa điện đều đã nghe thấy hết.

An Ninh Hề nhìn Lang thái phó và Lang Thanh Dạ, Lang thái phó sau một hồi khiếp ngạc mới phả ứng lại, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin thứ tội. Mà Lang Thanh Dạ chỉ nhìn chăm chăm An Ninh Hề, vẻ mặt vừa ngỡ ngàng vừa đau lòng. Đến khi tầm mắt chuyển sang thi thể đang nằm trên sàn liền chuyển thành sững sốt, sau đó chạy vọt vào trong điện quỳ xuống bên cạnh thi thể An Tĩnh Hề, tay run run muốn đỡ nàng ta dậy, nhưng bàn tay đưa ra gần chạm tới thân thể thì bỗng do dự dừng lại, như thể không tin được chuyện xảy ra trước mắt, trong mắt dần hiện lên lớp sương mỏng.

An Ninh Hề xoay người đi tới hai bước nhìn Lang Thanh Dạ lạnh lùng nói: “Trưởng công chúa An Tĩnh Hề đột ngột bị bệnh nặng không thể cứu chữa. Bỗng cung mất đi người tỷ tỷ thương yêu vô cùng đau lòng, ban nghi lễ chôn cất như chư hầu, truy phong Hộ quốc phu nhân, hiệu là Hiếu Nghĩa Đại trưởng công chúa.” Nàng bỗng dừng lại nhìn Lang Thanh Dạ, “Lang thừa tướng, còn không mau tiếp chỉ.”

Tất cả mọi người đều hiểu ý của nàng, nàng không có ý định truy cứu tội danh của An Tĩnh Hề thậm chí còn an táng nàng ta long trọng, cũng không hề làm ảnh hưởng tới chức vị thừa tướng của Lang Thanh Dạ.

So với những việc An Tĩnh Hề đã làm, Lang Thanh Dạ biết An Ninh Hề làm vậy đã là nhân nhượng đến mức tối đa rồi. Hắn đứng dậy, xoay người liền nhìn thấy cánh tay phải bị băng bó của An Ninh Hề, nhắm mắt cố gắng đè nén tâm tình phức tạp trong lòng mình xuống, quỳ gối dập đầu cúi lạy An Ninh Hề, “Vi thần... linh chỉ tạ ân.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, xoay người nhìn Vũ Chi Duệ đang đứng cạnh cửa, “Vũ thái phó, ngài chuẩn bị một chiếc xe ngựa hộ tống thi thể trưởng công chúa hồi phủ công chúa đi.”

Vũ Chi Duệ nhận lệnh lập tức rời đi.

An Ninh Hề xoay người nhìn Lang Thanh Dạ, lại nhìn sang Lang thái phó vẫn đang quỳ trước cửa điện, lạnh nhạt nói: “Hai vị bớt đau buồn.” Sau khi nói xong liền cất bước đi ra cửa điện, như người mất hồn men theo lối đi hành thanh uốn khúc.

Trong cung Trữ Minh dường như đã chuẩn bị từ trước, nên lúc này không hề có một bóng cung nhân nào, Yến Lạc âm thầm lặng lẽ đi theo nàng, tâm trạng có phần phức tạp.

Trước đây nàng mãi lưu vong nên không để ý lắm đến Nữ Hầu Nam Chiêu khi xưa, nên cũng không biết về chuyện An Ninh Hề thay đổi ra sao, chỉ có từ hồi đi theo nàng ấy mới từ từ hiểu được đôi chút về con người này. Mà tâm trạng phức tạp lúc này của nàng không phải vì cảm thấy thủ đoạn của An Ninh Hề quá tàn nhẫn, dù sao nàng cũng từng trải qua cảm giác đứng bên vực sinh tử, không thể nương tay với kẻ đã hãm hại mình không phải là nguyên tắc làm việc xưa nay của nàng. Nàng chỉ cảm thấy kỳ lạ đó là, rõ ràng ở trước mặt người khác An Ninh Hề tỏ ra lạnh lùng, thủ đoạn tàn nhẫn, vậy sao lại đi cứu một người không rõ lai lịch như nàng?

Yến Lạc đang trầm tư, An Ninh Hề đi phía trước đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn nàng, “Yến Lạc, lần đầu giết người người có cảm giác gì?”

Yến Lạc sửng sốt, ngẩng đầu nhìn An Ninh Hề, lại thấy vẻ hoang mang trong mắt nàng mà trước nay chưa từng có, giống như vừa gặp phải chuyện gì vô cùng khó xử vậy. Yến Lạc hiểu ra, “Đây là lần đầu tiên Quân thượng giết người?”

An Ninh Hề chuyển tầm mắt, đắn đo suy nghĩ, “Nếu tự tay giết thì chính là lần đầu tiên.”

Yến Lạc mấp máy môi, cúi đầu nhìn bóng mình bị ánh đèn kéo dài trên đất, hồ hững nói: “Lần đầu tiên giết người chắc chắn là không hề dễ chịu.”

An Ninh Hề nhìn nàng khẽ gật đầu, “Đúng là không hề dễ chịu.” Dù sao An Ninh Hề tìm cách hãm hại nàng nhiều lần nhưng nói cho cùng thì nàng vẫn không bị sức mẻ gì, không thể coi là kẻ thù không đội trời chung. Nếu hiện tại người bị giết là kẻ thù của nàng, nàng sẽ cảm thấy hả hê và vui sướng, sao lại cảm thấy khó chịu cho được?

An Ninh Hề thở dài ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh lẽo trên bầu trời, trời xanh không có mắt khiến nàng tổn thương quá nhiều, rồi sẽ có một ngày nàng sẽ đòi lại từng chút một.

Tiếng bước chân vội vã chợt vang lên, An Ninh Hề thu hồ suy nghĩ nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy một bóng người dọc theo hành lang đi về phía cung Trữ Minh. Yến Lạc lập tức tiến lên một bước, ngăn trước người An Ninh Hề, lạnh lùng hỏi: “Kẻ phía trước là ai?”

Người đến lập tức dừng bước, dường như đã bị dọa cho mất hồn, giọng nói the thé vang lên, “Thì ra Quân thượng ở đây, thái hậu sai nô tài sang mời Quân thượng đến cung Thiên Thọ hỏi chút chuyện.”

An Ninh Hề đi tới vài bước mới nhận ra người nọ chính là Hồ công công bên cạnh Cơ thái hậu, “Hỏi chuyện gì?”

Hồ công công vội hành lễ với nàng, “Nô tài cũng không rõ, chỉ biết là vừa rồi thái hậu nhận được thư khẩn từ Trung Chu gửi tới, sau khi đọc xong thì lo lắng vô cùng, người bảo hình như là Trung Chu muốn đoạn tuyệt với Nam Chiêu...”

An Ninh Hề nghe xong chợt hiểu ra, Trung Chu thật biết chọn thời điểm, quân đội Nam Chiêu hiện vẫn còn đang đóng ở cửa khẩu Bình Cốc, giờ lại nói muốn đoạn tuyệt với Nam Chiêu, chẳng khác nào muốn Nam Chiêu lâm vào khốn cảnh ư?

Nàng hừ lạnh nói với Hồ công công: “Ông về bẩm lại với thái hậu không cần hỏi gì cả, muốn trở mặt thì cứ trở mặt thôi, Nam Chiêu ta chẳng có gì phải sợ!” Nói xong xoay người đi về hướng cung Trữ Minh, mới đi được vài bước lại dừng chân, xoay người bổ sung thêm với Hồ công công: “Ông bẩm thêm với thái hậu một tiếng, trưởng công chúa đột ngột phát bệnh, đã qua đời rồi.”

47. Chương 47: Cổ Nhân Ở Phương Bắc.

Đầu mùa đông Định Gia - Trung Chu năm thứ ba mươi sáu, Hoàng đế Định Gia ban hành chiếu thư tuyên bố từ nay về sau cùng Nam Chiêu phân rõ giới hạn, Trung Chu không thừa nhận thân phận của Quân chủ Nam Chiêu hiện tại, đồng thời Nam Chiêu cũng sẽ không được hoàng quyền che chở.

Chiếu thư vừa ban làm người người khiếp sợ, chỉ trong thời gian ngắn đã khiến khắp nơi bàn tán xôn xao.

Rất nhanh sau đó, An Ninh Hề nhận được thư hủy bỏ định ước của bốn tiểu quốc lân cận vừa mới thu nạp chưa lâu, nói muốn tách khỏi Nam Chiêu, quay về tự lập. Rồi đến tin vài nước nhỏ cạnh Nam Chiêu lần lượt liên kết với nhau nhòm ngó Nam Chiêu như hổ rình mồi.

An Ninh Hề dĩ nhiên biết chuyện này là có Trung Chu đứng sau chống lưng cho đám tiểu quốc kia, nếu không đám tiểu quốc kia sẽ không nhanh như vậy và cũng không có lá gan làm ra những chuyện này. Hiện nay Đông Việt và Tây Hoa vẫn đang giằng co ở cửa khẩu Bình Cốc, năm vạn binh mã và tướng quân Hoắc Tiêu thống lĩnh đội binh Nam Chiêu đều đang ở đó, xem ra Trung Chu đã tính toán rất kỹ.

Trong thư phòng của An Ninh Hề các quan viên đại thần không ngừng lui lui tới tới, có người tỏ ra vô cùng lo lắng, có người thể hiện sự căm phẫn không cam lòng, còn có người bị quá khích còn muốn xung phong ra đánh cho một trận, nhưng đều bị một câu ‘Bổn cung tự có tính toán’ của An Ninh Hề đuổi về. Nàng ngồi trong thư phòng nhắm mắt suy nghĩ mãi cho đến khi Vũ Chi Duệ đi vào bẩm báo có Lang thừa tướng đến cầu kiến.

Lang Thanh Dạ một thân trang phục trắng phao đi vào, vẻ mặt có chút tiều tụy, sau khi hành lễ với An Ninh Hề xong, liền hỏi: “Không biết Quân thượng triệu kiến vì thần là vì chuyện gì?”

An Ninh Hề đánh giá vẻ mặt hần một lát mới hờ hững hỏi, “Tang sự của Trưởng công chúa làm đến đâu rồi?”

Lang Thanh Dạ thoáng rũ mắt, chấp tay nói, “Được Quân thượng quan tâm nên mọi chuyện đều rất tốt, ngày mai đã có thể nhập thổ vi an.”

An Ninh Hề gật đầu, nàng có vẻ mệt mỏi đưa tay day day thái dương, “Chuyện Trung Chu lần này Lang thừa tướng có đối sách gì không?”

Lang Thanh Dạ ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt lập tức cung kính nghiêm nghị, “Mấy ngày nay vì thần cũng đang nghĩ tới chuyện này, các nước nhỏ xung quanh đột nhiên rục rịch nhòm ngó Nam Chiêu, rõ ràng họ đã bị Trung Chu giật dây, mà với tình thế Nam Chiêu hiện nay thì chỉ có hai lựa chọn.”

An Ninh Hề hạ tay xuống, nhìn hần chăm chăm, “Nói nghe xem.”

“Một là lập tức gọi Hoắc đô đốc dẫn binh mã quay về, đến chừng đó đám tiểu quốc kia sẽ kiêng dè quân uy của Nam Chiêu, tự nhiên sẽ lui binh và quy hàng.”

An Ninh Hề ngay lập tức lắc đầu, “Không được, chiến sự ở Bình Cốc không thể rút quân dễ dàng như vậy được, Đông Việt còn chưa lui binh thì Nam Chiêu vẫn phải tiếp tục tương trợ Tây Hoa.”

Lang Thanh Dạ nhíu nhíu mày, hần vẫn không hiểu vì sao An Ninh Hề lại nặng nề đòi trợ giúp Tây Hoa như thế, nhất là vị tướng quân Phong Dực đó. Sự thật mà nói, lần này nếu không phải vì Phong Dực, Nam Chiêu sẽ không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay. Nhưng An Ninh Hề rõ ràng không muốn người khác hỏi tới chuyện này, nên hần không tiện nhiều lời.

Hần bước lên đứng trước mặt An Ninh Hề, “Nếu đã vậy, thì chỉ còn lựa chọn phương án thứ hai, tìm kiếm thế lực thứ ba ủng hộ Nam Chiêu.”

An Ninh Hề hơi trầm tư suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, “Nói không sai, với tình hình hiện nay thì chỉ có thể lựa chọn cách này.”

Lang Thanh Dạ thở dài, “Nhưng sợ là rất khó, hiện nay còn có thế lực nào có năng lực ủng hộ Nam Chiêu mà chính họ chưa bị cuốn vào cục diện này?”

Đôi con ngươi màu hổ phách của An Ninh Hề hơi lóe lên, hồi lâu sau khẽ gật đầu, “Bổn cung sẽ có tính toán, khanh lui ra đi.”

Lang Thanh Dạ hơi ngớ ra, nhưng sau đó chấp tay người với nàng rồi đi ra ngoài.

An Ninh Hề tựa vào lưng ghế, khép mắt lại, không lâu sau lại chợt mở mắt ra gọi Yến Lạc vào.

“Quân thượng có gì cần căn dặn?” Yến Lạc đứng thẳng bên cạnh nàng, cung kính hỏi.

An Ninh Hề giơ cánh tay phải vẫn đang bị thương lên nói, “Bổn cung gọi người vào viết giúp bổn cung hai lá thư.”

Yến Lạc đáp vâng rồi chuyển chiếc ghế đến nghiêm chỉnh ngồi xuống đối diện nàng, lấy bút mực chuẩn bị viết thư theo lời An Ninh Hề căn dặn.

Một lá viết cho Hoắc Tiêu đang đóng ở cửa khẩu Bình Cốc, bảo hắn không cần lo lắng mà dẫn binh quay về, cứ tiếp tục ở lại nơi đó tương trợ Tây Hoa, mà phong thư còn lại là gửi tới Bắc Mạnh.

Quân chủ Bắc Mạnh hiện giờ là Cố Bằng Hiên, trước đây từng làm con tin ở Đông Việt, mà trong thời gian đó, hắn và Tiêu Như Thanh – cũng chính là thân thể kiếp trước của An Ninh Hề đã từng có một tình bạn rất sâu sắc, thậm chí thuở xa xưa ấy còn kết bái tỷ đệ. An Ninh Hề vốn không định tìm hắn sớm như vậy, nhưng với tình thế này nàng chỉ có thể mượn một mối có thể bình định được thế cục nơi đây, mà Bắc Mạnh không thể nghi ngờ là đối tượng thích hợp nhất.

Yến Lạc hơi kinh ngạc, lá thư này lại viết cho Quân chủ Bắc Mạnh, người luôn đứng ngoài phân tranh thiên hạ, hơn nữa cuối thư còn dùng cách xưng hô ‘Tiểu Hiên’ vô cùng thân mật, đúng là quái lạ. Mà càng kỳ quái hơn nữa là, sau khi An Ninh Hề cầm bút thư lên còn dùng chính tay phải đang bị thương của mình từ từ vẽ một ký hiệu gì đấy trông rất kỳ lạ.

Sau khi hai phong thư được đưa đi, An Ninh Hề bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi kết quả, thời gian ngồi chờ tiện thể quan tâm hỏi han tang lễ của trưởng công chúa cho có hình thức.

Không lâu sau, hai lá thư đều đã đến được nơi cần đến.

Hoắc Tiêu đóng ở cửa khẩu Bình Cốc nhận được thư cũng vô cùng sốt ruột, câu nói ‘Bổn cung tự có sắp xếp, đồ đốc không cần lo lắng’ kia của An Ninh Hề khiến hắn vẫn không sao yên lòng được. Ai cũng nhìn ra được lần này là do Trung Chu ra tay ở phía sau, thử hỏi bảo hắn làm sao không lo lắng được đây.

Chiếu thư kia ban ra đã chính thức loại Nam Chiêu ra khỏi liên kết các nước, nói cách khác, tình hình này nếu là bất kỳ một quốc gia nào khác, hay thậm chí tộc ngoại bang kéo đến xâm lược Nam Chiêu cũng không lo sẽ bị chỉ trích và chịu sỉ vả của đời. Bởi vì Nam Chiêu lúc này, xét theo phương diện nào đó, quả thực là ai cũng có thể đến cẩu xé tranh giành.

Nghĩ thế khiến Hoắc Tiêu chợt nhớ đến căn nguyên của sự việc, nếu không phải bởi vì Phong Dực thì Nam Chiêu đã không rơi vào hoàn cảnh khó xử như hiện tại. Cộng thêm mấy lời dèm pha châm dầu vào lửa của Ngô Trinh vốn đã không ưa gì Phong Dực, Hoắc Tiêu liền hùng hùng hổ hổ đi vào quân trướng của Phong Dực.

Thị vệ canh bên ngoài màn cửa không kịp ngăn lại, Hoắc Tiêu đang hăm hực tính xông vào nhưng chợt đứng khựng lại. Bởi vì hắn nghe được Phong Dực đang bàn giao với Lật Anh Thiển.

“Hoắc đồ đốc đến à? Có chuyện gì không?” Phong Dực đang ngồi sau bàn dài nói chuyện với Lật Anh Thiển đứng phía đối diện, chợt nhìn thấy Hoắc Tiêu lập tức mỉm cười hỏi.

Hoắc Tiêu bước tới hai bước, tầm mắt đảo qua Phong Dực và Lật Anh Thiển, giọng nói mang theo vẻ kinh ngạc: “Phong tướng quân muốn phái Lật tướng quân đến tương trợ Nam Chiêu?”

Phong Dực gật đầu, “Đúng vậy, lần này Nam Chiêu vì ta nên mới trở mặt với Trung Chu, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn được?”

Thái độ của Hoắc Tiêu lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Phong Dực mang thêm vài phần kính trọng, chấp tay cúi nói với hắn: “Phong tướng quân trọng nghĩa, Hoắc Tiêu đây xin cảm tạ trước.”

Phong Dực cười đứng dậy, đáp lễ lại, “Hoắc đô đốc không cần đa lễ, đây là việc Tây Hoa nên làm, không biết khi nào Hoắc đô đốc định khởi hành về Nam Chiêu, có thể gọi Lật tướng quân cùng đi theo.”

Hoắc Tiêu khẽ lắc đầu, “Quân thượng gửi thư lệnh cho ta hãy tiếp tục ở đây tương trợ Tây Hoa, cho nên ta không thể về.”

Phong Dực thoáng sửng sốt, quay đầu trao đổi ánh mắt với Lật Anh Thiển, người sau nhìn thấy trong mắt hắn đầy ý cười nhạo. Phong Dực mím môi chuyển tầm mắt, hướng ra ngoài gọi Tàn Hạo.

Tàn Hạo sau khi đi vào liền chấp tay hành lễ, “Tướng quân có gì cần dặn?”

Phong Dực ngồi xuống, cầm lấy bút lông treo trên giá nhúng mực múa bút, nhanh chóng viết xong một phong thư, rồi vừa lấy kim ấn nguyên soái từ trong hộp ra đóng dấu, vừa nói với hắn: “Người mau chóng trở về thành Trường An giao lá thư này cho Chu Lập, bảo hắn dẫn theo binh mã dưới trướng cùng Lật tướng quân đi Nam Chiêu tương trợ.”

Tàn Hạo và Lật Anh Thiển liếc mắt nhìn nhau, trên mặt hai người đều lộ vẻ do dự.

Phong Dực thấy vẻ mặt của hai người, cười cười, “Ta biết các ngươi muốn nói gì. Yên tâm, tuy Chu Lập vừa mới quy thuận ta, nhưng xưa nay luôn trung thành với Vương thượng, giờ còn có thêm dấu này, chắc chắn hắn sẽ tuân theo.”

Lật Anh Thiển bên cạnh ngáp ngừng nói: “Nhưng ban đầu hắn cũng một lòng trung thành với Phong Vô Thù, nói thật cho đến giờ mặt tướng vẫn không yên tâm về hắn.”

Phong Dực liếc mắt nhìn Hoắc Tiêu này giờ không lên tiếng, lại nhìn Lật Anh Thiển cười rất có thâm ý, “Nếu đã vậy thì hắn càng thích hợp đi Nam Chiêu rồi.”

Lật Anh Thiển sửng sốt, sau đó chợt hiểu ra. Nếu không yên lòng thì chuyển đi sẽ tốt hơn so với giữ lại ở thành Trường An.

Mặc dù Hoắc Tiêu không hiểu nội dung bọn họ đang thảo luận rốt cuộc là gì, nhưng hiểu được Phong Dực đang muốn phái thêm người đến Nam Chiêu, vì vậy vội vàng chấp tay với hắn, vẻ mặt cảm kích nói, “Phong tướng quân làm vậy rất có thể sẽ bị liên lụy, thậm chí còn bị Trung Chu bãi bỏ tuyên bố thừa nhận thân phận, Hoắc Tiêu vô cùng cảm kích trước ân tình này của tướng quân.”

Phong Dực cười cười như chuyện đó không sao cả, “Thân phận không được thừa nhận thì có sao đâu nào? Ta sẽ vẫn là ta, sẽ không có gì thay đổi. Ngược lại Nữ hầu từng cứu mạng ta, hơn nữa sau khi ta về nước còn hết lòng tương trợ, phần ân tình này mới là khó có thể báo đáp.”

Ngày trước khi Phong Dực còn ở vương cung Nam Chiêu, Hoắc Tiêu tiếp xúc với hắn không nhiều, cũng không hiểu gì về con người này, nhưng giờ nghe được những lời này, cảm thấy vô cùng thưởng thức trước sự cởi mở thẳng thắn và trọng tình trọng nghĩa của hắn.

Sau khi Hoắc Tiêu rời đi không bao lâu, Lật Anh Thiển và Tàn Hạo cũng lui ra. Phong Dực chậm rãi đi tới trước tấm bản đồ, tầm mắt nhìn chăm chăm địa phận Nam Chiêu nằm phía bên dưới, lòng thầm nghĩ: An Ninh Hề, tại sao đã đến tình cảnh này rồi mà nàng vẫn không chịu để Hoắc Tiêu dẫn quân về nước? Thật sự là chỉ vì muốn giúp ta thôi sao? Hắn khẽ gơ tay, ngón tay điểm nhẹ lên vị trí thành Kim Lăng, rồi từ từ di chuyển sang phía tây, theo hướng ngón tay di chuyển trên tấm bản đồ hắn lên dấu vết mờ mờ cho tới khi dừng lại ở địa giới Tây Hoa, khẽ môi thoáng nhếch cười, “Nếu đã vậy, vậy thì nàng hãy giúp đến cùng nhé...”

Khi ấy mọi chuyện còn nằm trong tầm kiểm soát của hắn, nhưng chỉ qua vài ngày sau, tin tức đưa về khiến hắn vô cùng sửng sốt.

Năm xưa Phong Dực từng cài rất nhiều mật thám tại các nước khác để thu thập tin tức, mà tại các nước lớn, ngoại trừ Đông Việt, đương nhiên đều có người của hắn. Năm đó Đông Việt phòng thủ rất chặt chẽ, đến tận mấy năm gần đây, tổ chức tình báo phía họ mới hơi lơ nên đám người của hắn mới dám có chút hành động, nhưng vẫn không thể làm gì được. Trung Chu ngoài mạnh trong rộng, người của hắn đã sớm trà trộn vào được, thậm chí còn được làm quan lại trong triều đình. Nam Chiêu vì có hắn ở đó cho nên mật thám đương nhiên nhiều hơn, làm việc càng thuận lợi dễ dàng hơn. Mà Bắc Mạnh, tuy cũng có người

của hắn nhưng hắn không quá chú ý. Vì dù sao Dù sao nào giờ Bắc Mạnh vẫn luôn duy trì thái độ không tranh quyền đoạt thế, Quân chủ Bắc Mạnh Cố Bằng Hiên cũng là người có cuộc sống vô cùng an nhàn tự tại, không quan tâm đến chuyện thiên hạ.

Nhưng thật không ngờ, cùng lúc Lật Anh Thiên và Chu Lập tập hợp quân thẳng tiến Nam Chiêu, Bắc Mạnh đột nhiên truyền tin đến rằng, Cố Bằng Hiên tự mình suất lĩnh mười vạn đại quân một đường hướng thẳng về Nam Chiêu, thậm chí trước khi hành quân còn không quên tuyên bố rộng rãi tin tức Bắc Mạnh sẽ hết lòng tương trợ Nam Chiêu.

Sau khi nhận được tin, Phong Dực ở trong trạng suy tư rất lâu mà vẫn không thể hiểu được tại sao Cố Bằng Hiên lại đột nhiên thay đổi thái độ, tận lực dốc sức tương trợ Nam Chiêu như thế.

Nhưng rất nhanh hắn đã có được đáp án, Lật Anh Thiên lúc này đã đến lân cận Nam Chiêu truyền tin về cho hắn, nói rằng mật thám thu được tin tức chính là Nữ hầu viết thư mời quân chủ Bắc Mạnh đến tương trợ.

Phong Dực siết chặt nắm tay, phong thư lập tức bị hắn vò thành một cục, sóng mắt như có mây đen âm u chìm nổi, đủ loại tâm tình phức tạp khó phân biệt. Hắn nhớ tới thời gian trước từng nhận được mật thám từ Trung Chu, nói rằng Hoàng đế Định Gia muốn dùng hôn sự để kết minh với An Ninh Hề. Mà sau chuyện An Ninh Hề bị thương thì chuyện đó cũng tan thành mây khói. Lúc này nàng lại đích thân mời Bắc Mạnh đến, chẳng lẽ An Ninh Hề muốn kết minh với Bắc Mạnh?

Phong Dực hít một hơi, cảm thấy hơi khó hiểu, hắn suy nghĩ hồi lâu sau đó đột nhiên lắc đầu cười, thầm trách mình lo sợ không đâu. Nếu trong lòng đã có tính toán thì cần gì phải nhìn trước ngó sau, mọi chuyện cứ tùy An Ninh Hề đưa ra quyết định là được. Hắn ngồi vào sau bàn dài mài mực viết thư, địa điểm nhận thư lại chính là Lâm Nguyệt lâu ở Nam Chiêu.

48. Chương 48: Nhận Nhau Muộn Màng.

Edit: Thanh Liên

Beta: TieuKhang

Lật Anh Thiên và Chu Lập dẫn khoảng sáu vạn đội quân, chỉ với đội quân tinh nhuệ này thôi đã đủ làm cho mấy đám nước nhỏ vốn định ngấp nghé vô cùng khiếp đảm. Sau đó mười vạn đại quân của Bắc Mạnh từ ngàn dặm xa xôi đã đến được vùng lân cận Nam Chiêu khiến cho đến cả Trung Chu cũng chấn động khiếp sợ. Nỗi lo lắng trong suốt mấy ngày qua của từ đại thần đến dân chúng Nam Chiêu cuối cùng cũng được người ngoại.

Sau khi quân đội Bắc Mạnh đến Kim Lăng, bốn tiểu quốc ban đầu ăm ăm ã đòi tách ra tự lập ngay lập tức phái sứ giả đến dâng quốc thư, bày tỏ vô cùng hối hận, muốn quay lại quy thuận Nam Chiêu như thuở trước. An Ninh Hề không còn kiên nhẫn với đám người trở mặt như trở bàn tay này nữa, trực tiếp tuyên bố với bốn tiểu quốc hoặc là tách khỏi Trung Chu hoàn toàn quy thuận Nam Chiêu, hoặc chờ quân đội Nam Chiêu tới sáp nhập bốn nước.

Bốn tiểu quốc biết hiện nay Nam Chiêu đã không còn phụ thuộc hoàng quyền, tương lai hoặc là bị hoàng quyền tiêu diệt, hoặc sẽ tiêu diệt hết hoàng quyền, bên nào cũng nhất thời do dự không biết nên chọn con đường nào. Nhưng Tây Hoa và Bắc Mạnh đều tới trợ giúp khiến bốn nước này hiểu rõ được thế cục hiện nay, vì vậy cuối cùng quyết tâm chia cắt ràng buộc với Trung Chu, chính thức quy thuận Nam Chiêu, hơn nữa còn đưa con trai trưởng tới Nam Chiêu làm con tin.

Về sự việc thay đổi đột ngột lần này, An Ninh Hề không ngờ Phong Dực lại phái quân đến tương trợ Nam Chiêu, tuy rằng biết hắn xuất phát từ lễ nghĩa nhưng trong lòng vẫn có chút cảm kích. Sau khi giải quyết xong chuyện của bốn nước nhỏ, nàng đích thân cùng Lang Thanh Dạ và đám quần thần ra cửa thành nghênh đón Lật Anh Thiên và nhóm người Bắc Mạnh vương.

Có điều An Ninh Hề không trực tiếp ra mặt mà ngồi trên xe giá, nhờ Lang Thanh Dạ thay mặt nàng chào hỏi, mãi cho đến khi trở về cung, nàng mới phái người đi mời Cố Bằng Hiên đến gặp.

Cố Bằng Hiên được nhóm cung nhân dẫn đến thiên điện cung Trữ Minh ngồi đợi, không lâu sau phía cửa vang lên tiếng động, sau đó An Ninh Hề đẩy cửa đi vào.

Sau khi cửa mở, nhìn thấy người trước mắt, An Ninh Hề bỗng có cảm giác như mình đã trải qua mấy đời người vậy.

Người đàn ông trước mặt xoay người lại, một thân áo bào màu đen thêu hoa văn tối làm nổi bật thân hình vạm vỡ cao lớn của hắn, đầu đội kim quan, mặt như ngọc tạc, đáy mắt hờ hững không theo khuôn phép còn mang theo sự phóng túng càn rỡ, nhưng thời điểm khi nhìn thấy An Ninh Hề lại có phần cảnh giác, đã không còn là đứa trẻ khốc lóc nhớ nhà mười mấy năm trước nữa rồi.

An Ninh Hề lẳng lặng nhìn hắn, không biết nên nói gì cho phải nên chỉ đành im lặng.

Cố Bằng Hiên cũng đứng đó nhìn nàng, hồi lâu sau mới mở miệng, giọng nói thì lạnh nhưng mang theo chút sốt ruột, “Quả nhân đã theo lời Nữ hầu mang binh tới, còn thông cáo thiên hạ sẽ toàn lực trợ giúp Nam Chiêu. Bây giờ có phải Nữ hầu nên nói cho quả nhân biết tung tích của Tiêu Như Thanh rồi không?”

Tâm trạng đang rất khẩn trương của An Ninh Hề đột nhiên thoải mái lạ thường, không nhịn được mím môi cười, “Vì sao ngài lại cho rằng bốn cung biết tung tích của Tiêu Như Thanh?”

Cố Bằng Hiên sững sốt, trong lòng thoáng do dự. Vốn dĩ hắn cảm thấy hành vi lần này của mình có hơi liều lĩnh, giờ đây lại càng thấy không ổn, chẳng lẽ thật sự đã bị Nữ hầu lừa?

“Không ngại nói cho Nữ hầu biết, mười vạn đại quân của quả nhân vẫn đang đóng ngoài thành Kim Lăng.” Mắt hắn long lên, nhưng giọng điệu vẫn như đang kể chuyện: “Nữ hầu chắc là cũng từng nghe câu “nước có thể nâng thuyền nhưng cũng có thể lật thuyền” chứ?”

An Ninh Hề cười vô cùng xán lạn, gật đầu nói, “Không tệ, không tệ, tiểu Hiên, đệ quả nhiên đã trưởng thành rồi, còn biết uy hiếp người khác nữa.”

Cố Bằng Hiên nhú nhú mày, đột nhiên cảm thấy nụ cười và giọng nói của người trước mặt vô cùng quen thuộc, cách gọi ‘tiểu Hiên’ cũng rất thân mật tự nhiên, không hề gượng ép. Lúc hắn nhìn thấy tên ‘tiểu Hiên’ xuất hiện ở cuối thư, cộng thêm hình vẽ giống hệt hoa văn trạm khắc trên miếng ngọc bội hắn tặng cho Tiêu Như Thanh trước kia, nên mới đoán rằng Nữ hầu biết tung tích của Tiêu Như Thanh. Chẳng lẽ lá thư kia không phải do Nữ hầu mượn danh nghĩa Tiêu Như Thanh viết, mà chính là... đích thân Tiêu Như Thanh tự tay viết? Nhưng sao có thể như thế được?

An Ninh Hề quan sát vẻ mặt liên tục thay đổi của Cố Bằng Hiên, thử dài một bước rồi tiến lên trước, thu lại ý cười trên mặt nhìn hắn đăm đăm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Tiểu Hiên, ta chính là Tiêu Như Thanh.”

Cố Bằng Hiên mở to hai mắt, không thể tin nổi nhìn nàng, bất giác lui về phía sau hai bước, “Chuyện này là sao? Ta vẫn luôn tin rằng Tiêu Như Thanh không chết, nhưng sao có thể biến thành một người khác được?”

An Ninh Hề nghiêng người tới, giọng nói mơ hồ vang lên bên tai hắn, “Tiểu Hiên có muốn nghe chuyện xảy ra trong mười năm ấy không?”

Gió lạnh rít gào ngoài điện, thời tiết đã chính thức bước vào mùa đông.

Yến Lạc và Vũ Chi Duệ canh giữ ở chính điện cung Trữ Minh, nhưng mắt luôn nhìn chăm chăm về phía cửa thiên điện, không biết bên trong kia An Ninh Hề và Bắc Mạnh vương đang nói chuyện gì mà lại bí mật như thế, ngay cả hai người họ cũng không cho phép đến gần.

Không lâu sau, An Ninh Hề và Cố Bằng Hiên cùng nhau từ trong cửa điện đi ra, Yến Lạc kinh ngạc nhìn hai người, thấp giọng hỏi Vũ Chi Duệ bên cạnh, “Quan hệ của Quân thượng và Bắc Mạnh vương thân thiết đến vậy sao?”

Hai người phía xa xa vừa đi vừa cười cười nói nói, dáng vẻ thân thiết tự nhiên.

Vũ Chi Duệ cũng nghi hoặc lắc đầu, “Trước đây chưa từng thấy Quân thượng và Bắc Mạnh vương tiếp xúc qua lại với nhau.”

Hai người đang thắc mắc ngờ vực thì An Ninh Hề đã đi đến trước mặt nói với Yến Lạc: “Người đi bẩm báo với thái hậu một tiếng, nói bốn cung quyết định ba ngày sau sẽ mở tiệc trong cung, nhân dịp sinh nhật bốn cung đồng thời thiết đãi đón tiếp Bắc Mạnh vương và Lật tướng quân.”

Yến Lạc liếc mắt nhìn Cố Bằng Hiên đang đứng bên cạnh nàng, khom người nhận lệnh rồi đi về hướng cung Thiên Thọ.

Cố Bằng Hiên cười nhìn theo bóng lưng Yến Lạc với dáng vẻ ngả ngớn, quay sang nói với An Ninh Hề: “Sao cô gái đó lại mang khăn che mặt thế? Chẳng lẽ đã bị hủy dung? Nếu đúng là như vậy thì thật tiếc cho một cô gái xinh đẹp, chỉ mới nhìn qua đôi mắt hé lộ ra bên ngoài thôi mà đã, chắc chắn, thật là động lòng người.”

An Ninh Hề buồn cười liếc hắt, “Người ta nói Bắc Mạnh vương không quan tâm đến phân tranh thiên hạ, chỉ thoả mái hưởng thụ cuộc sống, ban đầu bốn cung còn không tin, giờ đã được mở rộng tầm mắt rồi.”

Cố Bằng Hiên cùng nàng đi tới thư phòng, nhỏ giọng nói: “Nghe Như Thanh tỷ gọi đệ là Bắc Mạnh vương cảm thấy hơi không quen.”

An Ninh Hề quay đầu liếc nhìn Vũ Chi Duệ đi sau hai người không xa, rồi quay lại nhìn hắt khế lắc đầu, “Hiện tại tuổi ta cũng không lớn hơn đệ, về thân phận lại đều là quân chủ một nước, ở trước mặt người khác không thể gọi đệ là tiểu Hiên như trước kia được, đệ càng không thể gọi ta là Như Thanh tỷ.”

Cố Bằng Hiên thở dài, “Con người sao lúc nào cũng đủ loại quy củ, chẳng cởi mở sáng khoái gì cả.”

Trong lúc nói chuyện thì hai người đã vào đến thư phòng, An Ninh Hề dặn Vũ Chi Duệ đứng xa coi chừng, không được đến gần, sau đó đóng chặt cửa thư phòng rồi quay qua nói với Cố Bằng Hiên: “Về sau ta và đệ cứ thoả mái gọi tên nhau, dù sao hai nước chúng ta cũng sắp kết minh rồi.”

Cố Bằng Hiên khế gật đầu, “Vậy sau này đệ sẽ gọi tỷ là Ninh Hề, còn tỷ không được nói đệ không biết lớn nhỏ như trước đây nữa.” Nói xong nhin không được bật cười, nhưng chỉ cười được hai tiếng, vẻ mặt lại chuyển sang đau lòng. Hắn nhìn An Ninh Hề, dường như sợ chạm vào nỗi đau của nàng nên giọng nói cũng bất giác nhỏ nhẹ dịu dàng, “Ninh Hề, ban nãy tỷ kể lại chuyện mười năm trước, nhưng suốt mười năm đó tỷ làm thế nào để vượt qua, cho đệ nghe, nhưng mười năm nay tỷ sống thế nào, tỷ... nhất định là đã chịu không ít kẻ hành hạ khổ sở.”

An Ninh Hề rũ mi xuống, xoay người đưa lưng về phía hắn, qua rất lâu mà vẫn không nói gì.

Cố Bằng Hiên chợt giật mình, lập tức tươi cười nói, “Đúng rồi, vừa rồi mới nói kết đồng minh, vậy mau viết minh thư thôi.”

An Ninh Hề trầm trầm thở dài, tiểu Hiên à tiểu Hiên, dù đã qua mười năm, vật đổi sao dời bao nhiêu đi nữa thì đệ vẫn là cậu bé hiền lành thiện lương như ngày nào. Vậy mà hôm nay nàng lại kéo người vốn không quan tâm đến phân tranh thiên hạ này vào cuộc chiến. An Ninh Hề khép mắt lại, nàng vì báo thù mà trở nên quá ích kỷ rồi.

Cố Bằng Hiên thấy nàng vẫn im lặng không nhúc nhích, lại thúc giục nàng. An Ninh Hề vội choàng tỉnh, dần xúc động trong lòng xuống đi tới bàn đọc sách ngồi xuống, bắt đầu viết minh thư. Vết thương trên cánh tay phải của nàng đã lành hơn năm phần nhưng vẫn còn hơi đau, vì vậy nên viết rất chậm, nghiêm túc nắn nót từng nét bút.

Cố Bằng Hiên ngồi xuống cạnh bàn tròn gần đây nhìn vào sườn mặt nghiêng của nàng, lòng vô vàn đau xót. Năm đó hắn ở vương cung Đông Việt bị người ta khinh miệt bắt nạt may nhờ có nàng che chở, nhưng mười năm qua đã có ai ở bên cạnh bảo vệ nàng đây? Hắn siết chặt nắm tay, không để cho cảm xúc lộ ra ngoài, tránh làm An Ninh Hề nhớ lại mà đau lòng, trong lòng càng cảm hận Sở Nghiệp Kỳ vô biên.

Ngày trước khi ở Đông Việt làm con tin, hắn vốn đã không có thiện cảm với Đông Việt, nếu không phải vì Tiêu Như Thanh thì sau khi xưng vương hắn đã dẫn quân tới Đông Việt để rửa sạch mối nhục trước kia. Mười năm trước Tiêu Như Thanh đột nhiên mất tích, hắn phái rất nhiều người đi tìm kiếm tung tích nàng, cũng từng dùng thân phận quân chủ gửi thư tới hỏi Sở Nghiệp Kỳ, nhưng đều như đá chìm đáy biển, không

chút tin tức. Hôm nay nếu đã biết được chân tướng, hẳn càng thêm căm hận Đông Việt bấy nhiêu. Về chuyện kết minh với An Ninh Hề, cho dù nàng không nhắc đến thì chính hẳn cũng sẽ chủ động đề nghị.

Trong lúc hẳn đang trầm tư, An Ninh Hề đã viết xong minh thư, nàng đặt bút xuống, đứng dậy cầm minh thư đi tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đặt minh thư ở trước mặt hẳn, “Đệ đọc lại xem, nếu có chỗ nào chưa ổn ta sẽ bổ sung.”

Cổ Bằng Hiên cầm minh thư lên đọc, sau đó thắc mắc hỏi, “Sao trong đây lại nhắc đến cả Tây Hoa?”

An Ninh Hề không biết nên giải thích thế nào, cũng không tiện nói mình định nâng đỡ Phong Dực đoạt lấy thiên hạ, đành giải thích qua loa: “Tây Hoa cũng có ý kết minh, ta chỉ là tiện ghi luôn vào thôi.”

Cổ Bằng Hiên không nghi ngờ gì gật đầu, “Thêm một lực lượng thêm phần bảo đảm. Hiện tại Tây Hoa có chiến thần Phong Dực nên lực lượng cũng tăng mạng đáng kể.”

An Ninh Hề gật đầu cười, “Nói rất đúng.”

Mà Phong Dực được hai người nhắc đến lúc này hiện đang không có thời gian để mà để ý đến chuyện của Nam Chiêu. Đông Việt vương lại bắt đầu tấn công, hẳn đành phải lần nữa nghênh chiến.

Lần này Phong Dực không thối lui như lần trước nữa, mà nhiều lần giáp lá cà trực diện với Đông Việt. Ba năm hẳn ở Nam Chiêu đã nghiên cứu không ít chiến thuật, lúc này nhân tiện dùng quân độ của Đông Việt để thử nghiệm. Quân Đông Việt hết lần này đến lần khác bị quân Tây Hoa đánh cho tan tác, Hoắc Tiêu cũng nhiều lần muốn xông pha tương trợ nhưng không có cơ hội để phát huy.

Sở Nghiệp Kỳ bấy giờ mới thấy vô cùng hoảng hốt, hẳn không ngờ vớ sắt mà Đông Việt hẳn xưa nay luôn tự hào lại chỉ vì Phong Dực thay đổi chiến thuật mà bị vô hiệu hóa dễ dàng như thế. Nói vậy chẳng phải ước mơ muốn thống nhất thiên hạ của hẳn phải vỡ tan tành chỉ vì Tây Hoa sao?

Sở Nghiệp Kỳ hạ lệnh tạm thời hạ trại điều chỉnh quân đội tại chỗ, lại bắt đầu thế trận giằng co với Tây Hoa. Phong Dực cũng không nóng vội, nếu Sở Nghiệp Kỳ còn muốn kéo dài thời gian thì hẳn cũng không ngại chiều theo đến cùng, nhân tiện đợi tin tức phía Nam Chiêu.

Ngày đó hẳn viết thư cho Tôn Vô Gia nhắc cô ấy tìm cơ hội gặp mặt An Ninh Hề, nói rõ đề nghị của hẳn, rất nhanh sau đó Tôn Vô Gia đã có được cơ hội. Đúng dịp An Ninh Hề muốn tổ chức tiệc mừng sinh nhật, Tôn Vô Gia phải làm phiền Vũ Chi Duệ nói với An Ninh Hề rằng cô ấy muốn vào cung hiến nghệ chúc mừng.

An Ninh Hề lo ngại An Tĩnh Hề vừa qua đời không lâu, không nên tổ chức ca múa nhạc huênh hoang làm gì, nên lúc đầu không đồng ý. Đến khi Vũ Chi Duệ nói Tôn Vô Gia có chuyện quan trọng muốn bẩm tấu, nàng mới đổi ý, đồng ý để mình cô ấy vào cung.

An Ninh Hề thắc mắc trong lòng không biết Tôn Vô Gia muốn cầu kiến là có mục đích gì, nhưng suy nghĩ mãi vẫn không có đầu mối nên cuối cùng chỉ đành chờ đợi. Xem ra đợi đến hôm mở tiệc mừng sinh nhật nàng mới có thể biết được.

49. Chương 49: Thành Tâm Chúc Mừng Sinh Nhật

Edit: Thanh Liên

Beta: TieuKhang

An Ninh Hề nói ba ngày nữa sẽ tổ chức tiệc mừng sinh nhật, trong vương cung Nam Chiêu liền trở nên rộn ràng vô cùng. Vì trưởng công chúa vừa qua đời không lâu, An Ninh Hề nhắc nhở không cần tổ chức quá linh đình, lễ nhạc ca múa cũng đều miễn cả.

Bữa tiệc này vẫn được tổ chức ở điện Phù Minh, chỉ khác là lần này không có Tri Ngọc đứng ra thu xếp giúp nàng, rất nhiều chuyện cần nàng tự mình xử lý, khi đó An Ninh Hề mới biết thì ra tổ chức được một bữa tiệc cũng không dễ dàng gì.

Vừa chập choạng tối, điện Phù Minh đã vô cùng náo nhiệt. Lúc An Ninh Hề và Cơ thái hậu đi vào thì những người khác gần như đã có mặt đông đủ. Vị trí đầu tiên bên trái là Lang Thanh Dạ ngồi tiếp đãi Cố Bằng Hiên. Vị trí tương tự bên phải dành cho hai vị tướng quân Tây Hoa là Lật Anh Thiển và Chu Lập. An Ninh Hề ngồi ở vị trí chính giữa trên thềm ngọc, nhìn phía dưới một lượt, thấy Vũ Chi Duệ ẩn thân sau tấm màn che, mà dáng người xinh đẹp lung linh bên cạnh chắc hẳn chính là Tôn Vô Gia.

Khi bữa tiệc bắt đầu, An Ninh Hề nâng chén trước cảm tạ ân tình của hai nước Bắc Mạnh và Tây Hoa đã đến tương trợ, qua lại đôi ba câu đã uống liền mấy ly rượu. Cơ thái hậu vì chuyện Trung Chu và Nam Chiêu trở mặt mà u buồn sầu muộn, dù cho hoàn cảnh lúc này có vui vẻ bao nhiêu đi nữa cũng không làm bà vui nổi. An Ninh Hề thăm thở dài, hiểu được trong lòng bà không nỡ cắt đứt với Trung Chu nơi quê hương đã nuôi bà lớn, nên cũng đành để mặc bà vậy.

Rượu qua ba vòng, An Ninh Hề còn chưa kịp lên tiếng lệnh cho Tôn Vô Gia đi ra hiến nghệ thì Cố Bằng Hiên đã mở miệng nói, “Quả nhân rất cảm kích tấm lòng của Nữ hầu, nhưng nếu như có thêm mỹ nhân ca múa góp vui thì sẽ càng vui hơn.”

An Ninh Hề biết tính hẩn phóng khoáng không câu nệ, sợ lời này của hẩn sẽ khiến Lang Thanh Dạ không vui, bèn vội nói: “Bắc Mạnh vương nói rất đúng, có điều tỷ tỷ bốn cung vừa mất không lâu trong lòng còn rất đau buồn, vì vậy hôm nay cũng không có chuẩn bị tiết mục ca múa gì, may mắn là Nam Chiêu ta lại có được một cô gái rất giỏi ca múa muốn ra hiến nghệ, không biết Bắc Mạnh vương có hứng thú muốn xem không?”

Cố Bằng Hiên vỗ tay cười, liên tục gật đầu, “Được, được, hầu như có thể nhìn ra được ưu và khuyết điểm của một cô gái qua điệu múa, Nữ hầu mau lệnh cho nàng ấy ra đi.”

An Ninh Hề cười cười, hướng tới chỗ Vũ Chi Duệ đang đứng gọi: “Đi ra đi.”

Tôn Vô Gia bước ra từ sau tấm màn che, áo trong trên người màu trắng khoác thêm bên ngoài áo lụa màu hồng phấn nhạt, đầu đính trâm cài, bước đi tha thướt nhẹ nhàng, ngọc bội bên hông kêu vang lạnh lạnh vui tai, mặt nàng chỉ trang điểm nhẹ nhưng chỉ nhiều đó thôi đã đủ khiến người ta không thể dời mắt. Rất nhiều đại thần trong triều đã từng đến Lâm Nguyệt lâu, vừa nhìn thấy dung mạo của cô ấy đã lập tức nhận ra ngay.

Cố Bằng Hiên liếc mắt nhìn qua, rồi nhìn An Ninh Hề cười cười, “Không tệ.”

An Ninh Hề biết hẩn cố tình đùa bỡn nên không thèm để ý, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Tôn Vô Gia. Trong tay Tôn Vô Gia đang ôm cây đàn trúc nên không tiện hành đại lễ, đành khom người ra mắt An Ninh Hề, “Tham kiến Quân thượng, chúc Quân thượng ‘phương thọ chi hỉ’.” (phương thọ chi hỉ = chúc sinh nhật an lành vui vẻ)

An Ninh Hề nhìn nàng, “Hôm nay ngươi muốn biểu diễn tiết mục gì?”

Ánh mắt Tôn Vô Gia như có như không lướt qua Lật Anh Thiển, khom người nói: “Hôm nay Vô Gia sẽ hiến một ca khúc dâng tặng Quân thượng.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, “Vậy bắt đầu đi.”

Tôn Vô Gia đáp vâng, lập tức có cung nhân bê bàn ra cho nàng đặt đàn lên, phía sau bàn còn đặt thêm một tấm nệm mềm. Tôn Vô Gia ngồi quỳ xuống nệm, tay cầm cây thước gỗ khẽ lên đàn trúc chuẩn bị biểu diễn. Tuy Tôn Vô Gia sống ở chốn thanh lâu, nhưng lúc này đang ở trong vương cung, trước mắt các trọng thần thể nhưng cô ấy không hề có chút e sợ nào mà rất tự nhiên lướt đàn, tiếng ra rét rất từ từ vang lên.

An Ninh Hề nghe bài hát này cảm thấy rất đời quen thuộc, không nén được bất giác cau mày suy nghĩ lại, đột nhiên nhớ ra đây chính là ca khúc mà ngày trước Tri Ngọc rất thích đàn, có điều khi đó là đàn cổ còn bây giờ đổi thành đàn trúc, trong lúc nhất thời nên nàng mới không nhận ra. An Ninh Hề không nghiên cứu về âm luật, cho rằng đây có lẽ là một ca khúc khá nổi tiếng, lúc này nghe Tôn Vô Gia hát lại ca khúc ấy

cũng không cảm thấy có gì lạ. Nhưng khi nàng lắng nghe cẩn thận lại tiếng ca của Tôn Vô Gia mới nhận ra trong đó còn có ẩn ý khác.

Tiếng đàn ca hợp tấu của Tôn Vô Gia nghe qua thật cũng không có gì đặc biệt, nội dung chỉ đơn giản đang ca ngợi một cô gái có hình dáng tướng mạo xinh đẹp và đức hạnh đoan trang mà thôi. Nhưng có một vài chỗ như vô tình hay cố ý mà cô ấy lại nhấn nhá ngập ngừng nên mới khiến An Ninh Hề chú ý.

Ca khúc đã hoàn thành, ánh mắt An Ninh Hề nhìn Tôn Vô Gia đã trở nên rất có thâm ý, nàng gật đầu cười, “Bài hát rất hay, người tạm ở lại một chút, đợi tiệc kết thúc xong bồn cung sẽ trọng thưởng.”

Tôn Vô Gia tươi cười vui vẻ, người khác nhìn vào sẽ nghĩ rằng nàng vì được trọng thưởng nên cười, nhưng chỉ có nàng và An Ninh Hề mới hiểu được ý nghĩa thật sự của nụ cười này.

Đây chính là sự ăn ý ngầm không cần nói ra cũng hiểu.

Sau khi Tôn Vô Gia lui ra, Cố Bằng Hiên mới choàng tỉnh khỏi tiếng ca ngọt ngào kia, vỗ tay khen ngợi: “Người người đều nói con gái Giang Nam vừa xinh đẹp vừa đa tài, hôm nay gặp quả nhiên không phải chỉ là tin đồn.”

An Ninh Hề cười, con gái Giang Nam sao? Sợ rằng cô ấy còn chẳng phải là người Nam Chiếu đi.

An Ninh Hề không đáp lại, mà Cơ thái hậu ngồi bên cạnh nghe vậy trong lòng lại có suy nghĩ khác. Con gái bà không phải cũng là con gái Giang Nam sao? Tuy nhân cách của Bắc Mạnh vương có chút phóng túng không chịu sự trói buộc, nhưng bù lại rất tuấn tú anh tài, lại còn là quân chủ một nước như Ninh Hề, hai đứa trẻ này nhìn thế nào cũng thấy vô cùng xứng lứa vừa đôi.

Cơ thái hậu đảo mắt qua lại giữa hai người một hồi, kéo nhẹ ống tay áo An Ninh Hề, nhỏ giọng hỏi: “Ninh nhi, con thấy vị Bắc Mạnh vương này thế nào?”

An Ninh Hề bị bà kéo nên giật mình, thoáng ngó người sau đó cười nói, “Mẫu hậu lại nghĩ đi đâu thế, Bắc Mạnh vương và nữ nhi mới gặp chưa được bao lâu, vậy mà người đã suy nghĩ sâu xa đến vậy rồi à?”

Cơ thái hậu thấy con bé nói cũng phải, chỉ biết than vắn thở dài chứ không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Một bữa tiệc mà thiếu đi ca vũ góp vui thì cũng mất đi thú vị. Tôn Vô Gia lui ra không lâu buổi tiệc cũng kết thúc. An Ninh Hề căn dặn cung nhân cẩn thận hầu hạ ba vị khách quý từ Bắc Mạnh và Tây Hoa, còn mình thì cáo biệt Cơ thái hậu về thẳng cung Trữ Minh. Vũ Chi Duệ đã dẫn Tôn Vô Gia đến đó chờ.

Sau khi An Ninh Hề bước vào chính điện liền bảo Yến Lạc và Vũ Chi Duệ lui ra ngoài, trong điện chỉ còn nàng và Tôn Vô Gia.

“Có lẽ Quân thượng đã đoán ra được Vô Gia là người ở đâu rồi.” Tôn Vô Gia không đợi An Ninh Hề hỏi đã lên tiếng nói trước.

“Không sai, nếu như không phải trong ca khúc người nhiều lần nhấn mạnh hai chữ Tây Hoa, thì bồn cung làm sao biết được hóa ra Lâm Nguyệt lâu mà mình hợp tác lại không hề thuộc về Nam Chiếu.”

Tôn Vô Gia cười dịu dàng khom người với nàng, “Quân thượng bớt giận, chuyện này thật ra không giống như Quân thượng nghĩ đâu, nghề nghiệp này của chúng nô tỳ không thể nói thuộc về riêng nước nào cả, nói chung là, chúng nô tỳ chỉ nguyện trung thành với công tử mà thôi.”

An Ninh Hề hơi nhúm mày, nàng đã đoán ra được người đó là ai rồi nhưng vẫn hỏi lại: “Công tử mà người nói là ai?”

Tôn Vô Gia nhìn nàng cười mờ ám, “Dĩ nhiên là Tri Ngọc công tử đã từng hầu hạ bên cạnh Quân thượng, cũng chính là Phong Dực tướng quân hiện tại.”

An Ninh Hề khẽ cười, “Quả nhiên là thế! Vậy hôm nay hấn sai người đến rút cuộc là vì chuyện gì?”

Tôn Vô Gia lấy từ trong ngực ra một phong thư, hai tay dâng lên, “Vô Gia đến mừng sinh nhật Quân thượng là chuyện thứ nhất, những chuyện còn lại đều nằm rõ hết trong lá thư này. Công tử nói muốn tránh tai mắt của người khác cho nên mới chuyển thư qua Lâm Nguyệt lâu.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, nhận lấy phong thư đi tới bàn tròn ngồi xuống rồi mở ra đọc.

Quả nhiên là nét chữ của Phong Dực, tuy có chút thay đổi, nhưng vẫn giống với nét chữ trên bản tiến phổ kia. Nàng cẩn thận đọc hết, khoe môi từ từ mỉm cười. Sau khi xem xong nàng gấp lá thư lại, nhìn Tôn Vô Gia hỏi: “Nếu công tử nhà ngươi đã đưa ra lời đề nghị này, hẳn có thể làm chủ được không?”

Tôn Vô Gia gật đầu, “Đó là chuyện đương nhiên. Thực không dám giấu, nếu như chỉ cần công tử đồng ý, nói không chừng Tây Hoa vương sẽ lập tức thoái vị nhường ngôi vương cho người, Quân thượng có thể yên tâm, hiện tại công tử đã là chủ nhân chân chính của Tây Hoa.”

Nụ cười trên môi An Ninh Hề lúc này rạng ngời hơn bao giờ hết, gật đầu với cô gái, “Nếu đã vậy, bổn cung sẽ chấp nhận lời đề nghị của công tử nhà ngươi, kết đồng minh với Tây Hoa.”

Tôn Vô Gia thấy mục đích chuyến đi đã thành công, liền tươi cười khom người với nàng lần nữa, “Cảm tạ vì Quân thượng đã đồng ý, Vô Gia cuối cùng đã hoàn thành được sứ mệnh.”

An Ninh Hề nghe vậy rất lấy làm thắc mắc, “Lẽ nào người nghĩ bổn cung sẽ từ chối sao?”

Tôn Vô Gia lắc lắc đầu, chỉ cười không nói. Nàng nào có lo lắng gì đâu, người thấp thỏm lo âu mà công tử nhà nàng kia. Vì không biết mình mang sao Đế vương, nên đương nhiên Phong Dực không biết An Ninh Hề là vì chuyện đó mới có ý trợ giúp hắn, càng không cần nói đến chuyện kết minh. Nhưng vì Nam Chiêu còn có một vị Bắc Mệnh vương đang ở đây nữa, cũng khó trách hắn lại lo ngại An Ninh Hề sẽ không đồng ý.

Tôn Vô Gia nhớ tới lời Phong Dực căn dặn nên lại hỏi một câu: “Quân thượng dự định khi nào khởi hành đi Tây Hoa?”

Đúng là trong thư có nhắc tới chuyện mời An Ninh Hề đến Tây Hoa để ký kết minh ước, đây cũng là nguyên nhân An Ninh Hề hỏi Phong Dực có nắm được thực quyền hay không, dù sao muốn mời quân chủ một nước tới không phải chỉ nói suông là được.

Thấy Tôn Vô Gia không yên lòng dò hỏi mình, An Ninh Hề cười cười, “Yên tâm, nếu bổn cung đã đồng ý kết minh với Tây Hoa thì nhất định sẽ đi, đợi mấy ngày nữa bổn cung sắp xếp xong chuyện của Nam Chiêu sẽ lập tức khởi hành.”

Tôn Vô Gia yêu kiều cười, “Vô Gia hỏi như thế là vì còn một chuyện nữa muốn nhờ Quân thượng. Không biết lần này đi Tây Hoa Quân thượng có thể cho Vô Gia đi cùng được không?”

An Ninh Hề ngạc nhiên nàng, “Người muốn về Tây Hoa?”

Tôn Vô Gia gật đầu, “Nô tỳ vốn là người rày đây mai đó, đi khắp xứ người, nhưng đã ở lại Nam Chiêu khá lâu rồi nên giờ muốn trở về Tây Hoa, không biết Quân thượng có đồng ý không?”

An Ninh Hề nhớ tới ngày đó khi nghe cô ấy hát câu ‘Tri kỷ nơi đâu trong biển người, đi đến cùng trời cuối đất vẫn không chốn về’, lòng cũng thâm có chút hâm mộ. Mặc dù cô ấy lưu lạc chốn phong trần nhưng vẫn giữ được tâm hồn phóng khoáng, lòng không lo nghĩ, thích làm gì thì làm, một cô gái có cuộc sống như vậy thật đáng hâm mộ.

An Ninh Hề đồng ý thỉnh cầu của cô ấy, sau đó gọi Vũ Chi Duệ vào dặn hắn đưa Tôn Vô Gia an toàn về Lâm Nguyệt lâu.

Sau khi Tôn Vô Gia rời đi, nàng lấy thư ra đọc lại một lần nữa. Phong Dực đột nhiên ngay lúc này đề xuất kết đồng minh thật là đúng lúc. Nàng hiểu được sở dĩ Phong Dực bảo Tôn Vô Gia đích thân đi, ngoại trừ tránh tai mắt của người khác, nguyên nhân quan trọng hơn chính là hắn muốn thể hiện thành ý của mình. Nếu hắn không để Tôn Vô Gia tự đến nói rõ thân phận thì có lẽ nàng sẽ không bao giờ biết được thì ra Lâm Nguyệt lâu từ lâu đã là của hắn.

An Ninh Hề đi tới cạnh cửa sổ ngược nhìn vầng trăng lạnh leo trên cao, lòng thầm nghĩ: Đông Việt và Tây Hoa vẫn còn đang giằng co, lúc này nàng đi Tây Hoa không biết có thích hợp không.

Đứng bên cửa sổ hồi lâu, đến khi cảm thấy trên người lạnh lạnh An Ninh Hề mới choàng tỉnh, mới phát hiện thì ta mình đã đứng thần thờ lâu như vậy. Nàng gọi Yến Lạc, nói với cô ấy mình muốn đi nghỉ, nói xong liền đi thẳng vào nội điện. Yến Lạc gọi cung nhân chuẩn bị nước nóng cho nàng, An Ninh Hề rửa mặt

xong định lên giường đi ngủ thì phía cửa điện lại vang lên tiếng của Vũ Chi Duệ, “Quân thượng, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo.”

An Ninh Hề đành mặc quần áo lại chỉnh tề, đi ra ngoài bảo Yến Lạc mở cửa.

Vũ Chi Duệ sau khi vào cửa liền chấp tay với An Ninh Hề, rồi đến gần vài bước nhỏ giọng nói: “Quân thượng, khi này lúc thuộc hạ từ Lâm Nguyệt lâu trở về đã cứu được một người, thuộc hạ đã đưa người nọ vào trong cung, Quân thượng có muốn gặp không?”

An Ninh Hề cảm thấy chuyện có gì đó kỳ lạ, Vũ Chi Duệ làm việc luôn cẩn thận, nhất định sẽ không tùy tiện dẫn người lạ vào cung, nghĩ vậy nên gặt đầu, “Dẫn người đó đến thư phòng chờ, bẩm cung sẽ đến ngay.”

Vũ Chi Duệ lập tức quay người đi làm. An Ninh Hề trầm ngâm một lúc mới cất bước đi tới thư phòng, Yến Lạc cũng đi theo phía sau.

An Ninh Hề đang thắc mắc không biết rốt cuộc người nọ là ai, nhưng khi vừa bước vào cửa mới biết được thì ra là người quen.

Không ngờ người trước mắt lại chính là thừa tướng Tiêu Dật - Đông Việt, cũng là phụ thân của Tiêu Như Thanh.

An Ninh Hề nhìn khuôn mặt trước kia đỉnh đặc nay chỉ còn vẻ tiêu tụy hốc hác, nhìn người đã từng kiêu ngạo ngẩng cao đầu nay lại quỳ gối trước mình, đột nhiên cảm thấy cực kỳ thú vị. Nàng nhếch môi cười lạnh, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, tất cả những người ở Đông Việt đã từng nọ nàng, cuối cùng cũng sẽ có một ngày giống như Tiêu Dật lúc này vậy, đều sẽ quỳ rạp dưới chân nàng.

50. Chương 50: Có Lòng Hay Vô Ý

Edit: Thanh Liên

Beta: TieuKhang

An Ninh Hề lẳng lặng ngồi sau bàn đọc sách chờ Tiêu Dật mở miệng.

Tiêu Dật quần áo rách rưới, cả người dơ dáy bẩn thỉu vô cùng, tóc tai rối bời dính bết vào trán, quỳ dưới sàn một hồi lâu mà thấy dường như An Ninh Hề vẫn không có ý định hỏi thân phận mình, đành chủ động lên tiếng: “Tiêu Dật - Đông Việt tham kiến Nữ hầu.”

An Ninh Hề lạnh nhạt hỏi: “Tiêu thừa tướng vì sao lại xuất hiện ở Nam Chiêu?”

Tiêu Dật cau mày thở dài, ngẩng đầu nhìn An Ninh Hề, “Có lẽ Nữ hầu không biết, từ mười năm trước Đông Việt vương đã hoài nghi Tiêu gia, toàn gia Tiêu gia làm quan ở trong triều hiện nay đều đã bị giáng chức, diệt trừ từ trên xuống dưới. Hiện chỉ còn lão phu và khuyển tử Như Trung là chưa bị liên lụy, nhưng Đông Việt vương đã bắt lão phu giam lỏng trong phủ đệ, chức vị thừa tướng từ lâu đã trở thành hữu danh vô thực. Thời gian trước vào một đêm đột nhiên lão phu nhận được thư của vương hậu, báo cho biết Đông Việt vương có ý muốn giết cỏ tận gốc, nên đành phải trong đêm tối trốn khỏi Đông Việt, một đường dong ruổi đến thẳng Nam Chiêu.”

An Ninh Hề nghe xong câu chuyện, cẩn thận suy nghĩ lại thì phát hiện ra có điểm không đúng.

“Ông vừa nói là Quách vương hậu truyền tin cho ông?”

Tiêu Dật vội vàng trả lời: “Đúng vậy, chính vương hậu đã truyền tin cho lão phu.”

An Ninh Hề híp mắt lại, “Vì sao nàng ta lại truyền tin cảnh báo cho ông biết? Nền biết nếu nàng ta làm vậy chính là phạm tội khi quân, huống chi người đó còn là trượng phu của nàng ta.”

Tiêu Dật thở dài nói: “Sao lão phu lại không biết điều đó chứ, nhưng tình cảnh của Tiêu gia hiện tại thật sự khiến lão phu luôn sống trong lo lắng đề phòng, nên khi nhận được tin của vương hậu, lão phu thà tin là có.”

An Ninh Hề suy nghĩ một lát, “Vậy tại sao ông lại chọn đến Nam Chiêu?”

Về mặt Tiêu Dật cũng có chút hoang mang, “Là do trong thư Quách vương hậu có đề cập tới, vương hậu còn bảo lão phu hãy đến đây đầu quân cho Nữ hầu, lão phu đến giờ vẫn không hiểu lời đề nghị đó của vương hậu là như thế nào, nên cũng không dám tùy ý đến làm phiền Nữ hầu.”

An Ninh Hề đảo tròn mắt, sắc mặt cũng dần đanh lại. Nàng thầm cười lạnh, trải qua mười năm mài dũa, Quách Tuệ Nguyệt ngày nay đã thông minh hơn xưa nhiều, nhưng phần nhiều vẫn là tự cho mình thông minh. Chẳng trách khi mình ở Đông Việt lại gặp thích khách, mà Sở Nghiệp Kỳ lúc đó còn ân cần đưa tiễn mình đến tận cổng thành, xem ra lúc ấy người giết dây phía sau không phải Sở Nghiệp Kỳ, mà chính là Quách Tuệ Nguyệt. Cô ta với mình đều từng cùng trải qua chuyện xuyên không kỳ lạ đó, cho nên cô ta nghi ngờ mình cũng là điều dễ hiểu.

An Ninh Hề liếc nhìn qua Tiêu Dật, trong lòng đã hiểu rõ một hai. Quách Tuệ Nguyệt muốn lợi dụng Tiêu Dật để dò xét nàng. Ngày trước Tiêu gia đối xử với nàng không tốt, Tiêu Dật còn thường xuyên đánh chửi nàng. Nàng còn nhớ khi nàng bị đánh đến người đầy vết thương đã từng oán hận nói với Quách Tuệ Nguyệt, tương lai nếu có cơ hội, nàng nhất định sẽ khiến Tiêu Dật trả giá cho những gì ông ta đã đối xử với nàng.

Có lẽ đây chính là mục đích mà cô ta xúi giục Tiêu Dật tới đây, muốn nhìn xem mình đối đãi với Tiêu Dật như thế nào, từ đó mà suy đoán thân phận của mình.

An Ninh Hề cười thâm sâu, ả đàn bà ngu ngốc này, cần gì phải tự ép bản thân chơi mấy trò tâm lý này, tưởng cũng như mấy trò đoán đồng tiền à.

Nàng cẩn thận phân tích lại những lời Tiêu Dật nói, đột nhiên nghĩ đến một việc liên hỏi Tiêu Dật: “Ông vừa nói từ mười năm trước Đông Việt vương đã bắt đầu hoài nghi Tiêu gia, tại sao hẳn lại hoài nghi Tiêu gia?”

Tiêu Dật không ngờ nàng lại hỏi chuyện này, đây là chuyện mà khi ấy Đông Việt vương cấm truyền ra ngoài, hơn nữa còn có liên quan đến thể diện gia tộc nên ông có phần do dự.

An Ninh Hề thấy ông có vẻ không muốn nói nên cũng không vội, chỉ im lặng nhìn ông, vẫn để ông quỳ như thế chứ không bảo ông đứng dậy.

Hai người giằng co một lúc lâu, dường như cũng hiểu rõ được hoàn cảnh hiện tại của mình, nên cuối cùng Tiêu Dật đành thở dài nặng nề, “Không ngại Nữ hầu chê cười, chuyện này phải bắt đầu nói từ đứa con gái ngỗ nghịch của lão phu.”

An Ninh Hề hơi nhú mào, “Đứa con gái ngỗ nghịch? Đứa con gái ngỗ nghịch nào?”

Giọng nói Tiêu Dật đột nhiên trở nên hung ác, “Còn có thể là ai? Chính là đứa con gái yêu nữ Tiêu Như Thanh của lão phu.”

An Ninh Hề dựa người vào thành ghế, vẻ mặt thú vị nhìn ông, “Nói rõ ràng xem.”

Tiêu Dật mím môi, quyết tâm hoặc không nói, đã nói thì nói cho hết, kể lại toàn bộ câu chuyện năm đó, “Vốn dĩ đứa con gái này của lão phu rất được Đông Việt vương yêu thương, thậm chí còn sắp được lập làm vương hậu. Nhưng sau khi nó phò tá Đông Việt vương lập được chút công lao thì không cam lòng làm kẻ bề tôi, muốn soán quyền đoạt vị, sau đó sự việc bị bại lộ liền gieo mình xuống vách núi đá tự vẫn. Đông Việt vương hạ lệnh cấm truyền tin này ra ngoài, vì vậy người đời vẫn luôn nghĩ rằng nó bị mất tích. Cũng vì chuyện đó nên mới khiến Đông Việt vương hoài nghi Tiêu gia cũng tham gia mưu phản, nên mới luôn chèn ép Tiêu gia từ đó cho tới nay...”

‘Rắc...’ Tiếng rắc vang lên, Yến Lạc đang canh giữ bên cạnh vội bước lên, thấy vị trí tay vịn bên phải của chiếc ghế An Ninh Hề đang ngồi đã bị gãy. Yến Lạc lo lắng cánh tay phải vừa mới khép miệng của nàng lại bị nứt ra, vội hỏi: “Quân thượng có sao không?”

An Ninh Hề như hoàn toàn không nghe được cô ấy hỏi, trong mắt nàng tràn đầy vẻ căm hận, nhìn chăm chăm Tiêu Dật trầm giọng nói, “Ông vừa nói Tiêu Như Thanh mưu phản?”

Tiêu Dật ngẩng đầu thấy ánh mắt đỏ của nàng cũng hoảng hốt vô cùng, hoang mang, “Phải, đúng là như thế.”

An Ninh Hề mím chặt môi, trong lòng như có muôn ngàn ngọn lửa đang cháy phừng phừng, nỗi căm hận khắc sâu vào xương cốt như đang lan tỏa khắp cơ thể, khiến nàng chỉ muốn lập tức tìm nơi nào đó để trút cho hả giận.

Hồi lâu sau nàng mới hơi bình tĩnh trở lại, Tiêu Dật thấy vậy cũng có phần nghi hoặc.

“Là ai nói Tiêu Như Thanh mưu phản?”

Tiêu Dật vội vàng trả lời: “Là Quách vương hậu, quan hệ giữa vương hậu và con gái lão phu rất tốt, tình như tỷ muội, chuyện về con gái lão phu đương nhiên cũng biết khá nhiều, hơn nữa vương hậu cũng là người duy nhất nhìn thấy tiểu nữ gieo mình xuống vách núi.”

An Ninh Hề cười lạnh hai tiếng, gật đầu, “Rất tốt, bổn cung đã biết.” Nàng quay đầu căn dặn Vũ Chi Duệ: “Sắp xếp cho Tiêu thừa tướng ở lại vương cung, tiếp đãi cho chu đáo.”

Câu cuối cùng An Ninh Hề cố ý kéo dài giọng, đồng thời nháy mắt với Vũ Chi Duệ, Vũ Chi Duệ hiểu được nàng không yên tâm về Tiêu Dật, ý bảo hãy tìm người giám sát ông, vì vậy chấp tay nhận lệnh rồi dẫn Tiêu Dật đi ra ngoài.

Sau khi Tiêu Dật lui ra, An Ninh Hề nói với Yến Lạc: “Phái người đi mời Bắc Mạnh vương tới đây, nói bổn cung có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với hần.”

Yến Lạc đáp vâng, đi ra phía ngoài cửa sai một cung nhân đi làm, rồi quay về bên cạnh nàng, “Tay Quân thượng không sao chứ?”

Lúc này An Ninh Hề mới chú ý tới cánh tay phải của mình, nhẹ nâng tay cánh tay lên, thở phào một cái, “Cũng may không việc gì.”

Yến Lạc gật đầu, khom người đứng sang một bên, lòng An Ninh Hề đang không ngừng suy nghĩ nên không có ý định nói chuyện, bầu không khí rơi vào yên lặng.

Không lâu sau Cố Bằng Hiên bước vào thư phòng. Vừa rồi trong bữa tiệc hần uống không ít rượu, vừa bước vào cửa mùi rượu liền sộc vào mũi. An Ninh Hề phất tay với Yến Lạc, Yến Lạc thi lễ với Cố Bằng Hiên rồi đi ra ngoài, Cố Bằng Hiên lại nhìn cô ấy cười ngả ngớn, “Hôm nào cho quả xem một chút diện mạo của cô thế nào nhé.”

Vốn bản chất đã quen phóng túng, lúc này lại có hơi men, lời nói tuy vô tâm nhưng đối với Yến Lạc luôn để ý tới dung mạo đã bị hủy của mình mà nói thì thật chói tai. Vì thế, dù đã biết thân phận cao quý của Cố Bằng Hiên, nhưng Yến Lạc vẫn không kiềm được mà trừng mắt bén ngót với hần rồi mới đi ra ngoài.

Cố Bằng Hiên hơi sững sốt, sau đó không nhịn được mà bật cười, quay đầu nhìn An Ninh Hề thì thấy dường như nàng đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó, thôi cười bước qua phía nàng hỏi, “Ninh Hề, tỷ sao vậy?”

An Ninh Hề choàng tỉnh, nhìn hần một hồi, như đang cố gắng đè nén điều gì đó, một lúc sau mới lên tiếng: “Tiểu Hiên, ta định đi Tây Hoa ký hiệp ước kết minh.”

Cố Bằng Hiên ngạc nhiên, tỉnh rượu hơn nữa, “Sao đột ngột như vậy?”

An Ninh Hề cười lạnh nói: “Đột ngột? Ta lại cảm thấy không thể chờ đợi được nữa.”

Cố Bằng Hiên thấy vẻ mặt bất thường của nàng, vội hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

An Ninh Hề lắc đầu, “Không phải xảy ra chuyện gì mà là ta bất ngờ phát hiện ra được một chuyện.” Nàng ngược mắt nhìn Cố Bằng Hiên, thê lương nói, “Đệ có biết không, không ngờ bọn họ vu cáo ta mưu phản, ta thật sự không ngờ, mình chịu bao đau khổ dưới đáy vực sâu suốt mười năm, lại còn đeo mang thêm cái tội danh như vậy.”

Cố Bằng Hiên sững sốt, “Cái gì? Có chuyện này nữa sao?”

An Ninh Hề gật đầu, có vẻ mệt mỏi khép mắt lại, đến khi mở mắt ra giọng nói đã cực kỳ bình tĩnh, “Ta quyết định hai ngày nữa sẽ lên đường đi Tây Hoa, đệ có tính toán gì không? Nam Chiêu hiện đã thoát khỏi khó khăn, đệ không cần lo lắng nữa, có thể quay về Bắc Mạnh rồi.”

Cố Bằng Hiên suy nghĩ một lúc rồi nói, “Vây đệ đi cùng tỷ, đi qua Tây Hoa rồi trở về nước luôn.”

An Ninh Hề cười cười, “Giống trống khua chiêng như vậy, đệ sợ người khác không biết quyết tâm ủng hộ Nam Chiêu của đệ à?” Nàng thở dài, “Tiểu Hiên, đệ giúp tỷ nhiều như vậy, bảo tỷ sau này làm sao báp đáp đệ đây?”

Cố Bằng Hiên im lặng nhìn nàng, người trước mắt mặc dù đang nói chuyện, nhưng lại khiến hắn có cảm giác không chân thật, như thể tỷ ấy có thể biến mất bất cứ lúc nào, cũng tựa như mười năm trước vậy.

Nghĩ vậy, Cố Bằng Hiên theo bản năng tiến sát lại chỗ nàng, đặt tay lên bàn tay phải đang đặt trên bàn của nàng, nhẹ giọng thở dài, “Không cần báo đáp, chỉ cần tỷ sống tốt là được.”

Mu bàn tay lạnh buốt của An Ninh Hề được lòng bàn tay ấm áp của hắn phủ lên, trong lòng cảm động không thôi. Hàng mi nàng khẽ run, một lúc sau đột nhiên cười nói, “Tiểu Hiên đã trưởng thành thật rồi, bàn tay cũng rộng lớn hơn rất nhiều.”

Cố Bằng Hiên ngẩn người, chậm rãi thu tay lại cười nói, “Đúng vậy, dù sao cũng đã mười năm, ai rồi cũng phải trưởng thành, đệ đâu gì cũng đã làm cha rồi mà.”

An Ninh Hề rũ mắt cười, “Tốt, có dịp nhất định phải cho ta gặp mặt đám nhóc cháu của ta đấy.”

Cố Bằng Hiên khẽ cười, “Được. Vây đến lúc đó chúng ta sẽ cùng khởi hành. Đệ về nghỉ đây, vẫn còn chưa tỉnh rượu đây này.” Hắn vừa cười ha hả nói vừa đi ra ngoài.

An Ninh Hề nhìn theo bóng lưng của hắn, không khỏi thở dài trong lòng, mười năm rồi, mọi thứ đều đã thay đổi, nàng đã không còn đoán được trong lòng hắn nghĩ gì nữa. Vừa rồi nàng cố ý phân rõ giới hạn như vậy, không biết trong lòng hắn cảm thấy thế nào.

An Ninh Hề cũng biết hành động vừa rồi của Cố Bằng Hiên có lẽ chỉ xuất phát từ sự quan tâm chứ không có ý gì khác, nhưng lòng nàng luôn xem hắn như đệ đệ, tuy độ tuổi bây giờ tuổi của nàng sợ còn chưa bằng hắn. Huống chi An Ninh Hề vẫn luôn lấy báo thù làm mục tiêu, trong lòng không hề nghĩ đến chuyện gì khác. Thâm chí thật lòng nàng còn nghĩ, mình hôm nay hoàn toàn không xứng với Càng nghĩ nàng càng khẳng định nàng hôm nay hoàn toàn không xứng với một người đàn ông có tâm địa lương thiện như tiểu Hiên.

Ngồi sau bàn viết một lúc lâu nữa nàng mới đứng dậy đi vào chính điện, lòng cũng đã bình tĩnh trở lại. Trước khi báo được thù nàng sẽ không nghĩ tới chuyện gì khác. Đây cũng chính là ý niệm duy nhất trong đầu nàng lúc này.

An Ninh Hề đang định đi vào phía sau điện nghỉ ngơi, vừa xoay người đột nhiên nhìn thấy Yến Lạc, “Yến Lạc, nghe nói người Tây Hoa ngoài coi trọng võ học cũng rất tinh thông thuốc trị thương, lần này đi Trường An bốn cung sẽ giúp người tìm thuốc tốt hơn, để mau sớm xóa đi vết sẹo trên mặt cho người. Người đừng quá để ý, Bắc Mạnh vương là người không câu nệ, miệng nói nhưng lòng không nghĩ gì, lúc này hắn chỉ nói giỡn với người thôi.”

Yến Lạc nghe vậy vô cùng sửng sốt, hồi lâu sau mới lắp bắp hỏi lại: “Quân thượng muốn đi Trường An?”

“Ừ, mấy ngày nữa sẽ đi.” An Ninh Hề ngạc nhiên liếc nhìn Yến Lạc, “Sao thế?”

Yến Lạc hồi phục tinh thần, vội vàng lắc đầu, “Không gì ạ, Yến Lạc chỉ đang nghĩ nên tranh thủ chuẩn bị đồ đạc sớm một chút.”

An Ninh Hề gật đầu xoay người đi vào nội điện.

Yến Lạc đứng đó rất lâu mà vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Sắp được về Trường An rồi? Vây chẳng phải cũng sắp được về nhà rồi sao? Nàng chợt khựng lại cười khổ. Nhà ư? Nàng còn nhà sao? Khẽ thở dài trong lòng, có điều được trở về Trường An dù sao cũng tốt hơn không bao giờ được về.

51. Chương 51: Kết Minh Với Tây Hoa

Edit: Thanh Liên

Beta: TieuKhang

Sau khi tin tức An Ninh Hề đồng ý kết minh với Tây Hoa được gửi về cho Phong Dực, hần lập tức gọi Tần Hạo vào, hạ lệnh chủ động tấn công quân Đông Việt.

Tần Hạo kinh ngạc nhìn y, “Tướng quân, sao đột nhiên ngài lại muốn tấn công?” Trong khoảng thời gian này, Phong Dực vẫn luôn lấy phòng thủ làm chính, chưa từng chủ động tấn công, lúc này đột ngột ra lệnh như thế bảo sao hần không tránh khỏi bất ngờ.

Phong Dực vừa thay khôi giáp, vừa cười nói: “Sắp có khách quý đến thăm, đương nhiên phải dọn dẹp cổng ra vào sạch sẽ rồi.”

Tần Hạo ngơ ngác, “Khách quý?”

Phong Dực gật đầu, “Ta đã mời được Nữ hầu tới Tây Hoa, lát nữa người sai người về báo cho Vương thượng một tiếng đi.”

Tần Hạo khẽ nhú mày, “Đến giờ tướng quân mới bẩm báo với Vương thượng, không biết có làm Vương thượng không vui hay không?”

Phong Dực bật cười, “Sao có thể? Dù ta không báo lại cũng chẳng có vấn đề gì.” Nói xong hần sửa lại khôi giáp cho ngay ngắn rồi cất bước đi ra ngoài, “Hãy hành động mau lên, tuyệt đối không được để cho Đông Việt có cơ hội trở tay.”

Tần Hạo nghe vậy vội nhận lệnh, ra khỏi doanh trường đi tiến hành chuẩn bị.

Phong Dực huấn luyện binh đội dưới trướng rất nghiêm, chỉ một lát sau toàn quân đã tập hợp chỉnh tề. Hoắc Tiêu tất nhiên cũng phải đến tương trợ, Phong Dực nhờ hần chia năm vạn quân Nam Chiêu làm hai cánh phòng thủ hai mặt trái và phải, đề phòng trường hợp quân của Đông Việt tấn công vào Trường An từ hai bên.

Khi Sở Nghiệp Kỳ nhận được tin tức quân Tây Hoa chủ động tấn công, thì đội quân do Phong Dực thống lĩnh đã đến gần gần doanh của Đông Việt rồi. Sở Nghiệp Kỳ không ngờ quân Tây Hoa lại bất ngờ tấn công, vội vàng chỉnh binh nghênh chiến. Để đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hần còn sai người mang theo cả Phong Vô Thù ra nghênh chiến.

Từ xa Phong Dực đã nhìn thấy Sở Nghiệp Kỳ đánh ngựa đi tới, mà người cưỡi ngựa đi bên cạnh chính là Phong Vô Thù, bỗng cảm thấy cực kỳ thú vị. Hần cao giọng nói: “Tiền thế tử Phong Vô Thù của Tây Hoa hoang dân vô đạo, từ lâu đã đánh mất lòng dân, Đông Việt vương còn bất chấp tình cảm bang giao hai nước đi trợ giúp Vô Thù đánh phạt Tây Hoa, đây quả thật là hành động trái ý trời. Nếu bây giờ Đông Việt vương chịu giao Phong Vô Thù lại cho Tây Hoa, rút binh khỏi cửa khẩu Bình Cốc, Tây Hoa sẽ không so đo hiềm khích lúc trước, vẫn xem Đông Việt là nước bạn, nhưng nếu Đông Việt vương khư khư cố chấp, vậy thì hai nước chúng ta hôm nay chỉ có thể nói chuyện trên chiến trường mà thôi.”

Sở Nghiệp Kỳ nghe vậy cười lạnh, “Phong tướng quân thân phận bất minh, ép vua chiếm Tây Hoa, vậy mà bây giờ còn nói chuyện oai phong lẫm liệt thế này, theo quả nhân thấy, người có hành động trái ý trời phản lòng dân phải là tướng quân mới đúng!”

Phong Dực giễu cợt nhìn hần, Tần Hạo bên cạnh đã sắp không kiềm chế được nữa, Phong Dực quay sang gật đầu bảo hần bình tĩnh, rồi thở dài nói: “Nếu đã vậy thì chúng ta cũng không còn gì để nói nữa, Tần Hạo, Viên Chí, tấn công đi.”

Lời nói tuy hết sức nhẹ nhàng êm ái, như thể chỉ thuận miệng nói ra thôi, nhưng Tần Hạo và Viên Chí nghe vậy ngay lập tức triển khai đội hình. Hai người họ dẫn đầu xông lên, mấy vạn quân Tây Hoa do các phó tướng chỉ huy, dũng mãnh tấn công vào quân đội của Đông Việt.

Quân Đông Việt mấy ngày liền liên tục bị quân Tây Hoa phản kích, tâm lý vốn đã có phần kiêng dè, lúc này thấy quân Tây Hoa hung hãn lao tới, nhất thời luống cuống tay chân. Sở Nghiệp Kỳ lệnh cho mấy phó tướng dẫn quân phải tránh mũi tấn công trực diện của quân Tây Hoa, lúc này tinh thần quân Tây Hoa đang dâng cao, không thể đổi chọi tấn công, ngược lại nếu có thể nhân cơ hội bắt được mấy tên chỉ huy, quân Tây Hoa chắc chắn sẽ rối loạn.

Các tướng lĩnh đương nhiên hiểu được dụng ý của hấn, nhưng tướng lĩnh chỉ huy quân Tây Hoa muốn có thể là bắt được sao? Bọn họ chỉ có thể liều mạng thử một lần, nhưng rất nhanh sau đó đám tướng lĩnh Đông Việt đã nhận ra, binh lính của mình đã rối loạn đến phá vỡ đội hình, khó có thể triển khai thể trận, trong lúc nhất thời lâm vào cục diện bế tắc.

Sở Nghiệp Kỳ lo lắng không thôi, quay đầu lại chợt nhìn thấy Phong Vô Thù liền lớn giọng nói với đám quân Tây Hoa đang đánh nhau dữ dội ở phía trước: “Thế tử Tây Hoa ở đây, các người sao lại không phân ngay gian mà đi trung thành với phản tặc như vậy, thật hổ thẹn với vương ân!”

Đội quân Tây Hoa này đều là người dưới trướng Phong Dực, sao nghe lọt tai được những lời này, ngược lại Phong Vô Thù đang bên cạnh hấn nghe vậy lại vô cùng hoảng sợ, bây giờ hấn biết lấy gì chứng minh mình là thế tử Tây Hoa đây.

Tiếng la giết vang lên bốn phía xen lẫn tiếng trống trận ỳnh ỳnh, nhưng những lời Sở Nghiệp Kỳ vừa nói Phong Dực đều nghe không sót một chữ. Hấn cười lạnh nhìn về mặt chột dạ của Phong Vô Thù.

Phong Dực đảo mắt qua chiến trường, tầm mắt dừng lại trên người một phó tướng bên Đông Việt. Hấn nhớ chính tên phó tướng này đã đứng sau Sở Nghiệp Kỳ bắn An Ninh Hề một mũi tên khi nàng dẫn quân tới tương trợ hấn, nếu lúc ấy không phải cung nữ che mặt bên cạnh An Ninh Hề võ nghệ cao cường chặn mũi tên kia lại, sợ rằng nàng đã bị thương rồi.

Hấn cúi đầu cười cười rồi lệnh cho một binh sĩ bên cạnh: “Mang cung tên tới đây.”

Binh sĩ kia lập tức hô ‘Vâng!’, chốc lát sau đã mang cung tới.

Phong Dực nhận lấy, ước lượng trong tay thấy nó hơi nhẹ, nhưng dùng cũng tạm được. Đã nhiều năm rồi hấn không cầm cung, mũi tên này coi như trả nợ ân tình cho Nữ hầu đi.

Phong Dực lắp tên vào rồi giương cung, động tác lưu loát làm liền một mạch nhìn chằm chằm ngắm mục tiêu phía trước, hơi thả lỏng ngón tay, mũi tên lập tức xé gió bay đi, theo sau đó là tiếng la đau đớn vang lên.

Phong Dực thở phào nhẹ nhõm, cũng may tài bắn cung chưa bị mai một, mặc dù mũi tên này không phát huy ra hết sức mạnh, nhưng cũng không đến nỗi bị mất mặt.

Sở Nghiệp Kỳ thấy Phong Dực bắn trúng một tướng lĩnh của mình, cảm thấy không phục, thậm chí còn muốn lập tức xông ra ứng chiến. Lúc này Phong Dực lại giương cao cung nhắm thẳng mũi tên hướng về phía hấn. Sau đó nhân lúc Sở Nghiệp Kỳ đang giật mình sửng sốt, mũi tên liền chuyển phương hướng chệch sang bên cạnh một chút, mục tiêu ngắm tới chính là Phong Vô Thù. Phong Vô Thù không kịp né tránh bị mũi tên cắm vào vai trái, hấn hét lên một tiếng rồi ngã xuống ngựa.

Sở Nghiệp Kỳ hoảng hồn nhìn Phong Dực, chiến trường hỗn loạn cách mấy vạn binh lính đang giao tranh, khoảng cách xa như vậy mà hấn lại có thể bắn chuẩn xác như thế, chẳng trách người đời lại ca tụng hấn là chiến thần.

Nhưng bây giờ không phải lúc để tán thưởng người khác, hấn sai người đỡ Phong Vô Thù đi chữa trị, còn bản thân được thuộc hạ bên cạnh khuyên nên lui về giữ khoảng cách.

Thật ra Phong Dực không định bắn Sở Nghiệp Kỳ, Tây Hoa chưa chuẩn bị kỹ càng, không thể nóng vội mà gây ra chuyện lớn như thế, vì vậy mũi tên đó chỉ là đòn cảnh cáo dành cho Sở Nghiệp Kỳ, dĩ nhiên cũng nên để Phong Vô Thù nếm chút mùi vị.

Sở Nghiệp Kỳ đang định lên án hành động của Phong Dực, Phong Dực lại đột nhiên cướp lời nói trước, “Đông Việt vương không cần nhiều lời, Phong Vô Thù đã không còn là thế tử của Tây Hoa ta, nếu không phải niệm tình hấn xuất thân từ vương thất Tây Hoa, thì hôm nay ta đã luận tội danh giả mạo thế tử mà

xử hấn tội chết rồi, cũng xin khuyên Đông Việt vương đừng nên nhúng tay vào chuyện của Tây Hoa nữa, mau chóng rút quân về nước đi.”

Sở Nghiệp Kỳ hừ lạnh, “Theo quả nhân thấy, người giả mạo thế tử là Phong tướng quân đây mới đúng!”

Phong Dực bật cười, “Nếu Đông Việt vương không tin thì hãy tìm xem trên người Phong Vô Thù có kim ấn của thái tử không, nếu không có, Đông Việt vương có thể dời bước tới doanh trường của ta để xem.”

Sở Nghiệp Kỳ sững sờ, hấn chưa từng nghĩ tới chuyện này, vì đã biết rõ thân phận Phong Vô Thù, nên hấn không hề hỏi đến chuyện kim ấn, hôm nay nghe lời của Phong Dực, Sở Nghiệp Kỳ mới ngó ra. Nhưng khiến hấn không hiểu được chính là, nếu Phong Dực đã chắc chắn chuyện này như vậy, vì sao hấn tới hôm nay mới nói?

Phong Dực thấy Sở Nghiệp Kỳ đã bị dao động, lập tức phát lệnh tấn công, Sở Nghiệp Kỳ kịp thời phản ứng, định lệnh cho binh lính đột phá vòng vây từ hai bên cánh, không ngờ lại nhìn thấy đội quân đen ngòm từ phía xa, mới tóa hỏa thì ra Phong Dực đã chuẩn bị đầu ra đó cả rồi, mà canh giữ hai bên cánh kia chắc chắn là quân Nam Chiêu.

Sở Nghiệp Kỳ chưa kịp chuẩn bị gì bất ngờ bị tấn công, tình hình lúc này vô cùng bất lợi cho quân Đông Việt, hấn đành phải hạ lệnh thu binh. Phong Dực cũng không có ý định truy đuổi, khi thấy quân Đông Việt rút lui, cũng hạ lệnh cho quân Tây Hoa dừng lại.

Sở Nghiệp Kỳ nhìn Phong Dực lạnh lùng nói: “Phong tướng quân quả không hổ danh là chiến thần, dù là bày binh bố trận hay sách lược tấn công cũng đều khiến quả nhân khâm phục, quả nhân nhất định sẽ nhớ kỹ bài học hôm nay, ngày khác sẽ lại thỉnh giáo tướng quân.”

Phong Dực mỉm cười, chấp tay chào hấn, “Phong Dực xin đợi đại giá.”

Phong Dực càng trưng ra vẻ mặt hờ hững không quan tâm thì càng khiến lòng Sở Nghiệp Kỳ thêm phần uất không thôi, hấn kéo mạnh dây cương, ngựa bên dưới người hí vang liên hồi, dẫn đầu xoay người rời đi, quân Đông Việt sau lưng hấn cũng tự động có trật tự từ từ tháo lui.

Phong Dực nhìn bóng lưng Sở Nghiệp Kỳ, khẽ cười, lần này có thể nghênh đón khách quý Nam Chiêu rồi.

An Ninh Hề đã khởi hành tới Tây Hoa, chiến sự bên phía Phong Dực vừa kết thúc chưa được mười ngày thì Phong Dực nhận được tin tức An Ninh Hề đã tới gần thành Trường An, nhưng hấn cũng đồng thời biết thêm một tin khác, đến cùng nàng còn có quân chủ Bắc Mạn - Cố Bằng Hiên.

Hôm An Ninh Hề đến thành Trường An, người dân trong thành lũ lượt kéo ra cổng thành, muốn được nhìn thấy Nữ hầu Nam Chiêu và Bắc Mạn vương rất ít khi lộ diện lần đầu đến Tây Hoa. Tin tức Bắc Mạn vương đi cùng Nữ hầu Nam Chiêu tới Tây Hoa đã truyền khắp thiên hạ, dân chúng ở thành Trường An ‘nhà ở ven hồ thì được thưởng trước ánh trăng trước’ tất nhiên rất muốn tận mắt nhìn thấy hai vị quân chủ của hai nước. Theo lẽ Phong Dực cũng phải đích thân lên cổng thành nghênh đón, đó cũng là một trong những nguyên nhân hấp dẫn mọi người.

Hôm nay Phong Dực đã thay bộ đồ trắng quen thuộc thành lễ phục màu đen thêu hoa văn vàng sẫm, mái tóc thường ngày tùy ý buộc sau đầu cũng được búi chỉnh tề trong kim quan, cả người toát lên sự cao quý khác hẳn dáng vẻ ung dung tự tại thường thấy.

Dáng người An Ninh Hề chẳng mấy chốc đã rơi vào tầm mắt của hấn, nàng không ngồi xe ngựa mà cười ngựa ngang hàng với Cố Bằng Hiên, vừa đi vừa cười nói. Phía sau hai người là mười vạn binh mã Bắc Mạn, xa hơn nữa mới nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của đám người Lật Anh Thiển.

Tần Hạo đứng bên cạnh thầm nói: “Thì ra người này là Bắc Mạn vương, lần đầu nhìn thấy, không ngờ còn trẻ như vậy.”

Phong Dực từ xa đã nhìn thấy gương mặt tươi cười của An Ninh Hề, hơi nhú nhú mày, dường như từ sau khi An Ninh Hề bị trọng thương tỉnh lại, đây là lần đầu tiên hấn thấy nàng cười thoải mái như vậy. Tầm mắt dời sang người bên cạnh nàng, chẳng lẽ là bởi vì hấn?

Trong lòng Phong Dực vô cớ có cảm giác rất kỳ lạ, dường như là hơi khó chịu, sắc mặt cũng sầm xuống.

Nhưng hấn không hề biết sợ hãi An Ninh Hề vui vẻ như thế, một phần cũng là vì chuyện Đông Việt bị thua trận ê chề rút quân về nước.

Dân chúng thành Trường An nhìn thấy Nữ hầu và Bắc Mạnh vương cười nói cùng nhau đi vào cổng thành liền bàn tán sôi nổi, nội dung xoay quanh việc hai người kia xứng lứa vừa đôi như thế nào. Phong Dực nghe được mấy lời bàn tán đó, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Cấm vệ quân Tây Hoa ổn định dân chúng tới xem, bảo vệ An Ninh Hề và Cố Bằng Hiên thuận lợi đi qua cửa thành. Lúc An Ninh Hề đứng dưới cổng thành ngẩng đầu lên nhìn, thấy Phong Dực đang trầm ngâm nhìn về phía mình với vẻ mặt rất kỳ lạ.

Có người dân tinh mắt nhìn thấy cảnh này, lập tức chuyển đổi đề tài mới: Nhìn kỹ lại Nữ hầu và chiến thần tướng quân của chúng ta cũng rất xứng đôi đấy.

An Ninh Hề không để ý lời bàn tán của dân chúng, tiếp tục đi vào thành, Phong Dực cũng đi xuống cổng thành. An Ninh Hề thấy hấn đi tới trước mặt liền tung người nhảy xuống ngựa, mà Cố Bằng Hiên vẫn ngồi vững vàng y nguyên trên ngựa.

Phong Dực chấp tay với An Ninh Hề, “Nữ hầu đường xa từ Nam Chiêu đến, Phong Dực không đón tiếp từ xa, thật thất lễ.”

An Ninh Hề đáp lễ lại, “Phong tướng quân đa lễ rồi.”

Ánh mắt Phong Dực quét về phía Cố Bằng Hiên, cười chấp tay với hấn: “Hôm nay có duyên được gặp Bắc Mạnh vương, quả thật may mắn ba đời.”

Cố Bằng Hiên cười nói: “Phong tướng quân khách sáo rồi, có thể gặp được chiến thần tướng quân, mới là may mắn của quả nhân.” Hấn quay đầu nhìn sang An Ninh Hề, nụ cười rất đổi nhu hòa, “Ninh Hề, giờ ta về nước, sau này nếu có chuyện gì thì cứ cho người báo với ta một tiếng, ta sẽ lập tức đến ngay.”

An Ninh Hề cảm kích nhìn hấn gật đầu, “Được, đi đường nhớ cẩn thận.”

Phong Dực khẽ rũ mắt, tiếng gọi ‘Ninh Hề’ kia của Cố Bằng Hiên mới thân mật tự nhiên làm sao, lúc nói chuyện với nàng cũng không xưng tôn hiệu, không ngờ quan hệ của hai người họ đã thân thiết đến vậy, thật sự khiến hấn rất bất ngờ.

Giọng nói của Cố Bằng Hiên chợt vang lên kéo suy nghĩ của hấn trở lại, “Phong tướng quân thứ lỗi, chưa được sự đồng ý của ngài đã chọn tuyến đường đi qua Tây Hoa để về nước, là quả nhân thất lễ.”

Phong Dực gật đầu cười nói: “Bắc Mạnh vương đừng khách sáo, Tây Hoa lúc nào cũng hoan nghênh Bắc Mạnh vương đến làm khách.” Hấn ra dấu gọi Tần Hạo đến, “Mang theo cấm vệ quân hộ tống Bắc Mạnh vương ra khỏi thành.”

Cố Bằng Hiên còn có mười vạn binh mã đi theo, nhưng hấn hiểu được đây là đạo đãi khách của Tây Hoa, nên cũng không từ chối, nói mấy câu từ biệt An Ninh Hề rồi quay ngựa rời đi.

An Ninh Hề vẫn đứng dõi theo bóng lưng hấn đến tận khi khuất mắt mới thôi. Phong Dực thấy cảnh này khẽ đảo mắt nhìn như có mây đen cuộn cuộn dâng trào trong đó, vẻ mặt bình tĩnh trước sau như một đã trở nên vô cùng phức tạp

52. Chương 52: Kết Minh Trên Buổi Tiệc

Tây Hoa đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng, nhóm người An Ninh Hề được sắp xếp ở lại trong vương cung, đồng thời cũng được đón gió tẩy trần ngay trong đêm đó. Tây Hoa vương bị bệnh đã lâu nay cũng xuất hiện trong bữa tiệc, để bày tỏ thành ý tôn trọng với An Ninh Hề.

An Ninh Hề liếc nhìn Tây Hoa vương ngồi trên thềm ngọc, lại nhìn sang Phong Dực đang ngồi bên cạnh ông, trực giác phát hiện ra giữa hai người này có vẻ bằng mặt không bằng lòng. Lại nhớ tới yến tiệc ở vương

cung Nam Chiêu trước kia nàng bỗng thấy có chút buồn cười. Hôm nay hẳn là chủ, mình là khách, mới có mấy tháng mà đã thay đổi lớn đến vậy.

Sau khi Tây Hoa vương nói mấy câu không mặn không nhạt mang tính tượng trưng hoan nghênh Nữ hầu Nam Chiêu đến viếng thăm, còn lại đều do Phong Dực ra mặt nói chuyện. Đầu tiên hẳn cảm kích việc Nam Chiêu đã phái binh đến tương trợ Tây Hoa, sau đó kính rượu với An Ninh Hề và đám người Hoắc Tiêu, bầu không khí buổi tiệc tuy không quá mức náo nhiệt nhưng cũng không đến nỗi tẻ nhạt.

Bữa tiệc trôi qua được một nửa, cuối cùng Phong Dực cũng nói thẳng vào chuyện chính. Hắn nhìn An Ninh Hề nói: “Lần này phiên Nữ hầu đích thân đến đây, Tây Hoa vô cùng vinh hạnh. Lại nói đến chuyện kết minh, trừ những nội dung đã thông báo trước đó, không biết Nữ hầu có muốn bổ sung thêm gì không?”

An Ninh Hề suy nghĩ một lúc rồi nói, “Phong tướng quân dự định khi nào ký hiệp ước kết minh?”

Phong Dực liếc mắt nhìn Tây Hoa vương, mà ông thì lại bày ra dáng vẻ như chuyện chẳng liên quan đến mình. Hắn bất đắc dĩ dời mắt, quay qua cười nói với An Ninh Hề: “Lúc nào cũng được, tùy Nữ hầu quyết định.”

An Ninh Hề cười cười, “Vậy thì ngay bây giờ luôn đi.”

Phong Dực ngẩn người, tất cả mọi người có mặt cũng đều sửng sốt, không ngờ Nữ hầu lại nóng lòng như thế. Phong Dực ngơ ngác mãi một lúc sau mới có phản ứng lại, quay đầu lệnh cho cung nhân đứng hầu bên cạnh đem bút, mực, giấy, nghiên lên.

Rất nhanh rượu và thức ăn trước mặt Phong Dực được dọn hết đi, thay vào đó là giấy và bút mực. Hắn ngược mắt nhìn An Ninh Hề, khẽ mỉm cười nói, “Mời Nữ hầu đọc nội dung.”

An Ninh Hề gật đầu, “Ngoài những nội dung tất nhiên cần phải tuân thủ khi kết minh ra, bổn cung còn muốn trong bản ký kết hiệp ước giữa Tây Hoa và Nam Chiêu bổ sung thêm một điều khoản rất quan trọng nữa.” Nàng đảo mắt lướt qua mọi người đang có mặt, chậm rãi mở miệng: “Chư vị có mặt hãy làm chứng, nội dung mà bổn cung muốn thêm là: Tây Hoa và Nam Chiêu nhất định phải hợp lực ngăn cản các nước khác xưng bá, đặc biệt là Đông Việt.”

Những người hiện đang hiện diện nơi này đều là những nhân vật chủ chốt của Tây Hoa và Nam Chiêu, cũng là tâm phúc của hai người, nên An Ninh Hề không lo việc tin tức bị truyền ra ngoài.

Lời nàng lại lần nữa khiến ai nấy cũng đều kinh ngạc. Chỉ có mỗi Phong Dực là khác với mọi người, “Ý của Nữ hầu phải chăng là chỉ Tây Hoa và Nam Chiêu mới được xưng bá?”

An Ninh Hề lắc đầu mỉm cười nhìn hắn, “Không phải Tây Hoa và Nam Chiêu, mà chỉ có mỗi Tây Hoa thôi. Nam Chiêu sẽ dốc sức tương trợ Tây Hoa, chỉ hy vọng Phong tướng quân đừng làm bổn cung thất vọng.”

“Quân thượng!” Hoắc Tiêu ngồi bên cạnh nghe vậy kinh hoảng gọi nàng một tiếng, hẳn không ngờ nàng lại nói như thế.

An Ninh Hề chỉ liếc nhìn sang chứ không nói thêm gì. Phong Dực nghe xong bỗng rơi vào trầm tư, lời An Ninh Hề nói khiến hắn cảm thấy hơi khó hiểu. Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng cũng hỏi ra mối nghi hoặc trong lòng, “Vì sao Nữ hầu phải làm như vậy? Tương trợ Tây Hoa xưng bá thiên hạ đối với Nam Chiêu có lợi gì chứ?”

An Ninh Hề biết mọi người có mặt ai cũng đều thắc mắc như hắn, thần sắc vẫn bình tĩnh nhìn Phong Dực nói, “Nếu Nam Chiêu và Tây Hoa đã kết minh, đương nhiên sẽ không phải chịu ảnh hưởng gì, hơn nữa nhất thống thiên hạ mang lại cuộc sống yên bình cho lê dân bách tính, đó chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Tây Hoa vương từ đầu đến cuối vẫn luôn cúi đầu im lặng không nói gì, bỗng chốc giương mắt nhìn về phía An Ninh Hề, khóe môi hơi hé cười. Ông quay đầu nhìn Phong Dực, nhỏ giọng nói: “Quả nhân cảm thấy như thế rất tốt.”

Phong Dực quét mắt nhìn ông, hẳn đương nhiên cũng biết đây là chuyện tốt, nhưng vẫn có cảm giác kỳ quái thế nào ấy. Đưa mắt nhìn An Ninh Hề thấy nàng cũng đang nhìn lại mình với ánh mắt thản nhiên. Phong Dực khẽ cười, tay trái vén áo, tay phải cầm bút chấm mực bắt đầu viết hiệp ước. Xung quanh im ắng không tiếng động, chỉ có tiếng loạt xoạt của giấy mực chạm nhau vang lên quanh quẩn trong điện.

An Ninh Hề luôn chăm chú nhìn từng động tác của Phong Dực, ngay khi hắn sắp dừng bút, đột nhiên mở miệng nói: “Bổn cung còn muốn bổ sung một chuyện nữa, Nam Chiêu đã kết minh với Bắc Mạnh, mà Bắc Mạnh thì hoàn toàn ủng hộ Nam Chiêu. Nói cách khác, Bắc Mạnh chắc chắn cũng sẽ trở thành thế lực giúp Tây Hoa xưng bá, vì vậy Tây Hoa phải đảm bảo tuyệt đối không được gây tổn hại gì cho Bắc Mạnh. Nếu Phong tướng quân đồng ý thì hãy viết thêm vào, sau đó bổn cung sẽ lập tức đóng dấu.”

Phong Dực nghe thấy nàng và Bắc Mạnh kết minh, vẻ mặt hơi cứng lại, đồng thời có cảm giác không thể tin được. Trước kia Bắc Mạnh chưa từng giao thiệp qua lại với Nam Chiêu, sao nay lại toàn lực ủng hộ Nam Chiêu, thậm chí đến cả yêu cầu giúp nước khác xưng bá cũng đáp ứng? Nhớ lại thái độ thân thiết lúc sáng của Bắc Mạnh vương và An Ninh Hề, hắn càng thêm chần chừ do dự, cho đến khi bút lông trên tay suýt chút nhỏ mực xuống giấy hắn mới sực tỉnh.

An Ninh Hề đương nhiên nhận ra được sự do dự của hắn, khẽ thở dài nói, “Phong tướng quân cần gì do dự, nếu bổn cung không nắm chắc chuyện này thì đã không tự mình đến Tây Hoa rồi.”

Phong Dực nghe vậy mới thả lỏng, khẽ gật đầu, nhắc bút bổ sung thêm điều này vào hiệp ước, sau đó chép lại một bản khác, cuối cùng đặt bút xuống chuyển hai bản minh ước sang cho Tây Hoa vương.

Tây Hoa vương đã gọi người mang ngọc ấn Tây Hoa đến rồi lập tức đóng dấu, sau đó tươi cười nhìn Nữ hầu. Xong xuôi hết thảy lại cho người mang hai bản minh ước đến trước mặt An Ninh Hề. An Ninh Hề gọi Yến Lạc phía sau tới, khi này được An Ninh Hề căn dặn quay về lấy ngọc ấn, lúc này vừa nghe nàng gọi Yến Lạc lập tức dâng hộp ngọc ấn trong tay lên.

Sau khi An Ninh Hề đóng dấu xong, minh ước được chia cho mỗi bên một bản, kết thúc nghi thức kết minh.

Lúc này Tây Hoa vương mới mở lời vàng, cười mỉm nói với An Ninh Hề: “Nữ hầu vừa tới, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã tham dự chuyện lớn này, đây là do Tây Hoa tiếp đãi không chu đáo, quả nhân rất hổ thẹn.”

An Ninh Hề chấp tay nói, “Tây Hoa vương hà tất phải khách sáo, thường có câu đêm dài lắm mộng, chuyện lớn vẫn nên làm sớm mới tốt.”

Tây Hoa vương liên tục gật đầu, mời mọi người uống rượu dùng bữa. Phong Dực lệnh cho vũ cơ lên múa hát, không khí nghiêm túc vừa rồi lập tức trở nên thoải mái hơn.

Nhân lúc vũ cơ múa hát, Hoắc Tiêu mượn tiếng đàn ồn ào thấp giọng hỏi An Ninh Hề: “Vì sao Quân thượng lại làm vậy? Vốn dĩ vì thần đã cảm thấy khó hiểu, khi Quân thượng lại dốc lòng trợ giúp cho Tây Hoa ở trận chiến tại cửa khẩu Bình Cốc, giờ đây Quân thượng còn muốn ủng hộ Tây Hoa xưng bá, rốt cuộc Quân thượng đang nghĩ gì?”

Hoắc Tiêu ngồi ngay cạnh An Ninh Hề, khoảng cách giữa hai bàn cũng không xa, nghe hắn hỏi nàng quay đầu sang nhìn rồi cười nhạt nói, “Thiên hạ đã loạn, đây không chỉ là chuyện tương trợ Tây Hoa, mà là chuyện sống còn của Nam Chiêu nữa.”

Hoắc Tiêu thở dài, “Vi thần cũng hiểu thế cục thiên hạ hiện nay, nhưng lời Quân thượng vừa nói khiến mọi người đều cảm thấy Nam Chiêu đang chủ động lợi ngược dòng nước, vi thần lo...”

An Ninh Hề gơ tay ngắt lời hắn, cười trấn an, “Không cần lo lắng, thiên hạ có năm nước, Nam Chiêu đã kết minh với hai, vậy có gì phải lo lắng nữa. Huống chi, mặc kệ trước kia ra sao, bây giờ Nam Chiêu và Trung Chu đoạn tuyệt đã là sự thật, Nam Chiêu lợi ngược dòng nước vốn là chuyện nên làm.”

Hoắc Tiêu nhíu nhíu mày, những lời An Ninh Hề nói đều rất có lý, nhưng hắn vẫn thấy lo lắng cho Nam Chiêu, hơn nữa tại sao nhất định phải tương trợ Tây Hoa xưng bá, hắn thật sự không nghĩ ra. Đang trầm tư bỗng trước mặt tỏa hương thơm ngào ngạt, Hoắc Tiêu ngẩng đầu nhìn, thấy một cô gái chẳng biết đã đến chỗ mình từ lúc nào, An Ninh Hề liếc mắt nhìn cô gái nọ, khóe môi hơi nhếch cười.

Đó chính là Tôn Vô Gia.

Tôn Vô Gia theo An Ninh Hề đến Tây Hoa, giờ lại xuất hiện trong buổi tiệc. Nàng ta mặc bộ váy vũ công bằng lụa mỏng màu đỏ, chiếc áo bên trong chỉ vừa che khuất phần ngực, vòng eo mềm mại như ẩn như hiện dưới làn lụa mỏng, nàng nhìn Hoắc Tiêu cười ngọt ngào nói: “Nghe nói vị này chính là Hoắc đô đốc của Nam Chiêu, Vô Gia ở Nam Chiêu đã nhiều năm nhưng chưa từng được diện kiến, thật sự rất đáng tiếc.”

Hoắc Tiêu nhìn xung quanh, phát hiện những vũ cơ khác cũng tản ra mời rượu, hần nhìn Tôn Vô Gia, nhúu mày, “Cô là...”

Tôn Vô Gia vờ không vui nhìn hần, “Lời của Hoắc đô đốc thật khiến Vô Gia đau lòng, trước kia Vô Gia từng ở Lâm Nguyệt lâu, ngày nào cũng mong ngóng Hoắc đô đốc ghé qua hết đó.”

Hoắc Tiêu chợt nhớ ra, “Thì ra là Tôn Vô Gia ở Lâm Nguyệt lâu, chả trách nghe tên lại thấy quen như vậy.” Hần nhận ly rượu nàng đưa tới, uống cạn rồi trả ly lại cho nàng, lạnh nhạt nói: “Đa tạ rượu của Vô Gia cô nương.”

Tôn Vô Gia sững người, đây là lần đầu tiên có người hạ lệnh đuổi nàng đi không thương tình như vậy. Nàng nhận lấy ly rượu, nhìn nhìn hần một hồi rồi trước ánh mắt kinh ngạc của Hoắc Tiêu lắc mông ngừng nguẩy quay sang chỗ An Ninh Hề, “Quân thượng, Vô Gia cùng người uống rượu có được không?”

An Ninh Hề biết nàng là người không câu nệ, khẽ gật đầu chỉ chỗ trống bên cạnh mình: “Ngồi xuống đây đi.”

Tôn Vô Gia cũng không khách sáo mà ngồi xuống cạnh nàng, cười rót rượu cho nàng, “Quân thượng phóng khoáng như vậy thật khiến người ta yêu thích, nếu Quân thượng là nam tử, Vô Gia nhất định sẽ lấy thân báo đáp người đó.”

An Ninh Hề nghe lời của nàng chỉ biết đỏ khốc đỏ cười liếc nàng, “Trước khi khiêu vũ cô đã uống rượu rồi đúng không?”

Tôn Vô Gia chợt bật cười, liếc mắt nhìn Phong Dực ngồi trên thềm ngọc, rồi lại nhìn An Ninh Hề, “Quân thượng thật tinh mắt, lợi hai như công tử vậy, trước đây lần nào nô tỳ uống rượu cũng đều bị ngài ấy nhận ra.” Sau khi nói xong, hình như nàng ta nhớ đến chuyện vui nào đó, bật cười vui sướng, thân thể nghiêng ngả đổ lên người An Ninh Hề.

An Ninh Hề đỡ nàng ngồi thẳng dậy, không nhịn được trêu ghẹo: “Cô gái như cô cũng rất hiếm gặp, nếu bốn cung là nam tử nhất định sẽ đồng ý để cô lấy thân báo đáp.”

Tôn Vô Gia nghe xong thoáng sững người, sau đó cả hai không nhịn được mà nhìn nhau bật cười.

Phong Dực nghe thấy tiếng cười nhìn sang, thấy Tôn Vô Gia không giữ hình tượng ngã đè lên người An Ninh Hề, hai người còn đang chuyện trò vui vẻ, Hoắc Tiêu ở bàn bên cạnh thì sầm mặt không vui. Phong Dực khẽ cười, rất nhiều người cho rằng Tôn Vô Gia là người tùy ý phóng khoáng, khiến người ta không thích, nhưng dường như An Ninh Hề thì rất thích cô ấy.

Như cảm nhận được Phong Dực đang nhìn mình, An Ninh Hề đưa mắt nhìn lại, Phong Dực chăm chú nhìn nàng một lúc lâu mới rũ mắt xuống. Tây Hoa vương bên cạnh đột nhiên ghé lại gần hần cười nói: “Dù sao trước kia cũng từng có tình cảm vợ chồng, con cần gì phải ngại, cứ đến gặp cô ấy ôn chuyện tâm sự đi.”

Phong Dực liếc nhìn ông, “Thân thể phụ vương không tốt, chuyện của nhi thần người bớt nhọc lòng đi.”

Tây Hoa vương lập tức thôi cười không vui ngồi thẳng người dậy.

Tôn Vô Gia thấy An Ninh Hề và Phong Dực nhìn nhau, đưa tay che miệng cười hai tiếng, “Công tử cũng có ngày hôm nay, thật sự khiến người ta không ngờ đó.”

An Ninh Hề nghe không rõ nên hỏi lại, “Cô nói sao?”

Tôn Vô Gia lắc đầu, “Không có gì, không có gì.” Nhưng trên mặt ngập đầy ý cười, cảm thấy bữa tiệc hôm nay thật thú vị.

53. Chương 53: Hóa Ra Là Cố Nhân

Edit: Thanh Liên

Beta: TieuKhang

Sau khi ký xong hiệp ước kết minh, An Ninh Hề mới an nhàn nghỉ ngơi trong vương cung Tây Hoa. Mấy ngày nhàn rỗi không làm gì khiến cho người luôn bận bịu chính sự như nàng cảm thấy rất không quen. Vì vậy, mới đến Tây Hoa được mấy ngày, nàng đã nói khéo với Lật Anh Thiển chuyển lời cho Phong Dực rằng mình phải về Nam Chiếu.

Mấy ngày nay Phong Dực cũng vô cùng bận rộn, không có thời gian đến gặp An Ninh Hề, mặc khác là vì không biết gặp rồi sẽ nói gì. Một người xưa nay luôn trầm tĩnh như hắc mã lúc này lại không biết làm sao, cảm giác này khiến chính bản thân hắc mã cực kỳ khó chịu. Lúc nhận được tin, hắc mã đang xử lý chính vụ trong điện Trọng Hoa, nghe Lật Anh Thiển nói, hắc mã không trả lời ngay mà đứng dậy đi qua điện Triều Huy tìm Tây Hoa vương.

Tây Hoa vương đang uống thuốc, hơi sững sốt khi thấy hắc mã đi vào nhưng sau đó cười nói: “Đúng là chuyện lạ đó, hôm nay Dực nhi lại rảnh rỗi đến thăm quả nhân.”

Phong Dực từ từ đi tới ngồi xuống bàn tròn cách chỗ ông không xa, đưa tay vuốt thẳng nếp áo trắng trên người, cũng không thèm liếc mắt nhìn ông một cái, mở miệng nói luôn: “Ông nên sắc phong tôi làm thế tử rồi.”

Tây Hoa vương mới uống được một nửa nghe hắc mã nói xong bị sặc ho sù sụ, ho khan một lúc lâu mới ngừng, tức giận nhìn hắc mã, “Rốt cuộc có chuyện gì? Lúc trước bảo sắc phong, ngươi rõ ràng nói mình không vội, đừng một cái lại chạy tới đây đòi.”

Phong Dực liếc nhìn ông, rồi đứng dậy vừa đi vừa nói: “Tóm lại ông mau chuẩn bị đi, tốt nhất là nội trong hai ngày phải xong.” Lời vừa dứt người cũng đã ra khỏi cửa.

Tây Hoa vương thở dài, “Quả nhân thật đúng là mắc nợ người mà.” Ông vung tay áo sai cung nhân bên cạnh bưng thuốc xuống, rồi lệnh cho một cung nhân khác, “Mời Lễ Tào thượng thư lệnh tới đây.” Nói xong chuyển mắt hướng ra ngoài cửa, nhưng bóng dáng của Phong Dực đã không thấy đâu nữa.

Lúc này Phong Dực đang trở về điện Trọng Hoa, bước vào cửa thấy Lật Anh Thiển vẫn còn ở đó, biết cô ấy còn đang chờ đáp án. Hắc mã đi tới trước mặt Lật Anh Thiển, cười nhạt nói: “Lật tướng quân quay về bẩm báo lại với Nữ hầu, nói hai ngày nữa Tây Hoa sẽ cử hành lễ sắc phong thế tử, muốn mời Nữ hầu ở lại dự lễ, hy vọng nàng ấy có thể nán lại thêm ít ngày.”

Lật Anh Thiển kinh ngạc, “Cử hành lễ sắc phong thế tử?”

Phong Dực gật đầu, “Đâu thể để Tây Hoa không có thế tử được.”

Đến đây thì Lật Anh Thiển đã hiểu, chợt nghĩ tới chuyện gì đó bèn nhìn hắc mã cười mập mờ, khom người thi lễ rồi đi ra ngoài.

Phong Dực bị nụ cười đó của nàng làm cho lúng túng xấu hổ, xưa nay hắc mã luôn là người rất cởi mở sáng khoái, vậy mà dạo gần đây tâm trạng hay bị rối loạn. Đứng đó một lát, hắc mã mới cất bước đi vào trong điện, chốc lát sau lại ôm đàn bước ra đi thẳng đến cạnh rừng trúc, ngồi luôn xuống đất đặt đàn lên đùi bắt đầu khảy đàn, như thể chỉ có làm như thế mới khiến tâm trạng hắc mã bình tĩnh lại được.

Rất nhanh An Ninh Hề đã nhận được hồi âm, đầu tiên nàng hơi giật mình, nhưng sau đó cũng đồng ý, Phong Dực được sắc phong làm thế tử chính là tin mừng, ở lại thêm mấy ngày dự lễ cũng không vấn đề. Lật Anh Thiển đã hoàn thành nhiệm vụ nên cáo từ rời đi, thấy nàng sáng khoái nhận lời nhanh như vậy trong lòng âm thầm cười trộm.

An Ninh Hề đang buồn chán thì bỗng nghe Yến Lạc nói: “Quân thượng, nô tỳ muốn xuất cung một chuyến, không biết Quân thượng có thể cho phép không ạ.”

An Ninh Hề ngạc nhiên, “Người xuất cung làm gì?”

Yến Lạc chớp mắt, “Nô tỳ... Nô tỳ muốn ra ngoài cung tìm xem có loại thuốc tốt nào trị sẹo không, nghe nói thành Trường An có rất nhiều thuốc hay.”

An Ninh Hề hiểu ra, khẽ gật đầu, “Được, người đi đi, đi sớm về sớm, nếu không tìm được, bốn cung sẽ lên tiếng nhờ Tây Hoa vương, trong cung có lẽ không thiếu thuốc tốt.”

Yến Lạc cảm kích nhìn nàng, sau khi khom người hành lễ liền lui ra ngoài.

An Ninh Hề nhàn rỗi không biết làm gì, bèn nói với Vũ Chi Duệ một tiếng, rồi hai người cùng bước ra vườn ngự uyển, đi dạo quanh vương cung Tây Hoa một chút.

Ai cũng nghĩ đây là lần đầu Nữ hầu đến Tây Hoa, nhưng thật ra trước kia An Ninh Hề đã từng đến đây một lần, lúc ấy nàng theo Sở Nghiệp Kỳ đến, nhưng chỉ đi dạo một lát chứ không ở lại nên cũng không quen với bố cục nơi này. Vương cung này đặc biệt không giống với quy cách có quy luật như vương cung Nam Chiêu, vương cung Tây Hoa giống như chỉ tùy ý xây dựng, trực giác nhận biết phương hướng của An Ninh Hề khá tốt, nhưng khi đi trong này vẫn bị quanh quẩn như cũ.

Đi được một lúc An Ninh Hề cảm thấy hơi mệt, thấy phía trước có một vườn ngự uyển liền đi tới xem có thể nghỉ ngơi ở đó được không. Vừa bước tới cửa chợt nghe thấy tiếng đàn vọng rạt từ bên trong, khiến bước chân nàng bỗng khựng lại, sau đó đi tới mấy bước đến cạnh cửa nhìn vào bên trong, vừa nhìn thoáng qua lập tức sửng sốt, nơi này được bố trí giống hệt như điện Trọng Hoa ở vương cung Nam Chiêu, ngẩng đầu nhìn lên tám biển phía trên, không ngờ cái tên cũng là ‘Điện Trọng Hoa’.

An Ninh Hề chỉ cần đoán cũng biết được người đang đánh đàn chính là Phong Dực, dặn dò Vũ Chi Duệ đứng ngoài rồi tự mình đi vào.

Vũ Chi Duệ dĩ nhiên cũng đã nghe thấy tiếng đàn của Phong Dực, cho nên nghe nàng dặn dò liền vâng lời đứng canh bên ngoài để Quân thượng và sủng nam cũ của nàng hẹn hò.

Tiếng bước chân của An Ninh Hề rất nhẹ, còn Phong Dực thì chuyên tâm đánh đàn, tâm tư đang rối loạn phức tạp nên không phát hiện ra có người đi vào. An Ninh Hề đứng từ xa nhìn sườn mặt nghiêng đang gảy đàn của hắn, nhũn nhũn mềm, cảnh tượng này sao quen thuộc đến vậy?

Tuy Phong Dực đổi điện Tri Ngọc thành điện Trọng Hoa, cũng trồng thêm rất nhiều trúc, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ cảm thấy không hoàn toàn giống với điện Trọng Hoa ở Nam Chiêu.

An Ninh Hề nhìn cảnh tượng trước mắt, trong tiềm thức luôn có cảm giác như đã nhìn thấy cảnh này ở đâu đó rồi. Trong lúc nàng đang miên ma suy nghĩ, tiếng đàn của Phong Dực đột ngột bị chệch đi một nhịp, tiếng đàn lập tức im bặt, chính bản thân hắn dường như cũng đang sửng sốt, ngẩng người ra nhìn dây đàn.

Hình ảnh bất ngờ xuất hiện này đã giúp An Ninh Hề chợt nhớ ra.

Đúng rồi, nàng nhớ ra rồi, lần đến vương cung Tây Hoa từ mười mấy năm trước ấy, nàng từng nhìn thấy một thiếu niên ngồi trước cung điện gảy đàn, lúc ấy dây đàn của cậu ta đột nhiên bị đứt, cậu ta lại chẳng hề để ý đến vết cắt trên tay mà chỉ trầm tĩnh ngồi nhìn dây đàn. Khi ấy, nàng vẫn là Tiêu Như Thanh mới mười sáu tuổi, tuổi thật cũng sắp xỉ hai mươi, vì tò mò nên đã đi tới hỏi cậu ta có sao không, nhưng thiếu niên đó chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn sang nàng.

Cung nhân theo hầu bên cạnh cậu ta biết Tiêu Như Thanh là khách quý đến Tây Hoa cùng Đông Việt vương, không dám chậm trễ vội vàng nhận lỗi với nàng, nói mẫu thân của cậu ta vừa qua đời không lâu, xin nàng hãy bỏ qua cho.

Tiêu Như Thanh chưa bao giờ được cảm nhận cái gọi là tình thương của mẹ cho nên cũng không quan tâm cái gọi là tình thân, nhưng vẫn nhẫn nại khuyên cậu ta vài câu: “Cậu cần gì phải làm như thế? Không coi trọng bản thân như vậy không thấy có lỗi với người đang quan tâm mình hay sao? Bởi vì đối với người quan tâm cậu mà nói, cậu trong lòng họ chính là duy nhất trên cõi đời này.”

Thiếu niên kia ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ lạnh lùng trên mặt hơi tan đi một chút nhưng vẫn không nói gì, có điều khi cung nhân bên cạnh đến bồi thuốc bằng bó thì cậu ta không cự tuyệt.

An Ninh Hề vừa nhớ lại đồng thời cũng vỡ lẽ ra một chuyện, chẳng trách khi nàng tỉnh lại lúc nhìn thấy Tri Ngọc cứ có cảm giác vừa xa lạ vừa có chút quen thuộc như thế, không ngờ hai người đã gặp nhau từ trước, mà nàng thì đã quên mất chuyện này từ lâu rồi.

An Ninh Hề chợt muốn bật cười, thế giới thật nhỏ bé, nào ngờ đâu là cố nhân vậy mà nàng lại chẳng hề hay biết.

“Nữ hầu đến sao?”

Giọng nói êm ái như tiếng gió vờn, An Ninh Hề đưa mắt nhìn qua thấy không biết Phong Dực đã phát hiện ra mình từ khi nào, còn đang cười dịu dàng nhìn nàng.

An Ninh Hề cười đi tới chỗ hắn, trong nụ cười ấy còn mang theo sự vui vẻ như đã cách mấy đời mới được gặp nhau vậy.

Thấy Phong Dực ngồi trên mặt đất, An Ninh Hề cũng không ngần ngại ngồi xuống ngay bên cạnh hắn, liếc nhìn dây đàn, cười nói: “Vừa rồi ngài đột nhiên dừng lại không đàn nữa, bỗng cung còn tưởng dây đàn bị đứt chứ.”

Phong Dực cười cười, “Đàn này là Nữ hầu ban tặng, Phong Dực quý trọng không hết, sao có thể tùy tiện làm đứt được.”

An Ninh Hề quan sát hắn, người trước mắt nàng lúc này đã thay đổi so với ngày xưa rất nhiều, có đúng là thiếu niên năm xưa chăng?

Phong Dực thấy An Ninh Hề nhìn mình chằm chằm, bật cười, “Nữ hầu sao thế?”

An Ninh Hề không trả lời, đột nhiên cầm tay phải của hắn lên xem xét tỉ mỉ, quả nhiên nhìn thấy vết cắt mờ nơi đầu ngón trỏ và ngón giữa.

Quả nhiên là hắn.

Phong Dực không ngờ nàng lại bất ngờ cầm tay mình, thoáng sửng người, vẻ mặt cũng không tránh khỏi lúng túng.

An Ninh Hề kiểm tra xong, đặt tay hắn trở lại, cười cười, “Bỗng cung chỉ cảm thấy tò mò một tướng quân chinh chiến sa trường kỳ lại biết khâu đàn, thấy hơi ngạc nhiên nên muốn nhìn xem rốt cuộc bàn tay của Phong tướng quân là như thế nào.”

Phong Dực nghe vậy mới thấy đỡ lúng túng, “Đàn đã luyện từ nhỏ, còn chinh chiến sa trường là sau này mới đi.” Hắn nói chuyện nhà nhàng nhu hòa, không nghe ra được cảm xúc gì, như chỉ đang nói về một câu chuyện nào đó hết sức bình thường.

An Ninh Hề mím môi, người đàn ông trước mắt này có lẽ đã phải trải qua biết bao nhiêu chuyện mới có dáng vẻ như hôm nay. Không biết hắn mang tâm trạng gì khi dẹp bỏ lòng tự trọng để trở thành nam sủng của Nữ hầu Nam Chiêu?

An Ninh Hề đang suy tư, Phong Dực lại đột nhiên nói: “Nam Chiêu đã kết minh với Tây Hoa, kế tiếp Nữ hầu có dự định gì không?”

An Ninh Hề thu hồi suy nghĩ, khẽ gật đầu, “Bỗng cung cũng định thời gian thích hợp sẽ tìm tướng quân nói rõ về chuyện này, ý của bỗng cung là muốn... chủ động.”

Phong Dực nghe nàng nói xong hai chữ cuối, ánh mắt khẽ chuyển, đôi con ngươi đen thẳm đầy thâm ý, “Chủ động thế nào?”

An Ninh Hề suy nghĩ một lát rồi nói: “Cho đến tận bây giờ, dù là Tây Hoa hay Nam Chiêu, từng cùng giao chiến với nhiều nước nhưng lần nào cũng nằm ở thế bị động. Nhưng nay ba nước chúng ta đã kết minh, mà Trung Chu và Đông Việt lại bất hòa, vậy sao chúng ta không nhân cơ hội này chủ động tấn công giành lấy thiên hạ?”

Phong Dực nghe thấy nàng nói ‘chúng ta’, môi hơi nhoen cười, “Trước giờ chưa từng nghe nói Nữ hầu có lòng muốn tranh đoạt thiên hạ.”

An Ninh Hề nhìn cây đàn cười nhạt nói, “Cũng như cây đàn bình thường này vậy, nếu ngài không chủ động đàn nó, thì sao có thể tấu ra một ca khúc hợp ý ngài được?” Nàng đặt tay lên dây đàn gảy nhẹ một cái, “Ý

định này bốn cung đã muốn thực hiện từ lâu, nhưng không phải vì Nam Chiêu.” Tầm mắt nàng dừng lại trên mặt Phong Dực, “Phong tướng quân mới là người duy nhất có thể xưng bá thiên hạ.”

Phong Dực sửng sốt, xoay mặt nhìn thẳng vào mắt nàng, muốn tìm trong mắt nàng chút manh mối gì đó, nhưng chỉ thấy hai mắt An Ninh Hề trong vắt như nước.

Hắn ổn định lại tâm trạng hỏi nàng: “Vậy theo Nữ hầu, trận này nên an bày như thế nào đây?”

An Ninh Hề không chút do dự đáp: “Ba bên đồng thời ra quân, Bắc Mạnh thâm tóm các nước nhỏ ở phía bắc không phải chuyện khó, Nam Chiêu và Tây Hoa cũng vậy, dù Trung Chu và Đông Việt có hợp lực tấn công hay tấn công cá nhân thì phần thắng của chúng ta vẫn rất cao.”

Nàng đã suy tính kỹ càng, lúc này chỉ lựa lời nói sơ qua về phương án mà thôi. Sau khi nói xong, nàng lại bổ sung: “Ngày khác rảnh rồi bốn cung sẽ đến gặp Phong tướng quân nghiên cứu cặn kẽ cụ thể hơn về phương pháp tác chiến, chỉ cần tướng quân không chê bốn cung kiến thức nông cạn là được.”

Phong Dực gật đầu, tròn mắt đảo liên, “Nữ hầu đã tính những chuyện này từ lúc nào? Nhớ lần đầu tiên gặp, khi ấy Nữ hầu bị người ta bắt cóc nhưng không hề có chút hoảng hốt, vốn dĩ Phong Dực đã cảm thấy kinh ngạc, hôm nay nghe lời này của Nữ hầu càng khiến Phong Dực thêm kinh ngạc muôn phần.”

An Ninh Hề tự nhiên nói mà không nghĩ: “Khi đó không phải bốn cung không hoảng loạn, chỉ là không thể hiện ra thôi, Phong tướng quân không cần kinh ngạc...”

Đang nói nữa chừng An Ninh Hề bỗng khựng lại, nhận ra mình vừa lỡ lời, lập tức nhìn Phong Dực, thấy hắn cũng đang cười nhìn nàng với vẻ mặt kỳ quái, nhưng nụ cười ấy cũng ngay lập tức biến mất, vẻ mặt trở nên nghiêm khắc, “Rốt cuộc nàng là ai?”

54. Chương 54: Thăng Thấn Với Nhau

Edit: Thanh Liên

Beta: Hằng Đoàn

Yến Lạc cầm theo lệnh bài đặc sứ An Ninh Hề đưa nên rời cung rất thuận lợi, sau đó đi thẳng về hướng cung thành phía Tây, cách đi đường như ngựa quen đường cũ, như thể chưa từng rời khỏi nơi này bao giờ. Nhưng đến khi nàng nhìn thấy tòa nhà quen thuộc, vách tường ngoài loang lổ và cửa chính đã thiếu đi một cánh thì nàng mới nhận ra mình đã rời đi ba năm rồi.

Nàng ngậy người một lúc mới bước chân tới trước cửa, trong lòng thắc mắc tại sao cửa chính lại mở toang ra như thế, bất chợt nghe thấy tiếng người bên trong, nàng theo bản năng lách người sang mép tường bên cạnh tránh đi, hé mắt nhìn vào, rồi đi vòng ra phía sau, nàng nhớ ở đó có một gốc cây lớn.

Quả nhiên vẫn còn, Yến Lạc vận công tung người nhảy lên giữa tán cây rậm rạp, không hề gây ra chút tiếng động nào.

Nàng khẽ vạch đám lá cây trước mặt ra, bên trong có rất nhiều cấm vệ quân Tây Hoa, mà người dẫn đầu là Tần Hạo. Yến Lạc không nhìn rõ được đám người này, hình như họ đang sửa sang lại nhà cửa, Tần Hạo dặn dò mấy người bên cạnh: “Tạm thời dọn dẹp một chút là được, ngày mai tướng quân sẽ phái người tới quét dọn kỹ hơn.”

Các cấm vệ quân hô ‘Vâng’. Một người trong đó hỏi Tần Hạo: “Tần tướng quân, nơi này từng là phủ thừa tướng thật sao? Sao lại hoang tàn thế này?”

Tần Hạo thở dài, “Đa số các người là cấm vệ quân mới nên dĩ nhiên không biết vụ án oan ngày trước. Khương thừa tướng một đời trung lương, đáng tiếc...”

Mấy cấm vệ quân kia thấy y không muốn nói thêm nên cũng không hỏi nữa, tiếp tục sửa sang lại đình viện.

Nơi này là phủ thừa tướng, cũng từng là nhà của Yến Lạc. Hai mắt nàng dần ướt, lời Tần Hạo nói làm nàng nhớ lại chuyện ba năm trước đây.

Lúc ấy Phong Dực và Tần Hạo đột nhiên biến mất, khiến Phong Vô Thù luôn muốn hãm hại hai người họ vì may mắn thoát chết. Hắn biết Khương thừa tướng và Phong Dực quan hệ rất tốt, vì vậy đã viện cớ bắt giam Khương thừa tướng. Ngày ngày bức cung, ép ông nói ra nơi Phong Dực ở, đến khi bị Tây Hoa vương phát giác, hắn đổi không thành có vu cho ông tội mưu phản. Sức khỏe của Tây Hoa vương không tốt, giao chuyện này lại cho đám đại thần, ngờ đâu những người này đã bị Phong Vô Thù mua chuộc, khiến cả nhà Khương thừa tướng chịu án oan mà chết.

Cũng may Yến Lạc võ nghệ cao cường, hay tin vội thoát thân, nhưng Phong Vô Thù không ngừng đuổi giết nàng, suốt ba năm vẫn chưa chịu buông tha. Nếu nàng không gặp được An Ninh Hề, có lẽ nàng đã mất mạng rồi, làm sao về được nơi này nữa. Cũng vì vậy, nàng vô cùng cảm kích An Ninh Hề.

Thấy Tần Hạo có vẻ như chưa rời đi ngay, nên nàng từ bỏ ý định vào phủ. Ba năm qua nàng đã quen cảnh sống chết, giờ về đây nhìn lại, trong lòng cũng yên tĩnh hơn rất nhiều, nghĩ đến cái chết oan uổng của phụ thân nàng càng thêm cảm hận Phong Vô Thù.

Yến Lạc đang định nhảy xuống, đột nhiên nghe thấy một cấm vệ quân hỏi Tần Hạo: “Tần tướng quân, Phong tướng quân giao cho chúng thuộc hạ tìm kiếm tung tích con gái của Khương thừa tướng, nhưng chúng thuộc hạ không biết dung mạo của tiểu thư ấy ra sao, nên tìm thế nào đây?” Lời này vừa dứt, những cấm vệ quân còn lại cũng nhao nhao nói, bày tỏ chuyện này rất khó khăn.

Yến Lạc cảm động thầm thở dài trong lòng, cần gì phải tìm kiếm nàng chứ, chỉ cần giúp nàng báo thù là được rồi. Nàng từ nhánh cây nhảy xuống đi về vương cung, cảm xúc trong lòng không biết dùng từ gì để miêu tả. Phụ thân của nàng vì Phong Dực mà chết, nhưng lúc ấy Phong Dực không hề hay biết, sau còn bị Phong Vô Thù hạ độc đến suýt mất mạng, cho nên nàng không hề oán giận y, hơn nữa giờ Phong Dực còn sửa sang lại phủ thừa tướng, tìm được nàng về thì thế nào? Cũng chẳng thể trở lại như xưa được.

Yến Lạc cúi đầu nhìn chằm chằm cái bóng kéo dài của mình dưới ánh mặt trời, cảm thấy vô cùng cô quạnh.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ hở giữa tán trúc, không chút hơi ấm chiếu lên hai người đang ngồi bên dưới, An Ninh Hề nhìn Phong Dực ngồi phía đối diện, vẻ mặt người kia vô cùng lạnh lùng, giống hệt vẻ mặt khi hai người gặp nhau lần đầu.

Về nghiêm túc hiếm thấy ở hắn.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau hồi lâu, Phong Dực như nhớ ra chuyện gì đó, vẻ mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, khẽ mỉm cười, “Ta quên mất, nếu muốn người khác thẳng thắn với mình thì mình phải thành thật trước đã.” Hắn chăm chú nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của An Ninh Hề, “Nữ hầu có muốn nghe chuyện cũ của ta không?”

An Ninh Hề biết Phong Dực đã hoài nghi mình từ lâu, mà đến nay hắn mới làm rõ với mình là vì nay hai nước đã kết minh, cũng là vì những lời kia của nàng khiến hắn không nén được nghi ngờ trong lòng. Nàng hơi do dự, sau đó gật đầu, “Mời tướng quân nói, bần cung xin lắng tai nghe.”

Phong Dực cười cười dời tầm mắt, nhìn chằm chằm xuống cây đàn, chậm rãi kể lại: “Ta là con riêng của Tây Hoa vương, chuyện này người trong thiên hạ ai cũng đều biết. Nhưng sẽ không ai ngờ được cuộc sống của một đứa con riêng như ta sẽ như thế nào. Ta cùng mẹ nương tựa nhau sống bên ngoài cung, về sau bà bị trúng độc bất hạnh mà chết. Ta vốn nghĩ rằng đó chỉ là chuyện không may, nào có thể đoán được là do có người cố tình. Mà người ra tay không ai khác chính là vương hậu Tây Hoa, mẹ ruột của Phong Vô Thù.”

An Ninh Hề nhớ đến dáng vẻ hắn đánh đàn trong vương cung Tây Hoa năm xưa, trong lòng dâng nên sự thương cảm. Phong Dực lại cười nhạt, giống như đang kể về chuyện của người khác vậy.

“Về sau, không biết Khương thừa tướng làm cách nào để tìm được ta, ta được đưa vào vương cung gặp mặt phụ vương. Lúc ấy ông ta đã biết vương hậu hạ độc mẹ ta, bà ta bị giam vào ngục, sau tự vẫn mà chết. Khi đó ta mới biết thì ra mẹ chết oan, mà cũng kể từ đó, Phong Vô Thù sinh hận với ta. Khương thừa tướng xin phụ vương đưa ta trở về vương thất, nhưng ông ta lại đưa ta đến trại lính, năm đó ta chỉ mới mười ba,

mười bốn tuổi, thân thể yếu ớt, thường xuyên bị bắt nạt, sau đó ta gặp Tần Giang, cũng chính là Tần Hạo bây giờ, cuộc sống mới đỡ hơn. Ta xông pha trận mạc, từng bước đi lên, một ngày họ Tây Hoa vương đột nhiên ban cho ta họ Phong, thật đáng mỉa mai.”

Hắn rũ mắt cười, lắc đầu không ngừng, “Chuyện về sau thì ai cũng biết rồi, Phong Vô Thù thấy danh tiếng của ta càng ngày càng lớn mạnh, còn nắm giữ ấn soái binh mã cả nước, sợ ta uy hiếp đến địa vị của mình nên muốn hãm hại ta. Lúc ta biết chuyện càng thêm bất mãn với hai cha con họ và đã quyết định rời đi, không bao giờ trở về Tây Hoa nữa. Không ngờ Tần Hạo tự nguyện đi theo ta... Ngày rời khỏi Trường An, ta đổi tên mình thành Tri Ngọc, cũng khắc cái tên này lên ngọc bội tùy thân, chứng tỏ từ bỏ thân phận Phong Dực. Rồi sau đó ta tặng khối ngọc bội kia cho Tần Hạo, cũng chính là khối ngọc đã cứu mạng Nữ hầu ngày đó.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu.

“Nhưng chuyện xảy ra ta thật không ngờ tới, Phong Vô Thù dùng tính mạng của Khương thừa tướng uy hiếp, hạ độc ta, vậy mà sau đó vẫn giết hại Khương thừa tướng. Tần Hạo chạy tới cứu ta, hai người chúng ta khó khăn lắm mới thoát được, nhưng không cầm cự được bao lâu, cuối cùng quỷ thần xui khiến thế nào lại chạy tới biên giới Nam Chiêu, được Nữ hầu phát hiện rồi cứu mạng ta. Khi mới tỉnh lại, nằm trong vương cung Nam Chiêu, ta ngày ngày đều nghĩ đến chuyện về Tây Hoa báo thù, thậm chí còn viết lên thân đàn, nhắc nhở quyết tâm của mình. Nhưng càng về sau, suy nghĩ thoáng hơn nên cách làm cũng khác. Ban đầu vì ta nhất thời ích kỷ hại Khương thừa tướng chết oan, đến nay nghĩ lại vẫn cảm thấy vô cùng áy náy.”

An Ninh Hề lắng lắng nhìn hắn, “Vì sao ngài không kể về thời gian ở trong trại lính? Hắn là vô cùng gian khổ?”

Phong Dực ngẩng đầu nhìn nàng, cười gật đầu, “Đó là đương nhiên, nhưng nếu không có những ngày tháng gian khổ kia, thì làm sao tạo ra được ta của ngày hôm nay? Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đây cũng chính là ý định ban đầu của phụ vương, chỉ đáng tiếc, dù đây đúng là lý do ông ấy làm vậy ta vẫn không tha thứ cho ông ta được.” Sau khi nói xong, hắn lại cười nhẹ thành tiếng, trong mắt vô cùng đìu hiu.

An Ninh Hề hơi rũ mắt, đột nhiên nói: “Ta thực muốn ngài chỉ là Tri Ngọc.”

Chỉ là Tri Ngọc, không có quá khứ, không có tương lai, không phải chiến thần, càng không mang sao Đế Vương.

Ánh mắt của Phong Dực trở nên dịu dàng, nhìn chằm chằm gương mặt An Ninh Hề, nhẹ giọng hỏi: “Còn nàng thì sao? Có đồng ý nói cho ta nghe chuyện của nàng không?”

Hắn không gọi nàng là Nữ hầu, hiển nhiên ý nói nàng không phải Nữ hầu thực sự.

An Ninh Hề không lên tiếng, gió mùa đông lạnh lẽo lướt qua thân thể hai người, thổi chiếc lá trúc xoay tròn, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

An Ninh Hề biết không thể nào tránh được chuyện này nữa, nhưng nàng thật sự không biết nên nói từ đâu. Nàng không điềm tĩnh được như Phong Dực, mỗi lần nhớ lại là một lần khiến lòng nàng đau đớn. người đàn ông kia dẫn nàng rời khỏi Tiêu gia, cho nàng thoải mái bộc lộ tài năng bên cạnh hắn, cho nàng cảm giác mình là người có ích, cho nàng bao nhiêu hứa hẹn đợi mong...

Nhưng rồi cuối cùng tất cả đều tan thành mây khói.

Nàng giật giật môi mỉm cười, “Ta chỉ có thể nói cho ngài biết ta không phải Nữ hầu.” Nàng không xưng là bốn cung nữa, nàng chỉ là nàng, lấy thân phận thật của mình nói chuyện với hắn, nhưng nàng không biết nên nói rõ thân phận của mình với hắn như thế nào.

Phong Dực nhíu nhíu mày, không ngờ mình thành thật với nàng như vậy mà nàng vẫn đề phòng. Nhưng rất nhanh sau đó hắn hiểu ra, nàng không muốn nhiều lời hắn là có lý do của mình, nếu nàng đã thẳng thắn nói cho hắn biết nàng không phải Nữ hầu, vậy sau này chắc chắn sẽ có cơ hội tìm ra được chân tướng.

Phong Dực trầm ngâm hồi lâu sau lại hỏi nàng: “Nàng không phải Nữ hầu, lại không muốn nói nàng là ai, vậy có thể nói cho ta biết làm cách nào nàng trở thành Nữ hầu được không?”

An Ninh Hề cười cười, nhìn hấn chăm chăm, “Ngài có tin chuyện tâm linh không?” Giọng nói của nàng mơ hồ, tràn ngập tang thương, “Trước kia ta vốn không tin, nhưng sau khi chính mình trải qua thì không thể không tin nữa.”

Phong Dực khiếp sợ nhìn nàng, “Ý nàng nói là mượn xác hoàn hồn?”

An Ninh Hề nghĩ nghĩ rồi thở dài, “Xem là như thế đi.”

Phong Dực hoảng sợ hồi lâu mới lấy lại tinh thần, hấn chưa từng nghe thấy chuyện này, đương nhiên càng khiếp sợ hơn chứng kiến bất kỳ chuyện nào khác. Hấn trầm tư, An Ninh Hề này quả thật rất giống mượn xác hoàn hồn. Hấn nhớ lại lần nàng mê sảng trong sơn động, không nhận được hỏi nàng: “Nếu vậy, có phải nàng từng bị người ta đẩy xuống vách núi?”

An Ninh Hề sửng sốt nhìn hấn, “Sao ngài lại biết?”

Phong Dực thấy vẻ luống cuống của nàng, khẽ mỉm cười, “Nàng đã nói lúc hôn mê.”

An Ninh Hề nhú mày, những chuyện không muốn nhớ lại đồng loạt hiện lên trong đầu. Nàng nhắm mắt, hồi lâu sau mới ổn định lại, cười buồn, “Là tỷ muội của ta, tỷ muội thân thiết nhất của ta.” Không ngờ khi nàng nói ra những lời này lại bình tĩnh đến vậy.

Phong Dực lần nữa ngạc nhiên, càng thêm tò mò về thân phận của An Ninh Hề, nhưng nàng không chịu nói hấn cũng không còn cách nào khác.

An Ninh Hề như biết được suy nghĩ của hấn, nhìn hấn cười nói, “Ngài cần gì cứ phải khẳng khẳng muốn biết thân phận của ta, cho dù trước kia ta là ai, nhưng bây giờ ta chính là An Ninh Hề.”

Phong Dực bị lời của nàng làm cho sực tỉnh, không nhận được cười tự giễu, đúng là mình quá cố chấp rồi. Trước kia nàng là ai, đã trải qua chuyện gì cũng đều là chuyện quá khứ rồi, giờ đây nàng là An Ninh Hề sống sờ sờ ở trước mặt mình.

Nghĩ đến đây một cảm giác không biết tên len lỏi vào lòng Phong Dực, nỗi băn khoăn trong lòng cũng theo đó mà biến mất.

Có những chuyện chỉ quyết định trong nháy mắt, có những băn khoăn chỉ thoáng chốc đã sáng tỏ. Ví như lúc này đây hấn mới chân chính hiểu được người trước mắt này ảnh hưởng đến hấn vượt xa cả tưởng tượng.

Phong Dực suy nghĩ thông suốt, dáng vẻ tươi cười thường thấy liền trở lại, “Nói như vậy, nàng đã quen Bắc Mạnh vương từ trước?”

An Ninh Hề gật đầu, “Đúng vậy.”

Vẻ mặt của Phong Dực lại biến đổi, nụ cười càng sâu, “Nàng đã nói thật với ta nàng không phải Nữ hầu, ta với nàng cũng coi như đã thề thốt, sau này hợp tác sẽ càng thêm tin tưởng nhau.”

An Ninh Hề gật đầu mỉm cười, “Nói đúng lắm.”

Ngón tay Phong Dực vuốt ve dây đàn, hơi cúi đầu cho nên không thấy rõ được vẻ mặt của hấn, chỉ thấy khóe miệng hơi nhếch lên như thể đã hiểu rõ loại cảm xúc nào đó. Hấn tùy ý gảy nhẹ dây đàn, đột nhiên nghiêng đầu nhìn An Ninh Hề, “Nếu đã tin tưởng nhau, vậy sau này chúng ta gọi nhau bằng tên, nàng thấy được không?”

An Ninh Hề hơi ngẩn ra, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Được, như vậy cũng tốt.”

Phong Dực tiếp tục cúi đầu gảy đàn, cười khẽ hai tiếng, rồi bất ngờ nhẹ giọng nói: “Vậy Ninh Hề, chúng ta liên thủ giành thiên hạ thôi.”

An Ninh Hề nghe vậy, cười xán lạn, “Được, Phong Dực, một lời đã định nhé.”

55. Chương 55: Khách Đến Từ Trung Chu.

Đến tận khi về vương cung, tâm tình của Yến Lạc vẫn chưa bình tĩnh được, cho nên nàng không đến ngay vườn ngự uyển tìm An Ninh Hề mà thần thờ đi dạo trong vương cung. Khi nàng giật mình sức tỉnh, phát hiện ra mình đã đi đến điện Trọng Hoa từ lúc nào, Vũ Chi Duệ đang canh giữ ở bên ngoài. Nàng đang đoán chắc An Ninh Hề ở bên trong thì đã thấy An Ninh Hề và Phong Dực cùng đi ra, hai người vừa đi vừa nói gì đó, trên mặt đều vui vẻ tươi cười.

Cả hai người cùng mặc đồ trắng, nhẹ nhàng thanh thoát, khiến người khác nhìn vào liền có cảm giác hai người rất xứng đôi. Yến Lạc nhìn đến ngay người, đến khi An Ninh Hề thấy nàng gọi một tiếng, nàng mới phục hồi tinh thần.

Phong Dực quét mắt nhìn Yến Lạc, nhìn một hồi lâu, vẻ tươi cười cũng trở nên nghiêm túc. Yến Lạc sợ y nhận ra mình, vội vội vàng vàng thi lễ với An Ninh Hề nói còn có chuyện phải làm, không đợi An Ninh Hề nói gì đã xoay người bước nhanh rời đi.

An Ninh Hề nghĩ là nàng không tìm được thuốc xóa vết sẹo trên mặt cho nên mới buồn bã như thế, quay đầu hỏi Phong Dực: “Trong vương cung Tây Hoa có thuốc trị sẹo không?”

Phong Dực suy nghĩ, “Chắc là có. Nàng muốn tìm cho cô cung nữ Yến Lạc kia?”

An Ninh Hề gật đầu, “Nàng ấy dung mạo vô song, mà nay khuôn mặt bị hủy thật sự rất đáng tiếc, ta vẫn luôn muốn tìm thuốc chữa trị cho nàng.”

Phong Dực, “Vô Song?” Hắn thở dài, “Khuôn mặt của cô ấy thật sự rất giống Vô Song.”

An Ninh Hề ngạc nhiên, “Ngài nói gì?”

Phong Dực quay sang nhìn nàng, “Nàng có nhớ Khương thừa tướng ta nhắc tới không? Con gái của ông ấy tên Khương Vô Song. Mà ánh mắt của Yến Lạc rất giống muội ấy.”

An Ninh Hề nghe vậy trong lòng kinh ngạc, cũng có chút hoài nghi, nhưng ngày đó Yến Lạc nói rằng cô ấy bị mất trí nhớ, giờ muốn chứng thực cũng không có cách nào. Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói với Phong Dực: “Có gì để chứng minh thân phận của Khương Vô Song không?”

Phong Dực trầm tư, sau đó mỉm cười, “Ta sao biết được, vật bên người của một cô nương ta đâu thể nhìn thấy.”

An Ninh Hề khẽ thở dài, “Ta nghĩ rằng quan hệ giữa ngài và Khương thừa tướng tốt, chắc hẳn cũng rất thân thiết với con gái ông ấy, định giúp ngài kiểm tra xem.”

Phong Dực thú vị nhìn nàng, đột nhiên nói: “Ta chỉ coi Vô Song như muội muội.”

An Ninh Hề chợt nhận ra mình vừa nói gì, vẻ mặt lúng túng ho khan một tiếng, “Ta không có ý gì khác, ngài hiểu lầm rồi.”

Phong Dực cười cười, không nói gì nữa.

An Ninh Hề cảm thấy không khí có chút lúng túng, vội đi tới chỗ Vũ Chi Duệ gần đó rồi quay đầu nhìn Phong Dực, “Ta ra ngoài đã lâu cũng nên về rồi, ngày khác sẽ cùng ngài bàn bạc cụ thể việc tác chiến.”

Phong Dực gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng lưng nàng.

An Ninh Hề còn chưa đi khuất, Tần Hạo đã chạy về, “Tướng quân, phủ thừa tướng đã dọn dẹp xong một lượt, tiếp theo có phải nên toàn lực tìm kiếm Khương tiểu thư không?”

Ánh mắt Phong Dực từ chỗ An Ninh Hề thu lại, gật đầu, “Tất nhiên rồi, Khương gia chỉ còn lại huyết mạch duy nhất này, nhất định phải tìm được Vô Song.”

Tần Hạo hô vang, lúc này mới đưa mắt nhìn theo hướng y vừa nhìn, “Vừa rồi tướng quân đang nhìn Nữ hầu?”

Phong Dực nhìn hắn cười cười, “Ừ, sao vậy?”

Tần Hạo cười nói: “Không có gì, chẳng qua thuộc hạ cảm thấy ánh mắt tướng quân nhìn Nữ hầu không giống trước kia.”

Nếu là mấy ngày trước, nghe được mấy lời này Phong Dực hẳn là đã mất tự nhiên, nhưng nay hẳn đã xác định được tâm ý của mình nên cũng thả lỏng hơn, không chút ngần ngại. “Người nói đúng, đúng là không giống trước kia.”

Tần Hạo không hiểu nhìn y, “Tướng quân cảm thấy Nữ hầu không giống trước?”

Phong Dực hơi cong môi, “Không chỉ có thế.”

Tần Hạo còn muốn hỏi nữa, Phong Dực đã ngắt lời, “Việc tìm kiếm Vô Song người giao lại cho Lật tướng quân, hai ngày nữa là lễ sắc phong thế tử Tây Hoa, người hãy thay ta bố cáo thiên hạ.”

Tần Hạo chần chừ nhìn y, “Tướng quân muốn mời mấy quốc gia khác sao?”

Phong Dực lắc đầu, “Dĩ nhiên không phải, ta chỉ muốn người trong thiên hạ đều biết, thế tử Tây Hoa hiện giờ là Phong Dực, chứ không phải Phong Vô Thù.”

Tần Hạo hiểu ra, lập tức đi làm.

Tin tức rất nhanh được truyền ra, mà thành Lạc Dương cách Trường An không xa, là nơi nhận được tin tức đầu tiên. Hoàng đế Định Gia đã biết Nam Chiêu tới Tây Hoa, hơn nữa trên đường còn đi cùng Bắc Mạnh. Trong lòng ông ta vô cùng lo lắng, phỏng chừng ba nước này đã kết minh, càng nghĩ càng hốt hoảng. Ông đã ra chiếu chỉ Trung Chu hoàn toàn đoạn tuyệt với Nam Chiêu, bây giờ muốn rút lại là không thể.

Hoàng đế Định Gia nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra cách để con gái của mình tới đó. Nếu phía Nam Chiêu đã không được, vậy thì tiếp cận bên Tây Hoa đi.

Vì vậy ngày hôm sau, thư của Trung Chu đã tới được tay Tây Hoa vương. Sau khi đọc xong, Tây Hoa vương bắt đầu dĩ lắc đầu thở dài, ý của Hoàng đế Định Gia đã quá rõ ràng. Gấp gáp như vậy, lại phái thái tử Cơ Nghi Hải dẫn theo công chúa Cơ Nghi Đình tới chúc mừng. Ông không có ý kiến gì, chắc hẳn hai người này đã lên đường rồi còn cự tuyệt thế nào được nữa, vì vậy sai người chuyển thư lại cho Phong Dực.

Sau khi Phong Dực đọc thư xong cũng chỉ mỉm cười. Chuyện Nam Chiêu và Tây Hoa kết minh, dù Trung Chu không biết cũng đoán ra được, chẳng trách lại lo lắng đến vậy. Có điều Trung Chu đã trở mặt với Nam Chiêu, nay lại lôi kéo Tây Hoa, quả là việc làm ngu xuẩn.

Ông đưa thư cho cung nhân, “Đem thư này cho Nữ hầu, nói Nữ hầu chuẩn bị một chút.”

Cung nhân được lệnh, lập tức nhận thư quay người tới điện An Ninh Hề ở.

Ngày mới chẳng mấy chốc đã sang, vương cung Tây Hoa được trang trí rực rỡ, buổi lễ sắc phong Phong Dực làm thế tử sẽ được cử hành trong hôm nay.

Hai vị khách từ Trung Chu mới đến được mấy canh giờ, nhưng Tây Hoa không hề có ý định lùi buổi lễ lại, hơn nữa trên đại điện sắc phong, vị trí của hai người cũng chỉ được sắp xếp ở gần hàng đầu bên phải chứ không hề được tiếp đãi như hoàng thất. Ngược lại, Nữ hầu Nam Chiêu lại ngồi ở hàng đầu bên trái, cao hơn vị trí của hai người kia.

Cơ Nghi Hải và Cơ Nghi Đình được nuông chiều từ bé, đều còn trẻ tuổi, chưa từng chịu sự đối đãi bất công nào, cộng thêm ý mình thân phận hoàng thất cao quý đương nhiên sẽ bất mãn với sắp xếp này. Huống chi, hai ngày nay bọn họ gấp gáp đến Trường An, chưa kịp nghỉ ngơi đã bị dẫn tới đây, vậy mà bây giờ mới chỉ có các đại thần Tây Hoa, chưa thấy Tây Hoa vương và Phong Dực đâu cả. Cơ Nghi Hải và Cơ Nghi Đình nhớ tới lời phụ hoàng dặn dò trước khi đi nên mới cố nhẫn nhịn.

Vì biết Trung Chu phái người đến nên hôm nay An Ninh Hề đặc biệt chú ý trang phục, không muốn mất thể diện trước mặt Trung Chu. Nàng mặc bộ lễ phục màu đen dành cho Quân chủ, tóc uốn vòng Tứ Phẩm, gắn đá và cài trâm... Những trang sức còn lại đều lấy từ vương thất Tây Hoa.

An Ninh Hề cùng Yến Lạc và Vũ Chi Duệ đi dọc hành lang đến trước cửa điện, thấy Tây Hoa vương và Phong Dực đối diện nhau cũng đang đi tới. Tây Hoa vương được cung nhân dìu đi rất chậm, mà Phong Dực

cũng thông dong thả bước. Hai người đều mặc bộ triều phục màu đen, chỉ khác ở đường thêu. Sự giống nhau này khiến An Ninh Hề lần đầu cảm thấy hai người đứng là cha con.

Phong Dực nhìn An Ninh Hề cười cười. Tây Hoa vương không biến sắc nhìn hai người, cũng không đợi An Ninh Hề chào hỏi đã đi vào đại điện.

Phong Dực đợi An Ninh Hề đi tới, cười nói: “Hôm nay có người của hoàng thất Trung Chu đến. Ninh Hề, nàng tuyệt đối không được để thua khí thế đâu đấy.”

An Ninh Hề gật đầu cười, “Ngài xem khí thế của ta giống như sẽ thua lắm sao?”

Vừa dứt lời, hai người nhìn nhau cùng cười.

Phong Dực cất bước đi vào trong điện, An Ninh Hề đi sau nửa bước, nhưng từ trong điện nhìn ra, hai người giống như sóng vai đi tới vậy. Cộng thêm quần áo, trang sức của hai người có chút tương tự cùng toát lên khí chất cao quý, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Cơ Nghi Đình không chớp mắt nhìn Phong Dực chậm rãi bước vào, vẻ khó chịu trên gương mặt thanh tú trắng mịn đã bị ném lên tít chín tầng mây. Thì ra phụ hoàng nói tướng quân Phong Dực tuần tú tuyệt thế không phải là giả.

Nhưng Phong Dực từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn Cơ Nghi Đình lấy một cái, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn An Ninh Hề ở bên cạnh, An Ninh Hề bắt được ánh mắt của y nên cũng mỉm cười.

Khi đi đến vị trí của An Ninh Hề, Phong Dực thậm chí còn đích thân đưa nàng vào chỗ ngồi rồi mới chậm rãi bước lên thềm ngọc.

Cơ Nghi Đình không cam lòng nhìn vị biểu tỷ rất ít gặp mặt kia, cắn cắn môi không nói lời nào. Quay đầu nhìn Cơ Nghi Hải, lại thấy huynh mình đang ngăn người nhìn An Ninh Hề.

Cơ Nghi Đình chọc chọc y, “Thái tử ca ca, huynh nhìn gì vậy?”

Cơ Nghi Hải phục hồi tinh thần, nhú nhú mày, “Làm thế nào mà Ninh Hề biểu muội lại thay đổi nhiều đến vậy?”

Cơ Nghi Đình không để ý tới huynh mình nữa, ánh mắt lại dời về phía Phong Dực, mà người kia vẫn không thèm nhìn sang bên này, ngồi xuống bên cạnh Tây Hoa vương, rũ mắt nghe lễ quan đọc mấy lời khen ngợi dài lê thê.

An Ninh Hề nhìn thấy vẻ mặt đó của Cơ Nghi Đình, môi cong lên cười nhạt, thì ra là Hoàng đế Định Gia định dùng người thân lõi kéo Tây Hoa. Hình như ngoại trừ việc lợi dụng hôn nhân của con cái, ông ta không còn cách làm nào hay hơn vậy. Nàng không nhịn được thở dài, Cơ Nghi Đình chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, Hoàng đế Định Gia cũng đành lòng để cô công chúa mảnh mai yếu ớt này phải gánh những trách nhiệm không thuộc về mình.

Đang suy nghĩ, cảm thấy có tầm mắt nhìn mình chằm chằm, An Ninh Hề hơi quay đầu lại thì thấy Cơ Nghi Hải đang nhìn mình chăm chăm. Nàng nhớ đến chuyện kết thân mà Hoàng đế Trung Chu từng đề cập tới, không nhịn được nhú nhú mày.

Lễ quan cuối cùng cũng đọc xong mấy lời sắc phong khô khan, rồi sau đó dâng chiếu thư trong tay lên cho Tây Hoa vương, Tây Hoa vương cầm ngọc tỷ trên bàn đóng dấu, gấp lại rồi đưa cho Phong Dực.

An Ninh Hề cứ tưởng rằng nghi thức như vậy là đã hoàn thành, nhưng vẫn không thấy các đại thần bên dưới tham bái, đang cảm thấy kỳ quái, chợt nghe Tây Hoa vương nhỏ giọng nói gì đó. Nàng ngồi khá gần cho nên có thể nghe được, Tây Hoa vương áy náy nói với Phong Dực: “Hay là bỏ qua bước này đi, dù sao cũng chỉ là quy củ bất thành văn, không nhất định phải làm theo.”

Phong Dực ngẩng đầu nhìn ông, “Nghe nói năm đó tiên vương không làm theo, sau đó đất nước xảy ra thiên tai liên miên liền quy rằng là bởi vì chuyện này, phụ vương nói bất thành văn, nhưng dân chúng thì tin là thật.”

Lễ quan cũng gật đầu, nhỏ giọng nói: “Thế tử điện hạ nói rất có lý, Vương thượng, tôn trọng ý dân vẫn tốt hơn.”

Tây Hoa vương bắt đắ dĩ thở dài, “Sớm không chuẩn bị, giờ biết làm thế nào? Các người bắt ta đi đâu tìm người đây.”

An Ninh Hề nghe không hiểu gì, quay đầu định hỏi Lật Anh Thiển ngồi bàn bên cạnh, lại thấy cô ấy đang bàn chuyện binh mã với Hoắc Tiêu, hoàn toàn không để ý tới bên này nên đành thôi.

Yến Lạc thân là cung nữ cho nên cũng theo An Ninh Hề vào trong điện, lúc này đứng phía sau thấy nàng hình như muốn tìm người hỏi chuyện, tiến lên một bước tới sát cạnh nàng, cúi người thấp xuống hỏi: “Quân thượng có chuyện gì thế ạ?”

An Ninh Hề then thùng cười cười, “Không có gì, ta chỉ có chút không hiểu lễ nghi Tây Hoa, muốn tìm người hỏi một chút thôi.”

Yến Lạc liếc mắt nhìn ba người trên điện vẫn đang thảo luận, hiểu ra, “Quân thượng muốn biết sau đó sẽ làm gì tiếp đúng không ạ?”

An Ninh Hề gật đầu, “Sao buổi lễ đột nhiên dừng lại thế?”

Yến Lạc nói: “Đây là phong tục của vương thất Tây Hoa, trong lễ sắc phong thế tử và lễ lên ngôi đều cần có một người phụ nữ thân phận cao quý tiến hành lễ giao lĩnh*.” Nàng chỉ chỉ cổ áo của Phong Dực, “Quân thượng nhìn cổ áo của Phong tướng quân, hiện tại nó được xếp ngược so với người thường, mà nhiệm vụ của người giao nhận là làm cho cổ áo được xếp đúng lại, qua đó chỉ ra rằng: đi phải thẳng, ngồi phải ngay ngắn, cai trị thật tốt quốc gia.” (*giao: vắt chéo; Lĩnh: cổ áo; giao lĩnh là xếp cổ áo)

An Ninh Hề vỡ lẽ, “Thì ra là thế, vậy người phụ nữ kia là ai? Hiện tại trong vương cung Tây Hoa không có vương hậu, cũng chẳng còn thái hậu, chỉ sợ không tìm được ai có được thân phận cao quý rồi.”

Yến Lạc gật đầu, “Chắc hẳn đây là vấn đề Tây Hoa vương và Phong tướng quân đang bàn bạc.”

An Ninh Hề gật đầu, đột nhiên ý thức được chuyện gì, quay đầu nhìn nàng, “Yến Lạc, sao cô lại biết rõ mấy chuyện này như vậy?”

Yến Lạc giật mình, nhận ra vừa rồi mình nói quá nhiều, nghĩ một chút rồi vội giải thích: “Yến Lạc mới chỉ đến Tây Hoa, hai ngày nay đều nghe mấy người có tuổi trong cung nói mà thôi. Quân thượng đáng ra cũng phải biết chuyện này mới phải, đây là phong tục trong vương thất của các quốc gia, Quân thượng nên được học từ nhỏ rồi mới đúng.”

An Ninh Hề bị Yến Lạc nói không phản bác được, đành không nói gì thêm nữa. Nàng quay đầu nhìn sang phía đối diện, phát hiện Cơ Nghi Đình đầy hưng phấn nhìn lên bậc thềm ngọc, vẻ mặt nóng lòng. An Ninh Hề hiểu ra, ở đây Cơ Nghi Đình cũng được coi là một cô gái có thân phận cao quý.

Nàng còn chưa nghĩ xong, giọng nói của Phong Dực đã vang lên ngay bên tai, “Không biết Nữ hầu có bằng lòng hạ mình tiến hành lễ giao lĩnh cho Phong Dực được không?”

An Ninh Hề kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, thấy Phong Dực đã đứng trước mặt mình tự bao giờ, còn đang mỉm cười nhìn nàng.

56. Chương 56: Nghi Thức Đóng Lễ

Nghe Phong Dực nói, An Ninh Hề suy nghĩ một lúc rồi tầm mắt chuyển sang Cơ Nghi Đình ở phía đối diện, mà người kia đang cắn môi không cam lòng nhìn sang mình. An Ninh Hề cúi đầu cười cười, lại chuyển mắt nhìn Phong Dực, khẽ gật đầu, “Bổn cung rất vinh hạnh.” Nói xong, nàng đứng dậy vuốt phẳng xiêm áo, cùng Phong Dực chậm rãi bước lên thềm ngọc.

Nàng thoải mái đồng ý như vậy chỉ là muốn cho Trung Chu nhìn thấy, chứ chưa hề hiểu hết phong tục ở đây. Mà mọi người trong điện, nhất là các đại thần Tây Hoa lại vô cùng kinh ngạc. Mới vừa rồi bọn họ

thấy Phong Dực và An Ninh Hề cùng nhau đi vào đã cảm thấy rất ngạc nhiên rồi, giờ lại thấy cảnh tượng này, ít nhiều cũng hiểu ra được gì đó.

Theo lý thuyết, An Ninh Hề thân là Vua một nước, đương nhiên là vô cùng cao quý, nhưng nơi này còn một công chúa hoàng thất, nếu so sánh thì vẫn cao hơn địa vị Nữ hầu một chút. Huống chi, lễ giao lĩnh vẫn luôn do vương hậu Tây Hoa hoặc thái hậu chủ trì, nói cách khác An Ninh Hề trừ tuổi tác không hợp lý ra, thân phận người ngoài của nàng cũng đủ khiến ai nấy kinh ngạc.

Tây Hoa vương thấy An Ninh Hề đi theo Phong Dực bước lên thềm ngọc, cười mập mờ nhìn Phong Dực, Phong Dực chỉ lạnh nhạt nhìn lại ông, “Bắt đầu tiến hành lễ đi.”

Tây Hoa vương ho nhẹ một tiếng, gật đầu, hơi liếc mắt nhìn lễ quan bên cạnh phát tay, “Bắt đầu, bắt đầu đi.” Trong giọng nói hình như còn mang theo ý cười.

Lễ quan hướng dẫn An Ninh Hề đứng sang bên trái Phong Dực, nói cho nàng biết phải làm thế nào, rồi lui sang một bên, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng: Không tiến hành nghi lễ thì bị dân chúng chê trách, nhưng để Nữ hầu tiến hành lễ giao lĩnh, không biết liệu có phải vẫn sẽ nhận sự chê trách từ dân chúng không.

Có thể là vì để việc tiến hành nghi lễ được dễ dàng, vạt áo Phong Dực rất ngắn, nhưng dù có như thế, muốn xếp cổ áo vẫn phải mở rộng vạt áo. An Ninh Hề đưa tay cởi dây đai trên hông Phong Dực, lúc này mới phát giác điểm không thích hợp, mặt lập tức đỏ lên.

Phong Dực biết nàng ngượng nên chủ động cởi dây đeo, hơi mở vạt áo ra nói nhỏ với nàng: “Nàng chỉ cần chỉnh cổ áo tượng trưng cho ta là được.”

An Ninh Hề nghe vậy thả lỏng, giơ tay xếp lại đúng vạt áo cho y, sửa sang lại cổ áo, sau đó cho vạt áo trái vào trước rồi buộc lại, tiếp theo tay chuyển qua vạt áo phải rồi buộc cũng buộc lại.

Động tác này mặc dù đơn giản nhưng lại khiến nàng vô cùng ngượng ngùng. Nàng hơi ngẩng đầu nhìn Phong Dực, Phong Dực đang tươi cười chăm chú nhìn nàng, “Đừng căng thẳng, chỉ là nghi lễ thôi, Tây Hoa trọng hiếu nghĩa, nhất là đối với mẫu thân, cho nên trước kia nghi thức này đều do thái hậu chủ trì, nếu không có thái hậu mới để cho vương hậu.”

Lúc này An Ninh Hề mới hiểu tại sao lại để thái hậu và vương hậu làm, bởi vì chỉ có mẫu thân và thê tử mới tiến hành tự nhiên được. Nghĩ tới đây, nàng không dám chần chờ nữa, sau khi chỉnh lại cổ áo cho y xong lập tức hạ tay xuống, đầu ngón tay dường như đang phát nóng.

Phong Dực khẽ mỉm cười, thông thả buộc lại dây đai. Ánh mắt như có như không nhìn Cơ Nghi Đình, quả nhiên sắc mặt cô ta đã thay đổi. Hắn rũ mắt cười khẽ, lần này nên hết hy vọng đi.

Lễ quan mời An Ninh Hề đi xuống, An Ninh Hề nhanh chóng trở lại chỗ ngồi, trong lòng hơi bối rối, thầm trách mình không nên vì muốn thị uy với Trung Chu mà nhận việc này.

Tây Hoa vương vốn định trêu chọc Phong Dực, lại thấy nó không chút ngượng ngùng ngồi xuống cạnh mình, đáng vẻ thản nhiên làm ông mất hết hứng trêu ghẹo.

Lễ quan đã ướm dẫm mồ hôi, lúc này thấy nghi thức đã hoàn thành, liền cao giọng nói: “Kết thúc buổi lễ, quần thần hành lễ, bái kiến thế tử điện hạ...”

Trong điện, chúng thần Tây Hoa đồng loạt đứng dậy quỳ xuống, An Ninh Hề và đám người Hoắc Tiêu, cả hai người Trung Chu cũng đứng lên chấp tay, tỏ ý tôn trọng.

Phong Dực đứng dậy đáp lễ lại khách, rồi miễn lễ cho chúng thần đứng dậy, Tây Hoa vương phái người đưa khách đến thiên điện dự tiệc trước.

An Ninh Hề thở phào một hơi, đang định đứng dậy rời đi, Phong Dực đột nhiên nói: “Xin Nữ hầu đừng bước.”

An Ninh Hề ngừng bước, xoay người nghi hoặc nhìn y. Nhưng Phong Dực không nói gì mà chỉ cười cười. Hoắc Tiêu thấy An Ninh Hề dừng bước cũng dừng lại theo, An Ninh Hề phát tay với y, y mới đi theo cung nhân ra thiên điện. Những người khác đi qua hai người đều quay đầu lại nhìn, nhất là Cơ Nghi Đình, vẻ mặt nàng ta không cam lòng theo cung nhân rời đi.

Trong điện, trừ quân thần Tây Hoa, chỉ có An Ninh Hề và cung nữ Yến Lạc theo nàng không rời là người ngoài. An Ninh Hề cũng giống như các quần thần bên dưới, vẻ mặt không hiểu, thậm chí cả Tây Hoa vương cũng nghi hoặc.

Phong Dực cười nói với An Ninh Hề: “Bây giờ phải đi thái miếu bái tổ, Nữ hầu không ngại dời bước đi cùng chứ?”

Tây Hoa vương giật mình nhìn nhiti tử mình, rốt cuộc không nhận được kéo ống tay áo của nó thấp giọng hỏi: “Con làm quá rồi đấy, thái miếu là nơi người ngoài có thể vào sao?”

Phong Dực hơi thu lại nụ cười, nghiêng đầu liếc ông, “Không phải tôi cũng là người ngoài sao?”

Tây Hoa vương ghen hòng, biết nó vẫn còn ghi thù mình, chỉ lộ vẻ giận dữ chứ không nói thêm gì nữa.

An Ninh Hề cũng kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, hồi lâu mới lên tiếng: “Chuyện này thật không hợp quy củ, thái miếu là nơi linh thiêng của vương thất Tây Hoa, bổn cung là quân chủ Nam Chiêu, sợ rằng đi vào sẽ không hợp tình hợp lý.”

Phong Dực bước xuống bậc thang, cười cười, “Không sao, Tây Hoa và Nam Chiêu đã kết minh, giữa hai nước vốn không còn xa lạ, hơn nữa vừa rồi Nữ hầu giúp ta làm lễ giao lĩnh rồi, mời Nữ hầu tới thái miếu cũng là việc nên làm.”

An Ninh Hề mấp máy môi, vẫn còn chút do dự, Phong Dực đột nhiên bước tới gần nàng, nhỏ giọng gọi: “Ninh Hề...”

An Ninh Hề ngẩng đầu nhìn, thấy sự chân thành trong mắt y, có cảm giác bản thân mới là người cố chấp. Tây Hoa vương đang được cung nhân dìu xuống, thấy An Ninh Hề còn chần chừ, rốt cuộc mở miệng: “Nếu Nữ hầu không chê, mời dời bước tới thái miếu tham quan một chút.”

Tây Hoa vương cũng đã mở miệng, An Ninh Hề không thể làm gì khác đành gật đầu đồng ý. Yến Lạc đi sau nàng, trong lòng ít nhiều đã đoán ra tâm tư của Phong Dực. Mà An Ninh Hề từ đầu đến cuối đều không hề nhận ra, nàng cảm thấy không hiểu, rõ ràng Phong Dực luôn lấy cớ lồi nàng vào, khiến nàng không nghĩ ra được là có làm sao. Nàng đưa mắt nhìn bóng lưng Phong Dực, thầm nghĩ chẳng lẽ là bởi vì Cơ Nghi Đình?

Đến thái miếu, sau khi cả đoàn người ùn ùn kéo tới cửa, bá quan văn võ Tây Hoa chia hai hàng lần lượt đi vào, An Ninh Hề đứng trước đám đại thần, nhưng cuối cùng vẫn không vào theo, Tây Hoa vương và Phong Dực bước vào bên trong, lễ quan lập tức tiến hành lễ bái tế.

An Ninh Hề đứng cách cửa điện không xa, cho nên có thể nhìn được hết mọi tình hình trong điện, dù Phong Dực đang cung kính hành lễ, nhưng thân thể lại cứng ngắc. Nàng bỗng nhớ khi y kể lại thân thể mình nên lòng cũng thấu hiểu đôi chút, có lẽ Phong Dực vẫn luôn để ý chuyện mình được đưa về vương thất Tây Hoa như thế nào.

Quá trình bái tế không rườm rà, chỉ mất chút thời gian. An Ninh Hề đứng bên ngoài mới được một lát, Tây Hoa vương và Phong Dực đã đi ra ngoài. Bởi vì vào thái miếu bái tế cho nên Tây Hoa vương không để cho cung nhân dìu, đang bước xuống bậc thang thì đột nhiên vấp một cái, suýt nữa ngã xuống, Phong Dực vội vàng túm lấy cánh tay ông, chờ ông đứng vững thì lập tức bỏ tay ra, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Không biết vì sao nhìn hai cha con này giận đối qua lại, An Ninh Hề cảm thấy rất buồn cười, vừa đúng lúc Phong Dực nhìn nàng, chợt ngớ người vẻ mặt hơi mất tự nhiên.

Trong thiên điện có trọng thần tiếp khách nên yến tiệc đã được bắt đầu, Tây Hoa vương cũng không chậm trễ, kéo mọi người đi thẳng tới thiên điện. Phong Dực vô tình mà có ý đi chậm lại, sóng vai cùng An Ninh Hề. An Ninh Hề cười cười nói với y, “Chúc mừng thể tử điện hạ.”

Phong Dực cũng cười, “Đều cùng vui.”

An Ninh Hề cười hết sức hài lòng, thân phận này chỉ là bước đầu, bước tiếp theo mới là chính thức hành động.

Chuyện hôm nay Tây Hoa sắc phong thế tử đã sớm truyền khắp thiên hạ. Dân chúng Tây Hoa hân hoan vui mừng, nào có ai để ý đến thế tử Phong Vô Thù trước kia bây giờ ở đâu, sống ra sao.

Mà lúc này Đông Việt cũng vừa nhận được tin, Phong Vô Thù vẫn ở trong vương cung trị thương, bộ dạng nửa chết nửa sống. Sở Nghiệp Kỳ ở điện Quang Chính rất lâu, nhìn chăm chăm tấm Vạn Lý Giang Sơn không hề nhúc nhích. Thế cục bây giờ đã dần trệch khỏi suy tính của hắn. Rốt cuộc là từ khi nào?

Hắn hít mắt lại, hình như là từ lần tấn công Trung Chu. Hắn nhìn một chấm nhỏ trên bản đồ khe thở dài, vô thức lẩm bẩm: “Đã từng hứa với nàng sẽ thống nhất thiên hạ, hoàn thành nghiệp lớn, không ngờ càng đi càng khó khăn...”

Hắn như nhìn thấy được vị cố nhân kia mỉm cười nhìn hắn, dáng vẻ vẫn như mười năm về trước, lẳng lặng đứng bên hắn như chưa từng rời đi. Sở Nghiệp Kỳ không ý thức giơ tay lên, dưới lòng bàn tay có cảm giác ấm áp rất chân thật.

“Vương thượng, chàng sao thế?”

Sở Nghiệp Kỳ phục hồi tinh thần, hơi nhắm mắt, “Là vương hậu à? Sao nàng lại tới đây?” Nói xong thần nhiên rút tay về.

Ánh mắt Quách Tuệ Nguyệt lóe lên, nàng ta biết gần đây tâm tình Sở Nghiệp Kỳ không tốt, từ khi chàng bước qua tuổi ba mươi thì làm chuyện gì cũng nóng vội, có khi đi chinh chiến liên miên cả năm, mà năm nay lại không được thuận lợi như những năm trước. Mỗi lần quay về, tâm tình chàng càng tệ. Có điều có một số việc nàng ta không thể không nói, cũng có vài người không thể không phòng, cho nên mới tới nơi này.

“Vương thượng, nghe nói chàng chưa tìm được tung tích của Tiêu thừa tướng?”

Sở Nghiệp Kỳ không vui hờ một tiếng, “Lão già đáng chết kia không biết chạy đi đâu, tìm khắp cả Đông Việt cũng không thấy tung tích của lão ta!”

Quách Tuệ Nguyệt hữu ý vô tình hỏi: “VẬY... Vương thượng đã tìm ở các nước khác chưa?”

Sở Nghiệp Kỳ quét mắt nhìn nàng, “Vương hậu còn quan tâm đến cả chuyện này?”

Quách Tuệ Nguyệt hoảng sợ, vội bày ra dáng vẻ yếu đuối sợ sệt nói: “Chỉ là thần thiếp nghe phụ thân nhắc tới, thời gian trước phụ thân có nghe được một thương nhân mới từ Nam Chiêu về nói ông ta nhìn thấy Tiêu thừa tướng ở Nam Chiêu.”

Sở Nghiệp Kỳ hơi nhíu mày, “Nam Chiêu?”

Quách Tuệ Nguyệt gật đầu.

Sở Nghiệp Kỳ đi lại vài bước, chuyện Nữ hầu Nam Chiêu và Bắc Mạnh vương cùng nhau đi Tây Hoa hắn đã biết, Nam Chiêu, Tây Hoa và Bắc Mạnh hiển nhiên là đã hợp thành một khối, nếu Tiêu Dật thật sự ở Nam Chiêu thì hắn có nên hành động không?

Sở Nghiệp Kỳ quay lại ngồi xuống trước bản đồ, nhìn chăm chăm địa phận Nam Chiêu, nhớ tới vị Nữ hầu bắn rơi mũi tên mà phó tướng của mình bắn tới mà không khỏi nhíu mày.

Còn An Ninh Hề đang trong suy nghĩ của hắn lúc này cũng đang nghĩ tới hắn, nàng vừa từ yến tiệc trở về. Trong đầu đã vạch ra từng bước cho kế hoạch thống nhất thiên hạ, nuốt trọn Đông Việt. Suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định đi tìm Phong Dục bản bạc. Ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã thấy Hoắc Tiêu vội vã đi tới với dáng vẻ nóng nảy.

An Ninh Hề tưởng y có chuyện cần bẩm báo, chờ y đến gần liền hỏi: “Hoắc đô đốc có chuyện gì mà vội vã thế?”

Hoắc Tiêu vội dừng bước, có vẻ như không hề nhìn thấy An Ninh Hề ở phía trước, khuôn mặt đỏ bừng. An Ninh Hề đang cảm thấy khó hiểu, sau lưng Hoắc Tiêu chợt vang lên tiếng cười. An Ninh Hề nghe tiếng cười này liền đoán được. Thì ra là Tôn Vô Gia.

Hôm nay Tôn Vô Gia cũng hiển nghệ trong bữa tiệc, cũng giống như trong buổi tiệc tiếp đón, nàng đi đến mời rượu Hoắc Tiêu, mà Hoắc Tiêu vẫn như cũ một hơi uống cạn rồi đuổi người. Có điều lần này Tôn Vô

Gia không chơi cứng với y nữa, không ngừng dâng ly mời rượu, cho đến khi y bất mãn cau mày không chịu uống nữa, nàng mới che miệng cười rời đi.

An Ninh Hề liếc mắt nhìn Hoắc Tiêu, mặt đầy ý cười, “Hoắc đô đốc đừng nóng, Vô Gia cũng chỉ hơi phóng túng chút thôi.”

Tôn Vô Gia ở phía đối diện với An Ninh Hề cười lắc đầu, “Quân thượng sai rồi, nô tỳ không phải phóng túng, nô tỳ rất nghiêm túc.”

Nàng vừa định bước tới, Hoắc Tiêu nghe thấy tiếng bước chân liền vội vàng bỏ đi, thậm chí còn không kịp hành lễ với An Ninh Hề. Tôn Vô Gia như cảm thấy rất thú vị, cười hì hì đuổi theo. An Ninh Hề nhìn theo bóng lưng hai người cười cười rồi tiếp tục đi về phía trước. Vũ Chi Duệ và Yến Lạc đi theo sau nàng, gương mặt luôn bày ra vẻ lạnh lùng cũng khó nén cười.

Còn chưa đến điện Trọng Hoa đã thấy một người đối diện đi tới, thấy An Ninh Hề lập tức lên tiếng gọi: “Ninh Hề biểu muội.”

An Ninh Hề dừng bước, nhìn người trước mặt hơi nhú mày, nhưng vẫn khách khí chấp tay chào, “Thái tử điện hạ.”

Cơ Nghi Hải không mang bất kỳ người hầu nào, Cơ Nghi Đình cũng không đi cùng, chỉ một mình y chậm rãi đi tới. Dáng người y thuộc dạng trung bình, bởi vì sống an nhàn sung sướng mà làn da trắng nõn, vóc người hơi mập, khuôn mặt ôn hòa, vừa nhìn tạo cảm giác khá dễ gần. Có điều An Ninh Hề không thêm để ý nụ cười thân thiện của y, chỉ lạnh nhạt nhìn lại đợi y mở miệng.

Cơ Nghi Hải có chút bối rối, trầm mặc một lúc lâu mới mở miệng: “Không biết Ninh Hề biểu muội có thể cùng ta tìm nơi khác nói chuyện không?”

An Ninh Hề suy nghĩ, mặc dù nàng không ưa Hoàng đế Định Gia, nhưng vị thái tử này nhìn qua cũng không phải người xấu, huống chi nàng cũng không thể dứt khoát cự tuyệt. Nàng gật đầu, đưa tay làm tư thế mời.

Cơ Nghi Hải đi trước dẫn nàng tới vườn hoa phía bên phải, An Ninh Hề ra dấu ý bảo Vũ Chi Duệ và Yến Lạc chờ ở đó, một mình đi theo.

“Thái tử điện hạ có gì muốn nói?”

Cơ Nghi Hải đứng đối diện nàng, có vẻ như không biết bắt đầu thế nào, hồi lâu sau mới ngập ngừng lên tiếng: “Nghe phụ hoàng nói người có ý định ban hôn biểu muội cho huynh?”

An Ninh Hề không ngờ y lại nói đến chuyện này nên khá là ngạc nhiên.

Mà lúc này, trong điện Triều Huy, Phong Dục mà An Ninh Hề muốn tìm đang ngồi đối diện với Tây Hoa vương chờ ông lên tiếng.

“Tìm tôi tới có chuyện gì thì mau nói đi, tôi còn nhiều chuyện phải làm.”

Tây Hoa vương bĩu môi, “Được, vậy ta hỏi thẳng.”

Lời trò chuyện của hai người thật chẳng giống một cặp cha con trong vương thất mà giống hai cha con đang giận dỗi nhau trong một gia đình bình thường hơn.

“Hỏi đi.” Phong Dục nhàn nhạt, cúi đầu uống một hớp trà.

Tây Hoa vương ho khan một tiếng, “Trung Chu phái hai người đến, hẳn là con hiếu ý của họ chứ? Ta muốn hỏi con thấy thế nào, có bằng lòng cưới công chúa Trung Chu làm vợ không?”

Phong Dục nhướn mày nhìn ông, “Tôi còn tưởng mình đã bày tỏ rõ ràng suy nghĩ trong lễ sắc phong rồi chứ, câu hỏi này có phải quá thừa thãi rồi không?”

Tây Hoa vương bắt đầu nhìn hắn, “Vậy người trong lòng con muốn là Nữ hầu sao?”

Phong Dục đứng dậy, đặt ly trà xuống nhìn ông, “Phụ vương dưỡng bệnh cho tốt, hôn sự của nhi thần không nhọc lòng phụ vương quan tâm.” Nói xong không đợi Tây Hoa vương trả lời liền thần nhiên đi ra ngoài.

Tây Hoa vương ở phía sau tròng mắt nhìn theo bóng lưng nhi tử, “Ta không quan tâm thì còn ai quan tâm, con đã hai mươi sáu tuổi rồi đấy!”

Giọng nói nhẹ nhàng của Phong Dực truyền vào, “Không nhớ rõ thì đừng nói lung tung, tôi đã hai mươi bảy tuổi rồi.”

Tây Hoa vương lập tức á khẩu.

An Ninh Hề nghe xong câu hỏi của Cơ Nghi Hải, một lúc lâu sau vẫn không đáp, cả hai lâm vào trầm mặc. Cơ Nghi Hải cũng ý thức được sự lỗ mãng của mình, lắp ba lắp bắp nói: “Ninh Hề biểu muội, đừng giận, huynh chỉ thuận miệng hỏi thôi, lần trước nghe phụ hoàng nói chuyện này huynh còn cảm thấy không hiểu, sao phụ hoàng lại đồng ý cho huynh cưới quân chủ một nước làm vợ, hôm nay gặp biểu muội mới hiểu nhất định là vì phụ hoàng yêu thích phong thái của biểu muội...”

An Ninh Hề gơ tay ngắt lời y, “Mời điện hạ đi về, bổn cung còn có việc bận, chuyện này đừng bao giờ nhắc đến nữa.”

Cơ Nghi Hải còn muốn nói điều gì đó, một giọng nói chột vang lên từ phía sau: “Ninh Hề, nàng ở đây sao? Ta tìm nàng này giờ.”

An Ninh Hề cùng Cơ Nghi Hải đồng thời quay đầu lại, thấy Phong Dực mặc bộ đồ trắng thường ngày, dáng vẻ thoải mái chậm rãi đi tới, ánh mắt nhẹ lướt qua Cơ Nghi Hải cười chấp tay, “Thái tử điện hạ, thứ cho chúng tôi không thể tiếp chuyện xin cáo lui trước.” Nói xong liền nắm cổ tay An Ninh Hề kéo đi.

Cơ Nghi Hải kinh ngạc nhìn theo bóng lưng hai người, đứng sững sờ ở đó rất lâu, cẩn thận suy nghĩ lời nói và giọng điệu của Phong Dực mới vỡ lẽ, khó trách An Ninh Hề thà mạo hiểm phái người đi cứu Lang Thanh Dạ cũng không chịu kết thân với Trung Chu.

Trong lòng y hơi thất vọng, đồng thời lại nghĩ đến một chuyện, nếu vậy muội muội của mình không phải cũng không còn cơ hội sao? Cơ Nghi Hải không nhịn được thở dài, xem ra huynh muội hắn không hoàn thành được nhiệm vụ phụ hoàng giao phó rồi.

57. Chương 57: Chưa Đến Lúc Lập Gia

Phong Dực kéo An Ninh Hề đi hồi lâu mới buông cổ tay nàng ra, cười nói: “Vừa rồi thật thất lễ.”

An Ninh Hề vốn dĩ đã muốn rời đi cho nên không hề trách cứ y, chỉ là vừa rồi bị y nắm cổ tay kéo đi có chút không quen, nhưng lúc này nghe y nói vậy xem ra hành động vừa rồi chỉ là vô thức, nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hai người cùng nhau bước vào điện Trọng Hoa, Vũ Chi Duệ và Yến Lạc canh chừng bên ngoài.

An Ninh Hề nói với Phong Dực: “Ta cũng đang định tới tìm ngài để bàn bạc về phương án tác chiến.”

Phong Dực gật đầu bước đi vào trong điện. An Ninh Hề đi vào theo, thấy y lấy ra một tấm bản đồ trải lên mặt bàn.

“Ninh Hề, hôm trước nàng nói Bắc Mạnh, Nam Chiêu và Tây Hoa đồng thời hành động, vậy cụ thể như thế nào? Có đúng là Bắc Mạnh sẽ toàn lực phối hợp không?” Phong Dực chỉ tay xuống địa phận Bắc Mạnh, nụ cười thường ngày đã không còn.

An Ninh Hề gật đầu, “Đương nhiên, Bắc Mạnh vương và ta đã giao ước ở Nam Chiêu, chắc chắn sẽ không thay đổi.”

Ánh mắt Phong Dực lóe lên, “Tuyệt đối không thay đổi?”

An Ninh Hề quyết đoán trả lời: “Tuyệt đối!”

Phong Dực không ngờ nàng lại không chút do dự khẳng định như vậy, hần nghĩ nghĩ rồi ngồi xuống, nhìn An Ninh Hề đưa tay làm dấu mờ.

“Vậy bước đầu tiên nàng định thế nào?”

An Ninh Hề ngồi xuống theo hướng tay y, cười cười chỉ lên tấm bản đồ, “Lần trước ta nói Bắc Mạnh, Nam Chiêu, Tây Hoa đồng thời hành động chỉ là nói chung chung, thật ra thì tạm thời Bắc Mạnh vẫn nên án binh bất động. Còn Nam Chiêu, giờ đã không còn bị Hoàng quyền o ép, mà Tây Hoa, trong chiến sự vừa rồi với Đông Việt ít nhiều cũng đã bộc lộ thực lực, chỉ có Bắc Mạnh là chưa ai biết khả năng đến đâu, đây là thế lực chúng ta cần giữ bí mật đến phút chót.”

Phong Dực gật đầu, “Nói có lý.”

Ngón tay của An Ninh Hề chuyển từ Tây Hoa sang Nam Chiêu, “Cho nên ý định của ta là hợp nhất hai đại quân Tây Hoa và Nam Chiêu, dọn sạch phía Nam và phía Tây, còn Bắc Mạnh sẽ là lực lượng dự bị trợ giúp khi cần.”

Phong Dực hiểu ý của nàng, “Nàng định khi nào sẽ bắt đầu?”

An Ninh Hề suy nghĩ một chút, “Lúc này trời đông giá rét, hành quân khó khăn, hơn nữa tình hình Nam Chiêu mới có chút chuyển biến, không tiện điều động binh mã, ta nghĩ dù muốn cũng phải chờ sang năm sau.”

Phong Dực cười cười, “Được, Tây Hoa đợi lệnh bất cứ lúc nào, chỉ cần khi Nam Chiêu đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức báo cho Tây Hoa là được.”

An Ninh Hề nhẹ gật đầu, “Giờ chúng ta bàn bạc về chiến thuật đi.”

Phong Dực ‘Ừ’ một tiếng, đứng dậy rồi dịch bản đồ sang phía nàng một chút. An Ninh Hề ngồi nhìn không thấy hết được toàn cảnh, cũng đứng dậy, nhìn xung quanh, đi tới bàn đọc sách lấy bút, đánh dấu lên mấy vị trí quan trọng, rồi đưa bút cho Phong Dực, “Ngài xem còn bổ sung thêm chỗ nào nữa không?”

Phong Dực cười nhìn nàng, “Những nơi này đều là những vùng giao tranh, dù nàng không chỉ ra thì người khác cũng biết, trái lại ta nghĩ đến vài nơi trọng yếu hơn.”

“Hả?” An Ninh Hề nghi hoặc nhìn y, Phong Dực không đưa tay nhận bút mà cầm tay nàng, nghiêng người dính sát lưng nàng, dùng bút trong tay nàng đánh dấu vài điểm trên bản đồ.

An Ninh Hề không ngờ y đột nhiên có hành động thế này, thân thể cứng ngắc, bút trong tay cũng không theo ý nàng, vạch ra trên bản đồ mấy đường tròn không giống tròn, vuông chẳng ra vuông, vô cùng méo mó.

“Ninh Hề, ta vẫn muốn hỏi, những chiến thuật kia nàng biết từ đâu?” Hơi thở nhẹ của Phong Dực phả vào cổ An Ninh Hề, hần đang hỏi về cách bày binh bố trận mà ngày trước nàng gửi cho Trung Chu.

An Ninh Hề theo bản năng muốn rút tay về nhưng Phong Dực lại hơi dùng sức giữ lại, An Ninh Hề sửng sốt nhìn y, Phong Dực cũng đang nhìn nàng, tròng mắt chiếu thẳng vào mắt nàng, cảnh tượng này vô cùng mập mờ. An Ninh Hề càng thêm bối rối, hồi lâu mới đáp: “Trước kia có xem được trong sách, không nhớ rõ là sách nào.”

Phong Dực mỉm cười, “Thì ra là vậy.”

An Ninh Hề vội rút tay về, lần này Phong Dực không làm khó nàng nữa.

Trước kia khi còn ở vương cung Nam Chiêu cũng không phải là y chưa từng làm những hành động mờ ám với nàng, An Ninh Hề nghĩ vậy nên cảm xúc cũng bình ổn trở lại, tiếp tục tập trung vào việc bàn bạc chiến thuật. Phong Dực đứng bên cạnh cẩn thận quan sát vẻ mặt nàng, rồi cụp mắt xuống thăm thở dài.

Hình như nàng không để ý.

Có điều Phong Dực cũng không để trong lòng, hần đã nhận định sẽ nhẫn nại đi từng bước một, dù trong quá trình có không thuận lợi, hần cũng sẽ không gấp gáp, quan trọng là kết quả. Với cô gái này, bây giờ

mới chỉ là bắt đầu thôi. Hấn ổn định lại suy nghĩ của mình tập trung thảo luận với An Ninh Hề, giống như vừa rồi hai người không hề có cảnh mập mờ kia vậy.

Thời gian trôi qua hồi lâu, sau khi An Ninh Hề nói qua một chút về chiến thuật áp dụng ở vùng lân cận Nam Chiêu, đột nhiên ngược mắt nhìn y: “Ta muốn về Nam Chiêu.”

Phong Dực hơi sững sờ, “Sao đột ngột vậy?”

An Ninh Hề thở dài, “Ngài cũng thấy hành động của Cơ Nghi Hải rồi đây, lần này phái Cơ Nghi Hải và Cơ Nghi Đình đến đây chứng tỏ ý của Hoàng đế Trung Chu đã rất rõ ràng, ông ta muốn dùng Cơ Nghi Hải để làm mềm quan hệ với Nam Chiêu, đồng thời lợi dụng Cơ Nghi Đình lôi kéo Tây Hoa, nếu ta còn ở lại đây có khác nào cho bọn họ cơ hội?”

Phong Dực suy nghĩ một chút, “Nàng muốn tránh đi sao? Ở trên địa phận Tây Hoa, bọn họ không thể muốn gì là làm được đâu.”

An Ninh Hề thở dài, “Không chỉ có thế, ở Nam Chiêu còn rất nhiều việc chờ ta về giải quyết.” Nói tới đây, nàng bắt đầu nhìn Phong Dực cười cười.

Phong Dực không đáp ngay chỉ lẳng lặng nhìn nàng. An Ninh Hề nhất thời lúng túng, không biết nói gì tiếp theo.

Đang lúc cả hai im lặng không nói, Yến Lạc đột nhiên đi tới trước cửa, “Quân thượng, Phong tướng quân, Tôn cô nương cầu kiến.”

Phong Dực lấy lại tinh thần, “Vô Gia ư? Sao cô ấy lại tới lúc này? Cho vào đi.”

Sau khi Yến Lạc lui ra, không bao lâu Tôn Vô Gia đã duyên dáng đi tới trước mặt hai người. Hôm nay nàng dường như chú ý ăn mặc, khuôn mặt trang điểm vô cùng xinh đẹp, bộ đồ trên người màu đỏ tươi rất chói mắt, giống như váy cưới vậy.

Tôn Vô Gia thi lễ với Phong Dực và An Ninh Hề xong, cười híp mắt nhìn An Ninh Hề, “Quân thượng ở nơi đây thật tốt quá, Vô Gia cũng đang muốn tìm người.”

An Ninh Hề không hiểu nhìn cô, “Có chuyện gì thế?”

Tôn Vô Gia đưa ống tay áo lên che miệng cười, ánh mắt lấp lánh nhìn Phong Dực, “Công tử, đầu gối Vô Gia cũng đã đi theo ngài nhiều năm, hôm nay có thể xin công tử giúp Vô Gia được không?”

Phong Dực ngồi bên bàn, cười thú vị, “Có chuyện gì? Nói ta nghe xem.”

Tôn Vô Gia bắt mắt nhìn y, “Hôm nay nô tỳ không uống rượu, những lời nô tỳ nói đều nghiêm túc!”

Phong Dực gật đầu lấy lệ, “Được được, ta biết mà, cô có chuyện gì nói đi.”

Tôn Vô Gia vừa nghe y nói vậy then thùng cúi thấp đầu, tay xoắn vạt áo, một lúc sau mới lí nhí lên tiếng: “Nô tỳ... Nô tỳ muốn công tử làm chủ... gả nô tỳ...”

Phong Dực kinh ngạc nhìn nàng, trao đổi ánh mắt với An Ninh Hề ngồi bên cạnh, trong mắt hai người đều là sự ngạc nhiên. Phong Dực chưa lên tiếng, An Ninh Hề đã hiểu ra, “Cô nói muốn gả... Chẳng lẽ là gả cho Hoắc Tiêu?”

Tôn Vô Gia nhìn nàng gật mạnh đầu, đáng vẻ then thùng hiềm thấy.

An Ninh Hề không nhịn được bật cười, “Hoắc đô đốc thật tốt số, được mỹ nhân tuyệt thế như cô để ý.”

Tôn Vô Gia vốn đang xấu hổ, nghe vậy liền trở nên buồn bã, phất phất tay áo, “Ngài ấy coi thường nô tỳ thì có, lúc nào cũng tránh nô tỳ, cho nên nô tỳ mới tới tìm công tử, nhờ công tử nói với Quân thượng, vừa hay Quân thượng cũng ở đây, nô tỳ nói với người luôn. Quân thượng, người hạ chỉ đi, để cho Hoắc Tiêu cưới nô tỳ, người xem nô tỳ cũng đã mặc váy cưới rồi.”

Lúc này Phong Dực cũng không nhịn được nữa bật cười, “Vô Gia, cô không uống rượu thật không đấy?”

Tôn Vô Gia bắt mắt đậm chân, “Nô tỳ thật sự không uống rượu.”

An Ninh Hề không cười nữa, nhìn Tôn Vô Gia thở dài, “Ta vốn nghĩ cô đùa vui thôi, không ngờ lần này cô quyết tâm như vậy.”

Tôn Vô Gia bĩu môi, “Vất vả lắm mới tìm được người vừa ý, không thể dễ dàng buông tay như thế được!” Nàng quay đầu nhìn Phong Dực, một câu hai nghĩa hỏi: “Có phải không, công tử?”

Phong Dực liếc nhìn An Ninh Hề, gật đầu cười, “Rất đúng.”

An Ninh Hề kinh ngạc nhìn y, “Không phải ngài định gọi Hoắc Tiêu tới ép cưới đấy chứ?”

Phong Dực nhẹ lắc đầu, “Hoắc đô đốc là người có chức tước, sao có thể làm chuyện qua quýt như vậy được. Có điều, nếu chuyện này mà thành, với Tây Hoa và Nam Chiêu cũng coi là chuyện tốt, không phải sao?”

An Ninh Hề thở dài, “Theo ta thấy, đợi cho Vô Gia chiếm được lòng Hoắc đô đốc rồi hãy nói, bây giờ có nói chuyện này cũng vô dụng, nếu y không muốn, không ai có thể ép được.”

Tôn Vô Gia ủ rũ sụp vai, “Vậy nô tỳ uống chút rượu rồi mặt dày đi tìm ngài ấy tiếp.”

Phong Dực và An Ninh Hề cùng bật cười.

Ba người trong phòng đang nói về Hoắc Tiêu, Hoắc Tiêu lại đột ngột xuất hiện ở cửa, hắn vừa nhìn thấy Tôn Vô Gia mặc bộ đồ đồ tể đứng bên trong, hoảng hốt một lúc lâu mới ổn định được tinh thần, nhìn An Ninh Hề, chấp tay nói: “Quân thượng, ở Nam Chiêu vừa gửi tin khẩn tới, thuộc hạ tới nơi ở của Quân thượng nhưng không thấy người đâu, nên vội tới đây tìm, người mau đọc xem là có chuyện gì.”

An Ninh Hề nhìn thấy Hoắc Tiêu còn đang định trêu ghẹo, giờ thấy vẻ mặt nóng ruột của y liền vội vàng nhận thư, Tôn Vô Gia đứng đó cũng hiểu chuyện không mở miệng.

An Ninh Hề đọc thư xong, mày cau lại, hồi lâu mới giãn ra, quay đầu nhìn Phong Dực áy náy cười, “Lần này thật sự phải về rồi.”

Phong Dực đứng dậy, bước tới hai bước, “Có chuyện gì sao?”

An Ninh Hề đưa thư trong tay cho y đọc, “Ngài tự đọc đi.”

Phong Dực nhận lấy đọc lướt, lúc ngẩng đầu lên mày cũng nhíu lại, “Tiêu Dật đến Nam Chiêu?”

An Ninh Hề gật đầu.

Phong Dực trầm ngâm, “Đông Việt vương nói muốn thương lượng với Nam Chiêu e rằng chỉ là mượn cớ mà thôi, dưới tình thế có lợi cho Nam Chiêu như hiện tại, hắn làm thế cũng quá liều lĩnh rồi.”

An Ninh Hề cười lạnh, “Cứ coi là như thế đi!”

Phong Dực vừa gấp bản đồ trải trên bàn lại, hỏi nhưng đầu vẫn không ngẩng lên: “Nàng định khi nào về Nam Chiêu?”

An Ninh Hề và Hoắc Tiêu đưa mắt nhìn nhau, suy nghĩ một chút, “Hai ngày nữa.”

Phong Dực gật đầu, “Vậy được, ta sẽ tiễn nàng.”

Không khí trong điện có chút trầm xuống, An Ninh Hề vì muốn làm dịu đi cố ý cười trêu ghẹo Phong Dực: “Tây Hoa không hổ là quốc gia trọng nghĩa, thể tử điện hạ càng là gương sáng đó.”

Phong Dực cong khóe miệng, chăm chú nhìn nàng, rất có thâm ý trả lời: “Đó cũng phải xem là đối với người nào nữa.”

Nụ cười của An Ninh Hề hơi thu lại, mắt tự nhiên rời mắt đi.

Tôn Vô Gia thấy thế cười híp mắt kéo Hoắc Tiêu đi ra ngoài, Hoắc Tiêu vừa giãy giụa vừa nói “Xin cô nương tự trọng!” gì đó, nhưng không khí ít nhiều cũng dịu đi đôi chút. Có điều lúc này trong điện chỉ còn lại hai người, An Ninh Hề cảm thấy lúng túng nên cười cười với Phong Dực, “Ta đi từ biệt Tây Hoa vương.”

Phong Dực nhẹ gật đầu, vẫn đăm đăm nhìn nàng.

Lúc An Ninh Hề xoay người đi ra điện Trọng Hoa, bước chân có chút luống cuống, đến khi đi một đoạn khá xa, nàng mới bình ổn lại, nhưng trong lòng càng thêm thắc mắc, hành động của Phong Dực hôm nay càng lúc càng khó hiểu. An Ninh Hề nắm chặt tay, mình cũng không khống chế được cảm xúc. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi có chút rầu rĩ.

Đến cửa điện Triều Huy, cung nhân vừa thấy Nữ hầu tới, lập tức đi vào bẩm báo, chỉ chốc lát sau Tây Hoa vương đã mời An Ninh Hề vào trong.

Tây Hoa vương vẫn nửa nằm trên giường, thấy An Ninh Hề đi vào liền phát tay cho cung nhân lui ra ngoài, rồi đưa tay mời An Ninh Hề ngồi xuống chiếc bàn tròn đối diện.

An Ninh Hề chấp tay chào ông, ngồi xuống mới nói, “Mấy ngày này nhờ Tây Hoa vương tiếp đãi, chuyện kết minh hai nước cũng đã hoàn thành, bốn cung dự định hai ngày sau sẽ về nước, cho nên hôm nay tới từ biệt ngài.”

Tây Hoa vương hơi nhòm người dậy, ngạc nhiên nhìn nàng, “Nữ hầu đã vội về rồi sao?”

An Ninh Hề gật đầu, “Vâng!”

Trong lòng Tây Hoa vương thắc mắc, lần này tên nhóc kia không tìm cách giữ người lại sao. Ông nhìn An Ninh Hề suy nghĩ, sau đó ho nhẹ một tiếng nói, “Nữ hầu thứ lỗi, quả nhân có chuyện muốn hỏi Nữ hầu, không biết Nữ hầu có thể trả lời thật lòng được không?”

An Ninh Hề lập tức đáp: “Tây Hoa vương có gì cứ hỏi, nếu bốn cung biết, tuyệt đối không giấu diếm.”

Tây Hoa vương khẽ cười, nếp nhăn trên mặt dường như cũng mang theo ý cười, “Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là... có liên quan đến chuyện riêng của Nữ hầu thôi.”

An Ninh Hề hơi ngần người, “Chuyện riêng?”

Tây Hoa vương khẽ gật đầu, cân nhắc một lúc rồi thăm dò: “Nữ hầu... Cảm thấy Dực nhi thế nào?”

An Ninh Hề lập tức hiểu được ông muốn hỏi chuyện gì, mắt hơi rũ xuống không biết nên trả lời thế nào.

Mấy ngày nay ở Tây Hoa, từng cử chỉ, lời nói của Phong Dực bóng gió thể hiện ý gì đó, An Ninh Hề dù có nhận ra nhưng nghĩ tới lúc y ở vương cung Nam Chiêu cũng giống như thế, cho nên không suy nghĩ nhiều, cũng có thể là nàng không muốn nghĩ tới. Mọi tâm tư của nàng đều dồn hết vào việc báo thù, không còn chút tâm trí nào nghĩ chuyện tình cảm nữa. Nàng cảm thấy Phong Dực thế nào, An Ninh Hề thực sự chưa từng nghĩ đến.

Thấy Tây Hoa vương đang chờ câu trả lời của mình, nàng nghĩ nghĩ, nhớ đến một câu nói từng nghe được trước kia, liền thuận miệng nói, “Thiên hạ chưa định, sao dám nghĩ đến chuyện lập gia? Bây giờ Tây Hoa vương hỏi chuyện này sợ rằng không thích hợp cho lắm, đợi sau này rồi hãy nhắc đến.”

Tây Hoa vương không ngờ mình đã thẳng thắn như thế mà vẫn bị nàng khéo léo tránh đi, bất đắc dĩ ho khan một tiếng, gật đầu, “Nữ hầu nói đúng lắm.”

An Ninh Hề cáo từ rời khỏi điện Triều Huy, dọc đường về không hề lên tiếng nói chuyện, trong lòng không ngừng thổn thức, cảm giác mọi chuyện càng lúc càng phức tạp.

58. Chương 58: Lời Thì Thầm Lúc Nửa Đêm

Buổi tối trước ngày An Ninh Hề về nước, Tây Hoa vương mở tiệc tiễn nàng và đám người Hoắc Tiêu, đồng thời ban rượu thịt cho năm vạn binh mã Nam Chiêu do Ngô Trình chỉ huy trú ở ngoài thành Trường An.

Yến tiệc trong cung phải nói là vô cùng long trọng, trước mặt hai vị khách từ Trung Chu, Tây Hoa vương dành cho An Ninh Hề lễ nghi cao nhất, dĩ nhiên những chuyện này đều làm theo ý của Phong Dực. Có điều lần này Cơ Nghi Đình không cảm thấy quá khó chịu, bởi vì ngày mai An Ninh Hề đã rời đi rồi.

Phong Dực ngồi cạnh Tây Hoa vương trên thềm ngọc nhưng không mặc lễ phục nghiêm chỉnh như Tây Hoa vương, mà chỉ mặc bộ đồ trắng thường ngày, tóc buộc lỏng thả sau đầu, vài lọn tóc rủ phía trước khiến người khác không nhìn được vẻ mặt y như thế nào.

An Ninh Hề ngồi phía dưới, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn y và Tây Hoa vương, cảm thấy không khí hơi trầm. Dường như Tây Hoa vương cũng cảm thấy như vậy, bèn lệnh cung nhân bên cạnh truyền vũ cơ lên múa hát góp vui.

Tiếng đàn ca vang lên cuối cùng cũng khiến không khí trong điện tươi vui hơn chút, An Ninh Hề khẽ thở phào, bầu không khí ngột ngạt vừa rồi khiến nàng rất không thoải mái. Nàng đưa mắt nhìn sang phía đối diện, Cơ Nghi Hải đang nhìn nàng. An Ninh Hề nhíu nhíu mày, chuyển mắt nhìn Cơ Nghi Đình bên cạnh hắn, nhìn theo tầm mắt nàng ta, quả nhiên đang nhìn Phong Dực, mà Phong Dực lại rù mi không biết đang nghĩ gì, không hề để ý tới nàng ta đang nhìn mình.

An Ninh Hề đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, trước kia ở vương cung Nam Chiêu, nàng cũng từng chứng kiến rất nhiều cung nữ nhìn Phong Dực như vậy, không hề có sự tôn kính, chỉ là yêu mến đơn thuần, coi y như thần tiên trên trời. Nàng đưa mắt nhìn Phong Dực, cũng có cảm giác y đã thành thánh rồi, đầu còn là Tri Ngọc yếu ớt bệnh tật trong vương cung Nam Chiêu.

An Ninh Hề bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, đến khi rượu nóng thiêu đốt cổ họng, nàng mới giật mình nhận thức được, kể từ khi sống lại đến nay, đây là lần đầu tiên nàng uống rượu mà không chút đề phòng nào. Nàng luôn nhắc nhở mình phải luôn giữ đầu óc tỉnh táo, cho nên rất ít khi uống rượu, trừ phi nhắm môi xã giao.

Chợt nghe thấy tiếng quần áo loạt xoạt, An Ninh Hề quay đầu nhìn thì thấy Tôn Vô Gia cười dịu dàng ngồi xuống cạnh nàng, “Quân thượng, Vô Gia uống rượu với người.”

An Ninh Hề lướt qua nàng nhìn Hoắc Tiêu, cười trêu ghẹo cô: “Sao thế? Hoắc đô đốc lại không để ý à? Dù có vậy cô cũng không nên tìm bốn cung trút giận chứ.”

Tôn Vô Gia quay đầu liếc nhìn Hoắc Tiêu, rồi cười cười quay đầu lại, “Làm gì có chuyện đó, Quân thượng nghĩ nhiều rồi, nô tỳ sao dám tìm người trút giận được? Nô tỳ chỉ muốn mời người mấy ly rượu thôi, lần này không nhờ Quân thượng, Vô Gia cũng không thể thuận lợi về Tây Hoa như vậy.”

An Ninh Hề nghe cô ấy nói đường hoàng như vậy, cũng cầm ly rượu lên, “Vậy thì rót cho bốn cung đầy vào.”

“Quân thượng thật thẳng thắn.” Tôn Vô Gia cười tươi, rót đầy rượu cho nàng.

An Ninh Hề không uống cạn nữa, mà nhận lấy ly chậm rãi uống một hớp rồi đặt xuống rồi ăn một chút để giải rượu.

Tôn Vô Gia thấy nàng như vậy, tự rót cho mình một ly uống cạn rồi úp ngược ly rỗng trước mặt nàng, “Quân thượng, uống rượu phải như thế này mới vui chứ, người cần gì phải dè dặt dặt dặt như thế? Thật khiến Vô Gia xem thường người.”

An Ninh Hề biết cô gái này là người phóng khoáng, thích nhất là uống rượu, cũng không trách cô bất kính, uống cạn chút rượu còn lại, học theo cô úp ngược ly xuống, “Được rồi chứ?”

Tôn Vô Gia cười vỗ tay, “Như thế mới vui.”

An Ninh Hề nhìn quanh, thấy vũ cơ đã lui xuống hết, nhìn lại Tôn Vô Gia, thấy nàng mặc bộ váy bình thường màu đỏ, kỳ quái nhìn nàng, “Hôm nay cô không múa hát, sao lại đến đây tiếp rượu bốn cung?” Nàng vờ không vui nói: “Nói cho cùng, cô là vì tức tối với Hoắc đô đốc, cho nên mới tìm ta trút giận, đúng không?”

Tôn Vô Gia lại quay đầu nhìn Hoắc Tiêu, mà người kia làm như không thấy nàng, tiếp tục uống rượu dùng bữa, thỉnh thoảng trò chuyện đôi câu với người bên cạnh, dáng vẻ thoải mái thản nhiên.

Tôn Vô Gia không cam tâm quay đầu lại, “Quân thượng đừng nhắc tới y nữa, tối nay nô tỳ tiếp rượu tiễn Quân thượng.”

An Ninh Hề thở dài, cười lắc lắc đầu, “Được tuyệt thế giai nhân Tôn Vô Gia cô nương đây tiếp rượu, bổn cung thật lấy làm vinh hạnh, đáng tiếc bổn cung là nữ nhi, không có phúc nhận, cô đừng trêu chọc bổn cung nữa.”

Tôn Vô Gia vờ nghiêm mặt, “Quân thượng phóng khoáng sáng khoái biến đâu mất rồi, nay lại câu nệ giữ mình, đây không phải là Quân thượng mà Vô Gia biết.”

An Ninh Hề nghe lời này bất đắc dĩ gật đầu với cô, “Thôi được rồi, cô ngồi đây đi.” Nàng suy nghĩ một lúc lại hỏi: “Nếu cô bằng lòng theo Hoắc Tiêu trở về Nam Chiêu, mai ta sẽ dẫn cô theo cùng.”

Tôn Vô Gia uống cạn một ly nữa, lắc đầu, “Vô Gia dù muốn có phu quân, nhưng chưa đến mức quẩn chặt lấy người ta không tha, ngày mai nô tỳ không theo người về Nam Chiêu đâu, nô tỳ sẽ ở Tây Hoa chờ y tới đón.”

Nụ cười của An Ninh Hề sâu hơn, “Được, cô yên tâm, Hoắc đô đốc sẽ sớm tới Tây Hoa tìm cô thôi.”

Tôn Vô Gia bật cười, “Quân thượng thật biết đùa, vậy thì càng phải uống.” Nói xong lại rót rượu cho An Ninh Hề, An Ninh Hề bưng lên uống cạn.

Trong điện tím năm tùm ba nói chuyện, mặc dù không quá trầm lắng nhưng cũng không hẳn náo nhiệt. An Ninh Hề và Tôn Vô Gia uống mấy chén, lời nói cũng nhiều hơn. Tôn Vô Gia hiển nhiên đã ngà ngà say, kéo kéo An Ninh Hề kể lể hết chuyện này tới chuyện kia hồi ngày trước ở Tây Hoa nàng trốn nhà đi như thế nào, sau đó gặp được Phong Dực, được đưa đến Nam Chiêu đi theo Cát tỷ tỷ...

Nói liên miên như vậy đến khi chính nàng cũng không biết mình đang nói cái gì nữa. An Ninh Hề cũng uống hơi nhiều, nghe nàng kể chuyện chỉ thỉnh thoảng mỉm cười, thỉnh thoảng đồng tình, hai người các nàng như quên hết đám người xung quanh.

Tôn Vô Gia nói một hồi rồi dừng lại uống một ly rượu nữa, cũng rót cho An Ninh Hề một ly. An Ninh Hề bị lấy cảm xúc của nàng, sau khi uống cạn, liền thúc giục nàng kể tiếp. Yến Lạc ở phía sau kinh ngạc, lúc này An Ninh Hề hoàn toàn không mang vẻ lạnh nhạt trầm ổn ngày thường nữa, ngược lại giống một cô gái vô tư tùy hứng hơn.

Phong Dực đương nhiên cũng chú ý tới chỗ nàng, hần nhìn hai người cười nói cách đó không xa, ánh mắt cũng nhiễm ý cười. Tây Hoa vương ngồi bên cạnh đột nhiên thở dài, “Ngày mai người ta đi rồi, giờ nhìn thêm một chút nữa cũng tốt.” (#TieuKhang: he he bó tay ông Vua này :D)

Lời nói này tràn đầy tiếc nuối, Phong Dực dĩ nhiên biết ông cố ý giấu cợt mình. Hần cũng không gấp gáp, thản nhiên uống rượu rồi mới quay đầu nhìn Tây Hoa vương, “Tôi dĩ nhiên đã có kế sách, nhưng ông đã nói vậy, xem ra không còn kiên nhẫn để xem tiếp nữa rồi.”

Tây Hoa vương ghen hờn, giận dỗi nói: “Người đúng là không chịu kém ta nửa phần.”

Phong Dực nhìn chằm chằm An Ninh Hề, cảm ly rượu lên lại uống một hớp, “Vậy ông cũng phải cho tôi thấy ông có xứng không đã chứ.”

Lần này Tây Hoa vương không nói gì được nữa, buồn bực uống rượu dùng bữa, nhưng giọng nói của Phong Dực lại chợt vang lên, “Ông uống ít rượu thôi, tôi sợ đến lúc đó ông không chỉ không có kiên nhẫn để xem mà ngay cả mạng cũng không còn nữa đâu.”

Tây Hoa vương bị lời tiểu tử nói làm sặc, trừng mắt nhìn hần nhưng cũng đặt ly rượu trên tay xuống.

Mà phía bên kia, Tôn Vô Gia vui vẻ kể chuyện, uống thêm một ly rượu rồi đột nhiên nhìn An Ninh Hề cười kỳ quái nói: “Có lẽ Quân thượng không biết, ngày trước nô tỳ từng định bám theo công tử.”

An Ninh Hề hơi nhú mày, cười hỏi, “Có chuyện này nữa sao?”

Tôn Vô Gia gật đầu, rồi lại thở dài, “Nhưng công tử là người nào chứ, ngài ấy lừ mắt một cái nô tỳ đã phải tránh xa ra rồi, từ đó không dám có ý nghĩ đó nữa, mà càng về sau nô tỳ càng nhận ra công tử không thể nào thành phu quân của nô tỳ được.”

An Ninh Hề bởi vì uống rượu mà gương mặt hơi ửng hồng, chống khuỷu tay ôm má nhìn Tôn Vô Gia, “Tại sao lại không thể thành phu nhân của cô?”

Tôn Vô Gia cũng bắt chước nàng, chống má nhỏ giọng cười, “Bởi vì lòng công tử quá sâu, nô tỳ không đoán ra được, nào dám gửi gắm cả đời?”

An Ninh Hề suy nghĩ một chút, gật đầu, “Quả đúng là vậy.”

Tôn Vô Gia hạ thấp giọng, “Cho nên Quân thượng, người phải cẩn thận, lòng công tử sâu như biển, nếu ngài ấy muốn giấu thì sẽ không lộ ra đâu.” Nói tới đây, nàng như không nhận được nữa mà bật cười lớn, khiến tất cả mọi người đều quay đầu nhìn sang, mà Hoắc Tiêu phía sau cuối cùng cũng nghiêng đầu nhìn nàng.

An Ninh Hề nhìn bề ngoài như vẫn còn men say, nhưng trong đầu lại rất tỉnh táo. Lời của Tôn Vô Gia ngỡ như vô ý nhưng không khó để nàng hiểu được. Nàng cầm ly rượu lên, uống một hớp, rượu chảy vào trong bụng lại khiến nàng rất dễ chịu.

Tôn Vô Gia đã say đến bất tỉnh nhân sự, được cung nhân đỡ đi nghỉ ngơi. An Ninh Hề cũng không khá hơn chút nào, tửu lượng của nàng vốn không cao, hôm nay lại có chút buông thả, đến khi bữa tiệc kết thúc thì cũng loạn choạng lảo đảo.

Nàng tự biết bản thân lúc này không giữ được vẻ đoan chính, nên đành ngồi lại chờ đến khi tất cả mọi người đều rời khỏi đại điện mới nửa tựa vào người Yến Lạc bên cạnh đi ra ngoài. Vừa tới cửa điện, Cơ Nghi Hải từ phía sau bước lên đỡ lấy bên người còn lại của An Ninh Hề, “Ninh Hề biểu muội say rồi sao? Để huynh đỡ biểu muội về tẩm cung.”

An Ninh Hề thấy vẻ mặt thản nhiên của hắn biết là hắn có ý tốt, nhưng dù vậy nàng cũng không muốn nhận, vì vậy giật giật cánh tay ra, lạnh nhạt đáp một câu: “Không dám phiền thái tử điện hạ, bẩm cung có thể tự đi về.” Nói xong, nàng bảo Yến Lạc đỡ mình rời đi. Vũ Chi Duệ theo phía sau, vì ngại lễ tiết nên không dám tiến lên đỡ.

An Ninh Hề đi theo Yến Lạc chậm rãi bước xuống bậc thang, nhưng không cẩn thận hụt một bước suýt chút ngã nhào xuống, may mà có một cánh tay chột vươn tới kịp thời giữ nàng lại. An Ninh Hề nhìn thấy vạt áo trắng quen thuộc liền nhớ tới trước kia ở vương cung Nam Chiêu, có một lần y cũng kéo nàng lại, giúp nàng không bị ngã như thế, vì vậy theo bản năng gọi: “Tri Ngọc...”

Yến Lạc sợ người khác nghe thấy mà biết được thân phận trước kia của Phong Dực, vội vàng hơi cúi người gọi bên tai An Ninh Hề ‘Quân thượng’. An Ninh Hề giật mình hơi tỉnh táo lại, nhìn xung quanh, thấy mọi người xung quanh đã rời đi gần hết mới thở phào, ngưỡng nhìn Phong Dực, “Ta lỡ lời.”

Phong Dực bước đến gần giữ nàng chắc hơn, cười khẽ, “Nàng đâu có lỡ lời, ta đúng là Tri Ngọc, chuyện này không có gì phải giấu giếm cả.”

An Ninh Hề mấp má môi, hồi lâu mới khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn y trở nên nghiêm túc, “Ngài không phải là Tri Ngọc, không phải nam sủng trong vương cung Nam Chiêu, ngài là Phong Dực, là chiến thần, là người sẽ thống nhất thiên hạ.”

Phong Dực không ngờ nàng lại đột nhiên nghiêm túc nói như vậy, hơi sững người, nghĩ đến có lẽ nàng đã say, vừa cười vừa không để tâm gật đầu, “Được, nàng nói ta là ai thì ta chính là người đó.”

An Ninh Hề thoả mãn gật gật đầu, muốn rút cánh tay đang bị y giữ của mình ra cùng Yến Lạc đi về, nhưng Phong Dực không chịu buông tay, mà nói: “Ta đưa nàng về.”

An Ninh Hề rút thêm lần nữa, thấy không có tác dụng nên cũng mặc kệ.

Yến Lạc và Phong Dực mỗi người đỡ một bên An Ninh Hề, Vũ Chi Duệ đi phía sau, bốn người chậm rãi đi không ai nói gì, chung quanh bốn bề đều yên tĩnh.

Mùa đông ở Tây Hoa lạnh hơn Nam Chiêu rất nhiều, hơn nữa bây giờ đang là ban đêm, An Ninh Hề nửa tỉnh nửa say, một cơn gió lạnh thổi qua, nàng bị lạnh khẽ rụt người lại. Phong Dực thấy thế nhích tới sát người nàng, vừa đứng gần ở đầu gió, An Ninh Hề cảm kích nhìn y rồi rũ mắt xuống, vẻ mặt cũng trở nên phúc tạp.

Mấy người cứ thế yên lặng đi đến cửa vườn ngự uyển An Ninh Hề ở. Phong Dực dừng bước, liếc mắt nhìn Yến Lạc, nàng hiểu ý buông cánh tay An Ninh Hề ra, tránh sang một bên.

Phong Dực nghiêng đầu nhìn An Ninh Hề, giọng nói trầm mà rất dịu dàng, “Ninh Hề...” An Ninh Hề đưa mắt nhìn y, chờ câu tiếp theo, mà Phong Dực chỉ gọi nàng, không nói thêm gì nữa.

An Ninh Hề nhìn thẳng vào mắt y, ánh đèn lồng chiếu vào đôi mắt y khiến chúng lấp lánh như ngọc, nàng gọi nhỏ: “Phong Dực...” Rồi chậm rãi nhả hai từ: “Đáng tiếc...”

Phong Dực khó hiểu nhìn nàng, “Đáng tiếc cái gì?”

An Ninh Hề quay đầu đi, ngoắc gọi Yến Lạc lại, cười cười, “Đáng tiếc ta muốn đi ngủ sớm, sáng mai còn phải lên đường, hôm nay không thể trò chuyện với ngài được rồi.”

Phong Dực cũng cười cười, gật đầu, “Được, vậy nàng nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ ra cổng thành tiễn nàng.”

An Ninh Hề thuận miệng ‘Ừ’ một tiếng, rồi cùng Yến Lạc chậm rãi bước vào vườn ngự uyển, bóng dáng cô đơn quanh quẩn dần biến mất trước mắt Phong Dực.

59. Chương 59: Tặng Cung Tổ Lòng

Sáng sớm mùa đông, mặt trời mới ló ra khỏi rặng mây, dân chúng đã tụ tập đông đúc trước cửa thành Trường An. Hôm nay là ngày Nữ hầu Nam Chiêu lên đường về nước, ai nấy vẫn còn nhớ y nguyên ngày nàng và Bắc Mạnh vương cùng nhau đi vào thành, mà hôm nay nàng đã phải trở về rồi cho nên đều đến đưa tiễn.

Lần này An Ninh Hề ngồi xe ngựa, cười liếc mắt nhìn Yến Lạc bên cạnh, “Dân chúng Trường An thật nhiệt tình.”

Yến Lạc còn chưa kịp tiếp lời, Lật Anh Thiển đã lên tiếng trước: “Đúng vậy, lần tới Quân thượng tới thành Trường An sẽ biết dân chúng nơi này không chỉ có nhiệt tình thôi đâu.”

Nam Chiêu và Tây Hoa đã kết minh, nên Lật Anh Thiển cũng quang minh chính đại theo An Ninh Hề về Nam Chiêu tiếp tục làm thái phó của nàng. Dĩ nhiên chuyện này còn bao gồm một mục đích khác của Phong Dực. Đông Việt nói muốn thương lượng với Nam Chiêu, Phong Dực để Lật Anh Thiển ở bên cạnh An Ninh Hề ít nhiều mới cảm thấy yên tâm hơn. Lật Anh Thiển cũng hiểu rõ chuyện này, chỉ Tần Hạo là có chút không vui.

An Ninh Hề nghe Lật Anh Thiển nói vậy, hơi vén rèm cửa sổ lên nhìn dân chúng phía ngoài, cười gật đầu, “Sau này nếu có cơ hội, bổn cung nhất định sẽ quay lại gặp dân chúng Trường An.”

Lật Anh Thiển cười, đưa mắt nhìn lên cổng thành.

Phong Dực đầu đội kim quan, mặc lễ phục màu đen, đứng trên cổng thành nhìn xuống xe ngựa, ống tay áo bay phất phơ trong làn gió lạnh. Hắn lẳng lặng nhìn xe ngựa phía dưới, đột nhiên nghiêng người nói vài câu với Tần Hạo, Tần Hạo như đã chuẩn bị từ trước, nghe xong khẽ gật đầu, chấp tay chào y rồi xoay người rời đi.

Lật Anh Thiển nghĩ nghĩ rồi cúi người xuống gần cửa sổ hỏi Ninh Hề: “Quân thượng không định từ biệt thế tử điện hạ sao?”

Ánh mắt An Ninh Hề hơi lóe lên, hồi lâu mới khẽ gật đầu, vén rèm xe lên được Yến Lạc và Vũ Chi Duệ đứng ngoài xe diu xuống. Dân chúng đứng ở cổng thấy nàng đột nhiên xuống xe thì kinh ngạc, xôn xao bàn luận. Hoắc Tiêu tưởng nàng muốn hỏi chuyện quân đội, vội bước tới bẩm báo: “Quân thượng yên tâm, đội quân đã sẵn sàng chờ ở phía trước.”

An Ninh Hề nhìn y khẽ gật đầu, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên Tôn Vô Gia nhện được không tới đưa tiễn. Nàng bước sang hai bước, sau khi đứng vững liền ngẩng đầu nhìn bóng người màu đen trên cổng thành, không nói lời nào.

Phong Dực thấy nàng bước xuống xe, nụ cười liền nở trên mặt, hai người cứ như vậy một cúi đầu, một ngửa đầu, lẳng lặng mà chăm chú nhìn đối phương. An Ninh Hề không biết nên nói gì, mà Phong Dực, có lẽ cũng chẳng biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Dân chúng xung quanh sôi nổi bàn luận, rất nhiều người vẽ mặt hưng phấn, giống như phát hiện ra chuyện gì bí mật vậy, ai nấy đều truyền tai nhau.

Tiếng vó ngựa rầm rập từ trong thành truyền ra, Tần Hạo cưỡi ngựa phía trước yên ngựa của hắn có một chiếc hộp gỗ tinh xảo, đi tới chỗ An Ninh Hề. An Ninh Hề thu tầm mắt lại, nhìn Tần Hạo, thấy chiếc hộp gỗ trước yên ngựa của hắn vừa dài vừa rộng, không biết bên trong đựng gì.

Tần Hạo cưỡi ngựa đến cách An Ninh Hề khoảng một trượng thì xuống ngựa, hai tay cầm hộp gỗ đi tới chỗ An Ninh Hề thì khom người, dâng hộp gỗ lên, “Nay Nữ hầu sắp về nước, thể tử điện hạ có chút quà mọn chúc Nữ hầu lên đường thuận buồm xuôi gió, bình an về nước.”

An Ninh Hề ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Phong Dực, mà người kia lại dời tầm mắt, khiến An Ninh Hề cảm thấy khó hiểu. Nàng thu hồi tầm mắt, nhìn Tần Hạo, “Bốn cung ở Tây Hoa đã được tiếp đón rất chu đáo, hôm nay về nước há có thể nhận thêm lễ nữa, kính xin Tần tướng quân mang lễ vật này về, bốn cung nhất định sẽ ghi nhớ tấm lòng của thể tử điện hạ.”

Tần Hạo liếc mắt nhìn Lật Anh Thiển đứng bên cạnh nàng, rồi quay đầu nhìn nàng ngượng ngùng cười cười, nhỏ giọng nói: “Nữ hầu làm khó mặt tướng rồi, mặt tướng chỉ là phụng mệnh làm việc. Nếu Nữ hầu không ngại có thể xem qua một chút rồi hãy quyết định có nhận hay không.”

An Ninh Hề nghe hắn nói như vậy cũng đành gật đầu, Tần Hạo lại lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ đưa cho nàng trước, “Đây là thuốc trị thương thể tử điện hạ tìm cho Yến Lạc cô nương.”

An Ninh Hề nhận lấy, đưa cho Yến Lạc, khẽ gật đầu với Tần Hạo, “Cái này bốn cung nhận. Vật trong hộp là gì thế?”

Tần Hạo nghe vậy, lập tức giơ tay mở nắp hộp, rồi đưa tới trước mặt An Ninh Hề.

Trong hộp là một cây cung, cánh cung được làm vô cùng tinh xảo, phần giữa thân còn được trạm trổ hình rồng uốn lượn rất đẹp. An Ninh Hề kinh ngạc nhìn lên trên cổng thành, Phong Dực đang nhìn nàng chăm chăm, thấy ánh mắt của nàng liền nở nụ cười.

An Ninh Hề đưa tay nhắc cây cung lên, ước thử trong tay, hơi nặng nhưng không biết phần giữa thân được làm bằng chất liệu gì, cầm cảm giác rất chắc tay. Dân chúng xung quanh và cả mấy người đang đứng bên cạnh nàng vừa nhìn thấy cây cung liền quay đầu thảo luận. An Ninh Hề không chú ý đến mọi người, nàng kéo dây cung gật đầu cười, “Quả nhiên là cung tốt.”

Tần Hạo và Lật Anh Thiển đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ hiểu rõ, Yến Lạc hơi giật mình nhìn Phong Dực, trong mắt cũng là vẻ ‘quả đúng là vậy’.

Tần Hạo thấy An Ninh Hề có vẻ rất thích thú, chấp tay nói, “Bẩm Nữ hầu, đây là cây cung Minh Nguyệt thể tử điện hạ sử dụng trước kia, hôm nay tặng lại cho Nữ hầu, không biết Nữ hầu có thể nể mặt mà nhận không?”

Câu hỏi của hắn vừa dứt, mọi người xung quanh đang ồn ào thảo luận chợt im bật, nín thở nhìn chăm chăm An Ninh Hề. An Ninh Hề không hiểu nhìn quanh, mọi người tự nhiên im lặng như vậy thật khiến nàng không quen, nàng lại đưa mắt nhìn Phong Dực, y cũng đang nhìn nàng, vẻ mặt không chút thay đổi khiến nàng không nhìn ra được suy nghĩ của y.

An Ninh Hề thấy Tần Hạo còn đang chờ đáp án của mình, cười cười, thật ra cây cung này rất hợp ý nàng, liền gật đầu, “Bốn cung rất thích cây cung này, nếu từ chối thì bất kính, làm phiền Tần tướng quân thay bốn cung tạ thể tử điện hạ.”

Vừa dứt lời, tiếng thảo luận xì xào lại vang lên, hơn nữa còn càng thêm sôi nổi. An Ninh Hề đặt cây cung trở lại hộp, Tần Hạo liền giao cho Yến Lạc phía sau nàng.

Đã đến giờ rồi, An Ninh Hề chấp tay hướng lên phía Phong Dực trên cổng thành, lại thấy khuôn mặt của Phong Dực vừa rồi còn bình thản không lộ chút cảm xúc, lúc này lại hiện lên nụ cười như có như không,

hoàn toàn không giống với nụ cười ôn hòa hàng ngày y trưng cho người khác thấy, mà là nụ cười thoải mái, giống như xuất phát từ trong tim vậy. Hai cánh tay y khẽ nâng chấp tay với An Ninh Hề.

An Ninh Hề hạ tay xuống leo lên xe ngựa. Đoàn khách quý Nam Chiêu chậm rãi cất bước, dần khuất khỏi tầm mắt của dân chúng Trường An. Phong Dực vẫn đứng ở trên cổng thành, cho đến khi không nhìn thấy chiếc xe ngựa kia đâu nữa mới đi xuống quay về cung. Mà dân chúng phía dưới lại đứng đó rất lâu vẫn chưa rời đi, chuyện ngày hôm nay đã rất nhanh truyền khắp thành Trường An, lời bàn luận cũng chỉ ngắn gọn một câu: Nữ hầu đã nhận cung của thể tử điện hạ rồi.

An Ninh Hề không hề hay biết lúc này mình đang là đề tài bàn luận nóng hổi của dân chúng Trường An, nàng ngồi trong xe ngựa cầm cây cung lên với vẻ mặt thưởng thức.

Lật Anh Thiển cưỡi ngựa phía ngoài xe, đột nhiên ghé xuống rèm cửa sổ hỏi nàng: “Quân thượng có thấy cây cung này thiếu cái gì không?”

An Ninh Hề ngạc nhiên, “Thiếu cái gì?”

Giọng nói mang theo tiếng cười của Lật Anh Thiển truyền vào trong xe, “Dĩ nhiên là mũi tên.”

An Ninh Hề cũng cười, “Cây cung này tốt như vậy, có lẽ không thể dùng với mũi tên thường được.”

Lật Anh Thiển im lặng một lúc, đột nhiên mở miệng: “Sau khi Quân thượng về nước nên gửi mũi tên cho thể tử điện hạ mới đúng.”

An Ninh Hề cất cung vào trong hộp, thắc mắc, “Hả? Tại sao bốn cung lại phải đưa mũi tên cho ngài ấy?”

Lật Anh Thiển cười khúc khích không trả lời.

An Ninh Hề càng thêm không hiểu, Yến Lạc ngồi bên cạnh không nhịn được hỏi: “Quân thượng thật sự không biết?”

An Ninh Hề quay đầu nhìn cô, khẽ lắc đầu.

Yến Lạc sửng sốt, “Quân thượng không biết sao lại còn nhận cung của thể tử điện hạ?”

An Ninh Hề cảm thấy trong lời nói của cô có chút kỳ quái, vội vàng hỏi lại: “Có gì không phải sao?”

Yến Lạc mấp máy môi, do dự một lát mới mở miệng: “Người Tây Hoa rất giỏi bắn tên, chuyện này thiên hạ đều biết, dân chúng Tây Hoa có câu tục ngữ ‘Thà gả cho chàng trai nghèo biết bắn tên còn hơn làm vợ kẻ giàu sang mà yếu ớt...’, đủ để thấy người Tây Hoa coi trọng bắn tên như thế nào, dù là dân thường đi nữa, đứa trẻ ba tuổi cũng đã bắt đầu học bắn tên rồi, thậm chí rất nhiều cô gái cũng học.” Nàng nhìn An Ninh Hề, thử hỏi dò câu: “Quân thượng đã hiểu ra chưa ạ?”

An Ninh Hề nhíu chặt chân mày, khẽ lắc đầu, “Chuyện này thì liên quan gì đến việc ta nhận cung tên của Phong Dực?”

Yến Lạc thở dài, “Quân thượng thật là, chưa hiểu rõ đã nhận cung, chuyện này...”

Lật Anh Thiển cũng nghe những lời hai người vừa nói, giọng kinh ngạc chột truyền vào trong xe: “Nói như vậy, chẳng phải Quân thượng khiến tướng quân khó xử rồi sao?”

An Ninh Hề càng nghe càng không hiểu, vén rèm cửa sổ lên nhìn Lật Anh Thiển, “Lật thái phó, ngài nói rõ ràng cho bốn cung, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lật Anh Thiển nhìn nàng, hơi chần chừ, dường như có chút khó xử, “Chuyện này... Từ xưa Tây Hoa có phong tục, chàng trai sẽ tặng cung cho cô gái làm sính lễ, dần dần cây cung dần trở thành tín vật mà chàng trai tặng cho cô gái mình thâm yêu, nếu cô gái cũng có tình cảm với chàng trai, thì tặng lại cho chàng trai ấy một mũi tên, coi như nhân duyên đã định.”

An Ninh Hề nghe xong trong lập tức ngây người, “Phong Dực, y...”

Không ngờ y lại thể hiện rõ lòng mình như vậy. An Ninh Hề buông rèm cửa sổ xuống, trong lòng hết hoảng, sao lại thế này? Nếu mọi chuyện cứ theo đà này sẽ càng ngày càng phức tạp.

Nàng rũ mắt nhìn hộp gỗ đặt cạnh chân, không biết nên làm gì nữa. Nàng chỉ muốn giúp Phong Dực thống nhất thiên hạ, làm Sở Nghiệp Kỳ thất bại thảm hại, báo thù rửa hận hoàn thành tâm nguyện, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ yêu một người nào đó, bởi vì chuyện này sẽ khiến nàng phân tâm.

Nàng nhớ tiếng gọi ‘Ninh Hề’ lẫn trong gió của Phong Dực tối hôm qua, chẳng lẽ lúc đó y định nói chuyện này? An Ninh Hề nhắm hai mắt lại, tựa người lên buồng xe, suy nghĩ xem nên giải quyết thế nào. Phong Dực là người rất quan trọng với nàng, nhưng cũng chính vì thế nên nàng mới khó quyết định.

Yến Lạc thấy dáng vẻ này của nàng, nghi hoặc, “Chẳng lẽ trong lòng Quân thượng... không có Phong tướng quân?”

Lông mi An Ninh Hề khẽ nhúc nhích, mở mắt nhìn nàng, “Sao cô lại hỏi như thế?”

Yến Lạc cân nhắc nói: “Lúc Phong tướng quân về nước, Quân thượng dốc sức đi tìm, sau đó khi thân phận của ngài ấy được làm sáng tỏ, Quân thượng cũng hết lòng giúp đỡ, chẳng lẽ không phải vì Quân thượng...” Nàng dừng lại nhìn An Ninh Hề chờ đáp án.

Con người màu hổ phách của An Ninh Hề hơi chuyển, cười khỏ, “Thì ra là vì những chuyện đó sao?” Nàng cho rằng Phong Dực bởi vì mấy chuyện này nên mới sinh ra thiện cảm với nàng liền không ngừng thả dãi. Nhưng nàng không thể nói thẳng cho y biết chuyện y mang sao Đế vương được, bởi vì nàng nhất định không thể để tin tức này lộ ra, nếu không rất có thể Phong Dực sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

Suốt dọc đường còn lại An Ninh Hề không lên tiếng nói một lời nào, trong đầu không ngừng suy nghĩ đến chuyện này, mãi cho đến khi về đến Nam Chiêu cũng vẫn chưa tìm được cách giải quyết.

Sau khi trở về vương cung Nam Chiêu, An Ninh Hề khéo léo từ chối tất cả đám người đến thăm hỏi, thậm chí đến cả Cơ thái hậu cũng không được nhìn thấy nàng. An Ninh Hề có thói quen khi có chuyện sẽ một mình đóng cửa suy nghĩ cho đến khi nghĩ tìm ra được đáp án mới thôi. Mà lúc này nàng cũng đang làm như vậy, tự nhốt mình trong cung Trữ Minh, không gặp bất cứ ai, chỉ cho Yến Lạc vào đưa cơm cho mình, những chuyện còn lại đều không quan tâm đến.

Đến ngày thứ ba, nàng mới nói với Yến Lạc vừa mang cơm vào: “Tới kho vũ khí xem một chút.”

Kho vũ khí là nơi cất giữ binh khí trong cung, cây roi mà Yến Lạc đang dùng là do chính An Ninh Hề chọn ở trong đó. Yến Lạc không biết tại sao An Ninh Hề lại đột ngột muốn đến kho vũ khí, nhưng người chịu bước ra khỏi cung Trữ Minh, chứng tỏ người đã suy nghĩ thông suốt rồi.

An Ninh Hề dẫn theo Yến Lạc đến kho vũ khí, bên trong trưng bày đủ loại binh khí. Nam Chiêu không thượng võ, cho nên binh khí trong kho không nhiều, nhưng cũng không thiếu đồ tốt. An Ninh Hề dừng bước ở chỗ bày mấy mũi tên, nhìn chằm chằm, hơi thất thần nhìn nhưng không cầm lên.

Nàng chuyển bước chân, đến chỗ mấy giá gỗ bày kiếm, ánh mắt nhìn một thanh kiếm trong số đó, đưa tay cầm lên rút kiếm ra khỏi vỏ quan sát, sau xoay người đưa cho Yến Lạc, “Cô xem thanh kiếm này có được không?”

Yến Lạc nhận kiếm quan sát một lúc, rồi cũng rút kiếm ra kiểm tra, sau đó gật đầu với An Ninh Hề, “Thanh kiếm làm bằng sắt đen hảo hạng, là một thanh kiếm rất tốt.”

An Ninh Hề khẽ gật đầu, “Cầm nó đi về đi.” Nói xong liền đi thẳng ra phía cửa.

Yến Lạc ở sau nàng thoáng ngạc nhiên, vội vàng ôm kiếm đuổi theo.

Sau khi trở lại cung Trữ Minh, An Ninh Hề không vội về chính điện nghỉ ngơi, mà đi vào thư phòng ngồi trước bàn đọc sách cầm bút nhúng mực, rất nhanh viết xong một phong thư, rồi gọi Vũ Chi Duệ canh ngoài cửa vào, giao lá thư cho y, “Phái người đem phong thư này và cả thanh kiếm trên tay Yến Lạc đến Tây Hoa, giao tận tay thế tử Phong Dực.”

Yến Lạc lập tức hiểu ra, “Quân thượng định dùng bảo kiếm thay cho mũi tên? Chuyện này... như vậy là có ý gì ạ?” Nàng muốn hỏi rốt cuộc là An Ninh Hề tiếp nhận hay từ chối tình cảm của Phong Dực.

Lời nói của Yến Lạc khiến Vũ Chi Duệ ngừng lại, không lập tức đi ra ngoài thực thi mệnh lệnh.

An Ninh Hề không trả lời, nàng đứng dậy bước mấy bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, một lúc lâu sau mới ngồi lại trước bàn đọc sách, cầm bút viết hai câu rồi gấp giấy lại, lấy lại phong thư đã dán kín trong tay Vũ Chi Duệ, mở ra bỏ tờ giấy mới viết thêm vào dán miệng lại rồi đưa Vũ Chi Duệ: “Mau đi đi, đừng chần chừ nữa.”

Vũ Chi Duệ khom người, cầm thư và nhận lấy bảo kiểm trên tay Yến Lạc rồi đi ra ngoài.

Yến Lạc nhìn dáng vẻ mệt mỏi, nét mặt ngơ ngẩn của An Ninh Hề ngồi sau bàn đọc sách, không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Người đưa thư của Nam Chiêu nhanh chóng thúc ngựa đi, mấy ngày sau đã đến được Tây Hoa. Phong Dực ở trong điện Trọng Hoa vừa nhận được tin, chẳng mấy chốc đồ đã đến được tay hắn. Lúc hắn nhận hộp gỗ có chút thắc mắc sao lại nặng như vậy, đến khi mở ra thấy bên trong không phải là mũi tên mà là một thanh kiếm, sắc mặt hơi trầm xuống.

An Ninh Hề có ý gì?

Tần Hạo nhìn thấy bảo kiểm trong hộp cũng vô cùng khó hiểu, nhìn Phong Dực lúc này vẻ mặt đã thay đổi, vội dâng thư lên. Phong Dực nhận lấy mở ra đọc, tất cả chỉ có mấy lời cảm kích khách sáo trước sự tiếp đãi long trọng của Tây Hoa. Chân mày Phong Dực cau lại, rốt cuộc nàng có ý gì, thật là làm người khác đoán không ra.

Nhét thư trở lại, đầu ngón tay chạm vào mép giấy mới biết bên trong còn một lá thư nữa. Phong Dực vội lấy ra đọc, chỉ có hai câu: “Kiếm Thương Hoa ta cầm, tặng người cao thắng trận.”

Phong Dực cẩn thận đọc đi đọc lại hai câu thơ này, trong mắt dần xuất hiện ý cười, nhìn chằm chằm thanh bảo kiếm, lẩm bẩm: “Được, vậy ta sẽ đợi đến khi thống nhất thiên hạ...”

60. Chương 60: Trước Ngày Nổi Gió

Trong thư phòng của cung Trữ Minh, An Ninh Hề mặc bộ đồ trắng ngồi sau bàn đọc sách, nàng không xử lý chính vụ, mà ngồi nhìn chằm chằm người đang quỳ phía dưới không nói một lời.

Mà người quỳ phía dưới dường như không chịu được ánh mắt của nàng nên động dậy thân thể, “Không biết Nữ hầu triệu kiến Tiêu Dật là vì chuyện gì?”

An Ninh Hề thu mắt, nhìn phong thư từ Đông Việt mới được gửi tới đặt trên bàn, chậm rãi mở miệng: “Bổn cung đột ngột cho mời Tiêu thừa tướng tới là có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Tiêu Dật vội quỳ phục xuống, “Thương lượng thì không dám, Nữ hầu có chuyện xin cứ căn dặn.”

An Ninh Hề nhìn ông ta, đưa lá thư trên bàn cho Yến Lạc đứng bên cạnh, “Đưa cho Tiêu thừa tướng xem một chút.”

Yến Lạc nhận phong thư, đi tới trước mắt Tiêu Dật đưa cho ông ta.

Tiêu Dật cầm lấy, khi thấy chữ viết quen thuộc của Đông Việt vương liền hoảng hốt, vội vàng mở ra đọc, ngay sau đó ngã ngựa xuống sàn, bàn tay cầm lá thư run rẩy.

An Ninh Hề nhìn vẻ mặt biến đổi của ông ta, khẽ cười, “Tiêu thừa tướng nói bổn cung nên làm gì để ứng phó bây giờ?” Nàng hí hóp mắt, cố ý kéo dài giọng: “Đưa ông trở về Đông Việt mặc cho Đông Việt vương xử trí, hay là giữ ông ở lại, chờ đợi vó ngựa của Đông Việt đến?”

Mặt Tiêu Dật xám như tro tàn, nhìn chằm chằm An Ninh Hề, vội vàng quỳ thẳng lên, luôn miệng cầu xin, “Nữ hầu cứu mạng! Cầu xin Nữ hầu cứu lão phu một mạng...”

An Ninh Hề biết lúc này ông ta đang rất hoảng hốt, trước kia ông ta là người khôn khéo đến thế nào, giờ chỉ luôn miệng lặp đi lặp lại mấy câu cứu mạng. Nàng đứng lên đi đến cạnh ông ta, nhìn chằm chằm thân

thể đang run bần bật kia, trong lòng đột nhiên dâng lên chút thương hại. Một người từng rất kiêu ngạo, mà hôm nay vì mạng sống lại hèn mọn quỳ rạp dưới chân nàng.

“Muốn bổn cung không giao ông cho Đông Việt cũng được, Tiêu thừa tướng chỉ cần trung thực trả lời bổn cung vài vấn đề thôi.”

Tiêu Dật vừa nghe thấy có thể xoay chuyển được tình thế, vội quỳ rạp người xuống lạy, “Nữ hầu cứ hỏi, Tiêu Dật biết gì đều nói hết, tuyệt không giấu diếm.”

An Ninh Hề nhếch khóe miệng cười hài lòng, khẽ nháy mắt với Yến Lạc, Yến Lạc gật đầu, đi tới bàn đọc sách cầm giấy bút, lại bàn tròn ngồi xuống sẵn sàng ghi chép.

An Ninh Hề chậm rãi bước qua lại trước mặt Tiêu Dật, “Tiêu thừa tướng làm quan ở Đông Việt nhiều năm như vậy, gốc rễ sâu rộng, chắc hẳn nắm không ít bí mật của Đông Việt?”

Tiêu Dật sững sốt, ánh mắt không thể tin nhìn An Ninh Hề, “Nữ hầu muốn... Tiêu Dật phản bội Đông Việt?”

An Ninh Hề cười lạnh, “Không phải Tiêu thừa tướng đã phản bội rồi sao?”

Vẻ mặt của Tiêu Dật cứng đờ, môi mím chặt có điều ánh mắt như có chút do dự.

An Ninh Hề nhìn ra ông ta đang do dự, cũng không sốt ruột, dừng trước mặt ông ta, lạnh nhạt nói: “Nếu Tiêu thừa tướng khiến cho bổn cung cảm thấy không thể dùng được, bổn cung cần gì phải bận tâm đến sự sống chết của Tiêu thừa tướng? Ngày mai bổn cung nên tiễn Tiêu thừa tướng về nước thôi.”

Tiêu Dật hoảng hốt, vội vàng ngẩng đầu nhìn nàng, “Nữ hầu cứu mạng, Tiêu Dật sẽ trả lời Nữ hầu.”

An Ninh Hề cười cười, đi trở về ngồi xuống sau bàn đọc sách, vừa cân nhắc vừa hỏi ông: “Quân đội Đông Việt hiện giờ do ai nắm giữ?”

Tiêu Dật cung kính trả lời: “Do Tuyên Tử Đô lãnh đạo, Quách tướng quân phân công quản lý, nhưng quyền điều động đều nằm trong tay Đông Việt vương.”

An Ninh Hề gật đầu, Yến Lạc ngồi bên kia đã nhanh chóng ghi lại.

“Vậy còn tổ chức tình báo của Đông Việt do ai quản lý?”

Tiêu Dật kinh ngạc nhìn An Ninh Hề, “Sao Nữ hầu lại biết được Đông Việt có tổ chức tình báo?”

An Ninh Hề nhàn nhạt quét mắt nhìn ông ta, “Tiêu thừa tướng chỉ cần trả lời, người hỏi là bổn cung.”

Tiêu Dật vội vàng đáp, “Tổ chức tình báo hiện nay đã không còn giống với trước kia nữa. Ngày trước tổ chức tình báo do con gái út của lão phu là Tiêu Như Thanh giúp Đông Việt vương lập ra, sau khi nó rơi xuống vực, tổ chức đó có sự điều chỉnh rất lớn, bây giờ cũng ít phát huy tác dụng, nhưng quyền quản lý vẫn ở trong tay Đông Việt vương.”

An Ninh Hề vỡ lẽ, chẳng trách mấy trận chiến gần đây Đông Việt đều bị thua như thế, thì ra là tổ chức tình báo từng trợ giúp Đông Việt rất nhiều kia đã bị suy giảm thực lực. Nàng vô cùng hài lòng mỉm cười, tiếp tục hỏi Tiêu Dật: “Binh lực của Đông Việt bố trí thế nào?”

Về mặt Tiêu Dật lần nữa lộ vẻ hoảng sợ, ông ta không ngờ An Ninh Hề lại hỏi thẳng như vậy, vấn đề này khiến ông ta cảm thấy có gì đó không ổn, chẳng lẽ Nữ hầu có ý định gì với Đông Việt?

An Ninh Hề thấy ông ta không trả lời cũng không hồi thúc, cho đến khi Tiêu Dật phục hồi tinh thần lại, sợ hãi nói: “Nữ hầu tha tội, lão phu đã bị Đông Việt vương thu hồi quyền lực, từ lâu đã không để ý đến chuyện chính sự, có thể giữ được một mạng này là đã được trời xanh phù hộ, nào biết được binh lực Đông Việt bố trí thế nào? Vì vậy vấn đề này lão phu thực sự không trả lời được, mong Nữ hầu thứ tội.”

An Ninh Hề nhú nhú mày, câu hỏi này quả thật là làm khó Tiêu Dật rồi. Nàng suy nghĩ lại rồi hỏi sang chuyện khác: “Vậy, ông hẳn là biết chuyện trên triều của Đông Việt chứ? Nói hết tất cả hiểu biết của ông về phân hóa quyền lực trong triều thần Đông Việt, và cả các đảng phái nữa.”

Tiêu Dật nghe ra được sự lạnh lẽo trong giọng nói của An Ninh Hề, không dám chần chừ, vội nói hết những gì mình biết, bàn tay cầm bút của Yến Lạc không ngừng chuyển động.

An Ninh Hề im lặng nghe, ở những chỗ mấu chốt sẽ so sánh với những tin nòng thám thính được, sau đó ghi nhớ trong đầu.

Đến khi Tiêu Dật nói xong, lúc An Ninh Hề đuổi về hai chân ông ta đã tê rần.

An Ninh Hề dặn Yến Lạc sửa lại những lời Tiêu Dật đã nói, rồi đi ra ngoài điện, gọi Vũ Chi Duệ, “Chuẩn bị một chút, lát nữa bốn cung sẽ tới trại lính.”

Vũ Chi Duệ kinh ngạc, “Sao Quân thượng đột nhiên muốn đến trại lính?”

An Ninh Hề vừa đi vào chính điện vừa nói: “Đi xem thực lực quân đội Nam Chiêu hiện giờ thế nào.”

An Ninh Hề vào chính điện, chỉ chốc lát sau đã đi ra, trên người đã thay bằng bộ đồ ống hẹp để tiện hoạt động, bên ngoài khoác thêm áo choàng, lệnh Vũ Chi Duệ đi theo. Hai người đi ra phía cửa cung, không ngồi xe mà mỗi người cưỡi một con ngựa, phi thẳng tới trại lính ở ngoại thành Kim Lăng.

Vừa qua giờ Ngọ, bầu trời vẫn u ám không chút ánh nắng, gió lạnh hun hút thổi tới, có lẽ sắp có tuyết rơi. Người đi lại trên đường phố Kim Lăng không nhiều lắm, An Ninh Hề giữ chặt cổ áo choàng, vung roi quất ngựa, nhanh chóng chạy đi, Vũ Chi Duệ vội vàng tăng tốc đuổi theo.

Đường đi rất thuận lợi, An Ninh Hề lại thúc ngựa phi rất nhanh, cho nên chỉ một lúc sau đã tới được trại lính. Trước đó An Ninh Hề không báo cho bất cứ ai biết nòng tới, cho nên lúc tiến vào quân doanh thì bị cản lại, đành phải lệnh cho Vũ Chi Duệ lấy lệnh bài ra. Binh lính canh cửa vừa nhìn thấy lệnh bài liền hoảng sợ, định đi vào bẩm báo thì bị An Ninh Hề gọi lại, rồi nòng dẫn theo Vũ Chi Duệ âm thầm đi vào bên trong.

Trong doanh trường không có một binh lính nào, mà từng đợt tiếng hô vẳng lại từ phía thao trường cách đây không xa. An Ninh Hề hài lòng cười, quay đầu nói với Vũ Chi Duệ: “Xem ra tinh thần của mọi người rất tốt, Hoắc đô đốc quả nhiên là vị tướng tài.”

Vũ Chi Duệ luôn miệng đáp vâng.

An Ninh Hề đoán chừng Hoắc Tiêu đang ở thao trường huấn luyện binh lính liền cất bước đi vào trong lều lớn, định ở trong đó chờ y. Phía ngoài màn cửa không có binh lính canh giữ, An Ninh Hề vừa định đi vào, chợt nghe thấy tiếng nói từ bên trong truyền ra: “Tướng lĩnh Tây Hoa thật coi thường người khác, ta thấy Viên Chí và Lật Anh Thiển đều như vậy hết. Quân đội Nam Chiêu chúng ta ngàn dặm xa xôi tới tương trợ, bọn họ từ đầu đến cuối không cho chúng ta có hội tác chiến, có chăng chỉ giao cho chúng ta nhiệm vụ yểm trợ, căn bản chính là coi thường Nam Chiêu.”

Bước chân An Ninh Hề dừng lại, xoay người ra hiệu cho Vũ Chi Duệ dừng lên tiếng. Nòng đã nhận ra người vừa nói chính là Ngô Trinh.

Ngô Trinh hùng hùng hổ hổ nói xong, mấy phó tướng liền lên tiếng phụ họa, một người trong đó hỏi: “Nghe Ngô phó tướng nói tướng quân Phong Dục kia là công tử Tri Ngọc ở trong hậu cung của Quân thượng ngày trước, chuyện này là thật sao?”

Ngô Trinh lập tức đáp: “Đương nhiên, ta lừa các ngươi làm gì. Ngày đó ta và đô đốc nhìn thấy rất rõ ràng, chiến thần mà mọi người ca tụng chính là công tử Tri Ngọc ăn cơm chùa trong vương cung Nam Chiêu chúng ta, chuyện này tuyệt đối không sai, hơn nữa chính y cũng đã thừa nhận.”

Lời này vừa dứt, mọi người ở đó liền xôn xao bàn tán.

Sắc mặt An Ninh Hề trầm xuống, vốn nòng định tới duyệt binh không ngờ lại nghe được những lời này của Ngô Trinh. Ban đầu không chuẩn bị gì mà vội vã dẫn quân tới cửa khẩu Bình Cốc trợ giúp Tây Hoa, nòng đã lường trước được chuyện hai phe tướng lĩnh sẽ có chút không hòa hợp, nhưng chưa từng nghĩ tới Ngô Trinh lại gay gắt như thế. Lúc này Hoắc Tiêu không có ở đây, mấy phó tướng này không để ý đến chính sự, nói những lời ảnh hưởng đến quan hệ đồng minh của hai nước thế này nhất thời khiến nòng cảm thấy không vui.

An Ninh Hề lập tức xoay người, Vũ Chi Duệ nhận ra được nàng đang không vui, không dám khuyên lơn, vội vàng đi theo nàng ra khỏi trại lính.

Sau khi lên ngựa đi được một đoạn đường, An Ninh Hề đột ngột quay đầu nhìn Vũ Chi Duệ, “Vũ thái phó có bao giờ nghĩ tới chuyện vào quân đội tạo dựng sự nghiệp chưa?”

Vũ Chi Duệ ngạc nhiên, “Lời của Quân thượng... thuộc hạ không hiểu.”

An Ninh Hề mấp máy môi, “Những lời vừa rồi Vũ thái phó cũng nghe rồi đấy, Ngô Trinh có vẻ rất bất mãn với tướng lĩnh trên dưới Tây Hoa, nếu để tâm lý bất mãn này lan ra toàn bộ đội quân, e rằng sẽ gây bất lợi cho Nam Chiêu.”

Vũ Chi Duệ suy nghĩ một chút, “Sao Quân thượng không mạnh tay trị tội hắn?”

An Ninh Hề thở dài, “Đánh chó phải nhìn mặt chủ, Ngô Trinh là thuộc hạ dưới trướng Hoắc Tiêu, bổn cung không thể chỉ vì mấy câu nói bất mãn của hắn mà trừng trị được.” Nàng nhìn Vũ Chi Duệ, “Cho nên ta mới hỏi ngài, nếu Vũ thái phó đồng ý, bổn cung sẽ phong ngài làm phó tướng. Dù bổn cung là quân vương nhưng không có lấy một tâm phúc trong quân đội, không biết Vũ thái phó có bằng lòng chịu thiệt không?”

Vũ Chi Duệ vội vàng chấp tay, “Thuộc hạ xin nghe theo sự sắp xếp của Quân thượng, có điều bên cạnh Quân thượng chỉ còn một mình Yến Lạc, thuộc hạ thực sự không yên lòng.”

An Ninh Hề không để ý mỉm cười, ánh mắt xa xăm, “Người muốn hại bổn cung đã không còn nữa rồi... Ít nhất là ở bên cạnh không còn.”

Vũ Chi Duệ cho rằng nàng nhớ tới trường công chúa nên trong lòng khó chịu, cũng không dám nói thêm gì nữa, hai người yên lặng cưỡi ngựa trở về cung.

Lúc về đến cung Trữ Minh, Yến Lạc đã chỉnh sửa lại những tin tức Tiêu Dật cung cấp. An Ninh Hề xem qua rồi gấp lại, định về sau sẽ đưa cho Tây Hoa và Bắc Mạnh xem.

An Ninh Hề dặn Vũ Chi Duệ về chuẩn bị, còn nàng thì nghĩ đến việc sẽ nói chuyện sắp xếp Vũ Chi Duệ vào quân đội trong buổi thiết triều sáng mai, rồi sau đó xử lý chính sự, đến bữa tối, Hồ công công đột nhiên lại báo Cơ thái hậu muốn dùng bữa với nàng.

Từ lúc An Ninh Hề về Nam Chiêu, trừ lần Cơ thái hậu chủ động tới gặp, nàng chưa tới thăm hỏi bà lần nào, vì vậy nghe Hồ công công truyền lời liền lập tức gật đầu.

Lúc đến cung Thiên Thọ, Hồ công công lại dẫn nàng tới thiên điện, An Ninh Hề mới biết thì ra không chỉ có một mình Cơ thái hậu, Lang thái phó và Lang Thanh Dạ cũng ở đây. Hai người thấy An Ninh Hề đến, vội vàng đứng dậy hành lễ, An Ninh Hề khoát tay, ý bảo hai người không cần đa lễ, rồi sau đó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Cơ thái hậu.

Trên mặt bàn tròn lớn bày đầy rượu và thức ăn, An Ninh Hề liếc mắt nhìn Cơ thái hậu, khẽ cười, “Hôm nay mẫu hậu có chuyện gấp gì cần nói sao?”

Cơ thái hậu nhìn nàng khẽ thở dài, “Có thì cũng có, nhưng mà không biết nên nói từ đâu.”

An Ninh Hề cũng đoán được ít nhiều, nhất định là chuyện của Trung Chu, nàng nhìn Lang thái phó ngồi phía đối diện, phát hiện tóc ông hình như đã bạc nhiều hơn trước, nhớ đến cái chết của An Tĩnh Hề cách đây không lâu, đoán chắc hẳn là do nguyên nhân này. An Ninh Hề dời tầm mắt nhìn sang Lang Thanh Dạ, mà người kia cũng đang nhìn nàng, thấy nàng nhìn mình Lang Thanh Dạ hơi giật mình, rồi chấp tay với nàng, “Hình như sắc mặt Quân thượng hôm nay không được tốt.”

An Ninh Hề nhớ tới chuyện trong trại lính lúc chiều, không nhịn được thở dài, “Xem là như thế đi.” Nàng nghĩ đến chuyện của Vũ Chi Duệ, quyết định nói luôn với hai người trước mặt: “Bổn cung định sắp xếp Vũ thái phó vào quân đội, không biết ý của thừa tướng và thái phó như thế nào?”

Lang thái phó nhíu mày, “Chuyện này... Vũ thái phó đang giữ trọng trách bảo vệ Quân thượng, sao có thể nhậm chức trong quân đội được?”

Cơ thái hậu cũng tỏ ý không tán thành.

An Ninh Hề mím môi nhìn Lang Thanh Dạ, thấy y đang cúi thấp đầu trầm tư nên kiên nhẫn chờ đáp án của y. Qua một lúc lâu, rốt cuộc Lang Thanh Dạ cũng ngẩng đầu lên, nhìn An Ninh Hề, chậm rãi nói: “Vi thần lại cảm thấy có thể được.”

An Ninh Hề thở phào, chỉ cần thừa tướng y nói được thì trong buổi chiều ngày mai, chuyện này có thể được thông qua dễ dàng.

Lang thái phó định nói gì đó, Lang Thanh Dạ đã nói trước: “Vi thần cả gan hỏi một câu, Quân thượng điều Vũ thái phó vào quân đội là vì muốn bồi dưỡng thế lực quân sự cho mình?” Lang thái phó nghe thấy thế thì không lên tiếng nữa.

An Ninh Hề khen ngợi nhìn Lang Thanh Dạ, “Đúng vậy.”

Lang Thanh Dạ gật đầu, “Xem ra Quân thượng đã có tính toán, vậy thì cứ thực hiện thôi.”

Cơ thái hậu thấy mấy người đều bàn bạc chuyện chính sự, có chút bất mãn chen vào: “Được rồi, được rồi, hôm nay không nói chính sự nữa, Lang khanh gia và chúng ta vốn là người một nhà, hôm nay không cần khách sáo...”

Lời còn chưa nói hết, Cơ thái hậu liền dừng lại, có chút xấu hổ nhìn hai cha con Lang gia. Trước kia là người một nhà, bởi vì tốt xấu gì cũng là thông gia, nhưng bây giờ An Ninh Hề đã không còn nữa... Mặc dù Cơ thái hậu không biết tường tận mọi chuyện, nhưng cảm giác được mình vừa nhắc tới chuyện đau lòng của hai cha con nhà họ Lang không khỏi thấy áy náy.

An Ninh Hề nhìn lướt qua hai cha con Lang gia, thấy vẻ mặt hai người có chút buồn bã, đành mở miệng phá vỡ không khí khó xử này, cầm bình rượu lên rót cho hai người. Ông tay áo vừa được vén lên, Lang Thanh Dạ chợt ngẩng đầu, vừa đúng lúc nhìn thấy vết sẹo do lần trước cứu mình để lại trên cánh tay An Ninh Hề, ánh mắt vô cùng phức tạp.

An Ninh Hề không nhận thấy, cười nói với Cơ thái hậu mấy câu, bầu không khí cũng dần vui vẻ trở lại. Có điều An Ninh Hề nói đến chuyện gì cũng đều tránh nhắc tới những từ có liên quan đến Trung Chu hay Lạc Dương, tránh cho mẫu hậu nàng không vui. Bữa tối này có thể dùng câu run lấy lấy để hình dung.

Mấy người ăn được một nửa, đột nhiên có người bước nhanh đến, An Ninh Hề quay đầu nhìn thì ra là Yến Lạc này giờ đứng phía ngoài canh chừng không đi vào.

Yến Lạc đi tới bên cạnh nàng, cúi người nói nhỏ vào tai nàng mấy câu, An Ninh Hề lập tức biến sắc, đặt đôi đũa trên tay xuống, cáo lỗi với Cơ thái hậu và Lang thái phó rồi dẫn Yến Lạc vội vàng vàng rời đi. Đi tới cửa, nàng đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn Lang Thanh Dạ: “Lang thừa tướng cũng đi cùng đi, bổn cung có chuyện quan trọng muốn bàn bạc.”

Lang Thanh Dạ đi theo An Ninh Hề ra khỏi cửa điện, định hỏi xem chuyện gì xảy ra nhưng thấy An Ninh Hề sải bước rất nhanh, cũng không dám làm chậm trễ đi theo nàng vào thư phòng của cung Trữ Minh, thấy nàng nhận lấy phong thư Yến Lạc dâng lên, rốt cuộc không nhịn được hỏi nàng: “Quân thượng mới nghe được tin tức gì sao?”

Tầm mắt An Ninh Hề từ lá thư thu hồi lại, giọng nói trầm xuống: “Đông Việt vương gửi thư nói nếu ta không giao Tiêu Dật ra thì sẽ giao chiến với Nam Chiêu.” Khóe miệng của nàng đột nhiên cong lên, “Thì ra hẳn còn có được sự quyết đoán như vậy, xem ra ta đã xem thường hẳn rồi...”

Lang Thanh Dạ kinh ngạc nhìn An Ninh Hề trước mặt, khẽ rùng mình, cảm thấy nàng vô cùng xa lạ, vội rủ mắt không dám nhìn nàng nữa.

61. Chương 61: Ngàn Tầng Sóng Nổi Lên

An Ninh Hề sai người bỏ thêm vài ngọn đèn vào trong thư phòng, rồi sau đó ngồi xuống cạnh bàn thảo luận với Lang Thanh Dạ xem kế tiếp phải ứng phó như thế nào với Đông Việt.

Lang Thanh Dạ cân nhắc hồi lâu, cuối cùng đưa ra kết luận là: “Kỳ thực chuyện này hoàn toàn quyết định ở cách nghĩ của Quân thượng mà thôi.”

Tâm tư của An Ninh Hề khẽ động, gật gật đầu, “Ngài nói không sai.”

Đích thực là dựa vào cách nghĩ của nàng. Nếu nàng muốn bảo vệ Tiêu Dật, cùng lắm thì trực tiếp khai chiến với Đông Việt. Nếu nàng không muốn bảo vệ Tiêu Dật, vậy trực tiếp giao hắn vào tay Sở Nghiệp Kỳ là được.

Tất nhiên An Ninh Hề sẽ không khai chiến với Đông Việt chỉ vì Tiêu Dật - thời cơ của kế hoạch của nàng còn chưa tới, nhưng nàng cũng không tính trực tiếp giao Tiêu Dật vào tay Sở Nghiệp Kỳ. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nàng đưa ra một quyết định điều hòa.

Tiêu Dật nhanh chóng được dẫn đến. Sau khi ông ta nghe xong lời An Ninh Hề nói, lập tức trợn to hai mắt, biểu cảm hết sức kinh hãi, “Nữ hầu thế mà lại tính đuổi lão phu ra khỏi Nam Chiêu? Nữ hầu làm như vậy chẳng phải là muốn đẩy lão phu vào cảnh chết ư?” Ông ta quỳ lết đến trước mặt An Ninh Hề, dùng tay túm lấy vạt áo nàng, giọng nói không ngừng run rẩy, “Nữ hầu tha mạng, Nữ hầu từng hứa với lão phu rằng chỉ cần trả lời câu hỏi thì sẽ không đưa lão phu về Đông Việt mà.”

An Ninh Hề rũ mắt nhìn ông ta, “Hiện tại bốn cung không hề tính sẽ đưa ông đến Đông Việt, chỉ là đuổi ông ra khỏi Nam Chiêu mà thôi. Sau này ông phải tự mình đi con đường của mình, tự sinh tự diệt, không liên quan gì tới bốn cung.”

Tiêu Dật nghe những lời nói lạnh như băng này xong vẻ mặt càng thêm kinh hãi, ngón tay vô ý thức buông lỏng ra.

Khóe miệng An Ninh Hề mang theo ý cười lạnh, lẳng lặng thưởng thức vẻ mặt của ông ta. Chắc hẳn ông ta không xa lạ gì với những lời này, bởi vì lúc ông ta đuổi Tiêu Như Thanh ra khỏi nhà đã nói những lời y như vậy.

Lang Thanh Dạ ở một bên quan sát vẻ mặt của Tiêu Dật, đột nhiên có chút không đành lòng, nhưng chuyện này là chuyện lớn, liên quan đến cuộc chiến giữa hai nước Nam Chiêu và Đông Việt, y cũng không tiện mở miệng cầu tình, huống chi sắc mặt lạnh như băng của An Ninh Hề đã nói lên rằng: có cầu tình thì cũng vô dụng thôi.

Tiêu Dật gần như bị nhóm cung nhân kéo ra khỏi cung Trữ Minh. Từ đầu tới cuối An Ninh Hề đều rũ mắt xuống như thể đang trầm tư, căn bản không hề liếc ông ta thêm một lần.

Chờ trong điện khôi phục yên tĩnh, Lang Thanh Dạ đột nhiên mở miệng: “Khởi bẩm Quân thượng, khoảng thời gian trước vi thần nghiên cứu một vài chiến thuật bày binh bố trận, không biết Quân thượng có hứng thú đánh giá không?”

An Ninh Hề có chút kinh ngạc nhìn y, “Lang ái khanh cư nhiên còn bắt đầu nghiên cứu cả chiến thuật nữa? Thật sự khiến người ta bất ngờ.”

Lang Thanh Dạ hơi ngượng ngừng nhìn nàng, “Trước đây vi thần chưa từng thử nghiên cứu chiến thuật, đây là lần đầu tiên, vì thế đắn đo rất lâu mới dám lấy ra bêu xấu trước mặt Quân thượng.”

“Lang ái khanh khiêm tốn rồi.” An Ninh Hề khoát tay, “Lang ái khanh nghiên cứu chiến thuật gì, đừng ngại lấy ra xem xem.”

Lang Thanh Dạ hơi chần chừ lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy được gấp vuông vức rồi dâng lên.

An Ninh Hề nhận lấy, đi đến bàn sách rồi mở ra, bên trong chỉ chút phân loại và viết một vài phương pháp chiến thuật, cực kỳ chi tiết.

An Ninh Hề vừa nhìn đã thán phục. Nàng nâng mắt nhìn về phía Lang Thanh Dạ, “Phương pháp tác chiến này của Lang ái khanh được nghiên cứu từ đâu?”

Lang Thanh Dạ vội vàng trả lời: “Vi thần tận dụng khoảng thời gian vừa qua để xem vài quyển sách cổ và một vài ví dụ thực tế từ các cuộc chiến giữa các quốc gia lúc trước nữa, cho nên có chút vội vàng.”

An Ninh Hề gật đầu, trong lòng càng thêm bội phục. Lang Thanh Dạ không hổ là đệ nhất tài tử của Nam Chiêu, trong thời gian ngắn vậy mà có thể chỉ dựa vào vài quyển sách cổ và vài ví dụ thực tế đã nghiên cứu ra các chiến thuật một cách tường tận, quả nhiên là nhân tài khó gặp.

Lang Thanh Dạ thấy An Ninh Hề không nói chuyện, còn tưởng rằng chiến thuật của bản thân không hợp ý nàng, đang định nói chuyện thì thấy An Ninh Hề cười nhìn về phía mình, “Nói vậy các chiến thuật này đã hao phí rất nhiều tâm tư của Lang ái khanh, có điều cụ thể dùng nó như thế nào thì bổn cung còn phải thảo luận kỹ càng với Tây Hoa và Bắc Mạnh đã.”

Lang Thanh Dạ thở dài, “Quân thượng kết minh với Tây Hoa và Bắc Mạnh, chắc hẳn bởi chuyện rạn nứt giữa Trung Chu và Nam Chiêu. Tất cả đều vì vi thần mà nên, vi thần thật sự khó chối bỏ được tội này.”

An Ninh Hề cười cười, “Không có chuyện đó đâu, Lang ái khanh không cần áy náy, nếu ngày đó không thể cứu được Lang ái khanh thì làm sao hôm nay có thể nhìn thấy nhiều chiến thuật tinh diệu của Lang ái Khanh đây.”

Lang Thanh Dạ nhìn nàng đầy cảm kích, không nói thêm tiếng nào nữa.

An Ninh Hề cẩn thận gấp tờ giấy đầy chiến thuật lại, nói với y: “Khanh về trước đi, chắc hẳn ngày mai sẽ có tin tức truyền đến từ Đông Việt, đến lúc đó lại tính tiếp.”

Lang Thanh Dạ nghe vậy, hành lễ với nàng, sau đó rời khỏi cung Trữ Minh.

An Ninh Hề đi đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn màn đen đen tối mênh mông bên ngoài điện, sắc mặt trầm ngâm. Không biết ngày mai sau khi Sở Nghiệp Kỳ nhận được tin tức Tiêu Dật đã bị trục xuất khỏi Nam Chiêu thì sẽ có phản ứng gì.

Quả nhiên vào ngày hôm sau, tin tức Tiêu Dật bị trục xuất khỏi Nam Chiêu đã truyền đến tai Sở Nghiệp Kỳ thông qua thám tử. Hắn vốn đã chuẩn bị tốt để nghênh đón Nam Chiêu, thậm chí cả thế lực ba phương bao gồm Tây Hoa và Bắc Mạnh, nhưng bây giờ Nam Chiêu đột nhiên đi nước cờ đó khiến hắn bắt đầu lưỡng lự. Dù sao hiện tại đã không còn lý do thảo phạt Nam Chiêu nữa rồi.

Sở Nghiệp Kỳ vừa suy nghĩ đối sách, vừa hạ lệnh toàn lực lùng bắt Tiêu Dật ở biên cảnh Nam Chiêu. Mà khi quá trình đang diễn ra thì tin tức đã sớm truyền đến Tây Hoa.

Phong Dực xem tin tức Lật Anh Thiển dùng bồ câu đưa xong lập tức gọi Tần Hạo tới, bảo hắn chọn mấy vạn nhân mã đợi mệnh. Rồi sau đó như thể nhớ tới điều gì, lại bảo hắn tìm hiểu động tĩnh bên phía Bắc Mạnh một chút.

Tin tức rất nhanh truyền đến. Tần Hạo bẩm báo, nói rằng hình như Bắc Mạnh vương cũng nhận được tin tức, cũng tập kết mấy vạn binh mã, tạm thời phát động đến biên giới, dường như chỉ chờ Nam Chiêu và Đông Việt có động tĩnh, sẽ lập tức hành động.

Khi Phong Dực nghe được tin tức thì đang ngồi trong Trọng Hoa điện, một tay đặt trên mặt bàn gỗ nhẹ trong vô thức, nhưng trong ánh mắt như có trận mây đen quay cuồng, bờ môi khẽ nhếch.

Tần Hạo có chậm mấy cũng nhìn ra nét không vui trên gương mặt y. Nhớ tới chuyện y tặng cây cung cho Nữ hầu lúc trước nên trong lòng hiểu được chút ít, rồi sau đó nhin không nổi cười thầm trong lòng: hóa ra người này cũng có lúc ghen.

Tất nhiên cảm xúc này sẽ không ảnh hưởng đến phán đoán của Phong Dực. Y nhanh chóng dồn toàn bộ tinh lực vào thế cục nơi đó, yên lặng chờ đợi động tĩnh về sau của Nam Chiêu.

Nhưng vài ngày trôi qua, Nam Chiêu và Đông Việt đều không có động tĩnh gì. Dường như sự chuẩn bị của Tây Hoa và Bắc Mạnh cũng rơi vào tình trạng ‘không có đất dụng võ’, mà lúc này phía Đông Việt lại truyền đến tin tức Tiêu Dật đã bị bắt.

Vốn chuyện này cũng chẳng có gì, nhưng nói đến cùng với một lời tuyên bố lại làm cho người trong thiên hạ khiếp sợ. Lời tuyên bố này xuất phát từ Đông Việt, hơn nữa còn xuất phát từ chính miệng của Tiêu Dật đã bị bắt.

Sau khi Tiêu Dật bị Đông Việt vương bắt, vì bảo mệnh, ngoài việc không dám nói rõ bản thân đã cung cấp những tin tức hữu dụng cho Nam Chiêu ra, trong lúc tuyệt vọng đã nói rằng bản thân biết được một bí mật về Phong Dực. Mà ông ta đã vô tình nghe được bí mật này khi ở trong hoàng cung Nam Chiêu.

Vì thế không lâu sau, bắt đầu từ Đông Việt, dần dần đồn đại một việc: chiến thần Phong Dực hiện tại từng là nam sủng của Nữ hầu Nam Chiêu.

Vào giây phút An Ninh Hề biết được tin tức, nhất thời có ý định muốn bầm thây Ngô Trinh thành vạn đoạn. Nếu không phải do miệng hắn ta không biết chừng mực thì tin tức này tuyệt đối sẽ không thể truyền vào cung, thậm chí là truyền đến tai Tiêu Dật được. Nhưng năng quả thực không có chứng cứ, đành phải thôi. Bây giờ An Ninh Hề có chút hối hận lúc đó đã quyết định trục xuất Tiêu Dật ra khỏi Nam Chiêu.

Lẽ đương nhiên, phía Tây Hoa cũng nhận được tin tức, toàn bộ dân chúng thành Trường An đều hiểu ra vì sao hôm đó Nữ hầu lại thẳng thắn tiếp nhận cây cung của thế tử điện hạ như vậy. Thì ra là thế! Ban đầu bọn họ cứ đoán già đoán non, không biết trong ba năm biến mất, chiến thần tướng quân đã đi đâu, nhưng lại không nghĩ rằng ngài ở trong hoàng cung Nam Chiêu. Tuy rằng hơi khó để họ tiếp nhận kết quả này, nhưng dù sao trong họ luôn tồn tại sự kính ngưỡng với Phong Dực cho nên ngược lại, dân chúng Tây Hoa cũng chẳng có phản ứng bất thường lớn nào.

Rốt cuộc Tiêu Dật cũng miễn cưỡng bảo vệ được mạng của mình nhờ tin tức đó. Ban đầu Sở Nghiệp Kỳ chưa từng gặp qua Tri Ngọc nên hiển nhiên không biết đến mối quan hệ này. Hiện tại biết được tin tức như vậy, tuyệt đối không có khả năng bỏ qua cơ hội này. Rồi sau đó Sở Nghiệp Kỳ liền đưa ra quan điểm ‘nửa chết nửa sống’, tiếp tục phản đối thân phận thế tử của Phong Dực. Vì vậy thế cục ban đầu là Đông Việt giằng co với Nam Chiêu đột nhiên chuyển thành Đông Việt giằng co với Tây Hoa.

Về chuyện Phong Dực từng làm nam sủng của Nữ hầu Nam Chiêu tuy rằng không ảnh hưởng lớn gì đến nội bộ nước Tây Hoa, nhưng đối với các quốc gia khác trong thiên hạ lại là một viên đá làm gợn ngấm tâng sóng. Phong Dực trở thành chủ đề nóng hổi để dân chúng bàn luận sôi nổi, đồng thời trở thành đối tượng cười nhạo của vương thất trong các quốc gia.

Nửa tháng ngắn ngủi trôi qua, sự việc Phong Dực từng làm nam sủng của Nam Chiêu đã truyền đi khắp các quốc gia. An Ninh Hề lại một lần nữa nhốt mình trong cung Trữ Minh trầm tư suy nghĩ. Hiện tại, Nam Chiêu đã đoạn tuyệt quan hệ với Trung Chu, người khác giàu cột cũng không cần để ý. Nhưng Tây Hoa thì khác, Phong Dực lại càng không giống. Nếu cứ để Phong Dực phải hứng chịu những lời nói đồn đó thì sau này y làm sao có thể quần lâm thiên hạ? Sao có thể xưng đế lâm triều?

Sở Nghiệp Kỳ có được tin tức vào thời này thực sự đã vô tình đã tạo thêm nhiều chương ngại trên con đường báo thù của nàng.

An Ninh Hề đi qua đi lại trong điện như thế nhất định phải làm rõ bằng được suy nghĩ. Vũ Chi Nhuệ đã đến quân doanh nhậm chức, chỉ có một mình Yến Lạc thủ ở ngoài điện. Nàng cảm thấy lo lắng, tuy rằng thời điểm mang cơm vào mỗi ngày đều thấy Quân thượng không có sự bất thường nào, nhưng trước đây nhiều nhất thì An Ninh Hề chỉ nhốt mình ba ngày sau đó sẽ đi ra, nhưng lần này người đã ở trong điện vền vện năm ngày.

Yến Lạc đang do dự không biết có nên vi phạm sự cấm dận của An Ninh Hề mà trực tiếp vào xem không thì Lang Thanh Dạ, mặc một thân triều phục chậm rãi đi đến từ một hành lang gấp khúc.

“Chào thừa tướng đại nhân.” Yến Lạc đợi Lang Thanh Dạ đến gần, cúi thấp người hành lễ.

Lang Thanh Dạ nhìn thoáng qua cửa điện, sắc mặt hơi lo lắng, “Nay chắc đã là ngày thứ năm rồi phải không?”

Yến Lạc gật gật đầu, “Phải.”

Lang Thanh Dạ nhăn mày, “Cô đã nhiều ngày vào đưa cơm, Quân thượng vẫn khỏe chứ?”

Yến Lạc nhẹ nhàng thở dài, “Không có gì khác thường, có điều cứ nhốt mình bên trong, làm tôi cảm thấy có chút không ổn.”

Lang Thanh Dạ cũng cảm thấy Yến Lạc nói có lý, vẻ mặt càng lo lắng. An Ninh Hề đã năm ngày không lâm triều, chính sự trong triều tồn đọng lại, triều thần vô cùng lo lắng, dồn dập đến phủ của y mong y ra mặt cầu kiến Quân thượng, hỏi rõ ngọn nguồn sự tình. Khoảng thời gian trước y luôn thảo luận việc đối phó Đông Việt với An Ninh Hề, hiện nay An Ninh Hề như vậy là từ sau khi lời đồn về chiến thần Phong Dực bị truyền ra. Cho nên có thể thấy được, chuyện nàng nhốt mình trong điện có liên quan đến Phong Dực.

Lang Thanh Dạ không hỏi quá nhiều, lúc này trong lòng cũng không yên. Y do dự mãi, cuối cùng vẫn đứng trước cửa điện mở miệng nói: “Quân thượng, vi thần Lang Thanh Dạ cầu kiến.”

Trong điện vẫn im phăng phắc, Lang Thanh Dạ nhìn Yến Lạc, trong mắt hai người đều có vẻ lo lắng.

Lang Thanh Dạ thoáng chần chờ, sau đó cất cao giọng nói thêm lần nữa: “Quân thượng, vi thần Lang Thanh Dạ cầu kiến.”

“Bổn cung rất khỏe, Lang ái khanh không cần lo lắng nhiều.” Rốt cục giọng nói của An Ninh Hề cũng truyền ra, hết thấy đều bình thường.

Lang Thanh Dạ và Yến Lạc đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Quân thượng thứ tội, Quân thượng đã năm ngày liên tục không lâm triều, triều thần vạn phần lo lắng. Xin hỏi Quân thượng rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì? Vi thần nguyện vì Quân thượng chia sẻ một phần.”

Trong điện trầm tĩnh một lát sau đó giọng của An Ninh Hề lại vang lên: “Không cần, bổn cung vừa mới đưa ra quyết định xong.”

Lang Thanh Dạ sửng sốt, cảm giác giọng nói đột nhiên gần hơn rất nhiều, rồi sau đó cửa điện được mở, An Ninh Hề từ trong điện bước ra với vẻ mặt bình thản. Trừ việc hơi tiêu tụy ra thì tất cả đều như trước.

“Quân thượng đã đưa ra quyết định gì?” Lang Thanh Dạ vừa phục hồi tinh thần liền lập tức hỏi lên nghi hoặc trong lòng.

Nét mặt An Ninh Hề khẽ động, trong mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, con ngươi màu hổ phách nhiễm một tầng cảm xúc không biết tên, rồi sau đó lại dần dần rũ mắt xuống khiến người ta không thấy rõ thần sắc.

“Một quyết định mà bản thân bổn cung cũng không biết nó đúng hay sai.” Nàng khẽ cười, “Bất quá ở thời điểm hiện tại, đây là biện pháp duy nhất có thể giải quyết chuyện này.”

An Ninh Hề nói xong lời này, đột nhiên nhắc chân bước ra khỏi cửa điện đi thẳng tới thư phòng. Yến Lạc thấy thế chạy đuổi theo. Lang Thanh Dạ thoáng sửng sốt rồi cũng đi theo.

Không bao lâu, Lang Thanh Dạ ra khỏi thư phòng, vẻ mặt có chút mờ mịt. Y lẳng lặng đứng ở hành lang gấp khúc một lát, thở dài một tiếng, tiếp theo đột nhiên ngẩn mặt ra, như thể đột nhiên ý thức được chuyện gì đó, vẻ mặt biến ảo sau đó rảo bước nhanh chân vội đi theo.

Yến Lạc cũng nhanh chóng đi từ trong điện ra, dưới lớp khăn che mặt là khuôn mặt mơ hồ, ánh mắt vừa như mừng vừa như sợ, còn thêm cả một chút phức tạp. Trong tay nàng cầm một phong thư An Ninh Hề vừa mới viết xong, nàng theo sự căn dặn của An Ninh Hề bải phải phái người mang lá thư này đến Tây Hoa.

Phong thư được đưa đến vừa đúng lúc Phong Dực trở lại từ chỗ Tây Hoa vương. Bởi vì sự kiện lời đồn, Tây Hoa vương đã tìm hấn không chỉ một lần, mỗi một lần đều hỏi hấn muốn ứng đối thế nào. Thế nhưng Phong Dực chỉ cười không nói, như thể rất vui mừng nếu lời đồn này tiếp tục được lan truyền vậy. Điều đó khiến Tây Hoa vương tức giận không thôi.

Tần Hạo thấy y đi về phía điện Trọng Hoa liền chạy nhanh tới để giao phong thư cho y, “Điện hạ, Nam Chiêu vừa gửi thư khẩn đến.”

Mắt Phong Dực sáng lên, “Hử? Thư từ Nam Chiêu?”

Tần Hạo thấy nét mặt của y có vẻ rất sung sướng nên nghi hoặc nhìn y một cái rồi gật gật đầu.

Phong Dực cũng cùng lúc đưa tay nhận thư, khoe miệng đã không kiềm chế nổi mà nhếch lên. Hắn vừa đi vào điện Trọng Hoa vừa mở phong thư ra xem. Vừa mới đi đến cửa đại điện, bước chân đột nhiên dừng lại.

Tần Hạo theo sau cũng dừng bước, kỳ quái nhìn bóng lưng y, chỉ thấy Phong Dực quay đầu lại, ý cười ở khoe miệng cực kỳ hài lòng vui sướng. “Tần Hạo, đi chuẩn bị một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta liền khởi hành đến Nam Chiêu.”

Tần Hạo sững sốt, nhìn mặt trời đang dần lặn về phía Tây, lại quay đầu nhìn y, “Điện hạ, ngài không đùa đấy chứ? Đã giờ này rồi mà sáng sớm ngày mai muốn đi Nam Chiêu, đi kịp thế nào được?”

Phong Dực cười như thể không có chuyện gì, đi vào trong điện rồi nói, “Bây giờ ngươi phải đi bảo lễ quan chuẩn bị hậu lễ, sáng sớm ngày mai chúng ta liền xuất phát, không cần phải nói nhiều nữa, ta đã quyết định như vậy rồi.”

Tần Hạo nhìn y đầy khó hiểu, “Điện hạ đi Nam Chiêu gấp như vậy để làm gì?”

Phong Dực dừng bước, tầm mắt dừng lại ở tấm bản đồ giang sơn treo trên giá trong điện, cười càng thêm tươi, “Đi Nam Chiêu đặt sính lễ.”

62. Chương 62: Đêm Ấy Ước Định Bạc Đầu

Nam Chiêu nghênh đón trận tuyết rơi đầu tiên của trời đông giá rét. Trong cung Thiên Thọ, Cơ thái hậu đang vô cùng kinh ngạc nhìn An Ninh Hề ngồi bên cạnh bà.

“Con nói cái gì? Con muốn đính thân với thế tử Tây Hoa?” Lúc Cơ thái hậu nói ra những lời này đồng thời trên mặt cũng mang theo ý cười vui sướng. Nhưng ngay sau đó bà lại nhíu mày, “Ninh nhi, ta nghe nói thế tử Tây Hoa chính là Tri Ngọc, có đúng thế không?”

An Ninh Hề thở dài: Đến cả Cơ thái hậu sống ở sâu trong thâm cung cũng đã biết được chuyện này rồi. Nàng gật đầu, “Đích thực là Tri Ngọc.”

Cơ thái hậu giật mình nhìn nàng, “Chẳng trách con lại chủ động đề xuất đính thân với người ta, hóa ra thật sự là Tri Ngọc.”

Lúc Cơ thái hậu nghe thấy tin đồn ấy còn chưa tin, nhưng bây giờ nghe chính miệng An Ninh Hề chứng thực xong mới hiểu được. Bà không biết tình hình thực tế, chẳng qua lúc trước cảm thấy An Ninh Hề sủng ái Tri Ngọc, giờ cảm thấy hiện tại An Ninh Hề làm vậy là hợp lý.

Hai người đang ngồi ở trong điện nói về chuyện này thì Yến Lạc đi từ ngoài điện đi vào, còn mang theo làn gió lạnh. Nàng cúi người thi lễ với Cơ thái hậu và An Ninh Hề, sau đó bẩm báo với An Ninh Hề: “Quân thượng, thế tử Tây Hoa đang trên đường đến Kim Lăng, vừa mới cử sứ giả báo lại, nói rằng thêm ba, năm ngày nữa là có thể đến được Kim Lăng.”

An Ninh Hề mấp máy môi, đột nhiên trong lòng hồi hộp mà không rõ lý do. Nàng nhìn thoáng qua Cơ thái hậu, ổn định cảm xúc rồi khoát tay về phía Yến Lạc, “Đã biết. Cô nói với sứ giả Tây Hoa rằng ‘trời giá lạnh đất đóng băng’, xin thế tử không cần sốt ruột chạy ngay đến đây, an toàn quan trọng hơn.”

Yến Lạc mỉm cười nhìn nàng, khom người hô ‘vâng’ rồi lui ra ngoài.

Cơ thái hậu cười trêu ghẹo An Ninh Hề: “Mới đó mà đã quan tâm người ta vậy rồi à? Trước kia ai gia còn lo lắng con cứ không chịu xuất giá, cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.”

An Ninh Hề cười cười một cách gượng gạo, hạ mí mắt im lặng không nói.

Sứ giả Tây Hoa nói là ba năm ngày mới có thể tới, nhưng giữa trưa ngày thứ ba, đoàn người Phong Dực đã đến thành Kim Lăng. An Ninh Hề phái Lang Thanh Dạ tiến đến nghênh đón, bản thân nàng và Cơ thái hậu cùng văn võ cả triều đợi y ở cung Tấn Dương.

Gần như tất cả văn võ bá quan của Nam Chiêu đều ở trong cung Tần Dương, dường như người nào người nấy đều mang trên mặt thần sắc kỳ quái.

Hóa ra Quân thượng nhốt mình ở cung Trữ Minh năm ngày chính là để đưa ra quyết định này.

Hoắc Tiêu không hề kinh ngạc. Trước đây y thấy An Ninh Hề liên tục tương trợ Tây Hoa nên đã nhận định rằng An Ninh Hề có tình ý với Phong Dực. Nhưng Ngô Trinh đi phía sau y lại tỏ ra vẻ mặt khinh thường.

Ngoài điện có tiếng bước chân truyền đến, An Ninh Hề túm chặt một góc triều phục, gương mặt nhìn chăm chăm cửa điện.

Phong Dực mặc lễ phục màu đen dẫn đầu đi vào, đám người Lang Thanh Dạ và Tần Hạo đi theo phía sau chàng.

Phong Dực dừng lại trước bậc thềm ngọc vài bước, nhìn thoáng qua An Ninh Hề khẽ cười rồi chấp tay về phía Cơ thái hậu và An Ninh Hề, ” Phong Dực của Tây Hoa bái kiến thái hậu, Nữ hầu hữu lễ.”

An Ninh Hề ngồi quỳ trên thềm ngọc vẫn không nhúc nhích, Cơ thái hậu liếc nhìn nàng rồi mỉm cười nhìn về phía Phong Dực, “Làm phiền thế tử ngàn dặm bên ba, đi đường vất vả rồi.”

Phong Dực cười một cách thần nhiên, xoay người nhìn lướt qua Tần Hạo. Người ở sau nhận được ánh mắt ra hiệu của chàng, lập tức tiến lên đệ trình danh mục sinh lễ đã chuẩn bị ổn thỏa. Hồ công công tiếp nhận rồi trình lên cho Cơ thái hậu.

Cơ thái hậu mở danh mục sinh lễ ra xem, sắc mặt đột nhiên trở nên có chút không tốt. Bà đưa danh mục kia cho An Ninh Hề, thấp giọng nói: “Dầu gì cũng là một quốc gia lớn, sao chỉ có nhiều đây.”

Sau khi An Ninh Hề nhận lấy cũng nhìn lướt qua, sau đó không khỏi bật cười. Có lẽ sinh lễ của Cơ thái hậu trước lúc xuất giá rất phong phú nên mới cảm thấy nhiều sinh lễ như vậy vẫn còn ít. Nàng cười hạ giọng khuyên giải và an ủi Cơ thái hậu: “Mẫu hậu, nữ nhi nào phải công chúa hoàng thất giống người, sao có thể chú trọng chuyện phô trương được.”

Cơ thái hậu nghe nàng nói đến thân phận của bản thân, lại nghĩ đến tình trạng hiện thời giữa Trung Chu và Nam Chiêu, nhịn không được lại thở dài.

An Ninh Hề gấp danh mục sinh lễ lại để qua một bên, hướng mắt nhìn về phía Phong Dực nói, “Bản cung xin nhận hậu lễ của thế tử. Mời thế tử dời bước tới vườn ngự uyển nghỉ ngơi, bổn cung và thái hậu đã sớm bày tiệc rượu đón gió tấy trần cho thế tử.”

Phong Dực chấp tay nói với nàng, “Vây xin đa tạ Nữ hầu.”

Trong mắt chàng mang theo ý cười như có như không, nhẹ nhàng nhìn lướt qua An Ninh Hề, sau đó xoay người mời Lang Thanh Dạ dẫn đường. Dường như Lang Thanh Dạ đang trầm tư, bỗng chốc không phản ứng kịp, nghe thấy Phong Dực gọi hần mới đột nhiên hoàn hồn, sau đó vội vàng dẫn chàng tới vườn ngự uyển đã được chuẩn bị sẵn.

Tâm trạng căng thẳng ban đầu của An Ninh Hề kéo dài cho đến lúc này mới giảm bớt một chút, nhưng tiếp theo trong điện lại bắt đầu thảo luận vấn đề sinh lễ của Phong Dực chưa đủ hậu hĩnh. Dẫn đầu là Cơ thái hậu.

An Ninh Hề thở dài: Nam Chiêu luôn giàu có và đông đúc nên yêu cầu đối với quốc gia khác cũng quá hà khắc rồi. Có điều nàng thật sự không có tâm trạng thảo luận vấn đề đó với họ, sinh lễ nhiều hay ít vốn chẳng nằm trong phạm vi quan tâm của nàng.

Sau một lúc tranh luận không có kết quả, An Ninh Hề khoát tay ý bảo mọi người đến điện Phù Minh tiếp đón khách quý đến từ Tây Hoa.

Phong Dực thay quần áo xong liền đi đến điện Phù Minh. Mấy ngày gần đây, ngày nào cũng có tuyết rơi ở Nam Chiêu, giữa điện Phù Minh còn đặt riêng một lò than.

Mọi người ở trong điện nâng ly cạn chén, Cơ thái hậu hỏi Phong Dực: “Thế tử tính khi nào đính thân với Ninh nhi?”

Tay nâng ly rượu của An Ninh Hề hơi run, nghiêng đầu nhìn lướt qua Cơ thái hậu, nói nhỏ: “Mẫu hậu, sao người lại sốt ruột như vậy?”

Cơ thái hậu nhìn nàng một cách oán trách, rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm Phong Dực chờ đáp án.

Phong Dực cười đầy hàm ý nhìn An Ninh Hề, thản nhiên phun ra bốn chữ: “Bất cứ lúc nào.”

Cơ thái hậu hết sức hài lòng gật đầu, “Tốt lắm, vừa đúng lúc ai gia hỏi qua lễ quan, ba ngày sau là ngày lành, tuy rằng thời tiết không đẹp nhưng không gây cản trở gì, không biết thế tử nghĩ thế nào?”

Phong Dực nâng chén kính bà, “Mọi việc Phong Dực xin nhờ thái hậu sắp xếp.”

Cơ thái hậu quay đầu nhìn An Ninh Hề, “Ninh nhi, con cảm thấy sao?”

Đã đưa ra quyết định rồi, sớm muộn gì ngày này cũng tới, An Ninh Hề cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nàng khẽ gật đầu, “Mẫu hậu cứ làm chủ là được.”

Cơ thái hậu cười gật gật đầu, lại nhìn về phía Phong Dực, “Nói vậy là đã định rồi. Thế tử đã đến Nam Chiêu, vậy thì tiện việc định hôn sự ở Nam Chiêu luôn rồi sau đó chiếu cáo thiên hạ. Chỉ là...” Bà đột nhiên dừng lại nhìn Phong Dực thoáng do dự, “Dầu gì Tây Hoa cũng là một nước lớn, nhưng sinh lễ của thế tử hình như hơi ít.”

An Ninh Hề sửng sốt, sau đó thở dài bất đắc dĩ, “Mẫu hậu, người thực sự vẫn để ý chuyện này sao?”

Cơ thái hậu nghe thấy lời nói thầm của nàng liền kề sát vào nàng, đáp: “Mẫu hậu muốn tốt cho con thôi. Con nghĩ lại xem, ngày đó con tốn bao nhiêu tâm huyết để cứu y, tốt xấu gì Nam Chiêu cũng nuôi y ba năm, bây giờ y muốn cưới con thì với sinh lễ như vậy làm sao mà được? ”

An Ninh Hề nhất thời không tìm ra lời nào phản bác bà, đành phải cười khổ lắc đầu. Kỳ lạ là: Các đại thần trong điện Nam Chiêu nghe xong lời này đều tỏ vẻ đồng ý, liên tục thảo luận.

An Ninh Hề có chút xấu hổ nhìn lướt qua Phong Dực. Tần Hạo bên cạnh chàng thì có chút sốt ruột, ngược lại bản thân chàng vẫn mang dáng vẻ thảnh thơi mây trời, như thể không nghe thấy những lời đàm luận kia.

Đợi cho đến khi tiếng đàm luận của mọi người nhỏ dần đi, Phong Dực mới thản nhiên mở miệng: “Kỳ thực trước đó Phong Dực còn chuẩn bị một món sinh lễ nữa, có điều bây giờ không tiện lấy ra, đành đợi đến ngày đính thân vậy.”

Lời vừa nói ra, nhất thời khiến tất cả mọi người sửng sốt, ngay cả An Ninh Hề cũng ngẩn người. Phong Dực lại chỉ cười với nàng sau đó tiếp tục dùng bữa uống rượu như thể chưa từng nói bất cứ điều gì.

Tiệc rượu vừa kết thúc, Cơ thái hậu bắt đầu bận rộn. Hôm đó nghe An Ninh Hề nói xong bà liền bắt tay vào chuẩn bị, nhưng vẫn cảm thấy không chu toàn cho lắm. Dù sao cũng là chuyện bà mong chờ đã lâu, hiện tại tay chân luống cuống nhưng việc gì cũng muốn tự thân tự lực khiến An Ninh Hề hết cách.

Trong ba ngày chuẩn bị, tin tức thế tử Tây Hoa đến Nam Chiêu đính thân với Nữ hầu đã nhanh chóng truyền khắp các quốc gia trong thiên hạ. Vì thế lời đồn ban đầu có liên quan đến chuyện Phong Dực là nam sủng của Nữ hầu nhất thời lại biến hóa thành vô số phiên bản.

Trong đó, bản lưu truyền rộng rãi nhất là: Lúc trước, Nữ hầu đã cứu chiến thần tướng quân khi mạng của ngài đang như chỉ mảnh treo chuông, rồi sau đó Nữ hầu vì bảo hộ chiến thần chu toàn, cố ý lấy danh xưng nam sủng để giữ ở bên người, về sau hai người nảy sinh tình cảm, thế nhưng sau này Tây Hoa có biến, chiến thần về nước, và thế là có câu chuyện hiện tại.

Đến đây, hình tượng nam sủng khiến người ta khinh thường lúc ban đầu của Phong Dực lại biến thành người con trai chân thành thâm tình.

Khi An Ninh Hề nghe Yến Lạc kể phiên bản này là lúc đang thử lễ phục Cơ thái hậu phái người đưa tới. Đầu tiên nàng hơi giật mình, tiếp theo không nhịn mà cười, “Câu chuyện này đúng là thú vị.”

Yến Lạc cũng cười nói ‘vâng’, nhưng cười xong nàng lại có chút lo lắng. Rốt cuộc hiện tại Nữ hầu thật lòng muốn ở bên Phong Dực? Hay là chỉ bởi những lời đồn đãi kia?

Yến Lạc không hy vọng Phong Dực và An Ninh Hề ở bên nhau một cách không rõ ràng, nhưng nhìn thấy biểu cảm sung sướng trên mặt y lại mừng thay cho y. Tâm tình thật mâu thuẫn.

Lời đồn có liên quan đến câu chuyện si tình giữa An Ninh Hề và Phong Dực đã sớm truyền đến tai Phong Dực. Hắn khoát tay với Tần Hạo đứng báo cáo ở phía trước, “Không cần nói với ta, những chuyện này ta đều biết cả rồi.”

Tần Hạo sững sốt, “Sao điện hạ biết được?”

Phong Dực hơi cong môi cười, “Bởi vì những chuyện đó là do ta sai người truyền ra.”

Nếu người khác có thể lợi dụng lời đồn khiến hắn trở thành trò cười thì hắn cũng có thể lợi dụng lời đồn để hóa giải. Nói cho cùng, hắn còn phải cảm ơn Đông Việt vương. Nếu không phải hắn ta truyền tin tức này ra, chỉ sợ An Ninh Hề vĩnh viễn sẽ không thể chủ động đi bước này.

Mà lúc này Sở Nghiệp Kỳ cũng đã nhận được tin tức, cùng lúc đó hắn cũng hiểu rằng: Bản thân đã đi một nước cờ hoàn toàn sai lầm rồi. Bởi vì hắn không đạt được mục đích ban đầu, ngược lại còn khiến cho mối liên hệ giữa Nam Chiêu và Tây Hoa càng thêm chặt chẽ.

Sở Nghiệp Kỳ cũng chủ động đi tìm Bắc Mạnh, hy vọng có thể phá vỡ thế cục hợp tác tam phương bắt đầu từ Bắc Mạnh. Bắc Mạnh vương lần nào nhìn thấy sứ giả của Đông Việt cũng truy vấn chuyện Tiêu Như Thanh bị rơi xuống vực, mà hiện tại hoàn toàn thay đổi tính cách một câu cũng không nói mà trực tiếp đuổi người luôn, thậm chí còn hạ lệnh chỉ cần là nhân sĩ của Đông Việt thì không được tiến vào cảnh nội Bắc Mạnh, khiến Sở Nghiệp Kỳ cũng hết cách.

Đang lúc Sở Nghiệp Kỳ lo âu, Quách Huệ Nguyệt cũng nghe được tin tức An Ninh Hề muốn đính thân với Phong Dực. Lúc trước nàng cố ý để Tiêu Dật đến Nam Chiêu nương tựa An Ninh Hề, hy vọng mượn việc này thử An Ninh Hề, nhưng không hề nghĩ rằng An Ninh Hề không đối xử với Tiêu Dật như nàng tưởng tượng, ngược lại còn sắp xếp ổn thỏa cho lão ta ở trong cung. Rồi sau đó Sở Nghiệp Kỳ đề xuất sử dụng vũ lực, cô ta cũng chỉ trục xuất Tiêu Dật khỏi Nam Chiêu, chứ không có bỏ đá xuống giếng đưa lão ta về Đông Việt. Hơn nữa giờ tin tức An Ninh Hề muốn đính thân với thế tử Tây Hoa truyền đến khiến sự hoài nghi lúc đầu của nàng ta bị dao động.

Quách Huệ Nguyệt không tìm được mà phỏng đoán: Có lẽ An Ninh Hề của hiện tại không phải là Tiêu Như Thanh, tất cả mọi chuyện đều do mình suy đoán mà thôi.

Trong cung Nam Chiêu đang giống trống khua chiêng để chuẩn bị. Đúng lúc này An Ninh Hề bất ngờ nhận được quà mừng từ Bắc Mạnh gửi tới.

Ban đầu An Ninh Hề viết phong thư thông báo cho Cố Bằng Hiên một tiếng, chứ không nói rõ sẽ mời hắn tới dự lễ. Lễ đính thân này chỉ là kế sách tạm thời, chuẩn bị quá vội vàng, hơn nữa trời đông giá rét đi đường không tiện; thứ hai là sợ hắn sẽ tốn kém, hao tổn công sức tặng quà cho mình. Nhưng không nghĩ tới Cố Bằng Hiên vẫn gửi quà tới.

Đó là một hộp gỗ nhỏ. An Ninh Hề mở ra xem mới phát hiện bên trong là một miếng ngọc bội giống y đúc miếng ngọc hắn đưa cho nàng mười mấy năm trước. Vốn miếng ngọc này đã táng thân dưới đáy vực theo Tiêu Như Thanh, hiện tại ấy thế mà hắn có thể tìm được một miếng ngọc giống y chang gửi cho nàng.

Trong lòng An Ninh Hề cảm kích sự chu đáo của hắn. Nàng cất thật kỹ ngọc bội xong đột nhiên nhìn thấy một lá thư dưới đáy hộp, vội vàng lấy ra.

Trên giấy viết hai hàng chữ rồng bay phượng múa như thể được viết sau khi đã say rượu. An Ninh Hề đọc câu kia, trong lòng chưa xót, không tìm được mà thở dài.

Trong thư viết: Ta đã bỏ lỡ mười năm trước, và cũng đã bỏ lỡ ba năm này.

Cố Bằng Hiên thật sự uống say nên viết khiến người ta hơi khó hiểu. Kỳ thực hắn muốn nói chính là: hắn không thể bù đắp cho An Ninh Hề nỗi khổ mười năm dưới đáy vực, cũng không thể bầu bạn bên người nàng ở thời điểm nàng trở thành Nữ hầu, thậm chí chỉ như một nam sủng cũng được.

Nhưng tình cảm sâu đậm như vậy càng khiến cho An Ninh Hề cảm thấy xấu hổ.

Lễ đính thân của ba ngày sau đến như đúng hẹn. Trong cung Nam Chiêu ngập tràn niềm vui, các trận tuyết mùa đông khó có dịp ngừng rơi. Nhóm cung nhân quét dọn sạch sẽ tuyết trong cung, trước cung Tấn Dương trải một tấm thảm dệt dày màu đỏ, kéo dài từ bậc thềm thấp nhất cho đến tận trước thềm ngọc trong điện. Văn võ trọng thần Nam Chiêu do Lang Thanh Dạ dẫn đầu phân chia đứng hai bên trong điện. Phía Tây Hoa chỉ có Lật Anh Thiên và Tần Hạo xuất hiện.

Không lâu sau, Cơ thái hậu mặc lễ phục gấm đen được Hồ công công đỡ đi từ bậc thềm ngọc phía sau ra, tiếp theo, An Ninh Hề dẫn theo Yến Lạc và Phong Dực cùng nhau bước đến.

Thiên hạ ngày nay lấy màu đen làm chủ đạo, hôm nay An Ninh Hề mặc một bộ lễ phục màu đỏ nhạt, bên trên thêu Phượng Hoàng tung cánh, cổ tay áo dùng chỉ vàng thêu họa tiết tường vân. Tóc vấn thành cung hoàn Tứ phẩm cài trâm phượng, trước trán đeo một miếng ngọc bích hình trăng lưỡi liềm, trang dung* điểm lệ hơn trước rất nhiều. Phong Dực vẫn mặc triều phục tượng trưng cho thân phận thế tử của Tây Hoa, cột tóc bằng kim quan, vẽ mặt ung dung bình thản. (*gương mặt đã trang điểm)

Tính ra phẩm vị Nữ hầu của An Ninh Hề không không quá chênh lệch so với phẩm vị thế tử của y. Nhưng An Ninh Hề là Quân thượng của một nước, tính ra thì thân phận của y phải thấp hơn thân phận của An Ninh Hề, nhưng bây giờ Nam Chiêu đã không có hoàng quyền hạn chế nên cũng không để ý nhiều như vậy. Trên thềm ngọc, An Ninh Hề đứng sòng vai với Phong Dực hướng về phía mọi người.

Lễ quan tiến lên bắt đầu tuyên đọc những lời chúc mừng. Trong suốt quá trình, cơ thể của An Ninh Hề đều cứng ngắc, không hề cử động lấy một lần.

Phong Dực như thể cảm nhận được sự căng thẳng của nàng, rũ mắt nhìn ngón tay căng thẳng của nàng nắm chặt lấy vạt áo, trong lòng thấy hơi buồn cười. Chàng ung dung thản nhiên đưa tay qua nắm lấy bàn tay kia.

Tay An Ninh Hề đột nhiên bị nắm lấy, nhất thời giật mình nghiêng đầu qua nhìn. Phong Dực cười híp mắt với nàng, “Sao tay nàng lại lạnh vậy?” Nói xong liền bao bọc toàn bộ tay nàng vào trong tay mình.

Vốn An Ninh Hề muốn né tránh, nhưng động tác của Phong Dực rất nhanh, ống tay áo của hai người rất rộng có thể giấu hai bàn tay đang nắm kia, những người bên dưới bậc thềm cũng không nhìn thấy nên nàng cứ mặc kệ y.

Lễ quan đọc xong lời chúc mừng, cung nhân dâng rượu, có thể Phong Dực mới buông tay An Ninh Hề ra. Hai người nâng ly rượu kính nhau một ly, rồi sau đó lại song song kính Cơ thái hậu một ly.

Kính rượu xong, Phong Dực chấp tay cúi người thi lễ với Cơ thái hậu, “Bẩm thái hậu, Phong Dực còn có một phần sính lễ muốn dâng.”

Cơ thái hậu cũng nhớ tới lời nói đầy sắc khoái của y nên gật gật đầu, “Mời thế tử.”

Phong Dực nhìn lướt qua Tần Hạo ở dưới bậc thềm. Người kia chấp tay chào y rồi rời khỏi điện, một lát sau quay trở lại trong tay ôm một cuộn tranh.

An Ninh Hề có chút kỳ quái nhìn Phong Dực, “Đây là gì?”

Phong Dực mỉm cười với nàng, “Nàng sẽ biết nhanh thôi.”

Tần Hạo ôm cuộn tranh đứng yên lặng dưới bậc thềm. Phong Dực dắt An Ninh Hề qua, dẫn nàng bước từ từ xuống bậc thềm, tiếp nhận cuộn tranh trong tay Tần Hạo, rồi sau đó giơ tay lên, cuộn tranh hạ xuống tấm thảm dệt, từ từ mở ra. Là một bức bản đồ!

Mọi người trong điện bao gồm Cơ thái hậu đều không hiểu gì hết: Sính lễ chỉ là bức bản đồ này?

An Ninh Hề nheo mắt nhìn góc bản đồ rồi kinh ngạc nhìn về phía Phong Dực, “Đây là... Vạn Lý Giang Sơn Đồ?”

Phong Dực gật đầu, rồi sau đó nhìn bốn phía, lại nhìn lướt qua Cơ thái hậu, cuối cùng tầm mắt dừng trên khuôn mặt của An Ninh Hề, nói rõ ràng từng chữ một: “Phong Dực ta nguyện lấy thiên hạ làm sính lễ, đổi lấy cả đời làm bạn với An Ninh Hề...”

Giọng nói trong trẻo mang theo tự tin truyền vào tai mỗi một người trong điện. Tất cả mọi người rơi vào trầm tĩnh.

Phong Dực chẳng hề quan tâm đến ánh mắt bất ngờ của mọi người, mang theo nụ cười thản nhiên nhìn An Ninh Hề, thấp giọng hỏi: “Ninh Hề, nàng có bằng lòng hay không?”

An Ninh Hề nhìn chằm chằm vào đôi mắt y, bên trong thâm trầm sâu thẳm mang theo sự tự tin ngạo thị thiên hạ*, khiến nàng cảm thấy đây là lần đầu tiên nàng quen biết y. (*tự cao tự đại)

Nàng nhìn thoáng qua góc bức giang sơn đồ, lại nhìn nhìn Phong Dực, khóe miệng tươi cười, chậm rãi gật đầu, “Ta sẽ chờ ngày nào đó ngài giành được giang sơn này.”

Phong Dực cười, nhưng cũng không coi nhẹ thần sắc phức tạp chợt lóe lên trong mắt An Ninh Hề.

Sau này sách sử Tây Hoa ghi lại: Trước mùa đông năm Xương Định thứ ba mươi tám của Tây Hoa, Nữ hầu chủ động cầu thân với Tây Hoa, thế tử nhận được tin đến Nam Chiêu đính thân với Nữ hầu trong cung Tấn Dương. Thái hậu Cơ thị hạ khắc cho rằng sinh lễ bèo bọt, vì vậy thế tử đã lấy thiên hạ làm sinh lễ khiến Nữ hầu rất vui mừng, chuyện tốt cứ thế thành như ý nguyện.

Sự phân tranh sau này của thiên hạ đã được bắt đầu như thế...

63. Chương 63: Quyết Định Liên Minh Bình Thiên Hạ

Việc đại sự cuối cùng trong mười ba năm cuối cùng của Chiêu Hòa Nam Chiêu chính là lễ đính thân chính thức của hai người: Nữ hầu An Ninh Hề và thế tử Tây Hoa Phong Dực.

Đến đây, một năm tràn ngập phân tranh lặng lẽ đi qua. Sóng ngầm mãnh liệt giữa các quốc gia lớn được giấu dưới lớp vỏ bình yên, hết sức căng thẳng.

Năm mười bốn Chiêu Hòa Nam Chiêu vừa mới khai xuân không lâu, thế tử Tây Hoa lại đến Nam Chiêu, không lâu sau Bắc Mạnh vương cũng đích thân đến. Giao ước giữa ba nước chính thức ký kết minh ước đồng minh tại đô thành Kim Lăng của Nam Chiêu, chiếu cáo thiên hạ.

Ngày ký kết minh ước hôm đó trong thành Kim Lăng mưa xuân lất phất bay. Địa điểm ký kết minh ước được thiết lập trên một tòa đài cao tới trăm trượng có thể nhìn xa tới trong cung Nam Chiêu, nhằm tạo điều kiện thuận lợi cho dân chúng bên ngoài cung thành chứng kiến.

Gần như tất cả dân chúng sống trong thành Kim Lăng đều tụ tập ở bên ngoài cung thành, đứng các ngoài ba tầng cấm vệ quân mà ngửa đầu lên nhìn ba bóng người mỏng lung trên đài cao.

Ba người đều mặc triều phục màu đen, dân chúng căn bản không thấy rõ tướng mạo của ba người, càng không phân biệt được ai với ai, chỉ nghe được loáng thoáng tiếng thừa tướng Lang Thanh Dạ đọc nội dung chiếu thư: “Trung Chu vô đạo, thiên hạ sắp sụp đổ, để tâm bất nhân, vạn dân rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Nay ba nước Tây Hoa, Bắc Mạnh, Nam Chiêu liên kết lại ký hiệp ước bố cáo thiên, tuân theo sự sắp xếp của trời cao, thuận theo lòng dân.. Từ đây ba nước kết minh, không bao giờ tách rời, cùng nhau chinh phạt Vô Đạo cho đến ngày Giang Sơn vạn dặm được thống nhất, thiên hạ chung một chủ...”

Dân chúng thành Kim Lăng người không nghe rõ thì như thể lọt vào trong sương mù, người nghe rõ thì lo lắng trùng trùng.

Sợ rằng thiên hạ không còn ngày yên bình nữa rồi.

Kỳ thực ba người đã sớm đóng quốc tỹ lên chiếu thư hiệp ước, lúc này đơn giản chỉ là làm cảnh, chính thức tuyên cáo thiên hạ mà thôi. Bởi vậy Lang Thanh Dạ tuyên đọc xong nội dung của chiếu thư, ký hiệp ước cũng tuyên cáo hoàn thành.

Cố Bằng Hiên nhìn lướt qua hai người đứng sóng vai phía đối diện, đột nhiên mở miệng nói: “Không biết thế tử có sắp xếp gì cho Bắc Mạnh?”

Phong Dực còn chưa mở miệng thì An Ninh Hề đã ngạc nhiên hỏi Cổ Bằng Hiên: “Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này? Không phải chúng ta đã viết rõ ràng trong chiếu thư kết minh rồi sao? Tương lai Tây Hoa tuyệt đối sẽ không động đến Bắc Mạnh.”

Cổ Bằng Hiên cười với nàng rồi chuyển tầm mắt qua Phong Dực, “Quả nhân vẫn muốn nghe chính miệng thế tử điện hạ nói.”

Phong Dực đã hiểu ý tứ của hắn, khẽ cười nói: “Nếu Bắc Mạnh vương lo lắng, hai nước chúng ta có thể lập thêm hiệp ước.”

Cổ Bằng Hiên thu lại ý cười, bước vài bước đến gần hai người hơn, “Ngài và ta, trong hiệp ước của tam quốc quy định: Tuy rằng lấy chiêu bài bình định thiên hạ, nhưng hiển nhiên cũng là để lót đường cho Tây Hoa. Tuy rằng trong chiếu thư nói Bắc Mạnh không cần hao phí nhiều binh lực, nhưng tương lai khi Tây Hoa chấp chương thiên hạ, nhất định cũng là lúc thực lực Bắc Mạnh giảm mạnh, lúc ấy loại minh ước nào cũng đều vô dụng.”

An Ninh Hề giật mình nhìn hắn, “Tiểu Hiên, ý của đệ là...”

Cổ Bằng Hiên khoát tay, “Không phải ta muốn bội ước, ta đã đồng ý tương trợ tỷ rồi thì sao có thể đổi ý được? Ta chỉ cần một câu nói của thế tử điện hạ thôi, có điều nó không phải câu nói vừa rồi.”

Về mặt của Phong Dực trở nên nghiêm nghị, “Xin hỏi Bắc Mạnh vương muốn nghe câu nào?”

Ánh mắt Cổ Bằng Hiên khóa chặt Phong Dực, sắc mặt nghiêm túc nói, “Quả nhân biết tướng quân ngài từng từ bỏ hết thảy rời xa Tây Hoa. Nó chứng minh tướng quân không phải người tham lam quyền thế.” Hắn đột nhiên thay đổi cách xưng hô, thần sắc nhìn Phong Dực cũng mang theo chút tôn kính.

“Nhưng hiện tại tướng quân đã quyết định tranh giành thiên hạ, như vậy quả nhân không thể không chuẩn bị cho trường hợp xấu. Nếu như ngày nào đó tướng quân lên ngôi đế vị, Bắc Mạnh nguyện ý thần phục, chẳng qua tướng quân cũng phải hứa với quả nhân không được động vào một nhánh cây ngọn cỏ của Bắc Mạnh, phải cam đoan dân chúng Bắc Mạnh không bị tổn thương dù là một cọng tóc.”

An Ninh Hề nhíu nhíu mày, “Tiểu Hiên, đệ hà tất phải như vậy? Bắc Mạnh có thể không cần quy thuận.”

Phong Dực cười cười, “Ta thấy Bắc Mạnh vương đang hiểu lầm ước nguyện ban đầu của ta rồi.” Tầm mắt của hắn đảo qua Cổ Bằng Hiên, “Lúc đầu ta bị cuốn vào chuyện thiên hạ phân tranh là vì Tây Hoa. Hiện tại một lòng muốn tranh giành thiên hạ phải là Đông Việt kia, mà ta có thể đồng ý nói một câu: Hiện thời chướng ngại lớn nhất của Đông Việt không phải là Bắc Mạnh, cũng chẳng phải Nam Chiêu mà là Tây Hoa. Rơi vào tình huống người ta trừ khử mình rồi vui vẻ, không bằng bản thân ra tay trước, đánh đòn phủ đầu.”

Lời Phong Dực nói xẹt qua bên tai An Ninh Hề. Nàng nói một câu như thể đang mơ màng đột nhiên giật mình bừng tỉnh: “Thì ra là thế.”

Khó trách ngày đó y bỗng nhiên chủ động nói muốn liên thủ với nàng để đoạt thiên hạ.

Cổ Bằng Hiên cũng có chút kinh ngạc, “Đây là nguyên nhân ban đầu, vậy nguyên nhân hiện tại thì sao?”

Phong Dực nhìn thần sắc của An Ninh Hề, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, miệng nở nụ cười ôn hòa, “Ta từng tuyên bố muốn dùng thiên hạ làm sinh lễ, tương lai mới có thể cưới Ninh Hề, lời đã nói ra nên bây giờ đương nhiên muốn dốc toàn lực một trận.”

Sau khi Cổ Bằng Hiên nghe xong, ánh mắt đảo qua An Ninh Hề, khóe miệng xuất hiện nụ cười khổ khó mà nhận ra. Cổ Bằng Hiên biết An Ninh Hề tương trợ Tây Hoa là vì ngăn cản Đông Việt xưng bá, nhưng cũng không biết vì sao nàng nhất định phải tương trợ Tây Hoa. Nếu nàng nguyện ý, cho dù chính nàng muốn xưng đế, Cổ Bằng Hiên cũng sẽ giúp nàng hoàn thành. Nhưng hiện tại xem ra Phong Dực mới là chủ nhân An Ninh Hề tuyển chọn vì thiên hạ. Mà bây giờ, chính nàng cũng chọn y.

Trong lúc yên lặng, An Ninh Hề đột nhiên khẽ thở dài, rồi sau đó bất ngờ đi tới lan can nhìn xuống. Dân chúng phía dưới nhìn thấy nàng đột nhiên xuất hiện, nhất thời có chút hỗn loạn. Nhưng nàng chỉ hơi hạ mắt, lẳng lặng quan sát đám người nhón nha nhón nháo bên dưới.

Một người đi từ bên trái nàng tới, nâng tay vuốt tóc mai bị mưa xuân thấm ướt của nàng. Dân chúng phía dưới càng thêm hỗn loạn, có người kinh ngạc hô thành tiếng: “Đó là chiến thần tướng quân của Tây Hoa...”

An Ninh Hề nhìn lướt qua Phong Dực, mấp máy môi không nói gì.

Phong Dực cười cười, “Nàng đang cảm thấy chuỗi ngày bình yên sắp không còn nữa, phải không?”

An Ninh Hề nhẹ nhàng gật đầu, “Không sai.”

“Vậy Ninh Hề không có ý định tiếp tục kéo dài nữa à?” Cố Bằng Hiên đứng bên phải nàng, vẻ mặt cô đơn khi nãy đã đổi thành vẻ mặt cười dịu dàng, nhìn thoáng qua An Ninh Hề rồi lại nhìn thoáng qua Phong Dực.

An Ninh Hề lắc đầu, “Không, đương nhiên vẫn phải tiếp tục.”

Nàng lại nhìn mọi người ở phía dưới huyền ảo vì sự xuất hiện đồng thời của cả ba người rồi xoay người đi xuống đài. Nhưng không biết có phải do duyên cớ mưa xuân rơi xuống mặt đài hay không mà An Ninh Hề suýt nữa đã bị trượt ngã. Lang Thanh Dạ ở một bên chạy nhanh tới đỡ lấy nàng, “Quân thượng cẩn thận.”

An Ninh Hề ổn định thân mình, cảm kích cười với hắn, “Đa tạ Lang ái khanh, bổn cung không sao.”

Lang Thanh Dạ thu tay, “Vi thần đi lấy dù.”

An Ninh Hề lắc đầu, “Không cần, chỉ là mưa nhỏ thôi mà.”

Phong Dực từ phía sau nàng đi tới, nâng tay nắm chặt cánh tay nàng, lời nói dịu dàng mang yêu ý cười vang lên bên tai nàng: “Mỗi bước đi sau này sẽ rất khó đi, Ninh Hề phải vịn thật vững chắc vào ta.”

An Ninh Hề vốn muốn rút cánh tay về nhưng sau đó hơi khựng lại, cứ để mặc y dìu đi những bước tiếp theo.

Cố Bằng Hiên vẫn đứng không nhúc nhích phía sau lẳng lẳng nhìn hai người. Hắn nhìn chăm chăm vào bóng dáng An Ninh Hề, mãi cho đến khi hai người bước hết bậc thang. Hắn cảm thấy dường như mưa xuân sắp thấm ướt đầm cả người mới bước xuống.

An Ninh Hề cùng Phong Dực sóng vai đi một hồi thì Yến Lạc mang dù tới. Phong Dực nhận lấy rồi mở ra, vươn tay còn lại đỡ lấy cánh tay An Ninh Hề.

“Ninh Hề, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?”

An Ninh Hề quay đầu nhìn y, chiếc dù che bớt đi ánh sáng, sườn mặt Phong Dực trong mắt nàng có chút mờ mờ. Nàng từ từ gật đầu, “Ta vẫn luôn chuẩn bị sẵn sàng.”

Phong Dực cười cười, đột nhiên quay đầu nhìn nàng một cách chăm chú, “Hình như nàng chưa bao giờ nói với ta tại sao nàng lại muốn đoạt được thiên hạ.”

An Ninh Hề lảng tránh tầm mắt của y, hơi hơi rũ mắt, thản nhiên trả lời: “Ta không muốn đoạt được thiên hạ, ta chỉ là muốn trợ ngại đoạt được thiên hạ mà thôi.”

“Như vậy nguyên nhân là gì?”

An Ninh Hề cười như có như không, “Thiên hạ hợp lại rồi sẽ tắt phân, phân ra rồi tất sẽ hợp lại, thống nhất vốn là chiều hướng tất yếu, không thể tránh khỏi. Hơn nữa bây giờ thiên hạ đã bắt đầu hỗn loạn, không bằng bình định sớm một chút, để dân chúng có thể hưởng thụ cảnh thái bình.”

Phong Dực mím môi nhìn nàng, sóng ngầm trong mắt bắt đầu khởi động, một lúc sau mới biến mất, khôi phục lại thái độ ôn hòa ban đầu, “Nói hay lắm! Vậy thì mau chóng bình định cục diện hỗn loạn này thôi.”

An Ninh Hề vừa đi về phía trước vừa nói: “Ta định qua thời gian ngắn nữa sẽ hành động, đến lúc đó ngài hãy ra tay bắt đầu từ vùng xung quanh Tây Hoa, đòi lại những nước nhỏ từng bị Đông Việt chia cắt. Còn ta sẽ bắt đầu hành động từ vùng lân cận của Nam Chiêu, song phương cùng đẩy mạnh hình thành thế bán vây, nhốt Trung Chu và Đông Việt ở bên trong.”

Phong Dực chậm rãi đi theo nàng, gật đầu nói, “Được! Cứ làm theo lời nàng.”

Hai người từ từ đi xa, tay phải Phong Dực cầm dù nhưng lại nghiêng dù hơn phân nửa qua chỗ An Ninh Hề, tay trái thì nhẹ nhàng đỡ cánh tay phải của nàng. Lúc này bóng lưng hai người hơi đan vào nhau, thỉnh thoảng nhìn đối phương, nói nói mấy câu, khiến những người đi phía sau họ có cảm giác như thể hai người này đã đi cùng nhau hơn nửa đời người.

Làm sao bọn họ biết lúc này chuyện hai người kia đang thảo luận không liên quan gì đến truyện gió trăng, mà là kế hoạch lớn nhằm bình định thiên hạ.

Lần ký hiệp ước này là một chuyện trọng đại, nơi đây cũng không hề có cung nhân dư thừa, Yến Lạc cũng là bởi thấy trời mưa nên tới đưa dù. Nàng vốn mang theo hai cái, nhưng Phong Dực chỉ lấy một cái, giờ trong tay nàng vẫn còn giữ một cái.

Lúc quay đầu, Yến Lạc thấy Bắc Mạnh vương ở phía sau cách đó không xa còn đang đi trong mưa. Nàng thầm tự trách mình sơ ý, nếu thiếu sót với khách quý khăng định Quân thượng sẽ trách cứ.

Nghĩ đến đây, nàng cầm dù đi tới cúi người thi lễ với Cố Bằng Hiên, “Bái kiến Bắc Mạnh vương, mưa đã lớn xin Bắc Mạnh vương dùng dù.”

Tầm mắt của Cố Bằng Hiên chuyển sang Yến Lạc, cười ha ha nói: “Là cô à, sao lại đeo khăn che mặt vậy? Chậc chậc, không biết đời này Quả nhân có cơ hội được nhìn thấy dung nhan tuyệt trần của cô không?”

Yến Lạc kìm nén xúc động muốn xoay người bỏ đi. Nàng cung kính dâng dù lên, “Xin Bắc Mạnh vương dùng dù.”

Cố Bằng Hiên sớm nhìn ra thần sắc không kiên nhẫn của cô gái này, nhất thời có hứng thú trêu chọc cô ấy một chút. Khi hắn nhận dù cố ý sờ mu bàn tay cô.

Yến Lạc lập tức ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn, sắc mặt có chút xấu hổ và giận dữ, không ngừng đỏ lên. Cố Bằng Hiên thấy thế, như thể không nhìn được nữa mà bật cười thành tiếng.

Yến Lạc hung hăng trợn mắt nhìn y rồi xoay người rời đi, không còn để ý đến hắn ta có phải là quân vương của một nước hay không nữa.

Cố Bằng Hiên cười đủ rồi, tầm mắt lại chuyển qua An Ninh Hề và Phong Dực đã đi rất xa. Tươi cười trở nên hơi chua xót, rồi sau đó bùng dù chậm rãi đi về phía trước.

Sau ngày ký kết minh ước, Cố Bằng Hiên liền trở về Bắc Mạnh. Phong Dực cũng chỉ ở lâu hơn một ngày, ngày thứ ba cũng khởi hành trở về Tây Hoa.

An Ninh Hề đứng trên thành nhìn bóng lưng xa xa của Phong Dực, ánh mắt dời về phía Đông, nhìn xa xăm khóe miệng hiện ra ý cười lạnh như băng.

Mùa xuân Xương Định năm ba mươi chín của Tây Hoa, Phong Dực bắt đầu chính thức chủ động xuất chiến. Lần trước Đông Việt một đường hướng thẳng về phía Nam, từng chiếm rất nhiều nước nhỏ xung quanh Tây Hoa thành phụ quốc. Bây giờ Tây Hoa muốn hành động bắt đầu từ những vùng lân cận nên không thể tránh khỏi phải đụng đến những quốc gia này.

Ban đầu, trong lòng Sở Nghiệp Kỳ đã bất mãn với mối quan hệ ngày càng mật thiết giữa hai nước Tây Hoa và Nam Chiêu, nay thấy vậy thì càng tức sùi bọt mép hơn. Có điều, tin tức Tây Hoa, Nam Chiêu và Bắc Mạnh chính thức kết minh đã truyền khắp thiên hạ, trong khoảng thời gian ngắn hẳn cũng kiêng kị ít nhiều.

Về Tây Hoa bên này, năng lực của vài nước nhỏ có hạn, tất nhiên là gió chiều nào xoay chiều ấy(*). Nghe nói thấy tin tức ba nước kết minh, lập tức đã có mấy nước nhỏ phái sứ giả tới quy thuận. Còn lại nước không quy thuận cũng không phải trung tâm gì với Đông Việt, mà là muốn mượn cơ hội này để tự lập. (*Nguyên văn: cổ ở đầu tường. Ý chỉ con người không kiên định, người khác nói gì nghe nấy, không có chính kiến của bản thân)

Phong Dực cũng không vội vàng, một mặt phái người nghe ngóng tin tức phía Đông Việt, một mặt tự mình dẫn quân tiến về mấy nước ở phụ cận.

Thoạt đầu, mấy nước nhỏ muốn tự lập này có chút nơm nớp lo sợ, thực ra hợp lại thành đoàn rồi mới có dũng khí. Nhưng ấy thế mà vì mấy nước nhỏ bọn họ hiện tại Phong Dực lại tự thân chinh đến, nhất thời

khiến họ lâm vào cảnh cực kỳ khủng hoảng từ bên trong.

Phong Dực đóng quân ở doanh địa một cách cực kỳ nhẫn nại, cũng không xuất chiến, chỉ lẳng lặng chờ đợi phương tự loạn trận tuyến.

Quả nhiên, không bao lâu sau, mấy nước nhỏ liền tranh nhau đưa vàng bạc châu báu tới, thậm chí cả con gái của người trong vương thất, hơn nữa còn nguyện ý quy thuận.

Trong trường, Phong Dực cười ôn hòa với những sứ giả đến tặng lễ vật, “Mong các vị trở về nói với các vị Quân chủ một tiếng: Lần này Phong Dực đến chỉ muốn mấy quý quốc có thể thiết tình quy thuận, không cần thiết phải tặng tài bảo và mỹ nhân. Thiên hạ đều biết Phong Dực đã đính thân với Nữ hầu, quý quốc làm như vậy, chẳng lẽ muốn đẩy Phong Dực vào chỗ bất nhân bất nghĩa ư?”

Mấy vị sứ giả kia nghe thấy thế liền luôn miệng kêu ‘không dám’.

Phong Dực tiếp tục bổ sung, “Mặt khác, nếu các quý quốc thiết tình quy thuận, Tây Hoa có thể bảo vệ các quý quốc bình an hưởng thụ thái bình, tuyệt không động tới một sợi lông của các quý quốc đây.”

Sứ giả của mấy nước kia nghe xong, vội vàng cam đoan trung tâm, hơn nữa nói có thể phái thể tử của nước mình đến Tây Hoa làm con tin.

Phong Dực cười nhẹ, vẫy vẫy tay, “Cái này cũng không cần, hẳn là các ngài biết, nếu như đổi ý, cho dù Tây Hoa không nắm được nhược điểm của nước các ngài thì cũng có thể san bằng các quốc gia ấy thành bình địa.”

Mấy vị sứ giả nghe y nói ra những lời này tựa như mây trôi thoáng qua nên nhất thời sợ hãi toát cả mồ hôi lạnh, người nào người nấy cuống quýt, không ngừng hô ‘không dám làm trái ý Tây Hoa’.

Đến đây, các nước nhỏ xung quanh Tây Hoa đã hoàn toàn quy thuận. Tây Hoa gần như chưa phí một binh tốt nào.

Tin tức truyền đến Đông Việt, Sở Nghiệp Kỳ đã chọn xong binh mã, kêu Tuyên Tử Đô nhận chức nguyên soái, lãnh binh gấp gáp tới vùng phụ cận Tây Hoa.

Có điều lần này hẳn chỉ muốn thử trước xem hành động của bản thân có kích thích Nam Chiêu và Bắc Mạnh hay không thôi, bởi vậy nên bản thân không xuất chinh, Tuyên Tử Đô cũng chỉ dẫn theo ít binh lực, không hề có ý định sẽ tác chiến lâu dài.

Nhưng mục đích thử nghiệm của Sở Nghiệp Kỳ vẫn không thể thực hiện được, bởi vì động thái này của hẳn đã không thể tránh khỏi việc tự đẩy bản thân vào tròng mà khó có thể thoát ra.

64. Chương 64: Nhân Lúc Trời Tối Đến Dò Xét Quân Doanh

Tháng ba đến, cũng là lúc cảnh xuân tươi đẹp nhất. Xuân về trên đất nước, cỏ cây xanh mướt, khung cảnh tràn trề sức sống. Nhưng vùng phụ cận của Tây Hoa lại mang một quang cảnh khác.

Tuyên Tử Đô dẫn theo mấy vạn binh mã giăng co với Phong Dực tại một nước nhỏ có tên là nước Mân ở vùng phụ cận Tây Hoa.

Tuyên Tử Đô không dám hành động lỗ mǎng, bởi Sở Nghiệp Kỳ đã nói lần này chỉ thử, không được vội vàng tiến công. Phong Dực cũng vậy, không hề hành động nóng vội. Hẳn làm vậy do xuất phát từ lời hứa sẽ bảo vệ các nước nhỏ chu toàn. Nếu khai chiến ở đây sẽ khó tránh khỏi làm cho dân chúng ở xung quanh bị liên lụy.

Hai phe giăng co kéo dài nửa tháng thì thư của An Ninh Hề được gửi đến, nói rằng nàng đã bắt đầu hành động ở vùng phụ cận Nam Chiêu, hơn nữa cũng đã phái Ngô Trình lãnh binh đến tương trợ Tây Hoa.

An Ninh Hề phái Ngô Trinh đến thứ nhất là hy vọng nhân cơ hội này giúp tướng lãnh hai bên được cọ sát nhiều hơn, hai là bởi Hoắc Tiêu và các tướng lĩnh khác đang ở vùng phụ cận Nam Chiêu tích cực chuẩn bị khai chiến, không thể bận tâm đến chỗ khác.

An Ninh Hề thấy Tuyên Tử Đô chỉ dẫn theo mấy vạn binh mã, đoán rằng ông ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ bên nàng vừa hành động ông ta cũng sẽ rút quân về. Vì không muốn toàn bộ quân Đông Việt rút về nên An Ninh Hề đã phái Ngô Trinh lãnh binh hướng lên phía Bắc, đi vòng đường xa để chặn đứt đường lui phía sau của Tuyên Tử Đô. Dù sao hiện tại Phong Dực vẫn án binh bất động, thời gian hẳn cũng đủ.

Phong Dực nhận được thư của nàng mà thở dài. Bản thân An Ninh Hề ở Nam Chiêu tác chiến còn phân tán binh lực đi xa, thật sự khiến hắn không yên tâm. Hắn suy nghĩ chốc lát, quyết định viết một bức thư cho người ở lại bên cạnh An Ninh Hề là Lật Anh Thiển, kêu cô ấy chú ý bảo vệ An Ninh Hề.

Đã có một vài nước nhỏ ở vùng phụ cận Nam Chiêu quy phục. Hiện tại Nam Chiêu dọc theo nhánh đường này, một đường thôn tính các nước nhỏ thẳng tiến về phía Tây, đến lúc đó sẽ cùng hội hợp với Tây Hoa.

Trên đường đi đều rất thuận lợi, mãi cho đến phụ cận Nghĩa Dương mới gặp phải phản kháng.

Đến Nghĩa Dương là đã tới gần Lạc Dương. An Ninh Hề không hề bất ngờ khi gặp phải sự chống cự. Vài nước nhỏ trước mắt này vừa hay liên kề nhau, họ liên minh lại muốn đối kháng đến cùng với Nam Chiêu. Nếu An Ninh Hề không thể dẹp được họ thì sẽ bị cản đường, không thể đi tiếp về phía Tây.

An Ninh Hề ngồi trên ngựa, áo choàng trên người tung bay theo gió. Nàng nhìn cánh cổng thành khép chặt trước mắt mà lắc đầu không thôi. Mấy nước nhỏ này vẫn còn chưa biết bản thân đã trở thành lá chắn cho kẻ khác, lúc này đang sử dụng quốc lực của bản thân để bảo vệ cho quốc gia của kẻ kia.

Sau khi Hoắc Tiêu ở bên cạnh nàng nhìn một hồi mới quay đầu hỏi nàng: “Quân thượng định làm thế nào?”

An Ninh Hề nghĩ nghĩ, “Trở về bàn bạc với Lang thừa tướng trước rồi hãy quyết định vậy.”

Từ sau lần Lang Thanh Dạ cho An Ninh Hề xem chiến thuật bản thân tự nghiên cứu, khiến An Ninh Hề khen ngợi hết lời, bởi vậy lần này xuất chinh, liền giao chuyện quan trọng của quốc nội cho Lang thái phó, Lang Thanh Dạ hộ tống xuất chinh, địa vị trong quân doanh không khác gì quân sư.

Trở lại trưởng lớn, An Ninh Hề lập tức gọi Lang Thanh Dạ tới.

Không lâu sau Lang Thanh Dạ đến. Y theo quân chinh chiến nên không mặc triều phục, chỉ mặc một bộ trường sam màu xanh xám, cột tóc bằng trâm ngọc làm tôn lên khuôn mặt ôn hòa, toàn thân đều tỏa ra khí chất nho nhã của văn nhân.

An Ninh Hề ngồi sau chiếc bàn dài, giương mắt nhìn lại, thấy cảm y đã gầy nhợt đi nhiều, trong lòng hơi hơi áy náy. Lang Thanh Dạ là thư sinh, đi theo quân đội lặn lội đường xa, thật sự rất vất vả.

“Không biết Quân thượng triệu vi thần đến có chuyện gì?” Lang Thanh Dạ cúi người thi lễ với An Ninh Hề, giọng nói rất ôn hòa.

An Ninh Hề cười cười, ý bảo y ngồi xuống bên cạnh, “Bổn cung muốn nghe xem Lang ái khanh có phương pháp gì ứng phó với tình huống hiện tại?”

Lang Thanh Dạ trầm ngâm một hồi, “Vi thần đã suy xét việc này rất lâu rồi nhưng vẫn không tìm ra được sách lược vẹn toàn. Kế hoạch hiện thời đó là Quân thượng phải ‘Tiên Lễ Hậu Binh’*.” (*đàm phán và ngoại giao trước, sau đó mới dùng vũ lực)

An Ninh Hề hơi trầm ngâm, “Khanh nói không sai, có điều bổn cung luôn lo lắng Trung Chu sẽ bất ngờ đột kích lúc Nam Chiêu đang giằng co với mấy nước này, như vậy chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Lang Thanh Dạ liên tục gật đầu, “Quân thượng nói không sai, nhưng cũng may bây giờ trong tay Quân thượng có tướng có thể dùng, hẳn là không có vấn đề lớn.”

An Ninh Hề nhìn y một cách nghi hoặc, nháy mắt liền hiểu được, “Khanh muốn nói đến Lật Anh Thiển?”

Lang Thanh Dạ gật đầu, “Phong tướng quân để Lật thái phó lại bên người Quân thượng, lúc này vừa vặn có thể trợ giúp Quân thượng một tay.”

An Ninh Hề ngẫm nghĩ một phen, “Không sai, quả thực có thể dùng. Vậy cứ để Hoắc Tiêu dẫn quân công thành, Lật Anh Thiển dẫn binh thủ hộ phía sau.”

Lang Thanh Dạ cười đồng ý, “Nên như thế.”

Quyết định kế hoạch xong, An Ninh Hề lập tức bảo Yến Lạc gọi Hoắc Tiêu, Lật Anh Thiển cùng những phó tướng có liên quan vào trong trướng, nói lại kế hoạch trên một lần nữa.

Sau khi Hoắc Tiêu và mấy người kia nhận nhiệm vụ xong liền lui ra, Lật Anh Thiển thì ở lại. Nàng nhìn An Ninh Hề khẽ cười nói: “Quân thượng có thể dễ dàng hạ xuất chinh thật sự rất bất ngờ. Như thế rất tốt, thế tử điện hạ sẽ yên tâm hơn nhiều.”

An Ninh Hề nghe thấy cô ấy nhắc tới Phong Dực nên cười cười hơi mất tự nhiên.

Lật Anh Thiển không tiếp tục đùa giỡn nữa, nàng còn phải chuẩn bị để xuất chiến, nên lập tức cáo từ rồi đi.

Trong trướng bỗng chốc khôi phục lại yên tĩnh. An Ninh Hề vừa mới ngồi xuống thì có giọng nói của một binh sỹ truyền từ cửa trướng vào: “Quân thượng, có thư tín từ Tây Hoa truyền đến.”

Thần kinh của An Ninh Hề run lên, “Mang vào đây!”

Binh lính mang thư tín vào. An Ninh Hề vội vàng nhận mở ra xem, rồi đột nhiên đứng bật dậy.

Yến Lạc nhận ra thần sắc của nàng bất thường, bước lên phía trước hỏi: “Sao vậy Quân thượng?”

An Ninh Hề mím môi, ánh sáng trong mắt lóe lên, hàn khí bức người nói, “Tây Hoa và Đông Việt giao chiến rồi.”

Yến Lạc hơi hơi ngẩn ra, “Quân thượng có chuyện lo lắng à?”

An Ninh Hề nhíu nhíu mày, “Phong thư này không phải do Phong Dực gửi tới, mà là Ngô Trinh. Hắn xin Phong Dực đánh không được, cứ nhiên sinh lòng bất mãn, muốn nhận lệnh đi nghênh chiến từ chỗ ta.” Nàng đi thông thả vài bước trong trướng, giọng không vui, “Lần này Tây Hoa và Đông Việt đột nhiên giao chiến, rất có khả năng là do bản thân Ngô Trinh đã để lộ mục tiêu, khiến Đông Việt bắt đầu lo lắng nên muốn phá vòng vây.”

Yến Lạc lo lắng nhìn nàng, “Nói như vậy, Ngô Trinh ở lại đó chẳng phải tạo thêm gánh nặng cho Tây Hoa ư?”

An Ninh Hề liếc nhìn Yến Lạc như thể vừa ngộ ra điều gì, “Cô nói không sai, đó là sơ sót của bổn cung.”

Ban đầu nàng hy vọng Ngô Trinh có thể nhân cơ hội này hóa giải bất mãn đối với các tướng lĩnh của Tây Hoa, nhưng không ngờ rằng ngược lại càng ngày càng tồi tệ.

An Ninh Hề suy nghĩ chốc lát rồi nói với Yến Lạc: “Cô đi gọi Lang thừa tướng vào đây.”

Yến Lạc nghe xong, gật đầu, chạy nhanh ra ngoài gọi người.

Lang Thanh Dạ vừa rời đi không bao lâu đã bị gọi quay lại, trong lòng thấy kỳ quái, lúc vào trong trướng nhìn thấy sắc mặt của An Ninh Hề, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

“Sao vậy Quân thượng? Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

An Ninh Hề thở dài một tiếng, “Tạm thời vẫn chưa gặp chuyện không may, nhưng sắp có rồi.” Nàng nhìn Lang Thanh Dạ, “Lang ái khanh cho rằng Ngô Trinh là người như thế nào?”

Lang Thanh Dạ thoáng sửng sốt, cúi đầu nghĩ nghĩ, rất nhanh đã đưa ra đánh giá: “Người này tâm cao khí ngạo, hơi có chút ‘mắt cao tay thấp’*. Nhưng đã đi theo Hoắc đô đốc nhiều năm, luôn luôn trung thành nên mới giành được vị trí phó tướng như hiện thời.” (*ý chỉ nói được nhưng không làm được, hoặc làm không trọn vẹn)

An Ninh Hề gật gật đầu, “Khanh nói đúng, quả thật là người ‘mắt cao tay thấp.’” Nàng đưa thư tín đang cầm cho Lang Thanh Dạ, “Lang ái khanh đọc phong thư này đi.”

Lang Thanh Dạ tiếp nhận rồi đọc cẩn thận một lần, lúc giương mắt lên đã mang theo vẻ mặt kinh ngạc, “Ngô Trinh thế mà lại thiếu kiên nhẫn như vậy?”

An Ninh Hề hơi nhú mào, “Chắc mấy tướng lĩnh đi cùng hẳn đều có tâm tư này, bằng không có lẽ hẳn sẽ không hành động theo cảm tình như thế.” Nàng thở dài, “Bổn cung tính đến doanh trại Tây Hoa xem một chút. Nơi này trước hết giao cho khanh. Khanh nhớ kỹ không được để tin tức bổn cung rời đi lộ ra ngoài, tránh làm cho sỹ khí giảm sút.”

Lang Thanh Dạ lo lắng nhìn nàng, “Chuyện này... Quân thượng vẫn nên cẩn thận chút mới được. Một mình Quân thượng đến đó thật sự rất nguy hiểm.”

An Ninh Hề lắc đầu, “Ta sẽ dẫn Yến Lạc và Vũ thái phó cùng đi, không sao đâu.”

Bây giờ Vũ Duệ đã nhậm chức phó tướng trong quân, hiện tại dẫn y đi, lúc then chốt liền để Vũ Duệ lãnh binh thay thế Ngô Trinh tương trợ Tây Hoa.

Lang Thanh Dạ nghe thấy giọng nói kiên quyết của nàng nên đành phải đồng ý.

An Ninh Hề phân phó Yến Lạc: “Đi chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ khởi hành suốt đêm, đi sớm về sớm.”

Yến Lạc nhận được mệnh lệnh, lên tiếng trả lời ‘vâng’.

Đêm đó, trong bóng tối mờ mịt, ba người cưỡi ngựa cấp tốc rời khỏi quân doanh Nam Chiêu.

Nghĩa Dương cách nước Mân không tính là quá xa. An Ninh Hề, Vũ Duệ và Yến Lạc liên tục chạy một đêm đã đến Lạc Dương. Vì che dấu tai mắt, ba người nghỉ ngơi qua loa ở Lạc Dương, lúc gần chạng vạng lại lên đường đi về phía Tây. Buổi trưa ngày thứ hai, ba người đã đến được vùng phụ cận của nước Mân.

Tâm trí của An Ninh Hề đặt tại chiến trường ở Nghĩa Dương, nên không muốn trì hoãn thời gian, Vũ Duệ và Yến Lạc khuyên nàng nghỉ ngơi nhưng nàng không nghe. Ba người chạy liên tục không ngừng, lúc tới được chiến trường cũng là lúc trời đã vào đêm.

Vũ Duệ cầm lệnh bài vào quân doanh, Yến Lạc theo sau lưng y, đằng sau còn có một bóng người giấu cả thân mình vào trong chiếc áo choàng màu đen. Bọn lính vừa thấy thứ Vũ Duệ cầm chính là lệnh bài trong cung, không ai dám ngăn trở, lập tức dẫn ba người vào.

Ba người do một sĩ binh dẫn đến cửa trưởng lớn, trước đó Vũ Duệ đã được An Ninh Hề căn dặn, cho sỹ binh lui, rồi sau đó bản thân tiến vào. Lát sau, Vũ Duệ lại đi ra, hạ giọng nói: “Quân thượng, bên trong không có người, Ngô Trinh cũng không ở bên trong, nhưng thuộc hạ thấy trên thư án có cái này.” Nói đoạn, y đưa một tờ giấy qua.

Bàn tay trắng nõn từ trong áo khoác vươn ra nhận lấy tờ giấy, xem lướt qua một lần rồi không tiếng động gấp tờ giấy lại, sau đó giọng nói thản nhiên vang lên: “Đi tìm xem tên kia đang ở đâu.”

Vũ Duệ nhỏ giọng hô ‘vâng’, đi về phía trước, bóng dáng ba người nhanh chóng ẩn vào trong bóng đêm.

Trên bãi đất trống cách trưởng lớn không xa có đống lửa trại cháy sáng. Xung quanh không có lấy một sĩ binh canh gác, Ngô Trinh đang đình đặc nói chuyện với mấy viên phó tướng của Nam Chiêu. Vũ Duệ định tiến lên thì một bàn tay phía sau túm chặt lấy y. Y liền ngừng lại âm thầm lặng lẽ nhìn mấy người ngồi chỗ sáng kia.

Dường như Ngô Trinh đã ngà ngà say, áo giáp trên người còn phỉếm ánh nước, hiển nhiên là rượu. Một mình hắn đứng ở giữa, mấy người chung quanh đều ngồi trên chiếu, đang đàm luận náo nhiệt chuyện gì đó.

Một tay Ngô Trinh chỉ hướng cách đó không xa, lẩm bẩm lầu bầu: “Tây Hoa vốn chẳng có bản lĩnh gì? Vậy thì để tự bọn chúng tác chiến đi.” Vũ Duệ nhìn theo phương hướng hắn chỉ, nơi đó cũng là một khoảng sáng ngời. Nói vậy chỗ đó là doanh địa của Tây Hoa.

Ngô Trinh vừa mới dứt lời, một tay phó tướng ngồi dưới liền tiếp lời: “Không sai, tướng lãnh Tây Hoa rất coi thường Nam Chiêu chúng ta. Tuy rằng Tây Hoa bọn họ thượng võ, nhưng Nam Chiêu chúng ta có chỗ

nào yếu chứ? Ấy thế mà ba lần bốn lượt ngăn cản không cho chúng ta xuất chiến, hiển nhiên là không tin vào năng lực của chúng ta.”

Một viên phó tướng đối diện người vừa nói lắc đầu, “Theo ta thấy, có thể là chiến thần tướng quân có sắp xếp khác, huống chi lần này chúng ta vốn phụng mệnh Quân thượng, phong kín đường lui của Đông Việt, không nên cuốn vào chiến sự.”

Bấy giờ Ngô Trinh quát: “Chiến thần tướng quân cái gì? Cùng lắm chỉ là một gã nam sủng thôi! Hiện tại Quân thượng lại còn định việc hôn nhân với y nữa, thật sự khiến người ta khó chịu. Y dựa vào đâu mà để cho Nam Chiêu tương trợ như vậy? Theo ta thấy, chỉ có Đô đốc mới là người có thể lãnh đạo chúng ta bình định thiên hạ.” Ngô Trinh càng nói càng kích động, giọng nói cũng không kiềm lại mà lên cao, “Lại nói tiếp, Đô đốc còn là biểu huynh của Quân thượng, ấy thế mà Quân thượng lại ‘ruột bỏ ra da bỏ vào’, thật sự khiến người ta nghĩ không thông...”

“Ngô tướng quân đừng nhiều lời nữa. Chuyện của Quân thượng là chuyện mà tôi và ngài có thể bình luận sao?” Một người phó tướng hơi lớn tuổi ngăn cản.

Ngô Trinh hừ một tiếng, một tay quơ lấy bình rượu uống ngụm đầy rồi lau miệng nói, “Tâm tư bây giờ của Quân thượng đều đặt lên người tên nam sủng kia rồi, làm sao mà nghe lọt lời ta nói. Chẳng qua ta đang oán giận vài câu thôi.”

Chư vị tướng lĩnh đều lên tiếng khuyên can, có người đã tiến lên đoạt vò rượu của hắn. Ngô Trinh đẩy người kia ra, cười vài tiếng, “Vì sao không cho ta nói, ta càng muốn nói đấy! Ban đầu Quân thượng đã làm rất nhiều chuyện sai, Nam Chiêu đoạn tuyệt với Trung Chu chính là vì tên nam sủng này, bây giờ chúng ta còn phải nhìn sắc mặt của tên đó để làm việc... Hừ, nếu Quân thượng còn tiếp tục như vậy, vậy không bằng thoái vị nhường ngôi cho rồi...”

“Ngô tướng quân!” Vài phó tướng sợ hãi quát lên, nhao nhao đứng dậy, người nào người nấy nhìn hắn một cách không thể tin được. Ngô Trinh đã say mèm, căn bản không biết được cái gì không đúng, ngược lại vẫn cuống ngạo cười nhìn mấy người kia.

Bốn phía có chút yên tĩnh, đột nhiên một người trong vài phó tướng đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm về chỗ Vũ Duệ đứng, “Ai ở nơi đó!”

65. Chương 65: Nụ Hôn Phốt Lúc Đêm Khuya.

Mấy người phó tướng kia lên uống rượu, binh lính ở đây đã bị họ đuổi đi xa từ sớm, giờ đột nhiên ở đây lại có tiếng động, đương nhiên mấy người tỉnh táo hẳn lên. Huống chi vừa rồi bọn họ nói những câu mẫn cảm, nếu bị người khác nghe được sẽ phiền toái, cho nên lời này vừa nói ra miệng, mấy phó tướng đã ào ào xông tới, trong đó có hai người lấy hai thanh gỗ đang cháy xông qua, muốn nhìn xem đến cùng là người phương nào.

Dưới ánh lửa, gương mặt của Vũ Duệ hiện ra. Mấy người kia quá sợ hãi. Ngô Trinh vừa nhìn thấy, nhất thời biết rằng những lời mình nói đều bị Vũ Duệ nghe được. Hắn nghiêng ngả tiến lên, rút phăng trường kiếm ra, chỉ vào Vũ Duệ: “Không nghĩ tới ngươi thế mà lại đi dò xét quân doanh vào ban đêm, nghe trộm chúng ta nói chuyện.”

Trong đó có vài phó tướng có giao tình sâu với Ngô Trinh cũng nhao nhao rút trường kiếm ra, chỉ vào Vũ Duệ.

Tay Vũ Duệ ấn lên bội kiếm bên hông, ánh mắt nhìn chằm chằm mấy người kia, không nói gì.

Ánh mắt Ngô Trinh quét về phía phía sau y, mũi kiếm dờ về phía Yến Lạc, “Ngươi là ai?”

Yến Lạc từ phía sau Vũ Duệ đi ra, giọng điệu lạnh lùng đáp: “Bái kiến chư vị tướng quân. Tiểu nữ là Yến Lạc thị nữ bên cạnh Quân thượng.”

Mọi người lại là kinh hãi không thôi. Đột nhiên Yến Lạc và Vũ Duệ bị một bàn tay tách ra, một bóng người màu đen đi từ giữa hai người ra.

Ngô Trinh không nghĩ tới còn có người ở đây. Hắn liên tục giật mình, đã tỉnh rượu hơn phân nửa, “Người lại là người phương nào?”

Người mặc áo choàng màu đen che hơn nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn được phần dưới mũi. Bờ môi nhếch lên chứng tỏ tâm trạng hiện giờ của nàng đang không vui.

Ngô Trinh thấy nàng không trả lời, đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút quỷ dị. Ánh mắt của Vũ Duệ và Yến Lạc nhìn hắn đều mang theo phần nộ, căn bản không có nửa phần sợ hãi tuy rằng lúc này bọn họ người đông thể mạnh.

Người mặc áo choàng đen xoay người sang chỗ khác, như thể không muốn nhìn hắn thêm chút nào nữa. Vũ Duệ hừ lạnh một tiếng, “Hóa ra Ngô tướng quân mà Quân thượng ủy thác trọng trách lại là phản thần có ‘lòng dạ bất chính’!”

Mấy phó tướng nghe xong liền kinh hãi, Ngô Trinh cũng giận dữ. Hắn đến gần một bước, trường kiếm gần như để sát cổ họng Vũ Duệ, “Tốt nhất là Vũ thái phó dừng nên hồ ngôn loạn ngữ nữa, tránh cho Ngô mỗ loạn khí, kiếm trong tay mất chính xác, ngộ thương tính mạng của thái phó ngài.”

Vũ Duệ cười lạnh, “Đường như Ngô tướng quân thực sự tin có thể giết ta.”

Ngô Trinh sửng sốt, ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên trường kiếm chỉ về phía bóng người đưa lưng về phía hắn, “Vậy nhân đây để cái người không muốn lộ diện kia tới thử kiếm phong của Ngô mỗ có sắc bén không!”

Vũ Duệ cả kinh, còn chưa kịp lên tiếng, bóng người màu đen đã xoay phắt người lại, xóc mũ trùm đầu lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngô Trinh, “Người cũng có thể thử một lần!”

Ngô Trinh nhìn người trước mặt hắn, nhất thời mặt trở nên trắng bệch, trường kiếm trong tay rơi tại chỗ, cả người cũng quỳ sụp xuống. mấy phó tướng bên cạnh hắn cũng vội vàng quỳ theo.

An Ninh Hề đi qua đi lại thông thả trước đám người kia, ánh mắt lạnh như băng đảo qua mấy người, cuối cùng dừng lại trước mặt Ngô Trinh. Nàng liếc mắt ra hiệu cho Vũ Duệ. Vũ Duệ nhận được tín hiệu, cúi người nhặt trường kiếm bên chân Ngô Trinh lên đưa cho nàng.

An Ninh Hề cầm thanh kiếm, nhìn lướt qua đánh giá một chút. Nàng hừ lạnh thành tiếng, “Ắt hẳn thanh kiếm này phải dùng để giết địch khi ra chiến trường, nhưng không tưởng tượng được rằng Ngô tướng quân lại muốn dùng nó để hành thích vua!”

Thân mình Ngô Trinh run lên bần bật, vội vàng giải thích: “Quân thượng thứ tội, thuộc hạ say rượu lỡ lời, kính mong Quân thượng cho thuộc hạ một cơ hội để sửa sai.”

An Ninh Hề cười lạnh nói: “Có lẽ ngươi không biết, lần này cho người dẫn binh đi tương trợ Tây Hoa vốn là tạo cơ hội cho ngươi. Đáng tiếc ngươi đã hủy diệt tâm ý của bổn cung.” Nàng quảng trường kiếm trong tay xuống cạnh chân hắn, “Ngô tướng quân là quân nhân, nên có tôn nghiêm của quân nhân. Bổn cung không muốn xử trí ngươi, ngươi tự mình làm đi.”

Ngô Trinh nghe vậy ngẩng phắt đầu lên nhìn nàng, mặt xám như tro tàn, “Quân thượng tha mạng, chẳng lẽ Quân thượng thật sự vì mấy câu nói nhăng cuội của thuộc hạ lúc say rượu mà xử thuộc hạ tội chết sao?”

An Ninh Hề lấy một tờ giấy từ trong tay áo ra, vắt xuống cạnh chân hắn, “Thêm cái này nữa, đã đủ xử ngươi tội chết chưa?”

Hiển nhiên Ngô Trinh đã ý thức được điều gì đó, bắt đầu run run nhặt tờ giấy lên, mở ra xem xong, suy sụp ngồi sững sờ trên đất. Mấy phó tướng bên cạnh cũng mang vẻ mặt kinh hoàng.

“Được lắm! bổn cung thật sự không nghĩ tới, thì ra Ngô tướng quân tính toán cuốn cả Hoắc Đô dốc vào. Hoắc Đô dốc luôn luôn trung tâm tuyệt đối với bổn cung, thế mà ngươi lại kêu y khởi binh tự lập. Hừ, ngươi cho là ngươi đang giúp y? Đây là ngươi đang hại y!”

Cả người Ngô Trinh vô lực ngã phủ phục xuống đất, đầu cúi rạp trên đất, “Thuộc hạ... Biết tội.”

An Ninh Hề hơi cong môi, “Tốt lắm.” Nàng xoay người nhìn Yến Lạc, lặng lẽ cầm tay cô, viết lên lòng bàn tay chữ “Dực”. Yến Lạc hiểu được, gật đầu nhẹ với nàng, sau đó vô thanh vô tức lui về phía sau vài bước, nhanh chóng ẩn thân trong bóng đêm, nhắm thẳng quân doanh Tây Hoa mà đi.

An Ninh Hề nhìn chằm chằm mấy phó tướng kia, giọng nói lạnh băng từ từ vang lên: “Bổn cung tự nhận từ lúc tỉnh lại sau khi bị thương luôn cần cù chăm lo chính sự. Nam Chiêu đi đến bước như hiện nay, bản thân bổn cung không thẹn với lương tâm. Mấy vị tướng quân đều là người từng trải bao trận chiến trồn sa trường, hẳn là hiểu thể cục hiện tại của thiên hạ ra sao. Bây giờ các vị chưa thực sự ra chiến trường mà đã thấp thỏm phập phồng, thậm chí còn đại nghịch bất đạo, thử hỏi Nam Chiêu phải dựa vào sự bảo vệ của các người như thế nào đây? Các người làm như vậy sao có thể không khiến cho dân chúng Nam Chiêu những người kỳ vọng cao ở các người thất vọng chứ?”

Đầu mọi người càng cúi thấp, thần sắc xấu hổ. Bốn bề chìm vào yên lặng.

Sau một lúc, An Ninh Hề giương mắt nhìn doanh địa Tây Hoa rồi rũ mắt nhìn Ngô Trinh, “Ngô tướng quân đã biết tội, thế sao còn chưa ra tay?”

Thân mình Ngô Trinh chấn động, tay run run vươn ra nhặt trường kiếm cạnh chân. Cho đến lúc này hẳn mới có chút hối hận, mới nhớ tới người nhà của mình.

An Ninh Hề chăm chú theo dõi động tác của hắn, trên mặt không có lấy một chút dao động.

Hai tay Ngô Trinh nâng trường kiếm lên, cúi lạy An Ninh Hề, “Thuộc hạ tạ thánh ân của Quân thượng.” Rồi sau đó tay phải cầm kiếm, nhắm mắt giữa cổ chuẩn bị tự vẫn.

“Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng nói ôn thuận truyền đến. Động tác tay của Ngô Trinh dừng lại, mở mắt ra nhìn về phía phát ra âm thanh. Cái tên nam sủng luôn bị hắn khinh thường đang nhìn bên này cười đầy ôn hòa. Y chậm rãi đi tới, mặc áo giáp màu đen, dưới ánh sáng của ngọn lửa, nó như thể bầu trời trên chín tầng mây giáng xuống trần gian.

“Sao Ninh Hề lại đột ngột đến đây?” Phong Dực đến bên cạnh An Ninh Hề cười hỏi nàng.

An Ninh Hề nhìn y, giọng nói vẫn lạnh như băng, “Vì tiêu trừ tai họa ngầm mà đến.”

Ánh mắt hai người đối diện nhau, Phong Dực đã hiểu được phần nào.

Phong Dực quay đầu nhìn Ngô Trinh đang nhìn mình chăm chú quỳ dưới đất, khẽ lắc đầu với An Ninh Hề, “Bỏ đi, Ngô tướng quân cũng vì muốn tốt cho Nam Chiêu thôi. Ngài ấy liên tiếp ngỏ ý muốn tương trợ Tây Hoa, nhưng đều bị ta ngăn cản, là ta không đứng trước.”

Ngô Trinh kinh ngạc nhìn y, không rõ vì sao y muốn cầu tình thay mình.

An Ninh Hề vẫn kiên trì: “Hắn nói ngài chính là nam sủng, lời nói đầy mạo phạm, ngài vẫn còn cầu tình thay cho hắn?”

Phong Dực cười, “Ban đầu ta vốn làm nam sủng, chuyện này có gì mà không thể nói, hơn nữa nàng đã đính thân với ta, người khác nói gì đâu cần phải để ý?”

Ngô Trinh rũ mắt, trong lòng xấu hổ không chịu nổi.

An Ninh Hề nhìn thấy thần sắc của hắn, sắc mặt thoáng dịu đi. Lúc nàng nhìn về phía Phong Dực, mơ hồ mang theo một tia tán thưởng.

“Tuy rằng ngài cầu tình thay cho hắn, nhưng hắn vẫn bất mãn với Tây Hoa, có nhiều bất mãn với bổn cung, giữ hắn lại sau này sẽ trở thành mầm tai họa.”

Thân mình Ngô Trinh hơi run lên, càng cúi đầu thấp.

Phong Dực thở dài một hơi, “Chắc do uống rượu lỡ lời, tin chắc rằng sau này Ngô tướng quân sẽ không tái phạm nữa. Chỉ là trong quân nghiêm cấm uống rượu, Ngô tướng quân tự đi lĩnh quân pháp là được.”

An Ninh Hề hừ một tiếng, “Vậy chẳng phải quá dễ dãi cho hắn ư?”

Phong Dực cười đến gần nàng, sửa lại phần tóc bị loạn cho nàng, “Ninh Hề hãy nghĩ tới người nhà của hân. Nếu biết hân chết, người nhà của hân sẽ đau lòng đến mức nào.”

Động tác bất ngờ của Phong Dực khiến An Ninh Hề hơi xấu hổ. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua biểu cảm của Ngô Trinh, biết đã đến lúc.

“Một khi đã như vậy, vậy cứ theo lời ngài nói đi, lần này tha cho hân, nhưng chỉ một lần này thôi!”

Cả người Ngô Trinh chấn động mạnh. Hân ngẩng đầu lên nhìn An Ninh Hề một cách không dám tin, “Quân thượng...”

An Ninh Hề khoát tay, “Người nhớ kỹ, hôm nay nếu không phải Phong tướng quân cầu tình thay người, người đã sớm không còn trên nhân thế rồi. Phải biết rằng tội người phạm phải là tội lớn đến cỡ nào!”

Ngô Trinh lại cúi đầu, miệng không ngừng ‘vâng vâng dạ’.

An Ninh Hề nhìn một vòng chung quanh, giọng nói nghiêm túc: “Ngô Trinh tự lĩnh một trăm quân côn, tạm thời quay về Nam Chiêu đợi mệnh. Từ giờ quân đội ở đây sẽ do Vũ Duệ tiếp quản. Những người còn lại đều lĩnh năm mươi quân côn, phạt một năm bổng lộc.”

Mọi người vội vàng tạ ơn, “Tạ thánh ân của Quân thượng.”

An Ninh Hề phân phó xong, quay đầu nhìn lướt qua Phong Dực gật gật đầu với y. Nàng dặn dò Vũ Duệ xử lý chuyện tiếp theo xong liền rời khỏi nơi này cùng Phong Dực. Yến Lạc đi theo phía sau hai người, luôn duy trì khoảng cách nhất định.

Khi hai người đi ra khỏi doanh địa của Nam Chiêu, Phong Dực vừa một tay đỡ An Ninh Hề dẫn nàng đi trong màn đêm, vừa cười nói: “Lần này Ninh Hề đã thật sự cho ta một món nợ nhân tình rồi.”

Trong bóng đêm, An Ninh Hề thấy không rõ thần sắc của y, nhưng nghe ra sự vui sướng trong lời nói của y. Bản thân cũng cười nói, “Vậy ngài phải nắm cho thật chắc. Thời điểm đến đây, may sao vừa vặn để ta nghe được những lời nói kia của hân.”

Phong Dực nắm thật chặt tay nàng, “Ninh Hề cố ý đến đây vì chuyện này?”

An Ninh Hề dừng một chút, “Coi như vậy đi. Ta sợ chuyện của Ngô Trinh sẽ gây ra bất lợi cho chiến sự giữa ngài và Đông Việt, thật sự lo lắng nên đã đến đây.”

Bất quá hiện tại hân là có thể yên tâm rồi. Trải qua ‘kẻ xương người hoá’ của hai người này, phỏng chừng Nam Chiêu sẽ không còn người sinh sự nữa, ngược lại sẽ càng thêm tôn trọng quân đội Tây Hoa.

Phong Dực không trả lời, xung quanh chìm vào yên tĩnh. Phía trước đã có thể thấy được nhiều ánh lửa, doanh địa Tây Hoa ở ngay trước mặt. An Ninh Hề đột nhiên cảm thấy bên hông căng cứng, Phong Dực ôm lấy nàng đến gần sát y, tiếng thở dài dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu: “Ninh Hề, nàng giúp ta nhiều như vậy chỉ càng khiến ta hăm sâu thêm mà thôi...”

Trong lòng An Ninh Hề trào ra một trận kích động, vừa định đẩy y ra đã cảm thấy Phong Dực cúi mặt xuống, đôi môi mềm mại dừng lại trên trán nàng.

An Ninh Hề đột nhiên nhớ lại lần khi mới tỉnh lại. Vì nàng muốn thử y nên đã triệu y thị tẩm, hai lần cùng là một người, nhưng lại như thể không phải là cùng một người. Mà lúc này nàng đã hoàn toàn sống sót, cả người cứng ngắc, dường như không thể cử động được lấy một cái.

Phong Dực cảm giác được sự căng thẳng của nàng, khẽ cười cười, “Ta nhớ ra có thứ này muốn tặng cho nàng.” Hân nới lỏng vòng tay ôm eo nàng, nắm tay nàng đi về phía quân doanh. An Ninh Hề theo bản năng muốn tránh nhưng không sao tránh được.

Phong Dực dắt nàng đi thẳng tới trưởng lớn, binh lính trong doanh nhìn thấy thế đều kinh ngạc không thôi, nhưng chỉ dám vụng trộm nhìn một cái rồi dời mắt đi ngay, qua đó có thể thấy được quân kỷ rất nghiêm minh. Yến Lạc theo tới cửa trưởng lớn liền dừng bước.

Vào trưởng, Phong Dực chỉ vào góc chứa vũ khí, “Ồ đó.” Sau đó tiếp tục kéo nàng tới gần.

Tầm mắt của An Ninh Hề dừng lại ở giữa một cái giá gỗ, có chút kinh ngạc nghiêng đầu nhìn về phía Phong Dực, “Cái này... cho ta?”

Phong Dực cười gật gật đầu, “Không sai, đây là đặc biệt làm cho nàng.”

An Ninh Hề quay đầu nhìn về phía giá gỗ, treo trên nó chính là một bộ áo giáp. Cả bộ áo lấp lánh màu bạc sáng bóng. Nàng tiến lên một bước, nhẹ nhàng cầm nó lên, nói có chút khó tin: “Sao nhẹ vậy? Nhìn qua dường như rất nặng.”

Phong Dực cười nhẹ vài tiếng, “Ta đã nói là đặc biệt làm cho nàng mà, sao có thể là đồ bình thường được.”

An Ninh Hề xoay mặt nhìn về phía y, trong mắt mang theo cảm kích, “Ngài thật có lòng, đa tạ.”

Phong Dực đi qua nắm lấy tay nàng, khẽ cười nói: “Giữa ta và nàng cần gì nói tiếng cảm ơn.”

An Ninh Hề nhìn thẳng vào mắt y, rốt cuộc vẫn rũ mắt xuống, “Ta phải đi rồi, ở Nghĩa Dương còn có chiến sự.”

Phong Dực khẽ nhú mày, thầm thở dài một tiếng, nhưng trên mặt lại vẫn mang theo ý cười, chỉ bộ áo giáp, “Ta sẽ chờ nàng mặc bộ áo giáp này hội hợp ta ở Trường An.”

Có thể An Ninh Hề mới ngước mắt lên, nhẹ nhàng cười gật đầu, “Nhất định.”

66. Chương 66

Gió xuân khẽ thổi, đây đúng là cảnh đẹp nhất trong năm. Các nước nhỏ xung quanh Nghĩa Dương cũng đang rơi vào cực diện căng thẳng.

Ngày An Ninh Hề trở lại Nghĩa Dương, Nam Chiêu đã công phá một quốc gia. Không ngoài suy đoán của nàng, quả nhiên Trung Chu có mưu đồ, nhưng cũng may An Ninh Hề đã có chuẩn bị, quân đội ẩn nấp ở hậu phương của Trung Chu do khiếp sợ uy danh của Lật Anh Thiển nên trong một lúc cũng không dám manh động.

Những nước nhỏ còn lại vẫn không có ý định cúi đầu, hiện thời chỉ có một cách: Công phá.

Trên chiến trường nghiêm trang, hai phe quân đội xếp thành hàng giằng co lẫn nhau. An Ninh Hề đang hướng mặt về phía cửa thành, trên người mặc bộ áo giáp màu bạc, tóc buộc thành kiểu của nam ngồi ngay ngắn trên ngựa, ánh mắt lạnh thấu xương phóng về phía tướng lĩnh đứng ra nói chuyện phía trước.

“Trở về nói cho quân chủ của các người biết: Nếu hấn không chịu đầu hàng, vậy Nam Chiêu đành phải ra tay.”

Giọng nói của An Ninh Hề vô cùng lạnh lùng, như thể chẳng coi tướng lĩnh của đối phương ra gì.

Vị tướng lĩnh này đã ngoài bảy mươi tuổi, râu tóc hoa râm, giận dữ nhìn An Ninh Hề, “Nữ hầu không ở Nam Chiêu cai trị quốc gia mà lại chạy đến quốc gia khác sinh sự, phải chăng quá vô lý rồi không?”

Về mặt An Ninh Hề nghiêm túc, “Lão tướng quân, một ngài nửa đời người chinh chiến trên lưng ngựa, chẳng lẽ không nhìn rõ thế cục nơi đây sao? Quý quốc không muốn quy thuận Nam Chiêu, sớm hay muộn cũng sẽ bị các nước lớn khác thôn tính. Bỏ cung tự nhận sẽ không bạc đãi một nước phụ quốc, nếu lão tướng quân không tin, có thể đi hỏi quân chủ của mấy nước phụ cận Nam Chiêu xem xem bỏ cung nói là thật hay giả.”

“Hừ, người cho rằng người nói mấy câu thì có thể thuyết phục được ta sao? Thân là nữ tử, không tuân thủ phụ đức, lại còn vọng tưởng ngấp nghé thiên hạ, cứ cho là hôm nay lão phu sẽ chết trận trên sa trường, cũng tuyệt đối không để cho người tiến vào nước ta nửa bước!”

An Ninh Hề lạnh lùng cười nhìn lão tướng quân đang nhe răng trợn mắt phía trước, “Nếu đã như vậy, bỏ cung cũng không cần nói thêm nữa. Bỏ cung thân là nữ tử, hôm nay có thể so tài cao thấp với lão tướng quân ngài, thật sự là may mắn ba đời mới có.”

Lão tướng quân thấy nàng vậy mà không hề thoái ý nên huyết khí cả người dâng lên, tức đến run cả râu mép, “Được, được lắm! Hôm nay sẽ cho người lĩnh giáo chút lợi hại của lão phu.”

An Ninh Hề không nhìn ông ta thêm nữa, trực tiếp thúc ngựa quay người, nói với Hoắc Tiêu ở bên cạnh: “Hay dùng chiến thuật hôm qua Lang Thừa tướng nói.”

Hoắc Tiêu gật đầu, bắt đầu bắt tay chuẩn bị.

An Ninh Hề phi ngựa lên một chỗ cao nhìn xuống chiến trường phía dưới. Yến Lạc theo sát phía sau.

Binh lính của đối phương bắt đầu đứng lên. Nhưng quân đội của Nam Chiêu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. An Ninh Hề vừa nhìn liền nhìn ra khả năng của vị lão tướng quân kia. Khó trách hôm nay không có phó tướng khác tương trợ mà chỉ có một mình ông ta ở đây. Ngoài việc trong nước không có tướng để dùng thì có lẽ nguyên nhân lớn hơn chính là bản thân vị lão tướng quân này có thể độc chắn một mặt.

Quân đội đối phương bắt đầu tấn công, đầu tiên là đánh tập thể. Kế tiếp cánh giữa đột nhiên dừng lại, rồi sau đó hai cánh bên sườn bao vây chung quanh. Nam Chiêu bỗng chốc bị xâm nhập từ chính giữa, cánh giữa của đối phương đột nhiên lui về phía sau rất nhiều, quân đội Nam Chiêu thấy có khe hở liền tiến vào, kết quả hậu phương của đối phương cấp tốc hành động, nháy mắt liền bao vây hoàn toàn quân đội Nam Chiêu ở bên trong.

An Ninh Hề hí mắt, ” Quả nhiên vị lão tướng quân này có chút năng lực.”

Yến Lạc hơi lo lắng nhìn nàng, “Quân thượng định làm thế nào?”

An Ninh Hề chớp mắt, “Cứ xem kỹ đã rồi tính.”

Lúc đầu quân đội Nam Chiêu còn hoảng loạn, Hoắc Tiêu phân phó phó tướng liên quan chia thành mấy hướng dẫn quân lính phá vòng vây. Vòng vây của đối phương dần dần bị kéo giãn ra.

Nhưng đâu có dễ dàng như vậy. Một phen phá vòng vây này của quân đội Nam Chiêu vốn là hành động hao tổn chính mình, hiển nhiên hiện tại phải chịu sự uy hiếp từ thái độ liều lĩnh của quân đội đối phương: Một lần nữa chúng siết chặt lại vòng vây, dưới sự vây hãm mạnh mẽ như vậy nhất thời quân đội Nam Chiêu tử thương không ít.

Trên chiến trường bắt đầu tràn ngập ra mùi máu tanh, An Ninh Hề nhíu mày, “Suýt chút nữa ta đã quên: Nếu con người ta sắp chết thì còn gì đâu mà kiêng kỵ.” Nàng quay đầu nói với Yến Lạc: “Đi lấy cây cung Minh Nguyệt đến đây.”

Yến Lạc hiểu ý nàng, nhanh chóng ghìim ngựa xoay người đi.

Một lát sau Yến Lạc đã quay trở lại bên cạnh An Ninh Hề. Nàng tiếp nhận cây cung dài, lắp tên, nhấp thẳng đến vị trí của lão tướng quân, ánh mắt âm u, “Bắt giặc phải bắt vua trước, lão tướng quân, thật có lỗi với ngài...”

Dư âm chưa dứt, tên đã rời cung mà lao đi.

Chiến trường đối phương rối loạn một trận. Vị lão tướng quân kia ôm chân trái bị bắn trúng, kinh hãi nhìn về phía An Ninh Hề. Trong số binh sĩ ở bên cạnh đến đỡ ông ta, có một người khá lớn tuổi kinh hãi hô lên, “Ta nhận ra cây cung này! Đó là cây cung Minh Nguyệt của chiến thần tướng quân!”

An Ninh Hề cầm cây cung trong tay cưỡi ngựa gia nhập chiến trường. Quân đội đối phương mất người lãnh binh, sớm đã vô cùng hoảng loạn, nhân thời cơ đó giọng nói của An Ninh Hề vang lên: “Lúc này quy thuận vẫn không tính là quá muộn.”

Lão tướng quân chịu đựng phần chân đau nhức chửi ầm lên. Hoắc Tiêu đang muốn tiến lên thì bị An Ninh Hề giữ lại. An Ninh Hề nhìn tình trạng đối phương đã bị quân đội Nam Chiêu làm cho tan rã tứ phía, rồi nhìn lão tướng quân, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, “Lão tướng quân, ngài nên biết, chiến tranh hôm nay vì muốn ngày mai không có chiến tranh.”

Lão tướng quân sững sốt, ánh mắt đục ngầu mang theo một tia ngạc nhiên.

An Ninh Hề không tiếp tục trì hoãn thời gian nữa, nàng phát tay, “Trực tiếp tấn công cửa thành...”

Giọng nói lạnh lùng theo gió xuân bay vào chiến trường, ngày xuân ôn hòa bỗng chốc biến thành trời đông giá rét.

Một phong thư khẩn gấp rút được đưa đến hoàng cung Trung Chu.

Hoàng đế Định Gia đã đi qua đi lại trong ngự thư phòng một lúc lâu, nghe thấy có thư tín đưa đến liền vội vàng nhận lấy đọc thật kỹ. Chỉ chốc lát sau sắc mặt ông ta liền trở nên u ám, thư tín trong tay cũng rơi xuống đất.

Nam Chiêu đã công phá thành công hai nước, cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải sắp đến phiên Trung Chu rồi ư?

Hoàng đế Định Gia lo lắng bước đi vài bước trong điện rồi đi qua nhìn chằm chằm tấm bản đồ trên tường đến sững sờ. Đầu ông ta đau muốn nứt ra, quả thực không biết nên làm gì cho phải. Ánh mắt ông ta đảo loạn qua địa giới của mấy quốc trong thiên hạ: Trước đó ở đây đều là phụ quốc của Trung Chu, nhưng bây giờ sắp bị hủy hoại trên tay mình.

Cuối cùng ánh mắt của Hoàng đế Định Gia dừng lại ở Đông Việt. Ánh mắt lóe lên, sau đó đột nhiên bước nhanh đến cửa đại điện kêu người đi gọi thái tử Cơ Nghi Hải tới.

Lần trước Cơ Nghi Hải và Cơ Nghi Đình đi Tây Hoa không mang được thành quả về khiến Hoàng đế Định Gia rất căm tức. Cũng bởi vậy mà Cơ Nghi Hải bị phạt giam trong đông cung. Hiện tại Hoàng đế Định Gia đột nhiên ra lệnh muốn gọi Cơ Nghi Hải tới, ngược lại khiến cho cung nhân lĩnh mệnh lắp bắp sợ hãi.

Cơ Nghi Hải nhanh chóng đến ngự thư phòng. Hắn nhìn thấy vẻ mặt bất thường của Hoàng đế Định Gia liền bước lên phía trước hỏi: “Phụ hoàng, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hoàng đế Định Gia gật đầu, mặt mũi thở dài, “Nam Chiêu đã đánh hạ hai nước, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ Trung Chu sẽ nguy hiểm.”

Trong khoảng thời gian này, Cơ Nghi Hải bị giam trong đông cung nên tất nhiên không biết chuyện bên ngoài. Hắn nghe Hoàng đế Định Gia nói xong, có phần không thể tin mở to hai mắt, “Biểu muội Ninh Hề muội ấy...”

“Câm miệng! Nàng ta còn coi là biểu muội của người cái gì nữa? Lúc trước trẫm không nên nghe người đàn bà bên cạnh Đông Việt vương nói bừa, còn để cho nàng ta làm Nữ hầu. Hiện tại xem ra đúng là nhóm lửa tự thiêu!”

Hoàng đế Định Gia càng nói càng tức, sau khi nói xong còn ho khan vài tiếng.

Cơ Nghi Hải chạy nhanh lại gần giúp ông ta thuận khí, “Vậy phụ hoàng tính toán kế hoạch tiếp theo như thế nào?”

Hoàng đế Định Gia thôi thở dốc, thở nhẹ một tiếng, “Còn có thể làm gì nữa? Chỉ có thể liên kết với ngoại quốc thôi.”

Cơ Nghi Hải cau mày nhìn Phụ hoàng của mình, “Nhưng các nước nhỏ xung quanh cũng không ngăn cản được Nam Chiêu, còn quốc gia nào có thể liên hợp ạ?”

Hoàng đế Định Gia bắt đầu nhìn nhi tử, “Đông Việt.”

Cơ Nghi Hải sửng sốt một chút, “Đông Việt? Nhưng lần trước bọn chúng có ý đồ xâm lược chúng ta.”

Hoàng đế Định Gia gật đầu, “Trẫm biết, nhưng trẫm vẫn phải thử. Trước mắt phải bảo trụ giang sơn của Cơ thị chúng ta mới là quan trọng nhất.” Ông ta đứng dậy đi đến bàn sách rồi ngồi xuống, lấy bút thắm chấm mực, bắt đầu viết thư, “Trẫm tính phái con đi sứ Đông Việt, lần này con nhất định phải làm cho thật tốt.”

Cơ Nghi Hải còn có chút lo lắng, nhưng vẫn gật đầu, khom người nói ‘vâng’.

Tin tức Trung Chu muốn liên hợp với Đông Việt có lẽ có thể giấu được Nam Chiêu đang trong thời kỳ tác chiến, nhưng không thể giấu được Tây Hoa có mặt thám ở khắp Trung Chu.

Sau khi Phong Dực nhận được tin tức, lập tức viết thư cho An Ninh Hề, nhắc nhở nàng hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Tâm trạng của An Ninh Hề cực kỳ không vui. Hoàng đế Định Gia thật sự quá vội vàng rồi, bằng không tuyệt đối sẽ không đi một nước cờ hiểm như vậy.

Nàng suy đi tính lại, cuối cùng vẫn kêu Lang Thanh Dạ viết một phong thư cho Trung Chu, lời lẽ vừa đầm vừa xoa, đồng thời biểu đạt một ý: Nếu Trung Chu kết minh với Đông Việt, vậy Nam Chiêu sẽ không bận tâm tới tình cảm nữa, đến lúc đó trực tiếp công phá Trung Chu, sẽ không nường tay.

Tất nhiên sau khi Hoàng đế Định Gia nhận được thư đã giận dữ ngút trời. Ông ta là Thiên Tử, sao có thể chịu uy hiếp như vậy. Hoàng đế Định Gia càng nghĩ càng không có cảm xúc gì, cuối cùng viết một phong thư cho Cơ thái hậu. Sau khi tình cảm huynh muội rạn nứt từ năm đó, hôm nay lại dùng lời lẽ nặng nề chỉ trích bà dạy dỗ ra một cô con gái tốt không những không biết hối cải còn láo xược với bề trên.

Sau khi Cơ thái hậu nhận được thư chỉ biết lặng lẽ rơi lệ. Tất nhiên bà vẫn nhớ tình cảm huynh muội năm xưa, nhưng hiện nay Trung Chu và Nam Chiêu đang trong tình trạng như nước với lửa, bà cũng không biết phải làm sao. Trong cung, bởi vì chuyện này mà Cơ thái hậu trần trọc ngủ không được, cuối cùng thật sự sốt ruột không còn cách nào, dứt khoát đi đến Nghĩa Dương, tính tự mình gặp An Ninh Hề nói chuyện rõ ràng.

An Ninh Hề đang bận bàn bạc với vài phó tướng xem đối phó như thế nào với hai nước nhỏ kế tiếp không nghĩ tới Cơ thái hậu đột nhiên đến đây, nhất thời khiến nàng chấn động, vội vàng ra ngoài nghênh đón thì đã thấy Cơ thái hậu tiêu tụy, trong mắt ngấn lệ nhìn nàng.

“Mẫu hậu, sao người lại đến đây?” An Ninh Hề bước nhanh qua đỡ bà đi về phía trước.

Cơ thái hậu thở dài, “Ai gia thật sự rất lo lắng, có chuyện này nhất định phải hỏi con.”

An Ninh Hề thấy sắc mặt vừa rồi của mẫu hậu mình cũng đã đoán được có chuyện không tốt. Sau khi vào trước, nàng cho mọi người lui, ngay cả Yến Lạc cũng đi ra ngoài canh giữ ở cạnh cửa.

“Mẫu hậu, có chuyện gì người cứ hỏi đi.” An Ninh Hề đại khái cũng đoán được nguyên do vì sao bà tới đây, trong lòng đã có chuẩn bị.

“Ninh nhi, có phải con gửi thư cho cậu con, uy hiếp ông ấy phải không?” Cơ thái hậu sầm bi nhìn nàng, “Bất luận ra sao thì ông ấy cũng là ca ca ruột của ta, là cậu của con mà.”

An Ninh Hề cau mày không nói gì.

“Ninh nhi, Nam Chiêu và Trung Chu thật sự không có ngày hòa hảo nữa sao?”

An Ninh Hề nhìn thoáng qua vẻ mặt đầy mong đợi của Cơ thái hậu, lắc đầu nói, “Không có.”

Lệ quang trong mắt Cơ thái hậu chuyển động, “Vì sao?”

An Ninh Hề thở dài, đỡ bà ngồi xuống. “Mẫu hậu, bây giờ thế cục của thiên hạ nên như thế. Trung Chu và Nam Chiêu sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như vậy. Nếu không phải bận tâm mẫu hậu xuất thân từ hoàng thất, có khả năng bây giờ Nam Chiêu đã xung đột vũ trang với Trung Chu rồi. Bây giờ Nam Chiêu vẫn rất khoan dung nhưng Trung Chu lại tính toán kết minh với Đông Việt, đến tình trạng này mẫu hậu cho rằng con nên lựa chọn như thế nào?”

Cơ thái hậu ngẩn người, vẻ mặt có chút dao động, “Chuyện này... thật sự không còn biện pháp khác ư?”

An Ninh Hề ngồi bên cạnh bà, cầm tay bà nói, “Mẫu hậu, Nam Chiêu bị Trung Chu ruồng bỏ trước. Mẹ góa con côi chúng ta đã sớm mất đi sự bảo hộ từ hoàng quyền của bọn họ, chung quy sẽ có một ngày bị nước khác xâm lược, nếu không chủ động ra tay, tương lai chịu thiệt vẫn là bản thân.”

Cơ thái hậu nghe đến đó mới hoàn toàn sáng tỏ. Bà thở dài một tiếng, đứng dậy khoát tay, “Bỏ đi, một khi đã như vậy, ai gia sẽ không lo nữa, con lãnh binh ở ngoài nhớ cẩn thận một chút.”

An Ninh Hề nghe ra bà muốn rời đi, bản thân chiến trường cũng không phải là nơi nên ở lâu nên cũng không giữ lại. Nàng vội gọi Yến Lạc tới, bảo Yến Lạc qua chỗ Hoắc Tiêu chọn mấy trăm binh lính hộ tống Cơ thái

hậu về nước. Cơ thái hậu lại kéo nàng ngàn dặm vạn dặm một hồi mới để Hồ công công dịu dõ, quay về nước dưới sự bảo vệ của mấy trăm binh lính.

An Ninh Hề lại lần nữa chuyên tâm cho chiến cuộc mà không biết rằng lúc Cơ thái hậu trở lại hoàng cung Nam Chiêu đã liên tiếp nhận được vài phong thư Trung Chu gửi đến, lời nói vô cùng sắc bén, đều là khiển trách An Ninh Hề đã làm uổng phí thánh ân năm đó.

Cơ thái hậu đã nghe An Ninh Hề nói rõ tình hình hiện tại, tự nhiên sẽ không còn dao động nữa, có điều trong lòng luôn cảm thấy có chút áy náy, nên viết một phong thư gửi đến Trung Chu. Trong thư nói đến nỗi khổ của Nam Chiêu, có điều bà tránh bàn luận đến chiến sự, lặp đi lặp lại rằng bà sẽ luôn ghi nhớ tình cảm huynh trưởng đối với Hoàng đế Định Gia ở trong lòng.

Hoàng đế Định Gia nhận được thư liền hiểu rõ Cơ thái hậu tránh nặng tìm nhẹ, hiển nhiên không đồng ý tương trợ. Ông ta bắt đầu thở dốc, hoàng toàn dồn hết tâm tư vào việc kết minh với Đông Việt, không quan tâm đến bất kỳ chuyện nào khác nữa.

Sở Nghiệp Kỳ cũng có ý kết minh. Hiện thời trong năm nước lớn, có ba nước đã hợp lại, nếu hấn không kết minh với Trung Chu, thật sự không có cách nào ứng phó một mình cả.

Sở Nghiệp Kỳ gặp Cơ Nghi Hải ở điện Quang Chính. Hai người âm thầm định ra minh ước, rồi sau đó ở trong cung thiết yến chiêu đãi đoàn người Cơ Nghi Hải.

Tiệc rượu diễn ra được một nửa, đột nhiên có cung nhân bầm báo nói Trung Chu gửi thư khẩn tới.

Cơ Nghi Hải vội nhận đọc một lượt, có chút ưu sầu nói với Sở Nghiệp Kỳ: “Tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả Cơ thái hậu cô cô của ta cũng không khuyên được biểu muội Ninh Hề, hơn nữa nàng đã sắp công phá toàn bộ nước nhỏ ở xung quanh Nghĩa Dương rồi.”

Tay nâng ly rượu của Sở Nghiệp Kỳ hơi ngừng lại, khép hờ hai mắt, hàn quang lóe ra, “Nói như vậy, chẳng phải Nữ hầu sẽ nhanh chóng tới nước Mân hội hợp với Phong Dực rồi ư?” Hấn nhớ tới Tuyên Tử Đô còn có mấy vạn binh mã bị cầm chân ở nơi đó, vẻ mặt càng khó coi.

Đại thần dưới thềm ngọc thấy Sở Nghiệp Kỳ không vui, người nào người nấy đều không dám lên tiếng.

Quách Tuệ Nguyệt ngồi bên cạnh Sở Nghiệp Kỳ vẫn đang nghe bọn họ nói chuyện. Nàng ta thầm tính toán, hạ giọng kể sát vào Sở Nghiệp Kỳ nói, “Nô tỳ có một kế này, không biết Vương thượng có nguyện nghe không?”

Sở Nghiệp Kỳ nghiêng đầu nhìn nàng ta, “Ồ? Vương hậu có kế sách hay gì?”

Quách Tuệ Nguyệt mím môi cười, ghé sát vào tai hấn nói tỷ mỉ kế hoạch của mình.

Sở Nghiệp Kỳ nghe xong hơi hơi nhú mày, “Kế hoạch đó... thích hợp chăng?”

Quách Tuệ Nguyệt cười trả lời: “Sao lại không thích hợp? Chỉ cần kết quả có lợi cho Đông Việt ta là được rồi.”

Sở Nghiệp Kỳ trong lòng hơi kinh ngạc, như thể đây là lần đầu tiên quen biết Quách Tuệ Nguyệt, “Thật sự không tưởng tượng được Vương hậu còn có tâm tư như vậy.”

Ánh mắt hấn không giống tán thưởng, mà giống như mang theo tìm tòi nghiên cứu, thậm chí là hơi hoài nghi. Nhất thời Quách Tuệ Nguyệt không cách nào thừa nhận ánh mắt nặng nề đó được, đành rũ mắt xuống.

Hồi lâu sau, Sở Nghiệp Kỳ mới thu hồi tầm mắt, cười cười với Cơ Nghi Hải, “Thái tử điện hạ yên tâm, vương hậu của quả nhân đã vì chúng ta nghĩ ra một kế sách rất hay...”

Trên chiến trường Nghĩa Dương, An Ninh Hề đang nghiên cứu chiến thuật với Lang Thanh Dạ ở trong trướng thì Yến Lạc cầm thư tín bước nhanh đến.

“Quân thượng, có thư khẩn từ Tây Hoa.”

An Ninh Hề lập tức ngừng việc đang làm, nhận thư mở ra đọc, nhìn đến tên mới biết được nguyên lai là do Vũ Duệ gửi tới.

An Ninh Hề vừa mới đọc xong liền cau chặt mày. Nàng đưa thư cho Lang Thanh Dạ, “Tuyên Tử Đô cư nhiên thừa dịp ban đêm phá vây bỏ chạy rồi.”

Lang Thanh Dạ cả kinh, vội vàng nhận thư đọc một lượt. Lúc ngẩng đầu lên sắc mặt cũng không tốt chút nào, “Quân thượng, giờ chúng ta nên đối phó như thế nào?”

An Ninh Hề đi hướng ra phía ngoài trướng. Nàng đứng ở cạnh cửa nhìn thoáng qua bầu trời phía Đông, hừ lạnh một tiếng, “Phá vây thì cứ phá vây đi, binh đến tướng chặn, chúng ta cứ chờ xem bọn chúng có động thái gì là được.”

67. Chương 67: Cảnh Xuân Tươi Đẹp

Ở chiến trường Nghĩa Dương, sau khi Nam Chiêu chiếm được hai nước, kế tiếp không còn trở ngại lớn nào, những nước nhỏ khác cũng đồng loạt thần phục. Trung Chu càng kinh hãi, mà An Ninh Hề đã mở thành công con đường hướng đến nước Mân hội hợp với Phong Dực.

Quân đội Nam Chiêu chia ra một phần binh lực ở lại đóng giữ Nghĩa Dương, do thừa tướng Lang Thanh Dạ tự mình trấn thủ. An Ninh Hề và Hoắc Tiêu dẫn binh lực còn lại sang nước Mân.

Từ Nghĩa Dương tới nước Mân cần phải đi qua Lạc Dương, An Ninh Hề không hề lảng tránh, dẫn quân đội đi thẳng đến ngoài thành Lạc Dương rồi mới đi đường vòng, khiến Hoàng đế Định Gia kinh hách một trận.

Khi quân đội Nam Chiêu đến nước Mân đã là bốn tháng sau. Ngày xuân ấm áp, nơi nơi phồn hoa rực rỡ. Phong Dực tự mình dẫn theo vài phó tướng thân cận ra khỏi thành mười dặm nghênh đón. Vũ Duệ và các phó tướng Nam Chiêu cũng sôi nổi đi theo.

Phong Dực mặc quân trang áo giáp ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, lộ ra ý cười nhìn về đội ngũ xa xa phía trước đang đi tới. An Ninh Hề giống y như lời hần nói: Mặc áo giáp hần tặng, đi trước dẫn đầu đội quân, mặc dù không thấy rõ khuôn mặt nhưng làm cho người ta cảm thấy nàng rất hăng hái, tao nhã tuyệt thế.

Phong Dực thúc vào bụng ngựa, khoái mã phi như bay, khi đến cạnh An Ninh Hề thì dừng lại. Hần đánh giá nàng từ trên xuống dưới, sau đó cười nói: “Từ xa nhìn lại, nàng giống như một nữ tướng quân đầy kinh nghiệm trên sa trường vậy.”

An Ninh Hề nhin không được nở nụ cười, nhìn lướt qua Lật Anh Thiển ở phía sau, lắc lắc đầu, ” Nếu ta là nữ tướng quân, vậy Lật thái phó là gì?”

Lật Anh Thiển sang sảng cười nói: “Chẳng phải rất đơn giản sao, ta là nữ tướng quân, Quân thượng người là nữ chiến thần, vừa vặn cùng chiến thần của Tây Hoa chúng ta là một đôi.” Lời vừa nói xong, toàn bộ quân đội Nam Chiêu đều cười thành tiếng.

An Ninh Hề hơi ngượng liếc nhìn Lật Anh Thiển. Phong Dực cười đánh ngựa đến trước mặt nàng, cười giãi hòa: “Uy danh hiện nay của Ninh Hề nàng thật sự có thể gọi là chiến thần mà, cần gì phải khiêm tốn.”

An Ninh Hề thúc bụng ngựa, vừa đi về phía trước vừa cười đáp: “Đây mới là bắt đầu, còn một trận ác chiến phía sau nữa kia.”

Hai người sóng vai nhau đi đến doanh địa. Phong Dực tuyên bố toàn quân nghỉ ngơi dưỡng sức, buổi tối sẽ tiến hành tổ chức tiệc mừng, khao toàn quân.

An Ninh Hề đi đường dài liền mấy ngày, đã rã mỗi mệt, biết buổi tối sẽ tổ chức tiệc mừng nên về doanh trướng nghỉ ngơi trước. Đợi lúc ngủ dậy mở mắt ra thì sắc trời đã đen kịt, lúc đó mới biết đã là buổi tối.

Nàng vừa ngồi dậy liền có người đi từ cửa trướng vào đốt đèn.

“Quân thượng đã tỉnh? Trong doanh thiết yến chiêu đãi người mà người lại ngủ một giấc đến tận bây giờ.” Trong lời nói của Yến Lạc mang theo ý cười. Nàng đi lấy thường phục rồi giúp An Ninh Hề mặc vào.

“Hiện tại chỉ chờ một mình ta thôi hả?” An Ninh Hề nhìn thấy ánh lửa bập bùng bên ngoài cách trướng không xa, vội vàng mặc quần áo.

“Quân thượng không cần sốt ruột, đánh chút phần trước đã.” Yến Lạc kéo nàng ngồi ngay ngắn xuống, bắt đầu chải đầu cho nàng.

An Ninh Hề thấy giọng Yến Lạc cũng không hề nóng vội nên cứ tùy cô ấy.

Tiệc chúc mừng được tổ chức ở doanh địa Tây Hoa. An Ninh Hề từ doanh địa Nam Chiêu đi qua, đi đến chỗ tối đưa tay không thấy được năm ngón giữa hai doanh địa, nàng đột nhiên nhớ tới ngày đó Phong Dực đã hôn nàng ở đây, khiến cho mặt hơi nóng lên.

Chờ nàng đến doanh địa Tây Hoa, Phong Dực liếc mắt một cái liền nhìn thấy gò má hơi ửng đỏ của nàng, càng tôn lên lớp trang điểm trên mặt, có vẻ cực kỳ diễm lệ.

Mọi người ngồi tạo thành một vòng tròn lớn ở giữa doanh địa, chẳng phân biệt tôn ti. Phong Dực ngồi ở vị trí chính Tây thấy An Ninh Hề đến, đứng dậy đi tới trước mặt nàng, nắm tay nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Phong Dực thấy cấp dưới muốn hành lễ nên khoát tay, “Không cần giữ lễ tiết, bây giờ chúng ta đang ở chiến trường, đều là quân nhân không cần khách sáo.”

An Ninh Hề cũng gật đầu nói: “Không sai, mọi người cứ vui chơi hết mình là tốt rồi.”

Vừa nói xong, mọi người đều cực kỳ vui vẻ, không khí bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Một tay Phong Dực nắm tay An Ninh Hề, một tay rót rượu cho nàng, hoàn toàn không ý buông ra.

An Ninh Hề hơi mất tự nhiên, muốn rút tay ra nhưng Phong Dực đột nhiên dùng lòng ngón tay ma sát lòng bàn tay nàng, hạ giọng cười nói: “Trong khoảng thời gian này ngay cả tay Ninh Hề cũng trở nên thô ráp, chắc đã dùng cây cung Minh Nguyệt một thời gian dài.”

An Ninh Hề nghe ra lời y có ‘ẩn ý trong lời nói’, nghĩ nghĩ rồi cố ý hỏi y: “Vậy chắc ngài cũng đã dùng thanh kiếm Sương Hoa kia rồi?”

Phong Dực sững sốt, khẽ mỉm cười lắc đầu, “Trước kia không biết nàng lại không chịu thiết như vậy.”

An Ninh Hề cũng cười. Phong Dực đột nhiên hỏi nàng: “Đúng rồi, câu thơ nàng viết khi tặng kiếm cho ta xuất phát từ đâu vậy? Thanh kiếm ấy tên là Sương Hoa à?”

Sắc mặt An Ninh Hề cứng lại, ánh mắt u ám, “Chỉ là bản thân ta nhàm chán rảnh rỗi nên viết thôi, tên kiếm cũng là tùy tiện đặt.”

Phong Dực thì ngược lại, dường như rất hứng thú. Hắn nhìn chằm chằm mặt nàng tiếp tục hỏi: “Vậy toàn bộ bài thơ như thế nào?”

An Ninh Hề há miệng, quay đầu nhìn y, ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt ôn hòa như ngọc và đôi mắt đen như mực của y. Trong mắt y không hề còn sự sâu sắc không lường được như trước, mà chỉ đơn giản là một cái nhìn chăm chú.

An Ninh Hề thu hồi tầm mắt, thầm nghĩ: bài thơ “Lệ Quân Thiệu Hoa Phú” này đó giờ chưa từng có người thứ ba biết. Không phải nàng sợ Phong Dực sẽ biết được thân phận trước kia của nàng qua bài thơ này, mà chỉ đơn thuần là nàng cảm thấy không thoải mái, nghĩ đến bài phú này sẽ nhớ tới hồi ức trước đây cùng với người kia.

Phong Dực lặng lẽ quan sát thần sắc biến hóa của nàng, đôi mắt dần dần thâm trầm, chỉ có nụ cười tươi trên môi vẫn luôn ôn hòa.

Hồi lâu sau, hai người bị tiếng cười càn rỡ của một người hấp dẫn sự chú ý. Phong Dực và An Ninh Hề xoay đầu qua nhìn, trong vòng tròn là một người mặc áo đỏ rực rỡ, tay nâng bầu rượu, sóng mắt tràn lan, đang cười vô cùng ái muội nhìn Hoắc Tiêu.

Không phải Tôn Vô Gia thì là ai?

An Ninh Hề cố nhịn không bật cười ra tiếng, Tôn Vô Gia liền quay đầu lại, sau khi chớp mắt nhìn nàng xong, cười tủm tỉm nghiêng người qua, bước chân hơi chao đảo, có thể thấy được đã uống quá nhiều.

“Cuối cùng Quân thượng cũng đến rồi, Vô Gia nghe nói hôm nay Quân thượng sẽ tới nên đã chờ trong quán doanh từ sớm.”

An Ninh Hề cố ý nghiêm mặt hỏi Tôn Vô Gia: “Vậy sao vừa rồi không thấy bóng dáng cô đâu? Nói vậy cô đến là vì Hoắc đồ độc chứ gì?”

Mọi người nghe vậy cười rộ lên, Hoắc Tiêu vô cùng xấu hổ.

Trên mặt Tôn Vô Gia lộ ra biểu cảm tủi thân, “Quân thượng đang hiểu lầm nô tỳ. Nô tỳ còn lâu mới vì cái kẻ không lương tâm kia. Nô tỳ thật sự nhớ thương Quân thượng người mà. Chẳng qua trước đó người đang nghỉ ngơi, công tử không cho nô tỳ đi làm phiền người chứ bộ. Nói cho cùng, vẫn là công tử thương người hơn!”

Lời này vừa dứt, trọng tâm cười đùa của mọi người lập tức chuyển tới An Ninh Hề và Phong Dực. An Ninh Hề bất đắc dĩ thở dài, “Quả nhiên nói không lại cô.”

Tôn Vô Gia cười ha ha nói: “Nếu Quân thượng cũng giống Vô Gia, không suy nghĩ gì hết, quãng cả quá khứ và tương lai đi, muốn nói cái gì liền nói cái đó, tự nhiên sẽ là thiên hạ vô địch thôi.”

Mọi người nghe vậy càng cười điên cuồng hơn. Nhưng nụ cười của An Ninh Hề đã từ từ đông cứng lại.

Không suy nghĩ gì hết, quãng cả quá khứ và tương lai đi.

Phong Dực thấy An Ninh Hề như thể đang trầm tư, nhẹ nhàng nhéo nhéo lòng bàn tay nàng, “Ninh Hề, nàng làm sao vậy?”

An Ninh Hề phục hồi tinh thần, nhìn mặt y hồi lâu rồi đột nhiên hỏi một câu: “Ngài thực sự muốn biết bài thơ kia viết về cái gì ư?”

Phong Dực sững sốt, nghĩ ra nàng đang nhắc tới câu thơ bản thân hỏi khi nãy nên gật đầu, “Tất nhiên muốn biết rồi. Ta còn không biết Ninh Hề biết viết thơ đó.”

An Ninh Hề cười nhẹ hai tiếng, ép giọng nói tới cực thấp, “Ngài vẫn còn coi ta như Nữ hầu trước đây không?”

Phong Dực lắc đầu, cũng đè thấp giọng nói hơn rất nhiều, “Tất nhiên là không. Nàng chính là nàng, bất kể trước kia nàng là ai, hiện tại nàng là An Ninh Hề đang ở trước mặt ta, như vậy là đủ rồi.”

Mắt An Ninh Hề lóe lên kinh ngạc, đột nhiên phát hiện dường như bản thân chưa bao giờ nghiêm túc tìm hiểu người đàn ông trước mặt này.

Tôn Vô Gia thấy hai người thấp giọng nói gì đó, còn một mực yên lặng nhìn nhau nữa nên cố ý hắng giọng reo lên: “Ồi chao, ta vẫn nên đi xa một chút thì hơn, bằng không sẽ quấy rầy công tử và Quân thượng chàng chàng thiếp thiếp nha.”

An Ninh Hề bất đắc dĩ nhìn cô gái kia, đưa tay giữ chặt góc áo của cô ấy, cười hỏi: “Hôm nay Vô Gia có mang cây đàn trúc mà cô yêu thích đến không?”

Tôn Vô Gia nhìn nàng đầy nghi ngờ, gật đầu, “Dạ có, sao Quân thượng lại hỏi đến nó?”

An Ninh Hề nhìn thoáng qua Phong Dực, rút tay mình ra khỏi tay y, đứng dậy đi đến trước mặt Tôn Vô Gia, ghé vào tai cô nói nói mấy câu. Tôn Vô Gia nghe xong liền tục gật đầu, tươi cười ái muội liếc nhìn Phong Dực, rồi xoay người lảo đảo tìm cây đàn trúc mà nàng mang theo.

Phong Dực cùng tất cả mọi người đều không hiểu gì mà nhìn An Ninh Hề. An Ninh Hề cười cười với Phong Dực, trong mắt hiện lên sự thanh thản, “Ngài chờ một lát, ta sẽ nhanh chóng nói cho ngài biết bài thơ đó nói về cái gì.”

Phong Dực hiểu được nên cười gật đầu, cao giọng nói với mọi người: “Hôm nay Nữ hầu và Vô Gia cùng hiến nghệ. Mọi người có thể tính là có phúc nghe rồi.”

An Ninh Hề nghe xong lời này liền vội vàng nói: “Bổn cung không biết ca hát, sợ rằng phải khiến mọi người thất vọng.”

Lật Anh Thiên nghe thấy nàng vừa nhắc đến thơ, cười nói: “Ngâm thơ cũng một chuyện tao nhã.”

Mọi người ào ào phụ họa, chỉ có Tần Hạo và Viên Chí ngồi cùng một chỗ liếc nhau một cái, cả hai đều bất đắc dĩ yên lặng uống rượu.

Cuối cùng Tôn Vô Gia cũng ôm cây đàn trúc mà nàng thích nhất ra, lúc đi qua Hoắc Tiêu còn làm như vừa cố tình mà dường như vô ý nhìn y một cái, sau đó cười ha ha ngồi xuống phần đất bên cạnh đồng lửa, đặt cây đàn lên đầu gối, tay phải cầm phần thước trúc (*xem hình cuối chương), giương mắt hỏi An Ninh Hề: “Quân thượng muốn khúc nào?”

An Ninh Hề ngăn người, lắc đầu nói, “Ta không nghiên cứu về âm luật, cô nghe rồi làm đi.”

Tôn Vô Gia hơi nhú mày, có chút khó xử nhìn nàng, sau đó gật đầu, “Vây Quân thượng bắt đầu ngâm thơ đi.”

An Ninh Hề gật đầu, xoay người nhìn thoáng qua Phong Dực, lại nhìn lướt qua những người ngồi quây tròn xung quanh, đột nhiên có chút căng thẳng. Sự căng thẳng này không phải là luống cuống mà là cảm thấy bài phú này của bản thân quá mức vụng về, chỉ sợ sẽ khiến người ta chê cười. Có điều ngẫm lại ở đây không có Lang Thanh Dạ, toàn bộ đều là quân nhân đánh trận sa trường nên cũng khiến nàng tự tin thêm chút.

An Ninh Hề hắng giọng, miệng hé mở chậm rãi đọc từng câu từng chữ của bài phú trong hồi ức, nhưng bản thân nàng hiểu rõ: Đây chỉ là ngâm phú, chứ không hề có liên quan gì đến việc hoài niệm những chuyện đã qua.

“Nguy nguy trọng sơn tư, dao thủy trường lưu tư. Tổ thủ bát thanh trần, phần hương chữ tương tư.”

Tôn Vô Gia suy tư, cây thước trúc trong tay bắt đầu vỗ đàn có tiết tấu, giọng của An Ninh Hề cũng dần dần hòa nhịp với khúc theo tiết tấu.

“Nguyệt Ảnh đăng hoàng hoàng, niệm quân lương mang mang. Cẩm thư do khả thác, chẩm nãi ảnh độc thương.”

Trong lòng An Ninh Hề hơi muốn cười: Bản thân trước kia lại có dáng vẻ của một cô gái nhỏ như vậy.

“Quân tông giang thượng lai, diễm diễm nhất thân bạch. Phi vi thủy lộ cố, tâm băng tự khiết hoài.”

“Quân vu sơn trung hiện, chúc chúc nhất thân diễm. Phi vi đào hoa tẩm, ngọc nhan cánh tự tiên.”

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần nhìn về phía Phong Dực, hiển nhiên cho rằng đây là đang hình dung y. An Ninh Hề cũng nhìn Phong Dực, tất cả những hồi ức liên quan đến bài phú này dường như đã không còn tồn tại.

“Quân hữu vân trung huyết, dao ca thanh bất yết. Lãnh hoa cô độc thể, kham tỉ thiên địa tuyệt.”

“Mạc tàn dương xuân khúc, nguyện dĩ bạch tuyết hòa. Chấp quân sương hoa kiếm, tặng quân phá trận ca.”

“Thiên hạ đa thiếu sự, hung trung hữu khâu hách. Nhất mã bình xuyên khứ, tảo thanh thiên hạ trọc.”

Ánh mắt của Phong Dực nhìn chằm chằm vào An Ninh Hề, ý vị không rõ, chỉ có tươi cười trên mặt là vô cùng rõ ràng.

“Kiếm bính lưu tô trụ, phiến để tiểu thiên hồi. Tiễn tiễn đồng trung ảnh, doanh doanh nhược thu thủy.”

“Tương tư phục tương tư, dư quân biệt ly trì. Phượng Tê u nhiên ngô, long tường cửu thiên thì.”

An Ninh Hề ngâm xong câu cuối cùng, rốt cục miệng cũng lộ ra nụ cười khổ. “Phượng Tê u nhiên ngô, long tường cửu thiên thì”, thật sự là tuyệt đối châm chọc.

Tôn Vô Gia gõ xong tiếng cuối cùng, nơi nơi chìm vào tĩnh lặng. Phong Dực nhìn An Ninh Hề, An Ninh Hề cũng nhìn y.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Phong Dực đột nhiên cười nói: “Hết rồi?”

An Ninh Hề ngẩn ra, tất cả mọi người tò mò nhìn về phía Phong Dực.

Phong Dực cười lắc đầu, “Thực ra ta cảm thấy vẫn nên thêm một câu.”

An Ninh Hề nghi hoặc nhìn y, “Thêm câu gì?”

Phong Dực không trả lời, ngược lại hỏi nàng: “Tên bài thơ này của nàng là gì?”

Ánh mắt An Ninh Hề hơi lóe lên, trầm ngâm chốc lát, “Tên là... Giang Sơn Tươi Đẹp.”

Phong Dực gật đầu, “Giang Sơn Tươi Đẹp, vậy thì càng phải thêm một câu nữa.” Hắn đứng dậy đi đến cạnh An Ninh Hề, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng, “Nên thêm câu này nữa: Phương Hoa có khi chung, cảnh xuân tươi đẹp cũng vội vàng. Đầu ngón tay y ôn nhu, cầm tay cộng đầu bạc.”

Dư âm còn chưa dứt hẳn đã nắm lấy tay An Ninh Hề, tầm mắt gắt gao nhìn nàng, như thể muốn nhìn xuyên thấu linh hồn nàng vậy.

An Ninh Hề như thể bị ánh mắt y làm cho hoảng sợ, thì thào nói: “Phong Dực...”

Tôn Vô Gia lão đảo ôm cây đàn trúc đứng dậy, khoát tay với mọi người, “Ta thấy mọi người giải tán hết đi, không nên quấy rầy công tử và Quân thượng.” Nói xong lại nhịn không được cười thành tiếng.

Có thể tầm mắt của Phong Dực mới dời đi. An Ninh Hề nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, trong lòng bàn tay đã có một lớp mồ hôi mỏng.

Cũng không nghĩ tới lời trêu đùa của Tôn Vô Gia lại thực sự có hiệu quả. Mọi người thật sự đứng dậy cáo từ, một bữa tiệc chúc mừng lại kết thúc một cách nhanh chóng như vậy. Phong Dực cũng không ngăn cản, chờ tất cả mọi người đi rồi hắn mới nắm tay An Ninh Hề, tiễn nàng về quân doanh Nam Chiêu, dọc đường đi rất yên tĩnh.

An Ninh Hề đột nhiên không hiểu rõ tình huống hiện tại, mãi khi đến cửa trưởng, vừa định hỏi thì Phong Dực lại chỉ nói câu “Nghỉ ngơi cho tốt” rồi thản nhiên rời đi.

An Ninh Hề đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng y, đột nhiên thấy hơi hoảng hốt, quay đầu hỏi Yến Lạc: “Chuyện gì thế này?”

Yến Lạc sửng sốt. Đây là lần đầu tiên An Ninh Hề hỏi nàng loại câu hỏi này. Nàng nhìn thoáng qua bóng lưng đã đi xa của Phong Dực, lắc đầu nói, “Yến Lạc không nhìn ra điều gì khác thường cả. Sao Quân thượng lại hỏi như vậy?”

An Ninh Hề cũng không biết vì sao muốn hỏi vậy. Nàng chỉ cảm thấy cái nhìn chăm chăm khi nãy của Phong Dực quá mức xâm nhập, như thể muốn xé bỏ mọi bí mật của nàng vậy.

Nghĩ đến điểm này nàng đột nhiên tỉnh ngộ: Không phải là Phong Dực muốn xé bỏ bí mật của nàng, mà hy vọng nàng có thể xé bỏ bí mật của mình ra cho y xem.

An Ninh Hề nhắm chặt mắt: Vừa rồi nhất thời ảm đầu nên mới ngâm bài phú kia. Bây giờ nàng bắt đầu hồi hận rồi.

Giấc ngủ đêm hôm đó không yên ổn. Trong mộng, đầu tiên An Ninh Hề mơ thấy Sở Nghiệp Kỳ và Quách Tuệ Nguyệt, sau đó lại mơ thấy Phong Dực dịu dàng gọi nàng một tiếng Quân thượng giống như trước kia ở hoàng cung Nam Chiêu, rồi sau đó lại mơ thấy Cơ thái hậu bắt ngờ xuất hiện chắn ở giữa hai người, An Ninh Hề đang kinh ngạc thì thấy Cơ thái hậu đột nhiên cứ ôm ngực kêu đau đớn. Nàng kinh hồn khiếp vía, giật mình tỉnh dậy từ trong mộng, cả người ướt đầm mồ hôi.

Trời đã sáng, An Ninh Hề đứng dậy mặc xiêm y vào, mệt mỏi ấn huyệt thái dương, ra ngoài trưởng đi tìm Yến Lạc. Vừa bước ra khỏi cửa đã thấy Hoắc Tiêu cách đó không xa đang vội vàng bước ra khỏi trưởng của mình, vẻ mặt kích động, sau đó Tôn Vô Gia chậm rì rì đi ra từ trưởng của y, vừa đi vừa vò vò xiêm y trên người, nhìn thấy An Ninh Hề còn lên tiếng chào hỏi.

An Ninh Hề có chút sáng tỏ nhìn Tôn Vô Gia một cái, ánh mắt lại bay tới Hoắc Tiêu ở phía trước. Mặt Hoắc Tiêu đã đỏ ửng chẳng khác nào con gái.

An Ninh Hề vừa định trêu ghẹo y thì đột nhiên Yến Lạc từ đằng xa bước vội tới, vẻ mặt kinh hoảng.

“Quân thượng, không hay rồi. Thái hậu bị không chế rồi!”

An Ninh Hề cả kinh, xoay phắt người nhìn Yến Lạc, “Cô nói cái gì? Rõ ràng thái hậu ở trong cung Nam Chiêu, sao có thể bị không chế được?”

Yến Lạc chuyển tờ giấy đang cầm trong tay lên đưa cho nàng, “Vừa mới có người gấp rút phi ngựa tới đây đưa cho Quân thượng. Nô tỳ thấy người nọ không phải người trong quân đội Nam Chiêu, lòng nghi ngờ có trách nên đã đọc trước, thế mới biết trong đó nói đích thị thái hậu đã bị không chế.”

An Ninh Hề nhận thư rồi đọc một lượt, lửa giận trong mắt bốc lên. Thái hậu thật sự bị không chế rồi. Cảnh trong mơ tới qua hiện lên rõ ràng trong đầu, trong lòng nàng vạn phần bất an.

An Ninh Hề gọi Hoắc Tiêu đang sợ đến ngay người ở bên cạnh, rồi dẫn y vào trong trường thảo luận kế sách ứng phó. Tôn Vô Gia ở một bên nghe thấy, thần sắc cũng căng thẳng, vội vàng chạy về phía quân doanh Tây Hoa.

68. Chương 68: Cơ Thị Tuấn Táng Tại Nam Chiêu

Cuối tháng ba, năm thứ mười bốn Chiêu Hòa Nam Chiêu, Hoàng đế Định Gia của Trung Chu thấy Nữ hầu trên đường đi thể như chẻ tre sắp hội hợp với Phong Dực, lo lắng giang sơn Trung Chu khó giữ được, nên đã âm thầm viết thư cho Cơ thái hậu, biểu đạt ý cầu hòa, hơn nữa mong bà thay mặt dàn xếp.

Lúc Cơ thái hậu nhận được thư đã do dự xem có nên nói cho An Ninh Hề biết hay không, nhưng nghĩ đến ngày đó An Ninh Hề nói rất nghiêm túc rằng không còn khả năng hòa hảo với Trung Chu nữa nên cũng không biết làm sao, càng nghĩ càng do dự.

Hoàng đế Định Gia thấy gửi một phong thư không có kết quả, lại gửi tiếp một phong nữa, nói rằng chỉ cần Cơ thái hậu đứng giữa dàn xếp, để sứ giả Trung Chu tiến cung chờ An Ninh Hề về nước gặp mặt là được, chỉ cần bà làm được điều ấy, sau này Trung Chu và Nam Chiêu có như thế nào đi nữa sẽ không đổ trách nhiệm lên người bà.

Cơ thái hậu vẫn luôn áy náy trong lòng, lúc trước nếu không nhờ Trung Chu, có lẽ mẹ con bà đến cả quốc gia cũng không có chứ nói gì tới thân phận vương thất như ngày hôm nay. Nghĩ đến đây, bà lập tức đồng ý thỉnh cầu của Hoàng đế Định Gia. Là người của hoàng thất Trung Chu, đây là chuyện duy nhất mà bà có thể làm vì Trung Chu.

Bởi vì Cơ thái hậu sợ An Ninh Hề biết sẽ không vui, cũng lo lắng con bé sẽ không đồng ý cho sứ giả Trung Chu vào thành, nên đã làm như Hoàng đế Định Gia nói: Kêu Hồ công công dẫn tướng lĩnh thủ thành Kim Lăng trước, để khi hần thấy sứ giả Trung Chu liền tự động cho vào. Nghĩ đến lúc An Ninh Hề trở về thấy sứ giả Trung Chu, sẽ có nhiều khả năng xoay chuyển hơn.

Cơ thái hậu tiền trăm hậu tấu, gạt An Ninh Hề và vài vị trọng thần trung thành. Nói cho cùng thì bà không không hy vọng sẽ nhìn thấy cảnh những người thân của mình tương tàn mà thôi, có điều bà không ngờ tới chuyện sẽ diễn biến thành tình trạng không thể挽回.

Đầu tháng tư sứ giả Trung Chu tới Nam Chiêu, tướng lĩnh thủ thành nghe Cơ thái hậu phân phó, lúc để người vào vẫn không quên đi bẩm báo một tiếng cho Cơ thái hậu, đồng thời cũng nói lên sự hoài nghi của bản thân.

Đoàn sứ giả lần này có tới gần ngàn người.

Cơ thái hậu nghe vậy cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng đã thả người vào thành, Cơ thái hậu chỉ đồng ý cho hai vị sứ giả đứng đầu vào cung chờ An Ninh Hề về nước, tất cả những người còn lại đều được an trí ở dịch quán.

Bà làm sao biết được ngoài gần ngàn người kia ra, còn có mấy ngàn người khác cải trang thành dân chúng phụ quốc xung quanh thành trà trộn vào thành Kim Lăng.

Cơ thái hậu càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, chung quy vẫn quyết định nên viết thư gửi cho An Ninh Hề nói một tiếng, nhưng thư còn chưa kịp gửi đi thì tai họa đã ập đến, sau đó người của bà cũng bị hai tên sứ giả kia uy hiếp.

Sau khi hai tên sứ giả lợi dụng ẩn tỷ của thái hậu trong cung Thiên Thọ giả truyền ý chỉ, để thủ hạ của chính mình tiến vào trong cung, khống chế cửa cung, lại dùng tính mạng của Cơ thái hậu bức cấm vệ quân trong cung không được chống cự, ngay cả các trọng thần xử lý chính sự ngoài cung cũng bị khống chế.

Một loạt hành động này thật sự quá mức nhanh chóng, hiển nhiên đã bố trí rất lâu, toàn bộ thành Kim Lăng vẫn hoàn toàn không biết nguy hiểm đang lảng lảng cận kề, vương cung đã bị kẻ khác chiếm đoạt.

Hiện tại trong thành Kim Lăng không dư thừa binh lực, cấm vệ quân lại bị gần ngàn người trong cung áp chế, huống chi thái hậu lại ở trong tay bọn chúng, nhất thời chỉ có thể mặc người xâm lược.

Hai tên sứ giả tạm giữ Cơ thái hậu ở tòa lầu phía Tây thành Kim Lăng, dùng tính mạng thái hậu uy hiếp binh lính thủ thành, khống chế được thành lâu, rồi sau đó ba thành lâu khác cũng bị khống chế. Thành lâu phía Tây là nơi An Ninh Hề phải đi qua khi hồi quốc, cho nên hai tên sứ giả đã an bài đại bộ phận người trà trộn vào thành Kim Lăng ở thành lâu này, nhưng lực lượng ở ba thành lâu khác lại tương đối yếu. Bất quá đối với bọn chúng mà nói, đủ để kéo dài tới lúc An Ninh Hề thỏa hiệp là được rồi.

Sau khi An Ninh Hề nhận được tin tức, thương lượng với Hoắc Tiêu xong liền lập tức khởi hành về nước, gần như không hề trì hoãn. Vừa mới chọn xong binh mã chuẩn bị đi thì đã thấy Phong Dực mặc áo giáp mang theo mấy vạn binh mã chờ ở chỗ không xa.

Trong lòng An Ninh Hề cảm động, không kịp cảm tạ một tiếng liền hạ lệnh khởi hành.

Ngày hơn mười vạn binh mã đi tới thành Kim Lăng là vào một buổi sáng mùa xuân, nhưng thời tiết lại âm u đến đáng sợ.

An Ninh Hề liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cơ thái hậu bị khống chế trên thành lâu. Bà bị kiềm chế đứng ở bên cạnh, dung nhan tiêu sái, hiển nhiên đã chịu khổ không ít ngày.

Trên thành lâu đã sớm không còn lấy nửa người binh lính Nam Chiếu, chắc chắn đều đã bị khống chế, chỉ có một loạt kẻ mặc tiện trang tay cầm binh khí đứng ở trên đó.

Cơ thái hậu bị người nắm chặt hai cổ tay, không thể nhúc nhích, trên vai đặt một thanh trường kiếm bóng loáng, mà người đứng sau lưng khống chế bà lại là Tuyên Tử Đô.

Tuyên Tử Đô mặc một bộ xiêm y màu nâu, hóa trang thành văn nhân chính là một trong hai tên sứ giả. Hắn vốn có diện mạo nho nhã, lại hóa trang kiểu này, khó trách khiến Cơ thái hậu cho là sứ giả Trung Chu mà không chút nghi ngờ.

Ban đầu An Ninh Hề tưởng Trung Chu gây ra, đến bây giờ mới biết được là Đông Việt và Trung Chu cấu kết với nhau làm việc xấu. Nàng nắm chặt tay, lạnh lùng nhìn chăm chăm người trên thành lâu, hận không thể xông lên ngay bây giờ.

Cơ thái hậu nhìn thấy An Ninh Hề ở dưới thành, mấp máy đôi môi khô nứt, dùng hết toàn lực kêu lên: “Ninh nhi, con mau đi đi, bọn chúng vì con mà tới đó!”

Tất nhiên An Ninh Hề biết bọn chúng tới vì nàng, nhưng sao nàng có thể rời đi trong loại tình huống này được.

Phong Dực giục ngựa tiến lên một bước, nhìn chăm chăm Tuyên Tử Đô cất cao giọng nói: “Tuyên tướng quân cũng là quân nhân, sao lại có thể làm loại thủ đoạn hèn hạ này?”

Thân hình Tuyên Tử Đô chấn động, ánh mắt hơi hơi ảm đạm. Tất nhiên ông không muốn. Trên thực tế, mấy ngày nay, mỗi lần tiến hành mỗi bước kế hoạch là ông lại cảm thấy áy náy, nhưng đây là mệnh lệnh của vương thượng, ông phải tuân theo. Tuyên Tử Đô ổn định tinh thần, nhìn về phía hai người dưới thành, một người áo giáp màu đen, một người áo giáp màu bạc, thể lực của hai người này đã có thể uy hiếp được Đông Việt, vì quốc gia của bản thân ông chỉ có thể làm loại chuyện mất lương tri này.

“Phong tướng quân không cần nhiều lời, chỉ cần Nữ hầu đáp ứng giao quốc tỵ Nam Chiêu ra, chúng tôi liền tức khắc thả người.”

An Ninh Hề nhìn ông ta một cách có chút không thể tin nổi, trong giọng nói tràn đầy phẫn nộ: “Đúng là như lang tựa hổ, lại còn muốn toàn bộ Nam Chiêu!”

Cơ thái hậu cũng khiếp sợ nhìn hấn ta, không nghĩ tới bọn chúng lại nuôi dã tâm đó.

Tuyên Tử Đô thấy biểu hiện của An Ninh Hề, liếc mắt ra hiệu cho mấy người phía sau, lập tức có vài người tiến lên, đặt đao trong tay lên cổ Cơ thái hậu.

Ông ta nhìn xuống An Ninh Hề, lạnh lùng nói, “Nữ hầu quyết định đi: Muốn mẫu thân của người hay là muốn quốc gia của người?” Ông ta dừng lại một chút rồi bổ sung thêm một câu: “Hiện thời vương cung Nam Chiêu đã bị chúng tôi chiếm cứ, tướng lĩnh của Nam Chiêu đã bị điều đi, chỉ sợ không ai có thể cứu được. Trong tay chúng tôi còn cả mấy trọng thần nữa, chỉ bằng Nữ hầu nhanh chóng đưa ra lựa chọn.”

Nói xong ông ta nói lỏng bàn tay vẫn nắm cổ tay của Cơ thái hậu, giao hoàn toàn Cơ thái hậu cho mấy người thủ hạ, bản thân xoay người về phía sau phất tay, vài người bị áp lên thành lâu, trong đó người cầm đầu lại là Lang thái phó.

Trong lòng An Ninh Hề sôi ruột, Lang Thanh Dạ còn đang ở Nghĩa Dương, An Tĩnh Hề chết ở trên tay mình, chẳng lẽ Lang thái phó cũng phải chết như thế sao?

Phong Dực nhìn thoáng qua An Ninh Hề, trấn an: ” Trước tiên Ninh Hề đừng hoảng loạn. Nàng nhớ lại xem trong thành thành Kim Lăng còn có tướng lĩnh nào có thể điều hành không?”

An Ninh Hề lắc đầu, “Không có, có cũng không cách nào vào trong để điều hành được. Chắc chắn bọn chúng đã uy hiếp tính mạng của mẫu thân ta mới chiếm được vương cung, bằng không mấy ngàn người này sao có thể kiêu ngạo đến mức này. Chúng đã có tính mạng của mẫu thân ta trong tay thì cho dù trong thành Kim Lăng có người cũng không ai dám vọng động.” An Ninh Hề cắn môi, “Lần này do ta sơ suất, đã để Trung Chu và Đông Việt có cơ hội lợi dụng.”

Tuyên Tử Đô thấy An Ninh Hề dường như có chút dao động, vẫy tay gọi người dẫn mấy người Lang thái phó đi, tiếp tục hỏi nàng: “Chắc Nữ hầu đã suy nghĩ xong rồi?”

Ngực An Ninh Hề phập phồng bất định, ánh mắt phẫn hận trừng ông. Yến Lạc ở bên cạnh cũng lo lắng nhìn An Ninh Hề, đáng tiếc thành lâu quá cao, bằng không với khinh công của nàng muốn cứu người là có khả năng.

Quân đội Nam Chiêu phía sau An Ninh Hề nhìn thấy bản thân Quân thượng bị người ta uy hiếp, thái hậu bị khống chế, thành Kim Lăng lại không vào được, nghĩ đến người nhà của mình, họ nhao nhao oán giận, đã nhịn không được muốn liều chết xông vào.

Phong Dực nghĩ nghĩ, kêu Lật Anh Thiển dẫn quân đi vòng qua mấy cửa thành khác của thành Kim Lăng. Tuyên Tử Đô thấy thế trong lòng không yên, vội vàng dùng tính mạng Cơ thái hậu bức bách: “Tốt nhất Phong tướng quân dừng hành động thiếu suy nghĩ!”

Tuyên Tử Đô an bài không đủ nhân thủ ở ba thành lâu kia, sao có thể dễ dàng để người của Phong Dực đi qua.

Phong Dực bất đắc dĩ, đành phải kêu Lật Anh Thiển dừng lại, sầu lo nhìn lướt qua An Ninh Hề.

“Nếu như Nữ hầu vẫn chưa đưa ra được quyết định, vậy thì đừng trách chúng tôi ra tay vô tình!” Giọng Tuyên Tử Đô mang theo chút sôi ruột, hiển nhiên đã không muốn lãng phí thêm thời gian.

An Ninh Hề ngửa đầu nhìn Cơ thái hậu, trong mắt ngập tràn lo lắng. Nàng đến từ dị thế, chưa bao giờ cảm nhận được cái gọi là tình thân ấm áp. Cơ thái hậu là người đầu tiên nâng niu nàng trong lòng bàn tay, thậm chí suýt chút nữa đã mất mạng chỉ vì cứu nàng. Thời gian sống chung dài như vậy, nàng đã sớm coi Cơ thái hậu như người mẹ ruột của mình, nhưng hiện tại nàng chỉ có thể giương mắt nhìn bà bị khống chế mà không có cách nào cứu được.

Cơ thái hậu cũng cúi đầu nhìn An Ninh Hề. Gió xuân thổi qua, mái tóc bà khẽ tung bay trong gió. Thành lâu rất cao, nhưng An Ninh Hề lại rõ ràng nhìn thấy Cơ thái hậu mỉm cười với nàng.

Trong lòng An Ninh Hề nhanh chóng lướt qua sự bất an. Cơ thái hậu đã mở miệng trước nàng một bước: “Ninh nhi, hiện tại vương thất Nam Chiêu chỉ còn lại con và ta thôi...”

Giọng nói này không sốt sắng như lúc đầu mà chỉ bình thản và an tường.

Giọng nói của Cơ thái hậu cũng không cao, nhưng lại khiến cho khắp nơi chìm vào yên tĩnh. Giọng nói của bà theo cơn gió thổi qua truyền tới tai mọi người dưới thành: “Nam Chiêu có được như hiện tại đều nhờ vào các đời quân chủ trước tự tay sáng lập lên, tuyệt đối không thể mất ở trong tay một tội nhân như ta!”

An Ninh Hề kinh hãi hô lên: “Mẫu hậu...”

Cơ thái hậu dùng ánh mắt ngăn cản An Ninh Hề, “Ai gia chưa bao giờ công hiến bất kỳ điều gì cho Nam Chiêu, hôm nay càng không thể mắc thêm lỗi lầm nào nữa. Ai gia tự nhận đã hết tình hết nghĩa với Trung Chu, nhưng Trung Chu không niệm tình thân, đầu tiên là phụ Nam Chiêu, hiện tại lại liên hợp ngoại quốc chèn ép cô nhi quả mẫu chúng ta, có thể thấy thiên đạo bất nhân, để đức tiêu vong!”

Giọng bà nói hai câu sau càng cao, càng đông đặc, ngay cả Tuyên Tử Đô cũng bị khí thế của bà chấn trụ.

Bây giờ, cung trang trên người Cơ thái hậu đầy nếp nhăn, tóc tai hỗn độn, giữa cổ rỉ ra vài giọt máu, nhưng cả người vẫn cao quý nghiêm trang, không thể xâm phạm.

“Trung Chu và Đông Việt là cá mè một lứa, tương lai ắt gặp quả báo, hôm nay Ninh nhi con mà dùng quốc tỹ Nam Chiêu đổi lấy tính mạng ai gia y như yêu cầu của bọn chúng, ai gia tuyệt đối sẽ không sống tạm trên hậu thế!”

An Ninh Hề đã hiểu ý đồ của bà. Nàng hoảng loạn xoay người xuống ngựa, suýt nữa té ngã trên đất. Nàng gần như chao đảo nghiêng ngã chạy lên vài bước, gắt gao nhìn chăm chăm Cơ thái hậu, đôi môi đóng mở nhưng không thốt lên được tiếng nào.

Phong Dực và Yến Lạc thấy thế cũng vội vã xuống ngựa, vội vàng chạy theo.

Cơ thái hậu nhìn chăm chăm An Ninh Hề thật sâu, ánh mắt nhu hòa, mang theo một tia quyến luyến, sau đó lại trở nên vô cùng cương nghị. An Ninh Hề mơ màng nhìn bà, trong mắt từ từ hiện ra kinh hãi.

“Trước kia ai gia là công chúa của Trung Chu, thân phận ấy đã từng khiến ai gia vinh quang, nhưng không nghĩ rằng bây giờ chính thân phận ấy lại hại Nam Chiêu.” Ánh mắt sắc bén của Cơ thái hậu nhìn quét qua binh lính dưới thành, “Tất cả binh lính Nam Chiêu nghe đây, từ nay về sau Nam Chiêu và Trung Chu không còn bất kỳ liên quan nào nữa. Trung Chu bất nhân trước, Nam Chiêu không còn bất kỳ lý do gì để nhượng bộ cả. Hôm nay, tại nơi này, ai gia tại muốn nói rõ: Sau này Nam Chiêu nhất định phải san bằng Trung Chu!”

Thân mình An Ninh Hề lung lay, Phong Dực vội đỡ lấy nàng, ánh mắt nhìn về phía Cơ thái hậu tràn đầy sùng kính.

Cơ thái hậu đang từ biệt con gái, đồng thời cũng là phương thức tác chiến lót đường cho An Ninh Hề về sau.

Gần như toàn thân An Ninh Hề đều đang run rẩy, máu toàn thân như thể chảy ngược khiến nàng vô cùng khó chịu. Nàng ngược đời mắt hoảng sợ lên nhìn bóng người trên thành, khắp nơi vẫn chìm vào tĩnh lặng.

Cơ thái hậu nhìn An Ninh Hề, sau đó tầm mắt dời về phía Phong Dực, ánh mắt nặng nề, “Ta giao Ninh nhi cho con đó.”

Mặt Phong Dực khẽ động, kiên định gật đầu với bà, ánh mắt lộ ra đau thương.

An Ninh Hề cuống quít la lên: “Mẫu hậu, đừng...”

“Ninh nhi!” Cơ thái hậu ngắt lời con gái một cách dứt khoát, “Con nhớ kỹ, con là Quân của một nước, chẳng lẽ con muốn dùng toàn bộ vận mệnh của dân chúng thành Kim Lăng làm tiền đặt cược sao? Hay là con thực sự tính chấp tay nhường cơ nghiệp tổ tiên cho kẻ khác?”

An Ninh Hề ngẩn ra, chỉ biết gắt gao nhìn chăm chăm Cơ thái hậu, nói không nên lời.

Cơ thái hậu nghiêm nghị nhìn nàng, “Ninh nhi...”

An Ninh Hề bị tiếng gọi này của bà làm cho giật mình tỉnh lại. Nàng nhắm chặt mắt, đẩy Phong Dực ra, lui xuống phía sau vài bước rồi đứng lại, cả người run lập cập, sau đó đột nhiên quỳ sụp xuống đất, giọng nói bi thương vang vọng khắp nơi: “Con gái... cung tiền mẫu hậu!”

Cơ thái hậu mỉm cười gât đầu, không hề bi thương, ngược lại là giải thoát.

Phong Dực thở dài trong lòng, cũng quỳ xuống bên cạnh An Ninh Hề: “Phong Dực cung tiền mẫu hậu.”

Tất cả hơn mười vạn binh lính phía sau đều quỳ rạp xuống đất, tiếng hô trấn động đất trời: “Cung tiền thái hậu!”

Tuyên Tử Đô dự cảm không ổn, vội vàng tiến lên. Cơ thái hậu lại đột nhiên quay đầu cười với ông ta, khiến bước chân ông nhất thời dừng lại tại chỗ.

“Sao ai gia có thể để mạng mình táng trong tay lũ tặc các ngươi!” Bà sử dụng sức lực toàn thân, bất ngờ thoát khỏi sự kìm kẹp của mấy người, ngay cả bị đao rạch vài vết trên cổ cũng không để ý, vùng vẫy nhảy xuống thành.

Âm thanh vật nặng rơi xuống đất kèm theo tiếng kinh hô truyền đến. Đầu An Ninh Hề chạm trên đất, thân mình không ngừng run rẩy, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Mùi máu tươi truyền vào trong mũi, An Ninh Hề đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lướt qua Cơ thái hậu đang nằm trong vũng máu. Nàng đứng bật dậy, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm cửa thành, quát lên một tiếng tê tâm liệt phế vang tận mây xanh: “Công thành!”

69. Chương 70: Đoàn Quân Bi Thương Tiến Vào Trung Chu

An Ninh Hề gục đầu lên vờ vai Phong Dực lặng lẽ rơi không biết bao nhiêu là nước mắt, như thể muốn khóc cho vơi hết những giọt nước mắt đã đè nén suốt mười năm sầu khổ. Yến Lạc bưng thuốc an thần vào, Phong Dực tự mình nhận lấy, Yến Lạc lại lặng lẽ lui ra ngoài.

Phong Dực đỡ An Ninh Hề ngồi ổn định rồi tự mình bón từng muỗng từng muỗng để nàng uống hết chén thuốc. An Ninh Hề trải qua một giấc mộng khiến nàng giãy dụa đến mệt mỏi, cả người không còn chút sức lực nào, nên cũng không từ chối ý tốt của y, tùy y tự tay bón từng muỗng thuốc đến miệng mình.

Thuốc an thần phát huy tác dụng rất nhanh. An Ninh Hề ngủ say, Phong Dực vẫn trông chừng bên giường không rời nửa bước. Hắn nhớ lại biểu hiện như thể nổi điên khi này của nàng mà trong lòng tràn đầy thương yêu.

Người trước mắt này đã trải qua sự hành hạ và thăng trầm tới mức nào mới dùng bộ dáng của ngày hôm nay để đứng trước mặt hắn. Hắn nhẹ nhàng thở dài nắm lấy tay An Ninh Hề: “Ninh Hề, đều đã qua rồi...”

Qua một lúc lâu, thấy An Ninh Hề đã ngủ an ổn, Phong Dực nhớ tới còn phải đi sắp xếp hậu sự của Cơ thái hậu nên đành phải gọi Yến Lạc vào chăm sóc nàng, còn mình thì đứng dậy rời khỏi cung Thiên Thọ.

Hồ công công vẫn khóc nức nở bên ngoài điện. Phong Dực thở dài, “Di thể của thái hậu đã ở trong cung, tại sao ông không đi coi chừng?”

Hồ công công lau nước mắt giải thích: “Lão nô thật sự không đành lòng thấy thái hậu nằm đó mà không hề nhúc nhích. Lão nô...” Ông càng nói càng nghẹn ngào, nói không được một câu hoàn chỉnh.

Trong lòng Phong Dực cảm phục tình nghĩa chủ tớ giữa Hồ công công và Cơ thái hậu. Y dụi dụi hỏi: “Vậy bây giờ di thể đang ở đâu?”

Hồ công công hút mũi trả lời: “Ở trong cung Vĩnh Dạ.”

Phong Dực gật đầu, “Ninh Hề vẫn còn đang nghỉ ngơi, ông hãy chăm sóc nàng cho tốt. Ta đi xử lý chuyện hậu sự của thái hậu.”

Hồ công công vội vàng đáp. Phong Dực xoay người rời đi.

Có điều hần đi chưa được bao lâu thì Yên Lạc liền đi từ trong điện ra, nhìn Hồ công công nói: “Công công, Quân thượng mời ngài vào.”

Hồ công công sững sờ, quên cả rơi lệ, “Không phải Quân thượng đang nghỉ ngơi sao?”

Yên Lạc gật đầu, vẻ mặt có chút lo lắng, “Quân thượng đã tỉnh rồi, ngài vào xem một chút đi.”

Hồ công công vừa nghe xong, vội vàng lau nước mắt trên mặt rồi đến gần cung điện.

An Ninh Hề đã ngồi ở mép giường, áo giáp trên người đã được cởi bỏ, chỉ mặc trung y, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt.

Hồ công công kiềm chế rơi nước mắt trước mặt nàng, nghẹn ngào hành lễ: “Lão nô tham kiến Quân thượng.”

Tầm mắt của An Ninh Hề rơi vào người ông, nhẹ giọng nói: “Hồ công công có biết trong cung này có ai tay nghề giỏi không?”

Hồ công công ngẩn ra, ngẩng đầu lên khẽ gật đầu với nàng, “Tất nhiên là có, trong cung có nơi tư tảo chuyên môn.”

An Ninh Hề gật đầu, “Vậy thì tốt. Ông kêu bọn họ làm hai tấm linh vị.”

Thế Hồ công công mới biết nàng tâm niệm hậu sự của Cơ thái hậu. Ông đang chuẩn bị đi làm lại cảm thấy không đúng, vội vàng hỏi: “Quân thượng, vì sao phải làm hai tấm?”

Ánh mắt An Ninh Hề mơ màng, hồi lâu sau trên mặt xuất hiện nụ cười yếu ớt, “Một tấm cho mẫu hậu, một tấm cho chính bốn cung.”

Hồ công công cả kinh thất sắc, vội vàng phủ phục trên mặt đất, “Quân thượng nhất định không thể có ý niệm xằng bậy chuyện sống chết. Hiện tại toàn bộ Nam Chiêu đều trông cậy vào Quân thượng.”

Yên Lạc đứng ngoài điện nghe thấy cũng vội vàng xông vào, “Quân thượng, người...”

An Ninh Hề thở dài gơ tay lên ngắt lời cô, nói có chút yếu đuối: “Tất nhiên bốn cung không có ý niệm muốn chết, chỉ là chuẩn bị trước thôi. Vương thất Nam Chiêu có bốn cung ở đây còn có thể làm linh vị thay mẫu hậu, nhưng nếu bốn cung không còn nữa còn có ai làm linh vị thay bốn cung? Các người không cần nhiều lời, y mệnh làm việc là được.”

Hồ công công thấy giọng nàng kiên quyết, không thể làm gì khác hơn là ứng tiếng rời khỏi điện.

Yên Lạc đột nhiên cảm thấy có chút bận tâm nhíu mày nhìn An Ninh Hề. Mà An Ninh Hề nói xong lời này liền tự nằm lên giường tiếp tục nghỉ ngơi, như thể không có bất cứ điều khác thường nào.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống Yên Lạc bưng bữa tối vào An Ninh Hề mới tỉnh lại. Nàng dùng bữa tối qua loa rồi trở về điện Thiên của cung Trữ Minh tắm rửa, sau đó mặc một bộ bằng lụa trắng, tóc buộc tùy ý có cài một bông hoa lụa trắng.

Yên Lạc cho là An Ninh Hề muốn qua tế điện Cơ thái hậu ở cung Vĩnh Dạ, nhưng lại thấy nàng đi vào thư phòng, nhốt mình bên trong không biết làm gì. Yên Lạc không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn canh giữ ở cửa.

Chốc lát sau Hồ công công dẫn theo một cung nhân đi tới. Yến Lạc hỏi Ninh Hề có muốn gặp hay không. Vẫn chưa nghe thấy tiếng An Ninh Hề trả lời thì đã thấy nàng mở cửa đi ra.

Sau khi nghỉ ngơi và tắm rửa tinh thần của An Ninh Hề đã tốt hơn trước nhiều. Nàng vừa nhìn Hồ công công vừa nhìn cung nhân sau lưng ông. Hai người đang định hành lễ với nàng, nàng đã mở miệng nói: “Không cần đa lễ đâu. Làm xong linh vị rồi?”

Hồ công công gật đầu, cung nhân sau lưng vội vàng cung kính dâng đồ trong tay lên. An Ninh Hề kéo miếng vải tơ phủ bên trên xuống, hai tấm linh vị xuất hiện trước mắt. Hai tấm linh vị đều được thợ làm hết sức tinh xảo: dùng gỗ lim tốt để tạc thành, bốn phía trang trí bằng hoa văn của vương thất Nam Chiêu. Trong đó, trên một tấm có viết “Đại nghĩa thuận thành công đức Thánh mẫu Vương thái hậu An Cơ thị chi linh vị”.

An Ninh Hề nhận linh vị, hỏi Hồ công công: “Thụy hào* này là do ai định?” (*tên gọi của người đã mất)

Hồ công công trả lời: “Là thế tử điện hạ của Tây Hoa. Hiện tại do chính thế tử điện hạ, Lang thái phó và Hoắc đô đốc lo liệu hậu sự của thái hậu.” Nói tới đây, trong mắt ông lại ngân ngấn nước.

An Ninh Hề gật đầu, “Làm phiền ngài ấy rồi. Cứ dùng thụy hào này đi.”

Dường như Hồ công công nhớ tới chuyện gì, lại bổ sung: “Thế tử còn phái người đào chỗ đất nhuộm máu nơi thái hậu rơi xuống nữa. Ngài ấy nói tương lai sau khi báo thù cho thái hậu sẽ dựng một tấm bia công đức cho thái hậu ở chỗ đó.”

Ánh mắt An Ninh Hề khẽ dao động, “Ngài ấy có lòng, vậy thì làm như vậy đi.”

Tầm mắt của nàng dời về phía một tấm linh vị khác, nhìn thấy bên trên viết “Nam Chiêu Chiêu Hòa Nữ vương bệ hạ An thị Ninh Hề vị”.

An Ninh Hề cong khóe miệng, nở nụ cười quỷ dị. Nàng hừ lạnh một tiếng, “Hay lắm! Hiện tại bốn cung không chịu quản lý của hoàng quyền, nên gọi là Nữ vương, gọi là Nữ hầu cái gì nữa chứ?” Nàng nhìn lướt qua Hồ công công, “Trọng thưởng vị thợ thủ công kia.” Nói xong tự tay nhận lấy hai tấm linh vị, cất bước đi về phía trước.

Yến Lạc thoáng sửng sốt, đuổi theo sát bước An Ninh Hề. Nàng cho là An Ninh Hề muốn đến cung Vĩnh Dạ, nhưng không nghĩ rằng nàng lại đến thái miếu khác của cung Vĩnh Dạ.

Thái miếu lạnh lạnh, người canh giữ nhìn thấy An Ninh Hề một thân trắng thuần đi tới, trong tay còn nâng hai tấm linh vị vội vàng hành lễ, mở cửa cho nàng vào.

An Ninh Hề vừa bước một chân vào, hơi dừng một chút liếc mắt nhìn linh vị trong tay của mình, sau đó mới cất bước đi tiếp. Yến Lạc vẫn canh giữ ở cửa như cũ.

Trong điện thấp vô số đèn Trường Sinh nhỏ, chiếu cả tòa điện lớn sáng như ban ngày. Ánh mắt của An Ninh Hề lưu luyến một hồi tại bức họa của các quân chủ đời trước rồi lại nhìn hương án thờ phụng vô số linh vị. Nàng tiến chậm lên, đặt theo thứ tự linh vị của Cơ thái hậu và của mình ở phía dưới

Nàng nhìn linh vị của Cơ thái hậu, rừ mắt nhẹ giọng gọi: “Mẫu hậu...” Sau đó nhẹ đưa tay phải lên thắp một chiếc đèn Trường Sinh cho Cơ thái hậu. Sau đó đặt bài vị của chính mình phía dưới linh vị của các vị quân chủ đời trước, cũng chủ động thắp một chiếc đèn Trường Sinh.

An Ninh Hề đứng phía dưới, ánh mắt phản chiếu ánh nến, ánh sáng lưu động nói không ra ý vị của nó. Nàng lặng lẽ nhìn linh vị của mình, đột nhiên nhỏ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi...”

Tiếng “xin lỗi” này là nàng nói với An Ninh Hề thực sự. Nàng đã chiếm thân thể của nàng ấy, có được người nhà của nàng ấy nhưng lại tự tay độc chết một người, gián tiếp hại chết một người cho nên nàng mới có thể nói tiếng “xin lỗi” kia.

Lúc trước suýt chút nữa An Ninh Hề đã thoát hồn, mà vào thời khắc nàng tỉnh lại, người đầu tiên nàng cảm thấy có lỗi chính là Nữ hầu An Ninh Hề thực sự. Nàng dùng thân phận của An Ninh Hề đi báo thù nhưng không hề nghĩ rằng sẽ đối lấy nhiều đau đớn hơn.

An Ninh Hề nhắm mắt lại. Nàng đã không còn dư thừa tinh lực suy nghĩ xem những chuyện mình đã làm là nên hay không nên. Nàng chỉ muốn nhanh nhanh báo thù rửa hận, kết thúc tất cả. Ban đầu nàng còn tính đi từng bước một, nhưng chuyện suýt chút nữa đã thoát hồn hôm nay khiến nàng sinh lòng sâu lo: ngộ nhờ lần sau nàng không trở về thân thể này được nữa thì nàng báo thù kiểu gì?

An Ninh Hề nhìn chằm chằm bài vị của mình tự lẩm bẩm: “Ít nhất ta sẽ báo thù cho mẫu hầu trước, như vậy cũng coi như cho cô một câu công đạo.” Nàng lại nhìn linh vị của Cơ thái hậu một chút, sau đó trở về trạng thái trầm tĩnh ban đầu, xoay người đi ra khỏi đó.

Hồi ức và yếu đuối, chùn bước và sợ hãi chỉ tồn tại trong mộng. Con đường sau này nàng phải đi nàng nhất định phải kiên định.

An Ninh Hề ra khỏi điện, rớt cuộc cũng dẫn theo Yến Lạc đến cung Vĩnh Dạ.

Từ xa đã nhìn thấy màn trắng bay bay. Cung nhân cầm vải trắng trong tay đi đi lại lại bắt đầu bày trí vương cung từ nơi này.

An Ninh Hề bước từng bậc thang, bước vào cửa điện. Phong Dực thấy nàng xuất hiện nên bước nhanh tới, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, “Ninh Hề, nàng đỡ hơn rồi chứ?”

An Ninh Hề gật đầu, thấy y đã mặc đồ tang màu trắng, trên mặt mang theo cảm kích, “Phiền ngài lo lắng rồi.”

Phong Dực lắc đầu, “Giữa ta và nàng cần gì nói những lời khách khí này.” Hắn dắt An Ninh Hề đi tới linh đường, dịu dàng hỏi nàng: “Nàng cảm thấy có gì không chu toàn không?”

Lang thái phó và Hoắc Tiêu đi tới hành lễ với An Ninh Hề. Nàng khoát tay ý bảo hai người không cần đa lễ, sau đó quay đầu lại nói với Phong Dực: “Ta luôn yên tâm về việc ngài làm.”

Phong Dực nắm chặt tay nàng, miệng nở nụ cười nhẹ nhàng như muốn an ủi nàng. Sau đó hắn cùng nàng quỳ xuống tẩm đệm trước thọ quan*, đốt tiền vàng cho Cơ thái hậu. (*quan tài dành cho người sống thọ)

An Ninh Hề chăm chú đốt tiền vàng. Hồi lâu sau, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Lang thái phó: “Lang thái phó chuẩn bị một chút, ngày mai bốn cung muốn tế thiên.”

Người bên trong linh đường đều hơi sửng sốt. Tất cả đều nhìn nàng một cách kỳ quái. Lang thái phó kinh ngạc hỏi nàng: “Vì sao Quân thượng đột nhiên muốn tế thiên?”

An Ninh Hề nhìn quan tài một chút rồi rũ mắt xuống, “Để tỏ rõ quyết tâm san bằng Trung Chu của bốn cung.”

Phong Dực nghe ra ý đồ của nàng, nhíu mày hỏi, “Ninh Hề, nàng có quá vội vàng không?”

Tất nhiên An Ninh Hề biết đó là hành động vội vàng, nhưng nàng không thể không làm.

“Ta đã chuẩn bị sẵn sàng, không sao.”

Mây đen trong mắt Phong Dực cuộn cuộn, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

An Ninh Hề ra lệnh một tiếng, ngày hôm sau thật sự cử hành tế lễ thiên ở trong cung, địa điểm vẫn là trên vọng đài cao nhất.

Tất cả dân chúng thành Kim Lăng lại một lần nữa chen lấn ngoài cung, ngược đầu nhìn hai bóng dáng trắng thuần trên đài cao ngất. Họ không hiểu tại sao Quân thượng lại thực hiện đại điển tế thiên vào ngày thứ hai sau khi Cơ thái hậu qua đời.

An Ninh Hề nhận cây nhang từ tay lễ quan. Nàng giương mắt phía chân trời xanh thẳm, bái lạy trời cao, giọng nói trong trẻo theo đó vang lên: “Ninh Hề của An thị Nam Chiêu hôm nay tế bái cáo thiên: từ nay vương thất Nam Chiêu và Trung Chu không còn bất kỳ quan hệ nào, càng không có huyết thống tình thân. Mối thù giết mẹ không đội trời chung. Nay An Ninh Hề ta thề lần nữa: không báo thù này, thề không làm người! Một ngày nào đó sẽ san bằng hai nước Chu Việt, rửa sạch nỗi nhục trước kia!”

Dân chúng phía dưới tinh thần phấn nộ, âm âm phụ họa.

An Ninh Hề quay đầu nhìn về phía Phong Dực, khẽ cười cười, “Đây chính là lúc, không phải ư?”

Phong Dực mấp máy môi, vẫn lo lắng như cũ, “Nàng định khi nào mang binh đánh Trung Chu?”

An Ninh Hề liếc nhìn dân chúng phía dưới, nhẹ giọng phun ra hai chữ: “Bây giờ.”

Phong Dực cả kinh, tiến lên một bước kéo nàng, “Ninh Hề, có phải nàng quá nóng lòng báo thù rồi không?”

Một tay của An Ninh Hề đè lại bàn tay của y trên cánh tay mình, chăm chú nhìn y, “Ta nhất định phải báo thù bây giờ.”

Phong Dực giật mình nhìn nàng, ánh mắt nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh. Hắn rút tay ra nắm ngược lại tay nàng trong tay mình, gật đầu nói, “Ta giúp nàng.”

An Ninh Hề lắc đầu, “Ngài ở Tây Hoa đề phòng Đông Việt tương trợ Trung Chu trước là được. Trung Chu cứ để ta ứng phó.” Tầm mắt của nàng dời về phía chân trời, giọng nói nhẹ nhàng mông lung, “Lúc ấy mẫu hậu nói muốn binh lính Nam Chiêu san bằng Trung Chu, ta sẽ nhanh chóng để người được thấy ngày đó...”

Kinh biến ở Nam Chiêu đã theo việc Tuyên Tử Đô chạy trốn mà truyền đến Đông Việt và Trung Chu. Trong lòng Hoàng đế Định Gia cực kỳ áy náy. Ông ta không ngờ mọi việc diễn ra như nước lúc trước của mình lại có một mặt cương liệt như thế.

Mà Sở Nghiệp Kỳ lại có chút hối hận.

Cái gọi là ‘ai binh tất thắng’, nay Nam Chiêu mang nỗi đau mất đi thái hậu, An Ninh Hề nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, binh lính Nam Chiêu phần nộ, đến lúc đó tất nhiên thực lực sẽ tăng nhiều.

Nhưng hắn không ngờ An Ninh Hề lại có động tác nhanh như thế, nhanh đến nỗi ngay cả hậu sự của mẫu thân mình vẫn chưa lo liệu xong đã tiến thẳng tới Trung Chu.

Tháng tứ năm mười bốn Chiêu Hòa Nam Chiêu, An Ninh Hề bỏ phong hào Nữ hầu, tự phong là Nữ vương Chiêu Hòa, lệnh Hoắc Tiêu cố thủ Nam Chiêu sau đó tự mình dẫn mười lăm vạn binh mã Nam Chiêu trùng trùng điệp điệp tiến thẳng tới Trung Chu.

Hoàng đế Định Gia không khỏi kinh hãi, vội vàng cầu viện Đông Việt. Phong Dực lại dùng bỏ câu đưa tin lệnh Viên Chí và Chu Lập dẫn hai mươi vạn binh mã Tây Hoa chặn trụ Đông Việt, khiến Trung Chu rơi vào cảnh tứ cố vô thân.

Rồi sau đó Bắc Mạnh nhận được tin tức cũng tập hợp binh mã, chờ điều lệnh. Nhất thời thiên địa biến sắc, lòng người trong thiên hạ đều hoảng sợ.

Kể từ đó Sở Nghiệp Kỳ mới biết trận ác chiến thực sự đã đến. Hắn đứng trước tấm bản đồ trong điện Quang Chính do dự không thôi: nếu ra sức phá vòng vây đi cứu viện Trung Chu, mặc dù có thể có giữ được người minh hữu này, khiến tương lai có nhiều thêm một phần lực lượng Đông Việt, nhưng Đông Việt tất phải tổn thất nặng nề. Hơn nữa nhìn khí thế của ba nước như vậy hiển nhiên nhất định muốn diệt Trung Chu. Có điều sau Trung Chu tất nhiên là Đông Việt.

Sở Nghiệp Kỳ cảm tức trong lòng: ban đầu thật sự nóng lòng mới có thể nghe theo kế sách của một người đàn bà như Vương hậu, tạo thành cục diện ‘cuối hổ khó xuống’ như ngày hôm nay.

Trong nháy mắt trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện bóng dáng của vị cố nhân kia. Nếu như nàng vẫn còn sống thì có lẽ hôm nay mình sẽ không chật vật thế này.

70. Chương 71: Núi Này Chôn Cố Nhân

Mười lăm vạn binh mã của An Ninh Hề giương cao ngọn cờ quốc thù đại hận mà đến. Tất nhiên Hoàng đế Định Gia cực kỳ hoảng sợ. Ông ta cuống quýt khẩn cấp điều quân, còn mời cả bị hộ quốc tướng quân Mông Đình Chi đã sớm cưỡi ngựa về quê tới hộ giá.

Vị lão tướng Mông Đình Chi này đã ngoài bảy mươi, râu tóc cũng đã hoa râm nhưng vẫn rất có tinh thần, vừa nghe An Ninh Hề tự xưng là Nữ vương, còn dẫn theo mười lăm vạn binh mã xông tới Trung Chu lập tức tức sùi bọt mép, mặc áo giáp tới Lạc Dương lĩnh mệnh.

Hoàng đế Định Gia đang gấp đến độ quay mòng mòng ở ngự thư phòng. Mông Đình Chi bước trầm ổn đi vào. Hoàng đế Định Gia còn chưa kịp nghênh đón thì lão tướng quân đã mở miệng, giọng vang như chuông đồng: “Bệ hạ đã có đối sách gì chưa?”

Hoàng đế Định Gia trực tiếp bỏ quên sự thật rằng ông ta không hành lễ kéo ông ta đến đứng trước tấm bản đồ, lo lắng nói: “Trẫm cảm thấy lấy lực thật của Trung Chu thực sự khó có thể chống lại ba nước Nam Chiêu, Tây Hoa và Bắc Mạn. Nhưng hiện tại Đông Việt bị Tây Hoa ngăn cản, muốn qua trợ giúp Trung Chu ắt hẳn phải có một cuộc ác chiến với Tây Hoa, đến lúc đó nói không chừng còn chưa cứu được Trung Chu thì Trung Chu đã bị Nam Chiêu đánh cho sụp rồi.”

Mông Đình Chi hơi không kiên nhẫn nhìn Hoàng đế Định Gia, “Bệ hạ cần gì đề cao chí khí của người khác, diệt uy phong cả chính mình. Nữ hầu kia cùng lắm cũng chỉ là phận nữ, có gì phải kiêng kỵ.” Mặc dù lời ông ta nói ngạo mạn nhưng ông ta cũng không phải người khoác lác. Trung Chu có thể được như hôm nay đều là công lao của ông ta.

Mông Đình Chi chỉ vào dãy núi trùng điệp giữa Lạc Dương và Khai Phong, “Chắc hẳn Bệ hạ nên thấy nơi này. Vị trí nơi Tây Hoa ngăn cản cũng chỉ ở duy nhất phía Tây, núi Bát Vương là một con đường khác để dẫn vào nơi của quân lính Đông Việt.”

Hoàng đế Định Gia nhíu mày, “Nhưng đi từ đây sẽ phải đi đường vòng. Nói như vậy, chẳng phải sẽ làm trễ nải thời gian lâu hơn? Sao Trung Chu có thể kéo dài thời gian như vậy trong khi Nam Chiêu đang như hổ rình mồi lúc này?”

Mông Đình Chi cười ha ha, “Bệ hạ yên tâm, cự thần sẽ dẫn binh mã vào trong núi Bát Vương, bệ hạ cũng đừng quên phía sau dãy núi, cách đó không xa chính là nhánh sông của Hoàng Hà.”

Đột nhiên Hoàng đế Định Gia như thể hiểu được, nhất thời chuyển buồn thành vui, “Hay hay hay. Vậy cứ làm theo như lời lão tướng quân nói, bây giờ trẫm sẽ lập tức gửi thư tín cho Đông Việt, để bọn họ dẫn binh từ bên kia tới dãy núi. Lão tướng quân ngàn vạn phải đại bại bởi Nam Chiêu, giữ được giang sơn của Trung Chu ta.”

Mông Đình Chi lùi về phía sau nửa bước, quỳ xuống hành lễ với Hoàng đế Định Gia, “Cự thần tuân chỉ.”

Cùng lúc đó, An Ninh Hề đã dẫn binh mã đi tới phụ cận Lạc Dương. Không bao lâu sau tiền tuyến truyền tin Trung Chu có tướng lĩnh binh ứng chiến. An Ninh Hề cười lạnh một tiếng, lệnh cho toàn quân dựng trại tại chỗ.

Nhưng lại có tin tức mới nhanh chóng được truyền đến, báo rằng quân đội Trung Chu đã chuyển hướng núi Bát Vương ở phụ cận. An Ninh Hề nghe thấy tên núi Bát Vương thân thể bỗng nhiên run lên một cái, rồi sau đó nhanh chóng nghĩ rằng trong đó có chuyện không ổn, dãy núi kia là một đoạn đường ranh giới giữa Trung Chu và Đông Việt. Trung Chu định dẫn quân Đông Việt vào từ nơi đó.

An Ninh Hề vừa nghĩ đến điểm này, liền lập tức hạ lệnh nhổ trại hỏa tốc chuyển hướng núi Bát Vương. Nhưng An Ninh Hề cũng làm một động thái chuẩn bị khác: sắp xếp năm vạn binh lính an bài ở bên ngoài thành Lạc Dương. Một mặt là chặn giữ Lạc Dương, phòng ngừa có âm thầm có hành động. Mặt khác là chừa một đường lui.

Lúc đi tới núi Bát Vương là vào một buổi sáng cuối tháng tư. Từ xa đã có thể nhìn thấy phía trên cả ngọn núi là màu hồng của hoa đào chưa kịp phai, sáng rực chói mắt người.

Trước mắt là đỉnh núi rộng lớn bằng phẳng, bốn phía xung quanh đều là núi, dưới đỉnh núi không phải vách đá, mà là nơi giống như sườn dốc, dường như xuôi theo nó đi xuống có thể xuống tới chân núi. Có điều nhìn thôi đã biết con đường này khó đi, quanh co vòng vèo, từ lớn thành nhỏ. Hơn thế, xa xa đều là những ngọn núi uốn lượn, nơi đây chính là một quần thể núi.

An Ninh Hề nhìn chằm chằm đỉnh núi ở đây, trong mắt chỉ toàn lạnh lùng. Tay giữ dây cương ngựa của nàng khẽ run. Nàng cắn môi dưới để cố gắng khắc chế tâm tình của mình.

Lần này những phó tướng đi theo An Ninh Hề hành quân tác chiến không có Hoắc Tiêu. Nàng đã điều Vũ Chi Duệ và Lật Anh Thiển đến đây. Hai người giục ngựa tiến lên hỏi cách bố trí, bấy giờ An Ninh Hề mới phân phó hạ trại ngay tại nơi này.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng, nàng đang ở trong trướng nghĩ xem phải lợi dụng địa hình nơi này như thế nào để tác chiến với quân đội của Trung Chu thì Yến Lạc cầm một phong thư đi vào.

“Vương thượng, Bắc Mạnh đưa thư tới.”

An Ninh Hề nhận lấy xem qua, thì ra Cố Bằng Hiên gửi thư chia buồn tới. Hành động lần này của nàng quá nhanh, Cố Bằng Hiên phải phối hợp hành động của nàng nên gửi thư chia buồn tới trễ. An Ninh Hề cầm bút viết một phong thư hồi đáp rồi bảo Yến Lạc gửi đi, sau đó tiếp tục ngồi nghiên cứu phương pháp tác chiến, căn bản không cho mình rảnh rỗi thời gian.

Lần này An Ninh Hề vốn muốn chủ động tấn công, nhưng không nghĩ rằng kẻ chủ động tấn công lại là Trung Chu.

Ngày hai quân đối trận thời tiết có chút kỳ quái: mặt trời phát ra ánh sáng trắng vô cùng chói mắt. Ban đầu An Ninh Hề tính chủ động dẫn dụ quân Trung Chu đến ngọn núi bằng ở phía xa. Bởi vì Nam Chiêu là vùng đồi, chúng binh lính không quen tác chiến ở vùng núi, nếu bây giờ bị giữ chân ở đây sẽ trở thành tình thế bất lợi đối với Nam Chiêu.

Trước đó An Ninh Hề cũng đã nghe nói về Mông Đình Chi, nghe nói lần này người dẫn binh của Trung Chu chính là ông ta. Nàng cũng không kìm được sinh lòng cảnh giác.

An Ninh Hề bảo Vũ Chi Duệ và Lật Anh Thiển cùng những phó tướng khác mỗi người dẫn một đội quân để tiện phân nhỏ hoặc tập hợp. Bản thân nàng cũng dẫn một trong số các đội quân đó, định đánh thẳng vào Hoàng Long.

Quân đội Nam Chiêu mới vừa sắp xếp xong, quân Trung Chu cũng đã nổi vang trống trận, nhanh chóng tấn công qua. An Ninh Hề vung tay lên, mấy phó tướng chỉ huy một đội quân lập tức nghênh đón, vừa đánh vừa lui, định dẫn quân Trung Chu xuống vùng đồi.

An Ninh Hề chăm chú theo dõi hành động của Mông Đình Chi, lại thấy hình như ông ta rất bất ngờ, cuống quýt đánh ngựa dẫn một đội quân còn sống bên cạnh rút lui vào trong núi.

Dù sao Mông Đình Chi đã lâu không tác chiến An Ninh Hề cho rằng đó là nguyên nhân khiến ông ta đưa ra phán đoán sai lầm trong thế cục này. Hơn nữa nhân số của quân đội Nam Chiêu nhiều hơn của Trung Chu, nếu không nhân cơ hội tốt tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng, nói không chừng sau này Mông Đình Chi sẽ trở thành mối họa. Nghĩ tới đây, An Ninh Hề lập tức cao giọng phân phó Vũ Chi Duệ và Lật Anh Thiển tiếp tục tác chiến, sau đó dẫn theo đội quân sau lưng tính đuổi theo Mông Đình Chi.

Yến Lạc đi cạnh nàng vội vàng ngăn cản: “Vương thượng không nên đầu, cẩn thận trong đó có bẫy.”

An Ninh Hề gật đầu, “Tất nhiên bốn cung có nghĩ tới việc này, nhưng nhất định phải đánh cuộc một phen. Nếu có thể trừ cánh quân này của Trung Chu thì nhất sẽ vô cùng hữu ích cho toàn cuộc chiến.” Nói xong đánh ngựa dẫn đầu đi.

Yến Lạc nhíu mày, vội đánh ngựa đuổi theo.

An Ninh Hề dẫn một nhóm quân đội vạn người đuổi theo tuyến đường Mông Đình Chi vừa đi. Yến Lạc đưa cung Minh Nguyệt cho nàng để phòng khi cần.

An Ninh Hề cầm chặt cây cung Minh Nguyệt trong tay, ánh mắt bén nhọn quét chung quanh dãy núi. Nàng hơi do dự: dù sao hiện tại đã ở trong dãy núi này rồi, cần phải cực kỳ cẩn thận mới được.

Quân đội Nam Chiêu đi dọc theo đường núi gập ghềnh nhỏ hẹp về phía trước, đích thị đã đi đến phần địa hình thấp dần. An Ninh Hề sai hai binh lính đi trước dò đường, chốc lát sau hai binh lính trở lại bẩm báo, nói rằng tất cả trước mặt bình thường, hơn nữa còn thấy được bóng dáng của quân Trung Chu.

An Ninh Hề hơi yên tâm chút, lúc này mới tiếp tục đuổi theo về phía trước. Từ đầu đến cuối Yến Lạc đi bên cạnh An Ninh Hề đều cảm thấy có gì đó không ổn. Nàng cảm giác lần này An Ninh Hề như thể bỏ

mạng ra để báo thù.

Sau khi đi sâu vào bên trong một đoạn, An Ninh Hề đột nhiên siết chặt dây cương dừng tại chỗ. Yến Lạc không hiểu gì nhìn nàng thì thấy trong mắt nàng hiện ra sự phức tạp khó tả, mang theo sợ hãi và hoảng loạn không nói một lời nhìn chăm chú vào một đỉnh núi mờ mờ ở đằng xa.

Yến Lạc đưa mắt nhìn theo: ngọn núi kia ở rất xa, nhìn qua rất cao, nhìn từ đây chỉ có thể miễn cưỡng thấy đỉnh. Nhưng mà so với các ngọn núi cao vút chìm trong mây ở nơi này thì ngọn núi kia chỉ coi như thấp thôi, không biết tại sao trên mặt Vương thượng lại xuất hiện sự bất an.

Nhưng không đợi Yến Lạc hỏi, An Ninh Hề đã hạ lệnh tiếp tục đi tiếp. Yến Lạc đành phải nuốt lại những lời định nói.

Đi một lúc, An Ninh Hề đột nhiên kêu dừng, bốn phía đã coi như một sơn cốc rộng lớn. Nàng biết mình đã đi sâu xuống dưới núi, trước kia nàng không biết còn có con đường có thể đi vào tận đáy của một loạt dãy núi như thế này. An Ninh Hề quay đầu nhìn về phía Yến Lạc, giọng nói rất nhỏ: “Khinh công của cô tốt, cẩn thận nghe ngóng xem liệu xung quanh đây có động tĩnh gì không?”

Yến Lạc nghe xong lập tức tập trung lắng nghe, chân mày càng nhíu chặt hơn, sau lúc lâu đột nhiên ngừng đầu lên, “Vương thượng cẩn thận, Yến Lạc đoán phía trước có thể sẽ có mai phục.”

An Ninh Hề hí mắt, “Quả nhiên đánh cuộc thua rồi.” Không hề thấy sự hốt hoảng trên mặt nàng. Nàng xiết chặt dây cương, xoay người nhìn đoàn quân Nam Chiêu phía sau, “Tất cả trở về đường cũ, phải nhanh!”

Quân Nam Chiêu nghe thấy giọng điệu nghiêm túc Vương thượng lập tức hành động ngay, vội vàng xoay người trở về đường cũ. Yến Lạc giật mình nhìn An Ninh Hề, “Vì sao Vương thượng vẫn ở lại phía sau, chẳng lẽ muốn chờ binh lính rút rồi mới đi sao?”

An Ninh Hề gật đầu, “Không sao, bảo trụ binh lực của Nam Chiêu trước đã rồi nói tiếp.”

Yến Lạc lo lắng nhìn nàng, lại nhắm mắt cẩn thận lắng nghe động tĩnh nơi xa, vội vàng nói: “Hay là Vương thượng mau đi đi, quân Trung Chu đã công kích tới rồi.”

An Ninh Hề gật đầu, đi theo binh lính Nam Chiêu phía trước. Yến Lạc cực kỳ sốt ruột: ước chừng có cả vạn binh lính, phải đi đến bao giờ mới ra khỏi đây được?

Trên đoạn đường trở về, trước mặt có mấy lối rẽ: lối ở giữa là con đường lớn rộng rãi nhất, hai lối hai bên là đường núi hẹp và dài.

P phía sau loáng thoáng có tiếng hành quân và tiếng vó ngựa truyền đến ngay cả An Ninh Hề cũng nghe thấy. Nàng hắng giọng lệnh cho quân đội Nam Chiêu phía trước: “Rẽ vào con đường núi phía bên trái, phải giữ yên lặng.” Lúc hành quân khi này nàng đã quan sát, cũng may trong ngọn núi này có nhiều đường, chắc con đường kia có thể đi.

Binh lính Nam Chiêu nghe vậy liền rẽ vào con đường núi bên trái. Yến Lạc sốt ruột không thôi, vội vàng hỏi An Ninh Hề: “Bản thân Vương thượng phải làm sao?”

An Ninh Hề nhìn cô trấn an, “Không sao đâu. Chúng ta đi tránh về phía bên phải trước.” Nói xong dẫn đầu đánh ngựa đi về phía bên phải.

Con đường núi bên phải thực sự quá hẹp, An Ninh Hề phải cẩn trọng cưỡi ngựa xuyên qua, rất nhanh sau đó phát hiện ra mình đã vào sâu trong núi. An Ninh Hề xuống ngựa, ném dây cương để mặc nó chạy xa, sau đó kêu Yến Lạc cũng xuống ngựa, để cho ngựa chạy đi. Yến Lạc biết như vậy cũng có thể che giấu tai mắt vì vậy lập tức làm theo.

An Ninh Hề dẫn Yến Lạc đi trong tay nắm chặt cây cung Minh Nguyệt vào chỗ sâu hơn. Cuối cùng, sau khi đi một đoạn đường mới dừng bước thở phào một hơi.

Yến Lạc đi đến bên cạnh An Ninh Hề mà chẳng hiểu gì hết. An Ninh Hề nhìn cô, chỉ về con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trên vách núi đằng trước nói với cô: “May mà ta không đoán sai, nơi này quả nhiên có đường.”

Yến Lạc ngạc nhiên nhìn nàng, “Sao Vương thượng biết ở đây có đường?”

An Ninh Hề vừa đi về phía con đường vừa giải thích: “Khi đi sâu vào trong lòng núi ta đã chú ý quan sát: cỏ tranh ở chỗ này không nhiều như ở chỗ khác, nhánh cây có dấu hiệu bị chặt, nhất định hằng năm có tiểu phu đến đốn củi, hơn nữa cây gỗ ở chỗ này chiếm đa số cho nên nhất định sẽ có đường bởi vì nhất định tiểu phu sẽ đốn củi từ gần ra xa.”

Yến Lạc nhìn An Ninh Hề một cách không dám tin: người trước mắt không phải lớn lên trong thâm cung từ nhỏ sao? Sao lại biết những chuyện này.

An Ninh Hề thở ra một hơi, “Cũng may còn có đường lui. Yến Lạc, cô xem cô có thể đi lên từ đây không.”

Yến Lạc tỉ mỉ quan sát con đường núi nhỏ hẹp dốc đứng, nhìn hình dáng thì một lần chỉ lên được một người.”Con đường này thật sự khó đi, Yến Lạc có thể đi lên, nhưng nếu mang theo Vương thượng chung quy vẫn sẽ nguy hiểm.”

An Ninh Hề khoát tay, “Không sao hết. Nguy hiểm thì tính là gì? Việc hôm nay bốn cung làm cũng đã tính là nguy hiểm rồi.” Nói xong lời này, nàng dẫn đầu đi về phía bên kia. Yến Lạc không thể làm gì khác ngoài vội vàng đuổi theo.

Vừa sắp đến gần nơi đó, đột nhiên sau lưng truyền đến một giọng nói: “Sao bỗng nhiên không thấy? Rõ ràng ngựa còn ở gần đây mà. Lục soát kỹ càng cho ta.”

An Ninh Hề nghe thấy giọng nói kia cách chỗ mình không xa, vội càng ngoắc ngoắc tay với Yến Lạc, “Chúng ta tìm chỗ tránh trước, đợi bọn chúng đi rồi chúng ta sẽ đi lên.”

Yến Lạc gật đầu. Hai người đi tới chỗ cỏ tranh cao rậm rạp. Cho đến khi không còn nghe thấy giọng nói sau lưng nữa hai người mới dừng bước. Yến Lạc thấy phía trước có sơn động nhỏ, ý bảo An Ninh Hề đột một chút, sau đó đi tới kiểm tra một phen, trở lại gật đầu nói với nàng, “Vương thượng, bên trong rất an toàn, chúng ta vào tránh tạm đã.”

An Ninh Hề gật đầu, đi theo Yến Lạc vào sơn động. Yến Lạc dùng cỏ tranh che bên ngoài cửa động, trái nhìn phải ngắm thấy chỗ này không giống sơn động mới chui vào, sau đó lại vội vàng dùng cỏ tranh chặn kín cửa.

Bên trong động không có bất kỳ nguồn sáng nào, có vẻ cực kỳ âm u. An Ninh Hề yên lặng hồi lâu đột nhiên mở miệng nói với Yến Lạc: “Lần này bốn cung liên lụy cô rồi.”

Yến Lạc vội vàng đáp: “Sao Vương thượng lại nói vậy. Yến Lạc bảo vệ Vương thượng là việc nên làm.”

An Ninh Hề thở dài, “Bốn cung cũng là bất đắc dĩ. Nếu đủ thời gian, ta sẽ không nóng lòng mà xông vào.”

Yến Lạc nghe không hiểu, “Sao thời gian của Vương thượng lại không đủ?”

An Ninh Hề dừng một chút, Yến Lạc không thấy rõ vẻ mặt của nàng trong bóng tối, hồi lâu mới nghe được nàng nói một câu: “Không có gì, chỉ là thuận miệng nói mà thôi.”

Không biết qua bao lâu, ngoài động đột nhiên truyền đến tiếng vang. Yến Lạc đến gần cửa động, thận trọng đẩy cỏ tranh nhìn ra phía ngoài, quay đầu lại nói nhỏ với An Ninh Hề: “Vương thượng, bọn chúng đã tra tới nơi này rồi.”

Một lúc sau An Ninh Hề mới cười khở một tiếng, “Quả nhiên không hổ là Mông Đình Chi...” Hai người yên lặng hồi lâu, An Ninh Hề đột nhiên mở miệng, giọng nói xa xăm không rõ ý vị, “Yến Lạc, có thể cô không biết, ở cách nơi này mười mấy dặm có một đáy vực mà người thường không thể xuống được, nơi đó . . . chôn cất một người bạn cũ của ta.”

Yến Lạc ngẩn người, không hiểu tại sao đột nhiên An Ninh Hề lại nói câu này. Nàng đang muốn hỏi thì An Ninh Hề chợt nói nhỏ: “Chẳng lẽ vận mệnh của ta chính là như vậy sao? Nhất định phải vùi thân nơi đáy núi...”

Yến Lạc nghe xong như thể lạc vào trong sương mù, mà tiếng động bên ngoài sơn động càng ngày càng gần, nàng đành phải tập trung, nín thở nhìn chăm chăm binh lính Trung Chu đang lục soát bên ngoài, tay đã dò lên roi quần bên hông.

71. Chương 72: Bị Bao Vây Một Mình Dưới Chân Núi

Trong vương cung Đông Việt, Sở Nghiệp Kỳ đang xem bản đồ trên tường, ngón tay chuyển động men theo lộ tuyến từ Đông Việt hướng tới Trung Chu đoán xem Tuyên Tử Đô lãnh quân đi cứu viện Trung Chu đã đi tới đâu rồi.

Đang nghiên cứu tỉ mỉ thì có người bẩm báo sau lưng: “Vương thượng, tướng quân Mông Đình Chi của Trung Chu gửi thư tới.”

Sở Nghiệp Kỳ thu hồi suy nghĩ, xoay người nhận thư mở ra đọc, trong mắt nhanh chóng hiện ra ý cười hài lòng, “Nữ hầu đã bị vây ở chân núi rồi à? Rất tốt, nói không chừng binh mã Tuyên tướng quân mang đi sẽ không cần dùng đến.”

Rốt cuộc hắn cũng bỏ được sự lo lắng thấp thỏm bao ngày nay. Chân mày giãn ra, trên gương mặt anh khí lộ ra nụ cười thư thái. Hắn nói với người báo tin nói: “Đi truyền lệnh cho Quách tướng quân, để hắn chọn thêm mười vạn binh mã nữa. Quả nhân muốn đích thân dẫn binh đi tiêu diệt quân Nam Chiêu một cách triệt để.”

Trên chiến trường tại núi Bát Vương.

Lúc quân đội Nam Chiêu có cảm giác kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm gì trở về chỗ đỉnh núi bằng phẳng cũng là lúc trận chiến giữa Nam Chiêu và Trung Chu đã kết thúc. Mông Đình Chi an bài quân đội ở phía trên chỉ vì giữ chân quân chủ lực của Nam Chiêu mà thôi, quân đội chủ lực thực sự của phía mình được an bài trong núi để đối phó An Ninh Hề. Cho nên quân đội Nam Chiêu ở phía trên giành được thắng lợi rất dễ dàng.

Bây giờ vấn đề thiết yếu chính là phải tìm ra An Ninh Hề. Vũ Chi Duệ và Lật Anh Thiên vô cùng sốt ruột. Họ nhớ Phong Dục từng dặn dò xảy ra bất kỳ chuyện gì phải thông báo cho y trước nên vội vàng gửi thư đi Tây Hoa, sau đó liền phái người xuống tìm kiếm. Có điều người xuống tìm trở lại rất nhanh, thì ra mấy chỗ đi vào quan trọn đã bị trấn giữ. Quân đội Trung Chu quen thuộc địa hình nơi này, quân Nam Chiêu chỉ chịu thiệt, hiển nhiên không thể mạo hiểm mà đi vào.

Buổi sáng An Ninh Hề vào trong núi, tiếp theo tin tức nàng bị dẫn vào chỗ sâu dưới chân núi đến giờ vẫn không biết tung tích truyền tới Nam Chiêu. Hoắc Tiêu nhận được tin tức vội vàng giao trách nhiệm phòng thủ Kim Lăng nặng nề cho Ngô Trinh, bản thân gấp rút chạy tới núi Bát Vương. Phía Bắc Mạnh cũng nhận được tin tức từ Vũ Chi Duệ. Cố Bằng Hiền cũng vội vàng mang theo mấy vạn binh mã chạy tới nơi này.

Có điều đến nhanh nhất vẫn là Phong Dục – người ở gần Lạc Dương nhất. Buổi trưa Vũ Chi Duệ gửi tin, đêm khuya hôm đó Phong Dục liền dẫn Tần Hạo, Viên Chí và một nhóm kỵ binh hạng nhẹ tới núi Bát Vương trước. Đại bộ phận quân cứu viện của Tây Hoa vẫn ở phía sau.

Phong Dục tung người xuống ngựa, căn bản không kịp nói chuyện với mấy người kia đã đi tới đỉnh núi nhìn xuống phía dưới. Vũ Chi Duệ cầm cây đuốc tiến lên, “Thế tử, bên trong đã bị trọng binh Trung Chu trấn trụ hết rồi.”

Phong Dục mím chặt môi không nói một lời. Ánh mắt hắn đảo qua những ngọn núi đen ngòm xung quanh, cuối cùng tầm mắt rơi vào phía chân núi tối thui, mây đen vần vũ trong mắt.

Ánh trăng rọi xuống, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, căn bản không nhìn ra nơi đây là chiến trường lúc sáng.

Phong Dục lẳng lặng nhìn chân núi một lát, đột nhiên xoay người nói với Vũ Chi Duệ: “Phiền Vũ thái phó chọn hai người tình nguyện dẫn đường trong đội hình đi xuống núi lúc trước tới đây.”

Vũ Chi Duệ sững sờ, “Thế tử ngài... Chẳng lẽ ngài muốn đi xuống?”

Phong Dục gật đầu, “Ta không đi xuống chẳng lẽ Trung Chu sẽ thả Ninh Hề lên sao? Hiện tại nhất định nàng vẫn chưa rơi vào tay Trung Chu nếu không khẳng định Trung Chu đã lôi nàng ra ngoài. Đã như vậy,

chúng ta phải cứu Ninh Hề trước một bước bằng không nằng ở chân núi không nước không thức ăn, rất khó chống đỡ.”

Vũ Chi Duệ cau mày suy tư một phen rồi gật đầu, “Đã vậy thuộc hạ đi cùng thế tử.”

Phong Dực lắc đầu, “Vũ thái phó vẫn nên ở lại đây. Ta lo lắng Trung Chu sẽ nhân cơ hội này để phản kích, người cứ ở lại phía trên thì tốt hơn. Hơn nữa trong núi không thể so với đỉnh núi, người càng ít càng dễ cứu người.”

Mấy người Tần Hạo và Lật Anh Thiến vội vàng khuyên can: “Điện hạ không thể mạo hiểm, hãy để cho bọn thuộc hạ đi cứu người trước.”

Phong Dực đứng trên đỉnh núi, thân hình cao ngạo, “Không cần nhiều lời! Ta nhất định sẽ xuống đó cứu nằng.”

Lật Anh Thiến khuyên y: “Vậy dầu sao điện hạ cũng phải đợi đến trời sáng, lúc này đi xuống căn bản không xác định được phương hướng thì cứu người làm sao được?”

Phong Dực cũng biết bản thân có chút nóng vội, nhưng hấn thật sự lo lắng. Hấn cứ nghĩ đến bộ dạng nằm mộng của An Ninh Hề ngày đó lại càng thêm không yên lòng. Nằng đã từng bảo hấn đừng buông tay nằng ra, thế nhưng hôm nay hấn lại chỉ có thể trở mắt nhìn nằng bị quân đội Trung Chu vây ở chân núi.

Suy đi nghĩ lại, lại nhìn tình hình chung quanh, Phong Dực không thể làm gì khác hơn là thở dài, “Đành đợi đến trời sáng thôi. Đến lúc đó các người tấn công dẫn dụ đám lính kia, ta đi xuống nhân cơ hội cứu Ninh Hề ra.”

Mấy người phía sau cũng thở phào một hơi, liên tục gật đầu thưa ‘vâng’.

Phong Dực đứng tại chỗ một lát rồi đột nhiên gọi Tần Hạo: “Đi vùng phụ cận tìm cho ta một cây đàn.”

Tần Hạo ngẩn người, “Bây giờ điện hạ muốn đánh đàn sao?”

Phong Dực gật đầu, giọng nói mang theo sự u sầu, “Ít nhất phải nói cho Ninh Hề biết ta đang ở đây...”

An Ninh Hề và Yến Lạc vẫn núp trong sơn động không đi ra ngoài. Hai người vừa đói vừa khát nhưng hết cách, binh lính Trung Chu bên ngoài không hề buông lỏng việc tìm kiếm.

An Ninh Hề mượn ánh trăng yếu ớt rọi vào trong động để nhìn Yến Lạc canh giữ cửa động không nhúc nhích. Nằng thầm thở dài trong lòng, sau đó lên tiếng gọi Yến Lạc: “Yến Lạc, cô qua đây.”

Yến Lạc liếc nhìn bên ngoài lần nữa rồi lặng lẽ bước đến trước mặt An Ninh Hề mà không phát ra một tiếng vang nào.

“Vương thượng có gì phân phó?”

An Ninh Hề ngưng mắt nhìn mặt của nằng, do dự chốc lát mới mở miệng: “Yến Lạc, cô đi lên đi.”

Yến Lạc cả kinh, giọng nói hơi cao, “Sao Vương thượng lại nói lời này?”

An Ninh Hề xoay mặt, “Hai người chúng ta bị vây ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm ra. Chẳng bằng cô nhân lúc trời tối dùng khinh công đi lên, sau đó mới có thể tìm được người tới cứu Bồn cung.”

Yến Lạc tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cảm thấy có cái gì không đúng, “Nếu thế chẳng phải Vương thượng sẽ rất nguy hiểm ư. Yến Lạc sợ rằng còn chưa kịp dẫn người xuống cứu viện Vương thượng đã bị bọn chúng bắt được rồi. Vả lại bây giờ trọng binh hiện tại của Trung Chu đang phòng thủ ở đây, nô tỳ dẫn người đến cũng chưa chắc tới kịp, một mình Vương thượng ở lại đây chắc chắn không an toàn.”

An Ninh Hề thở dài, “Không sao, Bồn cung sẽ không xảy ra việc gì.”

Yến Lạc càng nghĩ càng thấy không ổn. Nằng trái lo phải nghĩ một trận, đột nhiên đứng dậy muốn đi ra ngoài. An Ninh Hề thấy bước chân cô vội vàng, nên mở miệng gọi cô lại, “Cô muốn làm gì?”

Yến Lạc dừng lại, rũ mắt nói: “Yến Lạc ra ngoài dẫn dụ những tên lính kia. Đến lúc đó Vương thượng có thể chạy thì liền chạy, không trốn thoát được cũng phải chuyển đến chỗ khác núp.”

An Ninh Hề liền vội vàng đứng lên, “Cô đang nói cái gì thế? Nếu hiện tại mà có thể dễ dàng chạy trốn như thế thì ta sẽ bảo cô đi lên một mình à?”

Yến Lạc cúi thấp đầu đứng tại chỗ hồi lâu mới nhỏ giọng nói một câu: “Vương thượng có ơn cứu mạng đối với Yến Lạc. Hôm nay coi như Yến Lạc trả lại mạng này cho Vương thượng cũng là lẽ phải.”

“Cô...” An Ninh Hề nhìn Yến Lạc một cách thất bại. Nàng bước sang bên cạnh hai bước.

Từ trong khe hở ở nơi đây truyền đến tiếng đàn réo rắt, như thể quét qua một làn gió xuân nhưng lại mang theo nỗi buồn không nói thành lời.

Yến Lạc chợt ngẩng đầu lên, mừng rỡ nhìn An Ninh Hề, “Vương thượng, là thể tử điện hạ.”

An Ninh Hề sững sốt, đi tới cạnh cửa hang cẩn thận nghe tiếng đàn này sau đó rũ mắt khẽ thở dài, “Phong Dực...”

Yến Lạc thở phào một hơi, “Lần này Vương thượng có thể yên tâm, thể tử điện hạ nhất định sẽ tới cứu người.”

An Ninh Hề phản ứng kịp, lắc đầu, “Nếu y đi vào nhất định sẽ gặp phải mai phục của Trung Chu.” Nàng lo lắng đi vài bước trong động rồi nói với Yến Lạc: “Cô mau đi lên đi, kêu y đừng xuống.”

Yến Lạc lập tức đáp: “Sao lại thế được! Hay Vương thượng cứ làm theo lời của nô tỳ. Đợi nô tỳ dụ đám binh lính kia đi xa, Vương thượng tìm chỗ nào đó nấp cho kỹ, khẳng định có thể chống đỡ được đến lúc thể tử điện hạ xuống cứu người. Mặc dù trọng binh của Trung Chu đang tập kết ở đây, nhưng thể tử điện hạ có danh xưng chiến thần, nhất định sẽ không sao hết.”

“Chiến thần?” An Ninh Hề cười khỏ, “Chắc hẳn chính y cũng vì danh hiệu này mà gách nhiều kỳ vọng trên lưng. Ta không muốn y mất mạng bởi sự kỳ vọng đó. Y phải hoàn thành nghiệp lớn.” Mặt An Ninh Hề trở nên nghiêm nghị, nhìn về phía Yến Lạc đột nhiên hỏi một câu: “Vết thương trên mặt cô đã khá hơn chưa?”

Yến Lạc hơi sững sốt, dùng tay giữ mạng che mặt, nhẹ nhàng gật đầu, “Đã tốt hơn phân nửa, chỉ còn lại vết thương cực mỏng, cũng may nhờ thuốc tốt thể tử tặng.”

An Ninh Hề cười cười, “Vậy thì tốt, cô cũng nên cùng Phong Dực nhận mặt nhau rồi.”

Yến Lạc cả kinh thất sắc, vội vàng quỳ xuống đất, giọng nói hốt hoảng, “Yến Lạc không hiểu ý của Vương thượng.”

An Ninh Hề rũ mắt lặng lẽ nhìn Yến Lạc chăm chú, “Yến Lạc, cô không mất trí nhớ phải không?”

Yến Lạc ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn nàng một cách không thể tưởng tượng nổi.

An Ninh Hề dời tầm mắt từ từ giải thích, tôn xưng trong miệng đã vứt bỏ từ lâu.”Sở dĩ ta biết cô không mất trí nhớ là sau này mới nghĩ thông suốt. Sau khi An Ninh Hề chết, ta từng hỏi cô cảm nhận của lần đầu tiên giết người là gì. Cô trả lời rằng ‘không hề dễ chịu’. Thử hỏi một người mất trí nhớ làm sao có thể nhớ được chuyện lần giết người đầu tiên của mình?”

Thân thể Yến Lạc run rẩy, càng cúi thấp đầu hơn.

“Rồi sau đó, vào ngày Phong Dực tiến hành lễ giao lĩnh cô từng nói với ta một cách rất cẩn thận về lễ nghi vương cung của Tây Hoa, sau đó lại nói cho ta biết phong tục của Tây Hoa. Ta cũng đã hoài nghi cô là người Tây Hoa. Nhưng khiến ta có thể xác định được thân phận của cô vẫn là Phong Dực. Y nói cô cực kỳ giống Khương Vô Song – con gái của thừa tướng trước đó của Tây Hoa. Ta lại phái người đi tra xét chuyện của cô, có vậy mới xác định suy đoán của ta không sai.”

Yến Lạc ngẩng đầu nhìn An Ninh Hề. Chung quanh gần như tối om khiến nàng không thể nhìn rõ vẻ mặt của Vương thượng.

An Ninh Hề đỡ Yến Lạc dậy thở dài nói: “Ta để một thiên kim của thường tướng làm ám vệ lâu như vậy đã rất có lỗi với Tây Hoa, bây giờ còn muốn Phong Dực xuống đây cứu ta, nếu như y có gì bất trắc Tây Hoa sẽ long trời lở đất mất.”

Yến Lạc mím môi, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

An Ninh Hề cầm tay cô, “Vô Song đi lên gặp Phong Dực, nói cho y biết cô còn sống, y sẽ rất vui mừng.”

Yến Lạc lại đột nhiên quỳ sụp xuống, giọng nói đã nứt nẻ, “Yến Lạc lừa Vương thượng là Yến Lạc không đúng, mong Vương thượng thứ tội. Nhưng ân cứu mạng Yến Lạc suốt đời khó quên, tuyệt đối sẽ không bỏ Vương thượng lại rồi đi một mình.”

“Không! Cô chỉ cần đi lên ngăn cản Phong Dực chính là đã cứu ta rồi.” An Ninh Hề tỷ mỉ nghe tiếp một tràng tiếng đàn “Chắc hẳn Mông Đình Chi sẽ nhanh chóng biết được Phong Dực đã đến. Đến lúc đó sẽ càng thêm đề phòng, nếu y vào sẽ càng nguy hiểm hơn.”

An Ninh Hề đi vào phía trong cùng của sơn động. Nàng đưa lưng về phía Yến Lạc, giọng nói dần dần lạnh xuống, “Cô hãy đi lên và nói với Phong Dực rằng ta đã không còn trên nhân thế, để y nhất định phải san bằng Trung Chu và Đông Việt, đoạt lấy thiên hạ. Vậy coi như đã báo thù cho ta rồi.”

Yến Lạc thê lương đứng dậy, đi tới phía sau nàng, “Sao Vương thượng có thể nói như vậy? Thế tử điện hạ sẽ đau lòng đến chết mất.”

Trong lòng An Ninh Hề khe co rút đau đớn, “Đúng, là ta có lỗi với y... Đành để kiếp sau ta trả lại cho y vậy.”

Yến Lạc định nói tiếp gì đó nhưng An Ninh Hề đột nhiên xoay người nhìn nàng, “Yến Lạc, An Ninh Hề ta cứu cô một mạng, bây giờ van cầu cô một chuyện này thế mà cô lại không đồng ý?”

Yến Lạc liên tục lắc đầu, “Yến Lạc tuyệt đối không thể đồng ý với yêu cầu này. Vương thượng ngàn vạn lần không được phí hoài mạng sống của mình.”

An Ninh Hề khe khẽ mở miệng lên, “Nếu như có thể ta sẽ là người quý trọng mạng sống của mình hơn ai hết, nhưng ta không thể quá ích kỷ. Không ai muốn chuyện phát triển đến bước này. Yến Lạc, cô hiểu không?”

Yến Lạc kinh ngạc nhìn nàng, không biết nên nói gì cho phải.

An Ninh Hề dặt tay Yến Lạc đi tới cửa động, “Thừa dịp đêm khuya bọn chúng buông lỏng cảnh giác, cô hãy lặng lẽ đi ra ngoài. Với khinh công của cô nhất định sẽ không gây chú ý. Ta sẽ đợi ở đây. Nếu Phong Dực có thể đánh bại Mông Đình Chi trong một lần, vậy ta có thể thoải mái đi ra ngoài, bằng không trực tiếp lên vào thật sự quá nguy hiểm.”

Yến Lạc cắn cắn môi, không thể không thừa nhận phương pháp An Ninh Hề nói là phương pháp bảo đảm nhất. Có điều nàng vẫn không hết lo lắng, “Nhưng Vương thượng có thể cầm cự được bao lâu?” Nơi này không nước không lương thực, thật sự khó có thể sống lâu.

An Ninh Hề cười khẽ, “Không sao, ta sẽ không có chuyện gì.” Trước kia cũng không phải nàng chưa từng trải qua cuộc sống như thế này, đối mấy ngày liên tục là chuyện thường. Nếu may mắn, cái chân bị thương không quá đau mới có thể bò ra ngoài tìm ít quả dại để ăn mà thôi.

Yến Lạc vẫn hơi do dự, giọng An Ninh Hề lạnh xuống, “Nếu như cô vẫn tiếp tục do dự thì đợi cứu binh tới ta đã là một đồng xương khô rồi.”

Thân thể Yến Lạc chấn động, vội vàng gật đầu nói phải. Trước khi gần đi, nàng quay đầu lại hỏi An Ninh Hề một cách lưỡng lự: “Vậy Yến Lạc cũng không cần phải nói với thế tử điện hạ rằng Vương thượng đã không còn trên nhân thế nữa chứ?”

“Không, nhất định phải nói!” Dường như cảm thấy Yến Lạc không muốn, An Ninh Hề liền mềm giọng bổ sung thêm một câu: “Ta chỉ hy vọng như vậy sẽ kích thích Phong Dực dùng toàn lực tấn công quân đội Trung Chu mà thôi.”

Yến Lạc thở phào một hơi, không nghi ngờ gì nữa, gật đầu nói, “Vương thượng bảo trọng. Yến Lạc sẽ nhanh chóng tới cứu người.”

An Ninh Hề gật đầu, Yến Lạc đang định đi ra ngoài thì đột nhiên bị nàng gọi lại.

Trong giọng nói của An Ninh Hề vừa mang theo một tiếng thở dài vừa mang theo cảm xúc không biết là gì, “Giúp ta nói một câu với Phong Dực, nói... ta sẽ vĩnh viễn nhớ y.”

Yến Lạc cảm thấy lời này hơi khác thường, còn muốn nói gì đó nhưng An Ninh Hề đã thúc giục nàng: “Mau mau đi đi, ta ở chính nơi này chờ cô.”

Yến Lạc thấy nàng nói vậy mới yên lòng, lặng lẽ đẩy cỏ tranh ra, nhảy ra ngoài nhẹ nhàng giống như mèo.

An Ninh Hề nghe một hồi, thấy bên ngoài không có dấu hiệu phát hiện ra động tĩnh của Yến Lạc mới yên lòng. Nàng ngồi trượt xuống theo vách núi, tay vuốt ve cây cung Minh Nguyệt. Nàng nhắm hai mắt lại, lắng lắng nghe tiếng đàn như có như không.

Đây chính là vận mạng của nàng: nàng nhất định phải vùi thân ở nơi chân núi này.

Nàng nắm chặt cây cung kia: Phong Dực, nếu có kiếp sau, ta sẽ trả tiếp cho ngài.

72. Chương 73: Khi Chân Tướng Được Làm Rõ

Một người mặc áo giáp ngồi trên chiếu cạnh rìa đỉnh núi, ngón tay thon dài gảy dây đàn, ánh mắt nhìn chăm chăm chân núi cho đến khi màu đen trước mắt biến thành màu xanh trắng hắc mới dừng động tác trong tay lại.

Phong Dực ngẩng đầu nhìn ánh sáng trắng phát ra từ phía chân trời, giao đàn cho Tần Hạo, rồi đứng dậy đi về phía sau chỉnh đốn hàng ngũ quân đội Nam Chiêu trước. Ánh mắt hắc nghiêm nghị quét một lượt, sau đó quay đầu nhìn lướt qua chúng phó tướng đang đứng cung kính ở bên cạnh.

“Lật tướng quân, người am hiểu tác chiến ở vùng núi, người và Tần Hạo dẫn ba vạn binh mã xông thẳng xuống chân núi nhiễu loạn quân Trung Chu, hấp dẫn đám quân chủ lực.”

“Viên Chí, người dẫn một vạn binh mã đi vòng sang hướng đối diện, cố ý thể hiện thanh thế lớn mạnh, khiến Mông Đình Chi cho rằng Tây Hoa dẫn theo rất nhiều binh mã chạy tới cứu viện, nhiễu loạn tâm chí bọn chúng.”

“Vũ thái phó, người dẫn hai vạn binh mã đợi ở bên ngoài, không được để một con cá Trung Chu nào lọt lưới chạy trốn. Xin tất cả các chư vị phó tướng còn lại của Nam Chiêu dẫn theo năm ngàn binh mã đi vòng qua từ dãy núi phía sau, ngăn chặn quân Trung Chu từ hậu phương. Nhớ phải cẩn thận.”

Phong Dực liên tiếp ban ra một loạt mệnh lệnh rồi đi tới cạnh con ngựa mình cưỡi cỡi thanh kiếm Sương Hoa trên lưng nó xuống, sau đó xoay người nhìn Lật Anh Thiển và Tần Hạo, “Các người mang binh đi xuống trước, sau đó ta sẽ tận dụng thời cơ để xuống theo.”

Lật Anh Thiển và Vũ Chi Duệ đang định hành động thì cùng nhau nhìn về phía sau lưng Phong Dực.

Phong Dực quay người lại nhìn. Yến Lạc lao nhanh từ đỉnh núi nổi lên phía sau y tới, quần áo đã bị rách nhiều chỗ, tóc tai xơ xé, chỉ có khăn che trên mặt vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Trong lòng Phong Dực đầu tiên là vui mừng, chờ thấy chỉ có một mình nàng lại hơi thất vọng.

Yến Lạc đến trước mặt Phong Dực, căn bản không còn kịp nói chuyện liền lập tức quỳ xuống đất, thở gấp nói: “Vương thượng mong thể tử điện hạ ngàn vạn lần không được đi xuống.”

Phong Dực sửng sốt, vội vàng hỏi Yến Lạc: “Hiện tại Ninh Hề thế nào rồi?”

Bầu không khí xung quanh đều rất căng thẳng. Tất cả mọi người đều mong đợi nhìn Yến Lạc.

Yến Lạc hạ mí mắt, vô cùng do dự, “Hồi thể tử điện hạ, Vương thượng người...người...” Nhớ tới lời An Ninh Hề nói, Yến Lạc đành dần lòng: “Vương thượng đã không còn trên nhân thế nữa rồi.”

Thân thể Phong Dực chấn động, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Yến Lạc. Kiếm trong tay vô ý thức rơi xuống trước mắt cô.

Bốn phía im ắng yên tĩnh. Yến Lạc lặng lẽ giương mắt nhìn về phía Phong Dực, vị chiến thần trước nay luôn bình tĩnh ung dung lúc này như thể bị móc rỗng linh hồn, ánh mắt mờ mịt khổ sở, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Phong Dực nhớ tới lời An Ninh Hề nói. Nàng nói nàng lại chết một lần nữa. Nhưng khi ấy chính mình nói nàng tuyệt đối sẽ không chết.

Lúc này trong đầu hắn trống rỗng, càng không biết bản thân đang suy nghĩ gì, tất cả cảnh tượng trước mắt đều đã biến thành màu xám tro.

Mỗi người ở đây đều vô cùng chấn động, nhất thời không ai biết nên nói điều gì.

Ban đầu Yến Lạc vốn định kích thích Phong Dực dốc toàn lực tấn công Trung Chu giống như lời Vương thượng, nhưng bây giờ thấy vẻ mặt của Phong Dực trong lòng nàng thật sự không đành lòng. Nàng mấp máy môi nghĩ tới toàn bộ lời nói của An Ninh Hề, cuối cùng cảm thấy không đúng. Chẳng lẽ Vương thượng đã ôm lòng muốn chết cho bằng được?

Nghĩ tới đây, Yến Lạc cả kinh trong lòng, đột nhiên đứng dậy muốn nói rõ ràng với Phong Dực. Thân mình dừng lại, nàng suy nghĩ một chút rồi xờ lên mạng che mặt, trong mắt bỗng dưng chan chứa nước.

Yến Lạc nhìn chằm chằm Phong Dực, chậm gỡ hẳn mạng che mặt ra, quỳ xuống đất, giọng nói run rẩy, “Vô Song tham kiến thể tử điện hạ, vừa rồi là Vô Song lừa điện hạ. Vương thượng lo lắng sự an nguy của ngài cho nên mới muốn nô tỳ nói như vậy. Thật ra Vương thượng vẫn bị vây ở chân núi, không có nguy hiểm gì lớn.”

Phong Dực đột nhiên nghe thấy An Ninh Hề còn sống mới giật mình tỉnh lại từ trong cơn hỗn loạn vừa xong. Y cúi đầu nhìn về phía Yến Lạc, ánh mắt dần dần bình tĩnh trở lại.

Vì sự biến hóa này mà mọi người xung quanh lại khiếp sợ thêm lần nữa. Lật Anh Thiển không nhịn được kinh hô một tiếng: “Thật sự là Khương tiểu thư.”

Phong Dực khom lưng đỡ Yến Lạc dậy, cẩn thận nhìn khuôn mặt của nàng. Vết thương trên mặt đã sớm không thể nhìn ra, còn đẹp hơn cả Vô Song của ba năm trước đây.

“Vô Song, thật sự là cô.”

Yến Lạc gật đầu. Nàng lau nước mắt nói, “Là Vương thượng bảo một mình nô tỳ đi lên trước. Người không muốn điện hạ mạo hiểm, nói chỉ cần người san bằng Trung Chu và Đông Việt, ngày nào đó đoạt được thiên hạ đó chính là báo thù thay cho người rồi. Người còn nói người sẽ vĩnh viễn nhớ ngài.”

Phong Dực thở phào thật sâu một hơi, “Chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi...”

Hắn quay đầu nhìn một đám người vẫn còn đang sững sờ đề cao giọng nói, “Còn chờ gì nữa? Cứu người quan trọng hơn!”

Lật Anh Thiển và Tần Hạo nghe vậy vội vàng chọn binh để đi xuống chân núi trước.

Phong Dực đứng tại chỗ đợi chốc lát, dưới chân núi đã nhanh chóng vang lên tiếng chém giết. Hắn nhặt thanh kiếm mới vừa rơi trên đất lên, xoay người định đi thì đột nhiên Yến Lạc gọi hắn lại.

“Điện hạ không biết Vương thượng nơi nào, vẫn nên để Yến Lạc đi tìm với ngài.”

Phong Dực nhìn nàng, “Nhưng cô vừa mới lên, nên nghỉ ngơi cho tốt đi. Huống chi mấy năm qua cô đã chịu nhiều khổ sở, ngàn vạn lần không được mạo hiểm nữa.”

Yến Lạc bước lên một bước ngăn cản y, “Điện hạ đã quên lời cha nô tỳ thường nói ư? Cha nô tỳ đã từng nói làm người phải biết ‘tri ân báo đáp’. Vương thượng có ơn cứu mạng với nô tỳ, nô tỳ không thể không báo.”

Phong Dực trầm ngâm một lát mới gật đầu, “Vậy được rồi, khinh công của cô tốt, đến lúc đó cẩn thận một chút.”

Yến Lạc vội vàng đồng ý, đi theo y xuống dưới núi.

Mông Đình Chi ở dưới chân núi thật sự ngoài ý muốn đột nhiên gặp phải đợt tấn công mạnh mẽ của Lật Anh Thiến và Tần Hạo. Mà ở phía đỉnh núi đối diện còn xuất hiện đông đảo quân Tây Hoa phất cờ hò reo càng làm cho ông ta kinh hãi. Mông Đình Chi tự nhận mình là người có kinh nghiệm lão luyện khi tác chiến ở vùng núi nhưng không nghĩ rằng Lật Anh Thiến và Tần Hạo cũng không phải thế hệ bình thường. Thật ra thì nếu đổi thành quân Tây Hoa, chắc Lật Anh Thiến và Tần Hạo sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Ông ta đang bận đối phó với đám người Lật Anh Thiến thì một tên lính vội vàng đến báo: “Tướng quân, đã thấy quân cứu viện của Đông Việt ở mười dặm phía sau.”

Mông Đình Chi nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vội vàng phân phó chuẩn bị thoái lui về phía sau để hội hợp với quân đội Đông Việt.

Có thể nói quân Đông Việt tới lúc này là rất đúng lúc. Đây là quần thể núi trùng điệp, tuyến đường quá dài, mấy phó tướng Nam Chiêu dẫn quân còn chưa tới hậu phương thì quân Đông Việt đã đến trước một bước.

Mông Đình Chi để lại một nửa binh lực tiếp tục chống cự với quân Nam Chiêu, nửa còn lại nhanh chóng lui về phía sau hội hợp với Tuyên Tử Đồ.

Phong Dực và Yến Lạc vừa tránh binh lính Trung Chu, vừa muốn tìm kiếm nơi An Ninh Hề núp ở chỗ những ngọn núi chẳng khác gì mê cung này thật sự có chút khốn đốn khó khăn.

Hai người đi đến một chỗ đất bằng phẳng thì Yến Lạc đột nhiên vui mừng, thì ra trước mặt là hai con ngựa trắng mà nàng và An Ninh Hề ngày hôm qua cưỡi đang ăn cỏ.

“Điện hạ, ngựa ở gần đây khẳng định Vương hượng cũng ở cách đây không xa.”

Phong Dực gật đầu, “Vây chúng ta mau đi.”

Yến Lạc vội vàng dẫn đường về phía trước, đi qua một con đường ngắn nhỏ gấp gheh uốn lượn rồi cuộc cũng phát hiện ra con đường chật hẹp dẫn tới tận đáy núi đã đi vào ngày hôm qua. Ở đó vẫn có rất nhiều binh lính Trung Chu đang tìm kiếm.

Yến Lạc nói với Phong Dực: “Vương thượng đang ở trong một cái động âm u cạnh vách núi cách đây mấy chục bước. Điện hạ đi cứu người, nô tỳ sẽ dụ đám lính kia tới chỗ Lật tướng quân và Tần tướng quân.”

Phong Dực suy nghĩ giây lát, “Cũng được. Cô nhất định phải cẩn thận. Khi nhìn thấy Lật tướng quân nhớ nói với cô ấy rằng ngàn vạn lần không được tham chiến, một khi không khống chế được thế cục liền đi lên. Nếu Trung Chu đã dụ quân Nam Chiêu tới đây thì chắc chắn nó sẽ không đơn giản như vậy.”

Yến Lạc gật đầu đầy nghiêm túc sau đó đề khí nhảy ra ngoài, thân hình cực kỳ linh hoạt. Quân Trung Chu nhanh chóng phát hiện ra tung tích của nàng nên nhao nhao kêu đuổi theo hướng nàng chạy.

Phong Dực xách kiếm tìm theo lời Yến Lạc, rất nhanh đã tìm thấy cửa động. Đang định vạch cỏ tranh đi vào thì ngừng lại một chút như thể ‘cận hương tình khiếp’*, hồi lâu sau mới thử gọi dò một tiếng: “Ninh Hề...” (*ý chỉ người xa quê đã lâu năm, không còn biết rõ tình hình quê hương như thế nào, càng về gần tới quê nhà càng không thể bình tĩnh)

Bên trong không có tiếng trả lời lòng Phong Dực hoảng hốt. Bỗng nhiên một đạo giọng nghi ngờ nhẹ nhàng vọng ra, “Phong Dực?”

Trong lòng Phong Dực mừng như điên, vội vàng phẩy cỏ tranh ra đi vào động.

Ánh sáng đột ngột khiến An Ninh Hề vội híp mắt lại, chờ thấy rõ bóng dáng cao lớn ở cửa động thì bất ngờ câu khoe miệng cười khổ, “Chẳng lẽ ta đây đang nằm mơ?” Nàng rũ mắt nhìn chằm chằm cây cung Minh Nguyệt trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve nó, “Cũng tốt. Cuối cùng cũng gặp được ngài trong mộng một lần để nói lời từ biệt cũng tốt.”

Phong Dực bước nhanh đến trước mặt nàng. Người trước mắt ngồi dựa vào vách núi, áo giáp trên người dính bụi đất, tóc tai hơi rối, chỉ có sự bình tĩnh trong mắt là trước sau vẫn như một.

“Ninh Hề, không phải nàng đang nằm mơ đâu! Đây là sự thực, ta đang ở đây.” Phong Dực ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang cầm cung Minh Nguyệt của nàng, giọng điệu trầm thấp.

An Ninh Hề đột nhiên giật mình tỉnh lại, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, “Sao ngài lại đến đây?” Nàng cuống quýt đứng dậy, đỡ cánh tay Phong Dực, “Mau mau rời khỏi đây! Nơi này cực nguy hiểm.”

Phong Dực ngăn động tác của nàng lại, “Không sao, Lật Anh Thiển và Tần Hạo đã tấn công xuống. Ta đặc biệt đến đây để cứu nàng.”

An Ninh Hề ngạc nhiên nhìn y, “Sao có thể dễ dàng như vậy? Mông Đình Chi dụ ta xuống, sao có thể đơn giản như vậy?” Nàng đi hai bước trong động rồi đi tới cửa động nhìn thử sau đó đột nhiên xoay người nhìn về phía Phong Dực, “Ngài đã tới vậy chúng ta mau đi thôi, nếu không chỉ sợ sẽ có biến cố.”

Phong Dực gật đầu. Hắn đi tới trước mặt nàng, kéo nàng đi ra ngoài.

An Ninh Hề ngồi ở trong động đã lâu, chân vẫn còn hơi tê nên đi lại hơi chậm chạp. Đường dưới chân núi không dễ đi, hai người đi qua con đường dài và hẹp, đang định đi dọc theo đường cũ lên thì thấy một hàng quân Trung Chu nhanh chóng chạy tới. Phong Dực vội vàng dẫn An Ninh Hề lui về phía sau ẩn ở trong bóng tối quan sát đám binh kia chạy về phía trước. Số lượng gần hơn ngàn người. Gần đó có rất nhiều binh lính Trung Chu, xa xa là tiếng hò hét đánh nhau.

An Ninh Hề mím môi lạnh mắt xem. Nàng đột nhiên hạ thấp giọng nói với Phong Dực: “Cuối cùng ta cũng cảm nhận được chỗ nào không đúng.”

Phong Dực nghiêng đầu nhìn nàng trấn an. Hắn nắm chặt tay nàng nói, “Không sao hết. Đã có ta ở đây.”

An Ninh Hề rũ mắt, im lặng không nói.

Phong Dực xoay người nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy con đường nhỏ bị che khuất mà hôm qua An Ninh Hề đã phát hiện ra ở phía xa. Hắn hỏi An Ninh Hề: “Nàng có thể đi lên từ con đường nhỏ kia không?”

An Ninh Hề bất đắc dĩ lắc đầu, “Ta không biết võ công, sao mà lên được?”

Phong Dực lôi kéo nàng đi qua vách núi bên kia, “Vậy ta mang nàng lên.”

Lúc đến nơi, quan sát tỉ mỉ liền phát hiện ra những nấc thang này không chỉ được đục cực nhỏ mà bên trên còn có rêu xanh nữa. An Ninh Hề thở dài trong lòng: chắc chắn con đường này đã lâu không được dùng đến, chỉ có người có khinh công tốt như Yến Lạc mới có thể đi lên.

“Phong Dực, ngài đi lên một mình đi, bất kể làm gì mang ta theo cũng không thể lên được.”

Phong Dực cười với nàng, “Yên tâm, mặc dù khinh công của ta không hơn Yến Lạc nhưng không đến nỗi kém cỏi đâu.” Hắn đang định ôm hông An Ninh Hề lên thì một giọng nói bất ngờ cắt đứt động tác của hắn.

Yến Lạc nhanh chóng lướt từ đằng xa tới, thở hổn hển nhìn hai người, “Vương thượng, điện hạ việc lớn không hay rồi! Mông Đình Chi đã hội hợp với Tuyên Tử Đô.”

Trong mắt An Ninh Hề bỗng trở nên lạnh lẽo, “Lại là Tuyên Tử Đô!”

Phong Dực hỏi thăm: “Hiện tại Lật tướng quân và Tần Hạo ra sao rồi?”

Yến Lạc đáp: “Hai vị tướng quân đã dẫn binh đi lên theo phân phó của điện hạ. Nhưng trước đó nô tỳ nhìn thấy có rất nhiều binh lính Trung Chu đi đến lối ra trong lòng núi. Nô tỳ đặc biệt chú ý đến lời đám người đó nói, hình như nói cái gì mà ‘nhánh sông’.”

An Ninh Hề khẽ sửng sốt, trong lòng suy tư tỉ mỉ. Phong Dực biết rõ địa đồ nên đã hiểu ra, “Là Hoàng Hà.”

An Ninh Hề hoàn toàn tỉnh ngộ, kinh ngạc kêu thành tiếng, “Bọn chúng muốn làm ngập đáy núi này?”

Trên đỉnh cao của một rặng núi ở phía sau, Tuyên Tử Đô nhìn lão tướng quân trước mắt, hơi cau mày đưa ra một nghi vấn đồng dạng: “Mông tướng quân thật sự tính cho ngập nơi này?”

Mông Đình Chi gật đầu, “Đúng thế.”

Tuyên Tử Đô nhíu chặt chân mày hơn, “Nếu như tại hạ nhớ không lầm thì hình như trong núi còn có gần một nửa binh lực của Trung Chu?”

Mông Đình Chi nhìn hẩn, trên mặt lộ vẻ không đành lòng nhưng lại đổi thành cương nghị trong nháy mắt, “Vì bảo vệ quốc gia hy sinh là tất nhiên. Người cũng đã biết nơi này không chỉ có Nữ hầu, ngay Phong Dực cũng đã tới, có thể trừ bỏ hai người bọn chúng chỉ trong một lần, diệt trừ đại hoạ của hai nước chúng ta thì sao có thể bỏ qua cơ hội này được?”

Tuyên Tử Đô thấy ông ta đã quyết định nên không thể làm gì khác hơn là không nói thêm nữa. Vả lại, lời ông ta nói cũng không sai.

Mặc dù phương thức này hết sức tàn nhẫn.

Vào giây phút An Ninh Hề ngộ ra liền lập tức thúc giục Phong Dực đi lên, “Nhân lúc bọn chúng chưa dẫn nước vào ngài mau mau đi đi.”

Phong Dực không nói tiếng nào chỉ kéo nàng muốn cùng đi lên.

An Ninh Hề bất ngờ hất tay y ra, giọng nói bắt đầu cao hơn, “Phong Dực, ngài sẽ bị ta hại chết đó!”

Phong Dực khẽ cau mày, quay đầu nhìn Yến Lạc, “Dẫn nàng đi lên.”

Đây không phải câu trần thuật mà là ra lệnh. Yến Lạc theo bản năng đi tới muốn kéo An Ninh Hề nhưng An Ninh Hề lại tránh tay của nàng. An Ninh Hề nhìn Phong Dực, vẻ mặt nghiêm túc, “Ba người chúng ta đều biết đi từ nơi này lên khó khăn đến mức nào. Hiện tại chỉ có hai người có khả năng đi lên, cho nên đừng lãng phí thời gian nữa.”

Giọng nói của Phong Dực cũng lạnh xuống, “An Ninh Hề, nếu biết không nên chậm trễ sao nàng vẫn còn chần chừ?”

An Ninh Hề cười khỏ, “Ta đương nhiên cũng muốn sống, nhưng bây giờ ta chỉ làm liên lụy đến hai người thôi. Bất kỳ ai trong hai người mang theo ta đều sẽ tốn thời gian, người còn lại cũng bỏ lỡ cơ hội chạy thoát.”

Phong Dực đang định nói chuyện thì An Ninh Hề đột nhiên giơ tay lên ngăn y lại, nàng hạ mí mắt cũng không hề nhìn y, rồi nói ra lời lại giá rét lạnh như gió phương bắc, “Phong Dực, thật ra ngài không nên tới cứu ta. Ta vẫn luôn lợi dụng ngài cho nên ta phải giúp ngài giành được thiên hạ chỉ vì giúp bản thân ta báo thù. Ta giúp ngài chỉ bởi vì ngài là người có ‘Mệnh đế vương’ trong miệng Đồ Di Ca mà thôi...”

Phong Dực sững sốt, không dám tin nhìn nàng, “Nàng nói cái gì?”

An Ninh Hề chậm rãi giương mắt nhìn y, “Ta nói sở dĩ ta kết minh với ngài, cùng ngài đính hôn đều chẳng liên quan gì tới bản thân ngài cả, chẳng qua là có liên quan đến thân phận đế vương của ngài. Bất quá ta cũng chỉ quan tâm đến người có mệnh đế vương có thể nhất thống thiên hạ, có thể giúp ta báo thù mà thôi. Ta căn bản không quan tâm ai là người có mệnh đế vương, nếu như là người khác ta cũng sẽ giúp y, đính hôn với y.”

Yến Lạc đã hoàn toàn sững sốt, nhìn một An Ninh như thế này chẳng khác gì người xa lạ.

Phong Dực nhìn An Ninh Hề, màu đen trong mắt như thể những đám mây đen đang vần vũ. Nháy mắt trên mặt hẩn thoáng qua rất nhiều vẻ mặt: kinh ngạc đến giận giữ rồi đến mất mát, cuối cùng trở lại bình tĩnh.

Lúc lâu sau, hẩn đột nhiên câu khước miệng nở nụ cười như có như không, “Thì ra nửa đời Phong Dực ta tính kế người khác, không ngờ cũng có một ngày bị tính kế lại.” Hẩn nhìn An Ninh Hề chăm chú rồi tiến lên một bước giữ chặt cổ tay nàng, “An Ninh Hề, nàng hãy cẩn thận hỏi lại bản thân mình: chẳng lẽ nàng đối với ta luôn là hư tình giả ý sao?”

An Ninh Hề ngơ ngẩn. Đúng lúc đó Phong Dực đẩy nàng vào lòng Yến Lạc, “Mang nàng đi lên!”

An Ninh Hề kịp phản ứng nhưng Yến Lạc còn nhanh hơn nàng. Nàng lập tức ôm chặt An Ninh Hề, vung cây roi dài trong tay ra rồi bám vào một gờ đá trên vách núi phi người lên trên bậc thang, sau đó lại dùng tay leo lên. Làm như vậy vài lần chiếc roi đã quấn vào một gờ đá khác, vững văng cố định thân thể của hai người.

Nơi xa đã truyền đến tiếng nước chảy rõ mồn một, ùng ùng giống như tiếng sấm. An Ninh Hề hoảng sợ nhìn Phong Dực ở phía dưới nhưng người kia chỉ rút thanh kiếm Sương Hoa ra, ngược đôi mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng. Mây đen trong mắt đã sớm tiêu tán chỉ còn lại một mảnh trong suốt.

Yến Lạc lại mang nàng lên một đoạn, đã có dấu hiệu cố sức. An Ninh Hề không hề để ý tới những thứ này, nàng chỉ gần như mờ mịt nhìn bóng người càng ngày càng cách xa nàng ở phía dưới, trong mắt dần dần mờ hồ.

Tiếng nước chảy càng gần, rốt cuộc An Ninh Hề kêu thành tiếng: “Yến Lạc, mau, mau mau đi lên!”

Lòng Yến Lạc cũng như lửa đốt, lại ra sức leo lên một đoạn. Chiếc roi trong tay quất lên một nhánh cây, hai người nhảy lên mấy bậc thang dễ đi, rốt cuộc cũng gần tới đỉnh núi.

An Ninh Hề thấy đoạn dài bậc thang phía dưới trống không, vội vàng gọi Phong Dực: “Ngài mau mau đi lên đi.”

Nhưng vừa dứt lời trong mắt nàng càng lộ ra vẻ kinh hãi hơn, bởi vì nàng đã thấy những con sóng bạc đầu ngập tràn đất trời cách đó không xa. Yến Lạc quay đầu lo lắng gọi một tiếng: “Điện hạ...”

Phong Dực tự biết tốc độ nước sông Hoàng Hà, đã biết thời gian không đủ nhưng hấn thủy chung không hề quay đầu nhìn dòng nước lũ sắp quét đến mà chỉ là nhìn An Ninh Hề. Hấn chợt nở nụ cười, mang theo một tia khổ sở, “Ninh Hề, ta cũng không biết tại sao...”

Giọng nói nhẹ nhàng truyền tới tai An Ninh Hề. Tinh thần An Ninh Hề chấn động, vội vàng quay đầu muốn thúc giục Yến Lạc nhưng vừa mới nói hai chữ thì tiếng nước chảy ầm ầm đã lấn át hết tất cả.

Thân thể Yến Lạc chấn động mạnh, suýt chút nữa đã buông tay đang ôm An Ninh Hề. Trong mắt nàng tràn đầy nước mắt. Nàng nhắm mắt lại không dám nhìn xuống nữa.

Cả người An Ninh Hề rét run, tay chân đều cứng đờ, ngực phập phồng mãnh liệt, rốt cuộc hồi lâu sau mới có can đảm quay đầu nhìn xuống. Phía dưới là một mảnh trắng xóa, Phong Dực đã sớm không còn ở đó.

“Phong Dực...”

Tiếng hét thê lương vang lên nhưng không có tiếng đáp lại.

73. Chương 74: Chín Đường Chết Một Đường Sống

An Ninh Hề căn bản không biết mình lên tới đỉnh núi như thế nào.

Gần như lúc ấy Yến Lạc đã quên hẳn việc muốn leo lên, đến lúc gần kiệt sức mới ra sức leo. Khi sắp lên tới đỉnh núi thì đoàn người vội vã chạy tới, một đôi tay bắt được cánh tay Yến Lạc, dùng sức kéo hai người lên.

An Ninh Hề ngồi trên đỉnh núi đầy chán nản, ánh mắt mờ mịt trống rỗng nhìn xuống dòng nước trắng xóa phía dưới. Yến Lạc ở một bên thở hổn hển, rốt cuộc sau đó không nhịn được mà khóc nức nở.

Một người ngồi xổm xuống kéo cánh tay An Ninh Hề, lo lắng gọi nàng: “Ninh Hề, Ninh Hề, tỷ làm sao vậy? Đệ là Tiểu Hiên đây, tỷ nhìn đệ đi.”

An Ninh Hề mất diết tai ngơ, chỉ nhìn chằm chằm mặt nước phía dưới, hồi lâu mới há miệng nói thật nhỏ hai tiếng: “Phong Dực...”

Phía sau nàng có Hoắc Tiêu và vài phó tướng. Lật Anh Thiển và Tần Hạo từ đằng xa chạy tới, thấy chỉ có An Ninh Hề và Yến Lạc đã cảm thấy không đúng, lại thấy phía dưới đã trở thành một vùng nước mê mông, rồi lại thấy bộ dáng này của An Ninh Hề nên nhất thời trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Cổ Bằng Hiên cũng vừa vặn tới nơi, cũng may hấn tìm được nơi này bằng không thực sự không tưởng tượng nổi ra hậu quả. Hấn nhìn dòng nước phía dưới, nhìn An Ninh Hề một cách không thể tin, “Tỷ sẽ không nói rằng Phong Dực y... ở phía dưới đấy chứ?”

An Ninh Hề im lặng không lên tiếng, vẫn cố chấp nhìn dòng nước như trước.

Cố Bằng Hiên nhìn lướt qua Yến Lạc đang khóc nức nở bên cạnh thì đã tin chắc chắn đó là sự thật. Hắn quay đầu nhìn về phía Tần Hạo và Lật Anh Thiển. Hai người đã hoàn toàn khiếp sợ, hai mắt mở to to, hoàn toàn nói không lên lời.

Nhất thời Cố Bằng Hiên cũng không biết nên nói gì. Mặc dù giữa hắn và Phong Dực không tính là thâm giao nhưng vẫn rất nể trọng y. Hôm nay thấy y vui thân nơi đây nước trong lòng cũng buồn vô cùng, nhưng việc cấp bách nhất bây giờ là phải làm cho An Ninh Hề tỉnh lại. Hắn đỡ lấy vai An Ninh Hề, dịu dàng khuyên nhủ: “Ninh Hề, bất kể như thế nào, Phong tướng quân là vì cứu tử. Bây giờ tử phải sống cho thật tốt, đó chính là sự an ủi lớn nhất đối với y.”

Rốt cuộc ánh mắt của An Ninh Hề cũng có chút cảm xúc. Nàng trầm mặc một hồi rồi đột nhiên cười khổ, “Nhưng ta tình nguyện người hiện tại còn sống là chàng...”

Nói xong những lời này nàng như thể tỉnh hẳn ra. Nàng đột nhiên nhớ đến câu hỏi của Phong Dực ở chân núi: mình đối với chàng thật sự chỉ là hư tình giả ý sao?

Thần sắc trong mắt An Ninh Hề chìm nổi, biến ảo chập chờn, hồi lâu sau mới từ từ bình tĩnh lại. Nàng nhìn mặt nước, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy! Sao đến tận bây giờ ta hiểu được! Thật uổng ta đã làm người ba đời, thậm chí suy nghĩ trong lòng chính mình cũng không hiểu thấu được. Phong Dực, thì ra người hiểu ta nhất chính là chàng...”

Nàng đột nhiên đứng dậy nhưng bởi vì ngồi lâu mà hơi loạn quạng mới có thể ổn định thân thể. Cố Bằng Hiên vội vàng đứng dậy đỡ nàng nhưng nàng lại tránh tay của hắn, quay đầu phân phó mọi người: “Chia toàn bộ binh lính ra làm hai cánh. Một cánh đi chặn đầu nước chảy vào, cánh còn lại đến đầu kia để xả nước. Phải nhanh lên!”

Tần Hạo và Lật Anh Thiển nghe vậy đầu tiên không phản ứng kịp, ngay cả đáp lời cũng không kịp liền xoay người đi sắp xếp. Hoắc Tiêu chấp tay với An Ninh Hề sau đó vội vàng dẫn mấy phó tướng đi.

Yến Lạc vẫn cúi đầu khóc nước nức cuối cùng cũng ngừng đầu, mắt lóe lên vẻ chờ mong.

Phân phó xong những việc này, An Ninh Hề lại xoay người trở về chỗ đỉnh núi nhìn chằm chằm mặt nước phía dưới. Nàng nắm chặt hai tay, trong mắt đầy khổ sở, chỉ có tia hy vọng vẫn tồn tại trong lòng: Phong Dực, chàng nhất định phải còn sống...

Dòng nước không ngừng chảy xiết chảy đến nơi tận cùng trong lòng núi. Quân Trung Chu xếp những hòn đá lớn thật cao ngăn trở, nước chảy quét tới nhưng không sao chảy tiếp được.

Binh lính tiền phương của Trung Chu tới bẩm báo nói đã chặn đầu vào bên kia, mà lúc này nước đã dâng cao hơn một trượng.

Mông Đình Chi và Tuyên Tử Đô ngồi trên lưng ngựa nhìn từ trên đỉnh núi xuống cho đến khi cảm thấy đã đến lúc mới hạ lệnh để binh lính xuống xả nước.

Hai hòn đá lớn vừa bị đẩy đi, lực của dòng nước liền quét hết tất cả những trướng ngại vật khác. Nhiều binh lính Trung Chu còn chưa kịp tránh đã bị dòng nước cuốn băng. Có những tên may mắn bị cuốn đến vách núi, bám vào được gờ đá nên không bị cuốn đi, có những tên thì bị cuốn mất tích luôn.

Tuyên Tử Đô thấy tình cảnh này thì càng cảm thấy người tên Mông Đình Chi dụng binh sắc bén. Hắn nhìn dòng nước cuốn qua và tiếng nước chảy âm âm mà nói với Mông Đình Chi: “Quả nhiên uy lực của ước sông Hoàng Hà lợi hại. Cho dù Phong Dực có danh xưng chiến thần sợ rằng cũng không thể ngăn nổi.” Mông Đình Chi cười ngạo nghễ, “Đã qua thời gian dài như thế, nước lại dâng cao như vậy, tất nhiên là y không thể thoát khỏi rồi. Đợi xả xong nước chúng ta sẽ phái người xuống dưới tìm. Chết phải thấy xác, nhất định phải tìm được thi thể của Phong Dực.”

Tuyên Tử Đô gật đầu, “Đúng là nên cẩn thận.”

Nước không ngừng chảy chồm lên, mặt nước nhanh chóng giảm xuống. Muốn nhìn thấy đá dưới chân núi chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Mông Đình Chi lập tức điều tất cả binh sĩ xuống tìm kiếm tung tích của Phong Dực.

Tuyên Tử Đô giương mắt nhìn mặt trời phấp phất trên đầu. Mặt trời đã nhô hẳn lên, ánh sáng mặt trời ảm áp chiếu lên người, gió xuân thổi từ quanh quần trong núi rừng, dường như không biết rằng nơi đây vừa trải qua một trận tàn sát tàn khốc.

Đang suy nghĩ thì một binh lính Đông Việt đi tới bên cạnh thì lễ với hắn, “Tướng quân, Vương thượng đã tự mình dẫn binh đến, đang dựng trại ở chỗ đất bằng phía sau. Vừa nãy nhận được tin Phong Dực bị chìm dưới chân núi nên thánh tâm cực kỳ vui mừng, dặn dò tướng quân nhất định phải tìm được thi thể của Phong Dực.”

Tuyên Tử Đô nghiêm túc gật đầu, “Trở về hỏi bẩm Vương thượng: vì thần nhất định sẽ không làm nhục mệnh.” Nói xong, lập tức phân phó binh lính Đông Việt phía sau cũng xuống tìm kiếm Phong Dực.

An Ninh Hề vẫn đứng ở đỉnh núi nhìn xuống dưới. Mặt nước dưới chân núi đột nhiên giảm cực mạnh, nàng gần như quỳ xuống cẩn thận quan sát theo bản năng nhưng căn bản không hề phát hiện ra bóng dáng của Phong Dực.

An Ninh Hề cảm thấy kỳ quái: người phía mình chắc chưa chạy tới nơi, sao nước lại đột ngột giảm nhỉ? Nàng trầm ngâm suy nghĩ một chút, chợt hiểu ra: nhất định là Mông Đình Chi và Tuyên Tử Đô không yên lòng, tính đi xuống tìm kiếm Phong Dực. Mới vừa rồi không thấy bóng dáng của Phong Dực đâu, nàng liền ôm một tia hy vọng: nhất định phải tìm được Phong Dực, cứu chàng ra ngoài trước bọn chúng.

Nghĩ tới đây, nàng vội vàng quay đầu phân phó Yến Lạc: “Mau đi gọi Lật tướng quân và Tần Hạo trở về, đi xuống tìm kiếm Phong Dực. Nếu như gặp phải binh lính Trung Chu lập tức chia một phần binh lực để giữ chân bọn chúng. Cần phải tìm được Phong Dực trước Trung Chu.”

Yến Lạc nghe phân phó xong vội vàng dùng khinh công lao đi.

Cổ Bằng Hiên lộ vẻ lo lắng giống An Ninh Hề.

An Ninh Hề vẫn quỳ gối trên đỉnh núi, hồi lâu mới ngời bệt xuống khe thở hổn hển. Vừa nghĩ tới Phong Dực có thể còn sống cả người nàng liền vui mừng không tả. Nó lan tràn quanh thân khuếch tán đến tứ chi bách hài. Thế nhưng trong đó lại xen lẫn sự căng thẳng: ngộ nhờ Phong Dực không có ở đó, ngộ nhờ chàng bị Trung Chu và Đông Việt tìm được, hậu quả sẽ như thế nào? Nàng quả thật không muốn cũng không dám suy nghĩ.

Thì ra có vài người đã vô tình bám rễ sâu trong lòng, chỉ rút nhẹ ra thôi sẽ đau thấu xương tủy. Nước mắt An Ninh Hề như thể trực rơi. Nàng hiểu quá muộn. Nhưng chỉ cần Phong Dực còn sống thì không coi là trễ. Có điều hiện tại nàng căn bản không cách nào xác định được an nguy của Phong Dực cho nên mới phải lo lắng.

Phong Dực, chàng nhất định phải còn sống...

Cổ Bằng Hiên thấy An Ninh Hề bị thương đành thở dài một tiếng. Hắn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chỉ đành ngồi trên đỉnh núi với nàng.

Ở phí dưới cách họ một dặm về phía bên trái có một người đang đạp lên một gờ đá giữa sườn núi, sống lưng dán chặt vách núi, trường kiếm trong tay phải cắm sâu vào vách núi, trước mặt có thể thấy một đường kiếp dài và quanh co.

Chính là Phong Dực.

Y đề khí leo lên vách núi vào một khắc trước khi dòng nước cuốn tới nhưng bởi vì trơn mà trượt xuống một đoạn. Sau đó cả người cũng bị nước cuốn về phía trước, về sau cố gắng bám vào một gờ đá. Hắn dùng kiếm cắm vào vách núi nhưng vẫn không thể cố định thân thể, vẫn bị cuốn rất ra xa mới dừng lại, trong lúc bị cuốn đi đụng phải vô số đá núi nên cả người đau nhức. Rồi sau đó hắn nhắm mắt điều khí, dùng nội công bảo vệ tâm mạch chờ đợi thời cơ.

Phong Dực chậm rãi mở mắt ra nhìn một chút, ánh mặt trời trên đỉnh đầu hơi chói khiến hắn không chịu nổi phải híp mắt lại. Trên trán hắn bị thương, vết thương bị ngâm trong nước thành trắng bệch. Toàn thân

nhìn qua hoàn hảo không chút tổn hại nhưng khi nhúc nhích thì đau điếng. Phong Dực đột nhiên cảm thấy ba năm trước đây mình máu me khắp người té ngã ở biên cảnh Nam Chiếu cũng không hề chật vật như vậy.

Có điều cuối cùng vẫn cứu được Ninh Hề, cũng có lời.

Nhưng trong nháy mắt hắn lại nghĩ đến lời nói của An Ninh Hề, gương mặt có vừa có chút huyết sắc đã biến mất, trắng bệch như tờ giấy.

Hóa ra trong lòng nàng mình chỉ là công cụ để đoạt thiên hạ. Nhưng nếu là thế thì tại sao lúc cuối nàng nhìn mình hai mắt nàng lại đắm lệ mông lung.

Phong Dực câu khoe miệng nở nụ cười, hơi ảnh hưởng đến vết thương trước ngực khiến hắn phải hít khí. Hắn vô lực dựa vào vách núi, nhẹ giọng nỉ non: “An Ninh Hề, chuyện đã quyết định thì không có đạo lý dừng tay đâu. Dùng tất cả mọi biện pháp ta cũng sẽ giữ nàng lại...”

Bị nàng tính kế một lần thì đã sao chứ? Hắn tuyệt đối sẽ không buông tay.

Hắn biết không thể tiếp tục đợi ở đây. Nước đã xả hết, nơi này nhất định sẽ có người tới tìm hắn. Nếu là người của Trung Chu và Đông Việt nhất định sẽ có phiền toái, không chỉ có là đối với hắn mà còn là phiền toái đối với liên minh ba nước.

Phong Dực chịu đựng đau đớn, dùng sức rút thanh kiếm ra. Quả thật là kiếm tốt, cho dù xuyên qua núi đá nhưng lưỡi kiếm không hề có dấu hiệu bị cong. Hắn ổn định thân hình, mũi kiếm cắm vào một đoạn vách núi, mượn lực cả người thuận thể trượt xuống, mũi kiếm ma sát với thân núi tạo ra những tia lửa.

Phong Dực ngã ngồi ở chân núi. Hắn thở hổn hển mấy hơi, chống kiếm đứng dậy, vừa mới ngẩng đầu thì một mũi kiếm lọt vào tầm mắt. Rồi sau đó bốn phía vang lên tiếng hoan hô.

“Chúng ta bắt được chiến thần, bắt được chiến thần rồi...”

Phong Dực nắm chặt trường kiếm trong tay. Từ trang phục vài tên lính này mặc có thể thấy là quân Đông Việt. Hắn tỷ mỉ đếm xung quanh, ban đầu có mấy người, sau đó là mấy chục người, sau nữa đám này la lên và gần một trăm tên tới nữa, thậm chí còn nhiều hơn thế đang tiến về hướng này.

Hắn ngửa đầu nhìn mặt trời trên cao khe thở dài: thì ra ta cũng có một ngày bị bắt.

74. Chương 75: Cố Nhân Trách Làm Gì

Ánh mặt trời càng ngày chói chang, thời gian chậm rãi trôi qua. An Ninh Hề dần dần lo lắng vì vẫn không đợi được tin tức của Yên Lạc. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, từ đầu đến cuối đều cảm thấy không ổn nên vội vàng đứng dậy. Cố Bằng Hiên cũng đứng lên theo nàng.

“Ninh Hề, tỷ muốn đi đâu?” Cố Bằng Hiên thấy nàng muốn đi nên vội vàng hỏi.

An Ninh Hề xoay người nhìn hắn, “Ta xuống dưới tìm Phong Dực.”

Cố Bằng Hiên vội tới trước kéo nàng lại, “Tỷ đang nói cái gì thế? Tỷ mới vừa được cứu lên, giờ lại muốn đi xuống à?”

An Ninh Hề vùng ra khỏi tay hắn, “Không cứu được Phong Dực ta không yên lòng.”

Cố Bằng Hiên há miệng, cuối cùng vẫn nói ra lời độc ác: “Ngộ nhỡ... Nếu y chết rồi thì sao? Tỷ đi xuống có lẽ là làm việc mất công. Nếu có thêm nguy hiểm gì thì tình huống càng tồi tệ hơn.”

An Ninh Hề đột nhiên quay đầu trừng hắn, “Chàng nhất định còn sống!” Nói xong lập tức đi về phía trước. Cố Bằng Hiên hơi ngơ ngẩn sau đó hắn cười khở rồi đuổi theo sát bước nàng.

An Ninh Hề đang định đi tới nơi tụ họp binh lính ở chỗ đỉnh núi bằng phẳng ngày hôm qua thì Yên Lạc đã chạy gấp tới. An Ninh Hề vội vàng đón.

“Sao rồi? Có tìm thấy Phong Dực không?”

Yến Lạc lắc đầu, trong mắt tràn đầy sốt ruột, “Không có. Lật tướng quân và Tần tướng quân nhận được tin tức nô tỳ đưa tới đã lập tức đi xuống, nhưng chỉ có thi thể binh lính Trung Chu tứ tán ở chân núi, căn bản không tìm được điện hạ.”

An Ninh Hề cau mày suy nghĩ một chút, “Chẳng lẽ không có các binh lính khác của Trung Chu hoặc Đông Việt ở dưới đó tìm kiếm Phong Dực sao?”

“Không có.” Yến Lạc bổ sung: “Bọn họ thấy một đường kiếm sâu trên vách núi. Tần tướng quân nói có thể là điện hạ lưu lại, sau đó lại tìm được thanh kiếm Thương Hoa Vương thượng tặng cho điện hạ ở cách đó không xa, tuy nhiên vẫn không thấy bóng dáng của điện hạ đâu.”

Trên mặt An Ninh Hề lộ ra vẻ vui mừng, “Thật ư? Như vậy nhất định chàng vẫn còn sống.”

Yến Lạc gật đầu.

An Ninh Hề ôm ngực không biết nên cười hay nên khóc. Chỉ chớp nhoáng qua đi nhưng nàng như thể đã trải qua bi thương cùng cực và vui sướng cực hạn. Trong mắt vẫn ngấn ướm lệ.

Vừa phản ứng lại nàng lại lập tức cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu Phong Dực còn sống mà lại không có binh lính đi tìm chàng ở dưới chân núi. Chẳng lẽ đã bị tìm thấy trước?

An Ninh Hề càng nghĩ càng lo lắng. Nàng vội vàng đi lên phía trước, Yến Lạc cùng Cố Bằng Hiên đuổi sát theo bước nàng.

Vừa tới trại lính ở nơi bằng phẳng thì Tần Hạo đã ra đón. Hắn chấp tay với nàng nói: “Vương thượng, có sứ giả Đông Việt cầu kiến.”

Bước chân của An Ninh Hề hơi ngừng lại. Nàng càng ngày càng cảm thấy lo lắng hơn. Một người mang bộ dạng của phó tướng bước ra từ sau lưng Tần Hạo. Hắn mặc kiểu áo giáp của Đông Việt, chấp tay với nàng, “Bái kiến Nữ hầu. Vương thượng nước ta có khẩu dụ sai mặt tướng truyền lại.”

An Ninh Hề hừ lạnh một tiếng, “Thứ nhất, bây giờ Bồn cung là Nữ vương, không phải Nữ hầu; thứ hai, Bồn cung chỉ nghe khẩu tin, không nghe cái gì mà khẩu dụ. Người muốn nói thì nói đi.”

Sắc mặt sứ giả cứng đờ, lúng túng ho một tiếng, “Vương thượng nước ta sai mặt tướng truyền lời: Phong Dực tướng quân ở đại doanh của Đông Việt. Nếu như Nam Chiêu, Tây Hoa và Bắc Mạnh không lập tức giải trừ liên minh giữa ba nước và quy thuận Đông Việt thì hậu quả ra sao thì không cần mặt tướng phải nói.”

Những tướng lĩnh Tây Hoa và Nam Chiêu - bao gồm Cố Bằng Hiên - khi biết Phong Dực còn sống đều thở phào một hơi, nhưng ngay sau khi nghe thấy yêu cầu cuồng vọng kia người nào người nấy đều vô cùng tức giận. Tất cả ánh mắt đều trừng tên sứ giả Đông Việt đầy phẫn hận.

An Ninh Hề nắm chặt tay yên tĩnh nghe xong liền cảm thấy yên lòng. Quả nhiên Phong Dực còn sống, như vậy cũng tốt. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện y bị rơi vào tay Sở Nghiệp Kỳ nhất thời lòng nàng lại như lửa đốt.

Ánh mắt bén nhọn của An Ninh Hề nhìn chằm chằm sứ giả Đông Việt, “Đông Việt Vương thật lớn giọng.” Suy tính đến tình cảnh của Phong Dực, nàng cũng không nói quá nặng lời. Nàng suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói: “Không bằng mong Đông Việt vương thư thả ba ngày. Ba ngày sau Bồn cung nhất định sẽ cho câu trả lời chắc chắn.”

Trước khi sứ giả tới đã được Vương thượng phân phó, biết nàng ta chắc chắn sẽ không lập tức đồng ý, vì vậy liền gật đầu rồi cáo từ rời đi. Những ánh mắt xung quanh thật sự khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Sứ giả Đông Việt vừa rời đi đám người Cố Bằng Hiên và Tần Hạo vội xông tới. An Ninh Hề mở miệng nói trước: “Để ta suy nghĩ một chút.” Nói xong một mình đi về phía doanh trại, sau khi vào trường lớn không hề đi ra.

Yến Lạc biết nàng lại muốn một mình suy nghĩ nên liền canh giữ ở bên ngoài để thay nàng từ chối khéo. Có điều cứ nghĩ đến Phong Dực vẫn còn ở doanh địa của Đông Việt nàng lại không khỏi cực kỳ lo lắng.

Vốn cho rằng lần này An Ninh Hề muốn suy nghĩ mấy ngày, trong lòng Yến Lạc gấp gáp, lúc giờ ngo đưa cơm vào đang định hỏi nàng tính toán như ra sao nhưng dường như An Ninh Hề không hề nóng ruột chút nào, thức ăn nàng đưa tới cũng ăn hết luôn, sau đó phân phó nàng đi mời Hoắc Tiêu tới. Yến Lạc cho rằng An Ninh Hề đã nghĩ ra được cách nên mãi móng đi làm.

Sau khi Hoắc Tiêu tới, An Ninh Hề nói với y một câu: “Lập tức tới Tây Hoa đón Tôn Vô Gia tới đây.”

Hoắc Tiêu vừa nghe thấy tên Tôn Vô Gia trên mặt lập tức đỏ lên rất khả nghi, ngay sau đó lại nghi hoặc nhìn nàng không hiểu, “Tại sao Vương thượng muốn gọi cô ta tới?”

An Ninh Hề khoát tay, “Tự có chỗ dùng, mau đi đi, phải nhanh lên.”

Hoắc Tiêu đành đồng ý, mang theo mấy người chạy tới Tây Hoa.

An Ninh Hề dặn dò xong những thứ này, lại gọi Yến Lạc vào, kêu nàng chải đầu cho mình. Trong lòng Yến Lạc đã cực kỳ sốt ruột nhưng cũng không thể làm gì khác hơn ngoài điều chỉnh tâm trạng và làm theo.

Lúc chải đầu, An Ninh Hề vẫn nhìn chăm chăm vào mình trong gương im lặng không nói.

Chải đầu xong, An Ninh Hề lại thay áo giáp, cả người có tinh thần hơn, sau đó an vị ngồi trong trường lãng lãng trầm tư, không biết đang nghĩ cái gì.

Cuối cùng Cố Bằng Hiên vẫn xông vào, thấy nàng ngồi ngây ngất sau chiếc bàn dài còn tưởng rằng trong lòng nàng đang rất gấp nên đi tới muốn an ủi, nhưng An Ninh Hề lại ngẩng đầu lên cười cười với hắn, “Tiểu Hiên, tỷ đã có biện pháp, đệ cứ yên tâm.”

Cố Bằng Hiên sửng sốt. Nụ cười của nàng có sự tiêu điều nói không lên lời, như thể muốn từ bỏ điều gì đó, vừa như thể muốn chào đón điều gì đó. Quang mang trong mắt chìm nổi bất định khiến cho người ta không sao đoán được.

Khi màn đêm buông xuống, rốt cuộc An Ninh Hề cũng nghe được giọng nữ quen thuộc bên ngoài trướng. Một bóng dáng màu đỏ nhanh chóng vọt vào, ngay cả hành lễ cũng không để ý tới liền vội vàng mở miệng: “Công tử sao rồi?”

An Ninh Hề đứng dậy, đi tới trước mặt Tôn Vô Gia, “Vô Gia, có mang đàn trúc của cô tới không?”

Tôn Vô Gia sửng sờ, kinh ngạc gật đầu, “Nô tỳ còn tưởng rằng có lẽ chúc mừng giống lần trước nên dĩ nhiên có mang theo. Ai mà ngờ được nửa đường nghe Hoắc Tiêu nói công tử xảy ra chuyện.” Nàng kéo tay An Ninh Hề, sắc mặt nóng nảy, “Công tử sẽ không có chuyện gì chứ?”

An Ninh Hề mím môi, hồi lâu mới trả lời: “Nên không có chuyện gì.” Không biết là đang an ủi Tôn Vô Gia hay là đang an ủi chính mình.

Tôn Vô Gia vẫn gấp, “Vậy Vương thượng đã có biện pháp gì chưa?”

An Ninh Hề nhìn nàng gật đầu, “Có, có điều cần cô giúp một tay.”

Tôn Vô Gia nhìn nàng không hiểu, “Nô tỳ chỉ là một ca cơ, có thể giúp gì được chứ?”

An Ninh Hề cười cười, “Chính bởi vì cô là ca cơ mới có thể giúp một tay.”

Tôn Vô Gia vẫn không hiểu, “Giúp như thế nào?”

An Ninh Hề vừa bước đi thong thả vừa phân tích, “Với tính tình của Sở Nghiệp Kỳ thì hôm nay bắt được Phong Dục hẳn ắt phải tổ chức tiệc luận công ban thưởng. Đó chính là thời điểm tốt nhất để trà trộn vào.”

Tôn Vô Gia bừng tỉnh hiểu ra, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày, “Nhưng nô tỳ là một cô gái yếu đuối, cho dù có thể trà trộn vào cũng không giúp được gì. Hơn nữa đột nhiên nô tỳ xuất hiện ở gần trại lính, sao bọn chúng có thể dễ dàng cho nô tỳ vào được?”

An Ninh Hề nhìn nàng chăm chăm, “Cô chỉ cần nói tới hiến một ca khúc là đủ.”

“Ca khúc nào?”

An Ninh Hề mấp má môi, “Lệ quân thiếu hoa phú.”

“Lệ quân thiêu hoa phú?” Tôn Vô Gia suy nghĩ một chút, “Đó chẳng phải bài phú Vương thượng người từng ngâm ư? Nô tỳ không biết ngâm.”

An Ninh Hề cười với nàng, mang theo một tia tiêu điều, “Không sao, ta sẽ đi cùng với cô.”

Đống lửa lớn cháy hừng hực trong quân doanh của Đông Việt. Sở Nghiệp Kỳ, Tuyên Tử Đô cùng với các khác tướng lĩnh của Đông Việt mở tiệc trên một bãi đất trống bằng phẳng, ngồi phân quân thần. Vị trí đầu tiên bên trái là lão tướng quân Mông Đình Chi của Trung Chu, các tướng lĩnh khác của Trung Chu cũng đều có mặt trong bữa tiệc.

Mông Đình Chi cười đắc chí vừa lòng, nâng ly rượu nhìn về phía Sở Nghiệp Kỳ, “Lần này ít nhiều cũng nhờ những binh sỹ thủ hạ gan dạ của Đông Việt vương, nếu không lão phu bỏ qua Phong Dực thì đại sự đã không thành rồi.”

Mắt phượng của Sở Nghiệp Kỳ nhướng lên, cười rất tự hào, “Là diệu kế lần này lão tướng quân dùng cao minh, nếu không kẻ giảo hoạt như Phong Dực há có thể dễ dàng bị ta bắt như vậy được?”

Mông Đình Chi đã lâu không tác chiến, hôm nay xuất binh đắc lợi, lại được hần khen ngợi một phen nên cũng không nhịn được mà đắc chí. Ông ta đã hoàn toàn quên năm ngoái người trước mắt này từng vây Lạc Dương nhiều ngày với ý chiếm lấy Trung Chu.

Tướng lĩnh hai phe nói chuyện rất vui vẻ, vài ly rượu xuống bụng mọi người càng vui vẻ hơn. Sở Nghiệp Kỳ nâng một ly rượu từ từ đưa lên miệng, ánh mắt phiêu hướng một doanh trướng cách đây không xa nơi đó nhốt Phong Dực.

Hần cười châm chọc một tiếng, ban đầu ở Tây Hoa nói rằng ngày nào đó quân đội sẽ gặp lại, nhưng không nghĩ rằng nhanh như vậy y đã trở thành tù binh của mình. Việc này phải cảm ơn sự liều lĩnh của Nữ hầu. Sở Nghiệp Kỳ nghĩ tới đây lại không nhịn được mà hơi lo lắng: Nữ hầu liều lĩnh đi vào hần là bởi vì vội vã báo thù, có thể thấy được nàng đối với Trung Chu và Đông Việt đã là hận tới cực điểm, lần hành động này như thể đánh cược cả mạng sống vậy.

Mặc dù lần này bắt được Phong Dực nhưng cái giá phải trả cũng rất đắt. Trung Chu tổn thất thảm trọng, về phương diện binh lực của Nam Chiêu và Tây Hoa thì không hao tổn bao nhiêu. Nếu lần tới nàng ta còn liều mạng như vậy nữa, tình huống có thể sẽ không ổn. Hần nắm chặt ly rượu nhỏ, trong lòng âm thầm quyết định lần này cần lợi dụng Phong Dực phá bỏ liên minh giữa ba nước.

Đang tỷ mỷ suy nghĩ chỗ mấu chốt thì một tên lính đến cạnh hần bẩm báo: “Khởi bẩm Vương thượng, chúng thuộc hạ mới phát hiện ra ba cô gái khả nghi ở cổng quân doanh, đuổi thế nào cũng không đi. Một người trong đó còn nói có quan hệ sâu sa với Vương thượng.”

Sở Nghiệp Kỳ nhíu nhíu mày, “Có quan hệ sâu xa với Quả nhân? Có quan hệ gì sâu xa chứ?”

Binh lính nói: “Cô ta nói Vương thượng nghe cô ta ngâm phú sẽ biết. Cô ta nói cô ta ngâm cái gì mà . . . lệ quân thiêu hoa phú.”

Chén rượu nhỏ trong tay Sở Nghiệp Kỳ bỗng nhiên rơi xuống, cả người chấn động đứng bật dậy, trong mắt lóe lên rất nhiều thần sắc, giọng nói đột nhiên cất cao, “Người nói cái gì?”

Tất cả mọi người bị bộ dáng kia của hần dọa sợ hết hồn. Tên lính vâng vâng dạ dạ trả lời: “Cô gái kia nói như vậy ạ.”

Sở Nghiệp Kỳ đứng tại chỗ hồi lâu, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Chẳng lẽ là nàng?

Nhưng sao có thể?

Trong lòng hần kinh ngạc tột đỉnh, bên tai chỉ văng vẳng quanh quẩn mấy chữ “Lệ quân thiêu hoa phú”. Mấy chữ này đã bị hần dần xuống đáy lòng vài chục năm rồi, cứ nhiên bây giờ lại được nói ra từ miệng một cô gái.

Tên lính cẩn trọng hỏi hần: “Vương thượng, hiện tại phải làm sao?”

Sở Nghiệp Kỳ thoáng thu hồi tâm tình, chậm rãi ngồi về vị trí cũ, “Mời ba cô gái kia vào.”

Tên lính lĩnh mệnh lui ra.

Mông Đình Chi uống hơi nhiều rượu, không nhịn được trêu ghẹo: “Chẳng lẽ là hồng phần tri kỷ trước đây của Đông Việt vương?”

Ánh mắt bén nhọn của Sở Nghiệp Kỳ quét về phía ông ta. Mông Đình Chi ngẩn ra, lúng túng ngừng miệng.

Sở Nghiệp Kỳ nắm chặt các ngón tay, mắt không chớp nhìn chăm chăm phía trước, một trận mùi hương u nhiên bay tới, ba bóng dáng màu đỏ nhanh nhẹn đi vào. Ba người đều mặc y phục màu đỏ tươi, nhìn thoáng qua thì rất khó để phân biệt. Nhưng nếu tinh tế nhìn kỹ thì hai người phía trước xinh đẹp có thể so với thiên nhân, người đi phía sau lại che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt an lãnh lạnh lùng.

Tay cô gái dẫn đầu ôm một cây đàn trúc. Nàng hành lễ với Sở Nghiệp Kỳ, “Ca cơ Tôn Vô Gia bá kiến Đông Việt vương.” Nói xong lại thi lễ với tất cả hai bên trái phải, “Bá kiến chư vị tướng quân.”

Vừa dứt lời, đã có người ngồi trong hàng tướng lĩnh phía dưới kêu lên: “Thì ra là Tôn Vô Gia cô nương. Quả thật diễm lệ rung động lòng người giống như trong lời đồn.”

Mọi người ở đây cũng đã hơi say, nghe lời này đều càn rỡ cười lớn. Tôn Vô Gia che giấu sự chán ghét trong mắt, khẽ mỉm cười nhìn Sở Nghiệp Kỳ.

Sở Nghiệp Kỳ nhìn chăm chăm nàng, “Chính cô nói muốn ngâm bài Lệ quân thiêu hoa phú à?”

Tôn Vô Gia cười lắc lắc đầu, “Ta không biết ngâm thi từ hay như vậy, là tỷ muội của ta ngâm. Tỷ muội chúng ta đi ngang qua đây, trên đường đi hành lý bị mất hết không thể làm gì khác hơn là vào trại lính mãi nghệ xin ăn.”

Tất nhiên Sở Nghiệp Kỳ sẽ không tin tưởng những lời này. Ánh mắt hắn dò xét quét qua cô gái đứng cạnh nàng, “Là cô ta muốn ngâm?”

Tôn Vô Gia lắc đầu, “Đây là muội muội Yến nhi của ta. Muội ấy không biết nói thì làm sao mà ngâm? Ai, thật uống cho dung mạo xinh đẹp...” Nàng vừa nói vừa thở dài, cho đến khi thấy sự thiếu kiên nhẫn trong mắt của Sở Nghiệp Kỳ mới khẽ nghiêng người né ra, kéo người phía sau lên, cười khanh khách nói: “Tỷ tỷ của ta đây mới là người ngâm.”

Nháy mắt ánh mắt của Sở Nghiệp Kỳ khóa trên người nàng. Cô gái kia mang mạng che mặt khiến hắn không nhìn rõ được tướng mạo của nàng, nhưng hắn vẫn cảm thấy dường như đã từng gặp nàng ở đâu đó. Cặp mắt kia như thể biết nói, mặc dù bình thản không gợn sóng nhưng lại như thể ẩn chứa sóng cả, ánh sáng trong đó chìm nổi, làm cho lòng người kinh hãi.

Giờ phút này trong lòng Sở Nghiệp Kỳ có mọi loại nghi vấn, hơn thế còn mang theo sự hồi hộp khó tả. Hắn nỗ lực ổn định cảm xúc, ổn định tâm trạng án binh bất động.

“Nếu mấy vị đều là người giỏi ca múa vậy thì hãy biểu diễn một phen vì mấy vị quý của quả nhân ở đây đi.” Sở Nghiệp Kỳ nhìn chăm chăm cô gái che mặt, “Ngâm bài Lệ quân thiêu hoa phú đi.”

Cô gái che mặt khẽ khom người với hắn rồi sau đó trực tiếp ngồi xuống chiếu. Tôn Vô Gia và cô gái cạnh nàng cũng ngồi xuống theo. Tôn Vô Gia nhìn cô gái che mặt một cái, người sau gật đầu với nàng, nàng liền lập tức giơ tay lên gõ lên trúc thước, khắp nơi bắt đầu an tĩnh.

Tiếng nhạc du dương vang lên, cô gái che mặt cùng tiếng nhạc như thể đang tìm kiếm, đợi tìm được điểm giao hòa mới mở miệng, giọng trầm thấp, lộ ra một tia lưỡi biếng, khẽ chậm rãi ngâm.

“Nguy nguy trọng sơn tư, dao thủy trường lưu tư. Tổ thủ bát thanh trần, phần hương chữ tương tư.”

Ly rượu trong tay Sở Nghiệp Kỳ lần nữa run lên, trong mắt một mảnh mê lương, hồi lâu mới ổn định tâm tình. Thì ra là không phải trùng hợp mà thật sự là bài “Lệ quân thiêu hoa phú” này. Hắn gần như đỡ đầu nhìn cô gái che mặt phía trước, môi hơi hé nói không lên lời.

Giọng ngâm trầm vẫn tiếp tục:

“Nguyệt Ảnh đăng hoàng hoàng, niệm quân lưỡng mang mang. Cẩm thư do khả thác, chấm nại ảnh độc thương.

Quân tòng giang thượng lai, diểu diểu nhất thân bạch. Phi vi thủy lộ cố, tâm băng tự khiết hoài.

Quân vu sơn trung hiện, chúc chúc nhất thân diễm. Phi vi đào hoa tảo, ngọc nhan cánh tự tiên.

Quân hữu vân trung huyệt, dao ca thanh bất yết. Lãnh hoa cô độc thể, kham tử thiên địa tuyệt.

Mạc tàn dương xuân khúc, nguyện dĩ bạch tuyết hòa. Chấp quân sương hoa kiếm, tặng quân phá trận ca.

Thiên hạ đa thiếu sự, hung trung hữu khâu hách. Nhất mã bình xuyên khứ, tảo thanh thiên hạ trọc.

Kiểm binh lưu tô trụ, phiến để tiểu thiển hồi. Tiễn tiễn đồng trung ảnh, doanh doanh nhược thu thủy.

Tương tư phục tương tư, dư quân biệt ly trì. Phượng Tê u nhiên ngô, long tường cửu thiên thì.”

Âm thanh bỗng nhiên dừng lại, rồi sau đó lại lần nữa vang lên, ngâm thêm hai câu: “Phương Hoa có lúc cuối cùng, thiêu hoa diệp thông thông. Chỉ tiêm y ôn nhu, chấp thủ cộng bách đầu...”

Tiếng ly rượu rơi xuống lẫn vào tiếng bước chân vội vã, mọi người phục hồi lại tinh thần sau tiếng ngâm rồi rít quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Sở Nghiệp Kỳ tái nhợt, không để ý vết rượu trên hoa phục màu đen mà cuống quýt đứng dậy, nghiêng ngã lao đảo chạy về phía cô gái che mặt.

Hiển nhiên hai người ở hai bên của cô gái che mặt rất kinh ngạc, mặt cảnh giác theo dõi hẩn. Mà cô gái che mặt thì ngay cả mắt cũng không buồn nâng lên.

“Thanh nhi...”

Tiếng gọi nhỏ ngắt quãng truyền vào tai cô gái che mặt. Rốt cuộc nàng cũng ngước mắt lên nhìn hẩn rồi sau đó chậm rãi đứng dậy, đi vài bước về phía hẩn, trong mắt ánh lên ý cười.

“A Kỳ...”

Sở Nghiệp Kỳ chấn động! Là nàng, thật sự là nàng! Tuyệt đối không có ai biết tên gọi thân mật giữa hai người, trên đời này chỉ có một mình nàng gọi hẩn là A Kỳ mà thôi.

Sở Nghiệp Kỳ đã chẳng còn biết trong đầu mình đang suy nghĩ gì, chỉ hoàn toàn hành động theo bản năng. Hẩn gần như bước lên theo bản năng, một tay kéo cô gái che mặt vào trong ngực, giọng nói run rẩy khản đặc: “Thanh nhi, Thanh nhi...”

Cô gái che mặt tựa vào trong ngực hẩn, ý cười ban đầu trong mắt dần dần biến lạnh, tay lần lên thắt lưng.

“Thanh nhi, thật sự là nàng, thật sự là nàng...” Giọng nói của Sở Nghiệp Kỳ đột nhiên im bật, sau đó là một tiếng kêu đau đớn. Hẩn kinh ngạc đẩy cô gái che mặt ra, rốt cuộc ý thức cũng có chút tỉnh táo, rồi sau đó kinh ngạc nhìn chỗ bên dưới vai trái của mình vài tắc bị đâm sâu một con dao, vết mặt khổ sở.

“Thanh nhi...”

Đích xác là nàng! Chỉ có nàng biết vị trí này trên người mình từng bị ngộ thương lúc đi săn thú.

Cô gái che mặt lạnh lùng nhìn hẩn, trước khi những kẻ xung quanh kịp phản ứng nàng đã chế trụ Sở Nghiệp Kỳ. Tay dùng sức, Sở Nghiệp Kỳ lập tức khổ sở rên rỉ một tiếng, trước ngực bắt đầu xuất hiện một mảng máu lớn.

Cô gái che mặt mở miệng gọi một tiếng “Yến Lạc”, cô gái bên cạnh nàng lập tức đứng dậy dán lưng vào nàng, rút một cây roi dài từ hông ra. Tôn Vô Gia cũng đứng lên, phòng bị nhìn những người chung quanh.

Mọi người hết sức kinh ngạc. Ban đầu là thấy Sở Nghiệp Kỳ luống cuống kinh ngạc đến mất hồn, bây giờ lại đột nhiên gặp phải biến cố này nên nhất thời ứng phó không kịp.

Trán Sở Nghiệp Kỳ đổ đầy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trên vết thương cũ thêm một vết thương mới tất nhiên sẽ tăng khổ sở lên gấp bội. Không phải hẩn không thể ra sức đánh một trận, nhưng hẩn biết người không chế phía sau mình chính là Tiêu Như Thanh nên nhất thời xuống tay không được. Mà An Ninh Hề

không có cho hắn cơ hội lựa chọn, Yến Lạc đã nhanh chóng điểm mấy đại huyệt của hắn khiến hắn tức khắc thành ‘tay trời gà không chặt’.

Ánh mắt của An Ninh Hề quét qua mọi nơi, lạnh lùng mở miệng: “Trả Phong Dực lại cho ta...”

75. Chương 76: Mong Có Được Người Toàn Tâm Toàn Ý Với Mình

Sau khi sợ hãi đám người kia mới kịp phản ứng: thì ra ba kẻ này đến vì Phong Dực. Nhưng hiện tại Sở Nghiệp Kỳ đang ở trong tay của nàng ta khiến cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tuyên Tử Đô lo lắng nhìn Sở Nghiệp Kỳ, tiến lên một bước hỏi nàng: “Người là người phương nào?”

An Ninh Hề nhíu mày, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn, “Tuyên đại ca đúng à quý nhân hay quên nhỉ.”

Tuyên Tử Đô sửng sốt, “Cô là...”

Tay An Ninh Hề dùng sức, Sở Nghiệp Kỳ lần nữa rên thành tiếng. Nàng nhìn Tuyên Tử Đô hừ lạnh, “Trước đây Tuyên đại ca đã chăm sóc ta chu đáo. Ban đầu ta thực sự rất cảm kích huynh, đáng tiếc huynh đã sai lại sai thêm: sát hại liên tiếp hai vị vương thất Nam Chiêu. Ngày nào đó ta nhất định sẽ đòi lại món nợ máu này.”

Tuyên Tử Đô sửng sốt, “Ta giết hai vị vương thất Nam Chiêu lúc nào?” Cơ thái hậu vẫn tính là chết trên tay hắn, người còn lại là ai ?

An Ninh Hề cười lạnh một tiếng, “Nếu như Tuyên tướng quân nguyện ý lãng phí thời gian để tán gẫu những chuyện này với ta, thực ra ta cũng không ngại đâu.”

Tuyên Tử Đô phản ứng kịp, vội vàng mở miệng: “Cô muốn như thế nào?”

“Ta nói rồi, trả Phong Dực lại cho ta.”

Tuyên Tử Đô nhíu chặt lông mày, máu trên ngực Sở Nghiệp Kỳ vẫn đang trào ra, màu sắc một bên quần áo đã hoàn toàn thay đổi thành màu máu. Nếu bộ quần áo đó không phải là màu đen thì chắc hẳn tình cảnh sẽ càng ghê người hơn.

Mắt thấy Sở Nghiệp Kỳ gần như sắp hôn mê, Tuyên Tử Đô không thể làm gì khác hơn là lệnh cho người đi giải Phong Dực tới. Mông Đình Chi tiến lên quát: “Tuyên tướng quân hồ đồ quá rồi! Khó khăn lắm mới bắt được Phong Dực, sao có thể dễ dàng để y chạy thoát được?”

Tuyên Tử Đô quay đầu nhìn ông ta chằm chằm, “Mông tướng quân, đây là Vương thượng của Đông Việt ta chứ không phải binh lính Trung Chu để mặc cho ông giết hại! Huống chi Phong Dực do quân Đông Việt bắt được, nên thả nên giữ cũng nên do Đông Việt làm chủ!”

“Người...” Mông Đình Chi tức giận không chịu nổi nhìn hắn. Ông ta hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng đi, cả người đều đang run rẩy.

Từ phía xa trong doanh trường, hai binh lính dẫn một người đi tới. An Ninh Hề nhìn sang, Phong Dực cúi thấp đầu, áo giáp trên người đã bị cởi bỏ chỉ trung y màu trắng, phía trên loang lổ nhiều vết máu, tóc tai xốc xếch, dường như quần áo còn chưa khô. Nàng nhất thời phần nộ, quay đầu nhìn chằm chằm Tuyên Tử Đô, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Rốt cuộc các người đã làm gì chàng?”

Tuyên Tử Đô nói: “Cũng chỉ là phòng ngừa y chạy trốn thôi. Dù sao cũng là một đời Chiến thần, sao chúng ta có thể không phòng bị chút được?”

Cả người An Ninh Hề tức giận đến phát run, hai mắt nhìn Phong Dực đã ướt sũng. Yến Lạc ở bên cạnh nhắc nhở nàng: “Vương thượng không nên tức giận, rời khỏi nơi này mới quan trọng hơn.”

An Ninh Hề ổn định cảm xúc, hít một hơi thật sâu, “Chuẩn bị ngựa cho chúng ta. Phải nhanh, nếu không ta không bảo đảm được tính mạng của Vương thượng các người đâu! “

Tuyên Tử Đô thấy thần chí của Sở Nghiệp Kỳ đã mơ màng, ánh mắt khê tan rã nên vội vàng cho người đi chuẩn bị ngựa.

Ba con ngựa nhanh chóng được đưa đến. Yến Lạc nhận được ánh mắt ra hiệu của An Ninh Hề liền vung cây roi ra bức lui hai tên lính áp giải Phong Dực, rồi sau đó vội vàng lướt lên trước đỡ Phong Dực lùi đến bên cạnh An Ninh Hề. An Ninh Hề bảo Yến Lạc cùng Phong Dực lên trước ngựa, phân phó tiếp Tôn Vô Gia lên một con ngựa khác, bản thân thì khống chế Sở Nghiệp Kỳ từ từ lui về phía sau. Đám người Tuyên Tử Đô không dám mạo hiểm đến gần, đợi đến khi nàng lùi đến cửa quân doanh mới dám đuổi theo mấy bước.

Đêm đã về khuya, ánh trăng sáng tỏ vậy nên mặc dù không có ánh lửa nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi vật. Tôn Vô Gia cười trên một con ngựa, tay dắt một con ngựa khác gấp gáp nói với An Ninh Hề: “Mau mau lên ngựa thôi.”

An Ninh Hề không thể mang theo Sở Nghiệp Kỳ lên ngựa, hiện tại lui chưa đủ xa nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lui về phía sau. Yến Lạc mang theo Phong Dực trên một con ngựa khác yểm trợ cho nàng.

Có tiếng vó ngựa truyền từ phía sau tới, An Ninh Hề biết đám người Hoắc Tiêu đã chạy tới liền lùi tiếp một đoạn nữa, cho đến khi loạt âm thanh kia càng ngày càng gần hơn mới dừng bước. Nàng cười lạnh với Tuyên Tử Đô đã theo đến đây: “Hôm nay tạm thời giữ lại mạng cho các người. Nhưng sẽ không giữ lâu đâu.”

Tay nàng dùng sức bắt ngờ đẩy Sở Nghiệp Kỳ ra, sau đó thừa dịp đám người Tuyên Tử Đô tiến lên đỡ Sở Nghiệp Kỳ mà vội vàng xoay người lên ngựa cười đi.

Tuyên Tử Đô vừa đỡ được Sở Nghiệp Kỳ liền giao cho phó tướng bên cạnh, dặn dò gọi quân y chữa trị, sau đó vội vàng hồi doanh, cầm cung lấy ngựa, dẫn theo một đội đuổi theo. Mông Đình Chi vẫn đang hờn dỗi, căn bản không thèm để ý.

Dù sao cũng đã để mất nhiều thời gian nên Tuyên Tử Đô ra sức đuổi theo một hồi chỉ thấy bóng dáng mơ hồ của mấy người. Cuối cùng hần đành giương cung lên ngắm chừng bắn về phía bóng lưng của một trong ba cô gái mặc áo đỏ, chỉ mong chính là người mang theo Phong Dực. Chỉ cần bắn ngã cô ta sẽ có cơ hội bắt được Phong Dực một lần nữa.

Mũi tên xé gió xuất hiện, mặc dù cách rất xa nhưng ánh trăng sáng ngời, mũi tên này của Tuyên Tử Đô cũng không hề bắn vô ích, âm thanh kêu đau của cô gái truyền đến. Cô ta lập tức ôm vai rồi ngã khỏi ngựa, ngay sau đó phía trước hỗn loạn. Nhưng chỉ trong chốc lát, cô gái kia được người khác ôm đi. Tuyên Tử Đô nhận ra người nọ, hình như là đô đốc Hoắc Tiêu của Nam Chiêu. Lúc đó hần phát hiện ra mình bắn sai người rồi, cô gái kia cười ngửa mặt mình, căn bản không phải người mang theo Phong Dực.

Ngay sau đó một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng truyền tới, mang theo sự tức giận ngập trời, “Tuyên Tử Đô, người lại làm tổn thương một người nữa của ta. Ta sẽ ghi món nợ này lên đầu người.”

Hoắc Tiêu ở một bên lo lắng gọi nàng: “Vương thượng, nhanh lên, Vô Gia chảy rất nhiều máu.”

Cô gái liền vội vàng tiến lên, đoàn người nhanh chóng rời đi.

Tuyên Tử Đô sửng sốt: người nọ là Nữ hầu Nam Chiêu?

Tại sao Vương thượng lại luống cuống trước nàng ta, còn ôm nàng ta gọi Thanh nhi nữa. Nàng ta còn gọi mình Tuyên Đại ca. Chẳng lẽ là....

Tuyên Tử Đô bừng tỉnh hiểu ra, nhất thời không khỏi kinh hãi.

Là Tiêu Như Thanh.

Thế nhưng tất cả thực sự không thể tưởng tượng nổi khiến hần như rơi vào mây mù.

Tiếng vó ngựa của đoàn người phía trước dần đi xa rồi sau đó có vài mũi tên bắn tới, nhiều binh lính bên cạnh ứng tiếng ngã xuống đất. Tuyên Tử Đô nhận ra rằng có người trợ giúp đối phương nên vội vàng hạ lệnh trở về, từ bỏ chuyện đuổi theo.

Trước khi An Ninh Hề đến doanh địa của Đông Việt đã hạ lệnh toàn quân rút về bên ngoài thành Lạc Dương, cách doanh địa của Đông Việt gần hơn một chút, lúc trở lại không cần đi vòng qua vùng núi Bát Vương nên tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Đại bộ phận quân tiếp viện Tây Hoa ngày mai mới đến. Sau khi Lật Anh Thiển và Tần Hạo thương lượng đã để Viên Chí đi tiếp ứng quân Tây Hoa, bản thân hai người thì tiếp cận doanh trại Đông Việt tiếp ứng An Ninh Hề. Vừa nãy chính là bọn họ dẫn theo một đội nhân yểm trợ mấy người An Ninh Hề bình an rời đi.

Vũ Chi Duệ suốt ruột đợi ở doanh địa Nam Chiêu, rốt cuộc lúc thấy An Ninh Hề bình an trở về mới yên lòng. Trước đó hẳn cực lực phản đối An Ninh Hề mạo hiểm đến doanh địa Đông Việt nhưng không nghĩ rằng nàng thật sự có thể cứu được Phong Dực về.

Lòng An Ninh Hề như lửa đốt, vừa xuống ngựa liền phân phó Vũ Chi Duệ đi gọi tất cả quân y trong doanh trại đến. Hoắc Tiêu ôm Tôn Vô Gia đã ngất vì quá đau vào doanh trưởng của mình, sắc mặt sốt ruột. Tần Hạo tiến lên đỡ Phong Dực từ trên ngựa của Yến Lạc xuống, sau đó vội vàng đỡ y vào giường lớn của An Ninh Hề chờ quân y.

An Ninh Hề mặc bộ đồ màu đỏ mà bên trên còn dính máu của Sở Nghiệp Kỳ, cả người cũng nhếch nhác nhưng nàng chẳng thêm để ý. Giờ lòng nàng đầy sầu lo: vừa lo lắng cho Phong Dực, vừa lo lắng cho Tôn Vô Gia. Cổ Bằng Hiên vội vã chạy tới liền nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của nàng. Sau khi biết Phong Dực đã được cứu hẳn cũng thở phào một hơi. Lúc An Ninh Hề đi cố tình gạt hắt, bản thân hẳn về sau mới biết An Ninh Hề đến đại doanh Đông Việt vì cứu Phong Dực nên đã lo lắng một buổi tối. Cũng may bọn họ đều bình an trở về.

Thật ra Cổ Bằng Hiên đã đoán được An Ninh Hề đã bại lộ thân phận, nếu không sao có thể toàn thân mà lui? Có điều chỉ cần tỷ ấy bình an là tốt rồi, cho dù Sở Nghiệp Kỳ có biết tỷ ấy là Tiêu Như Thanh thì sao, bây giờ hẳn sẽ không bao giờ để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương tỷ ấy một lần nữa.

Các quân y vội vã chạy tới, một nửa qua giường của Hoắc Tiêu khám cho Tôn Vô Gia, một nửa qua giường An Ninh Hề khám cho Phong Dực. Thế nhưng An Ninh Hề không đi theo vào, nàng nhớ lại bộ dạng gần như không còn sinh khí của Phong Dực mà cả người đều cảm thấy rét lạnh. Nàng chỉ quần quanh ở trước cửa giường, đi qua đi lại trong vô thức như thể như vậy mới có thể làm dịu đi sự lo lắng không ngừng dâng lên trong lòng mình.

Cổ Bằng Hiên ở bên cạnh nhìn nàng chăm chú. Hắt khẽ thở dài một hơi.

Sau hồi lâu, trong giường của Hoắc Tiêu truyền ra một tiếng kêu đau đớn. An Ninh Hề chấn động. Nàng biết đó nhất định là mũi tên trên vai Tôn Vô Gia đã được lấy ra. Lòng nàng tràn đầy sự tự trách: nếu không phải nàng để Tôn Vô Gia đi cũng sẽ không khiến cô ấy bị thương. Nàng đi tới cửa giường của Hoắc Tiêu rồi nhìn vào trong. Mặt Tôn Vô Gia tái mét tựa vào người Hoắc Tiêu. Cô khép hờ mắt, đầu đầy mồ hôi, đầu vai trắng như tuyết lộ ra, Hoắc Tiêu đang giúp cô băng bó vết thương.

Các quân y đã thu dọn đồ đạc lui ra, An Ninh Hề vội vàng hỏi thăm tình huống.

Một người trong số các quân y hành lễ với nàng nói: “Vương hượng yên tâm, trên mũi tên không có độc, không hề bị thương chỗ hiểm yếu, lại được lấy ra sớm nên không có việc gì.”

Bấy giờ An Ninh Hề mới yên lòng, vốn muốn vào thăm Tôn Vô Gia một chút nhưng không đành lòng quấy rầy cô và Hoắc Tiêu nên lại trở về chỗ cửa giường của mình. Mấy quân y vừa trị thương cho Tôn Vô Gia cũng đi theo, đi vào tiếp tục chăm sóc Phong Dực.

Nhiều lần An Ninh Hề muốn đi vào nhưng luôn không có dũng khí. Yến Lạc bê một chậu nước sạch muốn đi vào, thấy vẻ mặt nàng vốn định khuyên nàng vào, có điều suy nghĩ một chút lại thôi.

Lát sau Yến Lạc lại đi ra, chậu nước sạch ban đầu trong tay đã trở thành màu đỏ. Sắc mặt An Ninh Hề tái nhợt, nhìn thoáng qua rồi cũng không dám nhìn lần thứ hai. Nàng xiết chặt lòng bàn tay giương mắt nhìn chăm chăm vắng trắng sáng dần dần biến mất.

Cho đến khi phía chân trời lộ ra ánh sáng trắng bạc An Ninh Hề vẫn canh giữ ở bên ngoài giường. Cổ Bằng Hiên cũng đứng ở cách đó không xa, cả hai người đều không nói gì, cứ đứng như vậy cả đêm. An Ninh Hề

đã gần hai đêm không chớp mắt nhưng bây giờ không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào, trong lòng một mực cố chấp chống đỡ: nhất định phải đợi được tin tức Phong Dực bình an mới có thể an tâm.

Yến Lạc bừng chút điểm tâm từ bên cạnh tới nói với hai người: “Vương thượng và Bắc Mạnh vương dùng chút điểm tâm trước đi đã.” Cố Bằng Hiền lắc đầu, An Ninh Hề thì ngay cả mắt cũng chẳng nâng.

Yến Lạc lo lắng trùng trùng nhìn An Ninh Hề, “Vương thượng, người không cần lo lắng như vậy. Người tốt có trời phù hộ, Điện hạ sẽ không sao.” Nàng giơ tay lên gỡ khăn che trên mặt An Ninh Hề, “Vương thượng lo lắng đến nỗi quên cả cái này.”

An Ninh Hề sờ, thật sự nàng đã quên, đến bây giờ cũng không chú ý đến trên mặt mình còn đeo khăn che mặt. Nàng nhìn Yến Lạc, nhẹ nhàng cười khổ một tiếng, “Người hiền có trời phù hộ? Ta đâu tin trời. Ta và Phong Dực đều không tin trời, chỉ tin chính mình mà thôi.”

Phía sau có tiếng động truyền đến, quân y rối rít lui ra, một người trong đó đang cầm bộ quần áo trắng Phong Dực đã thay. Huyết sắc loang lổ trên bộ quần áo, nhìn lướt qua mà thấy ghê.

An Ninh Hề mới vừa dời tầm mắt đi người quân y kia liền nói cho nàng biết: “Vương thượng, thế tử Điện hạ tỉnh rồi.”

An Ninh Hề đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm người kia, “Thật không?”

Quân y gật đầu, “Đã tỉnh được một lát rồi. Vương thượng vào thăm một chút đi.”

Mắt An Ninh Hề lộ ra vẻ mừng rỡ khôn cùng. Nàng vội vàng xoay người nhưng đi tới cửa bỗng nhiên lại dừng bước, do dự chốc lát mới lấy hết dũng khí đi vào. Nàng cũng không biết vì sao, chẳng qua là cảm thấy không khỏi hồi hộp.

Phong Dực nằm trên giường của nàng. Hắn đã thay bộ quần áo trắng mới, đầu tóc cũng được chải, mặc dù sắc mặt vẫn hơi tái nhưng không còn thiếu sức sống như trước. Bộ dáng như vậy làm cho An Ninh Hề nhớ lại Tri Ngọc trong vương cung Nam Chiêu trước kia, lúc ấy y cũng tái nhợt vừa yếu ớt lại vừa đẹp như vậy, nhưng khi giơ tay nhắc chân tao nhã không gì sánh được. Nàng thở phào một hơi, chậm rãi đi tới.

Phong Dực nghe thấy tiếng động, chống thân thể ngồi dậy, mặt ngó về phía nàng gọi một tiếng, “Ninh Hề...”

An Ninh Hề nghe thấy tiếng gọi khàn khàn của y trong nội tâm khẽ động, nước mắt trực rơi. Tiếng gọi này làm cho khoảng thời gian sinh tử ngắn cách ngắn như thể đã trôi qua mấy đời.

Nàng khôi phục tâm tình, ngồi xuống cạnh y, lẳng lặng nhìn y, không nói một lời.

Tầm mắt Phong Dực hơi rũ xuống, đột nhiên mở miệng: “Vì sao phải cứu ta?”

An Ninh Hề sửng sốt, “Cái gì gọi là ‘vì sao phải cứu chàng’?”

Giọng nói của Phong Dực nhẹ nhàng từ từ như có như không. Hắn nói như thể chẳng chút để ý, “Nàng đã nói rằng nàng giúp ta giành thiên hạ chỉ bởi vì ta là người có mạng để vương sao. Như vậy chính là không hề thật lòng với ta, nếu đã không thật lòng thì cần gì phải cứu ta.”

An Ninh Hề mở miệng nhưng không biết nên giải thích thế nào.

“Ninh Hề...” Phong Dực xoay mặt, “Nàng không cần lo lắng. Ta sẽ cố gắng hết sức để đoạt được thiên hạ, nếu như nàng không nguyện ý hôn ước, đợi ta khỏe hơn chút sẽ chiêu cáo với thiên hạ ‘ta giải trừ hôn ước với nàng’ là được.”

An Ninh Hề đột nhiên đứng dậy, “Phong Dực...”

Thế nhưng Phong Dực không hề nhìn nàng lấy một cái, “Đến lúc đó sự liên kết giữa ta và nàng chỉ là liên minh mà thôi, không còn gì khác.”

An Ninh Hề há hốc miệng, cứng lưỡi nhìn y, “Chàng..Chàng đang nghiêm túc đấy ư?”

Phong Dực vẫn không quay đầu nhìn nàng, hắn gật đầu, “Phong Dực ta sẽ không lấy chuyện hôn nhân đại sự của mình ra nói giỡn.”

An Ninh Hề lui về sau một bước, trong lòng một trận co rút đau đớn, nhưng tình trạng như hiện tại rõ ràng do chính một tay nàng tạo lên, có thể trách ai đây? Nàng cho rằng chỉ cần Phong Dực không chết tất cả không coi là muộn. Đáng tiếc cuối cùng nàng đã sai.

Hai người rơi vào trầm lặng. Hồi lâu sau An Ninh Hề mới gắng gượng hơi cong môi, “Thì ra cuối cùng ta và chàng đều để vuột mất...”

Nàng nhắm lại mắt: cũng được, người như mình đã sớm chẳng còn lành lặn, sao còn đáng đứng cạnh chàng.

Nàng đứng tại chỗ nhìn Phong Dực một cái thật sâu rồi xoay người ra khỏi trướng, bóng dáng tiêu điều.

Bên ngoài trướng, Cố Bằng Hiên đã rời đi, Yến Lạc cũng tránh đi nơi xa. An Ninh Hề cười khổ: bọn họ muốn tạo cơ hội ở chung cho bọn họ, đáng tiếc hoàn toàn là uống phí tâm tư.

Nàng không biết mình muốn đi đâu, chỉ đứng ngẩn người trước cửa trướng. Sau hồi lâu, có tiếng vang truyền ra từ trong trướng, như thể có vật gì đó bị quét xuống đất, rồi sau đó tiếng rên của Phong Dực cũng truyền ra. An Ninh Hề cả kinh trong lòng, không kịp nghĩ nhiều đã vọt vào.

Phong Dực ngã ngời ở bên giường, chén thuốc bên cạnh đã đổ trên mặt đất, chung quanh một mảnh hỗn độn.

An Ninh Hề vừa muốn đi tới, Phong Dực đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, “Tần Hạo?” Nàng nhất thời sửng sốt, Phong Dực lại nhíu nhíu mày, “Không phải Tần Hạo?” Phong Dực không nghe thấy câu trả lời, không thể làm gì khác hơn là tự mình đứng dậy, quơ quơ tay tìm mép giường, chống thân thể ngồi dậy.

An Ninh Hề mở to mắt kinh ngạc, cẩn thận theo dõi ánh mắt của y thì phát hiện hai mắt y vô thần.

Chẳng lẽ ánh mắt của chàng...

Khó trách lúc trước chàng lại tránh tầm mắt của mình.

An Ninh Hề đột nhiên tiến lên vài bước đến cạnh y, “Phong Dực...Chàng...” Giọng nàng run rẩy, không sao kết thúc được câu nói kia.

Thân thể Phong Dực cứng đờ, hơi khẽ nghiêng mặt qua chỗ khác, đột nhiên cười khổ, “Thì ra là nàng. Thế mà lại để nàng phát hiện ra.”

An Ninh Hề không dám tin nhìn y, bàn tay trong tay áo run rẩy, “Là Sở Nghiệp Kỳ làm?”

Phong Dực quay đầu cười cười, “Nàng không phải cần phải lo lắng, chẳng qua là thuốc khiến ta tạm thời bị mù thôi. Trước đó ta thực sự từng nghe nói có loại thuốc này, không ngờ nó có thật.”

An Ninh Hề lại đến gần thêm một bước, “Vậy tạm thời là bao lâu?”

“Có lẽ mấy ngày, có lẽ mấy tháng, có lẽ mấy năm, cũng có lẽ là...cả đời.”

Ngực An Ninh Hề phập phồng dồn dập, nước mắt doanh tròng, lòng tràn đầy bi ai, “Vừa rồi chàng là vì chuyện này nên mới muốn giải trừ hôn ước với ta đúng không?”

Phong Dực lắc đầu, mặc dù hai mắt vô hồn nhưng nụ cười trên mặt vẫn ôn hòa như cũ, “Không phải! Nàng phải biết rằng ta vĩnh viễn sẽ không buông tay nàng, cho nên ta nói như vậy cũng chỉ bởi vì nàng đã buông tay ta mà thôi.”

An Ninh Hề kinh ngạc nhìn y, rốt cuộc lệ trong mắt cũng trào ra. Nàng cúi người giang tay ôm chặt lấy y, lắc đầu liên tục, “Ta sẽ không buông tay chàng, sẽ không...”

Phong Dực ngơ ngẩn, nụ cười trên mặt dần dần biến mất. Hắn giơ tay xoa xoa gương mặt đang khúc nước nở của nàng, nhẹ giọng thở dài: “Nàng cũng nên biết rằng ta không cần thương hại.”

An Ninh Hề cầm tay y, nước mắt đã chảy rơi xuống khiến cho chỗ quần áo ở đầu vai y ẩm ướt, “Ta không phải thương hại. Vào giây phút chàng bị nước cuốn đi ta đã hiểu ra...”

Khuôn mặt Phong Dực hơi động, “Nhưng nàng nên biết một người mù sẽ không thể đoạt được thiên hạ? Cuối cùng nàng đã chọn nhầm người rồi.” Hắn khẽ xoay mặt, “Nàng nên đi tìm một người khác có thể giúp nàng đoạt được thiên hạ đi thôi. “

An Ninh Hề nhìn vết thương trên trán y càng thêm khổ sở, nỗ lực kìm chế sự ghen ngào, lắc đầu nói: “Bất kể kẻ nào đoạt được thiên hạ ta cũng sẽ ở bên chàng.”

Phong Dực hơi ngẩn ra, xoay đầu lại, mặc dù không nhìn thấy nàng nhưng khóe miệng đã lộ ra nụ cười, “Ninh Hề, đây là nàng tự nói, sau này nhưng đừng hối hận.”

An Ninh Hề gật đầu, nghĩ đến y không nhìn thấy nên lại nói thành tiếng: “Ta sẽ không hối hận.”

Phong Dực hài lòng thở dài, bắt lấy bàn tay đang ôm mình sau đó kéo nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng kề vào trán nàng, “Ninh Hề, cuối cùng ta cũng đợi được những lời này của nàng.”

An Ninh Hề khẽ lui ra chút, giơ tay lên vuốt ve vết thương trên thái dương y, “Đau không?”

Phong Dực kéo tay của nàng xuống giữ trong lòng bàn tay, mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn cười thông dong, “Chỉ cần có nàng ở bên cạnh bất kỳ vết thương nào cũng là chuyện nhỏ.”

An Ninh Hề mới vừa rồi nhất thời kích động, hiện tại tâm tình đã bình tĩnh lại lại không nhìn được lúng túng, mặt cũng đỏ lên. Dường như Phong Dực cảm nhận được tâm tình của nàng nên cười khẽ, nhẹ giọng gọi nàng: “Ninh Hề...”

An Ninh Hề ngẩng đầu theo bản năng, bên hông căng cứng, cả người đổ về phía trước, mặt của Phong Dực dán tới gần, đôi môi mềm mại rơi xuống sống mũi nàng, rồi sau đó thuận thế mà xuống hôn lên đôi môi của nàng, nhẹ nhàng ma sát.

Đầu An Ninh Hề trống rỗng, vội vàng bắt được đầu vai Phong Dực, cho đến khi Phong Dực không nhìn được rên lên một tiếng nàng mới nhận ra đã đụng phải chỗ đau của y. Nàng cả kinh trong lòng, đôi môi khẽ mở ra, Phong Dực lập tức thừa dịp mà vào, môi lưỡi hai người kết hợp, tử mĩ triển miên.

Nụ hôn này kéo dài trong dịu dàng nhưng lại mang theo ý vị bá đạo cho đến lúc An Ninh Hề sắp không thở nổi, hai người mới dừng lại, ai nấy đều thở hồng hộc.

An Ninh Hề rúc vào trong ngực y, lắng lắng nghe tim y đập. Nàng đột nhiên cảm thấy chẳng có điều gì trên đời này là thật, chỉ có ở bên cạnh người này mới là thật sự tồn tại, mới có thể chạm vào.

“Phong Dực,” An Ninh Hề bất ngờ mở miệng, giọng có chút trầm thấp, “Chàng có muốn biết trước kia ta là ai không?”

Thân thể Phong Dực cứng đờ, bàn tay ôm nàng tăng thêm lực, “Nàng chính là nàng. Mặc kệ trước đây nàng là ai, bây giờ nàng là An Ninh Hề, là người muốn làm bạn cả đời bên Phong Dực, vậy là đủ rồi.”

An Ninh Hề lắc đầu, “Ta không muốn lừa gạt chàng. Ta rất mệt mỏi, trước đây ta chỉ có một mình, hiện tại không muốn tiếp tục khổ sở chống đỡ như vậy nữa.” Nàng ngồi thẳng người, nhìn Phong Dực, nói từ từ rành mạch: “Trước kia ta tên là Tiêu Như Thanh.”

Phong Dực lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, “Tiêu Như Thanh? Đông Việt vương...” Sắc mặt của hắn có chút không tự nhiên, cau mày suy nghĩ một hồi, đột nhiên hiểu được, “Lời báo thù ngày hôm đó của nàng là nhằm vào hắn sao?”

An Ninh Hề gật đầu, “Không sai. Không chỉ có hắn mà còn có cả người đã từng là tỷ muội tốt nhất của ta – Vương hậu hiện tại của Đông Việt.” Nàng lắng lắng nhìn Phong Dực, “Phong Dực, chàng có nguyện nghe ta kể câu chuyện xưa cũ của ta không?”

76. Chương 77-1: Tiêu Như Thanh Của Đông Việt (1)

Năm đầu Long Đức Đông Việt, vì Tiêu Như Thanh chống đối huynh trưởng Tiêu Như Trung nên sau khi bị Tiêu Dật nghiêm khắc trách cứ đã đuổi ra khỏi nhà.

Lúc ấy vừa đúng vào mùa đông, quần áo trên người nàng cũng rất mỏng manh. Nàng vốn tính đến phủ Quách tướng quân tìm Quách Tuệ Nguyệt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại sự kiêu ngạo trỗi dậy, cuối cùng một mình rời khỏi cửa phủ tướng quân.

Tiêu Như Thanh cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ biết đi trong mịt mờ, hy vọng có thể tìm được một nơi dừng chân. Đi tới cổng thành, nàng đột nhiên có ý định rời khỏi thành Khai Phong. Đi đến cửa thành thì nhìn thấy mấy người đang chỉ vào bố cáo bên cạnh thảo luận gì đó. Tiêu Như Thanh đi tới nhìn một chút, chỉ thấy bên đó có hai cấm vệ quân chia làm hai bên, có một tờ hoàng bằng được giăng giữa tường. Nàng trầm ngâm nhìn qua một lần, thì ra là Đông Việt công mới lên ngôi tính phổ biến chính sách mới nên quảng chiếu thiên hạ chiêu hiền nạp sĩ.

Tiêu Như Thanh vốn muốn đi cho xong nhưng ánh mắt lại dính ở phần ban thưởng hậu hĩnh phía dưới. Nàng đổi ý rồi. Sau đó nàng đến một nhà may, dùng số tiền ít ỏi trên người để mua một bộ nam trang. Sau khi ăn mặc chỉnh tề nàng lại đi về phía cửa thành lột hoàng bằng xuống.

Khi đó nàng còn chưa biết hành động nhất thời khi ấy đã làm thay đổi vận mệnh cả đời mình.

Trên đại diện trong vương cung Đông Việt, tân quân đang nhất nhất khảo sát nhân tài đến từ khắp nơi yết bảng trên cả nước. Thành Khai Phong là đô thành vì vậy dán ba tờ hoàng bằng - một trong số đó đã bị Tiêu Như Thanh xé.

Chúng thần tử đều ở đây. Ban đầu Tiêu Như Thanh thấy Tiêu Dật còn chút căng thẳng nhưng cứ nghĩ đến đủ loại đối xử mình phải chịu ở Tiêu gia ngược lại lại có kích động muốn được thể hiện ngay tức khắc, nhất định phải để họ thấy: một mình nàng cũng sống rất tốt.

Rốt cuộc đến lượt Tiêu Như Thanh. Vào giây phút thái giám hô cái tên này lên, Tiêu Dật ngạc nhiên nhìn nàng đi tới thế nhưng Tiêu Như Thanh cứ đi lên mà chẳng thèm để ý.

Đây là lần gặp mặt đầu tiên của Tiêu Như Thanh và Sở Nghiệp Kỳ.

Sở Nghiệp Kỳ chỉ mới vừa lên ngôi, hùng tâm vạn tượng, một lòng muốn làm nên nghiệp lớn vì vậy mới có lần chiêu hiền này, hơn nữa còn là tự mình khảo sát kỹ càng.

Tiêu Như Thanh chỉ giương mắt liếc thoáng qua bóng người màu đen trên thềm ngọc rồi lập tức khép hồ mắt, thực hiện lễ quỳ lạy, “Thảo dân Tiêu Như Thanh bái kiến Quân thượng, cung thỉnh thánh an.”

Sở Nghiệp Kỳ rũ mắt nhìn chằm chằm Tiêu Như Thanh, “Tiêu Như Thanh?” Hắn có chút nghi ngờ liếc nhìn Tiêu Dật, nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên trong mắt ông ta thì không khỏi chú ý người dưới thềm ngọc nhiều hơn.

“Người nói xem, nếu Quả nhân muốn cai trị tốt Đông Việt thì cần phải làm những gì?”

Khi mấy người bên cạnh đang chờ được khảo sát nghe thấy câu này cũng toát mồ hôi thay cho Tiêu Như Thanh. Vấn đề này thật sự rất khó trả lời. Nếu trả lời không cẩn thận rất có thể sẽ khiến Quân thượng cảm thấy nàng đang chỉ trích Quân thượng cai trị quốc gia không tốt.

Nhưng Tiêu Như Thanh chỉ khẽ cười rồi lập tức trả lời: “Quân thượng chỉ cần làm được mười hai chữ là được.”

Sở Nghiệp Kỳ hơi kinh ngạc, “Hả? Mười hai chữ gì?” Những đại thần khác và những người phải khảo sát trong điện đều lộ ra vẻ mặt tò mò, ngay cả Tiêu Dật cũng không ngoại lệ.

Tiêu Như Thanh cười nhẹ, “Cổ bốn tư nguyên, cư an tư nguy, giới xa lấy kiệm*.” (*Suy nghĩ vững vàng, sống trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn, tiết kiệm tránh xa xỉ)

Sở Nghiệp Kỳ hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Như Thanh đã khác trước.

Tiêu Như Thanh tiếp tục trình bày, mà tất cả những gì nàng nói cũng chỉ là nội dung của bài “gián Thái tông thập tư sơ” đã học hồi trung học mà thôi.

Lần thi đình nhờ vào việc ăn cắp ý tưởng của tổ tiên ấy thế mà Tiêu Như Thanh vượt lên hạng nhất. Nàng còn nhớ như in lời Sở Nghiệp Kỳ đã nói với nàng lúc mọi người đang lui xuống. Hắn nói: “Ta cho người cơ hội thi triển tài hoa, người giúp ta hoàn thành nghiệp lớn, thấy sao?”

Từ đó Tiêu Như Thanh biết nàng đã thoát khỏi Tiêu gia rồi, và nàng vẫn có thể sống tốt như thường.

Sở Nghiệp Kỳ giữ nàng ở bên người, nhưng không hề cho nàng lấy nửa chức quan, rồi sau đó phái người đi thăm dò mối quan hệ giữa nàng và Tiêu Dật, cuối cùng biết được trong phủ của Tiêu Dật có một thứ nữ tên là Tiêu Như Thanh.

Thật ra Sở Nghiệp Kỳ đã nghi ngờ Tiêu Như Thanh là phận nữ từ lâu, bất kể tướng mạo hay giọng nói nàng thật sự không thể nào khiến người khác nghĩ rằng mình là nam tử. Ngay lúc đó Sở Nghiệp Kỳ cũng không hề suy nghĩ nhiều, mặc dù vạch trần thân phận nữ nhi của Tiêu Như Thanh nhưng vẫn giữ nàng ở lại điện Quang Chính làm nữ quan chấp bút, vẫn duy trì lễ nghi quân thần.

Có điều hai người đương lúc tuổi thanh xuân lại cả ngày sớm chiều làm bạn, tình cảm sẽ từ từ mạnh nua. Ở Tiêu Như Thanh có khí chất mà Sở Nghiệp Kỳ chưa từng nhìn thấy ở những người con gái khác. Sở Nghiệp Kỳ khâm phục nàng - một cô gái không thua nam tử ở trí khôn và kiến thức, cũng tham niệm thảnh thỏa nàng hiển lộ suy nghĩ của những cô gái trẻ.

Tất nhiên Tiêu Như Thanh không biết tâm tư của hắc đang dần biến đổi. Trong lòng nàng chỉ muốn sống thật tốt ở thế giới này mà thôi.

Sở Nghiệp Kỳ luôn cực kỳ trọng đãi nàng – sự đối xử mà nàng chưa bao giờ được hưởng thụ với thân phận nữ. Nó khiến nàng cảm giác mình thực sự được tôn trọng.

Thời điểm đó Sở Nghiệp Kỳ hùng tâm vạn trượng, khát khao người hiền, hắc như si như mê đối với Tiêu Như Thanh mang kiến thức của hiện đại. Hắc thường tham khảo biện pháp trị quốc trị quân với nàng cả ngày.

Tại cung yến năm Long Đức thứ hai, Sở Nghiệp Kỳ đặc biệt cho phép Tiêu Như Thanh ngồi trên bậc thềm ngọc - vị trí kế dưới hắc. Quách Tuệ Nguyệt theo cha đến dự tiệc đã vô cùng chấn động: không ngờ Tiêu Như Thanh đã lâu không gặp lại ở bên cạnh Sở Nghiệp Kỳ. Mà Tiêu Dật cũng biểu hiện rất kích động.

Sau bữa tiệc, Quách Tuệ Nguyệt đặc biệt đi tìm Tiêu Như Thanh, hỏi lời hứa quay về cùng mình của nàng có còn hiệu lực không.

Mặc dù lúc đó Tiêu Như Thanh lệ thuộc vào Sở Nghiệp Kỳ để sinh tồn nhưng vẫn chưa động lòng với hắc nên khi nghe được câu hỏi của Quách Tuệ Nguyệt đã tỉ mỉ suy nghĩ một lát rồi gật đầu, “Ta nói rồi, chỉ cần cô tìm được phương pháp, ta vẫn nguyện ý quay về.”

Quay về có gì không tốt chứ? Dù sao ở đây cũng chỉ có một mình, trở về hiện đại rồi chẳng phải phụ nữ vẫn có cơ hội sinh tồn đó sao?

Thật ra nếu như không có lần rơi xuống nước về sau có lẽ nàng sẽ mãi mãi ôm ý niệm quay trở về.

Tiêu Như Trung chờ nàng bên hồ trong ngự hoa viên, dè dặt hỏi nàng xem có tố cáo hắc trước mặt Sở Nghiệp Kỳ không. Tất nhiên Tiêu Như Thanh biết hắc do Tiêu Dật phái tới thăm dò, nhưng tuổi trẻ khí thịnh, vì cố ý khích hắc nên mặc dù không định tố cáo vẫn cố ý nói một câu: “Ta đang chuẩn bị đi đây.”

Tiêu Như Trung quát tháo trước mặt nàng đã quen, nay thấy nàng có được vị thế liền đối phó mình, nhất thời tức giận lỗ tay đẩy nàng xuống hồ. Rồi sau đó lại sợ người nhìn thấy nên hối hoảng bỏ trốn.

Tiêu Như Thanh biết bơi, tự mình bò lên bờ, nhưng dù sao đang là mùa đông khắc nghiệt, thân thể nàng vốn đã không phải khỏe mạnh gì, bây giờ lại ngâm trong nước đá cả người lạnh đến gần như mất đi tri giác, mới vừa đi tới cửa điện nơi nàng ở liền hôn mê bất tỉnh.

Chờ lúc tỉnh lại lại phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường ấm áp. Nàng nhìn lướt qua xung quanh, phát hiện nơi này căn bản không phải phòng của mình. Đợi thấy người bên cạnh liền vội vàng ngồi dậy, giọng nói hốt hoảng: “Vương thượng, đây là...”

Sở Nghiệp Kỳ cười dè nàng xuống, “Nghỉ ngơi cho tốt, cung điện của Quả nhân tương đối ấm áp, có lợi cho nàng dưỡng bệnh.”

Tiêu Như Thanh chú ý tới quãng thâm dưới mắt hắc, cẩn thận hỏi han: “Quân thượng không nghỉ ngơi tốt ư?”

Sở Nghiệp Kỳ lắc đầu, “Không sao. Nàng đã ngủ ba ngày rồi, Quả nhân muốn đợi nàng tỉnh lại trước mới đi nghỉ ngơi.”

Tiêu Như Thanh có chút ngạc nhiên, hơi nghiêng đầu, không nói gì.

Sở Nghiệp Kỳ cảm thấy kỳ quái, “Nàng làm sao vậy?”

Tiêu Như Thanh nhẹ giọng thở dài: “Từ trước tới nay chưa từng có ai đối xử tốt với nô tỳ như vậy.”

Trong nội tâm Sở Nghiệp Kỳ xuất hiện thương tiếc, hần nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, “Sau này Quả nhân sẽ luôn luôn đối xử tốt với nàng.”

Tiêu Như Thanh hơi giãy tay ra nhưng cuối cùng không giãy ra được.

Mùa xuân năm thứ hai Long Đức, Sở Nghiệp Kỳ bắt đầu tăng cường quân bị, Tiêu Như Thanh giúp hắn thành lập tổ chức gián điệp và ám vệ. Sau đó bắt đầu điều tra kỹ càng tham quan ô lại từ trên xuống dưới, quét sạch quan trường. Sau lại tiến hành giảm thuế lao dịch, khích lệ buôn bán, thực lực của Đông Việt được tăng cường rất nhiều.

Tiêu Như Thanh trở thành phụ tá đắc lực của Sở Nghiệp Kỳ. Gần như đi đến đâu Sở Nghiệp Kỳ cũng đều dẫn nàng theo. Một năm này hắn dẫn theo nàng tới Trung Chu. Tại Trung Chu, Tiêu Như Thanh đã gặp được An Ninh Hề - đến xin lập vị của lúc trước.

Vài tháng sau, hắn lại dẫn nàng đi thăm Tây Hoa. Tại đây Tiêu Như Thanh đã gặp được thiếu niên Phong Dực.

Làm sao nàng biết được vận mệnh sau này của nàng lại dây dưa chặt chẽ với hai người này chứ.

Mùa xuân năm thứ ba Long Đức, Sở Nghiệp Kỳ tế cáo trời cao: xóa bỏ danh hiệu “công”, đổi niên hiệu thành Đại Nghiệp.

Buổi tế thiên ngày hôm đó rất long trọng. Gia quyến của những văn võ bá quan Đông Việt từ hàng tam phẩm trở lên đều có thể đến tham dự buổi lễ. Quách Tuệ Nguyệt cũng ở đây.

Sở Nghiệp Kỳ mặc triều phục màu đen, trịnh trọng dâng hương tế bái xong đột nhiên xoay người vươn tay ra với Tiêu Như Thanh đứng dưới mấy bậc thang.

Tiêu Như Thanh hơi kinh ngạc. Sở Nghiệp Kỳ lại nở một nụ cười tươi với nàng.

Cuối cùng nàng bước từng bước một lên rồi vươn tay ra.

Tiêu Dật vô cùng kinh ngạc, nhất thời hiểu ra cái gì đó, cũng không dám xem thường cô con gái này nữa.

Từ đó tên tuổi của Tiêu Như Thanh bắt đầu truyền khắp thiên hạ, cùng nữ tướng quân Lật Anh Thiển của Tây Hoa được xưng là hai đại kỳ nữ trong thiên hạ.

Khi ấy Tiêu Như Thanh tươi cười như hoa mà không hay biết bên dưới luôn có ánh mắt phức tạp của một người luôn chăm chú nhìn nàng.

Nàng không biết rằng Quách Tuệ Nguyệt gặp Sở Nghiệp Kỳ sớm hơn nàng, cũng không biết nàng ta đã sớm thâm nhập vào Sở Nghiệp Kỳ.

Đều đến từ dị thế, Quách Tuệ Nguyệt vốn giỏi giang hơn Tiêu Như Thanh rất nhiều nhưng bây giờ chỉ có thể nhìn nàng thể hiện tài năng từng chút một, tiến đến người đàn ông mình yêu từng chút một.

Một vài thứ sẽ thay đổi, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Quách Tuệ Nguyệt hại Tiêu Như Thanh không phải là bởi vì Tiêu Như Thanh hại nàng mà bởi vì là nàng cản trở con đường của nàng ta. Nhưng trong đó sao có thể không kể đến lòng ghen tỵ đối với nàng.

Việc Tiêu Như Thanh điều tra kỹ lưỡng quan chức tham ô lúc trước đã làm tổn hại rất nhiều đến lợi ích của nhiều trọng thần, đã có rất nhiều đại thần hướng Sở Nghiệp Kỳ góp lời rằng phận nữ không thể tham gia vào chính sự ngôn luận. Ban đầu Sở Nghiệp Kỳ cũng không thêm để ý, có điều “tam nhân thành hổ”*. Khi có người góp lời xin hắn không nên cứ để mặc quyền lực của Tiêu Như Thanh thì dù ít dù nhiều hắn cũng có chút lưu tâm. (*lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật)

Vì Tiêu Như Thanh bị chế ngự quyền lực nên làm việc rất bất tiện, sau nhiều lần nhần nhịn bèn đi hỏi Sở Nghiệp Kỳ, nhưng không nghĩ rằng ngược lại lại tăng thêm sự nghi ngờ của hắn.

Hắn cho rằng ai đối mặt với quyền lực rồi cũng sẽ từ từ trầm luân, càng ngày muốn càng nhiều, nhưng hắn không biết là kẻ thực sự trầm luân chính là bản thân hắn.

77. Chương 77-2: Tiêu Như Thanh Của Đông Việt (2)

Tháng tư năm thứ hai Đại Nghiệp, Đông Việt và Bắc Mạnh vì tranh đoạt Thái Nguyên mà xung đột vũ trang. Bắc Mạnh thất bại, Tiêu Như Thanh khuyên Sở Nghiệp Kỳ dụ dỗ Bắc Mạnh, hắn lại cứ nghe theo đề nghị của các đại thần: yêu cầu Bắc Mạnh đưa con tin Cố Bằng Hiên tới.

Tiêu Như Thanh thương xót Cố Bằng Hiên còn nhỏ tuổi mà đã phải dời xa cố hương nên quan tâm chăm sóc hắn hơn bình thường. Mỗi quan hệ giữa hai người rất thân mật, Cố Bằng Hiên vẫn thân thiết gọi nàng là Như Thanh tỷ. Hắn cũng không nghĩ đến có ngày bản thân gặp lại nàng lại không muốn để nàng trở thành tỷ tỷ của mình nữa.

Tiêu Như Thanh dần ý thức được Sở Nghiệp Kỳ hạn chế quyền lực trong tay mình nên bắt đầu hữu ý vô ý buông bỏ quyền lực trong tay. Thật ra thì nàng chỉ muốn sống tốt là được rồi, cần gì phải để ý dùng cách gì để sống?

Sau khi Sở Nghiệp Kỳ nhìn ra Tiêu Như Thanh nguyện ý buông bỏ quyền lực thì trong lòng vui sướng, quyết định đầu thu liền cưới nàng vào cung làm hậu. Tiêu Như Thanh cũng quyết định chờ đón sự sắp xếp như thế.

Lúc tin tức truyền tới chỗ Quách Tuệ Nguyệt thì nàng ta hoảng sợ bưng tỉnh, bấy giờ mới hiểu được bản thân đã chẳng còn cơ hội nào nữa.

Từ trước tới nay Quách Tuệ Nguyệt chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém Tiêu Như Thanh ở điểm gì. Xuất thân hiển tại của nàng ta cũng danh giá hơn Tiêu Như Thanh, nhưng Sở Nghiệp Kỳ lại muốn cưới Tiêu Như Thanh làm hậu, hơn nữa còn nói rõ tuyệt đối sẽ không có phi tần khác trong cung.

Quách Tuệ Nguyệt cũng đã thử chia rẽ quan hệ giữa Tiêu Như Thanh và Sở Nghiệp Kỳ trước mặt nàng, nhưng Tiêu Như Thanh không hề để ý, thủy chung tin tưởng Sở Nghiệp Kỳ. Nàng ta thậm chí nghĩ tới chuyện chủ động đi quyến rũ Sở Nghiệp Kỳ, nhưng hai người kia sớm chiều sánh vai, gần như như hình với bóng, nàng căn bản không có cơ hội.

Quách Tuệ Nguyệt phần uất không cam lòng, bị bệnh không dậy nổi. Lúc ấy Tiêu Như Thanh đang bận bù đầu nên không biết tin, cũng không thể đến thăm. Quách Tuệ Nguyệt càng bất mãn với nàng hơn, sau đó lại nghe phụ thân nói rằng tất cả đại thần trong triều đều bất mãn với Tiêu Như Thanh, rốt cuộc âm thầm hạ quyết tâm.

Khi Quách Tuệ Nguyệt tìm được Tiêu Như Thanh thì Tiêu Như Thanh đang ở trong vương cung thử lễ phục cung nhân đưa tới. Màu đỏ tươi đẹp làm ánh mắt nàng ta đau nhói. Nàng ta siết chặt lòng bàn tay, chút do dự ban đầu cũng đã quẳng ra xa.

Tiêu Như Thanh thấy nàng ta tới, lập tức cho tất cả cung nhân lui, cười kéo nàng ta, “Thất Thất, sao hôm nay cậu lại có thời gian rảnh đến đây?”

Quách Tuệ Nguyệt nghe được tiếng “Thất Thất” kia, trong lòng lại có chút dao động, nhưng ngược mắt lên thấy nụ cười tươi rói trên khuôn mặt nàng lại cảm thấy không cam lòng.

“Cậu đã quên lời mình nói với cô trước đây rồi ư?”

Tiêu Như Thanh ngẩn người, “Lời nào cơ?”

Sắc mặt Quách Tuệ Nguyệt trở nên không tốt, “Cậu đã hứa với ta rằng chúng ta sẽ cùng trở về hiện đại.”

Tiêu Như Thanh hơi nhúm mày, “Mình từng nói vậy, thế nhưng không phải chúng ta nói có thể trở về là có thể trở về, chẳng lẽ cậu đã tìm được cách?”

Quách Tuệ Nguyệt gật đầu, “Đúng. Mình đã tìm ra cách.”

Tiêu Như Thanh ngạc nhiên, “Thực sự có cách để trở về?”

Quách Tuệ Nguyệt cười mỉa mai, “Chẳng lẽ cậu muốn nuốt lời?”

Tiêu Như Thanh mấp máy môi, “Thất Thất, mình không tin tưởng cho lắm. Ngay cả chuyện làm sao chúng ta đến thế giới này cũng chẳng biết thì sao có thể tìm được cách quay về?”

Quách Tuệ Nguyệt càng tức giận trong lòng, cố gắng khiến mình ổn định cảm xúc rồi giả vờ vui mừng nói với nàng: “Có thể cô không biết, mình gặp được một vị cao nhân, ông ấy nói trên núi dãy núi Bát Vương của Trung Chu có một ngọn núi liên kết với thời không.”

Tiêu Như Thanh không nhịn được cười lên, “Lời như vậy cậu cũng tin à?”

Quách Tuệ Nguyệt không vui nhìn nàng, “Vậy cậu cũng phải cùng mình đi xem một chút chứ, không nhìn tận mắt ta sẽ không bao giờ từ bỏ ý định.”

Tiêu Như Thanh không thể làm gì khác hơn là gật đầu, “Vậy mai mình đi với cậu được không?”

“Không được,” Quách Tuệ Nguyệt kéo nàng đi ra ngoài, “Bây giờ chúng ta phải đi luôn.”

Tiêu Như Thanh chần chờ: “Dẫu sao ta cũng nên nói với A Kỳ một tiếng mới phải.”

Nghe thấy cách gọi thân mật, bàn tay kéo Tiêu Như Thanh của Quách Tuệ Nguyệt đột nhiên tăng lực, Tiêu Như Thanh bị đau đến hít hơi, bấy giờ nàng ta mới phục hồi tinh thần, vội vàng cười che giấu, “Xem mình này lại nóng lòng như vậy. Đúng là cậu nên báo cho Vương thượng một tiếng, nhưng lúc ta tới nghe nói Vương thượng đang nghị sự ở điện Quang Chính, tốt hơn là chúng ta đừng quấy rầy ngài.”

Tiêu Như Thanh vẫn do dự, “Nhưng đó là cảnh nội Trung Chu đó, là một quãng đường rất xa.”

Quách Tuệ Nguyệt xuy một tiếng, “Sao mà cậu không rời được Vương thượng thế? Yên tâm đi, núi Bát Vương là biên giới giữa Trung Chu và Đông Việt, đi từ Khai Phong rất nhanh sẽ tới. Bây giờ còn là buổi sáng, hai người chúng ta chuẩn bị đơn giản, đi lại nhanh chóng, ngày mai có thể trở về rồi.”

Tiêu Như Thanh suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Được rồi, vậy ta phân phó cung nhân nói với A Kỳ một tiếng là được.”

Quách Tuệ Nguyệt gật đầu cười, nhưng Tiêu Như Thanh vừa quay đầu phân phó cung nhân thì nụ cười trên mặt nàng ta liền biến mất hầu như không còn.

Dọc theo đường đi chỉ có mấy gia đình của Quách gia đi theo. Tiêu Như Thanh mơ hồ mà cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng nghĩ đến người ngồi bên cạnh là tỷ muội tốt của mình lại dè suy nghĩ này xuống.

Mắt Quách Tuệ Nguyệt nhìn chăm chú vào sợi dây đỏ đeo trên cổ Tiêu Như Thanh, mỉm cười nói: “Tô Văn, có thể cho mình xem cái dây đeo trên cổ cô một chút được không?”

Tiêu Như Thanh lấy con dấu được chạm trổ từ trước ngực ra. Đó là con dấu của riêng nàng được điêu khắc từ ngọc trắng, nó còn là do Sở Nghiệp Kỳ đưa cho nàng. Nàng giơ đồ vật chạm trổ kia hỏi Quách Tuệ Nguyệt: “Cậu muốn xem cái này à?”

Quách Tuệ Nguyệt gật đầu, “Mình luôn tò mò không biết đồ vật này điêu khắc tinh xảo như thế nào, có thể cho ta xem một chút không?”

Tiêu Như Thanh hơi chần chờ rồi nhấc tay lấy con dấu từ trên cổ xuống đưa cho nàng ta. Quách Tuệ Nguyệt lập tức cầm lấy, mắt lộ ra vẻ vui mừng. Thường thức cả một đường vẫn không trả lại cho nàng. Tiêu Như Thanh nghĩ là tỷ muội của mình nên cũng không có gì quan trọng hết, lúc nào trả lại cho nàng cũng thể thôi.

Lúc đến nơi trời đã gần tối. Ánh tà dương chiếu vào trong núi yên tĩnh an tường. Tiêu Như Thanh thưởng thức quang cảnh xung quanh một hồi, quay đầu hỏi Quách Tuệ Nguyệt: “Đây chính là chỗ mà cậu nói?”

Quách Tuệ Nguyệt gật đầu cười, “Cậu xem xem liệu có gì đặc biệt ở đây không?”

Tiêu Như Thanh cẩn thận nhìn chung quanh một chút, thành thực lắc đầu, “Thất Thất, rốt cuộc vị cao nhân mà cậu nói kia là ai? Có lẽ cũng không đáng tin.”

Quách Tuệ Nguyệt không hề để ý tới nàng, phát tay một cái kêu mấy gia đình đánh xe ngựa ra xa, “Tô Văn, cậu không tin mình ư?”

Tiêu Như Thanh thấy vẻ mặt bi ai của nàng ta, vội vàng lắc đầu, “Không phải, không phải, mình chỉ muốn biết rõ ràng thôi. Dù sao chuyện có liên quan rất quan trọng, làm không tốt là mình và cậu mất mạng như chơi ấy chứ.”

Quách Tuệ Nguyệt rơi nước mắt, “Tô Văn, cậu cũng đừng do dự nữa, chúng ta vẫn nên trở về thế giới cũ của chúng ta đi. Vị cao nhân kia từng nói: linh hồn của chúng ta không thuộc về thế giới này, chắc chắn không ổn định, sống nhờ trong cơ thể phụ này trong tương lai có thể ngay cả con cũng không có, còn có thể mất mạng bất cứ lúc nào nữa. . . .”

Tiêu Như Thanh do dự nhìn nàng ta, “Thất Thất, mình đã hứa với ai chuyện gì thì nhất định sẽ làm được. Cô cứ yên tâm, chỉ cần cậu có thể tìm được cách quay trở về, ta nhất định sẽ trở về cùng cậu.”

Quách Tuệ Nguyệt lập tức cười rộ lên, ôm nàng thật chặt, “Tô Văn, mình biết cậu rất tốt với mình mà, mình biết...”

Tiêu Như Thanh khe khẽ đẩy đẩy nàng ta ra, “Vây cậu cũng phải nói cho mình biết rốt cuộc cậu có cách để trở về không mới đúng.” Nàng căn bản không tin tưởng lời nói của vị cao nhân gì đó, cũng đoán chừng Quách Tuệ Nguyệt chưa có cách để trở về cho nên mới bảo đảm.

Ánh mắt Quách Tuệ Nguyệt lóe lên, kéo nàng đến vách đá, chỉ chỉ phía dưới, đột nhiên nói: “Từ đây nhảy xuống.”

Tiêu Như Thanh sợ hết hồn, vội vàng hắt tay nàng ta ra, “Thất Thất, cậu điên đấy à? Loại chuyện hoang đường này cũng tin?”

Thoắt cái sắc mặt của Quách Tuệ Nguyệt hiện lên sự ngoan độc. Nàng ta tiến lên vài bước, đến trước mặt nàng, “Sao lại không tin? Là cậu sợ chết thôi.”

Tiêu Như Thanh lui về phía sau một bước, “Đúng thế! Là mình sợ chết. Mình đã từng chết một lần, cậu cũng thế, chẳng phải chúng ta nên quý trọng cơ hội sống sót hiếm có này sao? Bất kể như thế nào, chỉ cần mình và cậu còn sống là tốt rồi, cần gì phải để ý là ở nơi nào?”

Con người của Quách Tuệ Nguyệt lộ ra đau thương, từ từ rũ tầm mắt xuống, tỉ tê nức nở, “Nhưng mình cảm thấy sống ở đây không tốt, mình vẫn muốn trở về.” Nàng ta đột nhiên đi tới vách đá rồi quay đầu nhìn Tiêu Như Thanh, “Tô Văn, cậu không muốn trở về thì thôi, mình có thể trở về một mình. . . .”

Tiêu Như Thanh vội kéo nàng lại, “Thất Thất, cậu làm gì thế? Bây giờ cô là con gái duy nhất của Quách tướng quân, còn gì không tốt nữa chứ? Cô ngàn vạn lần không được nghĩ quẩn.”

Quách Tuệ Nguyệt đột nhiên lật tay giữ chặt cổ tay của nàng, ngược đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, “Cô nói không sai. Hiện tại tất cả của tôi đều tốt, nếu như không có cô thì sẽ càng tốt hơn.”

Vừa dứt lời, tay nàng ta dùng sức đẩy Tiêu Như Thanh ra.

Vì bất ngờ nên Tiêu Như Thanh không kịp phòng ngự, đột nhiên lui về phía sau mấy bước. Không biết có phải Quách Tuệ Nguyệt quá căng thẳng hay không mà không dùng toàn lực. Tiêu Như Thanh lùi đến rìa núi liền trượt chân, cả người rơi xuống, một bàn tay lại bắt được mỏm đá.

Nàng dùng sức vịn lên vách đá, không dám tin mà nhìn người phía trên, giọng nói mang theo sự sợ hãi không thể che giấu, “Thất Thất...”

Sắc mặt Quách Tuệ Nguyệt tối tăm, trong mắt Tiêu Như Thanh như thể đã biến thành một người khác. Nàng ta đi tới cạnh vách núi ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn nàng, “Tôi không phải Thất Thất, tôi là Quách Tuệ Nguyệt.”

Trong nháy mắt sắc mặt Tiêu Như Thanh tái nhợt. Nàng muốn dùng cánh tay còn lại bám lấy mỏ đá, nhưng không sao dùng lực được. Nàng nỗ lực ổn định cảm xúc, lựa lời khuyên Quách Tuệ Nguyệt: “Thất Thất, rốt cuộc là vì chuyện gì khiến cho cậu phải đối xử với ta như vậy? Mình chắc chắn không làm gì cả, cậu kéo ta lên trước được không?”

Quách Tuệ Nguyệt lắc đầu, “Cô đừng trách tôi, muốn trách thì trách chính bản thân mình ấy.”

Tiêu Như Thanh càng cảm thấy kinh hãi, bao trùm khuôn mặt là vẻ bi thương, “Thất Thất, tình cảm giữa tôi và cô như chị em, rốt cuộc là tại sao cô lại muốn hại tôi? “

Quách Tuệ Nguyệt cười khê, “Tại sao tôi lại hại cô à? Bởi vì cô đã cướp đi tất cả mọi thứ của ta.”

Tiêu Như Thanh thở hổn hển nhìn nàng ta, “Tôi không hiểu. Có chuyện gì chúng ta bình tĩnh nói chuyện không được ư? Tại sao cô nhất định phải dồn tôi vào chỗ chết?”

Quách Tuệ Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Cô không hiểu thì ta đây sẽ để cho cô hiểu: người trở thành vương hậu của Đông Việt trong tương lai chỉ có thể là tôi, mà không phải Tiêu Như Thanh cô!”

Tiêu Như Thanh kinh ngạc nhìn Quách Tuệ Nguyệt, “Hóa ra cô...” Thế lực của nàng đã sắp không cầm cự được, không có thời gian suy nghĩ đến chuyện khác, đành gần như cầu khẩn nhìn nàng ta, “Thất Thất, van cầu cô kéo tôi lên, cô hãy nghĩ đến tình cảm của chúng ta trong thời gian qua được không?”

“Hừ, cô còn dám nói tình cảm ngày xưa với ta à? Bất kể ở hiện đại hay ở đây, cô đều là kẻ kém cỏi. Lần nào tôi cũng giúp đỡ cô, nhưng cô đã cho tôi được cái gì? Hôm nay vừa hay trả một lần cho xong đi.”

Nàng ta cười lạnh, phủ tay lên bàn tay bám vào mỏ đá của Tiêu Như Thanh.

Tiêu Như Thanh đã đoán được ý đồ của nàng ta, không thể làm gì khác hơn là được ăn cả ngã về không quát ầm lên: “Tôi khuyên cô tốt nhất nên dừng tay lại, nếu không cô chính là đang mưu hại Vương hậu. A Kỳ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô!”

Ánh mắt Quách Tuệ Nguyệt lộ ra sự phẫn hận, ngực phập phồng kịch liệt, hồi lâu sau nàng ta như thể nghĩ ra điều gì đó mà đột nhiên nở nụ cười, cố ý cười kiêu ngạo nhìn chằm chằm Tiêu Như Thanh, “Phải làm sao bây giờ? Người muốn hại cô đâu chỉ có mình ta, còn có cả A Kỳ của cô nữa thì sao?”

Tiêu Như Thanh không dám tin nhìn Quách Tuệ Nguyệt, “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào...”

Quách Tuệ Nguyệt miệt thị nhìn nàng, “Cô đừng quên Tiêu gia mấy người luôn là họa lớn trong mắt hần, hần làm sao có thể tốt bụng để cô làm Vương hậu của hần được, để mặc cho Tiêu gia tiếp tục lớn mạnh à? Hơn nữa, cô giúp hần nhiều như vậy, đến lúc người ta cười quốc gia này của hần là do một tay nữ nhân phò trợ lên, cô thấy hần không muốn cho cô quyền lực mà vẫn còn chưa hiểu ư? “

Tiêu Như Thanh không khỏi khiếp sợ, khuôn mặt tràn đầy khổ sở, “Thất Thất, cô biết rõ ràng như thế có phải đã sớm mưu đồ rồi phải không ?”

Quách Tuệ Nguyệt híp mắt, “Đúng thì sao?”

Tiêu Như Thanh kiên cường cố gắng không để mình rơi xuống, nhưng nước mắt đã tuôn rơi, “Tôi thật không ngờ người mình thật lòng đối đãi như chị em lại âm mưu hại ta từ lâu!” Nàng quật cường nhìn chằm chằm Quách Tuệ Nguyệt, “Tôi không tin A Kỳ sẽ đối với tôi như vậy, chàng đã từng nói sẽ đối tốt với tôi cả đời.”

Quách Tuệ Nguyệt cười lạnh, “Lời nói của cánh đàn ông sao có thể tin chứ? Hần là Quân của một nước, trong lòng chỉ có thiên hạ và quyền lực thôi, cô còn tưởng rằng hần sẽ đối xử thật lòng với cô à? Cô chẳng qua chỉ là một con cờ trong tay hần, hiện tại đang uy hiếp uy danh của hần, phải bị diệt trừ!” Nàng ta lấy một phong thư từ trong ngực ra, cười cười giơ lên trước mặt Tiêu Như Thanh, “Ta suýt chút nữa đã quên rằng cô cực kỳ tin tưởng Vương thượng, cho nên ta mới cho cô xem cái này.”

78. Chương 77-3: Tiêu Như Thanh Của Đông Việt (3)

Dấu ấn trên lá thư này có hoa văn của vương thất Đông Việt, người nhận thư là Quách Tuệ Nguyệt quân.

Quách Tuệ Nguyệt cười rất khinh miệt, “Đây là mật lệnh Vương thượng giao cho cha ta. Hắn đang lặng lẽ điều tra cô, hiện tại phát hiện ra sự uy hiếp của cô đối với hắn càng ngày càng lớn nên đương nhiên muốn hạ đòn sát thủ rồi.” Nàng ta vỗ vỗ bàn tay kia của Tiêu Như Thanh, lắc đầu thở dài, “Thật là đáng thương, chắc cô cũng không nghĩ đến người mình luôn tin tưởng lại đối xử với mình như vậy đi?”

Tiêu Như Thanh mở to hai mắt, kinh ngạc nói không lên lời.

Nàng thực sự không ngờ tới, mà trước mắt nàng có một trong số đó.

Bàn tay phủ lên tay nàng của Quách Tuệ Nguyệt bắt đầu dùng sức để gỡ các ngón tay của nàng khỏi móm đá, như thể cố tình muốn hành hạ ý chí của nàng, từ từ mà gỡ từng ngón một....

Tiêu Như Thanh hoảng sợ nhìn theo động tác của nàng ta, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở cầu khẩn: “Không, Thất Thất, cô đừng như vậy....”

Đáng tiếc Quách Tuệ Nguyệt mắt nhắm tịt tai ngơ, tiếp tục động tác đang làm....

Tiêu Như Thanh đã không còn phân biệt được là mình đang khóc hay đang cười lạnh. Nàng nhanh chóng bị rơi xuống, chỉ nghe tiếng gió gào thét bên tai, trước khi rơi vào bóng tối một khắc nàng đã tự nói với chính mình rằng sẽ mãi mãi không tin bất kỳ kẻ nào nữa, cũng sẽ không bao giờ trao đi trái tim của mình nữa....

Có rất nhiều người biết nàng rơi xuống đáy núi nhưng lại không biết thực ra nàng đang mặc bộ lễ phục sẽ thành thân với Sở Nghiệp Kỳ lúc đang rơi xuống. Đây là chuyện mỉa mai nhất trên đời này!

Trên đỉnh núi.

Quách Tuệ Nguyệt thấy bóng người đỏ tươi hoàn toàn biến mất trong tầm mắt lập tức ngồi sững trên đất cười ha ha như điên, rồi sau đó lại đột nhiên lệ rơi nhạt nhòa, vừa cười vừa khóc không ngừng đan xen nhau chẳng khác gì một kẻ điên.

Sắc trời đã tối, chung quanh bắt đầu nổi gió, lúc thổi qua vách núi còn đặc biệt tạo ra những âm thanh u u. Quách Tuệ Nguyệt giật mình tỉnh lại, cuống quýt muốn đứng dậy đi đến chỗ xe ngựa. Nàng ta vừa hại chết một người, dĩ nhiên cực kỳ hoảng sợ.

Một đoàn người ngựa đột nhiên chạy tới, Tuyên Tử Đô từ trên ngựa xuống, phía sau là một đội cấm vệ quân. Hắn thấy chỉ có một mình Quách Tuệ Nguyệt nên cảm thấy kỳ lạ, “Quách tiểu thư, Tiêu tiểu thư đâu rồi? Tại hạ phụng mệnh Vương thượng đến nghênh đón Tiêu tiểu thư hồi cung.”

Quách Tuệ Nguyệt cả kinh trong lòng, sau đó lập tức khóc thành tiếng, ngã nhào trên đất, “Nàng ấy ...nàng ấy đã....”

Nàng ta khóc đến thật sự đau lòng, khóc một lúc lâu mà vẫn nói không hết một câu. Tuyên Tử Đô đổi sắc mặt, vội vàng hỏi: “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Quách Tuệ Nguyệt chỉ chỉ vách đá sau lưng, nghẹn ngào nói: “Như Thanh nói mình hổ thẹn với Vương thượng, đã tự vẫn....”

Tuyên Tử Đô kinh hãi, vội vàng chạy qua vách núi nhìn rồi quay đầu lại hỏi Quách Tuệ Nguyệt một lần nữa: “Lời Quách tiểu thư là thật sao? Tiêu tiểu thư thật đã tự vẫn?”

Quách Tuệ Nguyệt liên tục gật đầu, “Câu nào cũng thật.”

Tuyên Tử Đô tiến lên phân phó đội cấm vệ quân kia, “Mau xuống núi tìm, nhất định phải tìm được Tiêu tiểu thư.” Các cấm vệ quân lập tức hành động, mỗi móng tảo ra tìm đường xuống dưới chân núi.

Quách Tuệ Nguyệt ở một bên núi chặt vạt áo, trong lòng vô cùng căng thẳng. Nàng ta đã tra tất cả các ngọn núi gần Khai Phong, cảm thấy chỉ có chân núi ở đây khó xuống nhất, không thể cứu người nên mới chọn nơi này. Nhưng ngay cả như vậy, bây giờ nghe Tuyên Tử Đô muốn đi xuống tìm người nàng ta vẫn là khó tránh khỏi hốt hoảng.

Mãi cho đến lúc trăng treo đỉnh đầu, các cấm vệ quân trở lại bấm báo với Tuyên Tử Đô nào là không thể đi xuống nào là không tìm được đường, vách núi cũng cao chót vót, hơn nữa nhìn địa thế phía dưới hình như rất dễ lạc đường.

Tuyên Tử Đô lại hỏi Quách Tuệ Nguyệt thêm mấy lần nữa. Quách Tuệ Nguyệt khóc lóc nước mắt nói Tiêu Như Thanh đã nhảy núi lâu rồi, nhất định đã mất mạng. Trong khoảng thời gian ngắn Tuyên Tử Đô không tìm được cách, không thể làm gì khác hơn là sai người mang Quách Tuệ Nguyệt về để Vương thượng định đoạt.

Trước đó Sở Nghiệp Kỳ ở điện Quang Chính nhận được vài tờ sớ tố cáo Tiêu Như Thanh có ý đồ mưu phản mà khôn nhiều một ngày. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định đi tìm Tiêu Như Thanh hỏi một phen, ai biết đến chỗ nàng ở nhưng không thấy nàng đâu. Cung nhân bấm báo nói nàng gọi Quách tiểu thư cùng đi đến dãy núi ở biên cảnh Trung Chu.

Sở Nghiệp Kỳ không nghĩ ra tại sao nàng đột nhiên đến nơi xa như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui không yên lòng, đành phái Tuyên Tử Đô đi đón nàng trở lại.

Trong lòng hắn có chuyện nên cũng không chú ý tới ánh mắt bất định của cung nhân lúc bấm báo.

Mặc dù Tuyên Tử Đô gia roi thúc ngựa nhưng khi về tới đã là buổi trưa ngày hôm sau. Sở Nghiệp Kỳ cả đêm không ngủ, đang đợi ở chỗ của Tiêu Như Thanh, đợi đến lúc Tuyên Tử Đô mang theo Quách Tuệ Nguyệt cầu kiến ở cửa liền vội vàng gọi hai người vào.

Hắn ngồi bên cạnh bàn, nhìn lướt qua hai người nhưng không nhìn thấy Tiêu Như Thanh đâu, nhất thời cảm thấy có chút kỳ quái, “Thanh nhi đâu?”

Về mặt Tuyên Tử Đô đau thương, tiến lên vài bước quỳ sụp xuống đất, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Vương thượng, Tiêu tiểu thư nàng ấy...nhảy xuống núi rồi...”

Sở Nghiệp Kỳ nhất thời sững sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm, “Người nói cái gì? Nhảy xuống núi? Sao có thể như vậy?” Hắn cảm giác giọng nói của chính mình truyền vào tai cũng không còn chân thật.

Quách Tuệ Nguyệt tiến lên quỳ xuống trước mặt hắn, khóc thút thít, “Vương thượng, đây là sự thực, Như Thanh là tỷ muội của nô tỳ sao nô tỳ có thể lừa dối Vương thượng được. Nàng ấy nói nàng ấy hổ thẹn với Vương thượng, hôm nay sự tình bại lộ, không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa...”

Ngón tay đặt trên bàn của Sở Nghiệp Kỳ khẽ run, một hồi lâu mới run rẩy hỏi: “Vì sao nàng lại thấy thẹn với Quả nhân?”

Quách Tuệ Nguyệt tiếp tục khóc lóc nói: “Nàng ấy nói nàng ấy không nên có suy nghĩ không nên có, không nên mơ ước quyền lực trong tay Vương thượng...”

Sở Nghiệp Kỳ ngơ ngẩn, nghĩ đến những lời đại thần tố cáo: chẳng lẽ là thật? Nàng thật sự muốn làm phản?

Sở Nghiệp Kỳ suy nghĩ hỗn độn giây lát, đột nhiên giật mình tỉnh lại, quát Tuyên Tử Đô: “Tại sao không xuống cứu người?”

Tuyên Tử Đô vội vàng dập đầu, giọng nói thê lương, “Vương thượng tha tội, vách núi kia sâu không thấy đáy, lại không có đường xuống, thật sự không có cách nào cứu người được. Hơn nữa thời gian xảy ra chuyện đã lâu, chắc hẳn Tiêu tiểu thư đã...không còn trên nhân thế rồi.”

Sở Nghiệp Kỳ chán nản đứng dậy, liếc mắt nhìn bốn phía, bày trí trong điện đều thể hiện có một cô gái từng sống ở đây, nhưng chỉ trong thời gian của một cái chớp mắt đã không thấy nàng nữa, hơn nữa còn là vĩnh viễn không thấy.

Hắn khổ sở mở miệng, hỏi Tuyên Tử Đô: “Nàng nhảy xuống núi. . . ở đâu?”

Tuyên Tử Đô vừa muốn mở miệng, hắn lại vội vàng giơ tay lên ngăn cản, trong mắt tràn đầy vẻ khổ sở, “Đừng nói, đừng nói...” Hắn ngã ngồi bên cạnh bàn, khoát tay áo, “Các người ra ngoài đi...”

Thật ra Tuyên Tử Đô muốn khuyên hắn mấy câu nhưng nhìn bộ dáng như vậy của Sở Nghiệp Kỳ thấy không nói gì thì hơn. Tuyên Tử Đô mang theo vẻ mặt thê lương mà thi lễ với hắn sau đó lui ra. Quách Tuệ

Nguyệt thận trọng quan sát vẻ mặt Sở Nghiệp Kỳ một phen, sau khi hành lễ cũng đứng dậy lui ra ngoài, khép cửa điện lại.

Sở Nghiệp Kỳ ngồi một mình tại chỗ không hề nhúc nhích.

Quách Tuệ Nguyệt vừa đi ra ngoài điện một cung nhân lập tức tiến lên đón. Quách Tuệ Nguyệt quay đầu nhìn cô ta, “Người nói như thế nào?”

Cung nhân nhắm mắt trả lời: “Trả lời theo tiểu thư đã giao phó trước đó. Vương thượng cho rằng Tiêu tiểu thư chủ động bảo tiểu thư đi Trung Chu.”

Quách Tuệ Nguyệt gật đầu, lại liếc nhìn cửa điện, “Người ‘chăm sóc’ Vương thượng cẩn thận, có bất kỳ tin tức gì đều phải kịp thời cho ta biết. Yên tâm, đến lúc, chỗ tốt tuyệt không thiếu phần người.”

Cung nhân gật đầu liên tục rồi lui xuống.

Quách Tuệ Nguyệt trực tiếp rời khỏi cung nhưng không trở về Quách gia. Nàng ta đi báỉ phỏng từng đại thần dâng sớ cho Sở Nghiệp Kỳ. Trước đó bọn họ đều bị Tiêu Như Thanh làm tổn hại lớn đến lợi ích, Quách Tuệ Nguyệt lợi dụng điểm ấy, nhân cơ hội nói muốn bọn họ tố cáo Tiêu Như Thanh tội mưu phản. Ban đầu mấy người còn hơi do dự, nhưng Quách Tuệ Nguyệt lại thề thốt thành khẩn nói Tiêu Như Thanh thực sự có ý mưu phản. Mấy vị đại thần thấy trước đây nàng ta và Tiêu Như Thanh thân như tỷ muội, cho rằng nàng ta tìm được bí mật của Tiêu Như Thanh, tự nhiên tin nàng ta nói.

Hôm nay Quách Tuệ Nguyệt đi tới mấy phủ đệ, sau khi nói chuyện Tiêu Như Thanh tự vẫn, mấy người kia rối rít vỗ tay khen hay, khen nức nở hành động vì đại nghĩa diệt thân của Quách Tuệ Nguyệt.

Quách Tuệ Nguyệt lại mặt ủ mày ê nói Vương thượng vẫn không tin, thậm chí còn đang hoài nghi là mọi người cố ý hãm hại Tiêu Như Thanh. Mấy người kia kinh hãi, vội vàng tìm kiếm chứng cứ khắp nơi, dấu vết nhỏ cũng làm lớn thành chứng cứ, không có thì làm giả, trắng trợn thu mua cái gọi là ‘nhân chứng’.

Quách Tuệ Nguyệt nhân cơ hội ấy bóng gió ám chỉ tâm ý của mình đối với Sở Nghiệp Kỳ. Mấy vị đại thần thấy nàng ta có lợi cho mình, nhất thời có ý niệm ủng hộ nàng ta vào cung làm hậu.

Mấy vị đại thần đem chứng cứ đưa đến tay Sở Nghiệp Kỳ thì hần chỉ nhìn qua loa một lần xong quét hết xuống đất. Làm sao mà hần có thể tin được người làm bạn sớm chiều cùng hần làm ra chuyện ‘khấu trừ quân lương, tư tạo binh khí, thậm chí lợi dụng tổ chức ám vệ và gián điệp để tăng cường thế lực’ chứ? Nhưng từng chứng cứ một trước mắt rất rõ ràng: trên mỗi phong thư đều có con dấu của riêng Tiêu Như Thanh, cái đó không thể ngụy tạo được.

Hần đứng rất lâu trong điện Quang Chính, vẫn ngăn người nhìn chăm chăm vào bức giang sơn đồ kia, nhớ tới ước định về lý tưởng hào hùng của hai người, trong đầu ngổn ngang.

Không bao lâu sau công công hầu cận bẩm báo có mấy vị đại thần cầu kiến ở bên ngoài. Sở Nghiệp Kỳ phục hồi tinh thần, gật đầu cho bọn họ vào.

Mười đại thần đi vào trong điện, trong đó có cả Tiêu Dật, Tuyên Tử Đô và Quách tướng quân. Mấy người nhìn thấy cảnh cô liêu trong điện mà nhất thời sững sốt, hồi lâu mới nhớ ra phải hành lễ.

Mấy đại thần tố cáo Tiêu Như Thanh cũng nằm trong số đó. Họ vừa thấy Sở Nghiệp Kỳ ngồi trước bàn đọc sách liền rối rít mở miệng yêu cầu điều tra kỹ chuyện mưu phản Tiêu Như Thanh.

Sở Nghiệp Kỳ giương mắt nhìn chăm chăm mấy người đó, ánh mắt phức tạp khó tả, cho đến khi mấy người kia không thể chịu đựng thêm sự nặng nề của ánh mắt ấy nữa phải cúi thấp đầu xuống, hần mới mở miệng: “Bất kỳ kẻ nào cũng không được nói Thanh nhi tự vẫn vì mưu phản! Một chữ cũng không được nói ra!”

Đám người ngạc nhiên, Sở Nghiệp Kỳ lại bổ sung thêm một câu: “Kẻ vi phạm giết không tha!”

Tất cả mọi người vội vàng quỳ xuống, vội vàng hô ‘vâng’. Đầu Tiêu Dật đã đầy mồ hôi lạnh. Ban đầu Tuyên Tử Đô muốn biện bạch thay Tiêu Như Thanh vài câu, nhưng nhìn thấy chứng cứ tán loạn trên đất nên biết điều không mở miệng.

Từ đó về sau, việc Tiêu Như Thanh mất tích đã trở thành một vụ án bỏ ngõ.

Năm thứ ba Đại Nghiệp, chúng thần xin lập vương hậu, trong đó có nhiều vị đại thần nhắc tới Quách Tuệ Nguyệt hiền huệ tri lễ có thể dẫn hậu cung. Đề nghị bị Sở Nghiệp Kỳ đè xuống. Năm sau nhắc lại, tiếp tục bị bỏ qua.

Quách Tuệ Nguyệt biết hần vẫn chưa thể quên Tiêu Như Thanh nên trong lòng vô cùng tức giận. Nàng ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định đi một bước cờ hiểm.

Mùa thu năm thứ tư Đại Nghiệp, đêm trăng tròn, Sở Nghiệp Kỳ uống rượu trong cung điện Tiêu Như Thanh ở khi còn sống. Đây gần như là việc hần phải làm vào thời điểm này. Bởi vì hần vốn muốn cưới Tiêu Như Thanh chính vào thời điểm này.

Trong điện không có bất cứ ánh nến nào, chỉ ánh trăng từ cửa sổ hắt vào. Sở Nghiệp Kỳ đã say nhưng vẫn cố chấp mở to hai mắt không muốn ngủ. Đúng lúc ấy cửa điện được mở ra, có người đi chậm rãi vào.

Hần ngược mắt nhìn, trong朦胧 lung chỉ vừa nhìn thấy làn váy của người nọ đã cả kinh đứng bật dậy. Hần nghiêng ngả lao đảo đi lên phía trước cầm tay của nàng, trong miệng nỉ non gọi tên nàng: “Thanh nhi, Thanh nhi...”

Người nọ đến bên hần, nhẹ giọng trả lời: “A Kỳ, là ta...”

Sở Nghiệp Kỳ ôm nàng vào trong ngực, gọi đi gọi lại tên nàng, “Thanh nhi, Thanh nhi... Vì sao phải làm như vậy, vì sao...”

Ngày hôm sau tỉnh rượu.

Sở Nghiệp Kỳ phát hiện rõ ràng có một cô gái nằm bên cạnh, tử mỹ nhìn kỹ hần là Quách Tuệ Nguyệt.

Hần nhìn khắp nơi xung quanh, phát hiện đang ở cung điện Tiêu Như Thanh ở trước kia nên nhất thời mặt xám như tro tàn.

Sau khi Sở Nghiệp Kỳ rời đi, Quách Tuệ Nguyệt mới mở hai mắt ra. Nàng ta cau khóe miệng cười lạnh: mặc dù loại thủ đoạn này khiến người ta khinh thường, tuy nhiên nó lại là cách hữu hiệu và trực tiếp nhất, nhất là đối với những người cổ đại coi trọng trách nhiệm. Nàng ta vuốt ve giường đệm, như cười như than: Tiêu Như Thanh, cô có từng nghĩ đến sẽ có một ngày người đàn ông mà cô yêu nhất sẽ ngủ với người tỷ muội tốt nhất của cô trên chiếc giường của mình không?

Ba ngày sau, Đông Việt Vương hạ thánh chỉ, phong Quách Tuệ Nguyệt làm hậu, thống lĩnh hậu cung.

Ngày đại hôn, Sở Nghiệp Kỳ không uống giọt rượu nào. Sau khi hần vén khăn voan lên, câu đầu tiên hỏi nàng ta chính là: “Tại sao hôm đó cô lại ở trong điện của Thanh nhi?”

Đầu tiên Quách Tuệ Nguyệt ngẩn ra, tiếp đó liền rơi lệ, “Nô tỳ... nô tỳ quá mức nhớ thương Như Thanh, cho nên đi tới đó tưởng nhớ nàng ấy. Nô tỳ vẫn luôn không tin Như Thanh lại phản bội ngài...”

Ánh mắt Sở Nghiệp Kỳ khẽ động, nhẹ nhàng than thở, “Quả nhân cũng không muốn tin, nhưng chứng có xác thật...”

Hần rũ mắt nhìn lướt qua Quách Tuệ Nguyệt, “Vương hậu nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong liền đi ra ngoài, bỏ lại một mình Quách Tuệ Nguyệt.

Đêm ấy hần ở lại điện của Tiêu Như Thanh, nhớ lại từng kỷ niệm hai người bên nhau trước đây, nhớ lại lời hứa sẽ đoạt thiên hạ trước năm ba mươi tuổi.

Nhưng hồi ức đã thành vô dụng.

Sở Nghiệp Kỳ cũng không phải cố ý lạnh nhạt Quách Tuệ Nguyệt, chỉ là hần vẫn không biết làm thế nào để tiếp nhận một cô gái khác. Nhưng Quách Tuệ Nguyệt vẫn giữ đúng bốn phận, thỉnh thoảng sẽ rơi lệ cùng hần, cũng khiến hần không đành lòng.

Có lúc hần nghĩ: Quách Tuệ Nguyệt khác với Tiêu Như Thanh. Tiêu Như Thanh sẽ không dễ dàng để lộ mặt mềm yếu trước mắt người khác, nhưng Quách Tuệ Nguyệt chỉ là một cô gái bình thường yếu đuối, có lẽ bản thân đã đối xử với nàng quá hà khắc rồi.

Sở Nghiệp Kỳ không thể không thừa nhận: Quách Tuệ Nguyệt không phải một trợ thủ đắc lực nhưng là một thê tử hiền huệ.

Quách Tuệ Nguyệt vẫn ần ần, ước chừng ần ần ba năm. Năm thứ tư Đại Nghiệp nàng ta thành hôn với Sở Nghiệp Kỳ, cho đến năm thứ bảy Đại Nghiệp, Sở Nghiệp Kỳ mới chịu bước vào tẩm cung của nàng ta.

Đáng tiếc là ba năm ròng rã đi qua nàng ta vẫn không mang thai.

Có lúc Quách Tuệ Nguyệt không nhịn được mà nghĩ trời đang phạt mình vì đã tận tay hại người, cho nên đã giống như những lời mà nàng ta lừa gạt Tiêu Như Thanh, có lẽ cơ thể này không thể đứng vững đời sau. Không ngờ đến mùa thu năm thứ mười một Đại Nghiệp, nàng ta thể mà lại mang thai ngoài mong chờ.

Mà bây giờ Sở Nghiệp Kỳ đã gần ba mươi, đã sớm bắt đầu tranh giành thiên hạ.

Vì vậy khi sinh mệnh mới xuất hiện, Quách Tuệ Nguyệt và Sở Nghiệp Kỳ đều cho rằng sau này sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, không còn ràng buộc với quá khứ.

Có điều, khi sinh mệnh bé nhỏ này sắp đến với nhân thế thì sinh mạng của một người khác nơi đáy vực cũng sắp lụi tàn.

Mùa đông năm thứ mười một Đại Nghiệp, thương thế của Tiêu Như Thanh càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Nàng co rúc trong sơn động lạnh lẽo chịu đối chịu rét vì nàng đã không còn khả năng đi ra được bên ngoài. Nhưng nàng lại nhớ rõ ràng mốc thời gian, nàng biết hiện tại sắp đến năm thứ mười hai Đại Nghiệp rồi.

Mười năm đằng đẳng đã trôi qua.

Lúc gió xuân thổi vào sơn cốc, Tiêu Như Thanh còn chút ý thức, nàng liếc mắt nhìn quang cảnh nhân thế lần cuối rồi chán nản nhắm hai mắt lại. Suy nghĩ vào giây phút cuối cùng trong nội tâm cũng chỉ có một chuyện: BÁO THÙ.

Mùa xuân năm thứ mười ba Chiêu Hòa Nam Chiêu, An Ninh Hề bị trọng thương tỉnh lại, vì vậy Tiêu Như Thanh lại một lần nữa mở hai mắt ra.

Lần này, nàng chỉ sống vì báo thù, nhưng không ngờ lại gặp được Phong Dực....

Tác giả có lời muốn nói: có thể có vài chỗ biểu đạt chưa được rõ ràng, sau này có thời gian tôi mới xem kỹ lại và sửa đổi đôi chút

~Đây không biết có phải là chương Sở Nghiệp Kỳ sửa lại án xử sai không, chắc 50/50 đi. Mặc dù là Quách Tuệ Nguyệt cố ý lừa Tiêu Như Thanh nói Sở Nghiệp Kỳ tham dự mưu hại cô ấy, tạm thời hẳn chưa có ý định muốn hại Tiêu Như Thanh, nhưng đích xác là hẳn đã nghi ngờ cô ấy, đã đề phòng cô ấy. Hơn nữa còn lâu hẳn mới tin tưởng Tiêu Như Thanh như cô ấy tin tưởng hẳn, cho nên, khụ khụ, ta nghĩ mọi người hiểu....

Tóm lại, người nào việc làm người nào chịu trách nhiệm, kiểu gì cũng trốn không thoát, cái này...Tôi nghĩ các bạn càng hiểu điều này hơn....

79. Chương 78-1: Thiết Kỵ Phá Lạc Dương (1)

Trời đã sáng, khi ánh mặt trời chiếu rọi quân doanh Đông Việt thì cuối cùng Sở Nghiệp Kỳ cũng tỉnh lại. Hắn mê man liếc mắt nhìn bốn phía, đến khi đụng tới vết thương trên vai trái mới nhớ ra mình gặp Tiêu Như Thanh là sự thật. Nghĩ đến đây, hắn cuống cuống ngồi dậy. Ngoài trường, Tuyên Tử Đô nghe thấy tiếng động lập tức đi vào, “Vương thượng, ngài đã tỉnh rồi?”

Sở Nghiệp Kỳ không trả lời, trực tiếp hỏi: “Thanh nhi đâu?”

Tuyên Tử Đô sững sờ, “Vương thượng cho rằng người kia thực sự là Tiêu Như Thanh?”

Rốt cuộc Sở Nghiệp Kỳ cũng nghe được danh hào của “Cổ nhân” mười năm, lại nghe thấy cái tên quen thuộc này. Hắn nhìn về mặt Tuyên Tử Đô, tâm tình kích động, “Người cũng gặp rồi đúng không?”

Tuyên Tử Đô chần chờ chốc lát mới gật đầu.

Sở Nghiệp Kỳ lập tức hỏi: “Vậy đến cùng nàng có phải là. . .” Hắn như thể có chút mờ mịt, “Ta thấy nàng không giống Thanh nhi trước kia, trừ ánh mắt. Không, ngay cả ánh mắt cũng không còn giống nữa....”

Tuyên Tử Đô do dự, suy tư hồi lâu, vẫn quyết định nói ra: “Khởi bẩm Vương thượng, người đó là... Nữ hầu của Nam Chiêu.”

Sở Nghiệp Kỳ khiếp sợ nhìn hắn, “Nữ hầu? An Ninh Hề?”

Tuyên Tử Đô gật đầu, “Đúng vậy, vi thần chính tai nghe được.”

Sở Nghiệp Kỳ đã kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời. Hắn cẩn thận nhớ lại từng chi tiết về An Ninh Hề hắn gặp khi xưa. Nàng ta lại chính là Tiêu Như Thanh. Chỉ là tại sao nàng lại biến thành Nữ hầu? Tại sao đối nghịch với hắn khắp nơi? Thậm chí còn dám hắn bị thương mà chẳng hề lưu tình?

Sở Nghiệp Kỳ suy nghĩ một lát, rốt cuộc hỏi vấn đề mà mười năm nay hắn không dám hỏi: “Thanh nhi... rơi xuống từ một ngọn núi của Trung Chu à?” Trước kia hắn tình nguyện không biết nàng chôn thân, coi nàng đã thật sự biến mất, thế nhưng bây giờ hắn lại muốn biết.

Tuyên Tử Đô tinh tế quan sát sắc mặt tái nhợt của hắn, thận trọng trả lời: “Chính là một ngọn núi gần núi Bát Vương.”

Sở Nghiệp Kỳ ngạc nhiên nhìn Tuyên Tử Đô, hồi lâu sau đột nhiên bật cười, trong mắt lại có lệ quang, “Thì ra suýt chút nữa nàng lại vui thân nơi đấy núi một lần nữa phải không?”

Hắn xuống giường, bắt đầu tự mặc quần áo mà không hề kiêng kỵ thương thế trên người chút nào. Tuyên Tử Đô vội vàng ngăn cản động tác của hắn, “Vương thượng, ngài muốn làm gì?”

Sở Nghiệp Kỳ ngược mắt nhìn Tuyên Tử Đô, “Ta có thể xác định An Ninh Hề chính là Thanh nhi, nhưng ta không nắm được chi tiết trong đó. Ta nhất định phải đi hỏi nàng cho rõ ràng.”

Hắn gạt tay Tuyên Tử Đô ra, mặc chỉnh tề từng thứ một, sau đó cầm bảo kiếm bên cạnh lên rồi đi ra ngoài

Tuyên Tử Đô đuổi theo sát, lo lắng hỏi: Vương thượng muốn đi đâu hỏi? Chẳng lẽ muốn đi doanh trại Nam Chiêu sao?”

Sở Nghiệp Kỳ lắc đầu, tiện tay dắt lấy một con ngựa, xoay mình nhảy lên, sắc mặt trầm ngưng, “Quả nhân muốn đi hỏi Vương hậu – người nắm đó tận mắt nhìn thấy Thanh nhi nhảy xuống núi!” Nói xong liền cầm chắc dây cương, phi ra khỏi doanh trại.

Tuyên Tử Đô kinh hãi, vội vàng điều một đội binh mã đi cùng. Bản thân hắn dặn dò mấy phó tướng một phen rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Trong quân doanh Nam Chiêu.

An Ninh Hề mới vừa ngủ. Nàng đã mệt mỏi quá mức, kể lại câu chuyện năm xưa khiến nàng đau đớn càng làm cho thể xác lẫn tinh thần thêm mệt mỏi.

Phong Dực tựa bên cạnh nàng, đôi mắt vốn vô hồn dần dần hiện ra mây đen. Trước nay hắn không hề biết rằng người bên cạnh mình lại có thể là Tiêu Như Thanh mình đã gặp ở vương cung Tây Hoa mười mấy năm trước, cũng không hề biết rằng Cổ Bằng Hiên đã sớm quen biết nàng.

Phong Dực rũ mắt nhìn dung nhan khi ngủ của nàng. Hắn khẽ thở dài: nếu như năm đấy biết được sau này nàng sẽ phải chịu nỗi đau như thế, vậy....

Hắn phản ứng lại kịp trong nháy mắt. Hắn cười khổ: lúc đó chỉ nhìn lướt qua một cái, hắn có thể thay đổi điều gì chứ, chung quy vẫn khiến nàng chịu đau khổ trong nhiều năm ròng rã mà thôi.

Phong Dực nhẹ nhàng đứng dậy, mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra ngoài. Yến Lạc đứng lúc đi qua, chấp tay chào y, “Điện hạ, vết thương của ngài sao rồi ạ?”

Phong Dực lắc đầu, “Không sao, điều dưỡng mấy ngày sẽ khỏi thôi.” Hắn liếc nhìn bóng người trong trướng, cười nói với nàng: “Có điều cô đừng nói cho Ninh Hề biết mất ta có thể nhìn được là được.”

Yến Lạc sững sờ, “Điện hạ nói dối Vương thượng rằng mắt ngài không nhìn được?”

Phong Dực vô tội lắc đầu, “Ta cũng không hề lừa gạt nàng, chỉ là không có ý định nói cho nàng biết ta hồi phục nhanh như vậy mà thôi.”

Yến Lạc bình tĩnh nhìn y, “Chả trách tối hôm qua lại nghe được tiếng khóc của Vương thượng. Bây giờ Điện hạ đã không sao rồi chứ ạ?”

Phong Dực gạt đầu khoe miệng cười cười, “Bây giờ cả hai đều nhìn rõ. Nàng gạt ta một lần, ta gạt nàng một lần, hòa nhau.”

Yến Lạc nhin không được bật cười, “ Lời này của Điện hạ chẳng khác nào một đứa trẻ cả.”

Đúng lúc Tần Hạo đi tới đây nên nghe thấy hai người nói chuyện, nhất thời hơi kinh ngạc, “ Điện hạ thể mà lại gạt Vương thượng? Sao ngài nhẫn tâm được vậy?” Hiện tại An Ninh Hề đã tự xưng là Vương, lại có hôn sự với Phong Dực nên các tướng lĩnh Tây Hoa cũng gọi nàng một tiếng Vương thượng.

Phong Dực khẽ lắc đầu, “Tần Hạo, có đôi khi không đưa ra một liều thuốc mạnh đối phương sẽ không chịu thỏa hiệp đâu. Người cũng có thể thử với Lịch tướng quân xem sao, tiết kiệm được khoảng thời gian tiếp tục bị kéo dài, mà rất có thể sẽ bỏ lỡ những khoảnh khắc tươi đẹp đó.” Hắn cười có vẻ rất thích thú sau đó không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Tần Hạo mà xoay người trở về trướng.

Tần Hạo đứng đó thật sâu tự hỏi xem lời Phong Dực nói có khả thi hay không. Yến Lạc mỉm cười nhìn hắn rồi đi lấy bữa sáng cho Phong Dực.

An Ninh Hề thực sự quá mệt mỏi, tỉnh dậy đã là buổi trưa. Nàng mới vừa đứng dậy đã nhìn thấy Phong Dực ngồi sau chiếc bàn dài cách đó không xa, hạ mí mắt không biết đang nghĩ gì.

Phong Dực nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên cười cười, “ Nàng tỉnh rồi?”

An Ninh Hề gạt đầu, đi tới bên cạnh nhìn y, “Sao rồi? Khỏe hơn chút nào chưa?”

Phong Dực khẽ thở dài, “Nàng sẽ ghét bỏ ta à?”

An Ninh Hề vội vàng lắc đầu: “Sao ta ghét bỏ chàng được... chàng ngàn vạn lần không được suy nghĩ lung tung.”

Phong Dực cười khế, sờ lấy tay nàng, lời nàng ngã ngồi trong lòng mình, “Vậy ta đây yên tâm rồi. Sau này Vương thượng phải nuôi ta đó.”

An Ninh Hề không khỏi bị giọng điệu của y chọc cười, nỗi lo lắng mấy ngày qua đã trở thành hư không, “Sao giờ lại trở thành Tri Ngọc rồi? Không phải chiến thần?”

Phong Dực lắc đầu, “Nàng nói ta là ai, ta chính là người đó.”

An Ninh Hề suy nghĩ một chút, “Vậy chàng vẫn cứ làm nam sủng của Bồn cung đi, Bồn cung sẽ nuôi chàng.”

Phong Dực cười gạt đầu. Hắn nắm chặt tay nàng, sắc mặt đột nhiên thay đổi thành nghiêm túc, “Ninh Hề, ta thật sự may mắn. Nàng trải qua nhiều sự hành hạ như vậy mà vẫn còn có cảm xúc của người thường. Ít nhất nàng vẫn có thể đùa vui với ta.”

Giờ An Ninh Hề mới hiểu được dụng ý của y, trong lòng hơi cảm động, gột đầu lên vai y, “Thật ra bản thân ta cũng không hề nghĩ tới sẽ có một ngày tươi cười thoải mái. Phong Dực, trước kia ta luôn oán trời cao bất nhân, đối xử quá bất công với ta, nhưng hiện tại có thể gặp được chàng ta lại sinh ra một tia cảm kích với nó.”

Phong Dực ôm chặt nàng, “Ta lại cảm thấy không đúng. Ninh Hề, nếu ta và nàng không trải qua đau thương thì có lẽ sẽ vĩnh viễn không thể gặp được nhau.”

An Ninh Hề ngẩn ra, nở nụ cười, “Nói vậy, ngược lại ta nên mang ơn những kẻ đã gây đau khổ cho ta rồi.”

“Không...” Phong Dực lắc đầu, “Đông Việt nợ nàng, cho dù nàng không đòi lại ta cũng sẽ đòi lại thay cho nàng.”

An Ninh Hề từ trong lòng y ngẩng đầu lên, nhìn y chăm chú, “Chàng định làm như thế nào?”

Phong Dực cười cười, “Đi đến Trung Chu lấy được ngọc tỷ rồi hãy nói tiếp.”

Lời nói này nhẹ nhàng như thể việc đó hết sức dễ làm vậy. An Ninh Hề suy nghĩ một chút, “Đại quân Tây Hoa đã đến rồi phải không?”

Phong Dực gật đầu, “Cho nên nữ vương bệ hạ nàng nên đi rửa mặt ăn cơm thay quần áo, sau đó sau đó dung quang phần chân tiến vào Trung Chu, báo thù cho mẫu hậu nào.”

An Ninh Hề nghe thấy y nhắc tới Cơ thái hậu, trong mắt thoáng qua phần hận. Nàng trịnh trọng gật đầu, “Được! Vậy chiếm Trung Chu trước rồi tiến đến Đông Việt...”

Đúng lúc trăng lên cao, phần lớn mọi người trong vương cung Đông Việt đã ngủ, bốn phương một mảnh an tĩnh. Vậy mà sự an tĩnh ấy nhanh chóng bị tiếng vó ngựa phá tan. Các cấm vệ quân thủ vệ cửa cung nghiêm nghị nhìn đội nhân mã đang chạy đến. Đội thấy rõ tướng mạo người dẫn đầu thì rớt rít quỵ xuống: “Tham kiến Vương thượng!”

Sở Nghiệp Kỳ ghì chặt ngựa, giọng nói gấp gáp, “Mở cửa!”

Cấm vệ quân vội vàng hô ‘vâng’ rồi mở cửa cung. Sở Nghiệp Kỳ vung roi cưỡi ngựa phi thẳng vào. Đội binh lính phía sau hắn do Tuyên Tử Đô lãnh đạo không thể phi ngựa trong cung, không thể làm gì khác hơn là đều xuống ngựa. Tuyên Tử Đô chỉ phụ trách bảo vệ Sở Nghiệp Kỳ an toàn trở lại vương cung mà thôi, hắn đoán chừng Sở Nghiệp Kỳ có thể sẽ trở lại trại lính vì vậy bèn đợi bên ngoài cung.

Sở Nghiệp Kỳ gần như cưỡi ngựa một đường vào nội cung, sau đó xuống ngựa đi thẳng đến tấm cung của Quách Tuệ Nguyệt.

Hai cung nhân gác cửa cung thấy Vương thượng đột nhiên phong trần mệt mỏi đi tới đây liền giật nảy mình vội vàng hành lễ, sau đó đi vào đánh thức Quách Tuệ Nguyệt. Sở Nghiệp Kỳ khoát khoát tay cho cung nhân lui, tự mình đẩy cửa vào.

Quách Tuệ Nguyệt mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy hình như trong phòng có ánh sáng. Nàng ta mở mắt nhìn, phát hiện chẳng biết trong điện đã đốt nến lên từ bao giờ. Có một người tay cầm bảo kiếm đứng ở trước giường dọa nàng ta giật mình, đội thấy rõ là Sở Nghiệp Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao đột nhiên Vương thượng lại trở về?” Trên mặt nàng ta lộ rõ vẻ vui mừng, cuống quýt khoác áo xuống giường, đi tới bên cạnh hắn, “Chiến sự tiền tuyến đã kết thúc? Vương thượng có mệt không? Nô tỳ đi phân phó cung nhân vào phục vụ.”

“Không cần.” Sở Nghiệp Kỳ nhướng mắt nhìn nàng ta chăm chăm, “Quả nhân mới từ núi Bát Vương trở lại.”

Quách Tuệ Nguyệt nghe thấy địa danh quen thuộc trong lòng cả kinh, sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng vẫn gượng cười, “Vậy... vậy chắc Vương thượng rất mệt mỏi, nên đi nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Sở Nghiệp Kỳ nhẹ nhàng ngăn bàn tay định khoác áo ngoài cho hắn của Quách Tuệ Nguyệt, tầm mắt vẫn khóa chặt trên người nàng ta, “Vương hậu, nàng nói Thanh nhi đã nhảy núi bỏ mình phải không?”

Quách Tuệ Nguyệt vừa nghe thấy cái tên quen thuộc kia liền bị dọa cho sợ đến nổi suýt chút nữa thì hét lên. Nàng ta chột lui về phía sau muột bước, mặt cắt không còn giọt máu, “Vương thượng... tại sao lại nhớ đến vị cố nhân kia vậy?”

Sở Nghiệp Kỳ hơi nhíu mày: “Sao Vương hậu lại hốt hoảng như vậy? Quả nhân cũng chỉ muốn hỏi chút xem đến tột cùng là Thanh nhi còn trên nhân thế này không thôi mà.”

Quách Tuệ Nguyệt không khỏi kinh hãi nhìn hắn, “Lời này của Vương thượng là có ý gì? Chẳng lẽ Tiêu... vị cố nhân kia vẫn còn trên nhân thế?”

Sở Nghiệp Kỳ nhìn bộ dạng run lẩy bẩy của nàng ta, rốt cuộc không nhịn được hỏi ra nghi ngờ trong lòng: “Vương hậu, nàng có chuyện gạt Quả nhân?”

Quách Tuệ Nguyệt liên tục lắc đầu, “Không có, không có, nô tỳ sao dám đối gạt Vương thượng chuyện gì.”

Sở Nghiệp Kỳ mấp máy môi, đã nhận ra có gì không đúng, “Vậy nàng nói nghe một chút: năm đó Thanh nhi thực sự nhảy núi tự vẫn vì mưu phản sao? “

Quách Tuệ Nguyệt như thể nghe được lời nói rất đáng sợ nào đó, nhất thời cả người như nhũn ra, ngồi sững trên đất mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn Sở Nghiệp Kỳ, “Vương thượng, là. . . . là thật, nô tỳ không dám lừa Vương thượng....”

Sở Nghiệp Kỳ hí hí mắt, “Vương hậu rõ ràng có chuyện trong lòng lại không chịu nói cho Quả nhân. Được lắm! Quả nhân sẽ tự tra rõ ràng!”

Hắn xoa người muốn đi, nhưng Quách Tuệ Nguyệt lại như thể nghĩ tới điều gì đó, vội vàng lao tới ôm chân hắn, nước mắt rưng rưng, “Vương thượng, Vương thượng ngài đừng đi....”

Sở Nghiệp Kỳ cau mày nhìn nàng ta, “Vương hậu làm gì vậy?”

Quách Tuệ Nguyệt sợ hãi nhìn hắn, quết mắt nhìn xung quanh, nhớ đến đứa con trai bảo bối của hai người vẫn đang nằm trên chiếc giường ở đằng sau liền vội vàng kéo người lại nói: “ Khó khăn lắm Vương thượng mới về, đầu gì cũng nên đi nhìn thể tử chút chứ ạ....”

Sở Nghiệp Kỳ ngược mặt lên nhìn bóng dáng nhỏ bé trên giường, đột nhiên trong mắt hiện lên vẻ đau thương.

Nếu như đây là đứa con của hắn và Thanh nhi....

Hắn nhớ tới Tiêu Như Thanh đối với xử quyết tuyệt với mình, chung quy vẫn cảm thấy có chuyện gì đó mà bản thân không biết. Hắn nhìn lướt qua Quách Tuệ Nguyệt, giọng nói trở nên lạnh lẽo: “Tốt nhất là Vương hậu đừng nên có chuyện gì giấu diếm Quả nhân....” Lời còn chưa dứt chân đã dùng sức, vung ra khỏi sự trôi buộc của nàng ta, xoa người sải bước ra khỏi điện.

Sau lưng hắn, Quách Tuệ Nguyệt không thể kìm chế nổi nữa, cả người run rẩy lạnh lẽo, nước mắt rơi đầy mặt, bốn phía vắng lạnh khiến cho nàng ta rơi vào trong sự sợ hãi.

Tại sao, tại sao cái tên đó sẽ lại xuất hiện trên nhân thế? Chẳng lẽ nàng ta thật sự muốn tới tìm mình đòi mạng ư?

Quách Tuệ Nguyệt gần như là bò lên giường, tay run run ôm con trai mình, cả người run rẩy, không nhận được khóc thút thít....

Một ngày mới đến, khi ánh mặt chiếu roai ngoại thành Lạc Dương thì mấy chục vạn binh mã của Tây Hoa và Nam Chiêu trong tư thế sẵn sàng đón địch đang tập kết ở cửa thành, cùng giăng co với quân đội Trung Chu do Mông Đình Chi lãnh đạo.

Trong lòng Mông Đình Chi cực không vui. Hôm nay Tây Hoa và Nam Chiêu tập kết binh lính dồn ép, Đông Việt vương lại đột nhiên quay về nước, lưu lại mấy tướng lĩnh mà không có sự cho phép của hắn không tên nào dám tự mình phái binh tương trợ Trung Chu.

An Ninh Hề mặc khôi giáp ngồi trên lưng ngựa chỉ huy ở hậu phương. Phong Dực cũng ngồi trên lưng ngựa cạnh nàng nhưng hắn chỉ mặc áo trắng bình thường, vẻ mặt lạnh nhạt, căn bản không giống như đi đánh giặc.

An Ninh Hề còn chưa phát hiệu lệnh Phong Dực đột nhiên kéo nàng tay, mỉm cười nói: “Nàng cứ giao loại trận chiến địa hình này ở Lạc Dương cho Tần Hạo, Lật Anh Thiên và mấy vị tướng quân Tây Hoa đi, để Hoắc Tiêu và Vũ thái phó dẫn quân Nam Chiêu áp trận phía sau là được. Bắc Mạn vương đã dẫn nhân mã đi ra phía sau, cửa thành khác cũng có binh mã rồi, nàng không cần bận tâm lo nghĩ đâu.”

80. Chương 78-2: Thiết Kỵ Phá Lạc Dương (2)

An Ninh Hề biết khoảng cách giữa Tây Hoa và Trung Chu khá gần, địa hình lại tương tự nên hiển nhiên sự suy xét của y là hợp lý nhất. Sau khi trải qua sự khảo nghiệm sinh tử kia, tất nhiên An Ninh Hề sẽ không mạo hiểm giống như trước nữa, cho dù mình lại đột nhiên thoát hồn cũng không thể để Phong Dực rơi vào khốn cảnh vì sự vội vã báo thù của mình một lần nữa.

Nghĩ tới đây, nàng gật đầu với Phong Dực, “Được, đều nghe theo chàng.”

Phong Dực khẽ mỉm cười. Hắn gọi đám người Lật Anh Thiến đến phân phó tỉ mỉ nhưng vẫn không hề buông tay An Ninh Hề.

Ánh mắt An Ninh Hề hơi âm đạm. Cứ nghĩ đến bản thân nàng có thể sẽ rời khỏi thân thể này bất cứ lúc nào là trong lòng lại ngập tràn bi thương. Nàng nhìn gò má của Phong Dực, trở tay nắm chặt tay y.

Sau này nếu có một ngày mình không còn ở đây nữa, chàng sẽ như thế nào?

An Ninh Hề quay đầu hạ mí mắt, không để cho bản thân tiếp tục nghĩ đến những chuyện đau lòng. Phong Dực đã bàn bạc phương pháp tác chiến với mấy người Lật Anh Thiến xong, Hoắc Tiêu và Vũ Chi Duệ cũng không dị nghị gì với sự sắp xếp này.

Nam Chiêu bên này nổi vang trống trận. Tàn Hạo cưỡi ngựa ra, giương cao giọng nói: “Mông tướng quân thật là một đời hào kiệt! Còn biết bao bộ hài cốt của binh sĩ Trung Chu ở núi Bát Sơn vẫn chưa lạnh, Mông tướng quân không nhặt xác thay cho những binh sỹ chết oan kia mà vẫn tiếp tục muốn thủ hạ của mình chịu chết. Hừ! Thì ra một đời chiến công lừng lẫy của Mông tướng quân được tạo ra bằng cách này à?”

Sắc mặt của Mông Đình Chi lập tức thay đổi thành xanh mét âm trầm. Con ngựa ông ta cười đang không yên đào bới đất. Mấy phó tướng và binh sỹ xếp hàng chỉnh tề ngay ngắn sau lưng ông ta cũng bắt đầu thì thầm.

An Ninh Hề nghiêng đầu nhìn Phong Dực cười cười, “Lời này là chàng dạy?”

Phong Dực có chút khổ não thở dài, “Câu ban đầu ta dạy còn có uy lực hơn câu này nhiều lắm. Tàn Hạo vẫn không học đến nơi đến chốn.”

An Ninh Hề véo tay y, “Ta lại cảm thấy hắn đã nói rất hay.”

Phong Dực cười khê, quay đầu nhìn về phía trước. An Ninh Hề sững sờ, còn tưởng rằng y đã nhìn lại được, nhưng khi nhìn qua lại thấy y dời tầm mắt đi nhất thời trong lòng có chút thất vọng, ngày càng cảm thấy áy náy với y hơn.

Tất nhiên là Mông Đình Chi không chịu được loại đùa cợt như vậy, ông ta tức giận hạ lệnh tổng tấn công, căn bản không để ý tới sự chênh lệch binh lực của hai bên, đó thuần túy là hành động tùy tâm. Mấy phó tướng cao giọng khuyên can, sắc mặt Mông Đình Chi không tốt nói: “Lão phu vẫn là nguyên soái, đến phiên các người nói chen vào sao?” Mấy người kia không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng ngậm miệng, dẫn binh lính xông lên.

Phong Dực, Lật Anh Thiến và Viên Chí đánh thế gọng kìm với quân Trung Chu nhưng không dốc hết toàn lực. Tây Hoa quân vừa đánh vừa lui càng làm cho mấy phó tướng Trung Chu sinh nghi, hành động chậm chạp hơn. Mông Đình Chi thấy thế rất tức giận, phi ngựa qua một bên giật cái dùi trống trong tay một binh lính đánh trống, ra sức đánh. Lúc này khí thế quân Trung Chu mới có chút chuyển biến tốt.

Phong Dực nhìn qua tình hình, thấy thời cơ đã tới, thừa dịp An Ninh Hề không chú ý, lặng lẽ với nháy mắt Tàn Hạo. Tàn Hạo nhận được ám hiệu, lập tức phi ngựa đến chỗ binh lính Nam Chiêu đợi công thành, phân phó một đội kỵ binh trong số đó. Đội kỵ binh kia nhận được hiệu lệnh, lập tức cưỡi ngựa chạy vòng quanh chiến trường, luôn miệng hô: “Các cổng thành khác của Lạc Dương đã bị Bắc Mạnh vương công phá rồi, Bắc Mạnh vương đã tiến vào thành Lạc Dương...”

Binh lính Trung Chu nghe vậy cả kinh thất sắc, rối rít lộ ra thái độ hốt hoảng. Tàn Hạo lập tức dẫn quân còn lại của Tây Hoa lao tới. Hai đội quân do Lật Anh Thiến và Viên Chí lãnh đạo ban đầu đã thay đổi thái độ rút lui thành hăng hái. Quân Trung Chu càng kinh hãi hơn, mấy phó tướng cũng trở nên tâm hoảng ý

loạn. Mông Đình Chi giận sôi máu, cổ họng có vị hơi tanh, gần như có thể phun ra một búng máu ngay tại chỗ.

An Ninh Hề nhìn cảnh tượng trước mắt, gật đầu tán thưởng, “Mông Đình Chi là người kiêu ngạo cuồng vọng, tất nhiên sẽ không chịu nổi sự kích thích liên tục. Quả nhiên tấn công tâm lý là thượng sách.”

Phong Dực gật đầu cười, “Đúng vậy.” Hắn quay đầu nói với An Ninh Hề: “Chuyện kể tiếp nhường Nam Chiêu hoàn thành.”

An Ninh Hề cảm kích nhìn y. Nàng buông tay y ra, cười ngửa đến trước mặt binh lính Nam Chiêu, roi ngựa trong tay chỉ về cửa thành đằng trước, lạnh lùng nói: “Tất cả binh sĩ Nam Chiêu hãy nghe đây, kể tiếp đều phải dựa vào các ngươi rồi. Hôm nay liền đoạt lấy Lạc Dương, báo thù cho thái hậu, rửa sạch sỉ nhục trước kia!”

Binh lính Nam Chiêu xúc động phần nộ, cùng nhau cất cao giọng hòa vang: “Vì thái hậu báo thù! Rửa sạch sỉ nhục trước kia!”

Cánh tay An Ninh Hề giơ lên cao, liếc mắt nhìn phía chân trời, như thể ở nơi đó có bóng dáng của Cơ thái hậu, rồi sau đó ánh mắt lại nhìn chằm chằm cửa thành, cánh tay đột nhiên hạ xuống, binh lính Nam Chiêu đồng loạt xông tới cửa thành. Bắt đầu chiến đấu với binh lính thủ thành.

An Ninh Hề lùi về bên cạnh Phong Dực, một người lính cười khoái mã đến bên cạnh hai người, bấm báo to rõ: “Bắc Mạnh vương đã tiến vào Lạc Dương, binh chia hai lối, một tiến về phía hoàng cung, một đang tiến công đến đây từ phía bên trong thành, thuộc hạ đặc biệt nhận lệnh đến bấm báo trước.”

An Ninh Hề hài lòng gật đầu, Phong Dực cười nói: “Lần này chiếm được Trung Chu, Bắc Mạnh vương lập công đầu rồi.”

Mông Đình Chi dần dần kiệt sức, tiếng trống dần nhỏ đi, tinh thần của binh lính Trung Chu cũng càng ngày càng xuống thấp.

An Ninh Hề quay đầu phân phó Yến Lạc đi theo sau mình: “Mang cung Minh Nguyệt đến cho ta.”

Phong Dực có chút kinh ngạc hỏi nàng: “Nàng muốn trừ bỏ Mông Đình Chi sao?”

An Ninh Hề gật đầu: “Đương nhiên.”

Phong Dực suy nghĩ một chút, đột nhiên nở nụ cười, “Sẽ không phải là bởi vì ta chứ?”

An Ninh Hề chăm chú nhìn y, ánh mắt quét qua vết thương trên trán, lại nhìn ánh mắt của y một chút, giọng nói trở nên tức giận, “Lão ta dẫn nước vây chàng dưới chân núi, hại chàng bị Sở Nghiệp Kỳ bắt đi, còn hại chàng bị thương bị mù, há có thể để món nợ này trôi qua dễ dàng như vậy? Hơn nữa lão ta cũng không phải người tướng quân có đức, ở lại thế gian cũng là mối họa.”

An Ninh Hề nói xong, cũng không đợi Phong Dực trả lời liền giơ tay lên lấp tên, chia thẳng vào Mông Đình Chi, vừa tìm được thời cơ liền buông tay ra, mũi tên lao đi.

Phong Dực ở bên cạnh khẽ mỉm cười: “Nghe tiếng mũi tên này xé gió mà đi là biết ngay tài bắn cung của nàng đã ngày càng tinh tiến rồi.”

Quả nhiên Mông Đình Chi bị trúng tên, nhưng dù sao cự ly cũng khá xa, mũi tên này không bắt trúng chỗ yếu điểm chỉ trúng chỗ xương quai xanh, xém chút là tới cổ họng. Mông Đình Chi tức giận chịu không nổi, ngã xuống đất ngửa mặt lên trời thở dài: “Lão phu không thể giữ được Lạc Dương, đã cô phụ hoàng ân, cô phụ dân chúng Trung Chu...” Mắt thấy toàn quân Trung Chu sắp toàn quân bị diệt, binh lính Nam Chiêu cũng sắp công phá cửa thành, rốt cuộc ông ta cũng chảy hai hàng nước mắt đục ngầu, chán nản lắc đầu mà thở dài, rồi sau đó đột nhiên rút trường kiếm trong tay ra, vung hướng cổ họng....

Một lúc lâu sau thành Lạc Dương bị công phá, An Ninh Hề và Phong Dực cùng nhau đi vào.

An Ninh Hề phân phó binh lính không được gây tổn hại dân chúng vô tội rồi cùng Phong Dực đi hoàng cung Trung Chu.

Cố Bằng Hiên đã chờ sẵn ở cửa chính vào hoàng cung, thấy hai người cùng nhau phi ngựa đến, cười thở dài: “Quả nhân thì vội vàng đến hoàng cung Trung Chu uống chút rượu ngon mà hai người giờ này mới tới.”

Phong Dực cười cười, “Tại sao Bắc Mạnh vương chỉ phái người coi chừng mà không đi vào?”

Cố Bằng Hiên híp nửa đôi mắt sáng, cười phóng túng không kèm chế được, “Quả nhân sợ thế tử điện hạ không tìm được ngọc tỷ lại tính tất cả lên đầu Quả nhân.”

Phong Dực gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Bắc Mạnh vương lo lắng quá rồi.” Hắn kéo tay An Ninh Hề mỉm cười nói: “Chúng ta vào thôi.”

An Ninh Hề “ừ” một tiếng, hai người cùng đi vào nội cung. Vũ Chi Duệ mang theo một đội binh lính phía sau.

Cố Bằng Hiên lắc đầu, “Thật là, ngênh ngang đi vào thế kia cơ mà, chẳng khác nào về nhà của mình nhỉ. Dẫu sao cũng phải cảm ơn đại ơn của ta chứ, đúng không? “Ánh mắt của hắn quét về phía Yến Lạc sau lưng An Ninh Hề rồi cười híp mắt đánh ngựa tới gần, nhìn chăm chăm mặt nàng tấm tắc khen: “ Kéo mạng che mặt lên quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành. Yến nhi, thôi thì nàng theo Quả nhân về Bắc Mạnh đi, được không?”

Yến Lạc nhất thời đỏ mặt, cũng không để ý có người ở đó, liền kêu lên: “Ngài gọi ai là Yến nhi? Ta với ngài thân quen lắm sao?”

Cố Bằng Hiên ngượng ngùng sờ sờ cằm, “Nghe nói nàng là thiên kim của thừa tướng trước đây của Tây Hoa, hiện tại coi như ta đã tin. Tính cách này. . . . Chắc chắn, có điều Quả nhân rất thích, ha ha...”

Khuôn mặt vốn đỏ bừng của Yến Lạc đã hơi chuyển đen. Nàng trừng mắt liếc hắn một cái rồi thúc vào bụng ngựa, phi ngựa như bay vào vương cung. Cố Bằng Hiên ở sau lưng nàng thở dài bất đắc dĩ: thế là đi mất rồi, chẳng còn chuyện gì vui để làm nữa!

Sau khi An Ninh Hề và Phong Dực tiến vào vương cung lập tức có tướng lĩnh Bắc Mạnh dẫn hai người tới cung điện nhốt hoàng thất Trung Chu. Lúc hai người đến chỉ thấy Hoàng đế Định Gia mặc long bào, suy sụp tinh thần ngồi trên giường trong điện, ngồi xung quanh có Cơ Nghi Đình và Cơ Nghi Hải, mấy vị hậu cung phi tần thì đứng bốn phía, có mấy người đã bị dọa sợ đến nỗi ngã ngồi trên đất khóc nức nở.

Kể từ khi Phong Dực đi vào, tầm mắt của Cơ Nghi Đình không hề rời khỏi y, đến khi nhìn thấy y nắm tay An Ninh Hề lập tức cắn môi dưới, nước mắt rưng rưng chực khóc. Sắc mặt Cơ Nghi Hải tái nhợt liếc mắt nhìn An Ninh Hề, rũ hai mắt xuống. Hoàng đế Định Gia thấy hai người đi vào, ngẩng đầu lên nhìn hai người một cái, cười khổ với An Ninh Hề một tiếng, “Trẫm chưa bao giờ nghĩ có một ngày Lạc Dương sẽ rơi vào cháu gái bên ngoại của trẫm.”

An Ninh Hề quét tầm mắt lạnh lùng qua, “Ông nói sai rồi! Ta không phải cháu gái ông, ta đã tể cáo trời xanh đoạn tuyệt quan hệ với Trung Chu. Huống chi, lúc ông đưa ra quyết định bức tử muội muội ruột của mình thì nên đoán trước được ngày này rồi, chẳng phải ư?”

Mấy Tần phi nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của An Ninh Hề càng trở nên sợ hơn, càng khóc thảm thiết hơn.

Mặt Hoàng đế Định Gia xám như tro tàn, cuối cùng thở dài bất đắc dĩ nói: “Người định xử trí trẫm và người nhà của trẫm như thế nào?”

An Ninh Hề liếc nhìn Phong Dực, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: “Ta không gây khó dễ cho người nhà của ông. Ông tự mình giải quyết đi.”

Phong Dực không nhận được nhìn nàng. Nàng giữ lại hoàng thất Trung Chu tất cả là vì danh dự của hắn.

Dường như Hoàng đế Định Gia không chịu nổi quyết định này, trượt từ trên giường xuống dưới đất, Cơ Nghi Đình theo quỳ xuống bên cạnh ông ta, không ngừng khóc nức nở. Nàng ta đột nhiên quay đầu nhìn An Ninh Hề đầy phẫn hận, “Đồ nữ nhân độc ác, ngay cả cậu ruột của mình mà cũng ra tay được!”

An Ninh Hề cười lạnh một tiếng, “Sao lại chỉ cho phép ông ta bức chết mẫu thân ta mà không cho ta bức chết ông ta để đền mạng? Ta đã tận tâm tận nghĩa với ông ta rồi. Trước khi mẫu thân của ta, muội muội

ruột của ông ta chết còn bị cứa vài nhát đao trên cổ kia! “

Cơ Nghi Đình nhất thời ngơ ngẩn, nói không nổi một câu.

Hoàng đế Định Gia phần hận nói: “Người đừng cho rằng chiếm được Lạc Dương là xong sao? Các đội binh mã khác của Trung Chu chắc chắn sẽ không quy thuận người.”

An Ninh Hề cười vô cùng khinh miệt, “Những binh lính thấy Lạc Dương gặp nạn cũng không tới cứu giúp, tại sao ông cho rằng bọn họ sẽ trung tâm tuyệt đối với Trung Chu? Bệ hạ không cần quan tâm đến chuyện của Bổng cung. Bổng cung chiếm được ngọc tỷ của thành Lạc Dương đương nhiên sẽ có biện pháp để họ quy thuận. Xin mời bệ hạ lên đường đi thôi.”

Cơ Nghi Hải đi tới trước mặt An Ninh Hề quỳ xuống, khẩn thiết cầu khẩn nài: “Biểu muội, van muội bỏ qua cho phụ hoàng. Phụ hoàng cũng không phải chủ mưu, chủ ý lúc đó là do Quách vương hậu đưa ra.”

Về mặt An Ninh Hề cứng đờ, híp mắt theo dõi hắn, sắc mặt vô cùng băng lãnh, “Người lặp lại lần nữa, là ai đưa ra?”

Cơ Nghi Hải cho rằng có cơ hội chuyển biến nên vội vàng nói: “Là Quách vương hậu, Quách vương hậu của Đông Việt.”

An Ninh Hề híp híp mắt, đột nhiên cười lạnh, Hay lắm! Vừa lúc ta đây có rất nhiều món nợ cần tính toán với ả, đến lúc đó phải rõ ràng với nhau mới được.” Nói xong, nàng lại nhìn chằm chằm Hoàng đế Định Gia, chậm rãi nói: “VẬY, mời Bệ hạ lên đường.”

Cơ Nghi Hải sững sốt! An Ninh Hề dắt Phong Dực ra khỏi điện, phân phó Vũ Chi Duệ đang đứng trước cửa: “Giám sát Hoàng đế Bệ hạ lên đường, mong ông ta cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng tìm mẩu hậu ta!” Vũ Chi Duệ đáp ứng. Nàng nói tiếp: “Tất cả nữ quyến Hoàng thất đưa vào am làm ni, thái tử điện hạ và mấy hoàng tử còn nhỏ đưa đến Nam Chiêu làm con tin.”

Phong Dực ngăn cản nàng, “Hay cứ áp giải đến Tây Hoa đi. Ninh Hề, nàng cần gì phải gánh hết tiếng xấu thay ta, ta đây không thèm để ý tới những lời đàm luận của thiên hạ về mình đâu.”

An Ninh Hề hạ rũ mắt, lắc đầu nói: “Chàng đừng tranh với ta. Bọn họ có thù oán với Nam Chiêu, hiển nhiên ta phải vây hãm bọn họ ở Nam Chiêu. Chàng không phải cần phải suy nghĩ nhiều.”

Phong Dực thở dài một tiếng, chỉ gật đầu nhẹ, “VẬY chúng ta đi lấy ngọc tỷ thôi, sau đó sẽ gửi thư tín cho tất cả các thành khác của Trung Chu, chiêu an từng cái một.”

An Ninh Hề gật đầu, “Cứ làm vậy đi.”

Phong Dực nhìn lướt qua mặt nàng, nắm chặt lấy tay nàng, “Kế tiếp sẽ phải đi Đông Việt rồi, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi chứ?”

Thân thể An Ninh Hề run lên một cái, kiên định gật đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh, “Ta chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi...”

81. Chương 79: Lúc Binh Lính Đến Chân Thành

Sau khi An Ninh Hề và Phong Dực đoạt được ngọc tỷ đầu tiên là phái người đi Nghĩa Dương đón Lang Thanh Dạ trước, sau đó dưới sự gợi ý của An Ninh Hề, Lang Thanh Dạ đã viết thư cho tất cả tướng cầm binh ở khắp nơi trong Trung Chu, lời nói thành khẩn lại vừa đầm vừa xoa, cộng thêm tinh thần của ba nước như thể mặt trời ban trưa nên khắp nơi Trung Chu đều rớt rít quy thuận. An Ninh Hề và Phong Dực gần như chẳng mất nhiều công sức mà có được toàn bộ Trung Chu.

Ngày hôm sau trở lại chiến trường phụ cận Lạc Dương, Sở Nghiệp Kỳ liền nghe được tin tức. Hành động của Nam Chiêu và Tây Hoa thật sự mau lẹ khiến cho hắn không kịp ứng phó với sự thay đổi này.

Trong doanh địa Đông Việt, ở trong trướng, Tuyên Tử Đô lo lắng hỏi Sở Nghiệp Kỳ: “ Rốt cuộc Vương thượng định làm gì? Tam quốc có được Trung Chu một cách dễ dàng, còn lại mấy nước nhỏ gần đó cũng quy phục rồi, hiện tại trừ Đông Việt và một vài nước nhỏ bên cạnh ra thì phần lớn thiên hạ đã nằm trong tay tam quốc.”

Sở Nghiệp Kỳ ngồi ngay ngắn sau bàn, rũ mắt nhìn chằm chằm chiến báo trước mặt. Hắn dời tầm mắt, “Đến bây giờ Quả nhân mới hiểu được vì sao lúc đầu Bắc Mạnh vương lại kiên quyết từ chối sự lôi kéo của Đông Việt. Thì ra hắn đã sớm biết An Ninh Hề chính là Thanh nhi.”

Tuyên Tử Đô hơi sững sờ, vừa muốn nói thì Sở Nghiệp Kỳ lại tiếp tục: “Phong Dực cũng giúp nàng. Nàng vì cứu Phong Dực lại có thể đâm Quả nhân một cách tuyệt tình như vậy.” Nói tới đây, Sở Nghiệp Kỳ đột nhiên ngược mắt nhìn Tuyên Tử Đô, tiếp đó cup mắt xuống, “Suýt chút nữa Quả nhân đã quên: hai người họ đã định hôn sự rồi.”

Tay Sở Nghiệp Kỳ bỗng nhiên nắm chặt, trên mặt mơ hồ lộ ra tức giận và bất đắc dĩ, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Thanh nhi lại biến thành An Ninh Hề? Tại sao nàng lại thống hận Quả nhân như vậy?”

Tuyên Tử Đô suy đi nghĩ lại rồi kể lại lời ngày đó An Ninh Hề nói với hắn: “Vi thần nhớ ngày đó Nữ hầu từng nói nàng tạm thời giữ lại mạng cho chúng ta, nhưng sẽ không lâu đâu.”

Sở Nghiệp Kỳ bất ngờ ngược mắt lên nhìn hắn chằm chằm, mặt hoàn toàn ngạc nhiên, “Nàng nói ra lời tuyệt tình như vậy?”

Tuyên Tử Đô khẽ thở dài, “Vương thượng, giờ không nói đến chuyện rốt cuộc Nữ hầu có phải là Tiêu tiểu thư hay không, ít nhất nàng ấy đã không còn là Tiêu tiểu thư của ngày xưa nữa.”

Sở Nghiệp Kỳ đứng dậy đi tới nhìn bản đồ hồi lâu, cuối cùng chỉ thở dài, “Mặc kệ như thế nào, chuyện đã đến nước này, Quả nhân cứ chờ nàng tới Đông Việt là được. Quả nhân nhất định sẽ hỏi cho rõ ràng mọi chuyện.”

Tuyên Tử Đô hiểu, hành lễ với bóng lưng hắn, “Vi thần đi phân phó để chuẩn bị về nước.”

Sau khi Tuyên Tử Đô đi, một mình Sở Nghiệp Kỳ ngẩn ngơ nhìn bản đồ một lúc. Hắn giơ tay lên từ Đông Việt từ từ di chuyển một vòng, vòng quanh thiên hạ, sau đó đột nhiên cau khóe miệng cười khổ, “Thanh nhi, ban đầu cùng nàng ước định đoạt thiên hạ, không ngờ rằng hôm nay đúng là vẫn cùng nàng đoạt thiên hạ, hơn nữa còn là trong tình huống nàng dồn Đông Việt đến cảnh tứ cố vô thân....”

Hắn nhắm mắt lại, một lần nữa mở mắt ra đã khôi phục sự trấn định. Chuyện gì đến sẽ đến, cứ dốc hết sức mình đánh một trận, ai chết trong tay ai còn chưa biết đâu.

Chiến sự Trung Chu kết thúc, sau khi An Ninh Hề và Phong Dực thương lượng xong đã để Vũ Chi Duệ và Lang Thanh Dạ lãnh đạo một bộ phận binh lính canh giữ Trung Chu, số binh lính còn lại đi về phía phụ cận Khai Phong. Cổ Bằng Hiên đã dẫn binh mã về nước, khoảng cách giữa Đông Việt và Bắc Mạnh không xa, Bắc Mạnh cần phải phòng bị tốt, hơn nữa đến lúc đó cũng có thể trợ giúp An Ninh Hề từ hậu phương.

Cuối tháng tư quân đội Nam Chiêu và Tây Hoa lên đường. Lúc tới ngoài thành Khai Phong vừa tới tháng năm. An Ninh Hề phân phó dựng trại cách thành ba mươi dặm, rồi phái thám tử đi thăm dò tình hình ở cửa thành Khai Phong.

Sở Nghiệp Kỳ cũng chỉ vừa mới trở lại Khai Phong cách đây không lâu, phải tập kết binh trong thời gian ngắn. Đông Việt không thể so với Trung Chu miệng cộp gan thỏ, An Ninh Hề biết được từ Tiêu Dật rằng tất cả binh lực Đông Việt đều tập trung ở trong tay một mình Sở Nghiệp Kỳ. Hiện tại hắn điều tất cả đội quân quan trọng về Khai Phong, chắc hẳn kế tiếp sẽ là một trận ác chiến.

Trời còn rất sớm An Ninh Hề đã trải bản đồ lên bàn tỉ mỉ nghiên cứu xem phải tác chiến ra sao. Nàng vừa suy nghĩ chiến thuật vừa nghĩ xem Sở Nghiệp Kỳ có thể sẽ ứng phó bằng cách nào. Quá trình chậm chạp mà phức tạp.

Phong Dực vốn muốn nghiên cứu cùng nàng nhưng bị nàng đẩy về nghỉ ngơi, nói muốn hắn dưỡng cho khôi đôi mắt trước. Nàng còn phân phó Tần Hạo quay về Tây Hoa tìm được liệu trị mắt khiến Tần Hạo có hơi dở khóc dở cười. Sau đó Phong Dực không thể làm gì khác hơn là nói chờ chiến sự xong hãy bảo hắn đi, nói

không chừng hai mắt của mình hai ngày nữa sẽ tốt hơn. An Ninh Hề suy nghĩ kỹ càng mới đồng ý: trước mắt chính là lúc dùng người, Tần Hạo đích xác là không thể đi được.

Phong Dực nằm trên giường cách An Ninh Hề không xa, ánh mắt nhìn chăm chăm từng cử động của nàng. Chăm chú nhìn nàng thỉnh thoảng cau mày suy tư, thỉnh thoảng cười tủm tỉm, khoe miệng của hắn cũng không nhận được lộ ra nụ cười. Bốn phía rất an tĩnh, Phong Dực đột nhiên cảm thấy hai người nếu như cứ lẳng lặng bên nhau dù mấy trăm năm cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Hắn cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ có lúc chung tình với một cô gái, yêu cô ấy không mỗi một như thế. Có lúc hắn cảm thấy chuyện của cha mẹ hắn trước kia khiến hắn trở thành người cảm hận sự bạc tình, như vậy trong lòng mới chỉ có An Ninh Hề như ngày hôm nay. Nhưng suy nghĩ kỹ một chút hình như không phải, nhưng tiếp tục suy nghĩ sâu xa hơn ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu nguyên nhân là gì. Nghĩ đến đây Phong Dực tự giễu cười một tiếng: há chuyện tình cảm tình có thể nắm trong lòng bàn tay, tính toán rõ ràng giống như những chuyện khác? Nếu có thể tính rõ ràng thì đó đã không gọi là tình cảm.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe An Ninh Hề kỳ quái “A” một tiếng. Phong Dực ngược mắt nhìn nàng, thấy nàng nhíu chặt hai hàng lông mày đang suy tư gì đó, chắc chắn nàng đang gặp phải vấn đề nan giải. Vốn không có ý định quấy rầy nàng, nhưng suy nghĩ một chút, hắn vẫn đứng dậy đi tới phía sau nàng, tay ôm eo nàng, cười híp mắt hỏi nhỏ bên tai nàng: “Sao thế?”

An Ninh Hề liếc nhìn cái tay đang ôm eo mình, tức giận nói: “Sao ta cảm thấy mắt chàng nhìn được như bình thường nhỉ? Làm những hành động thân mật thế này chẳng lệch chút nào.”

“Hử?” Phong Dực khe khẽ hừ một tiếng, “Đây chính bí kỹ độc môn của Phong thị, sao nàng biết được bí quyết?”

An Ninh Hề nở nụ cười, “Vậy chàng còn cái bí kỹ độc môn gì lôi hết ra cho Bốn cung mở mắt coi.”

Tay Phong Dực dùng sức kéo nàng tới trước mặt, cúi đầu hạ xuống môi nàng một nụ hôn, mỉm cười nói: “Cái này có tính không?”

An Ninh Hề đỏ mặt đẩy y ra, “Thế nào mà trước đây lại nhìn không ra chàng là kẻ không đứng đắn.”

Phong Dực ở sau lưng nàng bắt đầu cười. Tâm trạng An Ninh Hề dần dần trầm xuống.

Trước nàng nghĩ rằng ngày nào đó Phong Dực xưng đế rồi chắc chắn sẽ nắm quyền lực trong tay, đến lúc đó sẽ thay đổi giống như Sở Nghiệp Kỳ năm đó, sẽ không ngừng hoài nghi nghi kỵ mình, thậm chí làm hại. Nhưng lúc vì cứu nàng mà ngay cả mạng Phong Dực cũng không màng nàng mới biết Phong Dực không phải người tham quyền quyền thế, hơn nữa hiện tại mắt chàng bị mù, cuối cùng tương lai có thể leo lên để vị hay không còn phải bàn bạc tiếp, cho nên nàng nguyện ý mở lòng mình một lần nữa. Nhưng giấc mộng đáng sợ kia vẫn thường xuyên luẩn quẩn trong đầu nàng khiến nàng cứ nghĩ đến nó lại đau lòng không thôi. Bây giờ hai người vô cùng thân mật, nhưng nếu một ngày nào đó nàng đột nhiên rời khỏi thân thể này thì phải làm sao?

Phong Dực không biết suy nghĩ này của nàng. Y vừa nhân lúc An Ninh Hề trầm tư đã tỉ mỉ quan sát những nơi được đánh dấu trên bản đồ một lần, đại khái trong lòng đã có tính toán. Thấy An Ninh Hề vẫn trầm tư không nói, nhận không được bật cười, “Không phải xấu hổ đấy chứ?”

An Ninh Hề phục hồi tinh thần, tức giận trả lời: “Chàng đừng quên nếu bàn đến tuổi thật thì ta đây lớn hơn chàng mấy tuổi lận, sao còn biết xấu hổ chứ? “

Phong Dực cố ý vỗ trán thở dài, “Lần này hay rồi, thế mà lại đi cười một bà lão về.”

An Ninh Hề cười cười, chỉ là nụ cười có chút khổ sở: cho dù hai người hiểu nhau cũng chưa chắc có thể gần nhau, nói gì đến cưới hỏi?

Hai người đang trầm mặc thì Hoắc Tiêu vội vã đi vào, ngay cả nhìn thấy hai người gần gũi cũng không kiêng dè gì, nóng nảy mở miệng: “Vương thượng, thể tử, Tuyên Tử Đô đột nhiên dẫn binh tấn công, thể mạnh vô cùng.”

Về mặt An Ninh Hề rét lạnh, “Tổng cộng bao nhiêu binh mã? Bây giờ đang ở đâu?”

Phong Dực cũng lập tức đứng ngay ngắn, rút bàn tay ôm eo An Ninh Hề về.

Hoắc Tiêu đáp: “Khoảng ba vạn binh mã, có điều khí thế ồ ạt, đã sắp đến doanh trại của chúng ta rồi. “

An Ninh Hề vừa suy nghĩ vừa liếc nhìn bản đồ, sau đó ngẩng đầu khoát tay với Hoắc Tiêu, “Hoắc đô đốc đi ra ngoài chuẩn bị nghênh địch trước. Bồn cung sẽ tới ngay.”

Hoắc Tiêu ứng tiếng rồi lui ra khỏi trường.

Phong Dực cẩn thận suy nghĩ một phen, cau mày nói: “Chắc hẳn Tuyên Tử Đô đến đây có hai mục đích: một là thử thăm dò, hai là đe dọa.”

An Ninh Hề kỳ quái nhìn y, “Thử dò xét còn dễ hiểu, đe dọa là ý gì?”

Phong Dực cười cười, “Nàng ngẫm mà xem: bây giờ trường hợp của ta và nàng có bất lợi như thế nào đối với Đông Việt, hẳn lại còn mang theo binh mã chủ động tới đây, không phải chứng tỏ Đông Việt căn bản không sợ hãi thế lực tam quốc ư? Chỉ sợ cũng là muốn nói bọn chúng có khả năng đối phó tam quốc.”

An Ninh Hề hiểu ra, hừ lạnh một tiếng, “Hắn tới đúng lúc lắm! Hắn còn thiếu Nam Chiêu hai mạng người, lần trước lại đã thương Vô Gia, còn làm chàng bị thương khắp người, lần này ta tuyệt đối sẽ không để hắn chạy thoát.”

Phong Dực gật đầu, cười lạnh một tiếng, “Đích thực phải diệt trừ hắn. Hắn chính là trợ thủ đắc lực của Đông Việt vương.”

An Ninh Hề đi lấy khôi giáp, vừa mặc vừa nói với y: “Lần này chàng không nên đi, một mình ta đi là được rồi.”

Phong Dực ở một bên than thở, “Còn chưa thành thân đã ghét bỏ ta rồi, về sau bị bỏ là điều khỏi bàn....”

An Ninh Hề bất đắc dĩ nhìn y, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý, “Vậy được rồi. Chàng đi cùng đi, nhưng nhất định phải ở sát bên cạnh ta.”

Phong Dực cười híp mắt gật đầu một cái.

Lần này Tuyên Tử Đô dẫn binh tới đe dọa là ngoài ý muốn, nhưng mặt khác càng là vì trì hoãn thời gian. Binh mã Đông Việt ở Khai Phong kém xa thế lực của hai nước Nam Chiêu và Tây Hoa, mà hiện tại binh mã từ những nơi khác vẫn chưa điều kịp đến đây. Vì để ngăn cản An Ninh Hề chủ động xuất kích thì chỉ có tự chủ động trước, trì hoãn một thời gian ngắn.

An Ninh Hề và Phong Dực cưỡi ngựa quan sát trận chiến từ phía sau. Phong Dực híp mắt quan sát tình hình phía trước một phen: nhìn qua mười vạn binh mã này không hề khí thế như binh mã Đông Việt từng gặp, thậm chí còn hơi suy sụp tinh thần, trong đó có rất nhiều binh sĩ lớn tuổi. Hắn nghĩ nghĩ, đại khái đã đoán được ý đồ của Tuyên Tử Đô.

Phong Dực cố ý hỏi Ninh Hề: “Ninh Hề, nàng cảm thấy khí thế của đối phương so với trước kia thế nào?”

An Ninh Hề nhìn chằm chằm quân Đông Việt ở phía trước, lắc đầu nói, “Không mãnh liệt bằng lúc trước.”

Phong Dực cười cười, “Vậy nàng có biết vì sao không?”

An Ninh Hề tỉ mỉ suy tư một phen đã hiểu rõ, “Khó trách, nếu như Đông Việt thật có sức mạnh như thế thì Sở Nghiệp Kỳ nhất định sẽ là người đầu tiên lao ra, hẳn há có thể bỏ qua cơ hội thể hiện bản thân?”

Phong Dực thở dài một hơi, “Nàng từng nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hiện tại xem ra: chúng ta là bên có lợi nhất.”

An Ninh Hề quay đầu nhìn y, “Chúng ta phải làm sao? Nếu Tuyên Tử Đô không phải thực sự tác chiến, chúng ta cũng không cần tuân theo lễ thường.”

Phong Dực gật đầu, “Binh giả nặng ở một chữ ‘ngụy’, tất nhiên không cần tuân theo lễ thường thôi rồi. Chúng ta cũng không ngại chỉ phái ra một số nhân mã cẩn thận độ sức, còn chủ lực thì tiến về Khai Phong. Đầu chỉ có Đông Việt biết tập kích bất ngờ.”

An Ninh Hề mỉm cười, “Ta cũng có ý này.” Nàng gọi Hoắc Tiêu, Lật Anh Thiển và Tần Hạo đến nói nhỏ kế hoạch cho mấy người đó nghe. Ba người đáp ứng, Hoắc Tiêu dẫn theo một đám người đối phó Tuyên Tử Đô, Lật Anh Thiển và Tần Hạo dẫn số binh lính còn lại đi vòng phía sau doanh trại đến Khai Phong.

Tuyên Tử Đô thấy Lật Anh Thiển và Tần Hạo đột nhiên dẫn binh đi về phía trại lính còn tưởng rằng An Ninh Hề tính giữ thực lực. Còn chưa kịp suy nghĩ thêm, Hoắc Tiêu đã chủ động dẫn binh xông tới, hấn đánh chuyên tâm nghênh chiến.

Theo Phong Dực chỉ thị, Hoắc Tiêu nhất cổ tác khí* vọt tới, còn chưa chờ đến lúc hai bên chém giết đã làm đối phương tan rã bốn phương tám hướng. Đám binh mã bên Tuyên Tử Đô vốn bị lôi đến dùng mệnh để kéo dài thời gian, lúc này thấy tình trạng như vậy phần lớn đều sợ hãi, lập tức tán lạc. Mà sau khi rơi vào tay quân lính Nam Chiêu, căn bản đều bị tốp năm tốp ba vây kín, như dẻ rơi vào miệng cọp, chỉ có đường chết.

(*NHẤT CỔ TÁC KHÍ - một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm. “Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

An Ninh Hề nhìn thấy cảnh tượng này, không nhịn được mà khẽ thờ dài. Phong Dực âm thầm nhìn về mặt của nàng, nhỏ giọng nói: “Cảm thấy rất tàn nhẫn à?”

An Ninh Hề nhìn y, “Có chút, nhưng ta biết đây là điều không thể tránh.”

Phong Dực gật đầu, “Chính xác.” Tiếng nói của y vừa dứt, bên tai đột nhiên vang lên mũi tên xé gió lao tới, ngược mắt nhìn lên chỉ thấy một mũi tên lao thẳng tới hướng mình. An Ninh Hề vội vàng đẩy y ra, mũi tên kia sượt qua đầu vai Phong Dực.

An Ninh Hề phần hện nhìn Tuyên Tử Đô, xoay người đoạt lấy cung Minh Nguyệt trong tay Yến Lạc, làm liền một mạch động tác giương cung bắn tên. Nhưng Tuyên Tử Đô đã sớm có chuẩn bị, mũi tên này bắn cũng vô ích.

Tuyên Tử Đô ổn định thân mình, cất cao giọng hỏi Ninh Hề: “Không biết Nữ hầu có thể cho biết chuyện của Tiêu Như Thanh không?”

An Ninh Hề hừ lạnh một tiếng, “Bổn cung không biết thì ra Đông Việt còn có người sẽ nhắc tới cái tên này đấy.”

Tuyên Tử Đô vội vàng vàng hỏi dồn: “Nữ hầu thật sự là Tiêu Như Thanh?”

An Ninh Hề lạnh lùng nhìn hấn, “Quan trọng lắm à?”

Tuyên Tử Đô đánh ngựa lên mấy bước, chẳng thềm để ý đến quân Đông Việt bị quân Nam Chiêu chém giết liên tục kêu thảm thiết, về mặt có chút kích động, “Nếu Nữ hầu thật sự là Tiêu Như Thanh, vậy tại hạ thật sự nghĩ không ra điểm mấu chốt, huống chi nếu như cô là Tiêu Như Thanh, vì sao phải đối xử tuyệt tình với Vương thượng như vậy?”

An Ninh Hề như thể nghe được chuyện gì buồn cười lắm. Nàng lạnh lùng nở nụ cười, “Tuyên Tử Đô, người lấy thân phận gì để chất vấn Bổn cung? Người đừng quên người cùng Bổn cung còn có huyết hải thâm cừu!”

Về mặt Tuyên Tử Đô chấn động. Hấn nâng cung lên chấp tay với nàng, “Đã vậy, vậy thì đừng trách tại hạ vô tình.” Nói xong hấn giương cung lấp tên, hướng về phía Phong Dực lần nữa. An Ninh Hề đã bắn một mũi tên ra trước, lợi dụng khoảng thời gian đó giật dây cương trong tay Phong Dực, ghim cương một con ngựa, thúc giục y: “Mất chàng không nhìn được, hay ra phía sau tránh đi.”

Ngựa Phong Dực cười chậm rãi chạy ra phía sau An Ninh Hề. Phong Dực bất đắc dĩ thở dài: tài bắn cung của Tuyên Tử Đô là số một số hai, mình tiếp tục giả bộ An Ninh Hề vừa phải bận tâm mình vừa phải đối phó Tuyên Tử Đô, chỉ sợ sẽ gặp phải nguy hiểm. Hấn đánh ngựa đến trước mặt một người lính, dặn người kia đi lấy một cây cung.

An Ninh Hề vẫn đang hết sức chăm chú nhìn Tuyên Tử Đô nên không biết hành động của Phong Dực, còn tưởng rằng y đã rút đến nơi an toàn. Nhưng lát sau lại thấy Phong Dực đánh ngựa từ phía sau mình vòng

qua trước mặt, trong tay còn cầm một cây cung, có chút nhất thời kinh ngạc.

Phong Dực quay đầu nhìn về nàng cười cười, ánh mắt sáng ngời, làm gì còn dáng vẻ vô hồn lúc trước. An Ninh Hề thoáng sửng sốt liền phản ứng kịp, đầu tiên là mừng rỡ, tiếp đó lại bắt đầu hờn dỗi: mình thế mà lại bị chàng lừa.

Phong Dực toàn thân áo trắng ngồi trên lưng ngựa, tay áo tung bay theo gió như thể thần tiên. Cho dù hiện tại đang ở trên chiến trường, trong tay còn cầm một cây cung nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến sự phong nhã tài hoa của hắn.

Tuyên Tử Đô thấy hắn đột nhiên đi vòng qua trước mặt còn cầm cung hướng phía mình, lập tức cảnh giác. Phong Dực mỉm cười với hắn, “Tuyên tướng quân, người thiếu nợ máu, hôm nay trả hết đi.”

Lời nói của y ấm áp nhưng mang theo khí lạnh. Lời còn chưa dứt, trường cung trong tay đã kéo căng, tên vừa đặt lên nhaoáng cái đã lao đi, người bên cạnh gần như không thấy rõ động tác của y. Tuyên Tử Đô ở phía đối diện đã che ngực rên rỉ thống khổ. Mũi tên kia xuyên qua áo giáp của Tuyên Tử Đô, cắm được vào ngực hắn.

Phong Dực đánh ngựa trở lại bên cạnh An Ninh Hề, lắc đầu thở dài : “Không phải cung Minh Nguyệt, nói gì thì nói uy lực vẫn không đủ.”

An Ninh Hề đưa cây cung trong tay cho y, tức giận nói: “Cho chàng đây! Dù sao mắt của chàng đã nhìn rõ rồi, ta cần gì phải phí hết tâm tư bảo vệ chàng chu toàn nữa.”

Phong Dực cười, ho một tiếng, “Ninh Hề, bây giờ đang ở chiến trường.”

An Ninh Hề phục hồi tinh thần, vội nhìn Tuyên Tử Đô, thấy sắc mặt hắn tái nhợt, đang che ngực lao đảo sắp ngã khỏi lưng ngựa. Cung tên trong tay đã sớm rơi xuống đất, có một binh lính đến đỡ hắn hắn đã ngã xuống ngựa trước, nhưng hoàn toàn chịu đựng không hề rên rỉ thành tiếng.

An Ninh Hề dời tầm mắt, mím môi không nói.

Lúc lâu sau, quân Đông Việt đã gần như bị chém giết hầu như không còn. mấy người lính bên cạnh Tuyên Tử Đô cuống quýt muốn dẫn hắn rời đi, Tuyên Tử Đô lại tránh sự giúp đỡ của mấy người kia, gắng gượng đứng dậy chăm chú nhìn An Ninh Hề: “Nữ hầu... trước khi tại hạ chết có thể tiết lộ... rốt cuộc cô có phải... có phải Tiêu Như Thanh hay không?”

An Ninh Hề lạnh lùng nhìn hắn, “Ta là có phải Tiêu Như Thanh hay không quan trọng lắm à? Người nên lo lắng bản thân người đã không thể nhìn thấy ngày ta công phá Khai Phong.”

Tuyên Tử Đô mở to hai mắt, vẻ mặt bi thống, “Nếu cô là Tiêu Như Thanh thì sẽ không chiếm đoạt quốc gia của mình.”

An Ninh Hề cười khê, “Người hãy nghe cho kỹ đây: quốc gia hiện tại của ta là Nam Chiêu, sau này quốc gia của ta là cả thiên hạ! Cho tới bây giờ không còn liên quan gì tới Đông Việt hết!”

Tuyên Tử Đô khiếp sợ nhìn nàng, máu tươi từ ngực đã nhuộm ướt áo giáp. Hắn suy sụp ngã xuống mặt đất, ý thức dần dần tan rã. Cuối cùng, lúc ngửa mặt nằm vật xuống, nhìn bầu trời xanh thẳm phía trên, trong miệng tự lẩm bẩm: “Vi thần vô năng, đã phụ thánh ân...”

Binh lính phía sau Tuyên Tử Đô thấy Tuyên Tử Đô đã không còn nhúc nhích, không tiếp tục để ý nữa, rồi rít quay đầu bỏ chạy. Ban đầu Hoắc Tiêu muốn đuổi theo nhưng An Ninh Hề gọi y lại, “Để bọn chúng trở về báo tin, tốt nhất hoàn toàn dao động lòng quân Đông Việt.”

Phong Dực ngược mắt nhìn bầu trời một chút rồi quay đầu lại nói với An Ninh Hề : “Hạ lệnh chinh đồn quân ngũ, sau đó chúng ta sẽ đi hội hợp với mấy người Lịch tướng quân.”

An Ninh Hề gật đầu, “Ta cũng đang có ý đó.” Nàng phân phó Hoắc Tiêu nghỉ ngơi tại chỗ rồi cùng Phong Dực và Yến Lạc quay về doanh trại.

Không bao lâu sau khi mọi người dùng cơm trưa xong, Phong Dực đang chuẩn bị cho buổi trưa xuất chiến, Yến Lạc đột nhiên cầu kiến.

Phong Dực kêu nàng vào. Yến Lạc ôm một bộ áo giáp giáp đi tới, cười nói với y: “Điện hạ, Vương thượng nói nếu mắt của ngài đã khỏi thì phải biểu hiện cho thật tốt, không thể lười biếng, cho nên sai nô tỳ tặng bộ áo giáp này tới đây cho ngài.”

Phong Dực bất đắc dĩ cười cười, “Nàng vẫn đang tức giận?”

Yến Lạc cố nén cười gật đầu.

Phong Dực nhận áo giáp nhìn một chút, “Không tồi, đáng tiếc là bộ của ta lại ở doanh trại Đông Việt, sợ mặc bộ khác sẽ không quen.”

Yến Lạc vội vàng nói chen vào: “Vương thượng nói rồi, nếu như Điện hạ không mặc bộ áo giáp này sẽ không để ngài ra chiến trường.”

Phong Dực có chút ngạc nhiên nhìn nàng, “Cả việc này cũng muốn quản hả? Nàng ấy đúng là....” Hắn lắc đầu, nụ cười trên khóe miệng càng sâu hơn, “Được rồi, ta biết rồi, cô trở về bẩm báo đi, nói ta cần tuân quân mệnh.”

Yến Lạc cố nén cười gật đầu nói ‘vâng’, hành lễ với y rồi đi ra ngoài.

Sau giờ ngo, lúc hành quân, An Ninh Hề thấy Phong Dực lúc cũng không nói thêm điều gì. Hiện tại chính là lúc mấu chốt còn có thời gian đâu mà đi so đo mấy chuyện kia với chàng, chỉ cần mắt chàng nhìn được, đó đã vô cùng may mắn rồi.

Phong Dực nhìn thấy hình như nàng không có bộ dạng tức giận, trong lòng yên tâm. Bằng không đợi lát nữa lâm trận, nàng tức giận sẽ không ổn.

Hành quân tới cổng thành Lạc Dương thì Lật Anh Thiển và Tần Hạo đã chờ tại đó. Quân Đông Việt dàn sẵn trận thế sẵn sàng đón địch trên cổng thành. An Ninh Hề chưa từng nhìn thấy tướng lĩnh thủ thành, chắc cất nhắc mười năm nay mới lên được chức tướng lĩnh.

Lật Anh Thiển đánh ngựa đến cạnh Phong Dực, chấp tay thi lễ với y, “Điện hạ, đại quân Viên Chí lãnh đạo đã chuyển tới thành Dao xa nhất ở phía tây của Đông Việt theo phân phó của ngài. Chu Lập cũng dẫn theo một phần đại quân đi vòng qua thành Hồ ở phía nam, hiện tại đang hướng về đây.” Nàng đưa phong thư trong tay cho Phong Dực, “Đây là thư mới được đưa tới.”

Phong Dực mới vừa nhận thư An Ninh Hề đã không nhịn được hỏi: “Sắp xếp gì mà ta cũng không biết?”

Phong Dực ho một tiếng, ý bảo Lật Anh Thiển rời đi, rồi sau đó mới giải thích với nàng: “Thứ nhất là thời gian cấp bách không kịp thương lượng với nàng, thứ hai là đáng về chuyên tâm tấn công Đông Việt của ta và nàng sẽ dễ dàng dời đi tầm mắt của Đông Việt hơn. Hiện nay Đông Việt vương đã điều tất cả binh lực về Khai Phong, vừa hay Viên Chí và Chu Lập có thể lợi dụng điều đó, phía bắc còn có Bắc Mạnh vương, đến lúc đó chúng ta liền có thể vây kín Khai Phong. Phía đông là Đông Hải, trừ phi Đông Việt vương nguyện ý ra biển, nếu không liền chỉ có khoanh tay chịu trời ở Khai Phong.”

An Ninh Hề gật đầu, “May mà chàng suy nghĩ chu toàn.” Nàng suy nghĩ một chút, đột nhiên lại lắc lắc đầu cười, “Sớm biết chàng tiến từ ngoài vào trong thì ta chẳng nghiên cứu mấy cái chiến thuật kia cho xong, giờ cũng chẳng dùng đến.”

Phong Dực cười cười, “Tất nhiên là không. Ta đã đưa chiến thuật dựa theo địa phương của nàng cho Viên Chí và Chu Lập. Hai người này đều là tướng lĩnh kinh nghiệm phong phú, tất nhiên sẽ không uống phí khổ tâm của nàng.”

An Ninh Hề thở phào một hơi, “May mà có chàng ở đây, nếu ta chỉ lo tấn công Khai Phong sợ là sẽ thất bại trong gang tấc.”

Phong Dực thở dài, “Binh lực Nam Chiêu không thể so với Tây Hoa, nàng tập trung tấn công Khai Phong là hành động sáng suốt.” Y quay đầu nhìn cửa thành Khai Phong, cười cười, “Tòa thành trì này đúng là quý, phải tốn biết bao nhiêu binh lực: ta, nàng, binh lực tam quốc cộng thêm Trung Chu và binh lực từ các nước nhỏ chiêu hàng khác cùng lắm chỉ trăm vạn. Không biết Khai Phong có thể chống đỡ bao lâu.”

An Ninh Hề quay đầu nhìn y, “Chàng đoán xem?”

Phong Dực rũ mắt suy nghĩ một chút, “Nhiều nhất ba tháng.”

An Ninh Hề mấp máy môi, “Không thể nhanh hơn sao?”

Phong Dực nhìn vẻ mặt nàng, nhớ đến những khó khăn đau khổ nàng phải chịu trước đây, trong lòng sinh ra thương yêu. Hắn cầm lấy tay nàng nói, “Vây một tháng! Trong vòng một tháng, ta nhất định sẽ dẫn nàng tiến vào Khai Phong.”

An Ninh Hề quay đầu nhìn thẳng y, gật đầu một cái.

82. Chương 80: Tiến Thẳng Vào Thành Khai Phong

Trong vương cung Đông Việt đã sớm rối tinh rối mù, các đại thần đều ở trong điện Quang Chính thảo luận phải ứng phó như thế nào với thế gọng kìm của Đông Việt.

Sở Nghiệp Kỳ ngồi ở sau bàn sách đã mặc khôi giáp chỉnh tề nhưng chư vị đại thần vẫn ngăn cản không để cho hắn đi ra ngoài. Hắn chỉ lệnh Quách tướng quân dẫn binh mã đi trợ giúp các cửa thành.

Đúng lúc ấy thì một cấm vệ Binh vội vàng vàng chạy vào, “Vương thượng, Tuyên tướng quân đã tuần quốc* rồi ạ.” (*hy sinh cho nước nhà)

Sở Nghiệp Kỳ giật mình đứng dậy, “Người nói cái gì? Chuyện xảy ra lúc nào?”

Cấm vệ binh vội vàng trả lời: “Là chuyện sáng nay ạ. Những binh lính chạy trốn không giám trở lại doanh trại, sau khi bị bắt mới biết mấy vạn binh mã trước đó cũng đã bị tiêu diệt, cho nên bây giờ mới đưa tin tức đến.”

Sắc mặt của Sở Nghiệp Kỳ lạnh xuống. Nếu quả thật là Tiêu Như Thanh thì tại sao ngay cả Tuyên Tử Đô nàng ấy cũng không bỏ qua.

Thừa tướng Tân Nhậm của Đông Việt lo lắng nói: “Vương thượng, hiện tại phía tây và phía nam đều có binh lực đang tấn công các thành của Đông Việt. Binh lực các nơi muốn đến trợ giúp đô thành lúc đầu nên quay lại hay tiếp tục đến. Không biết phải làm thế nào?”

Một đại thần khác lắc đầu thở dài: “Hiện tại trừ ra biển ra Đông Việt căn bản đã không có đường lui khác. Không bằng Vương thượng dẫn theo Vương hậu và thế tử trốn ra biển vậy.”

Sở Nghiệp Kỳ bất ngờ ngược mắt lên chăm chăm hắn, “Người nói cái gì? Dám bảo Quả nhân chạy trốn à?”

Thật ra mấy vị đại thần đều có ý này, nhưng khi nghe thấy giọng nói vô cùng lạnh lẽo của Sở Nghiệp Kỳ thì không dám lên tiếng nữa vì sợ bị vạ lây.

Sở Nghiệp Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, xách bội kiếm bên cạnh rồi sải bước đi ra ngoài. Mấy đại thần muốn tiếp tục ngăn cản, hắn lại rút phăng bội kiếm trong tay ra chỉ vào mấy người cầm đầu, “Quả nhân tuyệt đối sẽ không đi đâu cả. Thề bảo vệ Khai Phong đến hơi thở cuối cùng!”

Các đại thần rồi rít nường đường không dám ngăn cản nữa.

Sở Nghiệp Kỳ lập tức đi ra khỏi cửa điện, đang định đi về phía ngoài cung thì Quách Tuệ Nguyệt đột nhiên ôm thế tử xuất hiện trước mặt hắn. Nàng ta liều mạng quỳ trên đất, khóc lóc cầu khẩn hắn: “Vương thượng không thể đi ra ngoài mạo hiểm, hay là cứ ở trong cung đi ạ.”

Sở Nghiệp Kỳ không thèm nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Vương hậu nên biết chuyện quốc gia đại sự rất quan trọng, sao có thể bảo Quả nhân làm loại chuyện tham sống ấy?”

Quách Tuệ Nguyệt vội vàng lắc đầu, “Ý của nô tỳ không phải như vậy. Nô tỳ chỉ hy vọng Vương thượng bàn bạc kỹ hơn, bây giờ thế lực của tam quốc như mặt trời ban trưa, Vương thượng không nên mạo hiểm mới phải, giữ được núi xanh không lo không có củi đốt.”

Sắc mặt Sở Nghiệp Kỳ hơi thay đổi. Hắn cười khổ, “Quả nhân đã từng nghe Thanh nhi nói những lời này trước kia.”

Sắc mặt Quách Tuệ Nguyệt lập tức tái nhợt.

Sở Nghiệp Kỳ định bước qua nàng thì một bàn tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo hắn. Hắn rũ mắt nhìn: con trai chưa tới hai tuổi của hắn đang mút ngón tay, tay còn lại kéo vạt áo hắn. Rõ ràng đây chỉ là hành động vô thức lại khiến Quách Tuệ Nguyệt phản ứng rất nhanh. Nàng ta khóc khuyen Sở Nghiệp Kỳ lần nữa: “Vương thượng người hãy nhìn con chúng ta. Nó còn nhỏ như vậy, sao ngài yên tâm để nó lại một mình trong cung?”

Mắt Sở Nghiệp Kỳ lộ ra không đành lòng. Hắn nhớ tới chiến báo nhận được khi trước, chính vì không người nào trong hoàng cung Trung Chu có thể ngăn cản mới dễ dàng bị binh mã Bắc Mạnh công phá cho nên trong lòng bắt đầu do dự.

Quách Tuệ Nguyệt thấy vẻ mặt hắn dần ra, vội vàng tiếp tục khuyen giải: “Vương thượng không cần sầu lo, phụ thân của nô tỳ sẽ bảo vệ Khai Phong chu toàn. Còn có các binh mã nơi khác cũng sẽ nhanh chóng tới đây nữa, Vương thượng nhất định không được mạo hiểm ở thời khắc mấu chốt này đâu ạ.”

Các đại thần trong điện Quang Chính cũng vội vàng quỳ sụp xuống đất, cùng nhau hô to: “Xin Vương thượng suy nghĩ lại.”

Sở Nghiệp Kỳ mím môi, mặt mày không vui, “Trước đây Quả nhân đã từng dẫn binh mấy lần rồi? Bây giờ các người lại muốn Quả nhân làm con rùa đen rụt cổ hả?”

Lúc này Quách Tuệ Nguyệt một lòng chỉ nghĩ làm sao để giữ hắn lại, không muốn để cho hắn đi mạo hiểm. Nàng ta mới vừa nghe được tin Tuyên Tử Đô chết trận nên trong lòng tràn đầy sợ hãi, bây giờ bất luận ra sao cũng không chịu để Sở Nghiệp Kỳ rời đi. Nhưng khổ nỗi không biết nên khuyen can hắn như thế nào, nhất thời nóng nảy không thôi. Mấy đại thần lại cầu khẩn một cách khổ sở, Quách Tuệ Nguyệt thì cứ ôm con trai không ngừng khóc nức nở. Dưới sự hoảng sợ của người lớn đứa bé cũng bắt đầu khóc, âm thanh lạnh lẽo.

Sở Nghiệp Kỳ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thút thút của đứa bé cuối cùng không hạ quyết tâm được, không thể làm gì khác hơn là thở dài, “Được rồi! Quả nhân sẽ phòng thủ ở vương cung. Mấy vị đại thần không cần khuyen nữa. Khoảng thời gian này phải ổn định dân tâm trong thành Khai Phong, tuyệt đối không được để xuất hiện tình trạng hỗn loạn.”

Các đại thần rồi rít thưa ‘vâng’ rồi cáo lui.

Quách Tuệ Nguyệt mừng rỡ nhìn Sở Nghiệp Kỳ. Sở Nghiệp Kỳ kéo vạt áo ra khỏi tay đứa bé, mặt buồn rười rượi quay về điện Quang Chính. Quách Tuệ Nguyệt thấy hắn sẽ không đi mạo hiểm nữa trong lòng đã yên tâm lại, chỉ hy vọng cha của mình có thể thủ đô thành chu toàn. Nàng ta nghĩ tới Nữ hầu ngoài thành, sự hoài nghi đã đè xuống trong lòng từ lâu lại trỗi dậy. Nàng ta nhớ lại biểu hiện kỳ quái của Sở Nghiệp Kỳ thời gian trước. Cái đêm ngài đột ngột quay về cung hỏi chuyện vừa hay đúng trong gian đoạn đang tác chiến với An Ninh Hề ở Bát Vương. Chẳng lẽ Nữ hầu thật sự chính là cố nhân?

Quách Tuệ Nguyệt đột nhiên cảm thấy cả người rét run, cũng không dám nghĩ tiếp nữa, vội vội vàng vàng ôm đứa bé trở về tẩm cung.

Sắc trời gần tối, bên An Ninh Hề vẫn chưa phát động tấn công, hai phe đang giằng co.

Một người lính cười khoái mã từ đằng xa đến, người chưa tới nhưng lời đã tới: “Báo... Viên tướng quân đã đánh hạ thành Dao phía tây Đông Việt. Trường Châu cũng sắp được cáo phá!” (*thông báo phá thành công)

Chúng binh sĩ Tây Hoa và Nam Chiêu hò reo hoan hô. An Ninh Hề và Phong Dực liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Phong Dực liếc mắt nhìn tướng lĩnh và binh lính hoảng loạn trên cổng thành, nói với An Ninh Hề: “Chúng ta chỉ cần mỗi ngày đều ở đây hô tên các thành trì của Đông Việt bị phá trong nửa tháng đầu là được. Đến nửa tháng sau Khai Phong sẽ bị phá là điều không thể nghi ngờ.”

An Ninh Hề gật đầu mỉm cười, “Nói rất đúng.”

Lời còn chưa dứt, lại có một người lính cưỡi ngựa từ bên kia chạy vội tới, miệng hô to: “Báo... Chu tướng quân đã công phá ba thành liên tiếp. Thành chủ của thành Hộ không phục đã bị chém đầu răn chúng!”

An Ninh Hề cau mày nhìn về tướng lĩnh mới đi ra phía trên cổng thành, hừ lạnh một tiếng, “Thì ra là Quách tướng quân. Quả thực đã lâu rồi không gặp.”

Phong Dực ngược mắt nhìn, lắc đầu cười, “Tên tuổi người này không vang dội, không tới mức gây lo sợ. Hiện tại chỉ hy vọng Viên Chí và Chu Lập tiếp tục giữ vững tình hình như vậy là tốt rồi.”

An Ninh Hề híp mắt suy nghĩ một chút, “Có lẽ bây giờ có rất nhiều tướng lĩnh tới cứu viện Khai Phong đang do dự không biết có nên tiếp tục đến Khai Phong không.”

Phong Dực gật đầu, “Nhất định sẽ xuất hiện loại tình trạng này, đó là tình trạng có lợi nhất cho chúng ta.” Y nhìn bầu trời phía bắc, khẽ mỉm cười, “Bắc Mạn vương chắc hẳn cũng không kiềm chế được bởi hắn có mối thù lâu năm với Đông Việt.”

An Ninh Hề cười thê lương, “Chẳng ai đoán được Đông Việt sẽ rơi vào tình thế như ngày hôm nay.” Nàng suy tư một hồi, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, “Dưới tình huống thế này mà Sở Nghiệp Kỳ vẫn không tự mình hiện thân ứng chiến, thật sự không giống tính cách của hắn.”

“Có lẽ hắn cảm thấy hoàng cung quan trọng hơn so với những nơi khác.”

An Ninh Hề liếc nhìn Phong Dực, cười quỷ dị, “Nói đúng lắm, nơi đó còn có vợ con của hắn mà...”

Trong vương cung Đông Việt, Sở Nghiệp Kỳ đứng trên đài quan sát quan sát một lúc, loáng thoáng thấy phía cổng thành vẫn chưa xuất hiện tình cảnh chiến loạn mới đi xuống. Đi một đoạn về phía trước, đến chính giữa cung điện thì đứng lại, rồi lại leo lên đài cao khác. Tất nhiên tầm nhìn của đài này không bằng đài quan sát, chẳng qua nó có một cái sân lớn: hướng về phía đông, có một mặt là tường đá khổng lồ, bên trên có khắc hoa văn của vương thất Đông Việt; ba mặt khác đều không có gì ngăn trở chỉ có bậc thang.

Tòa đài cao ấy được mệnh danh là đài Đế Quân, đã từng là nơi hắn tế trời khi xóa bỏ xưng ‘cung’. Hắn từng nắm tay Tiêu Như Thanh ở nơi này, hôm nay nàng lại ở bên ngoài rình rập Khai Phong.

Thân hình Sở Nghiệp Kỳ tiêu điều đứng đó một lát, tâm tình phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì. Hắn đã từng hy vọng Tiêu Như Thanh chưa từng rời khỏi thế gian này, bây giờ nàng đã thật sự trở lại nhưng lại đứng bên cạnh người khác để tranh đoạt giang sơn của hắn.

Đang một mình trầm ngâm thì một cấm vệ quân vội vàng chạy tới, sau khi hành lễ với hắn liền mãi mồm nói: “Khởi bẩm Vương thượng, có tin khẩn đưa đến.”

Sở Nghiệp Kỳ lập tức tiến lên nhận lấy rồi đọc lướt qua, trên mặt lộ ra vẻ không vui. Bình mã mình điều đến Khai Phong để đối kháng với binh lực tam quốc lại chạm trán đạo quân của Phong Dực. Hiện thời đã có rất nhiều thành trì rơi vào tay tam quốc, chỉ còn mấy đạo binh mã đến Khai Phong, mấy đạo khác đều quay lại tác chiến với Viên Chí và Chu Lập. Tính cẩn thận ra thì cả hai bên đều gặp nguy hiểm.

Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thất bại. Ban đầu, thực lực quân Đông Việt luôn khiến hắn cảm thấy rất tự hào, nhưng đứng trước quân Tây Hoa lại chẳng chịu nổi một đòn. Hắn thở dài: chắc hẳn do khoảng thời gian trước tam quốc tác chiến quá mức bén nhọn và nhanh chóng nên khiến cho bọn họ sinh ra lòng sợ hãi.

Sở Nghiệp Kỳ rất muốn ra nghênh chiến nhưng cứ nghĩ tới Tiêu Như Thanh cũng đang ở ngoài đó lại bắt đầu do dự. Hắn không biết phải phản ứng ra sao. Chẳng lẽ thực sự phải xung đột với nàng, đánh đến người chết ta sống hay sao? Nàng rõ ràng đã từng chết một lần.

Nhưng hắn lại càng không cam lòng tâm, không muốn quốc gia của mình bị hủy trong tay mình như vậy. Hắn vốn nên lập những chiến công vang danh muôn đời, tại sao lại rơi vào hoàn cảnh như thế này?

Lòng hắn có quá nhiều nghi ngờ, cũng có quá nhiều chuyện muốn hỏi: tại sao Tiêu Như Thanh lại biến thành An Ninh Hề? Tại sao nàng lại căm hận mình đến vậy, rồi tại sao lại ở bên Phong Dực, giúp hắn đoạt chính quyền....

Cảm giác không cam tâm của Sở Nghiệp Kỳ không chỉ mất đi quốc gia, mất đi thiên hạ mà cũng bởi vì mình đã hoàn toàn mất đi nàng.

Thời gian hơn nửa tháng đã trôi qua. Trước cổng thành Khai Phong vẫn là thế giằng co, chẳng hề có lấy chút ý định khai chiến nào. Quách tướng quân canh giữ cửa thành nhìn quân đội đông đảo phía mà dưới lo lắng trùng trùng, bởi vì mỗi ngày cũng sẽ không ngừng có tin chiến thắng truyền tới đây, dĩ nhiên tin chiến thắng này là của Nam Chiêu và Tây Hoa.

Quách tướng quân nhìn mặt trời một chút rồi thở dài: chắc hẳn chiến báo ngày hôm nay cũng sắp đến.

Quả nhiên, không bao lâu sau liền có hai binh lính trước sau tới bẩm báo chiến quả. Phong Dực và An Ninh Hề cười đắc chí vừa lòng. Quách tướng quân càng lo lắng hơn, ông ta có thể cảm thấy rõ ràng sự lo lắng phiền não của chúng binh sĩ.

Đáng tiếc vẫn chưa hết. Mới vừa sẩm tối lại có một binh lính vội vàng đánh ngựa đến, hô âm lên: “Báo – Bắc Mạnh vương đã đánh vào từ phía bắc, đánh hạ liên tiếp ba nước nhỏ, đã tiến vào biên cảnh Đông Việt Ạ.”

Quách tướng quân cả kinh thất sắc, vội vàng xuống thành vào cung gặp Sở Nghiệp Kỳ.

An Ninh Hề thấy thế cười nói với Phong Dực: “Không biết Sở Nghiệp Kỳ sẽ ứng phó ra sao.”

Phong Dực lắc đầu, “Chắc hẳn làm gì cũng không kịp nữa, trừ phi hấn nguyện ý chạy trốn ra biển.”

“Hắn sẽ không chạy trốn,” An Ninh Hề câu khoe miệng, “Hắn là người tự phụ nhất. Cho dù hiện tại chỉ còn một tòa vương cung hấn vẫn sẽ trấn giữ.”

Phong Dực nhìn tòa thành phía trước, đột nhiên quay đầu hỏi nàng: “Ninh Hề, để ta tự tay đánh hạ Khai Phong vì nàng được không?”

An Ninh Hề sửng sốt một chút, lập tức lắc đầu, “Thương thế của chàng vẫn chưa khỏi hẳn, đừng nên tự mình xuất chiến.”

Phong Dực cầm tay nàng, “Không sao. Nàng hãy chờ ta. Nàng đã phải chịu biết bao đau khổ, ta luôn muốn làm một chuyện vì nàng mới an tâm.”

An Ninh Hề há miệng, chậm rãi nói một câu: “Nhưng những chuyện kia đâu không phải lỗi của chàng.”

Phong Dực cười cười, “Những chuyện đó không liên quan đến chuyện có phải lỗi của ta hay không mà là ta chỉ muốn làm một chuyện vì nàng mà thôi.”

Hấn không đợi An Ninh Hề trả lời đã buông tay nàng ra đánh ngựa lên phía trước phân phó Lật Anh Thiển và Tần Hạo. Tần Hạo gật đầu với hấn rồi tiến lên khiêu chiến.

An Ninh Hề đột nhiên hơi căng thẳng. Yến Lạc thấy vẻ mặt của nàng không nhịn được cười trêu ghẹo: “Trước kia điện hạ chinh chiến sa trường nhiều lần như vậy cũng không thấy Vương thượng lo lắng, hôm nay quả không giống trước nữa.”

An Ninh Hề gật đầu như thể có điều suy nghĩ, “Quả thực hôm nay đã khác.”

Nếu hôm nay có thể công phá cửa thành này thì nàng sẽ nhanh chóng có thể báo được thù. Nghĩ đến mình đã cách kẻ thù không xa, An Ninh Hề siết chặt nắm đấm.

Sở Nghiệp Kỳ đang viết thư bố trí chiến cuộc cho mấy tướng lĩnh vừa tới ở điện Quang Chính. Quách tướng quân bước nhanh đến, sau khi thi lễ với hấn liền vội vàng mở miệng: “Vương thượng, bây giờ phải làm sao? Cả Đông Việt đã lâm vào tình thế bị bao vây rồi.”

Sở Nghiệp Kỳ dừng bút, ngẩng đầu nhìn ông ta, tay cầm cây bút không tự chủ tăng thêm lực.

Quách tướng quân tiếp tục bẩm báo: “Bắc Mạnh vương đã gia nhập cuộc chiến, hiện tại tình thế của Đông Việt rất nguy cấp. Mấy đạo quân quay lại tác chiến với quân Tây Hoa cũng tổn thất thảm trọng, sợ là....” Ông ta không nói thêm gì nữa bởi vì Sở Nghiệp Kỳ đã bẻ gãy cây bút trong tay.

Hắn tiện tay ném bút đi, vẻ mặt tràn đầy tối tăm, “Hiện tại tổng cộng số lượng binh lính trong thành Khai Phong có bao nhiêu?”

Quách tướng quân nhanh chóng tính toán một phen, “Cộng thêm mấy đạo tướng lĩnh và binh mã vừa tới thì có chừng tám mươi vạn.”

Sở Nghiệp Kỳ kinh ngạc mà nhìn ông ta, “Chỉ có nhiều đó?”

Quách tướng quân do dự nhìn hắn, “Mấy năm nay gần như năm nào Vương thượng cũng chinh chiến, rất nhiều nước nhỏ cũng có trú binh nhưng bây giờ đã bị tam quốc tiêu diệt hoặc chiêu hàng, còn cả những hao tổn chiến sự khác và mấy đạo binh mã phải quay về kia nữa. Hiện tại Khai Phong có thể có tám mươi vạn nhân mã đã rất không dễ dàng rồi.”

Sắc mặt Sở Nghiệp Kỳ càng ngày càng không vui, giọng nói âm trầm đáng sợ, “Nhưng một mình Tây Hoa đã không chỉ có tám mươi vạn binh lực, cộng thêm Nam Chiêu và Bắc Mạnh, có chừng hơn trăm vạn binh lực ở đây, hiện thời Khai Phong còn có phần thắng sao?”

Câu này vừa được nói ra cả hai người đều có chút ngẩn ngơ.

Sở Nghiệp Kỳ đột nhiên nở nụ cười, giọng nói trở nên thê lương, “Thì ra quả nhân cũng có ngày bị vây khốn. Thật sự không ngờ tới!” Hắn rũ mắt xuống, dè dặt giọng nói như thể đang lẩm bẩm: “Lúc trước nàng nói nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, những lời này quả nhiên không sai. Hóa ra kẻ lật đổ thiên hạ của ta rốt cuộc là nàng....”

Quách tướng quân kinh hãi nhìn dáng vẻ của hắn. Ông ta vội vàng bước lên gọi hắn tỉnh: “Vương thượng, giờ phải đối phó như thế nào, kính xin Vương thượng chỉ rõ!”

Sở Nghiệp Kỳ thu hồi suy nghĩ, vẻ mặt thay đổi thành nghiêm nghị, “Tất nhiên là chết cũng phải đánh một trận.”

Vừa dứt lời một cấm vệ binh cuống quýt chạy vào trong điện, hành lễ rồi nói với Sở Nghiệp Kỳ: “Khởi bẩm Vương thượng, chiến thần tướng quân của Tây Hoa tự mình xuất chiến, cửa thành phía nam đã sắp không chịu nổi.”

Quách tướng quân hét lên: “Chiến thần cái gì? Đúng là một kẻ mị ngoại!”

Cấm vệ binh sợ quỳ sụp xuống đất ý cầu xin tha thứ.

Sở Nghiệp Kỳ liếc Quách tướng quân, cười lạnh nói: “Cổng thành phía nam đã sắp không chịu nổi rồi mà Quách tướng quân vẫn còn ở đây làm gì vậy? Có phải vẫn muốn khiển trách tiếp không?”

Quách tướng quân phản ứng kịp, vội vàng cáo lỗi, cấp tốc xuất cung đi tới cửa thành. Sở Nghiệp Kỳ đứng trong điện một lát, phân phó cấm vệ binh quỳ dưới đất: “Đi truyền lệnh bảo tất cả mấy đạo binh mã vừa tới Khai Phong đi trợ giúp cổng thành phía nam!” Cấm vệ binh vội vàng hô ‘vâng’ rồi lui ra ngoài. Hắn nghĩ giây lát rồi cất bước đi về phía đài quan sát.

Còn chưa đi lên đài quan sát đã nghe được tiếng trống trận ầm ầm, đợi thấy dân chúng chạy tứ phía từ cửa thành nơi xa, trong mắt hắn đột nhiên có vẻ bi thương.

Rốt cuộc có thể bảo vệ được hay không, có lẽ chỉ có thể xem ý trời....

Trên chiến trường dưới cổng thành, ban đầu bất kể Tần Hạo khiêu chiến như thế nào đối phương cũng không chịu ra ngoài ứng chiến, cuối cùng chỉ còn tự tấn công.

Phong Dực thấy mũi tên không ngừng phóng xuống từ trên thành liền lệnh binh lính Tây Hoa yểm trợ từ phía sau, binh lính Nam Chiêu đi phía trước công thành. Sau mỗi đợt tên, binh lính Tây Hoa liền chui ra từ sau lá chắn nhanh chóng giương cung lên bắn tên, Nam Chiêu binh lính thừa dịp này tấn công cổng thành.

Binh lính Tây Hoa vốn thiện xạ, mũi tên cùng lá chắn đều là thượng thừa, hơn nữa ước lượng cự ly tốt hơn quân Đông Việt nhiều, cộng thêm trong khoảng thời gian qua ngày nào chúng tướng lĩnh trên thành cũng đều phải chịu đựng sự sợ hãi hành hạ, dần dần tinh thần đều xuống dốc. Trong nháy mắt, binh lính trên cổng thành chết hơn phân nửa, rất nhiều thi thể của binh lính rơi từ trên thành cao xuống, thảm thương không nỡ nhìn.

An Ninh Hề biết trận đánh này tốt nhất là đánh một lần thắng luôn, nếu không một khi bị áp chế khiến tinh thần quân Đông Việt bị chèn ép mấy ngày qua được vực dậy sẽ không ổn.

Phong Dực vẫn bình tĩnh chỉ huy tác chiến ở phía trước, đã hoàn toàn nhập vào chiến trường. An Ninh Hề nhìn bóng lưng của y đột nhiên cảm thấy có chút không chân thật. Khí thế phong độ như vậy mới đúng thuộc về y, y nhất định phải xưng đế làm hoàng.

Nàng chợt không muốn nghĩ tiếp nữa, hạ mí mắt lẳng lặng ngẩn người.

Quách tướng quân lại lần nữa leo lên thành, thấy Phong Dực ở phía dưới trấn định điềm nhiên chỉ huy tác chiến, nhìn lại phía mình càng ngày càng yếu thế nhất thời lo âu. Ông ta cố ý hô to nói với Phong Dực ở phía dưới: “Phong tướng quân cũng chỉ là một sủng nam của Nữ hầu Nam Chiêu, cư nhiên bây giờ còn vì nàng ta làm cả chuyện công thành đoạt đất.”

Lật Anh Thiển và Tần Hạo nghe nói thế vô cùng tức giận. An Ninh Hề cũng không vui ngẩng đầu lên. Nhưng Phong Dực chỉ nhẹ nhàng cười cười, giọng nói cũng lớn hơn, “Tất nhiên Phong Dực kém hơn Quách tướng quân rồi. Có điều mặc dù Phong Dực từng là sủng nam, cũng biết nam nhi phải hăng hái. Rong ruổi trên chiến trường thì có gì lạ đâu? Ngược lại Quách tướng quân ông thì sao, thân là một tướng quân lại núp trên cổng thành không dám xuống, sợ là đã làm quốc trưởng lâu, đã không biết đánh trận nữa rồi. Chắc không phải ngay cả đến nam sủng ta đây cũng không bằng chứ?”

Các tướng lĩnh Tây Hoa cười phá lên. Quách tướng quân tức giận đỏ cả mặt, không ngừng thở hổn hển. Một binh lính đi tới bên cạnh ông ta bẩm báo: “Tướng quân, binh mã tiếp viện đến.” Tim Quách tướng quân rung lên, sức mạnh tăng lên không ít. Ông ta cúi đầu nhìn Phong Dực cười lạnh nói: “Nếu Phong tướng quân nói như vậy, lão phu tập tức tới gặp người!”

Nội tâm An Ninh Hề vui vẻ. Phong Dực cũng quay đầu nhìn nàng gật đầu cười.

Chỉ cần cửa thành mở ra sợ rằng không thể đóng lại lần nữa.

Sắc trời đã tối, Sở Nghiệp Kỳ vẫn ngồi trong điện Quang Chính. Quách Tuệ Nguyệt bưng bữa tối vào, dịu dàng kêu hân: “Vương thượng, nên dùng bữa tối rồi.”

Sở Nghiệp Kỳ dờ dẩn gật đầu. Quách Tuệ Nguyệt đặt thức ăn lên cái bàn tròn bên cạnh. Hân đang định đứng dậy đi qua thì một cấm vệ binh chạy vào dọa Quách Tuệ Nguyệt giật mình. Sở Nghiệp Kỳ cũng lập tức lên tinh thần, vội vàng hỏi thăm: “Sao rồi? Kịch chiến bên phía cổng thành phía nam sao rồi?”

Cấm vệ binh run run rẩy rẩy trả lời: “Khởi bẩm Vương thượng, cổng... cổng thành phía nam...đã bị công phá...”

Quách Tuệ Nguyệt mở to hai mắt. Sở Nghiệp Kỳ cũng khiếp sợ, “Sao có thể như vậy? Mấy đạo binh mã cứu viện đâu?”

Cấm vệ binh bị giọng nói của kinh người hân dọa cho sợ quỳ sụp xuống, cuống quýt bẩm báo: “Vẫn đang gian nan chống đỡ, nhưng đã có rất nhiều binh lính Nam Chiêu tràn được vào thành rồi ạ.”

Như thế lúc này Quách Tuệ Nguyệt mới tỉnh táo lại, vội vàng hỏi: “Vậy phụ thân ta thì sao?”

Cấm vệ binh nhỏ giọng đáp: “Quách tướng quân đã chết dưới tay Phong Dực.”

Thân thể Quách Tuệ Nguyệt lão đảo, suýt nữa ngã nhào trên đất.

Sở Nghiệp Kỳ có chút mờ mịt hỏi cấm vệ binh: “Sao Quách tướng quân lại bị Phong Dực giết? Chẳng phải ông ta thủ trên thành sao?”

Giọng của cấm vệ binh càng thấp hơn, “Là tự Quách tướng quân mở cửa thành ra đi nghênh chiến...”

Mặt Quách Tuệ Nguyệt trong nháy mắt xám như tro tàn.

Sở Nghiệp Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, “Thì ra là vậy! Trước khi Quách tướng quân chết còn lập được một công lớn. Đáng tiếc chẳng phải vì Đông Việt!” Hân đã cầm bội kiếm bên cạnh muốn xuất cung, Quách Tuệ Nguyệt phục hồi tinh thần vội vàng níu vạt áo hân quỳ rạp xuống, mắt phấp phấp, “Vương thượng nhất định không thể kích động, hiện tại cửa thành đã bị phá, bên ngoài thật sự nguy hiểm a...”

Sở Nghiệp Kỳ hất tay nàng ta ra, lạnh lùng nói: “Chính vì thế mới càng phải đi, bằng không cứ trơ mắt nhìn Khai Phong rơi vào tay Phong Dực à?”

Lòng hần như lửa đốt, làm sao có thể tiếp tục ngồi an lành trong cung được. Giờ phút này chỉ hận lúc trước đã không nghe lời khuyên can của Quách Tuệ Nguyệt và mấy đại thần, nên sớm đi ứng chiến mới đúng. Bây giờ để Quách tướng quân phạm phải lỗi lớn như vậy, quả thật đúng là sai lầm.

Sở Nghiệp Kỳ bước chân vội vàng, mới ra khỏi nội cung, bất ngờ chứng kiến cung nhân ngoài cung chạy toản loạn nên cả kinh trong lòng: không ngờ bọn chúng lại tấn công tới đây nhanh đến vậy

Hắn có chút suy sụp tinh thần lui về sau một bước, gắng gượng ổn định thân thể, lắc lắc đầu cười khổ: hiện tại chỉ sợ ngay cả tòa vương cung này cũng không giữ được nữa rồi.

83. Chương 81-1: Rửa Sạch Thù Hận Kiếp Trước (1)

Trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu xuyên qua những tầng mây chiếu lên bức tường của vương cung Đông Việt, tỏa ra quang ảnh mờ mờ. Tất cả nhìn qua đều bình yên tốt đẹp, chỉ là vào giờ phút này cả vương cung lại chìm trong âm thanh chém giết gào thét, phá tan hết thảy những ảo giác tốt đẹp kia.

Bên ngoài vương cung Đông Việt, An Ninh Hề quan sát tình hình tiến hành tấn công vương cung một lúc rồi quay đầu nhìn Phong Dực, “Cánh tay bị thương của chàng thế nào rồi?”

Hỏi này khi Quách tướng quân mở cửa thành ra nghênh chiến, quân Nam Chiêu đã nhân cơ hội đó tiến công khiến Quách tướng quân tức giận không thôi, lúc giao thủ với Phong Dực liên dùng toàn lực, nhiều lần đều dùng thủ đoạn hung ác như thể muốn liều mạng. Vì vậy cánh tay trái của Phong Dực bị rạch bị thương nhưng cuối cùng Phong Dực vẫn lấy được đầu ông ta.

Phong Dực nghe thấy An Ninh Hề hỏi, lắc lắc đầu cười, “Đã đắp thuốc rồi còn lo lắng gì nữa?”

An Ninh Hề nhìn cánh tay bị thương đã được băng bó cẩn thận của y thở dài một tiếng, “Chàng cần gì phải câu nệ, nhất định phải tự tay đánh hạ Khai Phong thay ta chứ.”

Phong Dực dùng tay phải vẫn còn lạnh lạnh vỗ trán, “Đừng nói nữa. Nàng vừa nhắc đến nó lại khiến ta bắt đầu nghĩ tới võ nghệ của mình đã thụt lùi, ấy thế mà còn bị thương. Sau khi trở về không biết có bị lão già mắng cho một trận không.”

An Ninh Hề sững sờ, “Lão già?”

Phong Dực ho một tiếng, “Phụ vương ta.”

An Ninh Hề và Yến Lạc đứng sau lưng nàng đều không nhịn được bật cười.

Mấy người đang cười thì cửa cung truyền đến một hồi tiếng vang ầm ầm. An Ninh Hề quay đầu nhìn, cửa cung đã bị công phá, tất cả thi thể cạnh cửa đều là cấm vệ binh của Đông Việt. Nàng câu khéo miệng cười cười, “Quả đúng ứng với câu Vừa nói vừa cười, khiến thuyền địch thành tro, khói bay đi hết *.”

(* câu thơ trong bài Niệm Nô Kiều-Xích Bích Hoài Cổ - Tô Thức. Trong lần đến bờ sông Trường Giang, Tô Thức nhớ về trận chiến Xích Bích. Trận hỏa công lừng danh kim cổ, đã phá tan hàng trăm vạn quân của Tào Tháo. Một trận đánh tạo nên thế cân bằng giữa ba nước Bắc Ngụy (Tào Tháo), Tây Thục (Lữ Bị) và Đông Ngô (Tôn Quyền). Nên Ông đã làm bài Từ theo điệu Niệm Nô Kiều có tựa là Xích Bích Hoài Cổ.)

Phong Dực nhìn nàng gật đầu cười, “Thơ hay.”

Binh lính Tây Hoa dẫn đầu tràn vào chém giết với cấm vệ binh, trong không khí dần dần tràn ngập mùi máu tanh gay mũi.

Đúng lúc An Ninh Hề đang quan sát tình hình chiến đấu phía trước thì có một binh lính cưỡi ngựa tới, cao giọng nói: “Vương thượng, thế tử, Bắc Mạnh vương phái thuộc hạ tới báo tin trước: nửa tháng sau quân đội Bắc Mạnh sẽ đến Khai Phong.”

Rốt cuộc An Ninh Hề cũng hoàn toàn yên lòng. Hiện tại Viên Chí và Chu Lập vẫn tác chiến thuận lợi, Bắc Mạnh lại truyền đến tin tức chần chẫn như thế, Đông Việt đã hết hy vọng rồi. Như thế chứng minh cho suy nghĩ của nàng, mặt mày Lật Anh Thiển vui vẻ đánh ngựa tới trước mặt hai người, chấp tay nói, “Vương thượng, điện hạ, có thể vào rồi.”

An Ninh Hề hí mắt, nhìn cánh cửa cung quen thuộc kia cười lạnh một tiếng, “Rốt cuộc có thể đi gặp người chị em tốt của ta rồi.”

Phong Dực quay đầu nhìn nàng, đưa cánh tay bị thương ra dặt tay nàng, cùng nhau đánh ngựa đi về phía trước.

An Ninh Hề đã hạ lệnh toàn quân phải đối xử tử tế với dân chúng trong thành, hiện thời cửa vương cung đã mở nàng lại hạ lệnh xử lý thích đáng với cung nhân trong cung, không được tùy ý giết. Đối với nàng mà nói, kẻ thù của nàng không phải là những người không có liên quan kia mà là vị chủ nhân của vương cung này kia.

Phong Dực cùng An Ninh Hề cưỡi ngựa đi tuốt ở hàng trước, Yến Lạc đi theo phía sau hai người, Lật Anh Thiển và Tần Hạo dẫn một đội binh mã theo sát phía sau. Những binh mã còn lại bao vây toàn bộ vương cung, cấm vệ binh của vương cung Đông Việt hoặc bị bắt hoặc bị giết. Cả vương cung một đường từ cửa vào đến bên trong chất đầy thi thể toán loạn, quân Nam Chiêu nhanh chóng dọn một con đường, trên con đường ấy tràn đầy máu. Cảnh tượng thảm thiết này so với ngày đó Trung Chu gần như khoanh tay chịu trời thảm thiết đau chỉ gấp trăm lần.

An Ninh Hề như thể chẳng nhìn thấy gì, sắc mặt lạnh lùng nhìn chăm chú về phía trước. Phong Dực cảm thấy bàn tay mình đang nắm càng ngày càng lạnh. Hắn bèn dùng lực nắm chặt hơn để nàng cảm nhận được độ ấm.

Đi được một đoạn thì bỗng nhiên binh lính Tây Hoa áp giải một người đến trước mặt An Ninh Hề và Phong Dực rồi lập tức đẩy ngã hắn xuống đất, nói: “Điện hạ mau nhìn xem, là Phong Vô Thù.”

Phong Dực rũ mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Phong Vô Thù đang ngã trên đất, vẻ mặt không rõ ra sao. Phong Vô Thù ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của y, sợ hết hồn, vội vàng quỳ gối, giọng nói không ngừng run rẩy: “Vương đệ sẽ không tuyệt tình như vậy đúng không ? Nhất định sẽ không giết vương huynh? Đúng không? Hả?”

Phong Dực như thể vừa nghe được chuyện gì buồn cười lắm nên vừa cười vừa lắc đầu, “Phong Vô Thù, người thật sự đã làm mất hết mặt mũi Phong thị của Tây Hoa. Người còn không biết xấu hổ gọi ta một tiếng vương đệ? Đáng tiếc ta đây không có ý định nhận người vương huynh như người.” Hắn khoát khoát tay như thể quăng đồ vật, “Mang về giao cho phụ vương xử lý đi, ta không muốn mang tội danh giết huynh. Lão già cũng cần đứa con trưởng này đưa tiễn.”

Phong Vô Thù vui mừng quá đổi, khấu đầu liên tục. Mấy binh lính Tây Hoa nhắc hắn hướng về phía cửa cung.

An Ninh Hề nhớ tới thù oán giữa Yến Lạc và Phong Vô Thù nên vội vàng xoay người liếc nhìn Yến Lạc. Quả nhiên sắc mặt Yến Lạc không được tốt. Nàng vừa định trấn an cô ấy mấy câu thì lại có mấy binh lính áp giải một người đến trước mặt nàng. An Ninh Hề cúi đầu nhìn, có chút nhất thời dở khóc dở cười: thì ra đã gặp người kia một lần - Lục công tử của Đông Việt.

Hoa phục trên người Lục công tử nhăn nhúm, mặt đầy vết bi thương. Vết mặt hắn nhìn An Ninh Hề cực kỳ hoảng sợ, cả người không ngừng run rẩy.

An Ninh Hề nghiêng đầu liếc nhìn Phong Dực, hạ thấp giọng hỏi y: “Sao trước đây chàng lại để Nữ hầu nạp đứa trẻ này vào cung. Nhìn hắn bị dọa thành dạng gì rồi kia?”

Phong Dực ho một tiếng, “Lúc đó là vì ta muốn khơi mào tranh chấp giữa Đông Việt và Nam Chiêu khiến Tây Hoa đắc lợi. Khi ấy Đông Việt đã rục rịch với Tây Hoa rồi.” Hắn thở dài, đề giọng cực thấp: “Ta cũng

không biết làm như vậy là đúng hay sai. Ta hại Nữ hầu, lại làm cho nàng đến bên ta, có lẽ đây chính là ý trời.”

Trong lòng An Ninh Hề cũng không ngừng cảm khái. Nhưng bây giờ phải xử lý cái tên Lục công tử này như thế nào đây? Hắn chẳng có thù oán gì với nàng, cùng lắm chỉ là một công tử sống có cuộc sống nhung lụa trong cung lại không có thực quyền thì có thể uy hiếp gì được nàng. Tha mạng cho hắn là điều nên làm. Có điều dù sao hắn cũng là vương đệ của Sở Nghiệp Kỳ, trước đây Nữ hầu bị thương vì hắn là chuyện mà ai cũng biết, nhưng giữa Đông Việt và Nam Chiêu còn có mối thù của Cơ thái hậu nếu không trừng trị sẽ khó ăn nói.

An Ninh Hề suy nghĩ một phen không ra kết quả, không thể làm gì khác hơn là phát tay, “Mang về Nam Chiêu, cứ nhốt chung một chỗ với đám người Trung Chu kia là được.”

Binh lính Nam Chiêu và Lục công tử đi xa rồi mà vẫn còn nghe được tiếng nước nổ nghẹn ngào của hắn. Nhu nhược như đàn bà!

An Ninh Hề và Phong Dực tiếp tục đi lên phía trước, đi vài bước quẹo một khúc quanh liền bước lên con đường tiến vào trong cung. Xung quanh trở nên yên tĩnh, rõ ràng là ban ngày nhưng lại như đêm tối. Đi vào nội cung một đoạn, từ xa An Ninh Hề đã thấy những mái hiên ẩn hiện của những cung quan trọng. Nàng rút tay ra khỏi tay Phong Dực.

“Ta muốn tự mình làm chuyện kế tiếp.”

Phong Dực biết tâm tư của nàng nhưng vẫn hơi không yên lòng, “Vậy bảo Yến Lạc đi cùng với nàng.”

An Ninh Hề suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

An Ninh Hề dẫn theo Yến Lạc cưỡi ngựa cũng không nhanh, ngược lại rất chậm rãi. Từng tiếng vó ngựa nặng nề nện xuống nền đá phát tiếng vang.

Tầm cung của vương hậu đã gần ngay trước mắt, An Ninh Hề tung người xuống ngựa, binh lính canh giữ ở cạnh cửa lập tức nghiêng đón, chấp tay hành lễ với nàng. An Ninh Hề gật đầu rồi dẫn theo Yến Lạc đi từng bước vào điện.

Ngoại điện không có ai, nội điện truyền ra âm thanh đứa bé đang oa oa khóc. Quách Tuệ Nguyệt mặc cung trang màu đỏ sậm ngồi bệt trên đất, ôm đứa bé nhỏ giọng nước nử nghẹn ngào: “Đừng khóc đừng khóc, ngoan, sẽ không có chuyện gì, sẽ không sao”

Lời còn chưa dứt trong mắt nàng ta đột nhiên xuất hiện một đôi giày mền mại tinh xảo. Quách Tuệ Nguyệt lấy làm kinh hãi, giương mắt lên nhìn, chỉ thấy một đôi mắt lạnh lùng.

“Nữ hầu?” Nàng ôm đứa bé lui về phía sau mấy bước, thận trọng nhìn chằm chằm nàng, “Cô muốn làm gì?”

Tầm mắt của An Ninh Hề rơi vào mặt đứa bé trong ngực nàng ta. Đứa bé rất đáng yêu, nhìn có vẻ vẫn chưa biết nói chuyện. Cũng đúng, đứa bé mới một hai tuổi vẫn chưa biết gì hết mà.

Tầm mắt của nàng lại rơi vào mặt Quách Tuệ Nguyệt. Vừa rồi Quách Tuệ Nguyệt thấy nàng nhìn chằm chằm con mình không nói lời nào, càng thêm lo lắng ôm chặt đứa bé, mặt căng thẳng.

An Ninh Hề tỉ mỉ quan sát sắc mặt của nàng ta, đột nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, “Thất Thất, đã lâu không gặp....”

Trong lòng Quách Tuệ Nguyệt hoảng hốt, mắt tròn to, vẻ mặt ‘không dám tin’, ngực phập phồng mãnh liệt, “Thì ra thật sự là cô, lại thật sự là cô....” Nàng ta hung lắc đầu quây quây, “Không, không thể nào, tuyệt đối không thể như thế. Ta không tin cô có thể sống lại một lần nữa, tuyệt đối không thể....”

An Ninh Hề chỉ bình tĩnh cười, nhìn nàng ta kinh hãi nhìn mình chằm chằm.

“Tại sao không thể chứ? Có lẽ trời cao không đành lòng nên cho ta cơ hội báo thù mà thôi.”

Yến Lạc hơi giật mình khi nghe hai người nói chuyện nhưng vẫn duy trì im lặng.

“Không, ta không tin, rõ ràng cô đã chết, đã chết ở dưới đáy vực rồi!” Quách Tuệ Nguyệt gần như điên cuồng gào thét.

Yến Lạc đột nhiên nhớ ra An Ninh Hề đã từng nói mình có một cổ nhân vùi thân dưới đáy núi Bát Vương, chẳng lẽ người nàng nói chính là bản thân mình? Nhưng nếu như nàng đã vùi thân dưới đáy núi thì sao lại xuất hiện ở đây? Yến Lạc nghĩ hoài không ra. Nàng không sao tưởng tượng ra nổi cảnh tượng trước mắt.

An Ninh Hề lạnh lùng cười, “Thất Thất, cô thất vọng lắm phải không?” Nàng cúi đầu lại gần nàng ta, “Chẳng lẽ qua nhiều năm rồi mà cô chưa từng nằm mơ thấy ác mộng ư?”

Quách Tuệ Nguyệt lui thẳng về phía sau đến khi lưng chạm vào góc bàn mới dừng lại. An Ninh Hề đứng thẳng lên, thở dài một tiếng, “Thất Thất, tội gì phải giãy giụa. Cô nè biết, kiếp trước của chúng ta có câu: không phải không báo thù, mà là thời cơ chưa tới.” Mới nói xong, nàng như nhớ ra điều gì liền sửa lại: “Không phải, là kiếp trước của cô thôi. Nhờ cô ban cho, của ta đã thành kiếp kiếp trước rồi.”

Sắc mặt Quách Tuệ Nguyệt chợt tái nhợt như tờ giấy, thân thể run rẩy, căn bản không biết gì nên nói gì.

An Ninh Hề cố làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, “Nơi cao nhất ở đây là nơi nào nhỉ? À, là đài quan sát!”

Quách Tuệ Nguyệt đã đoán được ý đồ của nàng, sợ đến nỗi khóc không thành tiếng. An Ninh Hề chỉ lạnh lùng nhìn sau đó quay đầu gọi hai binh lính vào, “Mời Vương hậu đến đài quan sát.”

Hai binh lính áp nâng Quách Tuệ Nguyệt lên. Quách Tuệ Nguyệt ôm đứa bé không chịu buông tay, An Ninh Hề liếc mắt ra hiệu cho Yến Lạc. Yến Lạc lập tức tiến lên lấy đứa bé từ trong tay nàng ta. Quách Tuệ Nguyệt nhất thời gào thét nhưng vẫn bị hai binh lính giải đi.

An Ninh Hề nhìn đứa bé trong lòng Yến Lạc. Lúc này thằng bé rất an tĩnh. Nàng đi lên nhẹ giọng cười cười, “Bé con, cháu sắp giống ta rồi, sẽ phải mất đi mẫu thân...”

Yến Lạc chấn động, “Vương thượng...”

An Ninh Hề nhìn cô, rũ mắt xuống, “Sau này sẽ kể chi tiết cho cô nghe.” Nói xong xoay người đi ra ngoài. Yến Lạc biết nàng làm như vậy nhất định có nguyên nhân, cũng chỉ có thể đuổi theo sát.

Quách Tuệ Nguyệt gần như bị hai binh lính kéo đến đài quan sát, rồi lại lúi túi từng bậc từng bậc lên chỗ cao nhất. An Ninh Hề và Yến Lạc đang ôm đứa bé đi phía sau bọn họ. Chờ sau khi đứng vững chỉ thấy cặp mắt hoảng sợ của Quách Tuệ Nguyệt. Chẳng biết nàng ta lấy sức lực ở đâu ra, bất ngờ thoát khỏi sự kìm chế của hai binh lính, nhào tới chân An Ninh Hề, khóc tê tâm liệt phế: “Tô Văn, cô hãy nể tình cảm trước kia của tôi và cô mà bỏ qua cho ta lần này được không. Tôi đã biết sai rồi...”

An Ninh Hề nhìn nàng ta một cách không thể tưởng tượng nổi, trong mắt tràn đầy khinh bỉ, “Trước đây cô có can đảm làm loại chuyện kia mà giờ lại không có cam đảm gánh trách nhiệm à. Thật đáng buồn!” Nàng ngồi xổm xuống bình tĩnh nói với nàng ta, “Cô hãy nhớ đây: tôi không phải Tô Văn, cũng không phải là Tiêu Như Thanh, tôi là An Ninh Hề. Từ nay về sau chỉ có một cái tên này thôi.”

Trong nháy mắt, Quách Tuệ Nguyệt bị khí thế của nàng làm kinh sợ. An Ninh Hề đột nhiên bắt lấy cánh tay nàng ta, dùng sức kéo nàng ta đến cạnh lan can. Quách Tuệ Nguyệt chỉ nhìn xuống dưới một cái liền sợ hét thảm thiết.

An Ninh Hề nắm chặt tay nàng ta, ép nàng ta nhìn xuống phía dưới rồi kề gần tai nàng ta nói: “Cô nhìn xem, khoảng cách này đâu có cao lắm, cũng chỉ trăm trượng mà thôi. Khi xưa cô đẩy ta xuống đáy vực kia đâu chỉ dừng lại ở con số trăm trượng? Trên khắp vách đá của ngọn núi kia có đá lởm chởm, cũng may lúc ta rơi xuống mấy lần bị nhánh cây giữ lại, lực rơi giảm dần, chỗ ta rơi xuống có khá nhiều bùn đất mới bảo vệ được mạng. Nhưng mẫu hậu ta sẽ không may mắn như vậy! Có lẽ cô không biết: ta từng đặc biệt xây cao tường thành Nam Chiêu lên. Ban đầu mười trượng sau xây cao thành mười hai trượng. Mười hai trượng rất thấp phải không? Nhưng thổ địa trước cửa thành là đất thật, ngã từ trên xuống không có gì ngăn trở, xương toàn thân sẽ nát bấy...”

“Đừng, đừng nói nữa, đừng nói nữa...” Quách Tuệ Nguyệt liều mạng muốn tránh thoát sự khống chế của An Ninh Hề. An Ninh Hề lại càng thêm dùng sức, “Tại sao không nói nữa chứ, tôi còn có rất nhiều chuyện chưa nói cho cô biết mà?”

Yến Lạc ở bên nghe xong liền ngậy người nhưng cũng hiểu đại khái: thì ra Vương thượng đang báo thù.

An Ninh Hề tiếp tục nhìn chăm chăm vẻ mặt sợ hãi của Quách Tuệ Nguyệt. Nàng mỉm cười nói: “Cô có biết tôi ở dưới đáy vực bao lâu không? Mười năm, mười năm ròng rã. Trong mười năm ấy cô đã làm gì? Có phải hưởng vinh hoa phú quý trong vương cung này không? Có phải khanh khanh ta ta với Sở Nghiệp Kỳ không? Cô có biết ta đã sống như thế nào không? Lúc té xuống ta gần như không biết mình tỉnh dậy bằng cách nào, đầu tiên là gãy chân, sau đó vết thương trở nên nghiêm trọng, cả hai chân sưng vù thối rữa nhưng tôi vẫn chịu đựng. Cô có biết khái niệm một người ở dưới đáy vực mười năm là gì không? Tôi thật sự may mắn vì chưa phát điên...”

“Đừng, van cầu cô...cô đừng nói nữa...” Mặt Quách Tuệ Nguyệt đầm lệ, thần trí đã gần tan rã.

An Ninh Hề cười lạnh, “Không nói? Tại sao không nói? Cô sợ hãi đến mức này vậy tại sao năm đó lại có đủ dũng cảm làm loại chuyện đó? Thắt Thắt, chẳng phải cô luôn miệng nói tôi là chị em tốt của cô đó sao? Chị em tốt không thềm nghe lời cầu khẩn của ta mà đẩy ta xuống núi? Chị em tốt lại đi cướp mọi thứ thuộc về ta? Chị em tốt lại đi vu hãm tội mư phản cho ta?”

Quách Tuệ Nguyệt như thể không chịu nổi nữa, đột nhiên hét lên thảm thiết, tóc tai xộc xệch, gần như phát điên. Đứa bé trong tay Yến Lạc nhất thời bị dọa khóc không sao dỗ được.

Quách Tuệ Nguyệt nghe thấy tiếng đứa bé khóc tỉnh táo hơn một chút. Nàng ta vừa khóc vừa cầu khẩn An Ninh Hề: “Tô Văn, van cầu cô nghĩ đến đứa bé mà tha cho tôi đi. Nó còn nhỏ, không thể không có mẹ được...”

An Ninh Hề khinh thường nhìn nàng ta, “Cô thật ngây thơ, thế nào lại cho rằng làm nhiều chuyện mất hết tính người như vậy còn có thể giữ được mạng? Cô đừng quên cô đã hại Cơ thái hậu vô tội. Bà cũng đâu phải mẹ cô? Cô ngẩng đầu lên xem kìa, bà đang ở trên trời nhìn cô đó!”

“Không, không...” Quách Tuệ Nguyệt liên tục lắc đầu, lời nói ra như thể đã mất ý thức.

An Ninh Hề liên tục cười lạnh, “Không bằng cô cứ thử xem nhảy xuống có thể sống sót hay không. Nếu có thể sống ta sẽ không giết cô nữa, sao hả?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-tuoi-dep>